

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

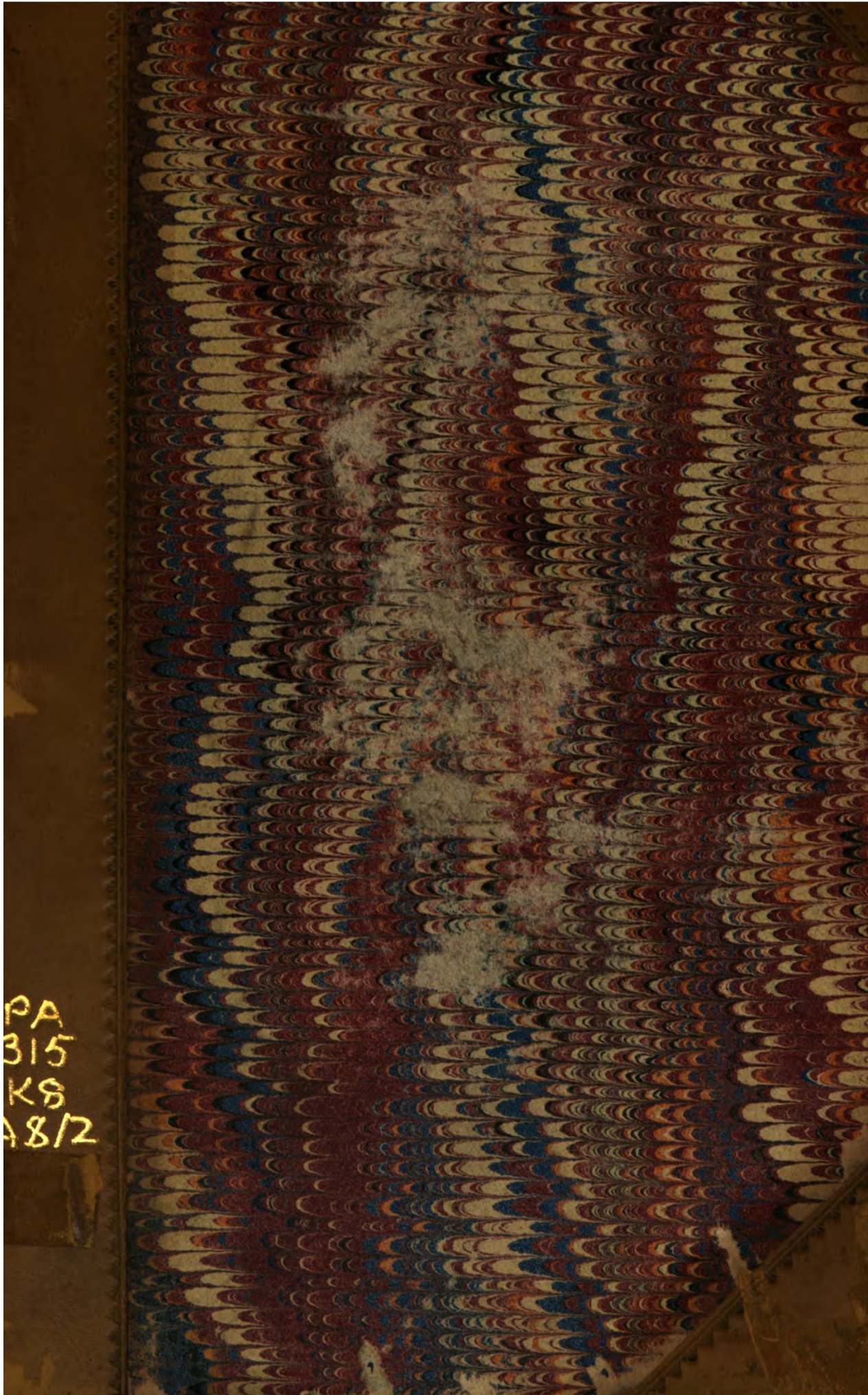
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

PA
315
KS
A8/2

DEPARTMENT OF BYZANTINE
AND MODERN GREEK IN THE
UNIVERSITY OF OXFORD

Vet.

CANCELLED

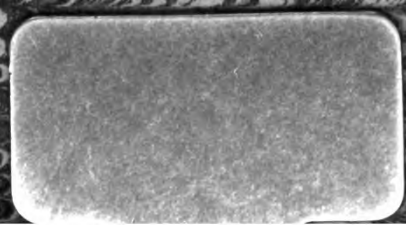
PA 1315. K8. A8/2

CONFINED TO
THE LIBRARY

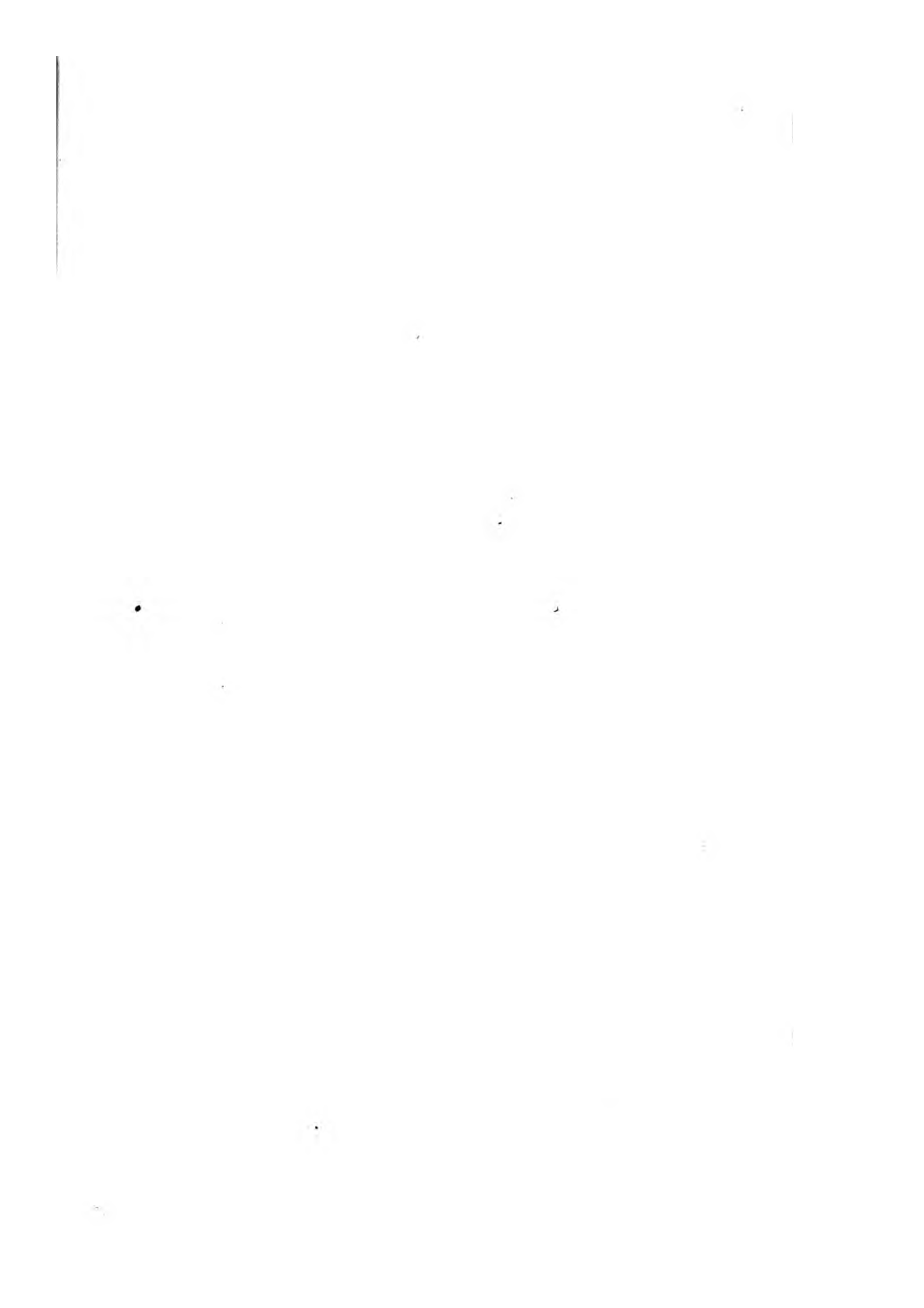

Vet.

PA 1315. K8. A8/2

17

ATAKTA.

ΑΤΑΚΤΑ,

ΗΓΟΥΝ

ΠΑΝΤΟΔΑΠΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΝΕΑΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ

ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΩΝ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ,

ΚΑΙ ΤΙΝΩΝ ΑΛΛΩΝ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΩΝ,

ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΣ ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

ΤΟΜΟΣ' ΔΕΥΤΕΡΟΣ,

ΠΕΡΙΕΧΩΝ ΓΛΩΣΣΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΥΛΗΣ ΔΟΚΙΜΙΟΝ,

ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Κ. ΕΒΕΡΑΡΤΟΥ.

SE TROUVE CHEZ

F. DIDOT, PÈRE ET FILS, RUE JACOB, N° 24.

1829.

1/2 2

B 1.

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ.

ἸΔΟΥ, φίλε ἀναγνώστα, καὶ ὁ δεύτερος τόμος τῶν ἈΤΑΚΤΩΝ. Περιέχει, ὡς καὶ ὁ πρῶτος, μέρος ἀπὸ τὰς πρὸ πολλοῦ καταγραφείσας εἰς μόνην ἰδίαν μου χρεῖαν καὶ χρῆσιν σημειώσεις. Τὸν ἐπέγραψα Γλωσσογραφικῆς ὕλης Δοκίμιον, διὰ νὰ μὴ νομίσης, ὅτι συντάσσω Λεξικὸν τέλειον τῆς γλώσσης, μηδὲ νὰ μέμφεσαι ἀδίκως, ὅταν με βλέπῃς εἰς μὲν τὰς λέξεις, παρατρέχοντα πολλὰς αὐτῶν σημασίας, εἰς δὲ τὴν φρασεολογίαν, σιωπῶντα πολλὰς φράσεις.

Τοιοῦτον Λεξικὸν δὲν ἔχομεν ἀκόμη, οὐδ' ἐγὼ ἔμελλα νὰ ἐπιχειρήσω εἰς τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς μου, ὅ,τι δὲν ἤθελα τολμήσειν, ὅτε εἶχα καὶ δύναμιν καὶ ἐλπίδα μακροτέρου χρόνου πλειοτέραν. Ὅσις μέλλει καὶ δύναται νὰ τὸ συντάξῃ, χρεωστεῖ πρῶτον νὰ συναθροίσῃ μὲ πολλοὺς ἄλλους συνεργοὺς ὕλην, ἔπειτα νὰ ἀνακομβωθῇ εἰς τὸ ἔργον. Ἡ λείπουσα ὕλη εἶναι πολλή διὰ τὰς λέξεις, καὶ ἀκόμη πλειοτέρα διὰ τὴν φρασεολογίαν, χωρὶς τῆς ὁποίας οὔτ' ὁ ἐγγχώριος ἐμπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ ἐπιδέξια τὴν γλῶσσάν του, καὶ ὁ ἀλλόγλωσσος δὲν θέλει τὴν καταλάβειν ποτέ. Διὰ τὸ πολὺ πλῆθος τῆς ὕλης, ἐπρόσθεσα εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τὸ, ἈΛΦΑΒΗΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ, ἐλπίζων νὰ ἐκδώσω καὶ ΔΕΥΤΕΡΟΝ, καὶ ΤΡΙΤΟΝ ἴσως·

ἀλλ' ἡ ἀνάγκη νὰ πληρώσω ἄλλο χρέος, πιθανὸν ὅτι ἔχει νὰ μοῦ ματαιώσῃ καὶ τὴν ἐλπίδα ταύτην.

Λοιπὸν εἶναι νὰ ἐξηγήσω τὰς πηγὰς ὅθεν ἐσυναΐθροισα τὰς λέξεις· αἱ πλείοτεραι εἶναι ἀπὸ ποιητὰς βαρβάρους μεταγενεσθέντους τοῦ Πτωχοπροδρόμου, ἀκμάσαντας ἀπὸ μέσης τῆς δεκάτης πέμπτῃς ἕως τὰς ἀρχὰς τῆς δεκάτης ὀγδόῃς ἑκατονταετηρίδος.

A. I. Πρῶτος, ἔχων ὠρισμένην σημείωσιν χρόνου, εἶναι ὁ Ῥόδιος ποιητὴς, Ἐμμανουὴλ Γεωργιλᾶς, Λειμενίτης. Τὸ Ποίημά του ἐπιγράφεται, « Τὸ Θανατικὸν τῆς Ῥόδου, α υ ζ ή. » Εἰς αὐτὸ θρηνεῖ τὴν συμβᾶσαν μεγάλην φθορὰν, κατὰ τὸ 1498 ἔτος, ἀπὸ τὸ Θανατικὸν εἰς τὴν Ῥόδον, κρατουμένην ἀκόμη τότε ἀπὸ τοὺς Ἰππέας, τοὺς ἐξοικισθέντας ἔπειτα (1522) ἀπὸ τοὺς Τούρκους, καὶ μετοικισθέντας εἰς τὴν Μάλταν, ὅθεν τοὺς ἐξοίκισε πάλιν (1798) ὁ Ναπολέων (1).

(1) Πρὸ μικροῦ ἐσπούδασαν νὰ μεταφέρωσι καὶ πάλιν εἰς τὴν ταλαίπωρον Ἑλλάδα τὴν σὴν φρονά των ἀγαμίαν οἱ Καβαλλιέροι, ὡς νὰ εἶχαν οἱ γεναῖοί μας ναυτικοὶ χρεῖαν ἀπὸ τὰ προπολλοῦ σαπημένα πλοῖα τῶν Καβαλλιέρων τῆς Μάλτας. Σημειώσεως ἄξιος εἶναι καὶ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐσπούδασαν νὰ εἰσαχθῶσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τὸν ἀπεσαλμένον ἀπ' αὐτοὺς, νὰ πραγματευθῆ τὴν ἔνωσιν καὶ συμμαχίαν μὲ τοὺς κυβερνήτας τῆς Ἑλλάδος, παραγγέλλουν νὰ φυλάσσεται τοὺς Γραικοὺς, ὡς γένος ὀξὺ, εὐφυές, δόλιον καὶ ἄπιστον (fins, spirituels, faux et sans foi). Ἐπειτα τὸν διδάσκουν ποίας ἄλλας νήσους παρὰ τὴν Ῥόδον, ἂν ἡ χρεῖα τὸ καλέσῃ, πρέπει νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς Γραικοὺς· καὶ εἰς τὴν καταρίθρησιν ταύτην σημειῶνουν περιέργως καὶ τὰ νησιά, ὅπου αἱ γυναῖκες εἶναι ὠραῖαι. Εἰς τὴν Σίφαντον, λέγουν, αἱ γυναῖκες εἶναι εὐμορφαι (ses femmes sont belles).

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ.

γ'

Οἱ στίχοι εἶναι δεκαπεντασύλλαβοι , ὡς τοῦ Πτωχοπροδρόμου , ὁμοιοτέλεστοι ὁμῶς , ἂν καὶ δὲν φυλάσσωσι πάντοτε τὴν κατὰ ζυγὴν στίχων ἀκολουθίαν , ὡς φαίνεται ἀπὸ τὴν σημειωθεῖσαν εἰς τὸ Δοκίμιον (σελ. 20) μακρὰν αὐτοῦ ῥῆσιν , ἐκ τῆς ὁποίας μανθάνομεν , καὶ ὅτι πλὴν αὐτοῦ καὶ τοῦ υἱοῦ του, Γεωργίου, ἐξωλοθρεύθη ἀπὸ τὸ θανατικὸν ὄλη του ἢ οἰκογένεια.

Τὸ ποίημά του τελειώνει μὲ τοὺς ἐξῆς στίχους , λεγομένους πρὸς τὸν Χριστόν·

Μύριες μυριάδες κρίματα μὲ ἄλλην μίαν χιλιάδα
Νᾶχη ὁ υἱὸς τοῦ Γεωργιλλᾶ , συμπάθησέ τον τώρα ,
Ὡς τοῦ πιστοῦ σου τοῦ ληστοῦ , ποῦ σώθηκεν εἰς ὦρα.
Ἀμήν , Ἀμήν καὶ γένοιτο ! γένοιτο , γένοιτό μοι !

Ἡ μία χιλιάς , προσκολλημένη εἰς τὰς μυρίας μυριάδας , ὡς ἀξιόλογος προσθήκη , ἀρκεῖ νὰ δείξῃ πόσον ἀξιόλογος ποιητὴς ἦτον ὁ μακαρίτης Γεωργιλλᾶς. Τὸ ποίημά του ἐσημείωσα μὲ τὰ στοιχεῖα ΘΡ.

2. Δεύτερον τοῦ αὐτοῦ Γεωργιλλᾶ ποίημα εἶναι ἡ ἄλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως , ἐπιγραφόμενον , « Θρῆνος τῆς » Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ μαλωτίσθη δὲ ὑπὸ τῶν Τούρκων , ἔτει $\overline{\text{αυγ}}$, μηνὶ Μαΐῳ κθ' , ἡμέρα τρίτη , ὦρα πρώτη » τῆς ἡμέρας. » Στιχουργημένου καὶ τοῦτο , ὡς τὸ πρῶ-

ἡ Τῆνος ἔχει ὠραίας , δελεαστικὰς , εἰς ἄκρον ἐρασμίας καὶ θελκτικὰς κόρας (belles , séduisantes , extrêmement aimables et attrayantes). Ἴδε Histor. de la révolut. grec. par A. Soutzo (1829), pag. 281-288.

τον, διακόπτεται ὁμως συχνὰ μὲ σίχους ἀνομοιοτελεύτους. Καί ἐκ τούτου, νομίζω, συμπεραίνεται, ὅτι τὸ βάρβαρον τοῦτο ὁμοιοτέλευτον (rime), προσκολλημένον σήμερον εἰς τοὺς σίχους, ἔλαβεν ἀρχὴν περὶ τὰ μέσα τῆς δεκάτης πέμπτης ἑκατονταετηρίδος, οὐδ' ἦτον ἀκόμη κοινόν, ὅτ' ἐσιχούργει ὁ Γεωργιλλᾶς τὸ πρῶτόν του ποίημα, ἡγουν ὅτ' ἐμβῆκαν (1453) οἱ Τοῦρκοι, ἢ μικρὸν πρὸ τῆς ἐμβάσεως αὐτῶν, εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Εἰς ἐκείνην τοῦ χρόνου τὴν περίοδον, πιθανόν ὅτι ὁ Γεωργιλλᾶς ἦτον εἰκοσαετής τὸλιγώτερον τὴν ἡλικίαν, ἐπειδὴ εἰς τῆς Ρόδου τὸ θανατικὸν ἔθαψε τέκνα καὶ ἀνεψιούς.

Εἰς τὸ ποίημα τοῦτο θρηνεῖ ὁ ταλαίπωρος ποιητής τὴν δούλωσιν τῆς Ἑλλάδος (ἂν καὶ ἡ πατρίς του Ρόδος δὲν εἶχεν ἀκόμη ὑποπέσειν εἰς τὸν Τουρκικὸν ζυγόν), καὶ παρακαλεῖ τοὺς Χριστιανούς τῆς Εὐρώπης ἡγεμόνας νὰ ἐκσρατεύσωσιν ὁμοφώνως κατὰ τοῦ τυράννου, καὶ νὰ τὸν ἀποδιώξωσιν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, πρὶν (λέγει) ριζωθῆ (1) εἰς αὐτήν. Ἐνα τῶν ἡγεμόνων τούτων ὀνομάζει βασιλέα, καὶ νοεῖ τὸν τότε βασιλεύοντα τῆς Γαλλίας (ἀπὸ τὸ 1461 ἕως τὸ 1483 ἔτος) Λοδοβίκον τὸν ἐνδέκατον (2).

Παρακαλεῖ ἀκόμη μὲ πολλὴν εὐλάβειαν καὶ προθυμίαν τὸν μακαριώτατον Πάπαν, νὰ συνοδεύσῃ τὴν κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐλπίζομένην τῶν Χριστιανῶν ἡγεμόνων

(1) Ἴδε κατωτέρ. σελ. 45. — (2) Biograph. universel., tom. 25, pag. 145.

ἐκστρατείαν· ὅθεν συμπεραίνεται, ὅτι ὁ ποιητής μας ἢ ὀλίγον ἐγνώριζε τὰς περὶ Θρησκείας διαφορὰς τῶν Δυτικῶν πρὸς τοὺς Ἀνατολικούς, ἢ ἦτον ἀπ' ἐκείνους, ὅσους ἔσυραν εἰς τὴν ἐκκλησίαν των οἱ ἀπόστολοι τῆς Ῥώμης, εὕρισκόμενοι τότε εἰς τὴν Ῥόδον, καὶ πολλοὶ καὶ δυνατοὶ, διὰ τὴν ἐξουσίαν τῶν ἱππέων. Σύγχρονος τοῦ Λοδοβίκου Πάπας ἦτο Πίος ὁ δεύτερος, ὅστις ἀνέβη εἰς τὸν παπικὸν θρόνον κατὰ τὸ 1458 ἔτος (1).

Ἀληθῶς, ὁ Πάπας οὗτος ἐσπούδασε νὰ διεγείρῃ κατὰ τοῦ Σουλτάνου τοὺς Χριστιανοὺς ἡγεμόνας, καὶ ἐξαιρέτως τὸν Λοδοβίκον. Εἰς τοῦτον πρῶτον ἔδωκε, καὶ τὸ ἔτι σήμερον διδόμενον εἰς τοὺς βασιλεῖς τῆς Γαλλίας ἐπώνυμον, τὸ Χριστιανικώτατος (2), πέμψας εἰς αὐτὸν καὶ σπαθίον λιθοκόλλητον, διὰ νὰ πολεμήσῃ τὸν δορικτήτορα τοῦ Βυζαντίου (3). Μὴν ἀρκούμενος εἰς τοῦτο, ἠθέλησε νὰ ἐνισχύσῃ τοὺς Χριστιανοὺς ἡγεμόνας καὶ μὲ τὸ παράδειγμα του, ἐκστρατεύων προσωπικῶς κατὰ τοῦ Σουλτάνου· καὶ κατέβη τῶντι μὲ πλοῖα πολεμικὰ ἕως τὸν Ἄγκῶνα, ὅπου καὶ ἀπέθανε (1464), πρὶν τελειώσῃ τὰς ἐλπίδας του.

Τὸ ἀξιοσημεῖωτον τῆς ἱστορίας ταύτης εἶναι, ὅτι ὁ ζηλωτὴς τοῦ Χριστιανισμοῦ οὗτος Πάπας, σύγχρονα (ὄχι πρότερον ἢ ὕστερον) μὲ τὴν ὁποίαν ἐσυμβούλευε κατὰ τοῦ τυράννου ἐκστρατείαν, ἔγραφε πρὸς αὐτὸν τὸν τύραννον, προβάλλων τὸ βάπτισμα, καὶ ἀμοιβὴν τοῦ βαπτίσματος νὰ τὸν κυρώσῃ

(1) Biograph. univ., tom. 34, pag. 296. — (2) Ibid. tom. 25, pag. 137. — (3) ΔΑΥΝΟΥ, Ess. histor. sur la puiss. tempor. des papes, tom. 1, pag. 275.

« Αὐτοκράτορα τῆς Ἀνατολῆς, καὶ αὐτῆς τῆς Δύσεως, ἂν » ἢ χρεία τὸ ἐκάλει! » (1), Ἐκ τούτων καὶ πολλῶν ἄλλων τοιούτων φαίνεται, ὅτι αἱ ἀπὸ τοὺς Πάπας κηρυχθεῖσαι, καὶ πρὸ τῆς ἀλώσεως καὶ μετὰ τὴν ἄλωσιν ἐκστρατεῖαι, εἰς ἓνα μόνον σκοπὸν ἀπέβλεπαν, νὰ ὑποτάξωσι τοὺς δυσυχεῖς Ἀνατολικούς εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Ῥώμης, νὰ καταιδάσωσι τοὺς τέσσαρας αὐτῶν Πατριάρχας εἰς βαθμὸν ἐπισκόπων, χειροτονουμένων καὶ καθαιρουμένων ἀπὸ τὸν Πάπαν, διὰ νὰ κατασταθῇ ἀληθῶς καθολικὴ κεφαλὴ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας καὶ μονώτατος αὐτῆς ἱερατικὸς αὐτοκράτωρ, συγχωρῶν ὅμως ἐντοσοῦτῳ τὴν κοσμικὴν αὐτοκρατορίαν εἰς Νέρωνα, εἰς Σουλτάνον, ἢ καὶ εἰς αὐτὸν ἀκόμη τὸν διάβολον, ἂν ὁ διάβολος ὑπέφερε νὰ βαπτισθῇ.

Τοῦ Γεωργιλᾶ τὸ δεύτερον τοῦτο ποίημα ἐσημειώθη μὲ τὰ στοιχεῖα ΘΚ.

3. Μεταβαίνω εἰς τρίτον ἄλλο του ποίημα ἐπιγραφόμενον « Ἱστορικὴ ἐξήγησις περὶ Βελισαρίου. » Τοῦτο, ἂν καὶ δὲν φέρῃ πῶνομα τοῦ Γεωργιλᾶ, συμπεραίνεται ὅμως ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω (σελ. γ') σημειωθέντας τέσσαρας σίχους, γραμμένους καὶ εἰς τοῦτο ἀπαραλλάκτως ἀντὶ ἐπιλόγου, ὡς εἰς τὸ πρῶτον ποίημα, ὅτι εἶναι γέννημα τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ, καὶ γέννημα πρωτότοκου, ἐπειδὴ καὶ τὸ πραγματικὸν καὶ τὸ λεκτικὸν αὐτοῦ μέρος εἶναι πολὺ τῶν ἄλλων ἀηδέσερκ, καὶ ἡ στιχουργία του δὲν ἔχει τὸ ὁμοιοτέλευτον. Σημειώνεται τὸ ποίημα μὲ τὸ στοιχεῖον Β.

(1) ΔΑΥΝΟΥ, Ess. histor. sur la puiss. tempor. des papes, tom. 1, pag. 275.

Β. Μετὰ τὸν Γεωργιλλᾶν παρουσιάζεται ἡ ἀνώνυμος μυθιστορία, φέρουσα τὴν μακρὰν ταύτην ἐπιγραφὴν, « Διήγησις » ἐξαίρετος Βελθάνδρου τοῦ Ῥωμαίου, ὃς διὰ θλίψιν ἦν εἶχεν » ἐκ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἀπεξενώθη, ἔφυγεν, ἐκ τῆς γονικῆς » του χώρας, καὶ πάλιν ἐπανέστρεψεν. Ἐλάβε δὲ χρυσάντζα, » θυγατέρα Ῥηγὸς τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας, πλὴν κρυφίως » πατρὸς καὶ μητρὸς αὐτῆς. » Ἀρχὴ τοῦ ποιήματος εἶναι οἱ ἐξῆς δύο σίχοι,

Δεῦτε προσκατερήσατε μικρὸν ὠραῖοι πάντες·

Θέλω σᾶς ἀφηγήσασθαι λόγους ὠραιότατους. κ. τ. λ.

Τὸ ποίημα φαίνεται πολὺ ἀρχαιότερον τοῦ Γεωργιλλᾶ, καὶ ἴσως ὄχι πολὺ νεώτερον τοῦ Πτωχοπροδρόμου. Πιθανολογεῖται τοῦτο ἀπὸ τὴν ἀνομοιοτέλεστον κατάληξιν τῶν σίχων, καὶ ἀπὸ τὰ πρόσωπα τοῦ ποιήματος, φανερά ἐπαρμένα ἀπὸ τὰς σαυροφορικὰς ἐκστρατείας τῶν δυτικῶν ἡγεμόνων, οἵτινες ἐκυρίευσαν καὶ τὴν Ἀντιόχειαν (1). Ὁ Βελθάνδρος ἀναμφιβόλως εἶναι ὄνομα δυτικὸν Bertrand, καὶ ὁ πατὴρ τοῦ Βελθάνδρου τούτου ὠνομάζετο Ῥοδόφιλος, ὄνομα εὐτυχῶς πλασμένον ἀπὸ τὸ Rodolphe, ὡς θέλομεν ἰδεῖν κατωτέρω (σελ. 336).

Τὴν αὐτὴν εὐτυχίαν δείχνει καὶ εἰς ἄλλα τινὰ μέρη τῆς μυθιστορίας ὁ ἀνώνυμος οὗτος ποιητής· ἀλλ' ἡ ἀνάγνωσις του εἶναι ἀσθῆς, διὰ τὴν μίξιν καὶ γειτνίασιν πολλῶν ἀρχαίων λέξεων

(1) Τὴν ὁποίαν ἔχασαν περὶ τὰ τέλη τῆς δεκάτης τρίτης ἑκατονταετηρίδος. Ἰδ. DARU, Hist. de la Rép. de Venis. tom. 1, pag. 420.

ή

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ.

και φράσεων Ἑλληνικῶν, με πολλὰς λέξεις και φράσεις τῆς ἐσχάτης χυδαιότητος, εἰς ἓνα λόγον, διὰ τὸν ἀηδέσατον αὐτοῦ μακαρονισμόν. Σημειώνεται τὸ ποίημά του με τὰ στοιχεῖα ΒΧ.

Γ. Ι. Ὁ τρίτος ποιητὴς ὀνομάζεται Στέφανος Σαχλήκης. Τὸ ποίημά του φέρει τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην « Γραφαὶ και » σίχοι και ἐρμηνεῖαι, ἔτι και ἀφηγήσεις, κυροῦ Στεφάνου » τοῦ Σαχλήκη, » και ἀρχίζει ἀπὸ τοὺς ἐξῆς σίχους,

Ἀπὸ τὴν ὥραν τὴν κακὴν, ὁποῦ με φυλακήσαν,
Ὁ λογισμὸς μου ἐβίαζέ με, ὁ νοῦς μου ἠνάγκαζέ με,
Λέγοντα (1), Γράψε γράμματα, Στέφανε, διὰ τοὺς φίλους,
Πῶς τοὺς ἀγαποῦν, και διὰ τί, τοὺς φίλους των οἱ φίλοι,
Και οἱ συγγενεῖς τοὺς συγγενοὺς (2), και πῶς τοὺς ἀπαρνοῦνται.

Εἰς ὅλον τὸ ποίημα θρηνεῖ ὅσα ἔπαθε κακὰ εἰς τὴν φυλακὴν, παραπονεῖται διὰ τὴν ἀπίσταν τῶν φίλων του, και ζηλιτεύει τὰς ἐταίρας ἢ μάλλον τὰς πόρνας τῆς Κρητικῆς Κυδωνίας, ἧτις πιθανὸν ὅτι ἦτο και πατρίς του.

Τὰ παθήματα τῆς φυλακῆς ἰσορεῖ με πολλὴν βωμολοχίαν, και ἐξαιρέτως τὰς πανουργίας και τὴν ἀπανθρωπίαν τοῦ δεσμοφύλακος, ὅστις κατέτρωγε τὰ εἰς τὸν Στέφανον ἐξῶθεν σελ-
λομένα με ἄλλους προσκαλεσμένους, διὰ παρηγορίαν (ὡς ὑπ-

(1) Ἀντὶ τοῦ Λέγων. Ἐμεταχειρίζοντο οἱ τότε τὴν ἐνικὴν αἰτια-
τικὴν τῶν μετοχῶν, ὡς οἱ σήμερον τὴν πληθυντικὴν (Λέγοντας),
ἀντὶ τῆς ἐνικῆς ὀνομαστικῆς. — (2) Ἰδ. Ἄτακτ. Ι. σελ. 306.

εκρίνετο) τοῦ φυλακισμένου. Τοὺς συμπότας τούτους σκώπτων ὁ ποιητής, λέγει,

Καὶ κείνοι εἰς μίαν ἤρχιζαν νὰ τρῶγουν καὶ νὰ πίνουν,
 Νὰ τραγωδοῦν Λατινικά (1) καὶ νὰ με πεσκαντάρουν (2).
 Καὶ τότε λέγουσι καὶ ἐμέ· Βαίνη μπέβρε οὔν τράτον (3).
 Καὶ τότε ἀπὴν μισεύουσιν, καὶ ὑπᾶν εἰς τοὺς ἀνέμους,
 Σιμόνει φυλακάτορας, τάχα τε πρὸς ἐμένα,
 Καὶ λέγει, Ἐγὼ τοὺς ἔφερα νὰ σὲ παρηγορήσουν,
 Πισεύοντα (4) νὰ μέ καμε πολλὰ μεγάλην χάριν.

Ἐκ τούτων συμπεραίνεται καὶ τοῦ Σαχλήκη καὶ τοῦ ποιήματος αὐτοῦ ὁ χρόνος, ὅστις ἦτον ἀδιστακτικῶς, ὅτε οἱ Βενετοὶ ἐκρατοῦσαν ἀκόμη τὴν Κρήτην (5).

Ἦθελα φέρειν μαρτυρίας καὶ ἀπ' ὅσα λέγει περὶ τῶν πορνῶν τῆς Κρήτης, ἂν μὲ τὸ ἐσυγχώρει ὁ χαρακτήρ τοῦ λόγου τοῦ ποιητοῦ. Ἄλλ' ἔκαμεν αἰσχρότερα τὰ αἰσχρά, μὲ τὴν ἄμετρον βωμολοχίαν, ἣ ὁποία δείχνει, ὅτι καὶ ἡ νεότης τοῦ ποιητοῦ μας ἐδεδεάσθη ἀπὸ τὰς σειρῆνας, καὶ ἡ ἀπάρνησις τῶν φίλων

(1) Λατινικά ὀνομάζει, τὴν Ἰταλικὴν γλῶσσαν. — (2) Ἄγνοῶ τὴν λέξιν Πεςκαντάρουν. Ἄν ᾖ ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν pescare, σημαίνει νὰ με ὀψαρεύωσι, μεταφορικῶς, νὰ με ἐρευνῶσι, ζητοῦντες νὰ μοῦ σύρῶσι λόγους καὶ ἐξομολογήσεις βλαβερὰς εἰς ἐμέ. — (3) Ἰταλισί, Veni bere un tratto (viens boire un coup). — (4) Πισεύοντα, ἀντὶ τοῦ Πισεύων. — (5) Τὴν ἐπῆραν ἀπ' αὐτοὺς οἱ Τούρκοι κατὰ τὸ 1669 ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ.

καὶ ἡ φυλάκισις αὐτοῦ ἦσαν καρποὶ διαγωγῆς ἀτάκτου. Μίαν
 μάλισα ἀπὸ τὰς πόρνας, τὴν κορυφαίαν, ὀνομαζομένην, Κου-
 ταγιώτεναν, σηλιτεύει μὲ πολλὴν ὀργὴν, ὡς αἰτίαν τῶν συμ-
 φορῶν του,

Στὸ Ρέθεμνος (1) κ' εἰς τὰ Χανέα (2) παντοῦ κουδούνισά την,
 Καὶ γὼ τὴν Κουταγιώτενα παντοῦ μανδάτευσά (3) την.

Σημειώνεται τὸ ποίημα μὲ τὰ στοιχεῖα ΣΣ.

2. Παρὰ τοῦτο σώζεται καὶ ἄλλο σιχούργημα τοῦ Σαχλήκη,
 ἐπιγραφόμενον, « Γραφαὶ καὶ σίχοι, καὶ ἐρμηνεῖαι κυροῦ
 » Στεφάνου τοῦ Σαχλήκη. » Κατευθύνεται εἰς υἱὸν φίλου του,
 ὀνομαζόμενον Φραντζεσκῆν, καὶ ἀρχίζει οὕτως,

Πολλὰ ἐκοπίασα εὐκαιρα πολλές φορές δι' ἐσένα,
 Νὰ σὲ διατόξω, Φραντζεσκῆ, νὰ λείπῃς αὐτὰ ξένα.

Ὡσαύτως τὸν συμβουλεύει νὰ ἀπέχη καὶ ἀπὸ τὴν γυναικομα-
 νίαν,

Θυρεῖς, υἱέ μου Φραντζεσκῆ, τὰ κάμνουν οἱ πουτάνες,
 Τὰ κάμνουν ἢ πολιτικαῖς μὲ ταῖς πικραῖς τῶν μάνες·
 Πῶς δείχνουσιν καὶ ἀγαποῦν, σὰν ἔνι μαθημένες,
 Καὶ πῶς ἐπιβουλεύονται, διὰ τί ἔνεν ἐντροπιασμένες.

(1) Ἡ παλαιὰ Ρίθυμνα, ἢ Ριθυμνία. — (2) Ἡ παλαιὰ Κυ-
 δωνία. Τὸ Χανέα (Χανία) λέγεται ἰταλιστὶ Canea (Canée). — (3)
 Μανδατεύω, ἢ ὡς προφέρεται σήμερον Μαντατεύω (accuser),
 ἀπὸ τὸ Μανδάτον (ἰταλ. mandato,). Ἰδ. κατωτέρ. σελ. 417.

Ἄλλοῦ δὲ πάλιν, νὰ ἀπέχη καὶ ἀπὸ τὸ κυβοπαίγνιον (jeu de dés),

Τρία κοματζούλια (1) κόκαλα (2), νᾶχουν κουκούδια (3) μαῦρα,
Τὸν βάνουσιν τὸν ζαρισην εἰς τὴν ἰσίαν (4) καὶ λαύραν (5).

Τὰ χρηστὰ ταῦτα παραγγέλματα μαρτυροῦν ἀκόμη, ὅτι τὰ πα-
θήματα ἔγιναν εἰς τὸν Σαχλήκην μαθήματα, καὶ μετανοημένος,
ὅτι ἐναυάγησεν εἰς τοῦ βίου τὸ ταξειδίον, ἐσπούδαζε νὰ προ-
φυλάξῃ τὸν Φραντζεσκῆν ἀπὸ παρόμοιον ναυάγιον.

Ἡ σιχουργία του εἶναι ὁμοιοτέλευτος (rimée), ἀλλ'
ἀτάκτως, ὡς μαρτυροῦν οἱ ἀνωτέρω (σελ. 1) τέσσαρες στίχοι,
τελευτῶντες καθεξῆς εἰς τὸ ε̄ς, καὶ οἱ ἐξῆς (ἀπὸ τὸ πρῶτον
ποίημα) οἱ ὁποῖοι, μετὰ τέσσαρας ἄλλους στίχους εἰς τὸ οὐ̄λα,
τέλος ἔχουν τὸ ἀριν,

Καὶ ἡ κλέπτρα ἢ Κουταγιώτενα εἰς ὅλες ἐροζονάριν (6),
Εἰπέ μωρὴ κυρὰ Καλὴ, ποῦ τόβρες τὸ λινάριν;

(1) Ἀπὸ τὸ Κομματία (pièces). — (2) Ἀπὸ τὸ Κόκα-
καλος, καὶ τοῦτο ἀπὸ τὸ Κόκκος. Κοκκάλους ὠνόμαζαν οἱ παλαιοὶ τὰ
σήμερον ὀνομαζόμενα Κοκκωνάρια. Ἡ λέξις ἐμεταφέρθη εἰς τὰ ὀστᾶ
(os), διὰ τὴν σκληρότητα. — (3) Ἀπὸ τὸ Κοκκίδια, grains,
μεταφορ. points. — (4) Ἐσίαν, ἰωνικ. Ἰσίαν (feu). — (5) Γρ.
Λάβραν, ὡς τὸ γράφει καὶ ὁ Σομαυέρας. Οὕτως ὀνομάζομεν τὸ
μέγα καῦμα, ἐξ ἐκείνου πιθανὸν ὅτι οἱ παλαιοὶ τὸ ἐσύντασσαν
συχνὰ ὡς ἐπίθετον τοῦ πυρός, « Λάβρον πῦρ » ὀνομάζοντες τὸ σφο-
δρὸν πῦρ. — (6) Raisonnait.

Νά πάγω νά πραγματευτῶ κανένα κεντηνάρην (1),
 Νά κάμνω πέτζες (2) νά πουλῶ, καὶ ναγοράζω οἰνάρην (3),
 Νά πίνω, νά ξεσένομαι, τὸν μῆναν τὸν γεννάρην (4).

Σημειόνηται τὸ ποίημα μὲ τὰ στοιχεῖα ΣΦ.

Δ. Τέταρτον ποιητὴν ἀνέγνωσα τὸν ὀνομαζόμενον Ἀλέξιον
 Κομνηνόν. Τὸ ποίημά του φέρει ἐπιγραφὴν στιχορρηγμένην
 ταύτην,

Ἐξ Ἀλεξίου Κομνηνοῦ, τοῦ μακαρίτου κείνου
 Λόγοι χρησοί, βουλευτικοί, πάνυ ὠραιομένοι
 Πρὸς τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ, Σπανέας τὸ ἐπέκλην.

Ἐπειτα ἀρχίζει ἀπὸ τοὺς στίχους τούτους,

Παιδί μου ποθεινότατον, παιδί μου ἠγαπημένον,
 Ὅσοῦν ἐκ τῶν ὀστέων μου, καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου,

καὶ τελευτᾶ εἰς τοὺς ἐξῆς,

Ἐπεὶ δ' ὁ λόγος ὁ βραχὺς κοῦφος ἐστὶ τοῖς πᾶσιν,
 Ἄρκοῦν καὶ σέ ἅ σέ ἔγραψα. Ἄν ταῦτα νά προσέχης,
 Καὶ πρὸς τὸν νοῦν τοῦ γράμματος τὸν νοῦν σου νά τὸν θέσης,
 Ἐντεῦθε (5) ζῆς σωματικῶς τὸν βίον ἐν εἰρήνῃ,
 Καὶ τὴν ψυχὴν σου σώσεις δὲ εἰς λυκάβας (6) αἰῶνας.

Ὁ δὲ ὅλου τοῦ ποιήματος ἀηδέστατος μιξοβαρβαρισμὸς, καὶ

(1) Κεντηνάριον, ἀπὸ τὸ Λατίν. Centenarius (quintal). ———
 (2) Ἀπὸ τὸ ἰταλικὸν Pezza (pièce de toile). ——— (3) Οἰνάριον,
 ὑποκοριστικ. τοῦ Οἴνου. ——— (4) Ἰανουάριον. ——— (5) Ἀντὶ τοῦ
 Ἐνταῦθε. ——— (6) Ἀντὶ τοῦ Λυκάβας.

περιπλέον τὸ ἀνομοιοτέλευτον τῶν στίχων, δείχνει τὸν Κομνηνὸν ἀρχαιότερον τοῦ τρίτου καὶ δευτέρου, ἴσως δὲ καὶ τοῦ πρώτου ποιητοῦ. Τὸ δὲ ὄνομα (Ἀλέξιος Κομνηνός) βάλλει εἰς ὑποψίαν, μήποτε ἐκατάγето καὶ ἀπὸ τὴν γενεάν τῶν Γραικορωμαίων αὐτοκρατόρων τῶν ἐπωνομασμένων Κομνηνῶν, τῶν ὁποίων πρῶτος ἐχρημάτισεν (1057) Ἰσαὰκ ὁ Κομνηνός, καὶ τελευταῖος (1203) Ἀλέξιος ὁ τέταρτος. Τὸ ποίημα δηλοποιεῖται μὲ τὰ στοιχεῖα ΑΚ.

Ε. Πέμπτος ἀνώνυμος ποιητὴς εἶναι ὁ στιχουργήσας τὴν κατατρόπωσιν τοῦ Σουλτάνου Βαϊαζίτου τοῦ πρώτου (ἔτ. 1402) ἀπὸ τὸν περιδότηον δορικτήτορα, Τιμούρ-λέγγ (1), ὅστις ὀνομάζεται ἀπὸ μὲν τὸν ποιητὴν (σελ. 112), Ταμυρλάγγος, σήμερον δὲ κοινῶς Ταμερλάνος (Tamerlan).

Τὸ ἀνώνυμον τοῦτο ποίημα (τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ ἀτελές) δηλοποιεῖται μὲ τὰ στοιχεῖα ΤΜ.

Τόσαι καὶ τοιαῦται εἶναι αἱ πηγαί, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἠρανίσθη τὸ Γλωσσογραφικὸν τοῦτο δοκίμιον. Δὲν ὀνομάζω, ὡς εἰς ὅλους γνωστούς, τὸν πατέρα τοῦ ποιήματος ἐπιγραφομένου « Διήγησις ὠραιοτάτη Ἀπολλωνίου τοῦ ἐν Τύρῳ » (2), τὸν

(1) Τιμούρ-λέγκ, σημαίνει Τιμούρ ὁ χωλός, διότι ἐχώλαινε τοὺς πόδας. — (2) Ἐστιχουργήθη κατὰ τὸ 1500 ἀπὸ τινος Γαβριὴλ Κοντιανόν, Κρητικὸν τὴν πατρίδα. Ἐξήγησαν τινὲς τὸ Κοντιανός, Κόμης (Comte), προσθέσαντες, ὅτι ἦτο καὶ τῆς Δυτικῆς ἐκκλησίας θρησκευτής. Ἐνδεχόμενον γὰρ ἐπωνομάζετο Κόμης, ἐπειδὴ ἐκρατοῦσαν ἀκόμη τὴν Κρήτην οἱ Βενετοί, οἱ ὁποῖοι κατεπλούτισαν καὶ τὰς

ποιητήν τοῦ Ἐρωτοκρίτου (1), ἄλλον τρίτου ποιητήν, Δημήτριον τὸν Ζῆνον, τὸν Ζακύνθιον (2), μεταφραστὴν τῆς Βατραχομουμαχίας, ἐκ τῶν ὁποίων ἔλαβα τινὰς μαρτυρίας. Παρέσπειρα καὶ ὀλίγας τινὰς λέξεις δανεισμένας ἀπὸ τὸν Δουκαγγιον καὶ ἀπὸ τὸν Σομαυέραν.

Παρά τὰ δύο ταῦτα Λεξικά, τοῦ Σομαυέρα λέγω καὶ τοῦ Δουκαγγίου, ἄλλα σχεδὸν βοηθήματα δὲν ἔχει (3) ὅσιν μέλλει νὰ συντάξῃ ὄχι ἄτακτον γλωσσογραφίαν, ἐτυμολογικὴν μᾶλλον παρά ἐξηγητικὴν, καὶ γέμουσαν ἀπὸ παρεκβάσεις ἀλλοτριᾶς τοῦ προκειμένου, ὡς εἶναι τὸ Δοκίμιόν μου, ἀλλὰ τῶνομα καὶ τὸ πρᾶγμα Λεξικόν. Τοιοῦτον Λεξικόν δὲν ἔχομεν ἀκόμη, οὐδὲ θέλομεν τὸ ἀποκτήσειν πλὴν ἀπὸ τὴν συνδρομὴν καὶ συνεισφορὰν πολλῶν λογίων ἀνδρῶν.

Ἀλέξιος ὁ Σομαυέρας, Καπουκῖνος ἀπόστολος (missionnaire), διέτριψε μακρὸν χρόνον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, πρὸς τὰ τέλη τῆς δεκάτης ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος, ὡς

Ἰωνικὰς νήσους μὲ Κόμητας. Ἄλλ' οὔτε τὸ Κοντιανὸς σημαίνει Κόμης, καὶ τῶνομα Γαβριήλ ἐμφανίζει πλέον Ἀνατολικὸν παρά Δυτικὸν χριστιανόν. Ἰδ. Δουκαγγ. Index autor. pag. 46, καὶ Ion. Mich. Langii, *Philolog. Barbarogræc.* p. II, pag. 23-24.

(1) Ὄνομαζόμενον Βικέντιον Κορνάρου, Κρητικὸν καὶ τοῦτον. — (2) Ἦμασεν ὁ Ζῆνος κατὰ τὸ 1530 ἔτος, ὡς ἐσημείωσεν ὁ Δουκαγγίος (Ind. Auctor. pag. 47). — (3) Δὲν ὀνομάζω τὸ πτωχὸν ἀπὸ λέξεις Λεξικὸν τοῦ Βλάχου, οὐδ' ἄλλα τινὰ ὄχι πλουσιώτερα. Ἄλλ' ὅμως οὐδ' αὐτὰ πρέπει νὰ καταφρονηθῶσιν ἀπὸ τὸν μέλλοντα νὰ συντάξῃ Λεξικόν.

ιερουργός (chapelain) τῆς Γαλλικῆς πρεσβείας, περιῆλθεν ἔπειτα Σμύρνην, Ἀθήνας, Κρήτην, Πελοπόννησον, Νάξον, Πάρον, καὶ τὰς λοιπὰς νήσους ὅλας τοῦ Αἰγαίου πελάγους, καὶ ἐσύνταξεν, εἰς διάστημα ἐτῶν τεσσαράκοντα, τὸ Δεξικὸν του, ἐπιγραφόμενον « Ἐθναυρὸς τῆς Ῥωμαϊκῆς καὶ τῆς Φράγκικης γλώσσης » καὶ τυπωμένον (μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ) εἰς τοὺς Παρισίους κατὰ τὸ 1709 ἔτος, ἀπὸ συναδελφόν του ἄλλον Καπουκῖνον, ὀνομαζόμενον Θωμᾶν Παρισινόν. Ἡ ἐπιγραφή, ἐξηγουμένη δικαίως, δὲν εἶναι κομπασικὴ· ἐπειδὴ σημαίνει, ὅτι ἔθναυρις ἀληθῶς ὅσας ἤκουσε λέξεις εἰς διάστημα ἐτῶν τεσσαράκοντα ἀπὸ τόσων πόλεων καὶ νήσων πολλὰς μυριάδας Γραικῶν. Ὅπως ἂν ἦναι, χάριν μεγάλης χρεωσούμενον τὸν Καπουκῖνον Σομαυέραν διὰ τὸν μακρὸν του κόπον, ὠφελιμώτερον ἀσυγκρίτως παρ' ὅσον ἐκοπίασαν καὶ αὐτὸς καὶ οἱ συναδελφοὶ του Καπουκῖνοι, γὰρ μᾶς ὑποτάξωσιν εἰς τὸν μακαριώτατον αὐτῶν Πάπαν.

Πολὺ μεγαλητέρα χάρις χρεωσεῖται εἰς τὸν Δουκάγγιον, τοῦ ὁποίου τὸ Δεξικὸν ἐξεδόθη ὀλίγους χρόνους πρὸ τοῦ Σομαυέρα εἰς τὸ Λουγδοῦνον (1688), ἐπιγραφόμενον « Γλωσσάριον εἰς » τοὺς συγγραφεῖς τοῦ μέσου καὶ ἐσχάτου Ἑλληνισμοῦ » *Glossarium ad scriptores mediæ et infimæ græcitat-
tis*. Εἰς αὐτὸ ὁ φιλόπονος καὶ φερέπονος Δουκάγγιος ἐσυν-
ἄθροισεν ὄχι μόνον λέξεις, εὐρισκομένας καὶ εἰς τὸν Σομαυέραν, τῆς τότε (ὡς καὶ σήμερον ἀκόμη) λαλουμένης γλώσσης, ἀλλὰ πολὺ πλειότερας ἀπὸ τὴν εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Πτωχοπροδρόμου, καὶ ἔτι ἀνώτερον εἰς ὅλον τὸν μεσαιῶνα (*moyen âge*) συνήθη γλῶσσαν. Ἄν καὶ ἔσφαλε πολλάκις, διὰ τὴν ὄχι ἰκανὴν

γνώσιν τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης, καὶ εἰς τὴν γραφὴν καὶ εἰς τὴν ἐξήγησιν πολλοτάτων λέξεων, τὸ δίκαιον ἀπαιτεῖ νὰ ὁμολογήσω, ὅτι χρεωσοῦμεν εἰς αὐτὸν, διὰ τὴν βαρβαρωθεῖσαν γλώσσαν, πλειότερον ἴσως ὅσου χρέους ἔχομεν εἰς τὸν Λεξικογράφον τῆς καθαρᾶς Ἑλληνικῆς γλώσσης Ἐρρίκον Στέφανον. Ὁ Στέφανος, Ἑλληνιστῆς ἄκρος, εἶχε πρὸ αὐτοῦ Λεξικογράφους ἄλλους, καὶ βιβλία τυπωμένα ποιητῶν καὶ συγγραφέων Ἑλλήνων ὄχι ὀλίγα· τοῦ Δουκαγγιανοῦ Λεξικοῦ ἢ πλειοτέρα ὕλη, ἠρανίσθη ἀπὸ ποιητᾶς καὶ συγγραφεῖς βαρβάρους, ἀνεκδύτους ἀκόμη καὶ καταφρονημένους διὰ τὴν βαρβαρότητά των. Λεξικὸν παρόμοιον ἄλλο πρὸ αὐτοῦ δὲν εἶχε παρὰ τὸ συντομώτατον τοῦ Μεϋρσίου γλωσσάριον (1) καὶ τὸ πτωχὸν Λεξικὸν τοῦ Βλάχου. Ὁ Στέφανος ἀπέλαυε καὶ ἀμοιβὴν τοῦ μακροῦ κόπου τὴν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοσοῦτων ἐνδόξων ποιητῶν καὶ συγγραφέων Ἑλλήνων ἠδονὴν· ὁ Δουκάγγιος ἔπινε κατὰ πᾶσαν ὥραν ἀψινθίου καὶ χολῆς ποτήριον, ἀναγινώσκων τόσον πλῆθος σιχηρῶν καὶ πεζῶν συγγραμμάτων βαρβάρων, ἐκ τῶν ὁποίων μόλις δέκα ὑπέφερα νὰ ἀναγνώσω.

Τέσσαρα τινὰ ἔχεις νὰ παρατηρήσης, Ἀναγνώσα, εἰς τὸ Δοκίμιόν μου τοῦτο· τὴν Γαλλικὴν ἐρμηνείαν τῶν λέξεων, τὰς παροιμίας, τὰς ἀλλοτρίας πολλακίς παρεκβάσεις, καὶ τετάρτην τὴν μὲ τὴν προγονικὴν γλῶσσαν φράσεων τινῶν ἢ λέξεων παραβολὴν.

Τὴν Γαλλικὴν ἐρμηνείαν, ἐπειδὴ εὐρέθη προσκολλημένη εἰς

(1) MEURS. *Glossar. Græcobarbarum.*

πολλὰς λέξεις τοῦ πρωτογράφου μου, ἀφῆκα, ὡς δυνατὴν νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὰ πρωτομαθῆ τῆς γλώσσης μεिरάκια.

Αἱ παροιμίαι ἐπροσέθησαν, ὄχι μόνον διότι τὰς προσθέτουν συνήθως ὄλων τῶν ἔθνῶν οἱ Λεξικογράφοι, ἀλλ' ὅτι καὶ πολλαὶ ἀπ' αὐτὰς, γεννημέναι ἀπὸ παλαιῶν φρονίμων ἀνδρῶν παρατηρήσεις (1), ἔγιναν μὲ τὴν συχνὴν χρῆσιν, ἠθικὴν τρόπον τινὰ κατήχησις εἰς τοὺς ἀσόφους, καὶ δυνατὴ κάποτε νὰ φρενώσῃ καὶ πολλοὺς νομιζομένους σοφοὺς. Τόσον εἶναι τοῦτο ἀληθές, ὥστε οὐδ' αὐτοὶ οἱ φιλόσοφοι (ὡς τὸ ἐσημείωσα καὶ ἄλλοτε) ἔκριναν ἀνάξιον νὰ ἀσχοληθῶσιν εἰς συναγωγὴν παροιμιῶν. Ὁ μέγας Ἀριστοτέλης ἔγραψε Περὶ παροιμιῶν (2), σύνταγμα σήμερον ἀφανισμένον. Δύο τοῦ ἐπίσημοι μαθηταί, Θεόφραστος καὶ Κλέαρχος, μιμούμενοι τὸν διδάσκαλον, ἐσυνάθροισαν καὶ αὐτοὶ παροιμίας (3), οὐδ' αὐτὰς πλέον σωζομένας. Μετ' αὐτοὺς ἄλλοι πολλοὶ, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται ὀλίγοι τινές (4).

Τὸ αὐτὸ ἔχω νὰ προβάλλω καὶ διὰ τὰς παρεκβάσεις μου, ἂν καὶ ἀρκῆ εἰς ἀπολογίαν αὐτῆ τοῦ βιβλίου ἢ ἐπιγραφή ἌΤΑΚΤΑ. Ἐπειδὴ τὰς εὔρηκα πρὸ πολλοῦ σημειωμένας εἰς ἰδίαν μου χρῆσιν, ὄχι μόνον τὰς ἀφῆκα, ὡς ἦσαν γραμμέναι,

(1) « Παλαιᾶς φιλοσοφίας, ἐν ταῖς μεγίσταις ἀνθρώπων φθοραῖς » ἀπολομένης ἐγκαταλείμματα, περισωθέντα διὰ συντομίαν καὶ « δεξιότητα » ὡς τὰς ὤρισεν ὁ Ἀριστοτέλης (Περὶ Συνεσίῳ, Ἐγκωμ. Φαλάκρ.) — (2) Ἰδ. Διογεν. Λαέρτ. V, 26. — (3) Ἰδ. τὸν αὐτὸν, V, 45, καὶ τὸν Ἀθήν. III, σελ. 116, IV, σελ. 160. — (4) Ἰδ. τὸν κατάλογον τῶν Παροιμιογράφων εἰς τὰ Προλεγόμενα τοῦ Σχόττου εἰς τὰς ἐκδοθ. ἀπ' αὐτὸν παροιμ.

ἀλλὰ καὶ πολλὰς ἐξ αὐτῶν ἐπλάτυνα, καὶ τινὰς πρώτην φοράν ἐπρόσθεσα. Συλλογιζόμενος ὅτι τὸ βιβλίον, διὰ τὸν ἰδιωτισμὸν του, ἀκολούθως καὶ εἰς ἰδιωτῶν χεῖρας ἔμελλε νὰ πέσῃ, Ἐὶ διὰ τί (εἶπα κατ' ἑμαυτὸν) νὰ μὴν ὠφελῆθῶσι καὶ οἱ ἰδιῶται ἀπὸ τὰ περιεχόμενα εἰς αὐτὸ, ἐρανισμένα τὰ πλειότερα ἀπὸ τῆς θρησκείας τὰ παραγγέλματα, καὶ ἀπὸ παραινέσεις παλαιῶν φιλοσόφων;

Ἐμεινε τέταρτον ἡ παραβολὴ λέξεων καὶ φράσεων τῆς σημερινῆς γλώσσης μὲ τὰς παλαιάς. Σκοπὸς ταύτης εἶναι νὰ διεγείρω τοὺς νέους εἰς ἀκριβεσέραν γνῶσιν τῆς προγονικῆς γλώσσης, ὅχι διὰ νὰ τὴν ἀναστήσωσι (ἀς ἀφήσωσι τὴν ἀνάστασιν αὐτῆς εἰς τοὺς ἔχοντας τὸ χάρισμα τῶν θαυμάτων), ἀλλ' ὡς μόνον μέσον νὰ διορθώσωσι καὶ νὰ καλλύνωσι τὴν σήμερον ζῶσαν ἀπὸ ζῶντας λαλουμένην γλῶσσαν, τρίβοντες καὶ πλύνοντες τὰς προσκολλημένας εἰς αὐτὴν ἀπὸ τὴν μακροχρόνιον τοῦ ἑλληνικοῦ γένους δυσυχίαν πολλὰς ἀσχημίας.

Αὐτῶν ἡ τρίψις ὁμως καὶ πλύσις ἔχει χρεῖαν καὶ αὐτὴ προσοχῆς, μὴ συνεκτρίψωμεν πολλὰς αὐτῆς λέξεις καὶ φράσεις, τὸ φαινόμενον ἀλλ' ὅχι καὶ πραγματικῶς βαρβάρους, καὶ γυμνώσωμεν τὴν γλῶσσαν ἀπ' ὅσα εἶχε πρὸ εἴκοσι ἑκατονταετηρίδων, βάλλοντες εἰς τόπον αὐτῶν, πάλιν ἐξ αὐτῆς, συνωνύμους μὲν λέξεις καὶ φράσεις, ἀλλ' αἱ ὅποῖαι, συρράπτόμεναι μὲ τὰς εἰς ὅλους συνήθεις, κατασκευάζουν τὸν δικαίως κωμωδούμενον μακαρονισμόν. Ἡ γλῶσσα, ὅσον κὰν ἐβαρβαρώθη, εἶναι ὁμως γλῶσσα λαλουμένη πρὸ πολλοτάτων ἑκατονταετηρίδων ἀπ' ὅλον τὸν κοινὸν λαὸν τῆς Ἑλλάδος.

Ὅτινα φανῆ παράξενος ἢ τοιαύτη ἀλήθεια, ἄς παραβάλη τὴν ἀνεπαίσθητον διαφορὰν τῆς πρὸ σχεδὸν 700 ἐτῶν γλώσσης τοῦ Πτωχοπροδρόμου πρὸς τὴν σήμερον τοῦ λαοῦ γλώσσαν· ἔπειτα ἄς ἀναβῆ ἐπέκεινα τῆς ἐπτακοσietoῦς ταύτης γλώσσης ἄλλα ἐπτακόσια ἔτη, ὅπου θέλει ἀπαντήσῃν ἑλληνικοὺς συγγραφεῖς, ἀκμάσαντας ἀπὸ τὴν τετάρτην ἕως περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος (1). Αὐτοὶ ἐσυνωμῖλουν μὲ τὸν περὶ αὐτοὺς λαόν, ὅχι ὡς ἔγραφαν, ἀλλ' ὡς ἔμελλαν νὰ λαλῶσι μετ' αὐτοὺς οἱ τῆς δωδεκάτης ἑκατονταετηρίδος Γραικοί, τῶν ὁποίων τὴν γλώσσαν, χάρις εἰς τὸν Πτωχοπρόδρομον γινώριζομεν σήμερον. Ἐὰν δύο μόνον ἢ τρεῖς ἑκατονταετηρίδας προχωρήσωμεν ἀνώτερον, ἀπαντῶμεν ἐνδοξοτέρους ἄλλους, ὅσοι ἤκμασαν ἀπὸ τὴν πρώτην καὶ δευτέραν ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα (2), οἱ ὅποιοι καὶ αὐτοὶ συνελάλουν μὲ τοὺς περὶ αὐτοὺς εἰς γλώσσαν ὅχι πολὺ εὐφραδεςέραν τῆς Πτωχοπροδρομικῆς γλώσσης, ὡς ἠθέλαμεν τὸ πληροφορηθῆν, ἂν εὕρισκετό τις μεταξύ των, κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους, ἀρκετὰ τολμηρὸς νὰ γράψῃ εἰς τοῦ χυδαίου λαοῦ τὴν γλώσσαν. Γλῶσσα οὔτε δημιουργεῖται οὔτε μεταβάλλεται εἰς ὀλίγων ἐτῶν διάστημα. Μακρὸς χρόνος τὴν πλάσσει, καὶ μακρὸς χρόνος τὴν μεταπλάσσει, οὐδ' ἔμπορεῖ

(1) Διδάκιον, Ἰουλιανὸν τὸν Αὐτοκράτορα, Ὀρειβάσιον, Θεμιστιον, Ἡλιόδωρον, Εὐνάπιον, Ἰωάννην τὸν Χρυσόσομον, Συνέσιον, Ζώσιμον, καὶ πολλοὺς ἄλλους. — (2) Στράβων, Ξενοκράτης, Φίλων, Οἰνήσανδρος, Ἰώσηπος, Ἐπίκτητος, Ἀρρίανος, Πλούταρχος, Κλεομήδης, Ἀρτεμίδωρος, Ἀππιανὸς, Πολύαινος, Γαληνὸς, Πασκανίας, Λουκιανὸς, Ἀθηναῖος, καὶ ἄλλοι πολλοί.

νά τὴν ἐξαλείψῃ ὀλότελα, ἀν δὲν ἐξαλείψῃ πρότερον αὐτὸ τὸ ἔθνος.

Δὲν ἤθελα τολμήσειν νὰ δώσω εἰς τὴν χυδαίαν γλῶσσαν, δύο σχεδὸν χιλιάδων ἐτῶν ἡλικίαν, ἐὰν ἄλλος τολμηρότερός μου δὲν εἶχε τὴν κρίνειν καὶ αὐτοῦ τοῦ Ὀμήρου συνηλικιωτίδα. Ἰδοὺ πῶς ἔκρινεν ὄχι πρὸ πολλοῦ (1796) ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐπισημοὺς Προφέσσορας τῆς Ἰένης, ἐκδίδων τὴν βάρβαρον μετάφρασιν τῆς Βατραχομουμαχίας, περὶ τῶν Θαυμαζόντων τὴν τὴν μεταβολὴν τῆς γλώσσης· « Πολὺ πλανῶνται (λέγει), ἀν » πισεύωσιν, ὅτι χθὲς ἢ προχθὲς εἰσέβησαν εἰς τὴν γλῶσσαν » αἱ τόσαι μεταβολαί. Δὲν φοβοῦμαι νὰ δισχυρισθῶ, ὅτι καὶ » κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Δημοσθένους οὕτως ἐλαλοῦσαν οἱ » ἄγροικοι. Ἔτι λέγω Δημοσθένους; αὐτοὶ τοῦ Ὀμήρου οἱ » σύγχρονοι χυδαῖοι πιθανώτατον ὅτι δὲν ὠμιλοῦσαν ἄλλην » γλῶσσαν παρ' αὐτήν (1). Διότι πόθεν ἄλλοθεν, πλὴν ἀπὸ » τοῦ λαοῦ τὴν γλῶσσαν, ἐπέρασαν εἰς τὰ ποιήματα τῶν λο- » γίων τὰ Δῶ, Κρῖ, Ἄλφι, Τρόφι, Κάρη, Ῥᾶ... Ἡλ, Παῦ, » κ. τ. λ. ἀντὶ τοῦ Δῶμα, Κρῖμνον, Ἄλφιτα, Τρόφιμον, » Κάρηνον, Ῥᾶδιον, Ἡλος, Παῦσαι κ. τ. λ. (2); »

(1) Τοῦ μεταφραστοῦ δηλαδὴ τῆς Βατραχομουμαχίας Ζήνου. —

(2) Valde errant, si crediderint heri modo, aut nudius tertius, tantas in eam illatas esse mutationes : ego contendere ausim, jam Demosthenis ætate, inter rusticos eas in usu fuisse. Quid? quod veri simillimum est, Homeri ætate non aliam vulgi in ore esse auditam? Unde enim illud δῶ pro δῶμα, κρῖ pro κρῖμνον, ἄλφι pro ἄλφιτα, τρόφι pro τρόφιμον, κάρη pro κάρηνον, ῤᾶ pro ῤᾶδιον... ἦλ pro ἦλος, παῦ pro παῦσαι? Non-

Καί τὸ αἴτιον τούτου δὲν εἶναι τῶν ἀδῆλων. Καθὲν ἔθνος μίαν γλῶσσαν ἔχει, καὶ ταύτην μόνην λαλεῖ πρὶν τοῦ πολιτισμοῦ του. Ἀλλ'εὐθύς ἀποῦ ἀρχίσῃ νὰ πολιτίζεται, διαιρεῖται εἰς δύο κόμματα· τὸ πολυπληθές κόμμα τῶν ἔτι χυδαίων, καὶ τοὺς πολλὰ ὀλίγους ὁπῶσοῦν πλέον πολιτισμένους καὶ λογιωτέρους τῶν ἄλλων. Οὗτοι καὶ λαλοῦν κομψότερα παρὰ τοὺς ἄλλους, καί, ἂν ἡ τέχνη τοῦ γράφειν ἔγινεν ἤδη γνωστὴ, φέρονται φυσικὰ εἰς τὸ γράφειν, καὶ ἐκφράζουσι ἔτι κομψότερα τοὺς λογισμοὺς των, ἔχοντες πλειοτέραν εὐκαιρίαν νὰ καλλωπίσωσι τὴν χυδαίαν γλῶσσαν. Ἀπὸ τὴν διαφορὰν ταύτην γεννῶνται εἰς καθὲν ἔθνος δύο γλῶσσαι, ἡ γλῶσσα τοῦ πλέον πολιτισμένου κόμματος τοῦ ἔθνους, καὶ ἡ γλῶσσα τῶν χυδαίων.

Ἀλλὰ καὶ ὁ καλλωπισμὸς, ἢ νὰ εἶπω οὕτως, κτενισμὸς καὶ στολισμὸς τῆς γλώσσης ἔχει ὄρια, τὰ ὁποῖα ὅστις ἀγωνίζεται νὰ ὑπερπηδήσῃ, γίνεται τύραννος τῆς γλώσσης, καὶ τύραννος γελοῖος, διὰ τὸ ἀδύνατον τῆς κατορθώσεως. Ἄλλο τι δημοτικώτερον παρὰ τὴν γλῶσσαν δὲν εἶναι· οὔτε μοναρχίαν οὔτ'ὀλιγαρχίαν ὑπομένει. Ἡ γλῶσσα εἰν'αὐτὸ τὸ ἔθνος (1)· σὲ συγχωρεῖ

ne ex vulgi sermone? CLAR. D. ILGEN, in *Prolegomen. in Hymn. Homeric.* (1796) pag. XXXIV.

(1) Ἐπρατήρησαν οἱ ἐξηγηταί, ὅτι ἡ λέξις Γλῶσσα ἐτέθη ὡς συνώνυμον καὶ ταυτόσημον τοῦ ἔθνος εἰς τοῦτο τὸ ῥητόν, « Ἴνα ἐν τῷ » ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνου κάμψῃ. . . καὶ πᾶσσα γλῶσσα ἐξομολογήσῃται κ. τ. λ. » (Πρὸς Φιλιππησ. β', 10). Τὸ παρώδησεν ὁ Ἀπόστολος ἀπὸ τὴν Παλαιάν διαθήκην (Ἡσαϊ. μέ, 23), ὅπου οἱ Ἐβδουμήκοντα συμφώνως μὲ τὸ ἐβραϊκὸν λέγουσι, « Ὅτι ἐμοὶ κάμψει πᾶν γόνου, καὶ » ὁμείνεται πᾶσα γλῶσσα τὸν θεόν » ἤγουν πᾶν ἔθνος. Τὴν αὐτὴν ση-

νά τὴν καλλωπίζης καὶ νά τὴν στολίζης, ἀλλ' ὄχι καὶ νά βαλῆς εἰς τόπον αὐτῆς ἄλλην γλῶσσαν ἰδικήν σου. Μᾶς ὑποφέρει (νά ἐπαναλάβω τὴν μεταφοράν) νά τὴν κτενίζωμεν, ἀλλ' ὄχι καὶ νά τῆς πληγώνωμεν τὴν κεφαλὴν. Ἀπὸ τὸ ἔθνος ἐδημιουργήθη, καὶ ἀπὸ τοῦ ἔθνους πάλιν τὰς ψήφους μέλλουν νά κυρωθῶσιν, ἢ νά γελασθῶσιν ὡς ἀληθινῆς γλωσσαλγίας φλυαρίαί, ὅσους ἐπινοήσῃ τις κατ' ἡμέρας εἰς τὸ ταμεῖόν του στολισμοὺς τῆς γλώσσης. Ὅσον λογικώτεροι καὶ ἂν ᾖναι αἱ διορθώσεις καὶ οἱ προβαλλόμενοι νέοι νόμοι, ἐὰν γίνωνται βιαίως, τὸ ἔθνος προκρίνει τὰς συνήθεις εἰς τὴν ἀκοήν του ἀλογίας παρὰ νά ὑποταχθῇ εἰς νέων νόμων ζυγόν, καὶ ἐπιμένει τόσον ἰσχυρὰ εἰς αὐτάς, ὥστε ἀναγκάζει καὶ αὐτὸν τὸν νομοθέτην τελευταῖον, θέλει δὲν θέλει, νά συναλογῇ μὲ τοὺς χυδαίους.

Ἐπιθυμεῖς ἀναντίρρητον ἀπόδειξιν τούτου; Δὲν εἶναι μόναι αἱ σημειωθεῖσαι ἀνωτέρω ἀπὸ τὸν Προφέσσορα τῆς Ἰένης ἀκαταλληλία. Ἄνοιξε τὴν γραμματικὴν τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης: Ἐτόσα ἑτερόκλητα ὀνόματα, τόσα ῥήματα ἀνώμαλα, τί ἄλλο εἶναι, τί ἄλλο πρέπει νά κριθῶσι παρὰ τόσαι ἀλογίαι τῆς γλώσσης; Δημιουργημένη ἀπὸ τὸ ἔτι νήπιον λογικὸν ἀγρίων ἀνθρώπων, καὶ ἀναθραμμένη ἀπὸ τὴν διάδοχον τῆς νηπιότητος βαρβαρότητα, ἐξανάγκης ὅποια ᾗσαν τὰ νοήματα τῶν λαλούντων, μὲ τοιαῦτα χρώματα (δὲν εἶχαν ἄλλα) ἔπρεπε καὶ νά τὰ εἰκονίζωσιν

μασίαν ἔχει καὶ τὸ *langue* τῶν Γάλλων, ὅταν ὁ λόγος ᾖ περὶ τῶν διαφόρων γενῶν τῶν Ἰππέων τῆς Μάλτας, οἷον *la langue de France* τὸ γένος τῶν Γάλλων, ἢ γονοὶ οἱ ἐκ τῆς Γαλλίας Καβαλλιέροι.

εἰς τοὺς συλλαλοῦντας· « Καὶ γὰρ ἡ λαλιά σου δῆλόν σε » ποιεῖ. »

Ἐγεννήθησαν ἔπειτα οἱ νοοῦντες καὶ συλλογιζόμενοι διακριτικώτερα παρὰ τοὺς ἄλλους, κ' ἐσπούδασαν νὰ ἐκφράζωνται ὀρθά, καὶ νὰ ζωγραφίζωσιν ἔτι ὀρθότερα τὰ διανοήματά των. Ἀλλὰ δεν εἶχαν ἄλλην γραμματικὴν παρὰ τὴν γραμματικὴν τοῦ ἔθνους, οὐδ' ἄλλα χρώματα παρὰ τὰ ὁποῖα καὶ αὐτοὶ συνεθήλασαν μὲ τὸ μητρικὸν γάλα. Ἰτί ἔπρεπε νὰ κάμωσι; νὰ συντρίψωσι τὸ χρωμοσάνιδον (palette) τῆς γλώσσης, καὶ νὰ συγκεράσωσι νέα ἄλλα χρώματα, νέαν ἄλλην φιλοσοφικωτέραν (1) γραμματικὴν; Τοῦτο βέβαια ἐπεθύμουν, καὶ τοῦτο (μὴν ἀμφιβάλλωμεν) ἐχρεωστοῦσαν νὰ πράξωσιν, ἂν ἦτον εἰς τὴν ἐξουσίαν των. Μὴ δυνάμενοι νὰ τὸ κατορθώσωσιν, ἐδέχθησαν τὴν ἀνωμάλως ποικιλόχρωμον τοῦ ἔθνους γραμματικὴν, τόσο μόνον συγχωρήσαντες εἰς ἑαυτοὺς, νὰ πορρίψωσιν ὀλίγα τινὰ τῆς χρώματα, νὰ προσθέσωσιν ἄλλα τινὰ ὀξύτερα καὶ ζωηρότερα, καὶ νὰ τὰ συγκεράσωσι τοιουτοτρόπως, ὥστε νὰ λαλῶσιν ὀρθά, καὶ νὰ γράφωσιν, ὡς ἔπρεπεν (2), ἔτι ὀρθότερα.

Τοῦτο ἔκαμαν οἱ πρῶτοι ποιηταὶ ἢ συγγραφεῖς τῆς γλώσσης

(1) Ἡ φιλοσοφικὴ γραμματικὴ, ἔπρεπε νὰ ἦναι τοιαύτη, ὡς μὴτε ἑτερόκλητα μὴτε ἀνώμαλα ὕλως νὰ ἔχη· καὶ τοιαύτη γλῶσσα ἐδύνατο ἀκολούθως νὰ διδάσκηται καὶ νὰ μαθάνεται εἰς ὀλίγων μηνῶν διάστημα, καὶ ὄχι νὰ χρειάζεται τόσο κόπον καὶ τόσο χρόνον, ὅσον ἀπαιτεῖ τῶν γλωσσῶν ἢ μάθησις. — (2) On écrit presque toujours mal, lorsqu'on écrit comme on parle. HELVETIUS, *De l'esprit*, Disc. II, Chap. 9.

(ὅ,τι παρατηρεῖται γινόμενον εἰς ὅλας τὰς γλώσσας), καὶ τοῦτο πάλιν, γράφοντες ἢ στιχουργοῦντες, ἀλλ' ὄχι καὶ διὰ ζώσης φωνῆς λαλοῦντες μὲ τοὺς χυδαίους τοῦ ἔθνους. Μὲ τούτους, παρ' ὅσας ἐδέχθησαν στιχουργοῦντες ἢ πεζογραφοῦντες, ἠναγκάζοντο νὰ μεταχειρίζωνται καὶ τὰς λοιπὰς τῆς χυδαϊκῆς γραμματικῆς ἀνωμαλίας. Ὁ Ἰσοκράτης, ὁ Δημοσθένης, ὁ Πλάτων καὶ οἱ λοιποὶ λόγιοι τοῦ ἔθνους ὠμιλοῦσαν μὲ τοὺς χυδαίους Ἀθηναίους, ὄχι ὡς ἔγραφαν, ἀλλ' ὅποιαν σχεδὸν ἔλαλοῦσαν οἱ χυδαῖοι γλώσσαν, ἥτις πιθανὸν ὅτι δὲν διέφερε παραπολὺ ἀπὸ τὴν σήμερον συνήθη γλώσσαν, ἂν καὶ δὲν ἦτο διόλου ἡ αὐτή. Διότι, καθόσον ἐπληθύνοντο οἱ λόγιοι τοῦ ἔθνους, τόσοι πλέον ἐφωτίζοντο καὶ οἱ χυδαῖοι, φιλοτιμούμενοι νὰ μιμῶνται πλειότερον ἢ ὀλιγότερον ὅσα ἤκουαν, ἢ ἀνεγίνωσκαν γραμμένα ἀπ' ἐκείνους, καὶ νὰ διορθώσωσι σύγχρονα μὲ τὰς ἐννοίας καὶ τὴν ἔκφρασιν τῶν ἐννοιῶν αὐτῶν.

Ἄλλ' οἱ λόγοι τοῦ ἔθνους, ὡς ἐγεννήθησαν ἀπὸ τὸν πολιτισμὸν, μὲ τὸν πολιτισμὸν ὁμοίως διαμένουν, καὶ μ' αὐτὸν συναποθνήσκουν, ἂν κατὰ δυστυχίαν θανατώσῃ τὸν πολιτισμὸν ἢ δουλεία. Τότε τὸ ἔθνος ὅλον ἐπαναστρέφει εἰς τὴν ἀρχαίαν του βαρβαρότητα, καὶ οἱ λόγοί του, ἀντὶ νὰ γίνωνται κανόνες γλώσσης καὶ παράδειγμα εἰς τοὺς χυδαίους, τοὺς ἀκολουθοῦν ὡς ὁδηγούς. Τοῦτο δὲν γίνεται πάραυτα. Πρῶτον ἀρχίζουν νὰ φθείρωσι τὴν γραφομένην γλώσσαν, καὶ, μὲ πρόφασιν νὰ τὴν καλλωπίσωσιν ἐπιπλέον, τὴν μολύνουν κατὰ μικρὸν μὲ φράσεις καὶ λέξεις χυδαϊότητος, αὐξημένης τότε καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιμιξίαν ξένων καὶ βαρβάρων ἐθνῶν. Καὶ ἂν γεννηθῶσι μεταξύ των τινὲς μὲ φαντασίαν

ἀχαλίνωτου εύρεται νέας φιλοσοφίας, μεταβάλλουν καὶ τὴν γλῶσσαν εἰς αἰνιγματώδη λαλιὰν σοφιστῶν, ἢ εἰς ψιττακῶν ἀκατανόητα ψελλίσματα.

Τοῦτο συνέβη καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας. Δουλωθέντες εἰς τοὺς Μακεδόνας, ἔμβασαν εἰς τὴν γλῶσσαν πολλὰς λέξεις καὶ φράσεις Μακεδονικὰς, καὶ ἀκολουθήσαντες τοὺς διαδόχους τοῦ Ἀλεξάνδρου βασιλεῖς εἰς τὴν Αἴγυπτον, τὴν Συρίαν (1), καὶ ἄλλα μέρη τῆς Ἀσίας, προσέλαβαν καὶ τὸν Ἀσιανὸν τοῦ λόγου χαρακτῆρα Ὑποκύψαντες ἔπειτα εἰς τὸ ζυγὸν τῶν Ῥωμαίων, τὴν ἔβαψαν καὶ μὲ Ῥωμαϊκὰ χρώματα ὄχι ὀλίγα. Καὶ ἐκ τούτων ἐγεννήθη ὁ λεγόμενος Παρακμάζων ἑλληνισμός.

Ἄλλ' ἡ τέση δυστυχία δὲν ἴσχυσεν ἀκόμη νὰ ἐξαλείψῃ τὸ κάλλος τῆς γλώσσης; ἕωσοῦ ἐγεννήθη ἡ φιλοσοφία τῶν Νεοπλατωνικῶν (2). Οἱ Νεοπλατωνικοὶ οὗτοι φιλόσοφοι, συγκεράσαντες εἰς ἓν τὰ Πυθαγορικὰ, τὰ Πλατωνικὰ, τὰ Στωϊκὰ, μὲ τοῦ Ζοροάστρου, τῶν Χαλδαίων, τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων δόγματα, ἔπλασαν νεοφανὲς καὶ τερατῶδες φιλοσοφίας, ἢ μᾶλλον Θεοσοφίας, σύστημα, ὅπου ἔμβαιεν ἢ μὲ τὰς ἀύλους οὐσίας κοινωνία τῆς ψυχῆς εἰς τὸν παρόντα κόσμον, ἢ μαγεία, ἢ ὄνει-

(1) Ἐκ τούτου ἐγεννήθησαν τὰ ἐπίθετα, Συρομακεδόνες καὶ Συροἑλληνες· ἐκ τούτου καὶ ὁ λεγόμενος Ἀσιανὸς τοῦ λόγου χαρακτήρ. — (2) Περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τρίτης ἑκατονταετηρίδος, καὶ ἀπεσβέσθη περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἕκτης, χωρὶς ὅμως νὰ συναποσβεσθῶσι καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς κακὰ ἐκ τῶν ὁποίων ἐν ἧτο καὶ ἡ εἰσαχθεῖσα εἰς τῶν χριστιανῶν θεολόγων τὰ βιβλικά κατάχρησις τῆς λεγομένης ἀλληγορικῆς ἐξηγήσεως τῶν Γραφῶν.

ροκρισία, ἡ ἀστρολογία, ἡ προφητεία τῶν μελλόντων, ἡ μὲ ἐπωδᾶς (1), περὶαπτα (2) καὶ φυλακτῆρια (3) ἰατρεία ἢ προφυλακὴ ἀρρώστημάτων, καὶ ἄλλα τοιαῦτα εἰς μωρῶν ἀπάτην ὄχι πάντοτε ἀπὸ μωροῦς εὐρημένα γοητεύματα, ὀνομαζόμενα κομπαστικῶς Θεουργικὰ ἐνεργήματα, ὡς ὠνόμαζαν καὶ τὴν φιλοσοφίαν των, Θεουργικὴν ἀγωγὴν (4).

Τοιαύτη φιλοσοφία, σπειρομένη καὶ εἰς τοὺς σοφοὺς καὶ εἰς τοὺς ἀσόφους τοῦ ἔθνους, ἔπρεπε φυσικὰ νὰ διαστρέψῃ καὶ τὰς ἐννοίας του, καὶ ἀκολούθως τὴν γλῶσσάν του. Ὁ προφορικὸς λόγος εἰκονίζει πάντοτε τὸν ἐνδιάθετον. Καθὼς φρονεῖ ἢ συλλογίζεται καθέννας, παρόμοια καὶ ἐκφράζεται, ὡς ἔλεγεν ὁ Κωμικὸς, σκώπτων τινὰς συγχρόνους του ποιητᾶς (5),

— Ὁ Σοφοκλῆς αἰσχροὺς ὦν αἰσχροῶς ποιεῖ.

Ὁ δὲ Ξενοκλῆς ὦν κακὸς κακῶς ποιεῖ.

Ὁ δ' αὖ Θέογνις ψυχρὸς ὦν ψυχροῶς ποιεῖ.

Ἡ ἱστορία, καὶ παλαιὰ καὶ νέα, δέν μας συγχωρεῖ νὰ διστάσωμεν περὶ τοῦ συγχρονισμοῦ τῆς διεστραμμένης φιλοσοφίας μὲ φιλολογίαν διεστραμμένην. Καὶ ἂν ἀφανίζοντο ὅλα τᾶλλα τῶν τότε φιλοσόφων καὶ τῶν φιλολόγων ὑπομνήματα, ἤρκει τοῦ Λουκιανοῦ

· (1) Γαλλ. Enchantemens, incantations. — (2) Amulettes. — (3) Talismans. Λέξις ἀπὸ τοὺς Ἄραβας δανεισμένη· οἱ ὁποῖοι ὅμως τὴν ἔπλασαν ἀπὸ τὸ Τέλεσμα, λέξιν τῶν Νεοπλατωνικῶν, ἢ καὶ τῶν μεταγενεσέρων θεοσόφων συγγραφέων τοῦ μεσαιῶνος. Ἰδ. Δουκάγγ. Λέξις. Τέλεσμα. — (4) Ἰδ. Μαρίνου Πρόκλου, σελ. 22-23, ἔκθ. Boissonade. — (5) Ἀριστοφάν. Θεσμοφ. 168.

ἡ μαρτυρία. Ὅστις ἀναγνώσῃ μὲ προσοχὴν ὅσα λέγει, εἰς τὸ ἐπιγραφόμενον Λεξιφάνης, καὶ εἰς ἄλλα πολλά του συγγράμματα (1), ὁ εὐφρέστατος οὗτος κριτῆς καὶ σκώπτης τῶν τοιούτων περὶ τῶν τότε φιλοσόφων, ἢ φιλολόγων, ἀκόμη καὶ περὶ τῶν ὑπόκριτῶν Θεουργῶν ἢ Θεοσόφων, θέλει πληροφορηθῆν, ὅτι μὲ τοιαύτην ἀλλόκοτον φιλοσοφίαν ἔπρεπε φυσικὰ νὰ συνακμάζωσι, καὶ κακοὶ τῆς γλώσσης ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς. Τῶν ἀνθρώπων αἱ πλειότεραι γνώσεις εἶναι μὲ τοιούτους δεσμοὺς συγκολλημέναι, ὥστε καμμία ἀπ' αὐτὰς δὲν διαστρέφεται χωρὶς νὰ διαστρέψῃ ἐντάμα καὶ ἄλλας αὐτῆς γείτονας ἐπιστήμας.

Παρατήρησε τί γίνεται σήμερον εἰς τὴν σοφὴν Γαλλίαν, ὅπου σύγχρονα μὲ Νέαν φιλοσοφίαν (πολὺ σεμνοτέραν, ὅχι ὁμῶς ἀποδεικτικωτέραν τοῦ Νεοπλατωνισμοῦ) βιάζονται νὰ προχωρήσωσιν ὁ Ἰησοῦϊτισμὸς καὶ ὁ Ῥωμαντισμὸς (2), ἢ, ὡς ἤθελε τὸν ὀνομάσειν ὁ Λουκιανὸς, Λεξιφανισμὸς. Τοῦτο μόνον διαφέρουν οἱ σημερινοὶ καινοτόμοι ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς, ὅτι ἐκεῖνοι ἔφθειραν φιλοσοφίαν, φιλολογίαν, αὐτὴν τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἦθη τοῦ ἔθνους, ἕως καὶ νὰ τὸ δουλώσωσιν εἰς τυράννους ἀπανθρώπους· οἱ δὲ σημερινοὶ πολεμοῦνται ἀπὸ ἰσχυρότερον πολλῶν

(1) Ἴδε καὶ τὸ ἐπιγραφόμενον Πῶς δεῖ ἰσορίαν συγγραφεῖν, τὸ Ῥητόρων διδάσκαλος, καὶ τὸ Ἀλέξανδρος ἢ ψευδόμαντις. — (2) Χαρακτῆρα λόγου Ῥωμαντικόν (romantique) ὀνομάζουν σήμερον τὸν σπουδάζοντα νὰ εἰκονίξῃ τὴν φύσιν κακοζήλως, ὥστε νὰ ἐκφράξῃ καὶ αὐτὰ τῆς τὰ ἀνάξια ἐκφράσεως, χαρακτῆρα ἐναντίον τοῦ Κλασσικοῦ λεγομένου χαρακτῆρος. Ἡ παραγωγή τοῦ ἐπιθέτου εἶναι ἀπὸ τὸ Roman (μυθιστορία).

Λουκιανῶν ἀντίπαλον τὴν τυπογραφίαν. Ἡ ἀκαταμάχητος αὕτη Ἀθηνᾶ, πολυπλασιάζουσα καὶ σπεύρουσα ἐγρήγορα τὰ φῶτα, οὔτε εἰς τοὺς φωτισμένους Γάλλους συγχωρεῖ πλέον νὰ ἐπαναστρέψωσιν εἰς τὴν παλαιὰν αὐτῶν βαρβαρότητα, καὶ ἡμᾶς ἔχει νὰ διδάξῃ πῶς νὰ ἀναλάβωμεν καὶ νὰ εὐοδώσωμεν εἰς τὸ τελειότερον τὸν προγονικὸν πολιτισμὸν, καὶ πῶς νὰ μορφώσωμεν τὴν ἔθνικὴν γλῶσσαν, μὴ δυνάμενοι πλέον νὰ ἀνασῆσωμεν τὴν παλαιάν.

Ἐπειδὴ ἡ γλῶσσα εἶναι κοινὸν καὶ δημοτικὸν ὄλων τῶν ὁμογλώσσων κτῆμα, τόση μόνον ἐξουσία συγχωρεῖται εἰς τοὺς καλλωπιστὰς αὐτῆς, ὅση δὲν τοὺς κάμνει ἀκατανοήτους εἰς τὸν ἀπαίδευτον λαόν. Εἶναι ὁμως καὶ πολλόταται περιστάσεις ἀναγκάζουσαι τὸν γράφοντα νὰ μεταχειρίζεται καὶ λέξεις ἀγνώστους εἰς τοὺς πολλούς· ἀλλ' ἔχει καὶ τούτου Θεραπείαν, ἂν φροντίξῃ νὰ τὰς θέτῃ (ὡς καὶ ἄλλοτε τὸ εἶπα) εἰς τόπον ὅπου τρόπον τινὰ σχολιάζονται ἀπὸ τὰς συνοδευούσας λοιπὰς λέξεις, ἢ καὶ νὰ τὰς ἐξηγῇ μὲ ὑποσημείωσιν, διὰ νὰ γνωρίζωνται εἰς τὸ ἐξῆς ἀπ' ὅλους. Ἄν ᾖναι χρέος τῶν λογίων νὰ συγκαταβαίνωσιν εἰς τὴν ἄγνοιαν τῶν χυδαίων, διὰ νὰ μὴν ἀκούωσι κατὰ πᾶσαν ὥραν ἀπ' αὐτοὺς τὸ,

Ἀμαθέστερόν πως εἶπέ καὶ σαφέστερον (1),
 χρεωσοῦν ὁμως καὶ οἱ χυδαῖοι νὰ ἀναβαίνωσιν κατὰ μικρὸν πρὸς τοὺς λογιωτέρους, διὰ νὰ μὴν ἀποχυδαῖσθῶσιν ὀλότελα. Δὲν εἶναι δίκαιον οὔτ' οἱ ἰδιῶται νὰ καταδικασθῶσιν εἰς τὴν ἀκαταληψίαν τῆς γλώσσης, διὰ τὴν ἄλογον ὄρεξιν τῶν ζητούντων ν' ἀνασῆσωσι

(1) Ἀριστοφάν. Βατρ. 1445.

τὴν παλαιὰν γλῶσσαν, οὔτε πάλιν οἱ λόγιοι νὰ καταφρονήσωσι, πρὸς χάριν τῶν ἀπαιδευτῶν, τὸν καλλωπισμὸν καὶ πλουτισμὸν τῆς γλῶσσης. Ἡ ἀνάσασις εἶναι ἀδύνατος· μέρος τι μόνον ἀπὸ τὸν πλοῦτον τοῦ νεκροῦ τούτου μᾶς ἐσυγχωρήθη νὰ κληρονομήσωμεν, καὶ νὰ τὸ συναρμόσωμεν μὲ τὴν κοινὴν γλῶσσαν. Καὶ τὸ μέρος τοῦτο, κατ' εὐτυχίαν, εἶναι ἀσυγκρίτως πλουσιώτερον τῶν ἀπὸ τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν καταγομένων νεωτέρων γλωσσῶν (1).

Ὁ πλοῦτος οὗτος ἔδωκεν ἀφορμὴν καὶ εἰς τὸ ἀηδέστατον μιζοβάρβαρον ὀνομαζόμενον ὕφος. Ἀπὸ πολλὰς συγχωρημένας τῆς παλαιᾶς μιμήσεις ἀπατώμενοι, ἐμβάλλομεν εἰς τὴν νέαν καὶ τὰ ἀσυγχώρητα, καὶ ἐξεναντίας καταφρονοῦμεν λέξεις καὶ φράσεις χρησῆς, εὐρισκομένας πολλάκις καὶ εἰς τοὺς παλαιούς· συλλογιζόμενοι, ὡς φαίνεται, τὸ « Ἐπειδὴ τοῦτο συγχωρεῖται, » διὰ τί ὄχι καὶ ἄλλο τοιοῦτον; » ἀλλ' εἶν' ἄλλος λογικώτερος συλλογισμὸς, τὸ « Μέχρι πόσου. » Τοῦτον ἀμελοῦντες, κοπιᾶζομεν κόπον μάταιον νὰ συγκλώθωμεν τὰ ἀσύγκλωστα, καὶ ἀπομακρύνομεν τοὺς ἀναγινώσκοντας ἀπὸ τὴν ἐνδεχομένην ἐκ τῶν γραμμένων ὠφέλειαν.

(1) Ἰταλικῆς, Γαλλικῆς, Ἰσπανικῆς καὶ Λυσιτανικῆς γλώσσης. Εἰς τὸ Λεξικὸν τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας ἀριθμήθησαν 29,712 λέξεις· εἰς τὸ Ἀγγλικὸν τοῦ Ἰώυσωνος (Johnson), 36,784· τῶν Ἀρμενίων ἡ γλῶσσα ἀριθμεῖ 50,000 (ἴδ. L. SIMOND, *Voyag. en Ital. et en Sicil.* tom. I, pag. 66, 2e édit.) Εἰς τὴν ἐν Λονδίῳ νέαν ἔκδοσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Θησαυροῦ τοῦ Στεφάνου ἀρίθμησε κατὰ συνεγγισμὸν (approximativement) ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους μου 150,000 λέξεων Ἑλληνικῶν.

Ἡ σημερινή μας γλῶσσα εἶναι ὅλη Ἑλληνική, πλὴν ὀλιγω-
 τάτων τινῶν λέξεων Ἰταλικῶν καὶ Τουρκικῶν· καὶ τούτων μόνων
 τὴν ἐξόρισιν χρεωσούμεν νὰ φροντίζωμεν, ὅπου τοῦτο εἶναι
 δυνατὸν, μεταχειριζόμενοι τὰς λοιπὰς, ὡς νὰ ἦσαν καὶ εἰς τοὺς
 Ἕλληνας συγγραφεῖς καὶ ποιητὰς, μὲ τὴν χρειαζομένην μόνου
 κρίσιν, ποῖαι παρά ποίας, καὶ εἰς ποῖον λόγου χαρακτῆρα
 ἀρμόζουσι πλέον. Πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἀφανίσθησαν ἀπὸ τὰ συγ-
 γράμματα τῶν παλαιῶν· ἀλλ' ὁ ἀφανισμὸς τῶν δὲν ἀρκεῖ νὰ
 κάμῃ ὑποπτον τὴν γνησιότητά των· διότι οὔτε ὅλοι οἱ παλαιοὶ
 συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ σώζονται πλέον, καὶ εἰς τοὺς Γλωσ-
 σογράφους εὐρίσκονται πολλὰ, ἐκ τῶν ὁποίων οὐδεμία φέρει
 παλαιὰν μαρτυρίαν. Καὶ ὡς πιστεύομεν τούτους, ἀκόμη καὶ
 ἀμαρτύρους, ὁμοίως πρέπει νὰ πιστεύωμεν καὶ τὴν κοινὴν γλῶσ-
 σαν, ὡς σωζόμενον Ἑλληνικῆς γλώσσης Λεξικὸν ἀνέκδοτον.
 Εἰς δεῖξιν τούτου ἔφερα ὀλίγα τινὰ παραδείγματα, εἰς τὸ
 παρὸν Δοκίμιον, καὶ δὲν μ' ἔλειπαν πολὺ πλείοτερα, ἂν μ'
 ἐσυγχώρει ὁ καιρὸς νὰ τὰ σωρεύσω.

Τοῦτο μόνον προσθέτω τελευταῖον, ὅτι εἰς ὅσας ἐλάβομεν
 ἀπὸ τὸν παρακμάζοντα ἑλληνισμὸν λέξεις καὶ φράσεις, συν-
 ἠργησε μάλιστα καὶ ἡ Παλαιὰ καὶ νέα Διαθήκη, συγγραμμένα καὶ
 αἱ δύο εἰς ἑλληνισμὸν παρακμάζοντα. Αὐτὰς ἀναγινώσκοντες
 ἢ ἀκούοντες ἀναγινώσκόμενας καθημέραν εἰς τὴν ἐκκλησίαν,
 φυσικὰ ἔπρεπε καὶ νὰ τὰς μιμηθῶμεν πολλάκις. Καὶ τοῦτο
 ἴσως ἐχρημάτισεν ἐν ἀπὸ τὰ αἷτια νὰ μὴν ἀποβαρβαρωθῇ
 ὁλότελα ἡ γλῶσσα.

ΔΙΑΛΕΓΟΝΤΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ⁽¹⁾

ΔΗΜΟΧΑΡΗΣ, ΠΑΣΙΧΑΡΗΣ.

Π. ΜΗΓΑΡΙ ΞΕΥΡΩ Κ' ΕΓΩ; Μόλις ἤρχισα νὰ σὲ λέγω ὅσα ἴδα εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ μοῦ διακόπτεις τὸν λόγον κατὰ πᾶσαν σιγμὴν μὲ τὰς ἀπορίας καὶ μὲ τοὺς διςαγμούς σου.

Παράξενος, ἰδιότροπος ἄνθρωπος εἶσαι,

Δ. Ἰδιότροπος!

Π. Ναί, ἰδιότροπος· μὴ σε κακοφανῇ.

Δ. Ἐξω, ἰδιότροπος. Λέγε με σὺ, κοινότροπε, τὰ λοιπά.

Π. Ποῖα λοιπά! Μόλις μ' ἀφῆκες ν' ἀρχίσω.

Δ. Μὴν ὀργίζεσαι, φίλε Πασιχάρη. Ποῖα εἶναι ἡ ἀρχὴ τῶν λόγων σου;

Π. Ποί' ἄλλη παρὰ τὴν παρουσίαν τοῦ νέου Κυβερνήτου, καὶ τὴν ὁποῖαν τὸν ὑπεδέχθησαν λαμπροτάτην ὑποδοχὴν.

Δ. Τὴν ἐμπρόσμενα τοιαύτην ὑποδοχὴν. Καταβαρημένος ὁ ταλαίπωρος Ἑλληνικὸς λαὸς ἀπὸ τὰς προτέρας του ταραχὰς καὶ ἀκούων ἐκ τῆς φήμης πρώτην φορὰν, ἄνδρα φιλέλληνα καὶ φιλόπατριν, ἐρχόμενον νὰ θεραπεύσῃ τὰς πληγὰς του,

(1) Ἰδ. τὸν Πρῶτ. Διάλογ. εἰς τὰς Διατρ. Ἐπικτ. Μερ. δεύτερ. σελ. ἀ-μ'.

ἔπρεπε φυσικὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῆ με τὴν χάραν, ὅσην ἤθελ' αἰσθανθῆν, ἂν εὔρισκε Ψησαυρὸν ἀπροσδοκῆτως.

Π. Προσφυεσάτη παραβολή! Ναί! Ψησαυρὸν ἀπροσδόκητον, καὶ Ψησαυρὸν μέγαν.

Δ. Εἶθε μόνον, φίλε Πασιχάρη, μὴ συμβῆ.....

Π. Τὴν παροιμίαν ἀπεικάζω ὅτι ἐμελλες νὰ εἴπης, τὸ Ἄνθρακες ἡμῖν ὁ Ψησαυρός.

Δ. Οὐδὲ τὴν ἐσυλλογίσθην, μὰ τὴν φιλίαν μας! σὺ τὴν λέγεις.

Π. Καὶ ἂν τὸ ἔλεγες, δὲν ἤθελα σὲ ὄνειδίσειν. Ναί! Ἄνθρακες ὁ Ψησαυρός. Ὅχι ὁμως ἀπὸ τοὺς κοινούς τούτους ἄνθρακας, οἱ ὁποῖοι σὲ μαυρίζουν ἢ σὲ καίουν, ἀλλ' ἀπὸ τοὺς πολυτίμους λίθους τοὺς ὀνομαζομένους Ἄνθρακας (1), ὁποίους ἔχουν οἱ βασιλεῖς εἰς τὰ κειμήλιά των.

Δ. Εἶθε! εἶθε! φίλε μου. Μὴ μου ἀναφέρης μόνον μῆτε βασιλεῖς, μῆτε βασιλέων κειμήλια.

Π. Ἐτόσον εἶσαι μισοβασιλεύς;

Δ. Δὲν ἀρκεῖσαι, βλέπω, νὰ μαντεύης ὅσα οὐδὲ νοῶ, ἀλλὰ καὶ παρεξηγεῖς ὅσα λέγω. Ἄπαγε! δὲν μισῶ τοὺς βασιλεῖς. Ἄλλ' ἡ πολιτεία μας δὲν ἔχει τι κοινὸν μ' αὐτούς, καὶ κειμήλιον ἄλλο δὲν ἐπιθυμεῖ καὶ « Κτῆμα εἰς αἰεὶ » παρὰ τὴν ἀποκτημένην με τὰ αἵματά της ἐλευθερίαν. Λέγε τὰ λοιπά.

Π. Τὸν ὑπεδέχθησαν, λέγω, ὡς ὑπεδέχθησαν πάλαι οἱ Συρακούσιοι τὸν Τιμολέοντα...

(1) Carboncles.

Δ. Τὸ εἶπες τοῦτο ἄλλοτε.

Π. Ἐπρὸς ἄλλοτε, ὅτι ἔμελλε νὰ μιμηθῇ ὁ νέος κυβερνήτης τὸν Τιμολέοντα. Ἀλλὰ τώρα παραβάλλω καὶ τὴν πρὸς τοῦτον τῶν Συρακουσίων ὑποδοχὴν μὲ τὴν ὁποίαν ἔκαμψαν οἱ σημερινοὶ Ἕλληνας πρὸς τὸν κυβερνήτην.

Δ. Ἐπειτα;

Π. Ἐπειτα ὑπῆγε μὲ τοὺς ὑποδεχθέντας, μέγα πλῆθος πολιτῶν, εἰς τὸν ναόν, νὰ δοξολογήσωσι τὸν Θεόν, καὶ νὰ τὸν παρακαλέσωσι νὰ μὴ συγχωρήσῃ νὰ ματαιωθῶσιν αἱ χρησαὶ ἐλπίδες, τοῦ μὲν λαοῦ, ν' ἀπολαύσῃ κυβερνήτην προνοητὴν τοῦ κοινοῦ συμφέροντος, τοῦ δὲ κυβερνήτου, νὰ εὖρῃ λαὸν εὐκόλον νὰ διδαχθῇ καὶ νὰ μάθῃ τὰ ἀληθινὰ του συμφέροντα.

Δ. Ἅγιον τοῦτο. « Ἐκ Θεοῦ τε ἄρχεσθαι, καὶ εἰς Θεὸν » ἀναπαύεσθαι » Ἐπίτε τοῦτο; ἐνθυμᾶσαι;

Π. Ἦμην παρῶν, τὴν 12 Ἰανουαρίου (1828), ἕνας ἀπὸ τοὺς συνοδεύοντας τὸν κυβερνήτην εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἐξεφώνησε καὶ λόγον θαυμαστόν...

Δ. Τίς, καὶ ποῖον λόγον;

Π. Μὴ μου διακόπτης καθώραν τὴν διήγησιν. Γνωρίζεις βέβαια, τὸν Θεόφιλον, τὸν σχολαρχήσαντα ποτὲ εἰς τὰς Κυθωνίας.

Δ. Μάλισα.

Π. Ἐκεῖνος ἐξεφώνησε τὸν λόγον.

Δ. Ἐγκώμιον βέβαια τοῦ κυβερνήτου, κατὰ τοὺς παραδιδόμενους εἰς τὰ σχολεῖα μας ῥητορικοὺς περὶ ἐγκωμίων κανόνας.

Π. Ἐγκωμίασε τὸν κυβερνήτην, ὡς ἦτο δίκαιον· ἀλλὰ καὶ τὸν ἔδωκε νὰ καταλάβῃ, ὅτι ἡ τόση χαρὰ τοῦ λαοῦ διὰ τὴν παρουσίαν του ἐγεννᾶτο ἀπὸ τὴν ἐλπίδα ὅσων ἔμελλε κ' ἐχρεώσῃ νὰ προξενήσῃ καλῶν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν. Ἐκαμεν ἀρχὴν τοῦ λόγου τὴν γραφικὴν ταύτην ῥῆσιν. « Οὐκ ἄρξω ἐγὼ καὶ οὐκ » ἄρξει ὁ υἱός μου ἐν ὑμῖν· κύριος ἄρξει ὑμῶν » (1).

Δ...!...!

Π. 'Τί σέκεις μ' ἀνοικτὸν τὸ σῶμα, τί ἀπορεῖς καὶ τί θαυμάζεις; ἡ δὲν σ' ἀρέσκει οὐδὲ τοῦτο;

Δ. Τόσον μ' ἀρέσκει, ὅσου ἦτον ἄκουσμα νέου εἰς ἐμὲ τὸ τοιοῦτον. Καὶ ἀπορῶ, ὅτι, γνωρίζων πόσον ἐπιθυμῶ τὰ τοιαῦτα, δὲν ἤρχισες τὴν διήγησιν ἀπ' αὐτὸ, καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴν.

Π. Ὡς ὁ Ὀμηρος ἀπὸ τὴν Μῆνιν τοῦ Ἀχιλλέως! Ἐγὼ δὲν εἶμαι ποιητής· ἡ ὑποδοχὴ ἦτον ἡ πρώτη, ἀπ' αὐτὴν ἔπρεπε ν' ἀρχίσω πρώτην.

Δ. Ἐχεις δίκαιον, καλέ μου Πασιχάρη. Ἀλλ' ἔμελλα νὰ εἶπω, ὅτι αἱ ὑποδοχαὶ δὲν σημαίνουν τίποτε. Πολλοὺς λησᾶς, πολλοὺς τυράννους ὑπεδέχθησαν τὰ ἔθνη λαμπρῶς, καὶ ἐξεσγαρίσθησαν φωνάζοντες τὸ ΖΗΤΩ! ἄλλοι δι' ἀνόητον ἐλπίδα νὰ τρυγήσωσιν « Ἀπὸ ἀκανθῶν σαφυλὴν, ἢ ἀπὸ τρι- » βόλων σῦκα » (2), καὶ ἄλλοι, ἐλπίζοντες, νὰ συλληστεύωσι καὶ νὰ συντυραννῶσι μ' ἐκείνους. Σ' ἐδίδαξαν τὰ συμβάντα πρὸ τοῦ νῦν νέου κυβερνήτου εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅτι ἐφάνησαν εἰς

(1) Κριτ. ἡ, 23. — (2) Ματθ. ζ', 16.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

λέ

αὐτὴν καὶ τοιαῦτα ἀνδράποδα, τὰ ὅποια ἐζήτουν βασιλέα, μ' ἐλπίδα νὰ γενῶσιν αὐλικοί του....

Π. Κ' ἐγνώρισα κ' ἐσυνωμίλησα μὲ πολλοὺς τοιούτους.

Δ. Τῶν ὁποίων τέχνη εἶναι νὰ περιγυρίζωσι τοὺς ἄρχοντας τῶν λαῶν, νὰ τοὺς κολακεύωσι, νὰ τοὺς φθειρώσιν, ἂν ἦναι χρηστοί, νὰ τοὺς κατασένωσι χειροτέρους, ἂν ἦναι κακοί.

Π. Ἐγνώρισα μάλιστα τινᾶς ἐξ αὐτῶν....

Δ. Στείλέ τους εἰς τοὺς κόρακας καὶ αὐτοὺς καὶ τοὺς ὁμοίους αὐτῶν.

Τούσδε δ' ἕα φθινύθειν, ἕνα καὶ δύο, τοὶ κεν Ἀχαιῶν
 Νόσφιν βουλεύωσιν. (1)

Δὲν θέλω νὰ τοὺς ἐξεύρω. Εἶπέ με, 'Ποίαν ἐντύπωσιν ἔκαμεν ὁ λόγος τοῦ Ἱεροκλήρυκος εἰς τὰς ἀκοάς τοῦ κυβερνήτου; πῶς τὸν ἐφάνη ἢ παρρησία τοῦ Θεοφίλου;

Π. Ὡς νὰ εἶχε πρῶτος αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν καὶ συλλογισθῆν καὶ ἀποφασίσειν νὰ πράξῃ· « Οὐκ ἄρξω ἐγὼ, Κύριος » ἄρξει. Τὸ ἔθνος μ' ἐπροσκάλεσεν ὄχι νὰ τὸ δεσπόζω, ἀλλὰ » νὰ τὸ διδάσκω μὲ τὸ παράδειγμά μου, πῶς χρεωσῆ νὰ » δεσπύζεται ἀπὸ τὸν μόνον ὄντως δεσπότην καὶ κύριον, τὸν » ΝΟΜΟΝ, ὅστις, ἐπειδὴ ἐτέθη ἀπὸ κοινὴν βουλήν καὶ » φωνὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, εἶναι αὐτοῦ τοῦ δημιουργοῦ καὶ » ὑψίστου δεσπότητος φωνή. Ἄν ἡ Ἑλλάς ἐπεθύμει δεσποτεῖαν » κοσμικὴν, εἶχε νὰ προσκαλέσῃ δεσπότην ἄλλον εὐγενέ-

(1) Ἰλιάδ. β', 346.

» σερρον, γεννημένον καὶ ἀναθραμμένον δεσποτικῶς. Γέμει ἢ
 » κομπάζουσα εἰς τὴν σοφίαν τῆς Εὐρώπῃ ἀπὸ τοιούτους
 » δεσπότης. Ἄπ' αὐτοὺς κανένα ἤθελε προσκαλέσειν μὲ τὴν
 » ὁποίαν ἔκαμαν οἱ Ἰουδαῖοι πρόσκλησιν, εἰς τὸν Γεδεών·
 » Ἄρξον ἡμῶν καὶ σὺ, καὶ ὁ υἱός σου, καὶ ὁ
 » υἱός τοῦ υἱοῦ σου· καὶ ὄχι ταπεινὸν τῆς Ἑπτανήσου
 » πολίτην, ὁποῖος εἶμ' ἐγώ. »

Δ. Ἄγια λόγια, φίλε Πασιχάρη. Μακάριος, εἰάν τὰ ἐξεφώ-
 νησεν, ὡς τὰ ρητορεύεις σύ! καὶ μακαριώτερος ἂν τὰ ἐσυλ-
 λογίσθη μὲ τὰ σωσά του! Μακάριος ἀκόμη καὶ ὁ φιλόπατρις
 συνήγορος τῆς ἐθνικῆς ἐλευθερίας Θεόφιλος, ὅστις ἔδωκεν ἀφ-
 ορμὴν τοιούτων λογισμῶν εἰς τὸν κυβερνήτην!

Π. Καὶ εἰς ἄλλους τινάς.

Δ. Ἰ Ποίους;

Π. Τοὺς ὁποίους ἔλεγεσ μωροὺς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔσειλαν
 ἀποσόλους εἰς τὴν Εὐρώπην ζητοῦντες, μὲ τὸν λύχνον εἰς τὰς
 χεῖρας, ΔΕΣΠΟΤΗΝ, καθὼς ἄλλοτε ὁ Διογένης, ἌΝΘΡΩΠΟΝ.
 Ἄς ἔχη δόξαν ὁ Θεὸς, ὅστις ἐσπλαγχνίσθη τὴν μωρίαν των,
 πέμψας εἰς αὐτοὺς ἀληθινὸν ἄνθρωπον, γνήσιον τοῦ Τιμολέοντος
 ἀπόγονον. Καὶ λέγω....

Δ. Ἀρκοῦν, φίλε μου Πασιχάρη, τὰ λόγια· ἰσόρησέ μου
 καὶ πράγματα. Ἰ Τί ἔπραξε; τί πράσσει, ὁ Τιμολέων σου;
 Ἄρέσκουν αἱ πράξεις του εἰς τοὺς Ἕλληνας, ὡς ἄλλοτε εἰς
 τοὺς Συρακουσίους ἢ κυβέρνησις τοῦ Τιμολέοντος;

Π. Ὅχι εἰς ὅλους.

Δ. Ὡς οὐδ' εἰς ὅλους τοὺς Συρακουσίους ἄλλοτε ἤρρεσκεν ὁ

Τιμολέων. Τὸ εἰς ὅλους εἶν' ἀδύνατον· καὶ ὅσις τὸ ἐπιχειρήσῃ, κατανατᾷ νὰ μὴν ἀρέσκη μηδένα· διότι δὲν ἐμπορεῖ νὰ τὸ κατορθώσῃ χωρὶς νὰ πλανᾷ τοὺς πάντας. Τοῦ χρηστοῦ πολίτου ἢ καθ' αὐτὸ σπουδῆ εἶναι νὰ ἀρέσῃ τὸν νόμον, τὴν δικαιοσύνην, τὴν ἰσότητά. Μὲ τὴν ἀγίαν ταύτην, ἀντίπαλον τῆς ἀνθρωπαρεσκείας, ἀρέσκειαν θέλει φθάσειν τελευταῖον νὰ ἀρέσκη, ἂν ὅχι ὅλους, τὸ πλειότερον ἐξάπαντος μέρος τοῦ ζῶντος γένους, καὶ ὅλην, χωρὶς ἐξαίρεσιν, τὴν ἐπερχομένην γενεάν.

Π. Εἶπε, δὲν ἐνθυμοῦμαι τίς ἀπὸ τοὺς παλαιούς, ἀσειευόμενος, ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀρέσῃ τίς ὅλους, πλὴν ἂν γενῆ ζαχαρόπιττα, « Εἰ μὴ πλακοῦνται γενόμενον. »

Δ. Ἄφες, φίλε μου Πασιχάρη, τὰ ἀσεῖα· εἶχες ἄλλο σπουδαιότερον νὰ φέρῃς.

Π. Ποῖον;

Δ. Τοῦ Ἀποστόλου (1) τὸ, « Εἰ γὰρ ἔτι ἀνθρώποις » ἤρρεσκον, Χριστοῦ δοῦλος οὐκ ἂν ἤμην. » Ὅσις κυβερνᾷ πολιτείαν, χρεωσθεῖ νὰ διάγῃ ὡς ἀληθινὸς ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ, νὰ διδάσκῃ μόνην τὴν ἀλήθειαν, ὡς μόνην δυνατὴν νὰ γεννήσῃ τὴν ἐλευθερίαν, « Ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς » (2), καὶ νὰ ἀποσρέφεται τοὺς ὑποκρινομένους αὐτὴν ψευδαδέλφους καὶ ψευδαποστόλους, ὡς ἐπιβούλους καὶ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς θρησκείας τῶν πολιτῶν, ὡς ἔθνικους, ὡς Κιαφήρους.

Π. Κιαφήρους!

(1) Πρὸς Γαλάτ. α', 10. — (2) Ἰωάνν. 8, 32.

Δ. Ἐξεύρεις τίνες ὀνομάζουσι Κιαφῆρ οἱ ἀληθινοὶ Κιαφῆροι καὶ ἀσεβέστατοι Τοῦρκοι.

Π. Τοὺς μὴ πιστεύοντας εἰς τὸν Μωάμεθ, ὡς Θεοῦ προφήτην.

Δ. Ὅ,τι λοιπὸν σημαίνει εἰς ἐκείνους τὸ Κιαφῆρος (1), τοῦτο ἐσήμαινεν εἰς τὴν Ἰουδαϊκὴν καὶ εἰς τὴν Χριστιανικὴν ἐκκλησίαν τὸ ὄνομα ἔθνος, καὶ τὸ ἐπίθετον Ἐθνικός. Ἐθνικοὺς ὠνόμαζαν ὅλους τοὺς εἰδωλολάτρους, ὡς πιστεύοντες μόνοι αὐτοὶ, πρῶτοι οἱ Ἰουδαῖοι, ἔπειτα καὶ οἱ Χριστιανοὶ, τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν.

Π. Μ' ἐλάνθανε τοῦτο. Δὲν ἤξευρα ὅτι τὸ Ἐθνικός καὶ τὸ Κιαφῆρος εἶναι λέξεις συννώνυμοι.

Δ. Εὐκόλα θέλεις τὸ μάθειν ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Νέας διαθήκης. Εἰς τὴν Παλαιάν λέγει ὁ Δαυὶδ περὶ τῶν ἀρνηθέντων τὸν Θεὸν Ἰουδαίων, ὅτι ἀπὸ τὰ ἔθνη (ἤγουν ἀπὸ τοὺς Κιαφῆρους) ἐδιδάχθησαν τὴν εἰδωλολατρείαν (2). Εἰς τὴν Νέαν μᾶς παραγγέλλει ὁ Χριστὸς νὰ μὴ

(1) Ἀπὸ τοῦτο ἀκόμη τὸ Κιαφῆρ παράγουσι οἱ Γάλλοι ἐτυμολογηταὶ καὶ τὸ σύνθημα εἰς τὴν γλῶσσάν των *cafard*, τὸ σημαῖνον τὸν προσποιούμενον Θεοσέβειαν δι' ἴδια τέλη καὶ συμφέροντα, εἰς ἓνα λόγον, τὸν Ὑποκριτὴν. Τοιοῦτοι, κατὰ τῶν Τοῦρκων τὴν γλῶσσιν, Κιαφῆρ, κατὰ δὲ τὸ Εὐαγγέλιον, Ἐθνικοὶ, εὐρίσκονται μάλιστα μεταξὺ τῶν Μοναχῶν, καὶ ἐξαιρέτως τῶν Ἰησουϊτῶν. — (2) « Ἐμίγησαν ἐν τοῖς ἔθνεσι, καὶ ἔμαθον τὰ ἔργα αὐτῶν, καὶ ἐδούλευσαν » τοῖς γλυπτοῖς αὐτῶν, καὶ ἐγεννήθη αὐτοῖς εἰς σκάνδαλον. » Ψαλμ. ρς', 35.

κάμνωμεν μακράς καὶ πολυλόγους προσευχάς, καθὼς οἱ ἔθνικοι (1), ἤγουν καθὼς οἱ Κιαφῆροι, καὶ τὸν παρακούοντα τῆς ἀπ' αὐτὸν διδαχθείσης Ὁρησκείας νὰ κρίνωμεν ὡς ἔθνικόν (2), ἤγουν ὡς Κιαφῆρον. Ἐξεύρεις ποία εἶναι ἡ διδαχὴ τῆς Χριστιανικῆς Ὁρησκείας.

Π. Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εἰρήνη μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, εἰς ἓνα λόγον, ἡ φιλανθρωπία.

Δ. Τὴν ὅποιαν ὑποκρίνονται, δὲν ἔχουν ἀληθῶς, ὅσοι καταφρονοῦν τὴν ἰσότητα, ὅσοι ὑψόνονται ὑπὲρ τοὺς ἀδελφούς των μὲ τίτλους, μὲ παράσημα, μὲ προνόμια, ὅσοι ἀγαποῦν νὰ δεσπόζωσι τοὺς ἄλλους. Οἱ τοιοῦτοι δὲν εἶναι Χριστιανοί, ἀλλ' ἔθνικοί, Κιαφῆροι.

Π. Καὶ αὐτοὶ Κιαφῆροι!

Δ. Δὲν τὸ λέγω ἐγώ· εἶναι λόγοι τοῦ Χριστοῦ. Θέλων νὰ διδάξῃ τοὺς ἀποστόλους τὴν ἰσότητα, ἔφερε παράδειγμα τῶν ἐθνικῶν τὴν ἀνισότητα. « Οἱ ἄρχοντες τῶν ἔΘΝΩΝ κατα- » κυριεύουσιν αὐτῶν, καὶ οἱ μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν· » οὐχ οὕτως δὲ ἔσαι ἐν ὑμῖν κ. τ. λ. » (3). Οἱ Κιαφῆροι ἀγαποῦν νὰ κατεξουσιάζωσι τοὺς ὁμογενεῖς των, καὶ ὅσον μεγάλην ἐξουσίαν ἀποκτήσωσι, τόσον πλέον μεγαλύνεται ἡ ἀσέβεια καὶ κιαφηρία των.

(1) « Προσευχόμενοι δὲ μὴ βαττολογήσητε, ὡςπερ οἱ ἔΘΝΙΚΟΙ· » δοκοῦσι γὰρ ὅτι ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται. » Ματθ. 5', 7. — (2) Ἐάν δὲ καὶ τῆς ἐκκλησίας παρακούση, ἔγω σοι » ὡςπερ ὁ ἔΘΝΙΚΟΣ καὶ ὁ τελώνης » Ματθ. 17. — (3) Λουκ. 1', 25.

μ'

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ.

Π. Καί λοιπόν οἱ νῦν βασιλεύοντες ἢ μοναρχοῦντες εἰς τὴν φωτισμένην Εὐρώπην. . .

Δ. Ἐξεύρω τί σε ταράσσει· ἢ μὲ τὸ εὐαγγέλιον ἀσυμβίβαστος αὐτῶν ἐξουσία. Πράγμα ἀληθῶς παράξενον, Πράγμα ἀκατανόητον· εἰς μόνος ἄνθρωπος κατεξουσιάζων πολλάς μυριάδας λαοῦ, κατὰ δίκαιον (λέγει) κληρονομίας, ἤγουν ὡς κληρονομεῖ τοὺς οἴκους, τοὺς ἀγρούς καὶ τὰ κτήνη τοῦ πατρὸς του.

Π. Ναί, τοῦτο μὲ ταράσσει, καὶ μάλιστα τὸ Κιαφῆρος.

Δ. Θέλουν παύσειν νὰ γίνωνται Κιαφῆροι.

Π. Πῶς;

Δ. Πηδῶντες ἐκούσιοι ἀπὸ τὸν Θρόνον κάτω, καὶ σχίζοντες τὸ διάδημα τῆς κεφαλῆς των.

Π. Διὰ τὸν Θεόν! φίλε μου, μὴ μᾶς ἀκούση κανεῖς!· Τί συλλογίζεσαι, τί λέγεις;

Πῶς οὐχὶ ταρβεῖς τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη; (1).

Δ. Τίνα ἔχω νὰ φοβῶμαι σκεπασμένος μὴ τὴν εὐαγγελικὴν ἀσπίδα; Δέν σε εἶπα, Νὰ κρημισθῶσιν, ἀλλὰ Νὰ πηδήσωσιν ἐκούσιοι ἀπὸ τὸν Θρόνον, τὸν ὁποῖον αὐτοὶ πρῶτοι, ὡς χριστιανοὶ, ἀποστρέφονται, καὶ νὰ ὀνομασθῶσιν ἀντὶ βασιλέων, μονάρχων, αυτοκρατόρων, Πολῖται, ὄνομα ἀσυγκρίτως ἐνδοξότερον. Καὶ τὴν ἐκούσιον ταύτην τοῦ Θρόνου παραίτησιν μέλλουν νὰ τὴν χρεωστῶσιν εἰς τὴν τυπογραφίαν. Ἄλλ' ὁ περὶ τούτων καὶ τῶν τοιούτων λόγος εἶναι διεξοδικός, καὶ μᾶς

(1) Αἰσχύλ. Προμ. δεσμ. 940.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

μά

μακρύνει πολὺ ἀπὸ τὸ προκείμενον. Ἰστόρησέ μου τὰ λοιπὰ τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα διατριβῆς σου.

Π. Ἐπεθύμουν ὁμως. . . .

Δ. Εἶπέ με πρῶτον τὰ Ἑλληνικά, καὶ μετέπειτα, ἂν μᾶς τὸ συγχωρήσῃ ὁ καιρὸς, θέλομεν ἐξετάσειν καὶ τῆς σοφῆς Εὐρώπης τὰ Κριαφηρικά.

Π. Ἐδιάλυσε πρῶτον τὴν Ἀντικυβερνητικὴν ἐπιτροπὴν καὶ τὴν Βουλὴν, σύνθετον ἀπὸ ὀγδοηκοντατέσσαρας ἀντιπροσώπων· τὸ ὁποῖον ἶδα μὲ μεγάλην μου χαράν.

Δ. Ἀὐτογνωμόνως, φίλε Πασιχάρη, τὴν ἐδιάλυσε;

Π. Μὲ τὴν συγκατάθεσιν τῆς Βουλῆς, καὶ μὲ ὑπόσχεσιν νὰ συγκροτήσῃ νέαν Βουλὴν, τὸν ἀκόλουθον Ἀπρίλιον.

Δ. Ἄλλ' εἰς τὸ ἀναμεταξὺ πῶς ἐδιώρισε τῶν πραγμάτων τὴν κυβέρνησιν, ἕως νὰ ἔλθῃ ὁ Ἀπρίλιος;

Π. Αὐτὸς κυβερνήτης, βοηθούμενος ἀπὸ συμβούλιον. . .

Δ. Ποίων καὶ πόσων;

Π. Εἰκοσιεπτὰ, ἐκ τῶν ὁποίων ἐννέα μόνοι κατὰ τὸ παρὸν, ἐψηφίσθησαν. Τούτων τὸ συνάθροισμα ὠνομάσθη Πανελληνιον.

Δ. Καλὸν ὄνομα τοῦτο!

Π. Εἶπέ, καὶ πράγμα καλόν.

Δ. Καὶ πράγμα καλόν. Ἄλλὰ πῶς ἔκαμε τὴν ἐκλογὴν;

Π. « Ἐκ τῶν ἐνόντων. » Ἐξεύρεις ὅτι ἡ παροῦσά μας κατάστασις δὲν συγχωρεῖ ἀκόμη ἐκλογὰς ἀκριβεῖς καὶ τῶντι ἐκλογὰς. Μίγμα ποικίλον ἀπὸ ἀληθῶς ἀξίους, καὶ ἀπὸ. . .

Δ. Ἐξωρίς προσωποληψίαν κἄν;

Π. Μὴν ἀμφιβάλλης περὶ τούτου.

Δ. Ἰσον, δίκαιον καὶ ὄντως χριστιανικὸν τοῦτο.

Π. Τόσον χριστιανικὸν, ὥστε συνέζευξε τὸν νέον μὲ τὸν γέροντα, τὸν πένητα μὲ τὸν πολυχρήματον. Ἐνας μάλιστα ἀπὸ τούτους τοὺς πανέλληνας καὶ παναχαιοὺς ἐδυσαρεστήθη τρόπον τινὰ (μὲ εἶπαν) νὰ συνεδρεύῃ μὲ νέον, ὅστις ἄλλον πλοῦτον παρὰ τὴν παιδείαν δὲν ἀπέκτησεν ἀκόμη.

Δ. Κιαφηρικὴ δυσαρέσκεια! « Οὐχ οὕτως δὲ ἔσαι ἐν ὑμῖν. »
Λέγε μ' ἄλλα χριστιανικώτερα.

Π. Ἐβαλεν εἰς τάξιν τὸ στρατιωτικόν.

Δ. Εἶχε χρειάν τάξεως μεγάλην. Ἐπιέρχονται ἀκόμη ὀπλισμένοι μεταξὺ ἀόπλων πολιτῶν οἱ στρατιῶταί μας;

Π. Ὅχι τόσον ὡς ἀρχήτερα. Τοῦτο ὅμως δὲν ἔβλαπτε πολὺ. Ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, ἔχαιρα βλέπων εὐλοισμένους μὲ ὄπλα λαμπρὰ τοὺς ἀγωνιστὰς τῆς ἐλευθερίας.

Δ. Αἱ παρελθοῦσαι τῶν ἀταξίαι, φίλε Πασιχάρη, καὶ αἱ ἐνδεχόμεναι νὰ συμβῶσι καθεξῆς, ἔπρεπε καὶ νὰ μετριάσωσι τὴν χαράν σου. Ὅσον ἀναγκαία εἶναι ἡ ὀπλοφορία εἰς καιρὸν καὶ τόπον, ὅπου πολεμοῦν τοὺς ἐχθροὺς τῆς ἐλευθερίας τῶν οἱ πολῖται, τόσον κινδυνεύουν νὰ γενῶσι Κιαφῆροι, ὅταν ὀπλοφορῶσιν εἰς μέσας τὰς πόλεις. Τοιαύτη ἄκαιρος καὶ ἄτοπος ὀπλοφορία σημαίνει, ὅτι τὸ ἔθνος εἶναι ἀκόμη βάρβαρον. Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες, πρὶν πολιτισθῶσιν· ὀπλισμένοι περιήρχοντο εἰς τὰς πόλεις, ὡς οἱ εὐγενεῖς τῶν Γάλλων πρὸ τῆς πολιτικῆς μετασάσεως (1). Κ' ἐκεῖνοι μεταξὺ τῶν Ἑλλή-

(1) Πρὸ τῆς πολιτικῆς μετασάσεως, ἦτο καὶ τοῦτο ἐν ἀπὸ τὰ

νων ἐπολιτίσθησαν πρῶτοι, ὅσοι καὶ πρῶτοι ἀφῆκαν τὴν ὄπλοφορίαν.

Π. Ποῖοι;

Δ. Ἀπορῶ, πῶς ἐλησμόνησες τὸν Θουκυδίδην (1), ὅστις ἀποδίδει ταύτην τὴν τιμὴν εἰς τοὺς Ἀθηναίους· τοῦτο φέρει εἰς παράδειγμα καὶ ἄλλος ἱστορικός, λαλῶν περὶ ἄλλων Ἀσιανῶν βαρβάρων, ὠπλισμένων καὶ εἰς αὐτὰ των τὰ συμπόσια (2), ὡς οἱ Γιανιτζάρου τῶν Τούρκων.

Π. Ἄλλ' οἱ ἰδικοί μας στρατιῶται εἶναι καὶ τὸ γένος Ἕλληνας, καὶ τὴν Φρησκείαν Χριστιανοί. Καὶ ἂν ὄπλοφορῶσι καὶ εἰς αὐτάς τὰς πόλεις, δὲν τολμοῦν νὰ βλάψωσι κανένα των ἀδελφὸν καὶ συμπολίτην.

Δ. Μὴ με λέγεις, Χριστιανοί· Δὲν ἔμαθες ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, ὅτι καὶ οἱ Χριστιανοὶ ἐμόλυναν πολλάκις τὴν ἱεράν αὐτῶν Φρησκείαν μὲ τὸν κιαφηρισμόν; Καὶ τοῦτον τὸν κίνδυνον τρέχουν μάλιστα, ὅσοι ὠπλισμένοι συναναστρέφονται μὲ ἀόπλους. Δὲν ἐγνώρισες ἀκόμη, βλέπω, τὴν ἀνθρώπινον φύσιν, ὡς τὴν

παράσημα τῆς εὐγενείας, τὸ σπαθίον εἰς τὸ πλευρόν. Περὶ τῶν Ἑλλήνων, λέγει ὁ Ἀριστοτέλης (Πολιτικ. II, 5 § 11) «Τοὺς γὰρ ἀρχαίους νόμους » ἀπλοῦς εἶναι καὶ βαρβάρους· ἐσιδηροφόρουν τε γὰρ οἱ Ἕλληνας, καὶ » τὰς γυναῖκας ἐωνοῦντο παρ' ἀλλήλων. »

(1) I, 6. « Ἐν τοῖς πρῶτοι δὴ Ἀθηναῖοι τὸν τε σίδηρον κατέθεντο, κ. τ. λ. » — (2) Omnes tamen promisque, vel inter epulas festosque dies, gladiis cincti cernuntur. Quem Græcorum veterum morem abjecisse primos Athenienses, Thucydides est auctor amplissimus. AMM. MARCELL. *Rer. Gestar.* XXIII, 6, § 75.

μδ

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ.

ἐγνώριζεν ὁ ἀκριβῆς παρατηρητῆς καὶ ζωγράφος τῶν ἀνθρωπί-
νων παθῶν Ὅμηρος. Μὲ τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις,

—Αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος (1),

ἐπαράστησε τὸν μέγαν κίνδυνόν τῆς ὀπλοφορίας. Ὄχι σίδηρος,
ἀλλὰ καὶ μικρόν τι ραβδίον, χωρὶς ἀνάγκης βασταζόμενον,
ἀρκεῖ νὰ ἀλλοιώσῃ τὸν ραβδοφόρον· τὸ παίξει πρῶτον περι-
στρέφων εἰς τὰς χεῖρας, τὸ δοκιμάζει ἔπειτα καὶ εἰς τὴν ράχιν
τοῦ γαδάρου του, καὶ τελευταῖον τολμᾷ νὰ κρίνῃ τοὺς ὁμοίους
του ὡς γαδάρους, διὰ τοῦτο μόνον ὅτι δὲν κρατοῦν ράβδον. Δὲν
ἐξεύρω, φίλε Πασιχάρη, ἂν εἰς τοιαύτην περίστασιν ἤρκει νὰ
σὲ παρηγορήσῃ τὸ ἀγαπητόν σου « Ἔδοξεν αὐτῶ » (2).

Π. Ὄχι, μὰ τὸν!... λίθον ἀπὸ γῆς ἤθελ' ἀρπάσειν, ἂν
δὲν εὔρισκα ῥόπαλον νὰ παίξω κ' ἐγὼ εἰς τὴν ράχιν τοῦ
ραβδοφόρου.

Δ. Τὸ ἀσφαλέςερον εἶναι νὰ μὴ συγχωρῶσιν οἱ νόμοι εἰς
κάνένα τὰ τοιαῦτα παίγνια, διὰ νὰ μὴ γεννῶνται ἐξ αὐτῶν παρ-
όμοια ἀντιπαίγνια·

—Αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος.

Ἡ ἔμφυτος εἰς ὅλους φιλαυτία μᾶς κινεῖ εἰς τὴν κατάχρησιν
παντὸς προτερήματος, καὶ μᾶς φέρει εἰς τὴν καταφρόνησιν
τῶν ὁμοίων μας. Δύναμις σωματικὴ, φυσικὴ ἢ ἐπίκτητος,
δύναμις πλούτου, δύναμις τινὸς ἀξιώματος, καὶ τοῦ πλέου

(1) Ὀδυσσ. π', 294. — (2) Ἴδε τὸν Πρῶτ. Διάλογ. σελ. κ'.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

μέ

ταπεινοῦ, δύναμις διὰ τυχηράν ἀπὸ ἐνδόξους γέννησιν, αὐτὴ τοῦ σώματος ἢ στολὴ ἢ ἡ προσώρας θέσις, μᾶς σαλεύουν τὸν ἐγκέφαλον, καὶ μᾶς γίνονται τόσοι πειρασμοὶ νὰ φανταζώμεθα ἀνώτεροι ἐκείνων, ὅσους ἐξέρησεν ἡ φύσις ἢ ἡ τύχη παρ-
όμοια προτερήματα. ἸΠοῖος πλούσιος ἐσυλλογίσθη ποτὲ, ὅτι ὁ πλοῦτος δὲν εἶν' ἄλλο παρὰ σωρὸς ἄψυχος μετάλλων, χωρὶς τὴν ὀρθὴν χρῆσιν τοῦ πλούτου, τὴν ὁποῖαν διδάσκει μόνη ἡ ὀρθὴ παιδεία, καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς γεννωμένη ἀρετὴ καὶ φιλανθρωπία ;

Π. Κατὰ τὸ,

— Ἄφνειός βιότοιο, φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισιν (1).

Δ. Ναι, φίλε Πασιχάρη, ὅταν τῆς τύχης ἢ τῆς φύσεως τὰ προτερήματα, ἀντὶ νὰ μᾶς προξενήσωσι τὴν φιλίαν τῶν ὁμοίων, μᾶς κατασένουν ἀφίλους, ἀνίσους καὶ ἀκοινωνήτους εἰς τοὺς ὁμοίους, γίνονται ἀληθινὰ ὑπερήματα, θρήνου πλέον παρὰ θαυμασμοῦ ἄξια. Ὄταν ὁ στρατευόμενος πολίτης, διότι εἶναι ὠπλισμένος, καταφρονῇ τὸν ἄοπλον καὶ ἡσύχως ἐργαζόμενον τέχνην τινὰ συμπολίτην, ἐξανάγκης γίνεται μισητὸς εἰς τοῦτον· οὐδὲ καταλαμβάνει ὁ ταλαίπωρος, ὅτι, ὡς τεχνίτης πολέμου, εἶναι ὀλιγώτερον χρήσιμος αὐτὸς εἰς τὴν πολιτείαν παρὰ τὸν ἐργαζόμενον κάμμιαν ἄλλην τέχνην εἰρηνικὴν. Ὁ πόλεμος εἶναι προσωρινὸν ἀνάγκης δυσυχέστατον ἔργον· αἱ τέχναι καὶ αἱ ἐπιστῆμαι αὐξάνουν τὸν νοῦν, τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τῶν πολιτῶν.

(1) Ἰλιάδ. ζ', 14.

Π. Ἀληθέςατον τούτο. . . .

Δ. Ὡσαύτως, ἐὰν ὁ ἐκλεγόμενος ἀπὸ τοὺς συμπολίτας δικαστῆς, ἀντιπρόσωπος, ἢ κυβερνήτης, λησμονήσας ὅτι ἐκλέχθη ὡς ἱκανὸς νὰ φυλάξῃ τὴν ἰσονομίαν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος, μεταχειρισθῇ κατ' αὐτῆς αὐτὰς τὰς ἐμπιστευθείσας εἰς αὐτὸν τιμὰς, ἐξανάγκης ἀποβάλλεται εἰς τὸ ἐξῆς ἀπ' αὐτὰς, ἢ ἂν διὰ κακὴν του τύχην τὰς ἀρπάξῃ, ἢ τὰς κρατῇ μὲ βίαν, θησαυρίζει κατὰ τῆς κεφαλῆς του, ὡς κακῆς κακοῦ τυράννου κεφαλῆς, τὸ μῖσος ὄλων τῶν πολιτῶν.

Π. « Ὅργην ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς καὶ ἀποκαλύψεως δικαιοκρισίας α τοῦ Θεοῦ. » (1)

Δ. Ἀρμόδια ἐνθυμήθης τοῦ Ἀποστόλου τὴν ῥῆσιν. Αὐτὴ τὴν ὁποίαν ἔλεγα ἔμφυτον εἰς ὄλων τὰς ψυχὰς φιλαυτίαν, μᾶς τυφώνει καὶ μᾶς τυφλώνει ὄλους, ὥστε μήτε μῖσος ἀνθρώπων, μήτ' ὀργὴν Θεοῦ πλέον νὰ φοβώμεθα.

Π. Δὲν ἐτάραξε ποτὲ τὴν κεφαλὴν μου ὁ τύφος.

Δ. Φαρισαίεις, φίλε Πασιγάρη, συλλογιζόμενος, ὡς ἐκεῖνος, ὅστις εἶπε τὸ « Οὐκ εἰμι ὡσπερ οἱ λοιποὶ τῶν » ἀνθρώπων (2). »

Π. Δὲν εἶμαι Φαρισαῖος· τὴν ἀλήθειαν σὲ λέγω, Δὲν μ' ἐτάραξεν ὁ τύφος ποτέ.

Δ. Ὅυδὲ τύφος ἵππου ποτέ; Οἱ ὀλέθριοι πολιτικοὶ τύφοι γεννῶνται πολλάκις ἀπὸ μικροῦς τινας, τὸ φαινόμενον ἀθώους τύφους, ὁποῖος εἶναι τοῦ ἵππου ὁ τύφος.

(1) Πρὸς Ῥωμ. β', 5. — (2) Λουκ. ιγ', 11.

Π. Δὲν καταλαμβάνω τί σημαίνει, τοῦ Ἴππου ὁ τύφος.

Δ. Τὴν Ἄλογοῦ περιφάνειαν λέγω· ἢ δὲν ἐκάθισες ποτέ σου εἰς ἄλογον;

Π. Κ' ἐκάθισα, καὶ καθίζω συχνά.

Δ. Εἶπέ με εἰλικρινῶς, ἂν ἡ ψυχὴ σου εὔρσκεται εἰς τὴν αὐτὴν κατάσασιν, καὶ τοῦ πεζοῦ, ἢ τοῦ καθημένου εἰς ὄνον.

Π. Ἐκαὶ πῶς εἶναι δυνατὸν, καὶ μάλιστα ὅταν ὁ ἵππος ἦναι γενναῖος;

Δ. Τὸ αἶσθημα ἢ πάθος τοῦτο τῆς ψυχῆς ὀνομάζεται Ἴπποτυφία.

Π. Ἐνθυμήθην τώρα τὴν ὁποίαν ὁ Πλάτων ἐφοβεῖτο Ἴπποτυφίαν (1), οὐδ' ἄρνούμαι, ὅτι τὴν ἔπαθα πολλάκις.

Δ. Τὸ πάθος εἶναι φυσικὸν γέννημα τῆς φιλαυτίας. Φρυάσσεται πρῶτον ὁ ἀναβάτης κατὰ τοῦ ἵππου, ὡς δυνατὸς νὰ συσέλλῃ τὰ φρυάγματα τοῦ ζώου, δεύτερον καταφρονεῖ ὅσους ἀπαντήσῃ καθημένους εἰς ὄνον, τρίτον καὶ τοὺς πεζοὺς, καὶ τελευταῖον, ἂν δὲν ἔχῃ τὴν ἐπιστήμην νὰ χαλινόνῃ τὴν ἵπποτυφίαν, ὡς χαλινώνει τὸν ἵππον του, καταστᾶ εἰς τὴν αἰσχρὰν ἐπιθυμίαν νὰ ἄρχῃ, καὶ νὰ κατεξουσιάζῃ καὶ τοὺς ὁμοίους του λογικοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἄλογα ζῶα.

Π. Κακὸν τοῦτο.

Δ. Κακίση νόσος τῆς ψυχῆς, τὴν ὁποίαν θύνασαι νὰ ὀνομάσῃς Ἀρχοτυφίαν, ἐὰν ὁ τυφωμένος ἦναι ἄρχων, Ὁπλο-

(1) « Πλάτων ἐφ' ἵππου καθίσας, εὐθέως κατέβη, φήσας εὐλα-
 » θεῖσθαι μὴ Ἴπποτυφία ληφθῆ. » Διογ. Λαερτ. III, 39.

μή

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ.

τυφίαν, ἐὰν στρατιώτης, Δικοτυφίαν, ἐὰν δικαστής, Βουλευτοτυφίαν, ἐὰν βουλευτής, Πλουτοτυφίαν, ἐὰν κομπάζῃ εἰς πλοῦτον, καὶ Γενοτυφίαν, ἐὰν εἰς γένος. Ἐνθυμᾶσαι βέβαια τὴν παιδικὴν σου ἡλικίαν, ὅτε οἱ γονεῖς σου σ' ἐχάριζαν νέον φόρεμα, τὴν Λαμπρὰν ἢ τὰ Χριστούγεννα...

Π. Τὴν Στολιδο τυφίαν λέγεις. Μάλιστα τὴν ἐνθυμοῦμαι μ' ἔκαμνε νὰ καταφρονῶ ὅτινα ἀπὸ τοὺς συνομιληκὰς ἀπαντοῦσα ἐνδυμένον ταπεινότερα. Ἄπορῶ πῶς ἐλησμόνησες τοὺς τίτλους, σὺ ὁ ἄσπονδος ἐχθρὸς τῶν τίτλων.

Δ. Ὀνόμασέ την καὶ αὐτὴν Τιτλοτυφίαν.

Π. Γελοιοτέραν τῆς Ἴπποτυφίας.

Δ. Καὶ πλέον δυσίατον παρὰ τὴν σωματικὴν ἀρρώσϊαν τὸν Τύφον.

Π. Ἐποίας λογῆς ἀρρώσϊαν;

Δ. Τὴν ὀνομάζουσι Πυρετὸν τυφώδη, ἢ Τυφομανίαν.

Π. Ἐποῖα εἶναι τὰ συμπτώματά της;

Δ. Ἀρχίζει ἀπὸ μωρίαν, καὶ καταντᾷ εἰς λαμπρὰν μανίαν (1) ἀπαράλλακτα, ὡς οἱ φίλοι τῶν τίτλων, μωραίνονται πρῶτον, μὴ νοοῦντες ὅτι γίνονται μισητοί, ὡς καταφρονηταὶ τῆς ἰσότητος· ἀφοῦ δὲ τὸ νοήσωσι, σπουδάζουσι μανικῶς νὰ κατασταθῶσιν, ἂν δύνανται, καὶ φοβεροί.

(1) « Τυφώδεις λέγονται πυρετοὶ οἱ μετὰ νωθρείας γιγνόμενοι, » καὶ μετὰ ἐπιτάσεως ἐξιστάμενοι. » (Ἐρωτιαν.)

Π. Χαίρω, ὅτι ὁ Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος καταγίνεται εἰς τὴν ἰατρειάν ὅσων ὠνόμασες ψυχικῶν ἀρρώγημάτων τύφου.

Δ. Ἐξεράπευσε τὴν τιτλοτυφίαν;

Π. Μὲ τὸ παράδειγμά του, πρῶτος αὐτὸς παύσας νὰ ὀνομάζεται Κόμης.

Δ. Εὐγέ του! ἐμεταχειρίσθη, ὡς σοφὸς ἰατρός, τὸ δρασι-
κώτατον ὄλων τῶν μέσων. Τὰ λόγια καὶ αἱ συμβουλαὶ δὲν εἶναι
πλὴν « χαλκὸς ἠχῶν καὶ κύμβαλον ἀλαλάζον » μόνον τὸ
παράδειγμα ἰσχύει νὰ θεραπεύσῃ τοὺς τυφομανεῖς ἀρρώστους.

Π. Δὲν ὁμοιάζει τὸν ἐξοχώτατον ἰατρόν μου (δὲν σε λαν-
θάνει ὅτι Ἐξοχώτατοι τιτλοφοροῦνται καὶ οἱ σημερινοὶ Ἱππο-
κράται), ὅσους μὲ παραγγέλλει καθημέραν τὴν δίαιταν, ἐνῶ
αὐτὸς τρώγει,

Μέχρις ἂν διδῶ τις, ἢ λάθῃ διαρρήγεις,
————— πίνει δ', ἕνα

Καλῶν μετρητῆν, τὸν δεκάμφορον πίθον (1).

Δ. Ἄ! φίλε Πασιχάρη, μακρύνεσαι ἀπὸ τὸ προκείμενον.

Π. ἔχεις δίκαιον. Ἐλεγα περὶ τοῦ κυβερνήτου μας, ὅτι
αὐτὸς πρῶτος ἔπαυσε νὰ ὀνομάζεται Κόμης· ἐμελλὰ νὰ προσ-
θῆσω, ὅτι καὶ πρὸς ἄλλους γράφων, ἢ λαλῶν, τοὺς ὀνομάζει
μὲ τὸνομά των.

Δ. Εὐγέ του! Ὁ Λόρδος Βιρῶν, ἐξεναντίας, ὠνόμαζε
Πρίγκιπα τὸν Μαυροκορδάτον γράφων πρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπ-
εγράφετο « Ἰῆς ὑμετέρας ὑψηλότητος εὐπειθῆς δοῦλος »

(1) Ἰδ. Ἀθῆν. X, σελ. 415.

Your highness's obedient servant , καὶ (τὸ νόστιμον)
 εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιστολὴν , ὅπου ἔγραφε ῥητῶς ὅτι ἐπεθύμει νὰ
 μὴ δουλωθῇ ἡ Ἑλλάς εἰς ξένους , ὡς ἡ Βλαχία , ἡ Ἰταλία ἢ ἡ
 Ταυρικὴ Χερσόνησος , ἀλλὰ νὰ μείνῃ « Ἀληθῆς Ἑλλάς , ἔλευ-
 » θέρα καὶ ἀνεξάρτητος » Truly Greece , free and in-
 depend (1). Ωραία ἀνεξαρτησία ! Θαυμασὴ πολιτεία , ἣτις
 ὑποφέρει νὰ σολίζωνται οἱ πολῖταί της μὲ τίτλους Πριγκίπων ,
 Δουκῶν , Βαρόνων , Κομήτων , καὶ ἄλλων τοιούτων τυφομανικῶν
 καὶ κιαφῆρων (2) ἀρρώσων ! Ἀνεξαρτησία παρομοία τῆς Μολ-
 δαυικῆς ἢ Βλαχικῆς τῶν Ὄσποδάρων ἀνεξαρτησίας , οἱ ὅποιοι
 ἐφύλαξαν καὶ αὐτὰ τὰ Τουρκικὰ ἐνόματα πολλῶν αὐλικῶν
 ὑπουργημάτων . Ἐνθυμᾶσαι βέβαια , ἂν σοῦ ἔγινε γνωστὸν , τὸν
 μνημονευθέντα εἰς χριστιανικὸν ναὸν , ἀπὸ χριστιανὸν ἱερέα ,
 χριστιανὸν νεκρὸν , μὲ τὴν δέησιν « Ὑπὲρ ἀναπαύσεως καὶ συγ-
 » χωρήσεως τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ *** Καϊμακάμη (3). »

Π. Δέν με παραξενίζει τόσοσ ἡ Μολδοβλαχικὴ τυφομανία ,
 ἐπειδὴ ἀπὸ Τούρκους καὶ ὑπὸ Τούρκους ἐσυγχωρεῖτο εἰς αὐ-
 τοὺς νὰ ἄρχωσιν , ὅσον παράξενον μὲ φαίνεται , ὅτι καὶ οἱ
 ἐλεύθεροι καὶ ἀνεξάρτητοι Ἄγγλοι ἀγαποῦν τοὺς τίτλους .

Δ. Ὡς εἶν' ἀκόλουθον νὰ τοὺς ἀγαπῶσιν ὅλα τὰ ὀλιγαρ-

(1) Ἰδ. STANHOP, *Greece, during Lord Byron's resid. in the countr. in 1823 and 1824*, Append. N° 1, pag. 125.

==== (2) Ἰδ. ἀνωτέρ. σελ. λθ'. ==== (3) Καϊμακάμης ὀνομάζεται εἰς τὴν Τουρκικὴν Βυζάντιον αὐλὴν ὁ ἐπίτροπος ἢ ὑποκατάστας (substitut) τοῦ πρώτου Βιζήρου.

χικά πολιτεύματα. Ἐπειτα δὲν ἐξεύρω πῶς νοεῖς τὸ Ἀνεξάρτητον. Πολιτεῖαι ἀνεξάρτητοι δικαίως νομίζονται καὶ ὀνομάζονται, ὅχι τόσον αἰ μὴ ἐξαρτώμεναι ἀπὸ ἀλλογενῆ ἄλλην πολιτείαν, ἢ βασιλείαν, ἀλλὰ πολὺ πλέον ἐκεῖναι, εἰς τὰς ὁποίας κἀνεῖς ἀπὸ τοὺς πολίτας δὲν κρέμεται ἀπὸ ἄλλον πολίτην, οὐδὲ γνωρίζει δεσπότην ἄλλον πλὴν μόνον τὸν νόμον. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, φίλε μου, ἡ φατρία τῶν ὀλιγαρχικῶν ἔφθειρε καὶ αὐτὸν τὸν ταλαίπωρον χρηστὸν λαὸν, καὶ τὸν ἔκαμεν ὄλων τῆς Εὐρώπης τῶν λαῶν δουλοπρεπέσατον (1). Ὑπάγε εἰς τοὺς Ἀγγλαμερικανούς, ἂν ἐπιθυμῆς νὰ θεωρήσης θεάμα ἐλευθεροπρεπές, λαὸν ὄντως ἀνεξάρτητον, ὅπου τιμᾶται ὁ ἀνώτερος τὴν φρόνησιν καὶ τὴν ἀρετὴν, ἀκόμη καὶ ὁ ἀνώτερος τὴν τύχην, ἂν ἡ τύχη δὲν τοῦ ἐσάλευσε τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ δὲν προσκυνεῖται οὐδὲ λατρεύεται κἀνεῖς ἀπὸ κἀνένα.

II. Τοῦτο ζητεῖ νὰ κατορθώσῃ καὶ ὁ κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος· τοιαῦτα ἐλεύθερα φρονήματα σπουδάζει νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὰς ψυχὰς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

(1) En Angleterre, surtout les classes qui sont en contact plus immédiat avec les riches, sont d'une servilité qui surpasse tout ce qui est connu dans les autres pays chrétiens; tandis que c'est un fait digne de remarque, que l'Américain, dans les mêmes classes dépendantes de la société, est plus naturel, et moins humble dans ses rapports avec ses supérieurs, que même le paysan européen. J. F. COOPER, *Lettr. sur les mœurs et les institut. des États-Unis de l'Amér. septentr.* tom. I, pag. 108.

Δ. Καί πάλιν, Εὐγέ του! « Τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο »
 νὰ κατασῶσῃ ἀληθινὸς σεβαστὸς Λαοσώσης, ὡς ὁ Βασιγκτῶν,
 καὶ ὄχι Κιαφῆρος Λαοπλάνος. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ, ἂν δὲν
 φροντίσῃ καὶ τὴν παιδείαν τοῦ λαοῦ: Τί ἄλλο συνήργησε τόσον
 εἰς τὴν ἀξιοθαύμασσαν τῶν Ἀγγλαμερικανῶν πολιτικὴν κατά-
 στασιν παρὰ τὴν παιδείαν; Εἰς κἀνὲν ἔθνος δὲν εὐρίσκεις τόσον
 ἀριθμὸν σχολείων, ὅσων ἔχουν ἐκεῖνοι (1).

Π. Ἀκούω, ὅτι καταγίνονται πολὺ εἰς τὴν παιδείαν τοῦ
 λαοῦ.

Δ. Εἰς μόνον τὸ Νεοβόρακον (2), μίαν ἀπὸ τὰς εἰκοσιτέσ-
 σαρας Ὁμοσπόνδους ταύτας πολιτείας, εὐρίσκεις πλειότερα
 σχολεῖα τῶν εὐρισκομένων εἰς ὅλην τὴν Γαλλίαν· καὶ αὐτὰ
 τῶν τὰ διδόμενα εἰς χεῖρας τῶν παιδαρίων σοικειώδη βιβλία,
 ἔγιναν πολὺ τελειότερα τῶν Εὐρωπαϊκῶν ὁμοίων συνταγμα-

(1) Le nombre des écoles et collèges établis dans toute l'Union pour l'éducation des garçons est véritablement étonnant. MISS. WRIGHT, *Voyag. aux Etats-Unis d'Amér.* tom. I, pag. 45. — (2) En 1825 il y avait à Neu-Yorck 7773 écoles primaires, où 425,530 enfants étaient instruits, indépendamment de ceux élevés dans 656 pensions, dont on ne put évaluer le nombre à temps pour être compris dans ce calcul. J. F. COOPER, *Lettre sur les mœurs et les institut. des Etats-Unis de l'Amér. septentr.* tom. II, pag. 236.

των (1). Ἡ τόση πρόνοια τῆς κοινῆς παιδείας, ἔκαμε τὸν λαὸν φιλόσοφον (2).

Π. Λαὸς φιλόσοφος!!!

(1) Je puis vous affirmer, comme un fait certain, que les géographies et les histoires modernes qui sont lues par les enfants du peuple en Amérique, sont infiniment plus détaillées et plus exactes que celles dont on fait usage dans les pensions les plus renommées de Paris. J. F. COOPER, *ibid.* tom. I, pag. 161. Τοῦτο μάλιστα τὸ μέρος τῆς ἀλληλοδιδασκτικῆς ἔχει χρεῖαν διορθώσεως. Εἰς τοὺς πρώτους ἡμῶν ἀλληλοδιδασκτικούς πίνακας ἐξ-ανάγκης ἐμβήκασι πολλά τοῦ σκοποῦ ἀνοικία, ὡς εἶναι τὸ « Ἴππον καὶ » ἀναβάτην ἔρριψεν εἰς θάλασσαν » καὶ ἄλλαι τοιαῦται ῥήσεις γραφικαί. Ὁ σκοπὸς εἶναι ὄχι μόνον ἡ διδασκαλία τῆς ἀναγνώσεως, ἀλλὰ καὶ ἡ παιδιόθεν πλάσις κατὰ μόρφωσις τῶν ἡθῶν. Ἱ Μὴ δὲν εὐρίσκονται ῥήσεις ἄλλαι εἰς τὴν Παλαιάν, καὶ πολὺ πλεον εἰς τὴν Νέαν διαθήκην, αἱ ὅποιαι, μεταφρασμέναι εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν δύνανται νὰ κτυπήσωσιν ἐπι-τυχέστερα τὸν σκοπόν; Τοιαῦται εἶναι, ἀπὸ τὴν Παλαιάν, « Ἱ Τί καλὸν » ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφοὺς ἐπιτοαυτό; » (Ψαλμ. ρλγ', 1) « Ἀδελφὸς ὑπὸ ἀδελφοῦ βοηθούμενος, ὡς πόλις ὀχυρὰ κ. τ. λ. » (Παροιμ. ιη', 19). Ἀπὸ τὴν νέαν, « Ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς » (Ἰωαν. η', 32), « Μὴ γίνεσθε δοῦλοι ἀνθρώπων » (Πρὸς Κορινθ. Α', ζ', 23), « Πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη, τὰ τρία ταῦτα μείζων δὲ τούτων ἡ » ἀγάπη » (Αὐτόθ. ιγ', 13). — (2) Les Américains sont des hommes instruits et des PHILOSOPHES libéraux, et l'on gagne plus d'instruction solide en les écoutant pendant une heure, qu'on ne ferait dans toute une soirée au milieu du premier corps littéraire ou diplomatique de l'Europe, etc. Miss WRIGHT, *Voyag. aux États-Unis d'Amér.*, Tom. I, pag. 157.

Δ. Ναί, λαὸς φιλόσοφος, ἂν πισεύης, ὡς ἐγὼ πισεύω, ὅτι ἡ φιλοσοφία δὲν ἐπαγγέλλεται ἄλλο τί παρὰ τὴν ὀρθωσιν τοῦ Λογικοῦ, μόνην δυνατὴν νὰ φυλάξῃ ἐλευθερίαν. Ἐνόσω ὁ λαὸς μένει ἀπαιδευτος, τὸ γένος μὴν ἐλπίζῃ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τυφομανεῖς ὀλιγαρχικούς. Ἡ ἀπαιδευσία τοῦ λαοῦ τοὺς γενναῖ· αὐτὴ τρέφει καὶ ἐξάπτει τὸν κιαφηρικὸν τυφώδη πυρετὸν τῆς κεφαλῆς των, μὲ τοὺς ἀλόγους ἐπαίνους καὶ τὰς ἀνδραποδῶδεις ὑποκύψεις· αὐτὴ διασρέφει καὶ τῶν προσκυνουμένων καὶ τῶν προσκυνούντων τὸ λογικὸν, καὶ τοὺς κατασένει ἐντάμα ἀδίκους (1), τούτους, διότι δίδουν, ἐκείνους, ὅτι τολμοῦν νὰ δέχωνται μὴ χρεωσούμενας τιμάς. Μόνη ἡ φιλοσοφία ὀρθώνει καὶ φωτίζει τὸν λόγον (2), διαλύουσα τὸ σκότος τῆς ἀπαιδευσίας· καὶ εἰς ταύτην τὴν διάλυσιν χρεωσεῖ ἐξαιρέτως νὰ ἀσχολῆται ὁ κυβερνήτης.

Π. Δὲν ἔφυγεν οὐδὲ τοῦτο τὴν φροντίδα του. Παρὰ τὴν ἀλληλοδιδασκτικὴν μέθοδον, γνωσὴν καὶ πρὸ τῆς παρουσίας του εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐφρόντισε νὰ καταστήσῃ πολλὰ σοικειώδη σχολεῖα, καὶ διδασκαλεῖα τῆς Ἑλληνικῆς παλαιᾶς παιδείας, κυβερνώμενα ἀπὸ διδασκάλους ἐμπείρους.

(1) « Ἡ ἀπαιδευσία πολλὴν ἐνδίδωσι ροπὴν εἰς ἀδικίαν. » Κλημ. ὁ Ἀλεξανδρ. Παιδαγωγ. III, 11, σελ. 245. — (2) « Ναὶ μὴν τὸ » κορυφαϊότατον, αὐτὴν ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΝ, ἐπιτήδευσιν ΛΟΓΟΥ Ὁρθό- » ΤΗΤΟΣ ἀποδιδόασιν· ὡς ἐξ ἀνάγκης εἶναι τὸ πλημμελούμενον πᾶν » διὰ τὴν τοῦ λόγου διαμαρτίαν γινόμενον, καὶ εἰκότως καλεῖσθαι » ἀμάρτημα » Ὁ Αὐτ. Αὐτόθ. I, 13, σελ. 136.

Δ. 'Ποίους τινάς;

Π. Μακρὸν εἶναι νὰ τοὺς ὀνομάσω ὄλους. Σὲ λέγω μόνον τὸν Θεόφιλον.

Δ. 'Ἐκεῖνον, ὅστις ἐξεφώνησε τὸ εὐτυχέστατον καὶ εὐσεβέστατον, « Κύριος ἄρξει ὑμῶν; »

Π. Αὐτὸν ἐκεῖνον.

Δ. Χαίρω εἰς τὴν ἐκλογὴν τὴν ὁποίαν δὲν ἤθελε βέβαια δεχθῆν ὁ Θεόφιλος, ἂν δὲν ἔμελλε νὰ διδάσκη καὶ εἰς τὸ σχολεῖον, ὡς ἐδίδαξεν εἰς τὸν ἄμβωνα, τὸ « Κύριος ἄρξει ὑμῶν. » Οἱ νέοι μας μάλιστα ἔχουν χρεῖαν, πρὶν ἀρχίσωσι νὰ κλυδωνίζονται ἀπὸ τὰ πάθη, νὰ διδαχθῶσι τὸ ἀξιόλογον μᾶθημα τοῦτο, ὅτι αἱ νόμιμαι καὶ γνήσiai πολιτεῖαι ἄλλην ἀρχὴν δὲν γνωρίζουν παρὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ νόμου καὶ τοῦ Θεοῦ· ὅτι ὁ πολίτης, ἂν ἦναι ἄρχων, χρεωσθεῖ νὰ ἄρχῃ, ὡς ὑπηρέτης τοῦ νόμου, ἂν ἦναι ἰδιώτης, μήτε νὰ ὑποφέρῃ ὁμοίου του ἄλλου πολίτου προσταγὰς, μήτε νὰ τολμᾷ αὐτὸς νὰ προστάσῃ ἄλλον ὁμοίον του πολίτην. Τὸ πρῶτον τὸν καταφέρει εἰς τὴν ἀτιμον τάξιν τοῦ δούλου, τὸ δεύτερον τὸν ὑψώνει εἰς τὸν πολὺ ἀτιμότερον βαθμὸν τοῦ δεσπότη (1)· ἐναντία καὶ τὰ δύο τῆς διδασκομένης ἀπὸ τὸ εὐαγγέλιον ἀδελφικῆς ἰσότητος· « Οὐχ » οὕτως δὲ ἔσαι ἐν ὑμῖν. » Δύσκολα δύναται νὰ τὰ ἀποφύγῃ, ὅστις δὲν μάθη παιδιόθεν νὰ τὰ μισῇ ὡς κιαφηρικά.

Π. Τὸ Παιδιόθεν μοῦ ἐνθύμησε τῶν παλαιῶν μας σχολείων τὰ Σαυμασὰ διδάγματα· καταλαμβάνεις ποῖα λέγω.

(1) « Μηδενὸς μήτε τύραννον μήτε δούλον ἑαυτὸν καθιστάς. » Μάρκ. Αὐρήλ. Δ', λκ', σελ. 51.

Δ. Τὰ ξυλοκοπήματα. Δούλοι δούλων τέκνα διδάσκοντες, ἀκόλουθον ἦτο νὰ προετοιμάζωσι τοὺς μαθητὰς εἰς τὴν ὑπομονὴν τῆς ἀσεβοῦς τῶν Τούρκων τυραννίας, καὶ εἰς τὴν τόλμην νὰ ἀσεβῶσι καὶ αὐτοὶ εἰς τοὺς ὑποδεεσέρους των. Εἰς τὰς ἐλευθέρως πολιτείας οὐτ' ὁ μαθητὴς ὑποφέρει νὰ ξυλοκοπῆται ὡς κτῆνος, καὶ ὁ τολμήσας νὰ ξυλοκοπῆ διδάσκαλος κολάζεται, ὡς διδάσκαλος τυραννίας (I). Διότι εἰς τοῦ ξυλοκοπούμενου τὴν ψυχὴν πρῶτον πάθος γεννᾶται ἡ ἐπιθυμία νὰ ξυλοκοπήσῃ τὸν ἀτιμασθῆν του. Τοιαύτη ἐκδίκησις εἶναι φυσικὴ, καὶ, τὸ φαινόμενον, δικαία· δὲν μένει ὅμως μέχρι τούτου τὸ πάθος, ἀλλὰ προχωρεῖ, καὶ μεταβάλλεται εἰς ἐπιθυμίαν νὰ λάβῃ καὶ αὐτὸς κἀνὲν ἐπάγγελμα πολιτικὸν, μικρὸν ἢ μέγα, ὅχι μόνον διὰ νὰ μὴ ξυλοκοπῆται πλέον ἀπὸ κἀνένα, ἀλλὰ καὶ νὰ ἔχῃ τὴν ἐξουσίαν, ἂν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ, νὰ ξυλοκοπῆ αὐτὸς ἄλλους.

Π. Τοῦτο εἶναι ὑπερβολή· τοιοῦτοι λογισμοὶ δὲν γεννῶνται εἰς κἀνεὸς κεφαλὴν.

Δ. Ἐλησμόνησες ὄσα πρὸ μικροῦ ἐλέγαμεν περὶ τοῦ τύφου. Εἰς οὐδενὸς ἴσως κεφαλὴν γεννᾶται λογισμὸς ξυλοκοπήματος, ἂν περιορίζῃς τὸ ξυλοκόπημα, εἰς τὴν κυρίαν αὐτοῦ σημασίαν.

(I) « Τολμᾶς νὰ με κτυπήσῃς; Διδάσκαλός μου εἶσαι, καὶ ὄχι » τύραννος » Osez-vous bien me frapper? vous êtes mon instituteur, et non pas mon tyran, εἶπε μικρὸν παιδάριον Ἀγγλομερικανὸν εἰς τὸν διδάσκαλόν του· καὶ ὁ διδάσκαλος ἐκολάσθη μὲ τὴν κατὰ τὴν τῆς σχολαρχίας, ὡς φθορεὺς τῆς νεότητος. Ἰδ. Miss WRIGHT, *Voyag. aux États-Unis d'Amér.* Tom. II, p. 205.

Εἰς τὰς ἐλευθέραις ὁμῶς πολιτείας, ὅστις ἀπὸ τοὺς πολίτας ἀπαιτεῖ ἀπὸ συμπολίτην ἄλλον μὲ βίαν ἄλλο τι παρ' ὅ,τι ἀπαιτεῖ ὁ θεμέλιος μὲ κοινὴν τῶν πολιτῶν γνώμην νόμος, ξυλοκοπητῆς δικαίως λογίζεται· τύραννος κιαφῆρος ἐπιθυμεῖ νὰ κατασταθῇ.

Π. Ἐνόσω κυβερνᾷ ὁ Καποδίστριας, ἔχων μάλισα συνεργὸν καὶ σύμβουλον τὴν Βουλὴν, δὲν εἶναι φόβος νὰ γεννηθῶσι τοιοῦτοι κιαφῆροι.

Δ. Καλὰ μ' ἐνθύμησες τὴν Βουλὴν. Μὲ εἶπες (1), ὅτι τὴν ἐδιάλυσε μὲ ὑπόσχεσιν νὰ συγκροτήσῃ νέαν ἄλλην τὸν ἐρχόμενον Ἀπρίλιον. Ἐτὴν ἐσυγκρότησεν, ὡς ὑπεσχέθη;

Π. Τὴν ἀνέβαλε.

Δ. Ἐκαὶ μὲ πείαν πρόφασιν, νὰ ζήσης;

Π. Ὅχι μίαν, ἀλλὰ πολλὰς καὶ εὐλόγους· τὰς ὁποίας μὴ γνωρίζοντες πολλοὶ καὶ τὸν ὑποπτεύθησαν ἀλόγως, ὡς ὑπέρτερον τῆς Ῥωσικῆς αὐτῆς, καὶ ὅχι τῶν Ἑλληνικῶν νόμων.

Δ. Ὑποψίαν ἀλογον, τὴν ὁποίαν ὑποπτεύονται καὶ πολλοὶ τῆς Εὐρώπης πολιτικοί (2).

Π. Ἀλογωτάτην. Χρηστότερα ἐλπίζω ἐγώ.

Δ. Κ' ἐγὼ τὰς αὐτὰς ἐλπίδας ἔχω, φίλε Πασιχάρη, σπριζόμενος εἰς ἰσχυρὰ θεμέλια.

Π. Ἐποῖα;

Δ. Τὴν φρόνησιν καὶ τὴν ἀρετὴν τοῦ κυβερνήτου. Ἡ ἀρετὴ

(1) Ἀνωτέρω σελ. μά. — (2) Ἰδ. τὴν ἐφημερίδα : Courrier des Électeurs, N° 1, 4 janvier 1829.

δὲν θέλει τὸν ἀφήσειν νὰ προδώσῃ τὴν πατρίδα του εἰς δεσποτικὴν αὐλὴν, οὐδὲ νὰ φανῇ ὑπηρέτης Αὐτοκράτορος ἀπολύτου, ἐνῶ δύναται νὰ ἀναστήσῃ τὸν Τιμολέοντα εἰς τὴν νέαν Ἑλλάδα, κατὰ τὴν προφητείαν σου (I)....

Π. Ναί, δὲν ἀμφισβῆλω ὅτι μέλλει νὰ πληρωθῇ ἡ προφητεία μου.

Δ. Ἄφες με νὰ τελειώσω τὸν λόγον. Ἡ φρόνησίς του πάλιν θέλει τὸν διδάξειν, ὅτι οἱ μὲ τόσους ἀγῶνας ἀποκτήσαντες τὴν ἐλευθερίαν Ἕλληνας, δὲν θέλουν ὑποφέρειν εὔτε τῶν Ῥώσων, οὔτε κάμμίαν ἄλλην ξένην ἀρχήν. Δυνατὸν νὰ βιασθῶσι πρὸς καιρὸν νὰ κλίνωσι τὸν αὐχένα εἰς ἀλλογενῶν ζυγόν· ἀλλ' ὁ καιρὸς οὗτος δὲν θέλ' εἶσθαι μακρὸς. . .

Π. Τῆς παιδείας καὶ τῶν φώτων τὴν δύναμιν λέγεις, ὅτι θέλει συντέμειν τὸν καιρὸν.

Δ. Δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη τὸν λόγον. Δὲν εἶπ' ἀκόμη τὸ ἰσχυρότατον ὄλων θεμέλιον τῆς ἐλπίδος μου. Ἐκρίνα καὶ κρίνω τὸν Καποδίστριαν πολλῆς φρονήσεως καὶ μεγάλης ἀρετῆς ἄνδρα. Ἀλλὰ τὸν ὑποθέτω προσώρας κλονούμενον, ὡς ἄνθρωπον, ἀπὸ τὸν ἄνεμον τοῦ ἰδίου συμφέροντος· καὶ λέγω, ὅτι οὐδ' αὐτό του τὸ προσωπικὸν συμφέρον τὸν συγχωρεῖ νὰ παραδράμῃ, ἐν ἰῶτα ἢ μίαν κεραίαν, ἀπὸ τὴν πρόνοιαν τοῦ κοινοῦ τῆς Ἑλλάδος συμφέροντος. Ἡ προσκάλεσις τῶν Ἑλλήνων ἔβαλε τὸν Καποδίστριαν εἰς ἐπικινδυνωτάτην θέσιν· τὸν ἐτόπισε μεταξὺ τῆς ἐσχάτης ἀδοξίας καὶ τῆς ἀνυπερβλήτου δόξης. Ἐὰν κινήσῃ τὰ

(I) Ἰδ. τὸν Πρῶτ. Διάλογ. σελ. ν'.

βήματά του πρὸς τὸν μόνον ἔντιμον καὶ δίκαιον σκοπὸν τῆς κοινῆς εὐδαιμονίας, ἐὰν ἀκούσῃ τὴν συμβουλὴν τοῦ Ἀποστόλου, « τὰ μὲν ὀπίσω ἐπιλανθανόμενος, τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἐπεκ- » τεινόμενος (1) » τὸν προσμένει ἡ αἰμίμητος δόξα μὲ τὰς χεῖρας ἀνοικτάς, νὰ τὸν περιλάβῃ καὶ νὰ τὸν σεφανώσῃ μὲ ἀμάραντον σεφانون· ἐὰν ὀπισθοποδῆσῃ πρὸς ξένης καὶ ἀλλογενοῦς ἄλλης αὐτῆς συμφέροντα, καὶ προτιμήσῃ νὰ δουλεύῃ Αὐτοκράτορας, ἀντὶ νὰ ἦναι πρῶτος τῶν ὑπηρετῶν Αὐτονόμου πολιτείας, τὸν ἀπαντέχει ἡ ἐσχάτη ἀδοξία, καὶ αὐτὴ μὲ χεῖρας ἀπλωμένας ἢ κιαφηρικῆ, νὰ τὸν ἐναγκαλισθῇ σφιγκτὰ, καὶ νὰ... δὲν λέγω τί πλέον. Καταλαμβάνεις, φίλε Πασιχάρη, ὅτι, ὅστις εὐρεθεῖς εἰς τοιαύτην θέσει, δὲν νοήσῃ πάραυτα, ποῦ τὸν καλεῖ τὸ συμφέρον του, καὶ ποῦ χρεωσθεῖ νὰ κινηθῇ, ἢ δὲν ἀνέγνωσεν οὔτε παλαιὰν οὔτε νέαν ἱστορίαν, ἢ τὴν ἀνέγνωσεν ὡς μυθολογίαν.

Π. Ἐγὼ δὲ σὲ βεβαιῶνω, ὅτι θέλει κινηθῆν ὅπου ἐκινήθη ὁ Τιμολέων. Ἐκείνου τὴν διαγωγὴν ἐμιμήθη ἕως τῶρα· ἐκείνου καὶ τὸ τέλος μέλλει νὰ λάβῃ.

Δ. Τοῦτο ἐλπίζω καὶ τοῦτο εὐχομαι κ' ἐγώ. Εἶπέ με, ἂν ὑποφέρῃ τῶν πολιτῶν τὴν παρρησίαν, ὡς τὴν ὑπέφερον ὁ Τιμολέων.

Π. Ὡς ὑπέφερε καὶ τὴν ἐπ' ἄμβωνος κήρυξεν τοῦ Θεοφίλου, « Κύριος ἄρξει ὑμῶν. »

Δ. Δὲν εἶν' ὁ λόγος περὶ ἐκκλησιαστικῶν διδασκῶν. Καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀπολύτους τῆς Εὐρώπης δεσπότης ὑπέφεραν

(1) Πρὸς Φιλιππ. γ', 14.

ἄλλοτε τοὺς ἱεροκλήρυκας τῶν ἄλλὰ τοὺς ὑπέφεραν εἰς αὐτὸν τὸν ναὸν, ὅπου μόνον ἐνδύνοντο προσώρας προβάτου δέρμα· μόλις ἀπελύοντο ἀπ' αὐτὸν, καὶ ἐγίνοντο, ὡς καὶ πρότερον ἦσαν, « δημοβόροι βασιλεῖς (1), τόσον χειρότεροι τῶν σαρκοβόρων λύκων, ὅσον ἤθελαν καὶ νᾶνομίζωνται καὶ νᾶ ὀνομάζωνται πατέρες τοῦ λαοῦ φιλόσοργοι.

Π. Ὡς ὁ αἰμοβόρος Σουλτάνος, ἀλλὰ...

Δ. Εἶπέ μᾶλλον χειρότεροι τοῦ Σουλτάνου. Ὁ Σουλτάνος εἶναι λύκος, ἀλλὰ λύκος κᾶν ἀνυπόκριτος. Ὁ Θεὸς νᾶ μᾶς φυλάσσει ἀπὸ λύκους, λειτουργομένους εἰς χριστιανικοὺς ναοὺς, καὶ μεταλαμβάνοντας Χριστοῦ μυσῆρια! Ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ βρέχει τοὺς τοιοῦτους ὑποκριτὰς λύκους ὡς τὴν χάλαξαν, εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν ἀπαιδευτῶν λαῶν (2).

Π. Διὰ τοῦτο μάλιστα φροντίζει καὶ ὁ κυβερνήτης μας τὴν παιδείαν τοῦ λαοῦ.

Δ. Τῆς ἀληθινῆς παιδείας θυγάτηρ εἶναι ἡ παρρησία, ἡ γουὴ ἢ φανέρωσις τῆς ἀληθείας, καὶ ἡ ἄφοβος αὐτῆς κήρυξις ἐπὶ τῶν δωματίων (3). Τίς ὠφέλεια ν' ἀνάψῃς τὸν λύχνον τῆς παιδείας, ἔπειτα νᾶ τὸν κουκλώσῃς μὲ μόνδιον; ἢ νᾶ τὸν σπρώ-

(1) Ἰλιάδ. α', 231. — (2) « Βασιλεύων ἄνθρωπον ὑποκριτὴν » ἀπὸ δυσκολίας λαοῦ » Ἰώβ λδ', 30. Κατὰ δὲ τὸ Ἑβραϊκὸν κείμενον, « Ἴνα μὴ βασιλεύσῃ ἄνθρωπος ὑποκριτῆς, ἵνα μὴ [γένωνται] βρόχοι » λαοῦ ». Οἱ ὑποκριταὶ τύραννοι μεταχειρίζονται τὰς παγίδας καὶ τὰ βρόχιζα. — (3) « Μὴ εὖν φοβηθῆτε αὐτούς. . . . Ὁ εἰς τὸ οὖς » ἀκούετε; κηρύξατε ἐπὶ τῶν δωματίων » Ματθ. ι', 26-27.

ξης ὑπὸ κλίνην, ἀντί νὰ τὸν θέσης εἰς τὸν λυχνοστάτην; (1). Τοῦτο κάμνουσιν ὅσοι ἐκ τῶν ἀπολύτων δεσποτῶν φοβοῦνται τὴν ἑλευθερίαν τῆς τυπογραφίας, ἀντιφάσκοντες γελοίως αὐτοὶ εἰς ἑαυτούς. Ἐξ ἑνὸς μέρους συγκροτοῦν Ἀκαδημίας ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν, συναθροίζουσι βιβλιοθήκας δημοσίους, ἀνοικτὰς εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ σοφίζωνται, συγχωροῦν νὰ διδάσκωνται οἱ νέοι εἰς τὰ φροντιστήρια τὴν γλῶσσαν τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ῥωμαίων, καὶ νὰ ποτίζωνται καθημέραν ἀπ' ἐκεῖνας τὸ γλυκὺ τῆς ἑλευθερίας ποτήριον, σέλλουσι μὲ βαρείας δαπάνας περιηγητὰς εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, νὰ μετακομίζωσιν ἐκεῖθεν νέας γνώσεις, ἀνταμείβουσι μὲ βασιλικὰς τιμὰς καὶ συντάξεις ἐτησίους τοὺς, ὅσοι εὐτύχησαν ν' αὐξήσωσιν ἐπιστήμην ἢ τέχνην τινὰ· καὶ ἀπὸ τᾶλλο, ἐμποδίζουσι τὴν τυπογραφίαν νὰ κηρύττῃ ὅτι δύναται νὰ τελειοποιήσῃ τὴν Πολιτικὴν ἐπιστήμην, τὴν μόνην γνώσιν, ἣτις ἔχει νὰ φέρῃ τὴν διδασκομένην ἀπὸ τὴν θρησκείαν παγκόσμιον εἰρήνην, χωρὶς τῆς ὁποίας οὔτε παροῦσαν οὔτε μέλλουσαν εὐδαιμονίαν ἔχουσι νὰ ἐλπίζωσιν οἱ ἐπαγγελλόμενοι ἐνάρετοι καὶ ἍΓΙΟΙ ἄνθρωποι (2).

Π, Ὡραῖον τὸ παράδειγμα τοῦ λύχνου καὶ τοῦ λυχνοστάτου.

Δ. Τοιοῦτον λυχνοστάτην ἱερὸν μᾶς ἐχάρισεν ἡ Πρόνοια τὴν τυπογραφίαν. Ὅπου τὴν βλέπεις ἑλευθέραν, ἐκεῖ πίστευε ὅτι εἶναι

(1) « Μῆτι ὁ λύχνος ἔρχεται, ἵνα ὑπὸ τὸν μόδιον τεθῆ, ἢ ὑπὸ » τὴν κλίνην, οὐχ ἵνα ἐπὶ τὴν λυχνίαν ἐπιτεθῆ; » Μάρκ. δ', 21.

==== (2) « Εἰρήνην διώκετε μετὰ ΠΑΝΤΩΝ, καὶ τὸν ἍΓΙΑΣΜΟΝ, » οὐ χωρὶς οὐδεὶς ὄψεται τὸν κύριον. » Πρὸς Ἐβρ. ιβ', 14.

ἀρετῇ, εἰρήνῃ, ἀσφάλεια, ἐλευθερία τῶν πολιτῶν ὅπου πολεμεῖται, ἐκεῖ, μὴν ἀμφιβάλλῃς ὅτι ἐγεννήθη ἢ κυφορεῖται τύραννος.

Π. Δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τούτου· εἰς τὰ πολιτικά ὅμως νομίζω ὅτι χρειάζεται, δὲν λέγω ἐμπόδις, ἀλλὰ κάποια ἐπαγρύπνησις, εἰς τοὺς ἐφημεριδογράφους μάλισα.

Δ. Ἐλησμόνησες καὶ πάλιν ὅσα ἐλέγαμεν καταρχάς, καὶ ὅμως ἐξ ἐκείνων συμπεραίνεται ἀναντιρρότως, ὅτι τὰ Πολιτικά, χωριζόμενα ἀπὸ τὰ Φρησκευτικά, γίνονται Κιαφηρικά. Ἡ φοβεῖσαι τὴν κατάχρησιν τῆς ἐλευθερίας τοῦ τύπου ;

Π. Ταύτην μάλισα. Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ἀποῦ μία ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας, ἐπαγγελλομένη παρρησίαν ἀνεξάρτητον (1), εἶπε μυρία κακὰ κατὰ τοῦ συμπολίτου καὶ συντοπίτου μας. Ἐξεύρεις ποίου λέγω.

Δ. Τὰ μυρία κακὰ, ἂν ἦναι συκοφανταί, ἢ δυσφημίσεις, πρέπει νὰ κολάζωνται αὐστηρῶς ἀπὸ τοὺς νόμους. Ἄν ἦναι ἀπὸ τὰς συνήθεις τῶν κακὰ ἀναθραμμένων ἀνθρωπίσκων φλυαρίας, κολάζει αὐτὸς ἑαυτὸν, χωρὶς νὰ τὸ αἰσθάνεται, ὁ φλυαρογράφος, καὶ σολίζεται μὲ σίγματα πολὺ πλέον ἄσχημα παρὰ τὰ συνήθη εἰς τοὺς ἀγρίους σωματικά σίγματα (2).

Π. Ἡ πῶς τοῦτο ;

Δ. Τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε, φίλε Πασιχάρη, ἀλλὰ πρέπει νὰ μεταλέγεται συχνά, ὡς ἐν ἀπὸ τὰ μυρία τῆς ἱερᾶς τυπογραφίας καλά. Δὲν σε λανθάνει βέβαια ποῖον ἐπίθετον δίδει ὁ Ὅμηρος εἰς τὰ λόγια.

(1) Ἰδ. Γενικ. ἐφημερίδ. τῆς Ελλάδ. 1828, Ἄριθμ. Ι. — (2) Ta-touages.

Π. « Ἐπεα πτερόεντα » (1) τὰ ὀνομάζει.

Δ. Τὰ πτερωτὰ ταῦτα λόγια, εὐθὺς ἀποῦ πετάξωσιν ἀπὸ τὸ σῶμα, ὡς τὰ ἀπολυόμενα ἀπὸ κλωβίου πωλία, δὲν εἶναι πλέον εἰς τὴν ἐξουσίαν μας νὰ τὰ ἀναλάβωμεν· ἐπαινούμεθα μόνον, ἂν ἐλαλήσαμεν χρησά, κατηγορούμεθα, ἂν ἐφλυαρήσαμεν, ἀλλὰ πρὸς κειρὸν καὶ τὰ δύο. Ἐάν ὁμως, μὴν ἀρκούμενοι νὰ τὰ προφέρωμεν, θελήσωμεν καὶ νὰ τὰ γράψωμεν, ἢ νὰ τὰ τυπώσωμεν, τί ἄλλο κάμνομεν παρὰ νὰ τῶν κόπτωμεν τὰ πτερά μὲ τῆς τυπογραφίας τὸ ψαλίδιον, καὶ νὰ κερδαίνωμεν ἔπαινον, ἢ ν' ἀλειφώμεθα καταισχύνην αἰδίου;

Π. Τοῦτο μάλιχα ἀπορῶ, ὅτι δὲν φοβοῦνται τινὲς ταύτην τὴν ἀλοιφήν.

Δ. Ἐπρεπ' ἐξεναντίας νὰ ἀπορῆς, ὅτι δὲν γράφουν πλειότερα. Ἄντι νὰ ὑποπεύωνται καταισχύνην, αἰσθάνονται μεγάλην ἡδονὴν αὐτοί, ὅταν κρατῶσι κονδύλιον, ὡς λέγει ὁ Γάλλος Σατυρικός.

Un sot en écrivant fait tout avec plaisir (2),

Χαράν αἰσθάνετ' ὁ μωρὸς πολλὴν ὁσάκις γράφει,

(1) Ἰλιάδ. α', 201. — (2) BOILEAU, *Satyr.* II, 87. Ἄλλοῦ δὲ πάλιν (*Satyr.* IV, 90), σκώπταν μὲ τοῦτον τὸν στίχον,

Chapelain veut rimer, et c'est-là sa folie,

τὸν ποιητὴν τοῦ ἀδοξοτάτου ποιήματος, ἐπιγραφομένου, Ἡ Παρθένος, προσθέτει τὴν ἀξιομνημόνευτον, διὰ τὸν λακωνισμόν, σημείωσιν ταύτην· « Προτοῦ τυπωθῆ τὸ ποίημά του, (Ἡ Παρθένος) ἐκρίνετο ἂ » πρῶτος ποιητῆς τοῦ παρόντος χρόνου· ἢ τύπωσις τὰ ἐχάλασεν ὅλα, »

καὶ ἐλπίζουν νὰ τὴν μεταδώσωσι καὶ εἰς τοὺς ἀναγνώζας, καὶ νὰ λάβωσι παρ' αὐτῶν ἀμοιβὴν τὸν ἔπαινον.

Π. Δὲν ἔλειψαν νὰ κεντήσωσι κ' ἐμέ.

Δ. Δὲν ἔλειψες βέβαια οὐδὲ σὺ νὰ τοὺς ἐκδικηθῆς μὲ τὸ ἀγαπητὸν καὶ σύνθηρές σου, Ἐδοξεν αὐτῶ.

Π. Τὸ ἐμάντευσες. Τοῦτο εἶπα, Ἐδοξεν αὐτῶ. Δὲν ζαλίζομαι ἐγὼ τόσον εὐκόλα ἀπὸ τὰ τοιαῦτα.

Δ. Ἄρκεϊ τὸ Ἐδοξεν αὐτῶ διὰ τὰ πτερόεντα μωρολογήματα. Ἀλλὰ διὰ τὰ ψαλιδισμένα μὲ τῆς τυπογραφίας τὸ ψαλίδιον, νὰ σὲ διδάξω, ἂν ἀγαπᾶς, ἄλλην ὄχι ἄδικον ἐκδίκησιν.

Π. Ἢ Ποίαν;

Δ. Παρακάλει, συμβούλευε τὸν ψαλιδιστὴν, νὰ μὴ παύῃ νὰ ψαλιδίξῃ καθημέραν τὰ πτερόεντά του φλυαρήματα μὲ τὸ κοπτερόν τῆς τυπογραφίας ψαλίδιον, διὰ νὰ γίνεται καταφανὴς εἰς τοὺς ζῶντας, καὶ αἰμίμητος εἰς τοὺς μέλλοντας νὰ ζήσωσιν ἡ μανία του.

Εἰσὶ καὶ ἐν Μούσῃσιν Ἐριννύες, αἷ σε ποιοῦσι

Ποιητὴν, ἀνθ' ὧν πολλὰ γράφεις ἀκρίτως.

Τοῖνον σοῦ δέομαι, γράφε πλείονα· μείζονα γάρ σοι

Εὐξασθαι ταύτης οὐ δύναμαι μανίαν (1).

Π. Νόσιμον τοῦτο, καὶ καλὸν νὰ ψαλιδισθῇ.

Cet auteur, avant que son poème de la PUCELLE fût imprimé, passoit pour le premier poète du siècle; l'impression gâta tout.

(1) Ἰδ. Πρόδρομ. Ἑλληνικ. Βιβλιοθ. σελ. λδ'.

Δ. Ἐφαλιδίσθη πρὸ πολλοῦ· ἀρκεῖ μόνον νὰ μεταγράφεται καὶ νὰ μετατυπώνεται. Ἀλλὰ δὲν με εἶπες, διὰ τί καὶ τίς σ' ἐκέντησε.

Π. Διὰ τὴν εὐχαριστήριον ἐπιστολήν μου πρὸς τοὺς Ψυρανοὺς, οἱ ὅποιοι μ' ἐπολιτογράφησαν.

Δ. Σ' ἐπολιτογράφησαν! Οἱ Ψυρανοί! Ἐχωρίσθησαν λοιπὸν ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν πολιτείαν!

Π. Ἀκόμη καὶ οἱ Ὑδραῖοι, καὶ οἱ Σπετσιῶται, καὶ ἄλλοι πολλοὶ νησιῶται.

Δ. Ἐχωρίσθησαν καὶ αὐτοί;

Π. Ἄπαγε! Μ' ἐπολιτογράφησαν.

Δ. ὦ Θεέ! Τί ἀκούω! Ἐκατεκερματίσθη λοιπὸν ἡ Ἑλλάς εἰς διαφόρους χωριστὰς πολιτείας; Δὲν με εἶπες ἀκόμη τίποτε περὶ τούτου. Ἐπρὸ πόσου, καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν ἐγεννήθη τὸ σχίσμα τοῦτο; ἔχει λοιπὸν χωριστὸν καὶ πᾶσα μία κυβερνήτην ἴδιον.

Δ. Ὅχι· τὸν Καποδίστριαν ὄλαι γνωρίζουν κυβερνήτην καὶ τὸν ἐπολιτογράφησαν καὶ αὐτόν.

Δ. Εἶπέ με, Ἐπαίζεις, κατὰ τὰ συνειθισμένα σου, ἢ μὲ τὰ σωσά σου λαλεῖς;

Π. Νὰ σὲ δεῖξω, ἂν ἀγαπᾷς, καὶ τὰ διάφορα διπλώματα τῆς πολιτογραφίας μου. Δίπλωμα Δημογερόντων τῶν Ψυρῶν, δίπλωμα Δημογερόντων Ὑδραίων, δίπλωμα Δημογερόντων Σπετσιωτῶν, καὶ ἄλλων πολλῶν.

Δ. Ἐκαὶ ἐδέχθη τὴν πολιτογραφίαν ὁ κυβερνήτης;

Π. Τὴν ἐδέχθη, καὶ τοὺς ἀπεκρίθη.

Δ. Ἐτί τοὺς λέγει ἀποκρινόμενος;

Π. Ἡ ἀπόκρισίς του δὲν εἶναι τόσο καθαρά. Κ' εὐχαρισεῖ, καὶ δὲν εὐχαρισεῖ, κ' ἐπαινεῖ, καὶ δὲν τοὺς ἐπαινεῖ. Κατὰ τοὺς γρίφους τῶν παλαιῶν « Ἄνῆρ τε, κοῦκ ἀνῆρ, Ὄρνιθα, κοῦκ ὄρνιθα κ. τ. λ. » (1)

Δ. Καταλαμβάνω. Πράσσει τὸ « Πρὸς τοὺς καιροὺς πολι- » τεύεσθαι. » Ὡς φρόνιμος κυβερνήτης, σπουδάζει νὰ τοὺς διορθώσῃ, χωρὶς νὰ τοὺς λυπήσῃ. Ἐλλά σὺ ἐδέχθης τὰ διπλώματα ;

Π. Ἐπειδὴ σὲ εἶπα, ὅτι τὰ ἔχω μὲ τὰς σφραγίδας καὶ τὰς ὑπογραφὰς τῶν δημογερόντων.

Δ. Μοῦ ἐνθύμισες (μή σε κακοφανῆ !) ὅ,τι ἔλεγε τὸ πομπευόμενον εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως γραίδιον πρὸς τοὺς καταγελῶντας, « Μὲ πᾶσαν τιμὴν τοῦ κόσμου, καὶ μὲ τὸ θῆλημα » τῶν γερόντων. » Δὲν εἶχε λοιπὸν ἄδικον ὅστις ἐκωμώδησε τὴν εὐχαριστήριον ἐπιστολὴν σου.

Π. Ὅπως ἀν κρίνης τὰ τοιαῦτα, ἐγὼ καὶ τὴν τιμὴν ἐδέχθην, καὶ τοὺς τιμῶντας εὐχαρίσησα.

Δ. Ὁ κυβερνήτης ἦτον ἀναγκασμένος νὰ ἀποκριθῇ εἰς τοὺς παραδόξους τούτους πολιτογράφους · σὺ δὲν εἶχες οὐδεμίαν ἀνάγκην ἀποκρίσεως· πλὴν ἀν ἀπεκρίνεσο, ὡς χρεωσθῶν ν' ἀποκρίνωνται καὶ νὰ λαλῶσιν Ἕλληνες πρὸς Ἕλληνας, ἐλεύθεροι πρὸς ἐλεύθερους.

Π. Ἡ παντελής σιωπὴ μου ἤθελε κριθῆν ἀγροικία· ἢ ἐλευθέρα καὶ Ἑλληνικὴ μου πάλιν ἀπόκρισις, ὡς τὴν συμβουλεύεις

(1) Ἴδε Ζουίλ. λέξ. Αἶνος, καὶ Ἀθήν. Χ, σελ. 452.

σὺ, παράκαιρος αὐσηρότης· συντομώτερον ἐσυλλογίσθην τὸ Ἐδοξεν αὐτοῖς. Καὶ οἱ παλαιοὶ Ἀθηναῖοι, ὅτε ἐπολιτογραφοῦσαν, ἢ ἐψηφίζαν ἄλλο τι πολιτικὸν βούλευμα, ἔγραφαν εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ψηφίσματος « Ἐδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ » δήμῳ τῶν Ἀθηναίων. »·

Δ. Συγκλώθεις, φίλε Πασιχάρη, τὰ ἀσύγκλωστα, καὶ συγχέεις πράγματα τῶν ὁποίων ἢ σύγχυσις συγχέει τὴν Ἑλληνικὴν πολιτείαν, φέρουσα εἰς αὐτὴν τὴν ἀναρχίαν. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐδαιριοῦντο εἰς χωρία, ἢ κώμας, ὀνομαζομένας Δήμους, ὡς διαιρεῖται σήμερον ἡ Ἑλλάς εἰς πολλὰς Δημογεροντίαις (1). Καὶ ὅτε ἔλεγαν, παραδείγματος χάριν, « Ἡ Βουλῇ » καὶ ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων πολιτογραφεῖ τὸν δεῖνα » ἤγουν τὸν κάμνει Ἀθηναῖον, ἐνοοῦσαν τὸ τοιοῦτον ψήφισμα προφερόμενον ἀπ' ὅλους τοὺς δήμους, ὡς ἀπὸ ἓν ἀδιαίρετον σῶμα καὶ σῶμα. Ἀλλὰ κάνεις ἀπὸ τοὺς δήμους χωριστὰ δὲν εἶχεν οὔτ' ἐξουσίαν οὔτε δίκαιον νὰ πολιτογραφήσῃ κάνένα ξένον...

Π. Ἐν ἔχει λοιπὸν τὴν ἀδειαν νὰ ἀνταμείψῃ κάνενὸς κάνεις δῆμος εὐργεσίας διὰ τοῦτο, ὅτι εἶναι δῆμος καὶ μέλος πολιτείας;

Δ. Ἐξεναντίας, καὶ χρεωσθεῖ νὰ ἀνταμείβῃ τοὺς εὐεργέτας του. Ἀλλ' εἶναι τρόποι ἀμοιβῆς πολλοὶ, συγχωρημένοι εἰς καθένα δῆμον χωριστά. Τὸ πολιτογράφημα, φίλε Πασιχάρη, εἶν' ἀπ' ἐκεῖνα τὰ δωρήματα, τὰ ὁποῖα μόνη ἡ πολιτεία, ἤγουν μόνον

(1) Municipalités. Ὁ Ἀππιανὸς (Ῥωμ. ἐμφυλ. I, 10), τὰς ὀνόμασεν Ἴσοπολίτιδας πόλεις, τὰ Γλωσσάρια ἐρμηνεύουν Πολίχνη τὸ Municipium.

τὸ κοινὸν, ἔχει τὸ δίκαιον νὰ χαρίζῃ. Εἶπέ με, σὲ παρακαλῶ, Τὸ κατ' ἔτος δόσιμον ἐξεύρεις ὅτι ἀπὸ τὴν πολιτείαν ψηφίζεται, καὶ ἀπὸ τοὺς πολίτας, καθένα ὅσον συγχωρεῖ ἢ χρηματικὴ ἢ κτηματικὴ του κατάσσει, συνάγεται, καὶ εἰς τῆς πολιτείας τὸ δημόσιον ταμεῖον συναθροίζεται· εἶπέ με, λέγω, 'Πως ἤθελες τὸ κρίνειν, ἐὰν, καθυπόθεσιν, οἱ Ὑδραῖοι, οἱ Σπετσιῶται, ἢ αἱ Ψυρανοὶ ἐχάριζαν εἰς κανέν' ἀπὸ τοὺς πολίτας, ἢ μετοίκους των, ἀτέλειαν, ψηφίζοντές τον ἀσύνδοτον;

Π. Τοῦτο δὲν γίνεται ποτέ. Τὰ κοινὰ τῆς πολιτείας βάρη, ὅλοι οἱ πολῖται ἀπαραιτήτως χρεωστοῦν νὰ τὰ βαστάξωσιν ἀναλόγως καθένας μὲ τὴν δυνάμιν του.

Δ. Εὖγε! φίλε Πασιχάρη. Παρὰ τὴν ἀργυρικὴν συνεισφορὰν, εἶναι ὁμως καὶ ἄλλα βάρη διάφορα, τῶν ὁποίων ἢ ἄνισος μοιρασία, γίνεται ἄδικος προσωποληψία. Ἐπειδὴ εἶσαι τώρα καταπολιτογραφημένος Ὑδραῖος, Σπετσιώτης, Ψυρανός, ἂν ἐψηφίξεσο ἀπὸ τὸν κοινὸν ἑλληνικὸν λαὸν ἕνας τῶν βουλευτῶν, ἐρωτῶ σε 'ποίαν διαγωγὴν ἐμελλες νὰ διάξῃς εἰς τὴν βουλὴν; ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ὅλης τῆς Ἑλληνικῆς πολιτείας συμφέροντος ἐχρεώστεις ν' ἀγωνίζεσαι, ἢ ὑπὲρ τοῦ μερικοῦ μιᾶς πόλεως; καὶ τίνος πόλεως, τῶν Ψυρανῶν, τῶν Σπετσιωτῶν, ἢ τῶν Ὑδραίων, ἐπειδὴ ἀπ' ὅλας αὐτὰς ἐτιμήθης; Τὸ πρῶτον σ' ἔδειχνε χρηστὸν πολίτην, τὸ δεύτερον σ' ἔκαμνε πατριαστὴν Ὑδραῖον, Σπετσιώτην ἢ Ψυρανόν.

Π. Τὸ πρῶτον, φίλε, τὸ πρῶτον. Εἰς τοὺς κόρακας οἱ πατριασαὶ καὶ αἱ πατρίαι! Αὐταὶ ἔφεραν καὶ εἰς τοὺς παλαιούς Ἀθηναίους τὴν ὀχλοκρατίαν, καὶ τελευταῖον τὴν ἀπώλειαν τῆς ἐλευθερίας.

Δ. Καί εἰς αὐτὴν αὐτῶν ὁμῶς τὴν ὀχλοκρατίαν, ἐὰν τὸ πολιτογράφημα ἐκατήντησε νὰ χαρίζεται ἀσώτως εἰς τοὺς ἀναξίους, ὡς τοὺς ὠνείδιζε περὶ τούτου ὁ Δημοσθένης (1), ἐχαρίζετο καὶ ὄχι ἀπὸ κανένα δῆμον χωριστά, ἀλλ' ἀπὸ τὸ κοινὸν τῆς πολιτείας σύνταγμα, τὴν Βουλὴν καὶ τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων, καὶ μὲ ψηφηφορίαν ἑξακισχιλίων πολιτῶν (2).

Π. Ἐχεις, βλέπω, δίκαιον. Ἀλλ' ἡ παιδεία θέλει διορθώσῃ καὶ τοῦτο, ὡς καὶ πολλὰ ἄλλα ἄτοπα, λείψανα τῆς ὑπὸ τὸν τυραννικὸν ζυγὸν ἀπαιδευσίας καὶ κακοηθείας ἡμῶν.

Δ. Ἀπὸ ταύτην τὴν ἐλπίδα παρηγοροῦμαι κ' ἐγὼ, μάλιστα ἐπειδὴ μὲ βεβαιόνεις, ὅτι ὁ κυβερνήτης καταγίνεται ἑξαιρέτως εἰς τὴν πρόοδον τῆς παιδείας. Ἐφρόντισε νὰ καλέσῃ ἀπὸ τὴν φωτισμένην Εὐρώπην τοὺς περιπλανωμένους ἐκεῖ πολλοὺς ὁμογενεῖς, ἱκανοὺς νὰ διδάξωσι τὸ γένος ;

Π. Ὅχι ἀκόμη.

Δ. Τί προσμένει λοιπόν ;

Κ. Ἄλλους ὑποπεύεται ὡς ἐπιτηδείους νὰ βλάψωσι πλέον παρὰ νὰ ὠφελήσωσι τὸ γένος· καὶ περὶ τῶν λοιπῶν συλλογίζεται, ὅτι ἂν ἦσαν ἱκανοὶ, ἐχρεωσοῦσαν νὰ τρέξωσιν αὐτοκάλεστοι, καὶ ὄχι ν' ἀπαντέχωσι προσκάλεσιν.

(1) « Νῦν δ', ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, φθόρον ἀνθρώπων, οἰκότριβας, » οἰκοτρίβων τιμὴν, ὥσπερ ἄλλου τοῦ τῶν ὠνίων, λημβάνοντες, » ποιεῖσθε πολίτας. » Δημοσθέν. Περὶ συνταξ. σελ. 173. ==

(2) « Οὐκ ἔχ' κυρίαν γενέσθαι τὴν ποίησιν, ἐὰν μὴ τῇ ψήφῳ εἰς τὴν » ἐπιούσαν ἐκκλησίαν ὑπερεξακισχιλίοι Ἀθηναῖοι ψηφίσωνται, κρύ- » βδην ψηφιζόμενοι. » Ο αὐτ. Κατὰ Νεαίρ. σελ. 1375.

Δ. Ἡ περὶ τῶν πρώτων ὑποψία εἶναι ἄδικος· ἐνδεχόμενον νὰ εὐρίσκωνται μεταξύ των, καὶ τινὲς τῶνομα μόνον Ἕλληνες· ἀλλ' ἡ παρουσία των εἰς τὴν Ἑλλάδα (ὅπου καὶ ἀκάλεστοι μέλλουν ἐξανάγκης τελευταῖον νὰ καταστήσωσι) θέλει τοὺς ἀναγκάσειν νὰ ὠφελήσωσι καὶ μὴ θέλουντες. Περί δὲ τῶν ἱκανῶν, ἡ παρὰ τῆς πολιτείας προσκάλεισι, ἤθελε τῶν ἀφαιρέσειν πᾶσαν ἀπολογία καὶ πρόφασιν, ἤθελε τοὺς δείξειν ἢ γνήσια τῆς Ἑλλάδος τέκνα, ὑπήκοα εἰς τὴν φωνὴν τῆς μητρός των, ἢ καὶ τῶν ἀγρίων ὀρνέων ἀγριώτερα γεννήματα·

Οὐδ' ἀγρία γὰρ ὄρνις, ἦν πλάση δόμον,
Ἄλλη νεοσσὸς ἤξιωσεν ἐντεκεῖν (1).

Τοῦτο ἐχρεώσκει νὰ κάμῃ ὁ κυβερνήτης, νὰ τοὺς καλέσῃ ὅλους, « ἵνα οἱ δόκιμοι φανεροὶ γενήσωνται. » Τοὺς ὀλίγους ἐξανάγκης δέχεται ὁποῖους τοὺς εὖρη· μόνον ἀπὸ τοὺς πολλοὺς δύναται νὰ κάμῃ ἐκλογὴν, καὶ ἡ τοιαύτη ἐκλογὴ ἔχει νὰ σπεῖρῃ ἐγρήγορα εἰς ὅλον τὸ γένος τὴν ἀληθινὴν παιδείαν.

Π. Τὴν παιδείαν τῶν ἐπισημῶν καὶ τεχνῶν, ἧτις φέρει τὸν πολιτισμόν.

Δ. Καὶ ταύτην βέβαια· ἀλλὰ πολὺ πλέον ταύτης τὴν ἠθικὴν παιδείαν. Δύο λογῶν παιδεῖαι, φίλε Πασιχάρη, εἶναι, ὡς καὶ δύο λογῶν πολιτισμοί· ἡ ἀτελής καὶ ἡ τελεία παιδεία, ὁ ἀτελής καὶ τέλειος πολιτισμός. Ἡ ἀτελής παιδεία ἄρχεται ἀπὸ τὰς ἐπισημὰς καὶ τέχνας, ὡς ἤρχισαν ὅλα τὰ ἀπωσθηποτε

(1) Παρὰ τῷ Λυκούργ. Κατὰ Λεωκράτ. § 33, σελ. 38.

πολιτισθέντα ἔθνη, καὶ προβαίνει πολιτίζουσα τοὺς ἀνθρώπους, καθόσον αὐξάνονται αἱ τέχναι καὶ αἱ ἐπιστήμαι· ἀλλὰ δὲν τελειοῦται, πλὴν ἀφοῦ προσλάβῃ τὴν ἠθικὴν ΠΑΙΔΕΙΑΝ, ἣτις, ὡς καὶ τὸνομά της τὸ λέγει, πρέπει ν' ἀρχίζῃ, πρὸ πάσης ἐπιστήμης καὶ τέχνης, ἀπ' αὐτὴν τὴν ΠΑΙΔΙΚΗΝ ἡλικίαν, διὰ νὰ πολιτίσῃ τελείως τὸν ἄνθρωπον, ἥγουν νὰ τὸν ἐξημερώσῃ πρὸς τοὺς ὁμοίους του· ὥστε νὰ μὴ τολμᾷ νὰ ἀδικῇ κανεὶς κανένα μικρὸν ἢ μέγα τίποτε.

Π. Ἐπιπλέον οἱ εὐρεταὶ τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν πρόγονοί μας δὲν ἦσαν πολιτισμένοι;

Δ. Ὅχι ἐντελῶς· ἐπειδὴ οὐδ' οἱ σημερινοὶ Εὐρωπαῖοι, μ' ὄλον ὅτι σοφώτεροι τῶν Ἑλλήνων, ἔφθασαν ἀκόμη εἰς τὸ τέλειον τοῦ πολιτισμοῦ. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας ὀνομαζόμενοι καταφρονητικῶς βάρβαροι εἶχαν ὅμως καὶ τέχνας καὶ πολιτισμὸν τινὰ μ' αὐτάς. Ἄλλο δὲν ἔκαμαν οἱ Ἕλληνες παρὰ νὰ τὰς αὐξήσωσιν ἐπιπλέον καὶ νὰ τὰς καταστήσωσι χαριεσέρας. Καὶ ἔκαμαν πολὺ· πλειότερον ἦτον ἀδύτατον νὰ κάμωσι. Τὸ αἰσθάνθησαν τοῦτο καὶ πολλοὶ τῶν φιλόσοφοι, ἐκ τῶν ὁποίων ἦτον ὁ Σωκράτης, ὁ Πλάτων, οἱ ὅποιοι ἔλεγαν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι διὰ τοῦτο ἀδικοῦν, διότι δὲν ἐδιδάχθησαν παιδιόθεν πόσον μέγα κακὸν εἶναι ἡ ἀδικία (1)· καὶ ὁ σύγχρονος αὐτῶν Ἰσοκράτης,

(1) « Εἰ γὰρ οὕτως ἐλέγετο ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ πάντων ὑμῶν, καὶ ἐκ νέων ἡμᾶς ἐπέειπτε, οὐκ ἂν ἀλλήλους ἐφυλάττομεν μὴ ἀδικεῖν· ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ ἦν ἕκαστος ἄριστος φύλαξ, δευδιῶς, μὴ ἀδικῶν τῇ μεγίστῃ κακῷ ξυνοικοίη. » Πλάτων, Πολιτ. II, σελ. 367.

ὄσις, διδάσκων τὴν ἠθικὴν ἐντάμα μὲ τὴν ῥητορικὴν, ἔλεγεν ὅτι ἔχαιρε πλέον βλέπων τοὺς μαθητάς του χρησοὺς πολίτας, παρά δεινοὺς ῥήτορας (1). Ἄλλὰ τί ἐδύναντο νὰ κατορθώσωσιν οἱ ὀλίγοι, ὅτ' ἔλιπεν ἀκόμη τοὺς πολλοὺς ὁ τέλειος πολιτισμὸς, ἡ ἠθικὴ λέγω παιδιόθεν ἀγωγή καὶ ἡμέρωσις τῆς ψυχῆς;

Π. Τὸν νοῦν μου σπουδάζεις νὰ σηκώσης. Δὲν διέφεραν λοιπὸν τίποτε ἀπὸ τὴν ἀγριότητα τῶν βαρβάρων.

Δ. Οὐδ' ὁ ἰδικός μου νοῦς δύναται νὰ χωρήσῃ, πῶς σύρεις τοιαῦτα συμπεράσματα ἀπὸ τοὺς λόγους μου, μ' ὅλον ὅτι γνωρίζεις τὴν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν. Τὸ μεταξὺ τελείου καὶ ἀτελοῦς χαράσσεται εἰς πολλοτάτους βαθμοὺς· οἱ Ἕλληνες ἀνέβησαν ἀναμφιβόλως πολλοὺς, ἀφίνοντες μακρὰν ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν τοῦς βαρβάρους, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἀνέβησαν ὅλους. Πολλὰ τῶν ἔθιμα ἢ νόμιμα ὀλίγον διέφεραν ἀπὸ τὰ βαρβαρικά. Αὐτὰ διδασκόμενοι παιδιόθεν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πολιτισθῶσι τὸν τέλειον πολιτισμόν. Ποία (παρακαλῶ σε) ἦτον ἡ παιδικὴ ἀγωγή τῶν Ἑλλήνων, καὶ τούτων ὅχι ὅλων, ἀλλὰ μόνων σχεδὸν τῶν εὐπατριδῶν;

Π. Ἡ ἐγκυκλοπαιδεΐα.

Δ. Περιορισμένη εἰς ὀλίγους ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς, καὶ ὕλην ἔχουσα πολλῶν θεῶν αἰσχροβίων ἱστορίαν, ἡ ἡρώων περιερχομένων ληστρικῶς τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ἀπὸ ποίους ἦσαν περικυκλωμένα τὰ οὕτω διδασκόμενα παιδάρια;

(1) « Τῶν πεπλησιακότων ἐμοὶ φανεῖν ἂν μᾶλλον χαίρων τοῖς ἐπὶ » τῷ βίῳ καὶ ταῖς πράξεσιν εὐδοκιμοῦσιν, ἢ τοῖς περὶ τοὺς λόγους » δεινοῖς εἶναι δοκοῦσι. » Ἰσοκράτ. Παναθηναϊκ. § 32, σελ. 250.

Π. Ἀπὸ δούλους.

Δ. Ἐμάθθαναν δηλαδὴ σιμὰ τῶν ἄλλων ἐνωρίς καὶ τοῦτο, νὰ δεσπόζωσι τοὺς ὁμοίους των· ἐδιδάσκοντο παιδιόθεν τὸ ὀλέθριον τοῦτο μάθημα, ὅτι ἦσαν δύο γένη ἀνθρώπων φύσει χωρισμένα, οἱ ἐλεύθεροι, καὶ οἱ καταδικασμένοι νὰ δουλεύωσι τοὺς ἐλευθέρους· καὶ τὸ χειρότερον ὅτι καὶ ἐλεύθερος ἐλεύθερον εἶχε δίκαιον νὰ δουλώσῃ, ἂν ἦτο μόνον δυνατώτερος ἐκείνου.

Π. Ὅχι δὰ μέχρι τούτου.

Δ. Ἐγινε καὶ τοῦτο εἰς τοὺς ἐμφυλίους των πολέμους. Ἀθηναῖοι, Λάκωνες, Ἀργεῖοι, Κορίνθιοι, αἰχμαλώτιζαν κ' ἐπωλοῦσαν Ἀθηναίους, Λάκωνας, Ἀργεῖους, Κορινθίους, ὁμόγλωσσοι ὁμογλώσσους, ὁμόθρησκοι ὁμοθρήσκους, ἀφοῦ ἐκρατοῦσαν ὅσους ἐχρειάζοντο, εἰς ἰδίαν του καθένας ὑπουργίαν.

Π. Ἀληθές τοῦτο, κατὰ δυσυχίαν, καὶ πολλὰ παράξενον διὰ τοὺς Ἕλληνας.

Δ. Ἰδαμεν καὶ πλέον παράξενα παρά τὰ Ἑλληνικὰ παράξενα. Σὲ εἶπα ὅτι οὐδ' οἱ σημερινοὶ Εὐρωπαῖοι, πολὺ σοφώτεροι τῶν Ἑλλήνων, δὲν ἐπολιτίστησαν ἀκόμη τὸν ἀληθινὸν πολιτισμόν. Ἀπ' ἀρχῆς τῆς δικαίας τῶν Γραικῶν ἐπαναστάσεως πολλοὶ τῆς σοφῆς Εὐρώπης διπλωματικοὶ, παρακινουῦντες τοὺς ἡγεμόνας των νὰ βοηθῶσι τοὺς τυράννους μας, ἔδειξαν ὅτι τὴν θρησκείαν μόνον διαφέρουν ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ἐξ ἐνὸς μέρους ὑποκρίνονται θεοσέβειαν, συχναῶντες τοὺς ναοὺς, καὶ λειτουργοῦμενοι πρὸ πάσης ἄλλης πράξεως καθημέραν εἰς τὰς ἐκκλησίας, καὶ ἀπὸ τᾶλλο συγχωροῦντες ἢ καὶ συμβουλεύοντες τὴν αἰχμαλωσίαν

καὶ σφαγὴν τῶν ταλαιπώρων Ἑλλήνων, κατὰ τοὺς παλαιούς τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου ἀγρίους, οἱ ὅποιοι σφάζοντες ἐπάνω τῶν βωμῶν τοὺς ξένους, ἐνόμιζαν ὅτι ἐξιλέοναν τὸν Θεὸν μετ' αὐτὰς ἀσεβείας, ὡς εἶπεν εὐφύεστατα περὶ αὐτῶν ὁ συντοπίτης μας Σκύμνος,

Τὴν δ' ἠμότητα βάρβαροί τε καὶ φονεῖς,
Ἰλασκόμενοι τὰ θεῖα τοῖς ἀσεβήμασι (1).

Π. Ἐπαυσαν ὁμῶς τώρα ἀπὸ τοιαῦτα ἀσεβήματα.

Δ. Δὲν ἔπαυσαν, πλὴν ἀφοῦ ἀπελπίσθησαν νὰ μᾶς ἐξαναδέσωσιν εἰς τὸν Τουρκικὸν ζυγόν.

Π. Χρewisοῦμεν τὴν ἀπελπισίαν των εἰς τὰ συμβάντα εἰς τὸν Ἀβαριῖνον. Χάρις εἰς τοὺς πυρπολήσαντας ἐντάμα μὲ τὸν γόλον καὶ τὰς ἀσεβεῖς ἐλπίδας καὶ τῶν περιτμημένων καὶ τῶν ἀπεριτμητῶν Τούρκων.

Δ. Καλὰ ἐνθυμήθης τὴν πυρπόλησιν. Ἰδες ὅτι ὀλίγον ἔλειψε νὰ μαυροφορήσωσιν οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Ἀουστριακοί. Ἡμέρα πένθους ἔγιν' εἰς αὐτοὺς ἡ ἡμέρα τῆς πυρπολήσεως, διότι ἔπαυε τοὺς αἰχμηκλωτισμοὺς καὶ τὰς σφαγὰς τῶν ταλαιπώρων Γραικῶν.

Π. Πένθος αἰσχρὸν, μὰ τὴν ἀλήθειαν.

Δ. Καὶ βρβάρων, ὅχι πολιτισμένων ἀνθρώπων πένθος· καὶ ὁμῶς, ἀντὶ νὰ τὸ αἰσχυνθῶσι, βλέπεις, ὅτι μὴ δυνάμενοι νὰ δουλώσωσι καὶ δεύτερον τοὺς Γραικοὺς, σπουδάζουν νὰ περι-

(1) Σκύμν. ὁ Χίος, Περιηγήστ. Λειψ. 87.

ορίσωσι τὴν ἑλευθερίαν αὐτῶν εἰς μόνην τὴν Πελοπόννησον καὶ τὰς κυκλάδας νήσους. Ἐπιούτους μισέλληνας τουρκοφίλους, τίς ἄλλος τολμᾷ νὰ ὀνομάσῃ πολιτισμένους, ἢ χριστιανούς ὅλως, πλὴν ὅστις δὲν γνωρίζει τὴν σημασίαν τῶν λέξεων. Ὁ ἀληθινὸς πολιτισμὸς, κυφορούμενος πρὸ πολλοῦ ἀπὸ τὴν τυπογραφίαν, τώρα μόλις ἀρχίζει νὰ γεννᾶται εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ πρῶτοι οἱ Γάλλοι μέλλουν ν' ἀπολεύσωσι τὰ καλὰ του, ἐπειδὴ καὶ πρῶτοι, ἑλευθερωθέντες ἀπὸ ὀλιγαρχικοὺς ἱερωμένους καὶ κοσμικοὺς, φίλους καὶ εὐχέτας τῶν Τούρκων, ἤρχισαν νὰ λύωσιν ἀπὸ τὰ δεσμὰ τὴν τυπογραφίαν. . . .

Π. Ἐχεις δίκαιον. Οἱ Γάλλοι ἐώρτασαν, ἀντὶ νὰ πενθήσωσι τοῦ Τουρκικοῦ σόλου τὴν πυρπόλησιν. Ἐπὶ αὐτὸ ἔπρεπε νὰ κάμῃ ἡ τυπογραφία καὶ εἰς τοὺς Ἀουστριακοὺς καὶ εἰς τοὺς Ἄγγλους.

Δ. Οἱ Ἀουστριακοὶ κρατοῦν τὴν τυπογραφίαν δέσμιον· καὶ ἂν δὲν τὴν ἀπολύσωσιν ἀπὸ τὰ δεσμὰ, μέλλουν νὰ μείνωσι διαπαντὸς εἰς τὴν τάξιν τῶν βαρβάρων καὶ ἀπολιτίστων ἔθνῶν.

Π. Οἱ Ἄγγλοι ὁμῶς τὴν ἔλυσαν πρὸ πολλοῦ.

Δ. Εἰς τοὺς Ἄγγλους οὐδ' ἀπόλυτος ἔχει νὰ φέρῃ ποτὲ ἡ τυπογραφία τὸν ἀληθῆ πολιτισμὸν, ἂν δὲν διορθώσωσι πρῶτον τὸ ὀλιγαρχικὸν αὐτῶν σύνταγμα τῆς πολιτείας. Ἡ ὀλιγαρχία τοὺς ἠνάγκασε νὰ ἐπιβουλευθῶσι τὴν ἑλευθερίαν τῶν Ἰταλῶν, καὶ τῶν Ἰσπανῶν, νὰ βλέπωσιν ἀσπλάγχχνως τὰς γινεμένας καθημέραν σφαγὰς εἰς τὴν Λυσιτανίαν ἀπὸ ληστὴν μαιφόνον, σφετεριστὴν ἀναίσχυντον, πρῶτον τῆς πατρικῆς, ἔπειτα καὶ τῆς ἀδελφικῆς ἐξουσίας· αὕτη ἀκόμη τοὺς ἀναγκάζει νὰ προκρίνωσι

τὴν ἀπώλειαν τῶν Γραικῶν παρὰ τὴν ταπείνωσιν τοῦ τυράννου· αὐτὴ τελευταῖον μέλλει νὰ ταπεινώσῃ καὶ αὐτούς, ἂν δὲν ἀλλάξωσι τὴν αἰσχρὰν αὐτῶν μισάνθρωπον καὶ Μακιαβελικὴν διαγωγὴν.

Π. Δεινὴ προφητεία!

Δ. Τὴν ὁποίαν ἡ Θεία δίκη ἐπλήρωσε πάντοτε· ὑπομένει πρὸς μικρὸν, πολλάκις καὶ πρὸς μακρὸν, ἀλλὰ δὲν ἀφίνει ποτὲ τὴν ἀδικίαν ἀτιμώρητον·

Εἵπερ γὰρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν,
Ἐκ τε καὶ ὄψ' ἐτελεῖ· σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν (1).

Ὅχι, φίλε Πασιχάρη, δὲν ἀπέφυγαν ποτὲ τὴν Θεῖαν δίκην αἱ ἀδικίαι τῶν ἀνθρώπων. Ἀκόμη δύο ἢ τρεῖς διάδοχοι καὶ ὅμοιοι τῶν σημερινῶν Ἀγγλικῶν βασιλικῶν ὑπουργῶν, καὶ Θεεῖς ἰδεῖν τὴν ὑπερήφανον Ἀγγλίαν εἰς ποίαν τάξιν μέλλει νὰ καταντήσῃ.

Π. Τὸ κράτος της ὅμως εἶναι ἰσχυρὸν κ' ἐξαπλωμένον εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.

Δ. Ἐκεῖνο μένει ἰσχυρὸν καὶ ἀκλόνητον μόνον, ὅ,τι Θεμελιώνεται εἰς τὴν δικαιοσύνην (2). Καὶ τοιαύτην ἰσχὺν ἔχει σή-

(1) Ἰλιάδ. δ', 160. — (2) « Ὅταν μὲν γὰρ ὑπ' εὐνοίας τὰ » πρᾶγματα συζῆ, καὶ πᾶσι ταῦτά συμφέρη... μένειν ἐξέλουσιν αἱ » ἄνθρωποι· ἔταν δ' ἐκ πλεονεξίας καὶ πονηρίας τις, ὡσπερ οὗτος, » ἰσχύσῃ, ἢ πρώτη πρόφασις καὶ μικρὸν πταῖσμα ἅπαντα ἀνεχαίτισε » καὶ διέλυσεν. Οὐ γὰρ ἔστιν, οὐκ ἔστιν, ἀδικοῦντα, καὶ ἐπιιοροῦντα, » καὶ ψευδόμενον, δύναμιν βεβραίαν κτήσασθαι κ. τ. λ. » Δημοσθέν. Ὀλυμπ. Β', σελ. 20.

μερον ἢ ἀντίζηλος τῆς Ἀγγλίας Ἀγγλαμερικανὴ συμπολιτεία. Ἀυτὴ μόνη δύναται νὰ καυχηθῆ, ὅτι προχωρεῖ δραμαία εἰς τὸν ἀληθινὸν πολιτισμὸν· καὶ αὐτὴν ἴσως ἐτοιμάζει ἡ Θεία πρόνοια, νὰ πολιτίσῃ ἐντελῶς ποτὲ καὶ τοὺς Εὐρωπαίους, νὰ τοὺς καθαρίσῃ ἀπὸ τῆς ἱερατικῆς καὶ κοσμικῆς πλεονεξίας τὴν λέπραν, νὰ τοὺς καταστήσῃ ἀληθῶς ἰσχυροὺς κατασένουσά τους δικαίους (1). Ἡ νομίζεις ἰσχυροὺς τοὺς ἡγεμόνας τῆς Εὐρώπης, ἀναγκαζομένους νὰ τρέφῃ καθεὶς μὲ τοὺς ἰδρωτὰς τοῦ λαοῦ ἑκατὸν ἢ διακοσίας χιλιάδας τακτικοῦ στρατοῦ, διὰ μόνην τὴν ὑπόψιν καὶ τὸν ἀδιάλειπτον φόβον, μὴν ἀδικηθῆ ἀπὸ τοὺς ἄλλους (2);

Π. Ἐκαὶ πῶς ἔχουν νὰ θαυματουργήσωσι τοιαῦτα τεράσια οἱ Ἀγγλαμερικανοὶ σου, μὲ τὸ παράδειγμά των, ἢ μὲ βίαν;

Δ. Ἡ καθημέραν αὐξάνουσα μὲ τὴν Εὐρώπην ἐπιμιξία των, φυσικὰ μέλλει νὰ κινήσῃ καὶ τοὺς Εὐρωπαίους εἰς μίμησιν, ἐπειδὴ καὶ μόνον τὰ ἰσορούμενα περὶ τῆς εὐδαιμονίας των ἀνάπτουν εἰς τῶν ἀκουόντων τὰς ψυχὰς ἐπιθυμίαν νὰ εὐδαι-

(1) « Ἐν πλεοναζούσῃ δικαιοσύνῃ ἰσχύς πολλή. » Παροιμ. ιε', 5.

— (2) Εἰς ἑξ' χιλιάδας μόνον συμποσοῦται τῶν Ἀγγλαμερικανῶν τὸ τακτικὸν στρατεύμα : *Ceux qui sont accoutumés à voir des rois passer en revue des grands corps d'armée, pour leur servir de simple délassément, souriront, sans doute, en apprenant que l'armée de cette république ne se compose que de six mille hommes.* COOPER, *Lettres sur les États-Unis*, etc. tom. II, pag. 155.

μονήσωσι καὶ αὐτοί. Ἐπειτα, 'διὰ τί ὄχι καὶ μὲ βίαν, ἀν
χρειασθῆ καὶ βία;

Π. Πολέμους πάλιν, διὰ τὸν Θεόν!

Δ. Πολέμους ἀναιμάκτους. 'Ἄν εἶχαν σήμερον δεκαπέντε ἢ
εἴκοσι καράβια πολεμικά οἱ Ἀγγλαμερικανοὶ εἰς τὴν Μεσόγειον
Θάλασσαν, νομίζεις ὅτι ἤθελαν ὑποφέρειν νὰ κολοβωθῆ τῆς
Ἑλλάδος ἡ ἐλευθερία; ὅτι ἤθελαν ἀφήσειν τοὺς ταλαιπώρους
Ἰσπανοὺς ἀβοηθήτους εἰς τὴν καταδαπανῶσαν αὐτοὺς ἀναρχίαν,
καὶ τοὺς ταλαιπωροτέρους Λυσιτανοὺς νὰ σφάζωνται ἢ νὰ
πνίγωνται εἰς τὰ νερά τοῦ Τάγου ἀπὸ τὸν μιὰρὸν ληστὴν τὸν
Μιχουέλην, διότι οὕτως συμφέρει εἰς τοὺς Λόρδους τῆς
Ἀγγλίας; Ἡ παρουσία μόνη τῶν Ἀγγλαμερικανῶν καὶ χωρὶς
πόλεμον ἀρκοῦσε νὰ προξενήσῃ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ὄντως
χριστιανικά (ὄχι Κιαφηρικά) ἔργα.

Π. Ἄς ἐλπίζωμεν πλέον τὰ τοιαῦτα καλὰ ἀπὸ τὴν Γαλλίαν.

Δ. Αἱ αὐταὶ ἐλπίδες παρηγοροῦν κ' ἐμὲ, τώρα μάλιστα, ὅτε
ἡ τυπογραφία τῆς, ἐλευθερωμένη, ὡς εἶπα, ἀπὸ τὰ δεσμὰ,
κηρύττει καθημέραν ἀφόβως, ὅποια πρέπει νὰ ἦναι τῶν ἀληθῶς
πολιτισμένων τὰ ἔργα.

Π. Μ' ὅλα ταῦτα βλέπω ὅτι καὶ εἰς τοὺς Γάλλους, ἡ
ἀπόλυσις τῆς τυπογραφίας ἐγέννησεν ἐφημεριδογράφους ἀκολά-
στους, ἐφημεριδογράφους ἐνωμένους μὲ Ἰησουίτας, καὶ μὲ ἱερεῖς
μεταβλημένους ἀπὸ ποιμένας εἰς λύκους, σπουδάζοντας ν' ἀνα-
στήσωσι τὴν ἱεροκοσμικὴν δεσποτίαν, καὶ νὰ ὑποτάξωσιν αὐτὸν
αὐτῶν τὸν βασιλέα εἰς τῆς Ρώμης τὰ Θεσπίσματα, εἰς ἓνα λόγον,
νὰ ὀπισθοποδίσωσι τὸν πολιτισμὸν· καὶ τοῦτο μὲ τὴν αὐτὴν

πορνικὴν ἀναιχυντίαν, τὴν ὁποίαν ὄνειδίζει ὁ προφήτης εἰς τοὺς ποιμένας τῆς Ἱερουσαλήμ (1). Ἰτί με λέγεις περὶ τῶν ὁποίων βλέπω πικρῶν καρπῶν τῆς ἐλευθέρου τυπογραφίας τούτων ;

Δ. Βλέπεις τρεῖς ἢ τέσσαρας πωλημένους ἐφημεριδογράφους, καὶ κλείεις τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα ἄλλους, οἱ ὁποῖοι σηλιτεύουν καθημέραν τὴν γελοῖαν ταύτην ὀλίγων τινῶν ὑποκριτῶν κατὰ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ ἔθνους συνωμοσίαν.

Π. Ἀσφαλές ἐστιν ὅμως ἦτο, νὰ κολάζωνται οἱ ἐπίβουλοι τοῦ ἔθνους ἐφημεριδογράφοι ἀπ' αὐτὴν τὴν κυβέρνησιν.

Δ. Μέσον ἀσφαλές ἐστιν νὰ τοὺς δικαιώσῃ κολάζουσα ἡ κυβέρνησις, νὰ κάμῃ νὰ πισευθῶσιν αἱ φλυαρίαι των ἀναντιρρήτοι λόγοι. Ὅσιν κατασιγάζεται μὲ βίαν, ἐμπορεῖ νὰ λέγῃ εἰς τὸν βιασῆν, « Μοῦ κλείεις τὸ στόμα, διότι δὲν ἔχεις » πῶς ν' ἀποκριθῆς. » Τοῦτο τὸ καλὸν ἔχει μάλιστ' ἡ ἐλεύθερος τυπογραφία, ὅτι δὲν μεταχειρίζεται ἄλλα ὄπλα παρὰ τοὺς λόγους. Ἄν ἦναι ἰσχυροὶ, ἀρκοῦν νὰ καταισχύνωσι τὸν ἀντιλέγοντα· ἂν ἐξεναντίας δὲν ἔχωσιν ἰσχὺν, κρίνονται, ἢ κατακρίνονται ἀπὸ λόγους ἄλλους ἰσχυροτέρους.

— Οἱ λόγοι γὰρ καταπλακίουςι λόγους (2).

Καὶ ἡ πάλῃ δὲν εἶναι μακρά· διότι ὁ ἄνθρωπος φυσικὰ τὴν ἀλήθειαν ζητεῖ καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀγαπᾷ (3)· ἀρκεῖ μόνον νὰ

(1) « Καὶ ἔσχες ποιμένας πολλοὺς εἰς πρόσκομμα σεαυτῆ. Ὅψις » πόρνης ἐγένετό σου· ἀπηναισχύντησας πρὸς πάντας. » Ἱερ. γ', 3.

(2) Εὐριπίδ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1013. — (3) « Ἡ φύσις αὕτη ἐστὶ τῆς

πισεύση τῆς ἀληθείας τὸν κήρυκα. Κ' ἐκεῖνον μόνον πιστεύει, ὅτινα βλέπει ὅτι τὴν κηρύττει χωρὶς πάθος, χωρὶς ἐνθουσιασμὸν μακινώδη, ὅτι δὲν τοῦ ζητεῖ οὔτ' ἀρχὰς, οὔτε χρήματα, ὡς οἱ Ἰησοῦται. Ὅχι, σὲ λέγω, ἡ πάλη δὲν εἶναι μακρά.

Π. Μακρὸς ὁμοῦς εἶναι ὁ καιρὸς ἀποῦ ἤρχισεν· οὐδὲ βλέπω πότ' ἔχει νὰ παύση, ἂν δὲν τὴν παύση, ὡς εἶπα, ἡ κυβέρνησις.

Δ. Ἄν συγχωρήσης εἰς τὴν κυβέρνησιν νὰ παύση τοῦ ἀντιπάλου σου τὰς φλυαρίας, μὲ τὴν αὐτὴν ἐξουσίαν μέλλει ποτὲ νὰ κρίνη καὶ τὰς ἰδικὰς σου ἀληθείας, καὶ νὰ τὰς κατασιγάξῃ, ὅσάκις τὴν συμφέρῃ νὰ τὰς κρίνη ὡς φλυαρίας. Καὶ εἰς τοιαύτην περίσασιν, μὴν ἀμφισβιάλλῃς ὅτι θέλει προσλάβειν συνεργοὺς αὐτοὺς ἐκείνους τοὺς κακοὺς ἐφημεριδογράφους, ὅσοι πρότερον τὴν κατεσπάρασαν, ὡς προσάτιδα τῆς ἐλευθερίας τοῦ τύπου.

Π. Ἄλλο τοῦτο πάλαισμα.

Δ. Πάλαισμα τῶν ἐμποδιζομένων νὰ κηρύσσωσι καὶ ν' ἀκούωσι τὴν ἀλήθειαν πρὸς τοὺς ἐμποδιζοντας· ἀλλὰ πάλαισμα τέλος ἔχον πάλιν τὸν θρίαμβον τῆς ἀληθείας, τῆς ἀκαταμαχήτου καὶ μεγίστης Θεᾶς, ὡς τὴν ὠνόμαζεν ὁ Πολύβιος (1), δέκα ἕξ ἑκατοντα-

» διανοίας, τοῖς μὲν ἀληθέσει ἐπινεύειν, τοῖς δὲ ψευδέσει δυσαρεσεῖν,
 » πρὸς δὲ τὰ ἄδηλα ἐπέχειν... Πᾶσα γὰρ ψυχὴ ἄκουσα σερεῖται τῆς
 » ἀληθείας, ὡς λέγει Πλάτων. » Ἐπικτήτ. Διατριβ. I, κζ', 2-4, σελ. 64.
 (1) « Καὶ μοι δοκεῖ μεγίστην Θεὸν τοῖς ἀνθρώποις ἡ φύσις ἀποδείξει
 » τὴν ἀλήθειαν, καὶ μεγίστην αὐτῇ προσθεῖναι δύναμιν· πάντων γοῦν
 » αὐτὴν καταγωνιζομένων, ἐνίοτε δὲ καὶ πασῶν τῶν πιθανοτήτων μετὰ
 » τοῦ ψεύδους ταττομένων, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτὴ δι' αὐτῆς εἰς τὰς
 » ψυχὰς εἰσδύεται τῶν ἀνθρώπων, καὶ ποτὲ μὲν παραχρῆμα δείκνυσι

ετηρίδας πρὸ τῆς εὐρέσεως τῆς τυπογραφίας· ὅν ἐξεύρω τί ἤθελεν εἰπεῖν σήμερον, ἂν ἔβλεπε τὴν ἀλήθειαν ὀπλισμένην καὶ μὲ τυπογραφικούς χαρακτήρας.

Π. Μὲ τὰ αὐτὰ ὁμως ὄπλα (πάλιν τὸ λέγω) ὀπλίζεται καὶ τὸ ψεῦδος.

Δ. Καὶ τοῦτο μέγα τῆς τυπογραφίας κατόρθωμα. Οἱ ὑπερ-ασπισαὶ τῆς ἀληθείας γράφουν καὶ μεταγράφουν τὰ αὐτὰ, διότι ἡ ἀλήθεια εἶναι μία, οὐδ' ἐπιδέχεται λόγους ποικίλους. Ἐὼν ψευδαποσόλων αἱ πράξεις, σκοπὸν ἔχουσαι τὴν πλάνην τοῦ λαοῦ, διὰ τὰ τὸν κυριεύωσι, καὶ τὰ τρυφῶσιν ἀπὸ τοῦς ἰδρωτάς του, μεταβάλλουν (ἂν ἀναγινώσκῃς μὲ προσοχὴν τὰς ἐφημερίδας των) ἄλλοτ' ἄλλως τοῦς λόγους των. Ἐπὶ πῶς ἦτο δυνατόν τὰ θεατρισθῶσιν αἱ καθημεριναὶ ἀντιφάσεις τῶν μολυσμένων τούτων ἀπὸ τὴν νόσον τῆς ἀδικίας, οἱ παραλογισμοὶ καὶ τὰ φαρμακερά των σοφίσματα, ἂν δὲν εἶχαν καὶ αὐτοὶ τὴν ἐλευθερίαν τὰ ψαλιδίωσι τὰ πτερά τοῦ ψεύδους μὲ τῆς τυπογραφίας τὸ ψαλίδιον, σύροντες αὐτοὶ εἰς ἑαυτοὺς τὴν προφητικὴν κατάραν, « Οὐαὶ τοῖς γράφουσι πονηρίαν· γράφοντες γὰρ » πονηρίαν γράφουσι (1). » Εἰς τὸ ψαλίδιον τοῦτο, φίλε Πασιχάρη, χρεωσθεῖται (μὴν ἀμφιβάλλῃς) ὁ πολιτισμὸς τῶν Εὐρωπαϊῶν, καὶ ἀπ' αὐτὸ προσμένεται τοῦ πολιτισμοῦ ἡ τελείωσις.

» τὴν αὐτῆς δύναμιν, ποτὲ δὲ πολὺν χρόνον ἐπισκοτισθεῖσα, τέλος
 » αὐτὴ δι' ἑαυτῆς ἐπικρατεῖ καὶ καταγωνίζεται τὸ ψεῦδος. » Πολύβ.
 XIII, § 5, σελ. 448, Sweig.

(1) Ἡσαΐας, εἰ, ι.

Πολὺ δεινότερα κακὰ προξενεῖ τὸ ψεῦδος, ὅταν περιορίζεται εἰς « Ἐπεα πτερόεντα. » Ἄφες το ἐλεύθερον νὰ ψαλιδίζεται, ἀφίνων τὴν αὐτὴν ἐλευθερίαν ἐνταυτῷ καὶ εἰς τὴν ἀλήθειαν· καὶ θέλεις ἰδεῖν τίς μέλλει νὰ θριαμβεύσῃ, τίς νὰ ψάλῃ τὰ ἐπινίκια.

Π. Ἀπ' ὅσα λέγεις περὶ τῆς τυπογραφίας, συμπεραίνεται, ὅτι ἐλευθέραν τὴν θέλεις καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Δ. Ἐλευθέραν, διότι εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ πολιτισθῇ πολιτισμὸν τέλειον ἢ Ἑλλάς μὲ δούλην τυπογραφίαν· ἐλευθέραν ἀκόμη, διότι δὲν δουλόνεται ἡ τυπογραφία, χωρὶς νὰ συνδουλωθῶσι καὶ πολλαὶ ἄλλαι τῶν πολιτῶν πράξεις ἀθῶοι μ' αὐτήν.

Π. Ὡς ποῖαι τινές;

Δ. Ἡ δούλωσις τῆς ἐντοπίου τυπογραφίας ἀπαιτεῖ νὰ ἐμποδίσῃς ἀκόμη τοὺς πολίτας καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐρχομένων ἔξωθεν ἐφημερίδων· οὐδ' ἀρκεῖται εἰς μόνον τοῦτο ὁ δουλωγὸς τῆς τυπογραφίας, ἀλλὰ πολεμεῖ καὶ τὴν ἀνάγνωσιν πολλῶν φιλοσοφικῶν συγγραμμάτων. Τοιαύτην προφυλακὴν διὰ νὰ κάμῃ, πρέπει νὰ ἐξετάσῃ ἀκριδῶς τὰς ἐρχομένας ἀλλαχόθεν ἐπιστολάς, ἂν περικλείωσιν ἐφημερίδας ξένας, καὶ τὰ εἰσαγόμενα εἰς τὸ τελῶνιον φορτία, ἂν περιέχωσι βιβλία· ὡς γίνεται εἰς τὴν μακαρίαν Ῥώμην, εἰς τὴν μακαρίαν Ἰσπανίαν, εἰς τὴν μακαρίαν Λυσιτανίαν, καὶ εἰς ἄλλας τρισμακαρίας ἀπὸ τρισμακαρίου κυβερνωμένας πόλεις, ὡς ἤθελε γενῆν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Γαλλίαν, ἂν δὲν ἔφθανε νὰ διασκεδάσῃ τὰς βουλάς τοῦ σατανικοῦ τῶν Ἰησουϊτῶν τάγματος. Ἔσ' ἀρέσκει, φίλε Πασιχάρη, ταιαύτη

κυβέρνησις, ἐσὲ (λέγω) τὸν φιλαναγνώσῃν καὶ φιλομαθῆ, ἢ λέγεις καὶ περὶ τούτου « Ἐδοξεν αὐτῷ; »

Π. Ἦθελα προκρίνειν τὴν προτέραν τουρκικὴν τυραννίαν, ἥτις δὲν ἐξέταζε καὶ οὐτ' ἐφημερίδας οὔτε βιβλία, ἀν δὲν ἤμην βέβαιος, ὅτι ὁ νέος κυβερνήτης μας τὴν ἐλευθερίαν τῆς τυπογραφίας μάλιστα μέλλει νὰ μεταχειρισθῆ ὡς τὸ γρηγορώτερον καὶ δρασικώτερον μέσον τῆς ἠθικῆς παιδείας τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους.

Δ. Οὐδ' ἐγὼ ἀμφιβάλλω περὶ τούτου.

Π. Ἐπεθύμουν μόνον νὰ μὴ πολυκρίνωσι τὰς πράξεις τοῦ κυβερνήτου οἱ ἐφημεριδογράφοι.

Δ. Ἐξεναντίας, διὰ τοῦτο μάλιστα χρεωσθεὶ νὰ προσατεύῃ τὴν ἐλευθερίαν τῶν κριτῶν. Ὁ κυβερνήτης δὲν εἶναι ἀναμάρτητος· πλειοτέρας ἀφορμὰς καὶ πλειοτέρους πειρασμοὺς ἀμαρτημάτων ἔχει παρὰ κανέν' ἄλλον πολίτην. Ἐάν τὸν περικυκλώσωσι κόλακες (δὲν σε λανθάνει τῶν κολάκων ἢ προθυμία ἢ μᾶλλον ἀναισχυντία νὰ τρέχωσι ὁρμαῖοι ὅπου ἐλπίζουν ν' ἀπολαύσωσι τίποτε), ἐάν λέγω τὸν περικυκλώσωσι κόλακες, πόθεν ἄλλοθεν ἔχει νὰ διδαχθῆ νὰ φεύγῃ τὰς παγίδας τῶν κολάκων, πλὴν ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν τῆς τυπογραφίας; Ἐάν (καὶ τὸ ὁποῖον σὺ φοβεῖσαι) αἱ πράξεις του κρίνωνται ἀδίκως ἀπὸ ἀδίκους καὶ ἀνοήτους ἐφημερίδας, τίς ἄλλος πάλιν δύναται νὰ τὸν δικαιώσῃ πλὴν ἡ ἐλεύθερος τυπογραφία;

— Οἱ λόγοι γὰρ καταπαλαίουσι λόγους.

Δὲν εἶναι ὅλοι οἱ ἐφημεριδογράφοι ἀνόητοι· εὐρίσκονται μεταξύ

των καὶ ἄνδρες μὲ φρίνησιν, φιλοπατρίαν, καὶ δύναμιν ἰκανήν
 νὰ κατασιγάσωσι τὰς φλυαρίας τῶν μωρῶν. ἔχει παλαιὸν παρά-
 δεῖγμα προγονικὸν ὁ κυβερνήτης τὸν Τιμολέοντα, ὅστις ὑπέφερε
 τῶν κακῶν δημαγωγῶν τὰς φλυαρίας (1): ἂν θῆλη καὶ νέου ξένου
 ἄλλο, γνωρίζει βέβαια τὴν διαγωγὴν τοῦ περιδόξου Ἰεφερσῶνος,
 προέδρου τὸ δεύτερον (1805 ἔτ.) τῆς συμπολιτείας τῶν
 Ἀγγλαμερικανῶν.

Π. Τοῦ Τιμολέοντος, μοῦ εἶναι γνωσὴ τοῦ Ἰεφερσῶνος τὴν
 διαγωγὴν δὲν γνωρίζω.

Δ. Κατ' ἐκείνην τοῦ χρόνου τὴν περίοδον, ὅτε ἐταράσσετο
 ἀκόμη ἡ πολιτεία ἀπὸ δύο φατρίας: τί δὲν εἶπαν, τί δὲν ὕβρισαν,
 τί δὲν ἐξέερασαν τινὲς ἀπὸ τοὺς ἐφημεριδογράφους κατὰ πολλῶν
 χρησῶν πολιτῶν, καὶ ἐξαιρέτως αὐτοῦ τοῦ χρηστοτάτου
 Ἰεφερσῶνος; Καὶ ὅμως αὐτὸς ὁ ὕβρισθεις ἐδημηγόρησεν ὑπὲρ
 τῆς ἐλευθερίας τῆς τυπογραφίας, στηριζόμενος εἰς τῶν δικαίων
 ἐφημεριδογράφων τὴν ἀντίρρησην, καὶ εἰς τὴν κοινὴν τῶν πολιτῶν
 ὑπόληψιν (2), ἣτις δὲν ἀφίνει ποτὲ τὸν χρηστὸν πολίτην ἀνεκ-
 δίκητον. Εἰς ἓνα λόγον, τὰ ἐκ τῆς ἐλευθέρου τυπογραφίας κακὰ
 πάλιν αὐτὴ ἡ ἐλεύθερος τυπογραφία τὰ θεραπεύει, κατὰ τὴν
 γνωσὴν παροιμίαν, « Ὁ τρώσας ἰάσεται. »

Π. Μοῦ διεγείρεις τὴν ὄρεξιν νὰ γενῶ ἐφημεριδογράφος.

Δ. Ἐξαιτίας τῆς; Τοῦ χρηστοῦ ἐφημεριδογράφου τὸ ἐπάγγελμα,

(1) Ἰδ. τὸν Πρῶτ. Διάλογ. σελ. νγ'. — (2) Miss. WRIGHT,
Voyag. aux États-Unis d'Amérique, etc., tom. II, pag.
 186-188.

εἶν' ἐπάγγελμα ἀποσολικόν, ἐπάγγελμα Θεῖον. Φοβοῦμαι ὅμως, μὴ δὲν εἶσαι ἀρκετὰ ἐπιτήδειος εἰς αὐτό. Ἡ διάθεσίς σου κλίνει πολὺ εἰς τὸ « Ἐδοξεν αὐτῷ. » Ὁ δίκαιος ἐφημεριδογράφος χρεωσθεῖνὰ διακρίνη τὰ καλῶς ἀπὸ τὰ κακῶς δογμένα· εἰς ταῦτα νὰ φωνάζῃ « Κακῶς ἔδοξεν αὐτῷ » εἰς ἐκεῖνα, « Καλῶς ἔδοξεν » αὐτῷ. » Συγχώρησέ με νὰ σοῦ ἐνθυμίσω τὴν ἀλήθειαν ταύτην.

Π. Συγχώρησε κ' ἐμὲ νὰ σὲ εἶπω, « Κακῶς ἔδοξε τῷ » Δημοχάρη, » καὶ Κακὰ μὲ κρίνει ὁ Δημοχάρης. Μὴ σε μέλει. Θέλεις ἰδεῖν, πόσον διαφέρει ὁ Πασιχάρης, ὅτε λαλεῖ Ἐπεα πτερόεντα, ἀπὸ τὸν Πασιχάρην, ὅταν τὰ ψαλιδίξῃ μὲ τοῦ τύπου τὸ ψαλίδιον.

Δ. Εἶθε! Εἶθε! φίλε Πασιχάρη. Ἐλπίζω ὅτι μόνον σκοπὸν τῆς ἐφημερίδος σου μέλλεις νὰ προβάλλῃς τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ἰσονομίαν, τὴν ἰσηγορίαν, τὴν εὐδαιμονίαν καὶ λαμπρότητα τῆς Ἑλλάδος.

Π. Εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπιθυμῶ νὰ κατοικῶ, κ' ἐκεῖ νὰ συντάσσω τὴν ἐφημερίδα, νὰ κινήσω πάντα λίθον ν' ἀναστήσω τὰς κλεινὰς Ἀθήνας, καὶ τὴν παλαιὰν τῶν Ἀθηναίων λαμπρότητα.

Δ. Βλέπεις, φίλε Πασιχάρη, ἀρχὴν τῆς ἐφημερίδος σου κάμνεις τὴν ἀνισότητά, καὶ σπουδάζεις νὰ φουσκώσῃς τῶν Ἀθηναίων τὰς κεφαλὰς μὲ τὸν τύπον τῆς εὐγενείας.

Π. Ἀθηναιοτυφίαν λέγεις, ὡς Ἴπποτυφίαν, νομίζω.

Δ. Ναί, Ἀθηναιοτυφίαν· ἐσβέσθησαν οἱ Ἀθηναῖοι πρὸ πολλοῦ ἐπίσης, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ὅλοι Ἕλληνες·

Πάλκι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

Σήμερον ἐξανήφθη, πάλιν ἐπίσης, εἰς ὄλων τὰς ψυχὰς τὸ ἱερόν τῆς ἐλευθερίας πῦρ, μὲ ἐλπίδα νὰ μὴ μετασβεσθῇ πλέον ποτέ· οὐδὲ διαφέρουν οἱ νῦν Ἀθηναῖοι σιγμὴν ἀπὸ τοὺς Πελοποννησίους, Ἰδραῖους, Σπετσιώτας, Ψυρανοὺς, καὶ τοὺς λοιποὺς νησιώτας. Ἐὰν τί λοιπὸν προτιμᾶς τοὺς Ἀθηναίους μὲ καταφρόνησιν τόσων ἄλλων, οἱ ὁποῖοι ἔδειξαν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀνδραγαθήματα ὄχι ὀλιγώτερον λαμπρὰ τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων, καὶ ἴσως πολὺ λαμπρότερα τινῶν ἀπὸ τοὺς σημερινούς; Τοιαύτη ἄδικος προτίμησις ἀρκεῖ νὰ φθείρῃ τοὺς ταλαιπώρους Ἀθηναίους μὲ καυχῆσεις πατραγαθικάς, ὥστε νὰ λέγῃ καὶ ὁ πλέον χαμερπῆς αὐτῶν ῥακοςυλλέκτης (*chiffonnier*) εἰς τὸν Βότσαρην, τὸν Μιαούλην, καὶ τοὺς ὁμοίους των, δεσποτικῶς, Γέννημα τῶν Ἀθηνῶν εἶμαι μὴ θέλης νὰ ἰσηγορῆς καὶ νὰ συγκρίνεσαι μ' ἐμὲ τὸν Ἀθηναῖον,

Ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθῆμεναι ἄντην (1).

Μὴ, διὰ τὸν θεόν! φίλε, μὴν ἐμβάσωμεν ἀπαρχῆς εἰς τὴν

(1) Ἰλιάδ. α', 187. Τοιαύτην μεγαλυχίαν ἔκαμεν (ὡς λέγει ἡ ἱστορία) ἓνας ἀπὸ τοὺς σεβαστοὺς γέροντας τῆς σημερινῆς Σπάρτης πρὸς ἀγωνιζόμενον ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἄλλον Γραικόν, Ἐθεσινὲ ἀνθρώπε (τὸν εἶπε) τολμᾶς νὰ μετρηθῆς μὲ ἄνθρωπον, τοῦ ὁποίου ἡ γένεσις εἶναι τόσον παλαιά, ὅσον καὶ αἱ κορυφαὶ τοῦ Ταυγέτου; (Ἰδ. Α. Soutzo, *Histoire de la révolution Grecque*, pag. 101). Τοιαύτη μεγαλυχία ἤθελ' εἰσθαι τόσον πλέον ἀναξία τοῦ λέγοντος, ὅσον οὐδ' εἶχε χρεῖαν νὰ σολισθῇ μὲ πατραγαθίας, ἔχων ἀληθινὰς ἰδίας ἀνδραγαθίας καὶ ἑαυτοῦ, καὶ τῶν θυσιάζοντων ὑπὲρ τῆς πατρίδος γενναίων του τέκνων.

Ἑλληνικὴν πολιτείαν τὸν φθοροποιὸν σκώληκα τῆς εὐγενείας, ὅστις τρώγει ἀκόμη πολλὰς πολιτείας τῶν πολιτισμένων ἔθνων, * καὶ μέλλει νὰ καταφάγη καὶ ἡμᾶς, ἂν δὲν τὸν πνίξωμεν εἰς αὐτὰ του τὰ σπάργανα, ὡς ἔκαμαν οἱ φρόνιμοι Ἀγγλαμερικανοί. Μὴ διεγείρωμεν τὸν φθόνον τῶν ἄλλων πόλεων, ὁμοίων κατὰ πάντα τὴν σήμερον μὲ τὰς σημερινὰς Ἀθήνας, ἀρπάζοντες τὴν ἐλπίδα τῆς δόξης ἀπ' ἐκείνας, διὰ νὰ τὴν χαρίσωμεν εἰς τοὺς ἴσους καὶ ὁμοίους τῶν Ἀθηναίους. Τὰ ἀπαρχῆς, φίλε μου, κακὰ, ὅσον μικρὰ, ὅσον ἀνάξια προσοχῆς καὶ ἂν κρίνωνται, αὐξάνουν, ἂν ἀμεληθῶσι, καὶ βλασάνουν δριμυτάτους καρπούς (1).

Π. Μέλλουν ὅμως, δὲν ἀμφισβῆλω, οἱ Ἀθηναῖοι νὰ ἀναστήσωσι τὰς παλαιὰς Ἀθήνας.

Δ. Εἶθε καὶ νὰ τὰς ὑπερβάλωσι πολὺ! καὶ τότε θέλουν σολισθῆν ὄχι μὲ πατραγαθικὴν εὐγένειαν, ἀλλὰ μ' ἄλλο τι ἀσυγκρίτως ἐνδοξύτερον καὶ εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, τὸ,

Ἡμεῖς τοι πατέρων μίγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι (2).

Τὴν καύχησιν ὅμως ταύτην, τὸ δίκαιον ἀπαιτεῖ νὰ τὴν ἀφήσῃς εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα κοινὴν, ὄχι εἰς μόνας τὰς Ἀθήνας. Εἰς ὅλας αὐτῆς τὰς πόλεις χρεωσοῦν οἱ νόμοι νὰ

(1) « Ἀδύνατον ἀπὸ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ ἐν ἀρχῇ ἡμαρτημένου » μὴ ἀπαντᾶν εἰς τὸ τέλος κακόν τι. — Πολλάκις λαυθάνει μεγάλη » γιγνομένη μετάβασις τῶν νομίμων, ὅταν παρορῶσι τὸ μικρόν. — » Αἴτιον τῶν μεταβολῶν καὶ τὸ μικρόν ἐστίν. » Ἀριστοτέλ. Πολιτικ. V, 1, 2, 6, σελ. 144, 147, 159. — (2) Ἰλιάδ. δ', 405.

κρατῶσιν ἀνοικτὸν τῆς δόξης τὸ σάδιον· ἦτις ἀπ' αὐτάς τὸ τρέξῃ οὕτως, ὥστε νὰ κατασταθῇ τρόπον τινὰ μητρόπολις τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπισημῶν, ὡς αἱ παλαιαὶ Ἀθῆναι, ἐκεῖνη δίκαιον εἶναι νὰ λάβῃ καὶ τῆς δόξης τὸ βραβεῖον.

Π. Αἱ Ἀθῆναι θέλουν τὸ λάβειν... : Τί με βλέπεις ἀπορῶν;

Δ. Ἐνθυμήθην τὸν μῦθον, περὶ τοῦ πωλοῦντος τὸ δέρμα τοῦ λύκου, πρὶν ἀκόμη σκοτώσῃ τὸν λύκον. Ἐλπίζεις τόσον μεγάλα καλὰ ἀπὸ τὰς νέας Ἀθήνας, πρὶν ἀκόμη βεβαιωθῆς, ἂν ὁ μέγας διπλωματικὸς Βελιγκτῶν συγχωρήσῃ εἰς τοὺς ταλαιπώρους Ἀθηναίους, νὰ συναπολεύσῃσι μὲ τοὺς λοιποὺς ἀδελφοὺς τῶν τὴν Ἑλληνικὴν ἐλευθερίαν, ἣ προκρίνῃ συμφερώτερον εἰς τὴν Ἀγγλίαν νὰ μὴ παύσῃσι νὰ τυραννῶνται οἱ Ἀθηναῖοι. Ἡ ἐλευθερία τῶν Ἀθηνῶν ἐμπορεῖ νὰ προξενήσῃ εἰς αὐτοὺς νέον ἄλλο πένθος, παρόμοιον τοῦ διὰ τὴν εἰς τὸν Ἄβαρινον πυρπόλησιν τῶν Τούρκων πένθους.

Π. Δὲν βλέπω, τί συμφέρει εἰς τοὺς Ἄγγλους ἢ δούλωσις τῶν Ἀθηνῶν.

Δ. Μέγα καὶ πολὺ, κατὰ τὴν διπλωματικὴν τῶν ὀλιγάρχων ἂν ὄχι ἄλλο, νὰ τελειώσωσιν, ὅ,τι ἤρchiσεν ὁ Λόρδος Ἐλγίνος, ν' ἀπογυμνώσωσιν ὀλότελα τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα τῶν τεχνῶν τῆς μνημόσυνα· τὸ ὁποῖον δὲν θέλουν δυνηθῆν, ἂν ἐλευθερωθῶσιν αἱ Ἀθῆναι ἀπὸ Τούρκους.

Π. Τοῦτο μάλισα μὲ φαίνεται παράξενον τῶν Ἄγγλων, διότι καὶ ὅταν ἤμεθ' ἀκόμη ὑποζύγιοι τῶν Τούρκων, ἔδειξαν πλειοτέραν εἰς τὰς Ἀθήνας, παρὰ εἰς κάμμίαν ἄλλην πόλιν τῆς Ἑλλάδος, φιλανθρωπίαν.

Δ. Τὴν ἔδειξαν, ὄχι ἡ κυβέρνησις τῆς Ἀγγλίας, ἀλλὰ μερικοὶ τινες Ἄγγλοι· διότι δὲν ἐχάθησαν ὁλότελα ἀπὸ τὸ Ἀγγλικὸν ἔθνος ἄνδρες φίλοι τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀνθρωπότητος, ἀποσπρεφόμενοι αὐτοὶ πρῶτοι τὴν διαγωγὴν τῶν ἰδίων κυβερνητῶν. Ἡ διαγωγὴ τούτων, ἂν ἐφάνη ποτὲ φιλόανθρωπος εἰς τὰς Ἀθήνας, ἢ ἄλλην τινὰ πόλιν ἢ χώραν τῆς Εὐρώπης, ὁμοιάζει τῆς ὁποίας δείχνουν σήμερον φιλανθρωπίας εἰς τοὺς ταλαιπώρους Λυσιτανούς. Ἐνῶ ὑποδέχονται περιποιούμενοι τὴν νόμιμον αὐτῶν βασιλίσσαν, ἐνταυτῷ βοηθοῦν καὶ τὸν ληστρικῶς ἀρπάσαντα τὸν θρόνον αὐτῆς μαιφόνον θεῖόν της, καὶ κκαττρέχουν θανασίμως τοὺς πλείοντας Λυσιτανούς εἰς βοήθειαν τῆς βασιλίσσης των (1).

Π. Δολία καὶ ἀναίσχυντος πολιτικὴ.

Δ. Κατὰ τὴν πολιτικὴν τῆς δολίας ἐκείνης γυναικὸς, ἥτις ἐκράτει εἰς τὴν μίαν χεῖρα πῦρ, καὶ νεροῦ σαμνίου εἰς τὴν ἄλλην, ὡς ἀνάφη πυρκαϊάν, ἂν φθάσῃ, ἢ νὰ καυχηθῇ εἰς τὴν σβέσειν της, ἂν τὴν προφθάσωσιν ἄλλοι,

Τῇ μὲν ὕδωρ ἐφόρει δολοφρονέουσα χεῖρὶ,

Τῇ ἐτέρῃ δὲ πῦρ (2) —————

Τοιαύτη σήμερον εἶναι ἡ πολιτικὴ ὄλων σχεδὸν τῶν διπλωματικῶν τῆς σοφῆς Εὐρώπης. Φαντάζονται οἱ ταλαιπῶροι, ὅτι

(1) Ἰδ. τὰς Γαλλικὰς ἐφημερίδας τοῦ Ἰανουαρίου καὶ τοῦ Φεβρουαρίου 1829, καὶ ἐξαιρέτως τὸν *Courrier des Electeurs*, n° 6, 8 févr. 1829.

(2) Ἀρχιλόχ. παρὰ τῷ BRUNCK, *Analect. Græc.*, tom. I, pag. 44.

γνωρίζουν τὴν ἀληθινὴν πολιτικὴν, μὴν ἔχοντες παρὰ τὸ φύσημα τῆς πολιτικῆς, ὡς ἔλεγεν ὁ Σωκράτης (1).

Π. Πάλιν τὸ λέγω, δὲν μας ἔμεινεν ἄλλη ἐλπίς πλὴν οἱ Γάλλοι· αὐτοὶ ἔχουν νὰ μᾶς ἐλευθερώσωσιν, ἐλευθερίαν ἀληθῆ καὶ ἀνεξάρτητον.

Δ. Καὶ ἡμᾶς καὶ πολλοὺς ἄλλους.

Π. Ἰ Ποῖους;

Δ. Ὅσοι ἐνοχλοῦνται ἀπὸ ἀπόλυτον δυναστείαν, ἢ καταθλίβονται ἀπὸ τὴν ἀναρχίαν.

Π. Τὸ κακὸν εἶναι, ὅτι οἱ Γάλλοι ἔχουν καὶ αὐτοὶ χρεῖαν ἡσυχίας, μετὰ τσσαύτας μακροχρονίους ταραχὰς τῆς πολιτείας των.

Δ. Καὶ χρεῖαν πολλήν· ἀλλὰ βοηθοῦντες ἄλλους, δὲν ἔχουν νὰ ταραξῶσιν οὔτε τὴν ἰδίαν, οὔτε κίνενος ἄλλου ἡσυχίαν. Μόνη των ἡ γλώσσα, χωρὶς ὅπλα, ἀρκεῖ νὰ σπεύρῃ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην τὰ σπέρματα τῆς ἐλευθερίας, ἔχουσα τυπογραφίαν ἐλευθέραν ἀπὸ δεσμά. Τῆς γλώσσης ἡ δύναμις ἰσχύει καὶ μεγάλα καλὰ, ὡς καὶ μεγάλα κακὰ, νὰ προξενήσῃ. Γνωρίζεις βέβαια τὴν παροιμίαν.

Π. Τοῦ Σαλομῶντος λέγεις « Θάνατος καὶ ζωὴ ἐν χειρὶ » γλώσσης » (2).

Δ. Καὶ αὐτήν· ἀλλὰ πολὺ πλέον τὴν οἰκειοτέραν εἰς τὸ

(1) « Ποίαν οὖν οἶε πολιτείαν εἶναι... ἀνδρῶν ῥητορικῶν, » πολιτικὸν φύσημα φυσῶντων, ἀπάντων δὲ τούτων ὄντων ἄνευ » τῆς τοῦ βελτίστου ἐπισήμης; » Πλάτων, Ἄλκιβ. Β', σελ. 145.

== (2) Παροιμ. ἰή, 21.

προκείμενον ἑλληνικὴν παροιμίαν· « Γλῶσσα, ποῖ πορεύη ,
 » πόλιν ἀνορθώσουσα, ἢ πόλιν κατασρέψουσα (1); » Καὶ
 μάλιστ' αὐτῶν Γάλλων ἢ γλῶσσα, ἣτις ἐξισώθη σχεδὸν καὶ κατὰ
 τοῦτο μὲ τὴν ἑλληνικὴν.

Π. Ἐξισώθη;

Δ. Καθὼς ἄλλοτε ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα, μετὰ τὰς νίκας τοῦ
 Ἀλεξάνδρου, διεσπάρη εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Εὐρώπην,
 ὥστε καὶ εἰς αὐτὰς τῶν βαρβάρων τὰς αὐλὰς νὰ δραματίζωνται
 αἱ ἑλληνικαὶ τραγωδίαι (2)· ὁμοίως καὶ ἡ Γαλλικὴ ἐσπάρη εἰς
 ὅλην τὴν Εὐρώπην, ὥστε νὰ λογίζεται σήμερον σερημένος ἀνα-
 τροφῆς ἐλευθερίου ὅστις δὲν τὴν γνωρίζει ὅπως οὖν, καθὼς
 ἄλλοτε ἐκαταφρονεῖτο ὡς ἀπαίδευτος ὁ σερημένος τὴν γνῶσιν
 τῆς ἑλληνικῆς.

Π. Καὶ τί τοῦτο πρὸς τὴν ἐλευθερίαν;

Δ. Ἰκανὸν νὰ μεταβάλη ὅλας τὰς δυναστείας τῆς Εὐρώπης
 εἰς κοινοβουλευτικὰς πολιτείας. Ἔως τῶρα τῆς Ἀγγλίας καὶ ἡ
 ἐλευθερία ἐπεριωρίζετο ζηλοτύπως εἰς μόνους τοὺς Ἄγγλους,
 καὶ ἡ γλῶσσά τινος ἦτον εἰς ὀλίγους γνωστὴ, καὶ τὰ φιλοσοφικά
 τινος συγγράμματα δυσσάποκτα διὰ τὸ βαρύτιμον. Ἄλλ' ἀπὸ
 τοῦ νῦν, φίλε, τῆς ἐλευθερίας τὸ κήρυγμα ἔλαβε βροντοφῶνον
 σάλπιγγα τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν, καὶ σαλπικτὰς Γάλλους,
 ἤγουν τὸ πλεον φιλόφρονον, τὸ πλεον μεταδοτικὸν γένος·
 γένος τὸ ὁποῖον ἀποσρέφεται νὰ ποτίζη τὴν εὐτυχίαν τοῦ μὲ

(1) Ζηνόβ. Παροιμ. — (2) Ἰδ. Πλούταρχ. Μ. Κράσσ. § 33,
 σελ. 336.

τὰ δάκρυα τῶν δυσυχῶν, ἀλλὰ « Χαίρει μετὰ χαιρόντων, » καὶ κλαίει μετὰ κλαιόντων, » ὡς παραγγέλλει ἡ Ψηφισκεία (1). Τοιαῦτα φρονήματα κηρύσσονται ἀπὸ τῶν Γάλλων τὰς ἐφημερίδας καὶ τὰ βιβλία. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν τὴν μόνην τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀρετῆς γεννήτριαν ἐλευθερίαν, χρεωσθῶν νὰ εὐχῶνται ἡμέραν καὶ νύκτα, τὴν τελειοποιήσιν καὶ πῆξιν τῆς Γαλλικῆς πολιτείας. Ἔθελεις ἀπόδειξιν τούτου; παρατήρησε πόσον φοβοῦνται τὰς Γαλλικὰς ἐφημερίδας οἱ ὀλιγαρχικοὶ ἱερωμένοι καὶ κοσμικοὶ· μετὰ πόσας κιαφηρικὰς προφυλάξεις ἐμποδίζουν τὴν εἴσοδον καὶ κοινοποιήσιν αὐτῶν εἰς τοὺς λαοὺς.

Π. Εἰς τὴν Ρώμην, ἀκούω, δὲν συγχωρεῖται τῶν Γαλλικῶν ἐφημερίδων ἡ εἴσοδος.

Δ. Τῆς Ρώμης ὁ φόβος δὲν εἶναι παράξενος, ἐπειδὴ οὐδὲ τῆς εἰς κοινὴν γλῶσσαν μεταφράσεως τοῦ Εὐαγγελίου τὴν ἀνάγνωσιν συγχωρεῖ εἰς τὸν λαόν· ὡς δὲν ἤθελε συγχωρήσειν οὐδ' αὐτὸς ὁ Λάμας (2) τὴν εἴσοδον τοῦ Εὐαγγελίου εἰς ὅλην αὐτοῦ τὴν ἐπικράτειαν.

Π. Δὲν ἐξεύρω πότε ἔχουν νὰ παύσωσι τὰ κωμικὰ ταῦτα.

Δ. Χάρις εἰς τὴν τυπογραφίαν, ἥτις τὰ κατέστησε κωμικὰ· δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ἀποῦ ἐπαίζοντο εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, ὡς παίζονται ἀκόμη σήμερον εἰς τὴν Ἰσπανίαν καὶ Λυσιτανίαν, τραγικώτατα. Τοιαύτην τραγωδίαν ἐσπούδασαν οἱ Ἰησουῖται νὰ

(1) Πρὸς Ρώμ. ιβ', 15. — (2) Ἐπαράβαλε τις πρὸ πολλοῦ τὸν Πάπαν μετὰ τὸν Λάμαν τοῦ Θιβέτου. Ἴδε J.-J. ROUSSEAU, *Contr. Soc.*, livre IV, ch. 8, pag. 513 de l'édition. 1817.

παίξωσι καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἄλλ' οἱ Γάλλοι δὲν ὁμοιάζουν τοὺς Ἰσπανοὺς ἢ Λυσιτανούς. Ἡ ἐλευθερία τῆς τυπογραφίας καὶ ἡ προθυμία νὰ σπεύρωσι τὴν παιδείαν εἰς ὅλον τὸν λαόν, ἔδειξε σήμερον τοὺς Ἰησουίτας καὶ τῶν κωμικῶν γελοιοτέρους, « Ὄνειδος ἀνθρώπων καὶ ἐξουθένημα λαοῦ. » Τὴν αὐτὴν ἐλευθερίαν καὶ παῦσιν τῶν κακῶν μέλλουν τῶν Γάλλων τὰ συγγράμματα νὰ προξενήσωσι καὶ εἰς τοὺς βασιανιζομένους ἀκόμη ἀπὸ τῆς Ρώμης τὴν πλεονεξίαν λοιποὺς λαούς.

Π. Ἐλπίζεις;

Δ. Μὴν ἀμφιβάλλης περὶ τούτου. Διὰ τοῦτο ἐπιθυμῶ νὰ σφριχθῇ ἀπαρχῆς ἡ Ἑλληνικὴ πολιτεία, εἰς τὰ δύο ταῦτα ἰσχυρότατα θεμέλια, παιδείαν εἰς ὅλον τὸν λαόν, ὅσον τὸ δυνατόν χωρὶς ἐξαίρεσιν, καὶ τυπογραφίαν, πλὴν συκοφαντίας καὶ δυσφημίσεως, καθ' ὅλα τὰ λοιπὰ ἀνυπεύθυνον.

Π. Τὸ ἀνυπεύθυνον ὅμως τοῦτο....

Δ. Σὲ εἶπα, Πλὴν συκοφαντίας καὶ δυσφημίσεως.

Π. Ἐὰν ἦναι γνωστὸς ὁ δυσφημίζων· ἄλλὰ πῶς ἔχουν οἱ νόμοι νὰ κολάσωσι τὰς φλυαρίας τῶν ἀνωνύμων;

Δ. Κολάζουν τότε τὸν ἐφημεριδογράφον, ὅστις ἀντὶ σκεύους ἐκλογῆς κάμνει τὴν ἐφημερίδα τοῦ σκεῦος ἀτιμίας, λεκάνην νὰ δέχεται τῶν ἀρρώρων πολιτῶν τὰ ἐξεράσματα. Συγχωρεῖται ἡ σιώπησις τοῦ ὀνόματος, ὡσάκις ὁ γράφων δὲν ἐγγίζει τὴν τιμὴν ἢ τὴν ὑπόληψιν κάθενός πολιτίου· ἀλλ' ὅστις δυσφημίζει, χωρὶς νὰ ὑπογράψῃ τὴν δυσφημίαν, πρέπει νὰ κολάζεται αὐστηρὰ ἢ αὐτὸς, ἂν γνωρισθῇ, ἢ, ὡς εἶπα, ὁ ἐφημεριδογράφος, ὡς ἀτιμος καὶ κακὸς πολίτης. Πάλιν σὲ λέγω, μὴ σε φοβίζῃ

τῆς τυπογραφίας τὸ ἐλεύθερον, μὴ σε φοβίζωσιν οἱ ὑποκρινόμενοι ὅτι φοβοῦνται τὰ ἐξ αὐτῆς ἐνδεχόμενα κακά. Ἄλλο τι ἀληθῶς φοβοῦνται, τὸ ὅποῖον δὲν τολμοῦν νὰ ὁμολογήσωσι.

Π. Ἔποῖον;

Δ. Ἐπιθυμοῦν αὐτοὶ νὰ γενῶσιν ἀνυπεύθυνοι· καὶ τοῦτο δὲν ἐμποροῦν νὰ κατορθώσωσιν, ἐνόσω ἡ τυπογραφία εἶναι ἐλευθέρα, καὶ ὁ λαὸς ἔχει αὐτῆς ἱκανὰ ν' ἀκούῃ καὶ νὰ νοῆ τῆς τυπογραφίας τὴν σάλπιγγα.

Π. Μὲ πείθεις. Ἐπιθυμῶ τώρα νὰ μὲ διδάξῃς, ὡς ὑπεσχέθης (I), πῶς ἡ τυπογραφία μέλλει νὰ παύσῃ καὶ τὰς μοναρχίας τῆς Εὐρώπης.

Δ. Σὲ εἶπα, Ἄν μᾶς τὸ συγχωρήσῃ ὁ καιρὸς. Βλέπεις, ὅτι δὲν μας ἔμεινε πολὺς. Ἐχῶ ἄλλας ἀσχολίας· δὲν σχολάζεις ἴσως οὐδὲ σὺ νᾶκούῃς λόγους διεξοδικούς. Μ' ὄλον τοῦτο θέλω τοὺς συντέμειν, ὅσον δυνατὸν, ἐλπίζων ὅτι καὶ τὰ ὀλίγα μέλλουν νὰ σὲ σύρῳσιν ἀπὸ τὴν αἵρεσιν τῆς Βασιλολατρίας.

Π. Νέαν αἵρεσιν ἀκούω τώρα.

Δ. Παλαισιτάτη· ἡ ἱστορία τῆς μόνου καὶ ἡ καὶ μὲ τὰς λοιπὰς αἵρέσεις καταρίθμησις εἶναι νέα, χάρις εἰς τὸν σοφὸν καὶ σεβάσμιον ἐπίσκοπον, ὅστις τὴν ἱσώρησε πρὸ ὀλίγου, ὡς πολιτικὴν

(I) Ἀνωτέρ, σελ. μᾶ.

εἰδωλολατρείαν (1). Εἰς ταύτην τὴν αἵρεσιν φοβοῦμαι μὴν ἔπεσες καὶ σύ.

Π. Ἄπαγε! Τὸν Θεὸν μόνον λατρεύω. Ἐτί ἤθελες εἰπεῖν, φίλε Δημοχάρη, ἐάν, διότι προκρίνεις τὰς δημοτικὰς πολιτείας, σὲ ὠνόμαζέ τις Δημολάτρη;

Δ. Ὅτι εἶπες καὶ σύ, Τὸν Θεὸν μόνον λατρεύω, προσθέτων ὁμῶς, ὅτι κ' ἐκεῖνας τὰς πολιτείας προκρίνω, τὰς ὁποίας παραγγέλλει καὶ προκρίνει ἢ ἀπὸ τὸν Θεὸν ἀποκαλυφθεῖσα Φρησκεία· « Οἱ ἄρχοντες τῶν ἔθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν, » καὶ οἱ μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν· οὐχ οὕτως δὲ ἔσαι » ἐν ὑμῖν. » Γνωρίζεις βέβαια, φίλε Πασιχάρη, ἀπὸ τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν παλαιάν καὶ τὴν νέαν, ὁποῖαι ἐχρημάτισαν αἱ μέχρι τῆς σήμερον ὀνομαζόμεναι πολιτεῖαι, ἀν' ἀρμόζη πολιτείας ὄνομα εἰς τὰς δυναστείας.

Π. Δειναὶ τυραννίαι αἱ πλειότεραι.

Δ. Ὅχι ὁμῶς κατὰ μέτρον ἴσον ὅλαι, ἀλλ' ἄλλαι ἄλλων δεινότεραι, ἀναλόγως μὲ τὴν παιδείαν ἢ τὴν βαρβαρότητα τῶν δυναστευόντων καὶ τῶν δυναστευομένων. Ἀφίνω τὰς εἰς ἄλλα μέρη τῆς γῆς δυναστείας παλαιὰς καὶ νέας, καὶ λαμβάνω μόνην τὴν Εὐρώπην παράδειγμα. Εἰς αὐτὴν βλέπω, ὅτι καθόσον ηὔξανεν ὁ πολιτισμὸς βοηθούμενος ἀπὸ τὴν τυπογραφίαν, ὠλιγόσεν' ἀναλόγως καὶ ἡ ἀγριότης τῶν τυράννων.

Π. Ἐλησμόνησες, βλέπω, τὴν τραγωδίαν τοῦ ἁγίου Βαρθολο-

(1) *Histoire des sectes religieuses*. par M. GRÉGOIRE, ancien évêque de Blois, tom. III, pag. 1—220, de l'édition 1828.

μαίου, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Σηριώδης Κάρολος ἕννατος ἔσφαξε (24 Αὐγούστου, 1572) πολλὰς χιλιάδας ὑπηκόων ἀθῶων, ἑκατὸν ἔτη καὶ ἐπέκεινα μετὰ τὴν εὔρεσιν τῆς τυπογραφίας (1440).

Δ. Ἐθυσίασεν ὁ αἰμοβόρος τύραννος εἰς μίαν ἡμέραν πολλὰς, ἀλλ' ἀσυγκρίτως ὀλιγωτέρας, χιλιάδας ἀνθρώπων παρὰ τοὺς Φυσιασθέντας εἰς τριῶν ἢ τεσσάρων ἑκατονταετηρίδων διάστημα τῶν πρὸ αὐτοῦ ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους κοσμικοὺς καὶ ἱερωμένους φονέας. Ἐλησμόνησες, βλέπω, καὶ σὺ τὸ κατ' αὐτάς τῆς δεκάτης τρίτης ἑκατονταετηρίδος τὰς ἀρχὰς (1204), συγκροτηθὲν τῆς ἱεραῆς ἐξετάσεως κριτήριον (1), καὶ τῆς τιμαριωτικῆς (féodale) πολυκεφάλου ὑδρας τὰς καθημερινὰς εὐγενεῖς ἀκολασίας.

Π. Δὲν τὰς γνωρίζω τόσον καλά.

Δ. Παρὰ τοὺς καθημερινοὺς πρὸς ἀλλήλους πολέμους, οἱ εὐγενεῖς οὔτοι τιμαριῶται ἀσκοῦσαν καὶ τὸ εὐγενὲς ἐπιτήδευμα τῆς ληστείας· ἐφύλασσαν τοὺς διαβάτας ἐμπόρους, κατέβαιναν ἀπὸ τὰ κασέλλα των ὠπλισμένοι, τοὺς αἰχμαλώτιζαν, τοὺς ἐφόνευαν ἀνηλεῶς, ἀπαράλλακτα ὡς πράσσουν σήμερον οἱ Ἄραβες τῆς ἐρήμου. Εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν τῶν Παρισίων πολλοὶ ἡμερινοὶ καὶ νυκτερινοὶ κλέπται ἦσαν ἐκ τῆς τάξεως τῶν εὐγενῶν, διὰ πλεονεξίαν οἱ πλειότεροι (2), καὶ τινὲς διὰ

(1) Ἰδ. τὰς εἰς τοῦ Βεκκαρ. τὴν δευτέρ. ἐκδ. σημ. σελ. 41, σημ. 2.

(2) I. A. DULAURE, *Histoire. civil. physiq. et moral. de Paris*, de la 3e édit. tom. V, pag. 317-324, VI, pag. 244.

τὴν ἡδονὴν, νὰ δειξῶσιν ὅτι ἦσαν, ὡς εὐγενεῖς, καὶ τῶν νόμων ἀνώτεροι (1). Πολλοὶ ἀρχιερεῖς, ἢ μονασηρίων ἡγούμενοι, τιμαριῶται (*seigneurs féodaux*), ἐμίσθοναν στρατιώτας, καὶ ἐστρατηγοῦσαν αὐτοὶ τὸν πόλεμον καλυμμένοι περικεφαλαίαν, καὶ περιζωσμένοι ῥομφαίαν (2).

Π. Ὡ τὸν χρυσοῦν αἰῶνα!

Δ. Δέν σε εἶπα τὰς εὐγενεῖς ἀσελγείας των, τὰς ἀρπαγὰς γυναικῶν, καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς ἀρρένομανίας των. Αὐτοὶ τοῦ Πάπα οἱ Ἄπεσαλμένοι (*légats*) ἐταξείδευαν συνοδευόμενοι ἀναφανδὸν μὲ τοὺς Γανυμήδας των (*mignons*) (3). Αὐτὸς ὁ μετὰ τὸν αἰμοδόρον Κάρολον βασιλεύσας, Ἐρρίκος τρίτος, ἔτρεφεν, εὐγένιζε καὶ κατεπλούτιζεν εἰς τὴν αὐλήν του τοιοῦτους Γανυμήδας (4).

Π. Ὡ τὸν χρυσοῦν αἰῶνα!

Δ. Διὰ νὰ ἀπολαύωσι τόσον ἀκόλαστον ἐξουσίαν, φυσικὰ ἔπρεπε νὰ τρέφωσι τὴν ἀπαιδευσίαν τοῦ λαοῦ διὰ τῆς δεισιδαιμονίας· καὶ τοῦτο ἔκαμναν. Πούποτε δὲν ἐφάνησαν τόσαι ἀλλόκοτοι ἱεροπραξίαι, οὐδ' ἐπλάσθησαν τόσα λείψανα ἀγίων παρὰ

(1) Ὡς ἔκαμνεν αὐτὸς αὐτοῦ τοῦ χρυσοῦ βασιλέως, Ἐρρίκου τετάρτου, ὁ υἱὸς Γάστων: Gaston prenait plaisir, après avoir fait la débauche, à s'embusquer sur le Pont-Neuf, à dépouiller les passans de leurs manteaux (I. A. DULAURE, *Histoir. civil. physiq. et moral. de Paris*, tom. VI, pag. 231).

==== (2) *Id. ibid.* tom. V, pag. 324. — (3) *Id. ibid.* et tom. IV, pag. 118. — (4) *Id. ibid.* tom. III, pag. 376. et IV, 493.

τότε. Λιτανεῖται καθημέραν εἰς τοὺς δρόμους πλήθους Μοναχῶν καὶ κοσμικῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, γυμνῶν ὄχι μόνον τοὺς πόδας (τεῦτο ἦτον ἀπὸ τὰ κοινὰ καὶ συνήθη), ἀλλὰ πολλαίς καὶ ὀλογύμων (1). Εἰς τὰς πυρκαϊὰς ἔφεραν δραμαῖοι τὴν Θεῖαν Εὐχαριστίαν, ὡς ἱκανὴν νὰ τὰς σδέσῃ (2). Πολλὰς σωματικὰς ἀρρώστιας ὠνόμαζαν δαιμονικὰς, διὰ νὰ μεταχειρίζονται τὴν ἀπάτην τοῦ ἐξορκισμοῦ (3). Εἰς τοὺς χρόνους τοῦ αἰμοδόρου Καρόλου, εἰς μόνην τὴν πάλιν τῶν Παρισίων ἀριθμοῦντο τριάκοντα χιλιάδες μάγων, πιστευομένων δυνατῶν καὶ νὰ προσκαλέσωσι καὶ νὰ διώξωσι τὸν διάβολον (4).

Π. Ὡ τὸν χρυσοῦν αἰῶνα!

Δ. Καὶ τοῦτον τὸν ὀλόχρυσον αἰῶνα θρηνοῦν σήμερον οἱ ὑποκριταὶ ὅτι ἔπαυσε, καὶ προθυμοῦνται νὰ τὸν ἀνακαλέσωσι, δὲν ἐξεύρω διὰ πονηρίαν πλέον ἢ διὰ μωρίαν.

Π. Εἶπέ καὶ διὰ τὰ δύο :

————— Ἡ γὰρ μωρία
Μάλιστα' ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφυ (5).

Τοῦτο θαυμάζω, ὅτι μέρος ἐξ ὅσων ἰσόρησες συνέβησαν καὶ ἀφοῦ ὁ πολιτισμὸς ἐπροχώρησεν ἀρκετὰ βήματα.

(1) I. A. DULAURE, *Histoire. Civ. Physiq. et Moral. de Paris*, tom. V, pag. 345-347. — (2) Id. *ibid.* tom. VI, pag. 518. — (3) Id. *ibid.* tom. II, pag. 514-515. V, pag. 328. — (4) Id. *ibid.* tom. IV, pag. 547. — (5) Παρὰ τῷ Στοβ. IV, σελ. 53.

Δ. Ὁ πολιτισμὸς, φίλε, ἀρχίζει πάντοτε ἀπὸ τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας, καὶ πρὶν τελειωθῆ, ἤγουν πρὶν λάβῃ τὴν ἠθικὴν καὶ πολιτικὴν ἀρετὴν, γίνεται μᾶλλον ὄργανον κακίας εἰς τοὺς μωροπονήρους ἀνθρώπους. Μόνη ἡ τελείωσις αὐτοῦ ἐξημερώνει τὸν ἀνθρώπου, καὶ τὸν κάμνει ὄντως λογικὸν ζῶον. Παρατήρησε, τί γίνεται εἰς δύο μερικὸς κακῶς ἀναθραμμένους ἀνθρώπους, τὸν ἓνα ὄλως ἀπαίδευτον, καὶ τὸν ἄλλον λόγιον.

Π. Ἐμὲ ἐρώτα περὶ τούτου· ὁ λόγιος εἶναι ὁ χειρότερος.

Δ. Διότι εἶναι ὠπλισμένος τῆς σοφίας τὰ ὄπλα (1). Ὁ ἀρχῆθεν κάκιστ' ἀναθραμμένος ἀνθρώπος, ὅσον πλειοτέρας ἐπιστήμας ἔπειτα διδαχθῆ, τόσον γίνεται ἀχρειέστερος (2).

Π. Ἀπὸ τοιούτους ἀχρειοὺς γέμει ἀκόμη καὶ ἡ σοφὴ Εὐρώπη.

Δ. Οὐδὲ θέλει κενωθῆν ἀπ' αὐτοὺς διὰ πολὺν ἔτι καιρόν. Διὰ τοῦτο ἔλεγα, ὅτι εἴμεθα ἀκόμη εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ πολιτισμοῦ. Τότε θέλει τελειωθῆν, ἀφοῦ κατασταθῆν ἡ παιδικὴ ἠθικὴ ἀνατροφὴ, ὅσον εἶναι δυνατὸν, κοινή. Μ' ὄλην ὁμῶς ταύτην τὴν ἀτελειότητα βλέπεις, ὅτι οἱ σημερινοὶ λαοὶ εἶναι ἀσυγκρίτως χρηστοθήστεροι, δὲν λέγω παρὰ τοὺς πρὸ πολλῶν ἑκατονταετηρίδων, ἀλλὰ καὶ τοὺς ζήσαντας εἰς τοῦ δεκάτου τετάρτου καὶ δεκάτου πέμπτου Λοδοβίκου τοὺς χρόνους· καὶ ἂν τολμῶνται

(1) « Οὐ χρεῖαν ἔχει σοφίας ἐνδεῆς φρενῶν, μᾶλλον γὰρ ἄγεται » ἀφροσύνη. » Παροιμ. ιη', 2. — (2) « Οὐδαμοῦ γὰρ δεινὸν οὐδέ » σφοδρὸν ἀπειρία τῶν πάντων, οὐδέ μέγιστον κακόν, ἀλλ' ἡ πολυπειρία » καὶ πολυμαθία μετὰ κακῆς ἀγωγῆς γίγνεται πολὺ τούτων μείζων » ζημία. » Πλάτων, Νόμ. σελ. 819.

ἀκόμη αἱ τότε γινόμεναι ἀδικίαι, δὲν τολμοῦν κἂν οἱ ἀδικοῦντες νὰ καυχῶνται εἰς αὐτάς, φοβούμενοι τὴν κοινὴν ὑπόληψιν, καὶ τῆς τυπογραφίας τὴν μάστιγα. Τὴν ἀδίστακτον ταύτην ἀλήθειαν μόνη τῶν ὀλιγαρχικῶν ἢ μωρία τολμᾷ νὰ ἀρνηθῆ.

Π. Οἱ Ἰησουῖται ὅμως καὶ οἱ λοιποὶ τῆς Ῥώμης ἀπόστολοι δὲμ εἶναι μωροί.

Δ. Ἐλησμόνησες τοὺς λόγους σου, ὅτι ἡ μωρία εἶναι ἀδελφὴ τῆς πονηρίας. Μωροὺς ὀνομάζω τοὺς ὅσοι ἐπιχειροῦν τὰ ἀδύνατα. 'Θέλεις δεινότεραν μωρίαν παρὰ τὴν βόσκουσαν τοὺς Ἰησουίτας ἐλπίδα ν' ἀνασῆσωσι τὸ τάγμα των, κατ' αὐτὴν τὴν δεκάτην ἐννάτην ἑκατονταετηρίδα, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Γαλλίαν, ἣτις τοὺς ἐδίωξε (ἔτ. 1767) καὶ πρὶν ἀκόμη φθάσῃ εἰς τὸν βαθμὸν, ὅπου σήμερον εὐρίσκεται τοῦ πολιτισμοῦ;

Π. Μακρυνόμεθα πολὺ ἀπὸ τὸ προκείμενον, τοῦ πολιτισμοῦ λέγω τὴν πρόοδον, ἕως νὰ παύσῃ καὶ τὰς μοναρχίας.

Δ. Ἐξεναντίας, τῶν Ἰησουϊτῶν ἢ κατάργησις μᾶς ἐπλησίασεν εἰς τὸ προκείμενον, ἐπειδὴ προφητεύει καὶ προοδοποιεῖ καὶ τῶν μοναρχιῶν τὴν κατάργησιν· μὲ ταύτην ὅμως τὴν διαφορὰν (πρόσ-εχε καλὰ), ὅτι οἱ Ἰησουῖται καὶ διωγμένοι σπουδάζουν ἀναισχύντως νὰ γενῶσι πάλιν διώκται, οἱ δὲ μόναρχοι, καὶ παρακαλούμενοι νὰ βασιλεύωσι, μέλλουν ν' ἀποσρέφονται τὴν βασιλείαν, δὲν λέγω ὡς βάρος ἀνυπόφορον (καθὼς καὶ εἶναι τῶντι), ἀλλ' ὡς πειρασμὸν καθημερινὸν νὰ τῶν φθείρῃ τὴν ψυχὴν, ὡς ἐπιτήδευμα ἐναντίον τῆς πολιτικῆς, τῆς ἠθικῆς, τῆς Ὀρησκείας, ἐναντίον τῆς κοινῆς τῶν πολιτῶν εἰρήνης, εἰς ἓνα λόγον, ὡς ἐπάγγελμα κιαφηρικόν.

Π. Καταλαμβάνω τὸ ἀνυπόφορον αὐτῆς βάρους. Δὲν νοῶ, διὰ τί ἔχει νὰ τῶν φθείρη τὴν ψυχὴν, ἂν ἡ ψυχὴ τῶν ᾔν' ἀσφαλισμένη μὲ τὴν ἀρετὴν. Ἐφθείρε τὸν Μάρκον Αὐρήλιον ἢ αὐτοκρατορία ;

Δ. Ἀλλὰ καὶ δίδαξέ με, σὲ παρακαλῶ, πόσους Μάρκους εὐρηκες εἰς τὴν ἱστορίαν.

Π. Ὅχι πολλοὺς, μὰ τὴν ἀλήθειαν.

Δ. Διότι ἂν ἡ ἐξουσία, ὡς ἔλεγεν ὁ Ἰσοκράτης (1), ὁμοιάζη τὰς πόρναις...

Π. Τὸ εἶπες καὶ ἄλλοτε (2), τὸ ἐνθυμοῦμαι.

Δ. Δὲν εἶμαι ταυτολόγος· ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα, φίλε, πρέπει νὰ μεταλέγωνται συχνὰ, καὶ νὰ γενῶσι τρόπον τινὰ παροιμιακὰ, κατὰ τὸ « Ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι » διὰ νὰ προσέχωσι καὶ οἱ ἐξουσιάζοντες καὶ οἱ ἐξουσιαζόμενοι πόσον κίνδυνον τρέχουν οἱ μὲν, νὰ κρατῶσι, οἱ δὲ, νὰ συγχωρῶσι τὴν ἐξουσίαν εἰς μακρὸν χρόνον διάστημα. Ἄν ἡ ἐξουσία, λέγω, κατὰ τὸν Ἰσοκράτην, ὁμοιάζη τὰς πόρναις, ὅστις ἔχει ἐξουσίαν, συγκατοικεῖ ἀληθῶς μὲ πόρνην, ἥτις, βραδύτερον ἢ ταχύτερον, μέλλει νὰ τὸν ἀπολέσῃ, πρῶτον αὐτὸν, ἔπειτα μὲ τὸ παράδειγμά του καὶ τοὺς

(1) « Οὐ γὰρ ἤδεσαν τὴν ἐξουσίαν, ἧς πάντες εὐχονται τυχεῖν, » ὡς δύσχρηστος ἐστίν, οὐδ' ὡς παραφρονεῖν ποιεῖ τοὺς ἀγαπῶντας » αὐτὴν, οὐδ' ὅτι τὴν φύσιν ὁμοίαν ἔχει ταῖς ἐταίραις, ταῖς ἐρᾶν μὲν » ἑαυτῶν ποιούσαις, τοὺς δὲ χρωμένους ἀπολλυούσαις. » Ἰσοκράτ. Συμμαχικ. § 33, σελ. 179. — (2) Ἰδ. τὰ εἰς τὰς Διατριβ. Ἐπικτήτ. Προλεγόμε. Μέρ. I, σελ. 16'.

ἐξουσιαζομένους ἀπ' αὐτόν. Μὴν ἀμφιβάλλης, ὅτι αἱ παρανομίαι τῶν ἀρχόντων δὲν ἀργοῦν νὰ καταστήσωσι παρανόμους καὶ τοὺς ἀρχομένους (1). Ἐνθυμᾶσαι τί ἔλεγα πρὸ μικροῦ, καὶ τὸ ὠμολόγησες καὶ σὺ, περὶ τῆς Ἰπποτυφίας. Ἐάν ἢ εἰς κτῆνος ἄλογον τόσον μικρὰ ἐξουσία μᾶς σαλεύῃ τὸν ἐγκέφαλον, πῶς ἔχει νὰ μείνῃ ἀκλόνητος ὅστις ἐξουσιάζει πολλὰς μυριάδας ἀνθρώπων, ποτίζεται καὶ πλουτίζεται ἀπὸ μέγα μέρος τῶν ἰθρώτων ὀλοκλήρου ἔθνους, τρυφᾷ καθημέραν αὐτὸς, καὶ δύναται μὲ τὸν πλοῦτον νὰ προσλάβῃ συνεργοὺς τῆς ἐξουσίας καὶ τρυφῆς του ὅσους θέλει;

Π. Ἐφάνησαν ὁμως τινὲς καὶ.

Δ. Ἐφάνησαν! Ἀρίθμησέ τους, φίλε. Ὅσακις ἡ ἱστορία μᾶς δείχνει χρηστὸν βασιλέα κἀνένα, μᾶς διδάσκει ἐνταυτῷ βιογραφουσα, πῶς ἔχομεν νὰ νοῶμεν τὸν χρηστόν.

Π. Πῶς;

Δ. Ὡς ὀλιγώτερον παρ' ἄλλους κακοχρήσῃ τῆς ἐξουσίας, ὡς μὴ τολμήσαντα νὰ πράξῃ ὅσας ἀδικίας ἔπραξαν οἱ πρὸ αὐτοῦ, καὶ τὸν ἐσυγχώρει καὶ αὐτὸν νὰ πράξῃ ἢ συγκατακτικός του πόρνη ἐξουσία. Ἄφες τῶν λοιπῶν ἐθνῶν τοὺς μονάρχους, καὶ ἀρίθμησε (πάλιν σὲ λέγω) μόνους τοὺς βασιλεύσαντας εἰς τὴν Γαλλίαν ὑπὲρ τοὺς ἐξήκοστα βασιλεῖς μέχρι τοῦ Ἐρρίκου τετάρτου.

Π. Αὐτὸν τὸν καλὸν Ἐρρίκον. Ἐτί ἔχεις νὰ εἴπῃς περὶ τοῦ

(1) « Βασιλέως ὑπακούοντος λόγον ἀδικον, πάντες οἱ ὑπ' αὐτὸν » παράνομοι. » Παροιμ. κ.θ', 12.

χρησῶν τούτου βασιλέως; Ἰόσα καλά δὲν ἔπραξε, καὶ πόσα δὲν ἤθελ' ἔτι πράξειν, ἂν δὲν τὸν ἐφόνευαν οἱ Ἰησοῦῖται;

Δ. Χρηστότατος, ἢ μᾶλλον ἅγιος, ἂν τὸν παραβάλλης μὲ πολλοὺς ἄλλους βασιλεῖς, καὶ μάλιστα μὲ τὸν πρὸ αὐτοῦ Ἑρρίκον τρίτον.

Π. Μὴ με λέγῃς τὸν τρίτον (1). Ἐκεῖνος ὠμοίαζε τοὺς ἐθνικοὺς, οἱ ὁποῖοι, « Ἀφέντες τὴν φυσικὴν χρῆσιν τῆς θηλείας, » ἐξεκαύθησαν ἐν τῇ ὀρέξει αὐτῶν εἰς ἀλλήλους, ἄρσενες ἐν » ἄρσεσι τὴν ἀσχημοσύνην κατεργαζόμενοι (2).

Δ. Καλὰ ἐνθυμήθης τοῦ Ἀποστόλου τὴν ῥῆσιν. Ἄν ὁ τρίτος Ἑρρίκος καταδικάζεται δικαίως, ὅτι ἀφήσας τὴν συγχωρημένην φυσικὴν χρῆσιν, ἐδόθη εἰς τὰς παρά φύσιν ἀσχημοσύνας, ὁ θηλυμανῆς Ἑρρίκος τέταρτος μεταβάλλων τὴν φυσικὴν χρῆσιν εἰς κατάχρησιν, ἔδιδεν εἰς τοὺς ὑπηκόους του παράδειγμα διαστροφῆς τόσον ἰσχυρότερον, ὅσον εἶναι τὰ φυσικὰ τῶν ἀντιφυσικῶν κοινότερα. Τὸ πλείοτερον μέρος τῶν Γάλλων ἐβδελύσσοντο τὸν τρίτον, διὰ τὰς παρά φύσιν ἀσελγείας του· ἀλλ' οἱ αὐτοὶ Γάλλοι ἐδόξαζαν καὶ τοὺς φυσικοὺς ἔρωτας τοῦ τετάρτου· καὶ μόλις πρὸ μικροῦ, μετὰ διακόσια ἔτη, ἔπαυσαν νὰ τοὺς ψάλλωσιν εἰς τὰ συμπόσια, καὶ νὰ τοὺς δραματίζωσιν εἰς τὰ θέατρα. Ἐκ τούτου συμπεραίνεται πόσην ἰσχύον ἔχει τὸ παράδειγμα τῶν βασιλέων εἰς τοὺς ὑπηκόους. Ἰόση σπάνις χρῆσῶν βασιλέων, τόση δυσκολία καὶ αὐτῶν τῶν χρῆσῶν ν' ἀποφύγωσιν ὅσα φθείρουν καὶ αὐτοὺς καὶ τοὺς λαοὺς των, τί ἄλλο

(1) Ἰδ. ἀνωτέρ. σελ. 45. — (2) Πρὸς Ῥώμ. α', 27.

σημαίνει, τί άλλο λέγει, τί άλλο φωνάζει, πλὴν ὅτι ὅλων τῶν πολιτικῶν συστημάτων τὸ βλαβερώτατον εἰς τοὺς ἀνθρώπους εἶναι ἡ μοναρχικὴ ἐξουσία, καὶ τὸ ὠφελιμώτατον.....

Π. Ἡ δημοκρατία, κατὰ σέ, φίλε Δημοχάρη...

Δ. Ἡ πολιτεία λέγω ὀνόμασέ την σὺ Δημοκρατίαν, ἂν ἀγαπᾷς. Εἰς τὸν δῆμον βέβαια ἀνήκει τὸ κράτος, ἐπειδὴ καὶ εἰς αὐτὰς τὰς μοναρχίας ὁ δῆμος τρέφει καὶ ποτίζει μὲ τοὺς ἰδρωτάς του καὶ τὸν δημοβόρον μόναρχον, καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ἀδηφάγους αὐλικούς. Ὀνόμασέ την, λέγω, Δημοκρατίαν· πλὴν ὄχι κατὰ τὰς παλαιὰς δημοκρατίας, ἀπέξωθεν ὠραιοτάτας, ἀλλὰ τὰς ὁποίας ἔπρεπε νὰ ἐκδύσης, ὡς ἔλεγεν ὁ Σωκράτης, διὰ νὰ γνωρίσης τὴν ἐσωτερικὴν ἀσχημίαν των (1). Τὸνομα μόνον τῆς Δημοκρατίας εἶχαν, τὸ δὲ πρᾶγμα, ἦσαν ἀληθεῖς Δημοτυραννίαι, ἔχουσαι καὶ αὐταὶ αὐλικούς, τοὺς δημαγωγούς των.

Π. Χειροτέρους τῶν αὐλικῶν, ἂν πισεύσωμεν τὸν Πλάτωνα.

Δ. Ὅχι τόσον ἴσως, ἐπειδὴ ὁ Πλάτων καὶ αὐτὴν τὴν κακὴν δημοκρατίαν προκρίνει παρά τὴν κακὴν μοναρχίαν, ὡς ἀπὸ δύο κακὰ τὸ μικρότερον (2). Ἄλλ' ἔσω, καὶ χειροτέρους. Ἐμὴ δὲν

(1) « Τοῦτο γὰρ δὴ μάλιστα ἐγὼ φοβοῦμαι, μὴ θημεραστῆς ἡμῖν » γενόμενος διαφθαρῆς· πολλοὶ γὰρ ἤδη κάγαθοὶ αὐτὸ πεπόνθασιν » Ἀθηναίων. Εὐπρόσωπος γὰρ ὁ τοῦ μεγαλήτορος δῆμος Ἐρεχθίως· » ἀλλ' ἀποδύντα χρὴ αὐτὸν θεάσασθαι. » Πλάτ. Ἀλκιβιάδ. Α', σελ. 132.

— (2) « Πασῶν μὲν νομίμων τῶν πολιτειῶν οὐσῶν τούτων, χειρίστη » [ἡ δημοκρατία], παρανόμων δ' οὐσῶν ξυμπασῶν, βελτίστη. Καὶ » ἀκολάστων μὲν πασῶν οὐσῶν, ἐν δημοκρατίᾳ νικᾷ ζῆν κ. τ. λ. » Πλάτων, πολιτικ. σελ. 303.

ἤτὸν ὠφελιμώτερον , νὰ καταργηθῶσι καὶ Δημοκρατίαι καὶ Μοναρχίαι , διὰ νὰ παύσωσι καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν ἀνυπόφορα κακά ;

Π. Τὰς δημοκρατίας ἔπαυσαν αἱ ταραχαὶ , ὑποβάλλουσαι αὐτάς εἰς τῶν βασιλειῶν τὸν ζυγόν .

Δ. Ἄλλ' ἀντὶ νὰ παύσωσι καὶ τὰ ἐκ τῶν δημοκρατιῶν κακά , αἱ βασιλεῖαι τὰ ἠϋξήσαν ἐπιπλέον . Διότι ἀντὶ τῶν δημαγωγῶν , παρὰ τοὺς αὐλικούς , ἀληθινοὺς βασιλαγωγούς , ἐγεννήθη δεύτερον κακὸν ἰσχυρότερον , αἱ ἐρωμέναι τῶν βασιλέων , καὶ τρίτον ἄλλο κάκιον , οἱ ἱερωμένοι . Ἀπὸ τὰ δύο ταῦτα τάγματα , τῶν ἐρωμένων λέγω καὶ τῶν ἱερωμένων , ἐρεθιζόμενοι οἱ βασιλεῖς , ἐθυσίασαν μέγα μέρος τῶν ὑπηκόων εἰς ἀδίκους ἐξωτερικοὺς πολέμους , καὶ τὸ φρικτότερον , εἰς ἐσωτερικοὺς ἐμφυλίους , σφάζοντες , ἢ διεγείροντες αὐτοὺς νὰ σφάζωνται ἀπ' ἀλλήλους , εἰς ὄνομα Θρησκείας , σκηριζομένης εἰς τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην καὶ μετ' ἀλλήλων εἰρήνην . Τὰ τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα κακὰ ἦσαν , φίλε Πασιχάρη , ἄγνωστα εἰς τὰς παλαιὰς δημοκρατίας . Ὅσον κακαὶ , ὅσον ταραχώδεις καὶ ἂν ἐχρημάτισαν , οὐτ' ἀπὸ ἐρωμένης ἐκυβερνῶντο , οὐτ' εἰς Ἰησουίτας ἐξωμολογοῦντο οἱ δημαγωγοὶ τὰς ἀμαρτίας των , ὡς ἔκαμναν ἄλλοτε οἱ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας (1) .

(1) Ἀπὸ τὸν Ἑρρίκον τέταρτον ἕως τοῦ δεκάτου πέμπτου Λοδοβίκου , οἱ Ἰησουῖται , διαδεχόμενοι ἕνας τὸν ἄλλον , ἦσαν οἱ ἐξαγορευταὶ τῶν βασιλέων . Ὁ δέκατος τέταρτος Λοδοβίκος , μὲ ὅλην του τὴν ἀπόλυτον δεσποτείαν , ταρασσόμενος ὅμως κάποτε ἀπὸ τὴν συνείδησιν , ἐφαίνετο περίλυπος , διὰ τοὺς ἐπιβαλλομένους εἰς τοὺς ὑπηκόους βαρυστάτους φόρους . Ὁ Πνευματικὸς αὐτοῦ Ἰησουίτης , ὁ Λετελλιέρος

Π. Ὅλα ταῦτα θέλουν ὁμως παύσειν, ὅταν οἱ βασιλεῖς φιλοσοφήσωσιν, ἢ οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσωσι, καθὼς ἔλεγε πάλιν ὁ Πλάτων (1).

Δ. Θαυμασὴ τοῦ Πλάτωνος ἡ ῥῆσις. Μάρτυς ὁ φιλόσοφος βασιλεὺς, Μάρκος Αὐρήλιος, ὅστις τὴν ἔφερε συχνὰ εἰς τὸ σῶμα του (2). Ἀλλὰ δὲν σε λανθάνει καὶ ποῖον φιλόσοφον ἐγέννησε διάδοχον τῆς βασιλείας.

Π. Τὸν ἀλιτήριον Κόμμοδον.

Δ. Καὶ τοῦτο ἐξηγεῖ τὴν ῥῆσιν τοῦ Πλάτωνος· ὅτι δὲν ἀρκεῖ ἡ φιλοσοφία ἐνός, δύο, ἢ καὶ πλειοτέρων βασιλέων, ἀλλὰ χρειάζεται μακρὰ σειρά βασιλέων φιλοσόφων ἀδιάσπαστος, διὰ νὰ παύσῃ τὰ κακὰ, καὶ νὰ φέρῃ τὴν εἰρήνην εἰς τοὺς βασιλευμένους.

Π. Τοιαύτη σειρά ἴσως εἶναι δύσκολος.

(Le Tellier), τοῦ ἐγαλήνισε τὴν συνείδησιν, βεβαιόνων αὐτὸν, ὅτι « Ὅλα τὰ ὑπάρχοντα τῶν ὑπηκόων, ἦσαν ἰδιά του κτήματα, καὶ ὅτι » λαμβάνων αὐτὰ, ἐλάμβανε τὰ ἰδικά του. » Ἴδε DULAURE, *Histoire civil. physiq. et moral. de Paris*, tom. VI, pag. 191 et 389.

(1) « Ἐὰν μὴ ἢ οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν ἐν ταῖς πόλεσιν, ἢ » οἱ βασιλεῖς τε νῦν λεγόμενοι καὶ δυνάσαι φιλοσοφήσωσι γνησίως τε » καὶ ἰκανῶς. . . . οὐκ ἔστι (γρ. ἔσαι) κακῶν πύλα; ὧ φίλε Γλαύκων, » ταῖς πόλεσιν. » Πλάτων, *Περὶ πολιτ.* V, σελ. 473. —

(2) *Sententia Platonis semper in ore illius [Marci] fuit: Florere civitates, si aut philosophi imperarent, aut imperatores philosopharentur.* J. CAPITOLIN, *M. A. Philosoph.* § 27.

Δ. Καί ἀήνυατος, ἂν δὲν φιλοσοφήσωσι πρῶτον οἱ λαοί, ἢ κὰν τὸ πλείοτερον αὐτῶν μέρος. Ἀλλὰ, βλέπεις, εἰς τοῦτο μᾶς ὀδηγεῖ καὶ μᾶς προβιδάζει κατὰ μικρὸν ἢ ἐξάπλωσις τῶν φώτων, καὶ ἡ ἐλευθερία τῆς τυπογραφίας. Παράβαλε τοὺς βασιλεῖς τῶν περασμένων χρόνων, καὶ ἰδιαιτέρως τοὺς ἀπὸ τῆς δεκάτης ἕως τῆς δεκάτης ὀγδόης ἑκατονταετηρίδος βασιλεύσαντας, μὲ τοὺς σήμερον βασιλεύοντας, νὰ πληροφορηθῆς πόσον διαφέρουν οὔτοι ἀπὸ τοὺς πρώτους. Ἐξαιτίας; Διότι ἀπὸ τὴν εἰς τοὺς λαοὺς ἐξάπλωσιν τῆς παιδείας ἀναγκασόμενοι ἤρχισαν καὶ αὐτοὶ νὰ γέυωνται τὰ πρῶτα τῆς φιλοσοφίας στοιχεῖα. Καθόσον ὁ λαὸς καθαρίζεται ἀπὸ τὴν αἵρεσιν τῆς Βασιλολατρίας, καταλαμβάνουν καὶ οἱ βασιλεῖς, ὅτι δὲν εἶναι θεοί, ὡς ἐτολμοῦσαν νὰ ὀνομάζωνται οἱ παλαιοὶ τῆς Ἀσίας δεσπότες (1), ἔπειτα καὶ οἱ Ἀυτοκράτορες τῶν Ῥωμαίων καὶ τῶν Γραικορωμαίων, καὶ ὡς σπουδάζει νὰ τοὺς πείσῃ ἢ πολιορκουῖσα αὐτοὺς καθημέραν τῶν κολάκων ἀναισχυντία.

Π. Ἀνδράποδα ἀληθῶς ἀναίσχυντα, ἢ μᾶλλον ἄγρια θηρία...

Δ. Ὀλιγοσεύει ὁμως, βλέπεις, καὶ αὐτῶν ὁ ἀριθμὸς καθημέραν. Ἐρχισαν καὶ αὐτοὶ νὰ συσέλλωνται, καὶ νὰ ἐντρέπωνται τὴν φιλόσοφον κοινὴν ὑπόληψιν. Καὶ αὐτοὶ οἱ διπλωματικοὶ ἢ αὐλικοὶ καὶ ὑπουργοὶ τῶν βασιλέων (ἂν ἐξαιρέσης ὀλίγους τινάς, ἐχθροὺς

(1) Εἰς τὸν τραγωδὸν Αἰσχύλον (Πέρσ. 155), Θεοῦ συμβίαν καὶ Θεοῦ μητέρα ὀνομάζουσι οἱ αὐλικοὶ τῆς Περσίας τὴν Ἄττοσαν, γυναῖκα τοῦ Δαρείου καὶ μητέρα τοῦ Ξέρξου,

Θεοῦ μὲν εὐνάτειρα Περσῶν, Θεοῦ δὲ καὶ μήτηρ ἔφυς.

τῆς κοινῆς εἰρήνης), κρινόμενοι καὶ ἀνακρινόμενοι καθημέραν ἀπὸ τὴν τυπογραφίαν ἀναγκάζονται νὰ ἀπολογῶνται εἰρηναίως διὰ τῆς τυπογραφίας, καὶ τρόπον τινὰ νὰ παρακαλῶσι τὴν ἀθώωσίν των, ἐνῶ ἄλλοτε ἄλλην ἀπολογία δὲν εἶχαν παρά τὴν φυλάκισιν, τὴν ἐξορίαν, ἢ καὶ τὸν θάνατον τοῦ τολμῶντος νὰ τοὺς κρίνῃ. Ὅλα ταῦτα, φίλε Πασιχάρη, δὲν εἶναι παραμύθια, ἀλλ' ὀφθαλμοφανεῖς καρποὶ τῆς προόδου τοῦ πολιτισμοῦ ἀπὸ τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας εἰς τὸν ἀληθῆ καὶ γνήσιον πολιτισμὸν, ὅστις εἶναι ἡ ὀρθωσις τοῦ λογικοῦ. Ὄταν ὁ πολιτισμὸς • τελειωθῇ, τότε θέλεις ἰδεῖν. . . .

Π. Θέλω ἰδεῖν βασιλεῖς φιλοσόφους, ἀλλ' ὄχι παῦσιν τῆς βασιλείας, ὡς ἔλεγες.

Δ. Ναί, φίλε, βασιλεῖς φιλοσόφους, κατὰ τὸν Μάρκον Αὐρήλιον, περὶ τοῦ ὁποίου ἐλέχθη, ὅτι ἐγνώριζε τὴν θείαν τέχνην, Νὰ μεταβάλλῃ τοὺς κακοὺς εἰς ἀγαθοὺς, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς εἰς ἀρίστους (1). Ἀλλ' ἂν εὐτυχῆσῃς νὰ τοὺς ἴδῃς, ἐρώτησε κανέν' ἀπ' αὐτούς, ὅτινα θέλῃς, καὶ ἐὰν εὐαρεσῆται νὰ βασιλεύῃ, ἀφοῦ φιλοσοφήσῃ « γνησίως τε καὶ ἱκανῶς » καὶ ἀφοῦ οἱ λαοὶ ἀπολαύσωσι τὴν ἐπιθυμουμένην ἀπὸ τὸν Πλάτωνα « Παῦλαν τῶν κακῶν (2) » καὶ διόλου κατάργησιν.

Π. Δὲν ἐπρόσθεσεν ὁμοῦς ὁ Πλάτων, ὅτι μέλλουν διὰ τοῦτο καὶ νὰ παύσωσιν αἱ βασιλείαι.

(1) Fecitque ex malis bonos, ex bonis optimos (ἐποίησέ τε ἐκ τῶν κακῶν ἀγαθοὺς, ἐκ δὲ τῶν ἀγαθῶν ἀρίστους). J. CAPITOLIN. M. Anton. Philosoph. § 12. — (2) Ἴδε ἀνωτέρ. σελ. ρς', σημ. 2.

Δ. Οὐδ' ἦτο χρεία νὰ προσθέσῃ ὅ,τι συμπεραίνεται ἀναγκασῶς ἀπὸ τὰ ὀλίγα του λόγια. Τοῦ φιλοσόφου ἢ καθ' αὐτὸ σπουδῆ εἶναι νὰ μὴ πιστεύεται εἰς ἄλλο τὴν φυλακὴν τῆς ἰδίας ἀρετῆς, παρά εἰς τὴν ἀποφυγὴν τῶν πειρασμῶν· καὶ ἂν πισυῆ καὶ τὸν Χριστὸν, νὰ προσεύχεται καθημέραν τὴν προσευχὴν τοῦ Χριστοῦ, « Μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν. » Ὁ σφοδρότατος ὄλων τῶν πειρασμῶν εἶν' ὁ πειρασμὸς τῆς ἐξουσίας· ὄχι κατὰ τὸν πειρασμὸν τῆς ἵπποφυφίας ἢ ἀμαξοφυφίας, ἀλλὰ τρομερὸς πειρασμὸς εὐειδεσάτης πόρνῆς συγκατοικουσίας νύκτα καὶ ἡμέραν μὲ τὸν ἐξουσιάζοντα εἰς πᾶσας μυριάδας λαοῦ, καὶ λαοῦ φιλοσόφου, ἡγουν καὶ τῶνομα καὶ τὸ πρᾶγμα λογικοῦ. Ἐνθυμοῦ τοῦτο καλὰ, φίλε Πασιχάρη, διὰ νὰ μὴ σὲ ταρασσῇ τῶνομα τῆς φιλοσοφίας, ἥτις ἄλλο δὲν σημαίνει (ὡς ἔλεγα καὶ πρότερον) παρά τὴν ὀρθωσιν τοῦ λογικοῦ, τὴν κατάληψιν τῶν ἀληθινῶν συμφερόντων εἰς τὸ λογικὸν ζῶον, κατὰ τὴν φιλοσοφίαν τῶν Ἀγγλαμερικανῶν (1). Ἐπί τῆς φιλοσοφίας βασιλεὺς, βασιλεύων εἰς φιλόσοφον λαόν, ἡγουν εἰς λαόν, εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκονται πολλοὶ ἄλλοι, ἄξιοι νὰ βασιλεύωσιν, ὡς αὐτὸς, λαὸν ἱκανὸν νὰ νομοθετῇ εἰς ἑαυτὸν, καὶ νὰ πείθεται εἰς τοὺς ἰδίους του νόμους, σέργει πλέον νὰ βασιλεύῃ, ἡγουν νὰ μὴ συμπολιτεύεται ὡς πολίτης μὲ τοὺς λοιποὺς πολίτας, ἀλλὰ, χωριστὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους, νὰ συγκατοικῇ μὲ τὴν πόρνην ἐξουσίαν, τίς (λέγω) σέργει τοιαύτην διαγωγὴν, χωρὶς νὰ φανῇ ψευδοφιλόσοφος, ψευδοχριστιανὸς, ἐθνικὸς

(1) Ἰδ. ἀνωτέρ. σελ. νγ', σημ. 2.

ρί

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ.

τώοντι καὶ κιαφῆρος; « Οἱ ἄρχοντες τῶν ἘΘΝῶΝ κατα-
» κυριεύουσιν αὐτῶν. »

Π. Ἐλλά τοὺς νῦν βασιλεύοντας εἰς τὴν φωτισμένην Εὐρώ-
πην, τί νὰ τοὺς κάμωμεν;

Δ. Ἄφες εἰς τὴν πρόοδον τοῦ πολιτισμοῦ νὰ κάμη τοὺς
ἀπογόνους των πολίτας.

Π. Τοὺς σήμερον βασιλεύοντας συγχρόνους ἡμῶν, λέγω,
ἡγεμόνας.

Δ. Χρεωσοῦμεν νὰ τοὺς σεβώμεθα ὡς νομίμους βασιλεῖς ·
διότι οὐτ' ἤρπασαν οὐτ' ἐδέχθησαν ἐκούσιοι τὴν βασιλείαν, ἀλλ'
ἐγεννήθησαν βασιλεῖς · οὐδ' εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν των νὰ τὴν
παραιτηθῶσι (πρὶν ἐξαπλωθῶσι τὰ φῶτα) χωρὶς νὰ φέρωσι τὴν
καὶ αὐτῆς τῆς τυραννίας φρικτοτέραν ἀναρχίαν εἰς τοὺς λαοὺς.

Π. Εὐχαρισῶ, ὅτι μ' ἐλευθέρωσες ἀπὸ δεινὴν ἀπορίαν.

Δ. Καὶ αὐτὸς ἤθελες τὴν λύσειν, ἂν δὲν ἐλησμόνεις ὅ,τι μ'
ἔλεγεσ ἄλλατε.

Π. Ἐτὸ ποῖον;

Δ. Τὸ « Μὴ ζήτηι τὰ γινόμενα γίνεσθαι, ὡς θελεῖς. »

Π. Μὴ κολοβόνης τὸ σοφὸν τοῦ Ἐπικτήτου παράγγελμα ·
λέγε καὶ τὸ ἐξῆς, « Ἄλλὰ θελε τὰ γινόμενα ὡς γίνεται, καὶ
» εὐροῆσεις (1). »

Δ. Τοῦτο χρειάζεται κάποιαν ἐξήγησιν. Ἐὰν τὰ γινόμενα
ἦναι κακὰ, μηδὲ δύνασαι νὰ τὰ κάμης καλῆτερα, θελε τα,
ἡγουν ὑπόφερε τα · ἀλλ' ὅταν ἔχης εἰς τὴν ἐξουσίαν σου τὴν

(1) Ἰδ. τὰ εἰς τὰς Ἀρρίαν. διατριβ. Ἐπικτ. Προλεγόμ. σελ. κ'.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

ριά

τρανήν τῆς τυπογραφίας σάλπιγγα, χρεωστῆς νὰ κηρύσσης δι' αὐτῆς τὴν κακίαν των, ἕως νὰ κάμῃς ὅλους τοὺς πολίτας νὰ τὰ σικχαίνωνται, ὡς βρωμερὰ, ὡς κιαφηρικὰ.

Π. Καὶ τοῦτο δίκαιον. Ἀλλὰ καιρὸς εἶναι νὰ σ' ἀφήσω ὑγίαν.

Δ. Ὑγίαινε καὶ σὺ, φίλε Πασιχάρη, καὶ ἔρχου νὰ συνομιλῶμεν κάποτε.

Π. Σ' ἀφίνω ὑγίαν, φίλε, διὰ μακρότερον ταξείδιον.

Δ. Πάλιν ταξείδια! Ἐποῦ καὶ διὰ τί;

Π. Πάλιν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Κ' ἐκεῖ θελω διηγεῖσθαι εἰς τοὺς φίλους τὸν παρόντα μας διάλογον, καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὸν κυβερνήτην μας, τὸν Τιμολέοντα.

Δ. Ἐγνώρισες προσωπικῶς εἰς τὸ πρῶτόν σου ταξείδιον;

Π. Καὶ τὸν ἐγνώρισα καὶ συνελάλησα πολλάκις μ' αὐτόν.

Δ. Πρὸ πάντων, λοιπὸν, ἐὰν δέχεται τοὺς λόγους σου, παρακάλεσέ τον νὰ φυλάσσεται τὴν ἐξουσίαν ὡς πόρνην, καὶ τοὺς κόλακας, ὡς μαζροποὺς κιαφήρους· νὰ φέρῃ πάντοτ' εἰς τὴν μνήμην του τὸ,

— Μέμνασ' ἀπιστεῖν· ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν (1)·

νὰ προσέχη εἰς ποίους δίδει τὰ πολιτικά ὑπουργήματα, καὶ μετὰ τὴν δόσιν νὰ ἐρευνᾷ πῶς τὰ ἐνεργοῦν, ἀδελφικῶς φερόμενοι πρὸς τοὺς ἄλλους ἢ κιαφηρικῶς.

Π. Δὲν ἔχει χρεῖαν τοιαύτης συμβουλῆς· ἀρκετὰ προσέχει

(1) Ἐπίχαρμ. παρὰ Στοβ. III, σελ. 49.

εις τοῦτο. Διὰ τοῦτο ἔταξε τοὺς ἀδελφούς του καὶ ἄλλους συγγενεῖς καὶ συντοπίτας εἰς ὑπουργήματα.

Δ. Ἐπραξε καλὰ, ἂν οἱ συγγενεῖς του πρῶτον τὸν ὁμοιάζωσι τὴν ἀρετὴν, ἤγουν ἂν ἐλησμόνησαν τὴν Ἐπτάννησον, ὅπου βασιλεύουν ἀκόμη οἱ κιαφηρικοὶ τίτλοι τῶν Κομήτων καὶ τῶν Καβαλλιέρων, κ' ἐδέχθησαν πρόθυμοι τὸν χριστιανικὸν τίτλον τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἀγάπης, ὀνομαζόμενοι Πολῖται. Δεύτερον, ἂν ἦναι ἄξιοι καθέννας τοῦ ἐμπιστευθέντος εἰς αὐτὸν ὑπουργήματος.

Π. Προσέχει, σὲ λέγω, ἂν καὶ τινὲς ἀνόητοι τὸν ἐκατηγόρησαν περὶ τούτου, ὡς κλίνοντα εἰς τὸν Νεποτισμὸν (népotisme).

Δ. Ὠνόμασαν ἴσως τὸν Νεποτισμὸν μὲ σκοπὸν νὰ προφυλάξωσι τὸν κυβερνήτην ἀπὸ τοῦ Νεποτισμοῦ τὸν κίνδυνον, πάθους, μὰ τὴν ἀλήθειαν, τόσον ἀπατηλοτέρου, ὅσον ζηρίζεται εἰς τὸ πλέον φυσικὸν αἶσθημα τῆς ψυχῆς, τὴν ἀγάπην καὶ προτίμησιν τῶν συγγενῶν καὶ φίλων. Οἱ Πάπαι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐγεννήθη καὶ τὸνομα καὶ τὸ πρᾶγμα τοῦ Νεποτισμοῦ, ἄλλοτε (δὲν ἐξεύρω ἂν ἀκόμη κάμνουν τὸ αὐτὸ), εὐθύς ὅτ' ἐπροβιδάζοντο εἰς τὸν Παπικὸν θρόνον, πρῶτην φροντίδα εἶχαν νὰ πλουτίζωσι τοὺς συγγενεῖς των μὲ τιμὰς καὶ ἀξιώματα. Καὶ ὁ περιβόητος Ναπολέων, ὅστις οὐδὲ τὰ παπικὰ ἐκαταφρονοῦσεν, ὡσάκις τὸν ἐσύμφεραν, κατεσόλισε τὴν Εὐρώπην μὲ βασιλεῖς καὶ βασίλισσας Ναπολεοντικοῦ αἵματος. Διὰ τοῦτο κρίνω τὸ πρᾶγμα πολλῆς καὶ μεγάλης προσοχῆς ἄξιον.

Π. Παῦσε ν' ἀμφιβάλλης περὶ τούτου ἐπιπλέον. Ὁ κυβερνή-

ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

ριγ'

της· μας ἄλλον συγγενῆ ἢ φίλον δὲν γνωρίζει παρά τὴν κοινὴν πάντων ἡμῶν μητέρα καὶ πατρίδα, τὴν Ἑλλάδα.

Δ. Εὐγέ τον! Εὐγέ τον!

Καὶ μείζον' ὅσις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πάτρας
Φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω (1).

Εὐρηκε τὸ μόνον μέσον νὰ τρέξῃ τὸ πολύμοχθόν του σάδιον εὐτυχῶς, τὸ μόνον μέσον νὰ δοξασθῆ, καὶ νὰ δοξάσῃ τὴν κοινὴν ἡμῶν πατρίδα. Δὲν εἶναι, νομίζω, χρεῖα νὰ σ' ἐρωτήσω, ἂν τὸν ἐλάλησες καὶ περὶ τῆς μερικῆς ἡμῶν πατρίδος, τῆς δυσυχεσάτης Χίου. Οἱ κάτοικοί της σκορπισμένοι, κινδυνεύουν νὰ συγκαταθάψωσι μὲ τὸν ἴδιον θάνατον καὶ αὐτὸ τῆς πατρίδος τῶνομα, ἀφίνοντες ἀντὶ τέκνων Χίων, ἀλλογενῆ, ἀλλόγλωσσα καὶ ἀλλόκοτα γεννήματα.

Π. Μὴ μου ἀνεθυμίζης τοὺς ὁποίους ὑποφέρω καθημέραν πόνους. Πρὸ πολλοῦ ἤθελ' ἀποσπασθῆν ἀπὸ τοῦ τυράννου τὰς χεῖρας ἢ ταλαίπωρος ἡμῶν πατρίς, ἂν ἦτον εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ κυβερνήτου ἢ ἀπολύτρωσις αὐτῆς.

Δ. Εἰς τὴν ἐξουσίαν του ὅμως εἶναι νὰ παραστήσῃ ζωηρὰ εἰς τοὺς εὐεργέτας ἡμῶν βασιλεῖς, ὅτι οἱ διπλωματικοὶ των σπουδάζουν νὰ τοὺς κάμωσι κακεργέτας, πλέον κιαφήρους καὶ αὐτοῦ τοῦ φονικοῦ Σύλλα, ὅσις ἠνάγκασε τὸν Μιθριδάτην νὰ ἀποκαταστήσῃ τοὺς Χίους εἰς τὴν πατρίδα των (2). Εἰς τὴν ἐξουσίαν του εἶναι νὰ διδάξῃ τοὺς ἡγεμόνας, ὅτι ἂν ἀφήσωσι

(1) Σοφοκλ. Ἀντιγ. 182. — (2) Ἰδ. τὰ εἰς τὰς Ἐπικτιήτ. Διατριβ. Μέρ. 2, Προλεγόμε. σελ. λδ'.

τὴν Χίον καὶ τὰς ἄλλας νήσους εἰς τὸν τύραννον, κινδυνεύουν νὰ καταστῆσωσιν ἀληθινὸν Μιθριδάτην τὸν ἀκόμη πύθηκον τοῦ Μιθριδάτου, νὰ τὸν ἐξοπλίσωσι τελευταῖον καὶ καθ' ἑαυτῶν. Δύο ἢ τρεῖς ἀκόμη διάδοχοι καὶ τῆς τυραννίας καὶ τῆς Θεομανίας τοῦ Μαχμούτη ἀρκοῦν νὰ φέρωσι πάλιν τοὺς Τούρκους, μετὰ τὸν παντελῆ τῆς Ἑλλάδος ὄλεθρον, εἰς τὰ προάστια τῆς Ἀουστριακῆς Βιέννης (1), καὶ διὰ θαλάσσης εἰς τὴν Ἰταλίαν, τὴν ὁποῖαν ὀλίγον ἔλειψε νὰ κυριεύσωσιν ἄλλοτε. Μόνη τῆς Ἑλλάδος ἡ ἀνάστασις ἰσχύει σήμερον νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐνδεχομένην καὶ μέλλουσαν αὔξησιν τῆς τυραννικῆς δυνάμεως.

Π. Τόσον ὀλιγώτερον θέλω λείψειν νὰ τοῦ παραστῆσω ὅλα ταῦτα, ὅσον καὶ τὰ συλλογίζομαι καθημέραν, καὶ τὰ κρίνω, ὡς τὰ κρίνεις καὶ σύ.

Δ. Μὴν ἀμελήσης ἔτι νὰ τὸν εἴπῃς, νὰ φροντίσῃ νὰ σύρῃ ἀπὸ τὴν Γερμανίαν, Γαλλίαν, Ἀγγλίαν καὶ Ἰταλίαν ὅσα μερικά ἐξεύλαν οἱ ταλαίπωροι γονεῖς των, πρὶν φροντίσωσι νὰ τὰ διδάξωσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα τῶν Ἑλλήνων τὴν γλῶσσαν, ἢ ὅσα διὰ τὰς δυσυχίας τῆς Ἑλλάδος ἠναγκάσθησαν νὰ γεννήσωσιν εἰς ξένους τόπους. Ἡ Ἑλλὰς ἔχει χρεῖαν σήμερον τέκνων ἀναθραμμένων Ἑλληνικὴν ἀγωγὴν, καὶ διδαγμένων ἀπ' αὐτὰ τῶν προγόνων τὰ συγγράμματα, πῶς ἔχουν νὰ συζῶσι καὶ νὰ συμπολιτεύωνται μὲ τοὺς ὁμοίους των.

Π. Τοῦτο μελετῶ νὰ κατορθώσω, νὰ μὴ σέλλωνται εἰς τὸ

(1) Παρ' ὀλίγον ἦλθε νὰ παραδοθῇ εἰς τοὺς Τούρκους (ἔτ. 1683) ἡ Βιέννη, ἃν δὲν ἔφθαν' εἰς βοήθειαν αὐτῆς ὁ περιβόητος Ἰωάννης Σοβιέσκης, βασιλεὺς τῆς Πολωνίας.

ἐξῆς εἰς τὴν σοφὴν Εὐρώπην Ἕλληνας νεώτεροι τῶν δεκαοκτῶ ἢ εἴκοσιν ἐτῶν καὶ πρὶν σοφισθῶσι τὴν Ἑλληνικὴν σοφίαν εἰς αὐτὰ τῆς Ἑλλάδος τὰ φροντιστήρια. Καὶ τοῦτο ἐπιθυμῶ μάλιστα, ἀφοῦ ἐπεσκέφθην εἰς τὴν Ἀγγλίαν, Γαλλίαν καὶ ἄλλας χώρας πολλά δυστυχῆ μας μεράκια, ἐκ τῶν ὁποίων, ἄλλα μέλλουν νὰ μείνωσιν ἀδίδακτα τῆς προγονικῆς γλώσσης, ἄλλα κινδυνεύουν νὰ χάσωσιν ὀλότελα καὶ τὴν μητρικὴν. Ἐφθασαν ἐξ αὐτῶν τινὰ εἰς τόσην ἀναισθησίαν, ὥστε νὰ ὀνομάζωσι καὶ τὰς δύο, Λεξεΐδια.

Δ. Λεξεΐδια! Ὅταν κατευδωθῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐνθύμιζε συχνὰ τοὺς πατέρας τῶν δυστυχῶν τούτων μεираκίων, καὶ τοὺς λοιποὺς ὁμογενεῖς τῶν λεξεϊδίων τούτων τὴν μεγάλην χρείαν, καὶ μάλιστα τὸ ὄχι μίαν ἀλλὰ πολλάκις προφερόμενον ἀπὸ τὸν Σωκράτην λεξεΐδιον, « Πᾶσα ἐπισήμη, χωριζομένη δικαιοσύνης, καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς, πανουργία, οὐ σοφία φαίνεται » (1). Λέγε τους συχνὰ τοιαῦτα λεξεΐδια, ἂν ἀγαπᾷς τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πατρίδος σου.

Π. Βαρύνονται καὶ τοῦτο τὸ συχνόν.

Δ. Μὴ Βαρύνεσαι σὺ τὴν ταυτολογίαν ἔχεις παράδειγμα καὶ ταύτης τὸν Σωκράτην. « Δίς γὰρ καὶ τρίς (ἔλεγε) φασὶ « καλὸν εἶναι τὰ καλὰ λέγειν τε καὶ ἐπισκοπεῖσθαι » (2). Καὶ πάλιν, « Εὖ δ' ἢ παροιμία δοκεῖ ἔχειν, τὸ δίς καὶ τρίς τὸ « γε καλῶς ἔχον ἐπαναπολεῖν τῷ λόγῳ δεῖν » (3). Ἔσο βέ-

(1) Πλάτων, Μενεξεν. σελ. 246. Ἰδ. καὶ τὰς εἰς τὸν Βεγκαρ. σημ. σελ. 258, δευτέρ. ἐκδ. — (2) Πλάτων, Γοργ. § 53, σελ. 209. — (3) Ὁ αὐτ. Φιλίβ. σελ. 59.

θαιος, φίλε, ὅτι τὰ λεξείδια ταῦτα τοῦ Σωκράτους ἐδιώρθωσαν, καὶ διορθόνουν ἔτι σήμερον πολλούς. Ὀλίγοι εἶναι αἱ μακάριαι φύσεις ἐκεῖναι, ὅσαι δύνανται νὰ τὰ νοήσωσι πάραυτα, καὶ νὰ ὠφεληθῶσιν ἀπ' αὐτά· οἱ πλείότεροι ἔχουν ψυχὴν σκληρὰν, Ἄτέραμνον καὶ σιδήρεον ἐν φρεσὶ θυμὸν, ὡς λέγει ὁ Ποιητής (1)· τοὺς ὁποίους ὁμως ὅσους ἐπαγγέλλεται φιλόσοφος, ἀντὶ νὰ ἀποβάλλῃ ὡς ἀνιάτους, χρεωσεῖ νὰ τοὺς ἐνθυμίξῃ ταυτολογῶν, ὄχι δις καὶ τρίς, ἀλλὰ καὶ πλεονάκις, ἂν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ, τὰ ἀληθῶς συμφέροντα εἰς αὐτούς. « Προδοσία τοῦ » δικαίου εἶναι (ἔλεγε Ῥωμαῖος τις φιλόσοφος) νὰ παρα- » τρέχῃ τις τοὺς χρειώδεις λόγους· προδοσί' ἀκόμη νὰ ἐγγίξῃ » ἐμπαρόδῳ καὶ συντόμως, ὅσα πρέπει νὰ ἐμπόθωνται, νὰ » ἐμπήγωνται, νὰ ἐπαναλαμβάνωνται συχνά. Διότι τὰ πλείοτερα » μὲ τὴν συχνότεραν μεταχείρισιν γίνονται τρόπον τινὰ ἰσχυρό- » τερα καὶ βαρύτερα· καὶ ὡς ὁ σίδηρος εἰς τὸ σῶμα, παρόμοια » ὁ λόγος εἰς τὴν ψυχὴν, ἐντυπώνεται ὄχι τόσον ἀπὸ τὴν πληγὴν, » ἔσεν ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴν τῆς πληγῆς (2). »

Π. Μ' ἀρέσκει τοῦτο, καὶ οὕτω θέλω πράσσειν εἰς τὸ ἐξῆς. Σ' εὐχομα καὶ πάλιν ὑγείαν!

Δ. Ὀλίγα λόγια ἀκόμη, νὰ ζήσης! Δέν σε κρατῶ πολὺ. Παρα-

(1) Ὀδυσσ. ψ', 167 καὶ 172. — (2) Prævaricatio est transire dicenda; prævaricatio etiam, cursim et breviter attingere, quæ sint inculcanda, infigenda, repetenda. Nam plerisque longiore tractu vis quædam et pondus accedit: utque corpori ferrum, sic oratio animo non ictu magis, quam mora, imprimitur. PLIN. SECUND. *Epistol.* I, 20.

κάλεσε τὸν κυβερνήτην νὰ διατάξῃ μάλιστα τὰ περὶ τοῦ ἱερατείου μας εἰς τρόπον, ὥστε νὰ μὴν ἐμδαίνωσιν εἰς αὐτὸ πλὴν ἀληθινοὶ τοῦ Χριστοῦ ἀπόστολοι.

Π. Διδάσκοντες τὴν ἰσονομίαν.

Δ. Καὶ φυλάσσοντες αὐτὴν αὐτοὶ πρῶτοι.

Π. Ἄρχοῦν περὶ τούτου ὅσα ἐλέχθησαν ἀλλοῦ (1). Ταῦτα τοὺς ἔλεγα κ' ἐγὼ εὐρισκόμενος ἐκεῖ· καὶ τούτων τὴν πλήρωσιν προσμένουν ἀπὸ τὸν κυβερνήτην.

Δ. Ὁ κυβερνήτης, μὴ δυνάμενος νὰ γίνεταί τῶν ὄλων αὐτουργός, ἐξανάγκης ἔχει νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν φροντίδα εἰς κανέν' ἀπὸ τοὺς πολίτας· εἰς τούτου τοῦ πολίτου μάλιστα τὴν ἐκλογὴν χρεωσεῖ νὰ προσέχη. Ὁ ἐκλεγόμενος πρέπει νὰ ᾔηται χριστιανός. . .

Π. Ἐφοβεῖσαι τάχα μὴν ἐκλέξῃ Ἰουδαῖον ἢ Τοῦρκον ;

Δ. Καὶ Ἰουδαίου καὶ Τοῦρκου χειρότερον ἀκόμη κινδυνεύει νὰ ἐκλέξῃ, ἂν δὲν κάμῃ τὴν ἐκλογὴν μὲ προσοχὴν καὶ σκέψιν. Χριστιανὸν νοῶ, ἀληθινὸν τοῦ χριστιανισμοῦ φίλον, ζῆλον ἔχοντα τὸν κατ' ἐπίγνωσιν, καὶ καταπεισμένον, ὅτι ἡ ἀληθὴς θρησκεία τὸνομα μόνον διαφέρει ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην (2)· ὅπου βλέπεις φιλαρχίαν, σπουδὴν τίτλων, ἀποστροφὴν ἰσότητος, ἐκεῖθεν μὴ προσμένῃς δικαιοσύνην, καὶ ἀκολούθως μηδὲ Χριστοῦ θρησκείαν· ἐκεῖ κρύπτεται ἔθνικόν τι καὶ κιαφηρικόν. « Οἱ δοκοῦντες

(1) Ἴδε τὰ εἰς τὰ Πολιτικ. Ἀριστοτέλ. Προλεγόμενα. σελ. ρκ'—ρκς'.

(2) « Τὸ δ' ἐστὶ θρησκευεῖν τὸ θεῖον διὰ [τῶν] τῆς ὄντως δικαιοσύνης ἔργων τε καὶ γνώσεως » Κλήμ. ὁ Ἀλεξανδρ. Στρωμάτ. VI, σελ. 653.

ρη

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ.

« ἌΡΧΕΙΝ ΤῶΝ ἘΘΝῶΝ, κατακυριεύουσιν αὐτῶν κ. τ. λ. »
: Δὲν εἶν' ἄκρως παράξενον, ὅθεν ἔπρεπε νὰ προβάλλωνται
εἰς τοὺς κοσμικοὺς τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἀγάπης τὰ παραδείγ-
ματα, ἐκεῖ μάλιστα (εἰς τὴν ἐκκλησίαν λέγω), νὰ πλεονάζῃ τὸ
ἘΘΝΙΚὸΝ ὄνομα τῆς ἈΡΧῆΣ ;

Π. : Πῶς τοῦτο ; δὲν καταλαμβάνω.

Δ. Οἱ Πατριάρχαι λέγω, οἱ Ἀρχιερεῖς, οἱ Ἀρχιεπίσκοποι, οἱ
Ἀρχιδιάκονοι, ἀκόμη καὶ οἱ Ἀρχιμανδρῖται.

Π. : Ποῖον ὄνομα λοιπὸν θέλεις νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς
Ἀρχιερεῖς ;

Δ. Τὸ δοθὲν ἀπ' αὐτὴν τὴν Θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ, Ἐπί-
σκοποι ; « Προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ, ἐν
« ᾧ ὑμᾶς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔθετο ἘΠΙΣΚΟΠΟΥΣ, ποι-
« μαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ κ. τ. λ. » (1).

(1) Πράξ. κ', 28. Τὸ Πατριάρχης ἔλαβεν ἀρχὴν ἀπὸ τὴν Ἰουδαϊκὴν
πολιτείαν, διηρημένην εἰς δώδεκα Πατριάς ἢ φυλάς, ἐκ τῶν ὁποίων
καθεμία ἐγνώριζε Πατριάρχην τῆς ἐπώνυμον ἐν' ἀπὸ τοὺς δώδεκα υἱοὺς
τοῦ Ἰακώβ. Εἰς τὴν Χριστιανικὴν ἐκκλησίαν τὸ ὄνομα τοῦ Πατριάρχου
ἠκούσθη πρῶτον περὶ τὰ μέτα τῆς πέμπτης ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετη-
ρίδος. Τὸ δὲ Ἀρχιερεὺς εὐρίσκεται καὶ εἰς τὴν Νέαν διαθήκην, ὅχι
ὅμως ὡς τὸ ἐνοοῦσαν οἱ Ἰουδαῖοι, οὐδ' ὡς ἐπώνυμον τῶν χριστιανῶν
ἐπισκόπων. Μόνος ὁ Χριστὸς ὀνομάζετ' εἰς αὐτὴν Ἀρχιερεὺς· καὶ μόνον
αὐτὸν ἐγνώρισαν οἱ Ἀπόστολοι Ἀρχιερεῖα καὶ Ἀρχιποιμένα
(Α. Πέτρ. ε', 4), καὶ τοῦτον ὅχι κατὰ τὴν τάξιν Ἀαρών, ἀλλὰ κατὰ
τὴν τάξιν Μελχισεδέκ, τοῦ ὁποίου τὰ ὀνόματα σημαίνουν Δικαι-
οσύνην καὶ Εἰρήνην· « Ἰησοῦς, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ,
» Ἀρχιερεὺς γενόμενος εἰς τὸν αἰῶνα! Οὗτος γὰρ ὁ Μελχισεδέκ, βασι-

Π. Δὲν ἔχω τί νὰ ἀντιλέξω εἰς ταῦτα· δὲν τολμῶ ὁμῶς νὰ τὰ συμβουλευσω καὶ πρὸς τοὺς ἐκεῖ. Φοβοῦμαι...

Δ. Ἐχων τὸ εὐαγγέλιον εἰς χεῖρας φοβεῖσαι τί; μὴ σ' ὀνομάσωσιν αἰρετικόν;

Π. Μὴ ἄλλο τι χειρότερον, Ἄθεον. Κ' εἰς τοῦτο, φίλε Δημοχάρη, δὲν ἔχει νὰ μὲ παρηγορήσῃ τὸ Ἐδοξεν αὐτῷ. Ὅχι δὲν ὑποφέρω τόσον αἰσχρὸν ἐπίθετον.

Δ. Μάταιος φόβος, φίλε Πασιχάρη· ἐπέρασ' ὁ καιρὸς, ὅτε ἀπὸ ἀληθινῶν ἀθέων σόματα ἐδίδοντο εἰς ἄλλους τοιαῦτα ἀντιχριστιανικά ἐπίθετα. Δὲν ἔχει ἡ Ἑλλάς ἱερωμένους ἀντιχριστούς· ἀν' ἀγαπᾶς νὰ γνωρίσης τοιούτους, ζήτηί τους εἰς τὴν ἀθλίαν Ἰσπανίαν καὶ εἰς τὴν ἀθλιεστέραν Λυσιτανίαν. Ἐὰν ὁμῶς εὔρεθῇ καὶ μεταξύ μας τίς ἀρκετὰ μωρὸς, ἢ ἀρκετὰ ὑποκριτής, ὥσε νὰ σὲ συκοφαντήσῃ, οὐδ' ἐγὼ σὲ συμβουλεύω τὸ Ἐδοξεν αὐτῷ· ἔχεις ὄπλον ἰσχυρὸν ἄλλο, πάλιν ἀπὸ τὴν ὑπλοθήκην τῆς θρησκείας.

» λέυς Σαλήμ, ἱερεῖς τοῦ θεοῦ τοῦ ὑψίστου... πρῶτον μὲν ἐρμη-
 » νεύμενος βασιλεὺς δικαιοσύνης, ἔπειτα δὲ καὶ βασιλεὺς Σαλήμ, ὃ
 » ἐστὶ βασιλεὺς εἰρήνης » (Πρὸς Ἑβρ. ζ'. 20. ζ', 1-2). Εἰς ἡμᾶς
 σήμερον ὁ Ἀρχιερεὺς, ἀν' νοῆται κατὰ τὴν τάξιν Ἀαρὼν, Ἰουδαίξει·
 καὶ οὕτω φαίνεται ὅτι τὸ νοεῖ ὁ κληρὸς τῆς Δυτικῆς ἐκκλησίας,
 ἐπειδὴ δεκατεύει ἀκόμη τοὺς χριστιανούς του (ὅπου συγχωρεῖται),
 ὡς ἐδεκάτευαν οἱ Δευῖται τοὺς Ἰουδαίους. Ἀν' νοηθῇ κατὰ τὴν τάξιν
 Μελχισεδέκ, σφετερίζεται τὸ εἰς μόνον τὸν Χριστὸν δοθέν ὄνομα.

Τοῦτο ἔκρινα σημειώσεως ἄξιον, ὅχι δογματικῶς, ἀλλ' ὑποβάλλων
 αὐτὸ εἰς τὴν κρίσιν τοῦ φιλοχριστοῦ τῆς Ἀνατολικῆς ἐκκλησίας κλήρου.

Π. Φανέρωσέ μέ το, παρακαλῶ σε.

Δ. Εἶπέ τον, ὅτι Ἄθῆους ὀνομάζει ὁ Ἀπόστολος τοὺς μὴ πιστεύοντας εἰς τὸν Χριστόν (1)· κ' ἐρώτησέ τον, 'τίς δὲν πιστεύει εἰς Χριστόν, ὅστις ἀγαπᾷ ἀρχάς, ἐξουσίας, τίτλους, μισεῖ τὴν ἰσονομίαν, καὶ τὴν ἀδελφικὴν μετ' ἀλλήλων συμβίωσιν, ἢ ὅστις ἐπιθυμεῖ καὶ εὐχεται νὰ ἴδῃ τοὺς ἐλευθερωμένους Ἕλληνας, κατὰ μὲν τὴν κοσμικὴν πολιτείαν, κυβερνωμένους ἀπὸ κυβερνήτας τὸ πρᾶγμα καὶ τὸνομα χριστιανούς, καὶ ὄχι ἔθνικούς· κατὰ δὲ τὴν ἱερατικὴν, ποιμαινομένους ἀπὸ πατέρας φιλοσόργους, καὶ ὄχι ἀπὸ λύκους βαρεῖς, καλυμμένους μὲ δέρματα προβάτων; Εἶχα καὶ ἄλλα νὰ σὲ εἶπω περὶ τούτου, καὶ ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ ἀπὸ τὴν πολιτικὴν ἱστορίαν, φίλε μου Πασιχάρη, ἀν δὲν ἐδιάζῃσο νὰ ἀναχωρήσης.

Π. Μὲ κακοφαίνεται πολὺ, ὅτι δὲν με συγχωρεῖ ὁ καιρὸς νὰ τ' ἀκούσω· ἐλπίζων ὅτι θῆλεις ἄλλην φοράν μὲ τὰ διηγηθῆν, σ' εὐχομαι καὶ τρίτον ὑγείαν!

Δ. Καὶ κατευόδιον ἐγὼ εἰς τὸν Πασιχάρην!

15 Μαρτίου, 1829.

(1) « Ὅτι ἦτε ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ χωρὶς Χριστοῦ, ἀπηλλοτριωμένοι » τῆς πολιτείας τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ξένοι τῶν διαθηκῶν τῆς ἐπαγγελίας, » ἐλπίδα μὴ ἔχοντες, καὶ ἌΘΕΟΙ ἐν τῷ κόσμῳ. » Πρὸς Ἐφεσ. β', 12.

ΓΛΩΣΣΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΥΛΗΣ

ΔΟΚΙΜΙΟΝ.

ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Α.

Α. Στοιχείον πρῶτον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου. Πλεονάζει καταρχὰς τῶν λέξεων, οἷον, Ἀπήγανος, Ἀμασχάλη, Ἀσφενδόνη, πλεονασμὸν συγχωρημένον εἰς τοὺς ποιητάς, ὡς ἂν τὸ ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον τῶν συλλαβῶν, οἷον ὁ Σιχουργήσας (δὲν ἐνθυμοῦμαι τίς),

Δίδει τον πληγὴν μεγάλην
Μέσα εἰς τὴν ἀμασχάλην,

φανερὸν, ὅτι ἐπλεόνασε τὸ $\bar{\alpha}$, διὰ τὸ μέτρον. Ἄλλ' ἐὰν ἀντὶ τοῦ Μέσα ἐμεταχειρίζετο τὸ Πάραυτα, ἢ ἄλλο τί τρισύλλαβον, τότε ἐδύνατο νὰ εἶπη χωρὶς πλεονασμὸν,

Πάραυτα εἰς τὴν μασχάλην.

Λαμβάνεται εἰς τόπον τοῦ η , Δά(δωρικῶς), Ἀλεκάτη·—τοῦ $\bar{\sigma}$, Ἀγκανίζει, Ἀρμαθιά, Ἀρφανός. — τοῦ $\bar{\omega}$ (Ἰδ. Ἄτακτ. I, σελ. 99). — τῆς $\bar{\alpha}\iota$ διφθόγγου, Ἀψά ἀπὸ τὸ Αἶψα. Αἱ λοιπαὶ μεταβολαὶ ἐσημειώθησαν πρότερον (Ἄτακτ. I, σελ. 377).

Α. Σημαίνει σέρητιν, συνθεμένον μὲ λέξεις ἄλλας, τῶν

ὁποῖων ποτέ μὲν φυλάσσει, ποτέ δὲ μεταβάλλει τὸν σχηματισμόν. Τὸν φυλάσσει μὲν, παραδείγματος χάριν, εἰς ταύτας τὰς λέξεις· ἀπὸ τὸ νοῦς σχηματίζεται τὸ Ἄνους, ὁ σερημένος δηλαδὴ ἀπὸ νοῦν, ἀπὸ τὸ κακός, Ἄκακος, ὁ σερημένος ἀπὸ κακίαν, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Τὸν μεταβάλλει δὲ εἰς ταύτας· ἀπὸ τὸ ὕλη, Ἄϋλος, ὅστις δὲν εἶναι πλασμένος ἀπὸ ὕλην, ἀπὸ τὸ ψυχή, Ἄψυχος, ὅστις δὲν ἔχει ψυχὴν.

Ὅταν ἡ ἀπλὴ λέξις ἀρχίζῃ ἀπὸ φωνῆεν, τὸ σερητικὸν $\bar{\alpha}$ προσλαμβάνει τὸ $\bar{\nu}$ καὶ γίνεται $\bar{\alpha\nu}$, εἰς ἀποφυγὴν τῆς προξενουμένης ἀπὸ τὴν συνδρομὴν δύο φωνηέντων κακοφωνίας. Οὕτω παρ. χάρ. ἀπὸ τὸ ἄξιος, δὲν λέγομεν Ἄάξιος, διὰ τὸ κακόφωνον, ἀλλ' Ἄνάξιος· ἀπὸ τὸ ἄρμοςός, ὄχι Ἄάρμοςος, ἀλλ' Ἄνάρμοςος. Καὶ τοῦτο μὲν φαίνεται γενικὸς κανὼν δι' ὅλας τὰς ἀρχομένας ἀπὸ τὸ $\bar{\alpha}$ φωνῆεν, διότι, ἐπειδὴ ἡ ἐκφώνησις τοῦ $\bar{\alpha}$ ἀπαιτεῖ τὴν μεγαλητέραν ἀνοιξίν τοῦ σώματος καὶ τῶν χειλέων, ἐπεταί, ὅτι καὶ ἡ συνδρομὴ τῶν δύο $\alpha \alpha$ κάμνει μεγαλητέραν τὴν κακοφωνίαν. Εἰς τὰς λέξεις ὅμως τὰς ἀρχομένας ἀπὸ τὰ λοιπὰ φωνήεντα, ὁ κανὼν ἔχει ἐξαιρέσεις· ἐπειδὴ λέγομεν Ἄόμματος, Ἄϋλος κ. τ. λ. καὶ ὄχι Ἄνόμματος, Ἄνυλος.

Εἰς τινὰς λέξεις ἐχούσας τὸ σερητικὸν $\bar{\alpha}$ μὲ προσθήκην τοῦ $\bar{\nu}$, οἱ χυδαῖοι ἐπενόησαν βάρβαρον συγκοπὴν, ἄγνωστον εἰς τοὺς παλαιούς, οἷον Ἄρίθμητος, Ἄγδίκητος, Ἄγγικτος κ. τ. λ. ἀντὶ τοῦ Ἄναρίθμητος, Ἄνεκδίκητος, Ἄνέγγικτος. Τὰ τοιαῦτα εἰς τοὺς ποιητὰς συγχωροῦνται ἴσως κάποτε· οἱ πεζογράφοι χρεωστοῦν νὰ τὰ ποφεύγωσι.

Εἰς ἄλλας λέξεις τὸ σερητικὸν $\bar{\alpha}$ διπλασιάζεται μὲ προσθήκην τοῦ $\bar{\nu}$ μεταξὺ τῶν δύο, οἷον Ἄνάβαθος, Ἄνάμελος, ἀντὶ τοῦ Ἄβαθος (Ἑλλ. Ἀβαθῆς), Ἄμελος (Ἑλλ. Ἀμελῆς), Ἄνάβολα, Ἄνάκαρδα, ἀντὶ τοῦ Ἄβολα, Ἄκαρδα.

Τούτων παραδείγματα εὐρίσκονται καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν τῶν Ἑλλήνων γλῶσσαν, μάλιστα δὲ τῶν ποιητῶν, οἷον Ἀνάεδνος, Ἀνάελπτος, καὶ ἄλλα.

Ἄ. Ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ, Ἄ! καλὲ τί με λέγεις; — ἐπιθυμίας, Ἄ! μὴν ἦτον ἀληθὲς ὅ, τι με λέγεις. — λύπης, Ἄ! πόσον εἶμαι δυστυχῆς! — γέλωτος, Ἄ, Ἄ, Ἄ, νόστιμον τοῦτο! Ἀμαρτάνουν ὅσοι ἀντὶ τούτου μεταχειρίζονται τὸ Ἄχ.

Σημείωσε, ὅτι ὁ διάφορος πνευματισμὸς τοῦ ἐπιφωνήματος τούτου, ἐπινοηθεὶς εἰς διάκρισιν τῆς διαφόρου σημασίας ἀπὸ τοῦς παλαιοῦς γραμματικοῦς, εἰς ἡμᾶς τὴν σήμερον ἔγινεν ἀδιάφορος· ὅθεν ἐπίσης καλῶς γράφεται Ἄ, Ἄ, Ἄ, ἢ Ἄ.

ἌΒΑΛΤΟΣ, ὅστις ἀκόμη δὲν ἐβάλθη, νέος, καινούργιος (Ἑλλ. καινουργῆς). Φόρεμα ἄβαλτον, φόρεμα, τὸ ὁποῖον κανεὶς ἀκόμη δὲν ἐνδύθη, καὶ ἀκολούθως, νέον.

Οἱ παλαιοὶ ἐμεταχειρίζοντο, εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν, τὴν λέξιν Ἄβλης, σύνθετον (ὡς καὶ τὸ Ἄβαλτος) ἀπὸ τὸ Βάλλω ῥῆμα καὶ τὸ ἄ, στερητικὸν μόριον. Κατὰ τὸν Ἡσύχιον, » Ἄβλης, νεουργῆς, μὴ βληθεὶς » καὶ « Ἄβλητα, καινὰ, » κ. τ. λ ». Καὶ ἂν ἐκεῖνοι τὸ ἐμεταχειρίζοντο διὰ νὰ σημάνωσι βέλος, τὸ ὁποῖον ἀκόμη δὲν ἐβάλθη, ἤγουν δὲν ἐτοξεύθη, καὶ ἀκολούθως νεωστὶ κατασκευασμένον, τίποτε δὲν ἐμποδίζει ἡμᾶς νὰ μεταχειριζώμεθα τὸ Ἄβαλτον καὶ εἰς τὰ ἐνδύματα ἢ φορέματα. Ἡ λέξις Βάλλω εἶναι πολυσήμαντος· ἐπειδὴ ἀπ' αὐτὴν ὠνομάσθη καὶ τὸ ἐνδυμα, Περὶβλημα καὶ Περὶβόλαιον. Οὐδ' αὐτὸς ὁ βαρβαροφανὴς σχηματισμὸς τοῦ Ἄβαλτος (ἀντὶ τοῦ Ἄβλητος), μάχεται τὴν ἀναλογίαν τῆς γλώσσης, ἐπειδὴ ὁμοιάζει τὸ ἀπὸ τὸ Ψάλλω, Ἄψαλτος, καὶ τὸ ἀπὸ τὸ Σφάλλω, Ἄσφαλτος.

Σημείωσε προσέτι, ὅτι ὡς λέγομεν Ἄβαλτον φόρεμα, τὸ μὴ

ἀλόμῃ ἐπιβαλμένοι εἰς τὸ σῶμα, ὡσαύτως λέγομεν καὶ Πρωτόβαλτον, τὸ ὁποῖον ἐνδύομεθα κατὰ πρώτην φοράν.

ἌΒΙΑ, Στεῖρα, στέρφα (stérile). Ταύτην τὴν σημασίαν δίδει εἰς τὸ Ἄβια ὁ Σωμαέρας. Ὁ δὲ Δουκάγγιος (σελ. 4) τὸ γράφει παροξυτόνως Ἀβία, μὲ τὴν αὐτὴν ἐξήγησιν, λέγων, «sterilis, » στείρος, ἄγονος. » Νομίζω ὅμως, ὅτι τὸ Ἄβια (ἢ μᾶλλον, Ἄβιος) ἀρμόζει πλέον εἰς γυναῖκας ὑποκειμένας εἰς συχνὰς ἐξαμβλώσεις, ἢ γεννήσεις ἀσθενῶν καὶ ὀλιγοβίων βρεφῶν, παρὰ εἰς τὰς ὀλότελα στείρας. « Ἄβια, οὐ βιώσιμα » λέγει ὁ Ἡσύχιος, οὐδετέρως.

ἌΒΛΑΒΗΣ, (ἴσως) ὅστις δὲν βλάπτεται· Ἄβλαβος, (ἴσως) ὅστις δὲν προξενεῖ βλάβην, οἶον, Ἄβλαβον φαγίον, ποτόν. κ. τ. λ.

ἌΒΟΥΛΑ. Ζήτει Ἄβουλος.

ἌΒΟΥΛΟΣ (inconsidéré). ἔχομεν παροιμίαν διδασκαλικήν, Ἄβουλος νοῦς, διπλὸς ὁ κόπος. Τοῦτο συμβαίνει εἰς τοὺς ἐπιχειροῦντας τί, χωρὶς νὰ τὸ προσκεφθῶσι, καὶ νὰ τὸ προερευνήσωσιν ἀκριβῶς· καὶ κοπιᾶζουσι τὸ διπλοῦν, καὶ οὐδ' ὁ διπλοῦς κόπος ἀρκεῖ πολλάκις νὰ τὸ κατορθώσωσι. Ἄβουλα, ἐπίρρ. συντασσόμενον κομφῶς μὲ γενικήν, οἶον Ἄβουλά μου, χωρὶς τὴν θέλησιν ἢ γνώμην μου· Τὸ ἔκαμεν ἄβουλα τῶν γονέων του.

ἌΓΆΛΙΑ. Ἐπίρρ. σιγὰ (doucement). Ἴσως ἀπὸ τὸ Ἄγα νός. « Ἄγάμιδα, ἀτρέμας » λέγει ὁ Ἡσύχιος, καὶ « Ἄγανοί, » πραεῖς. »

ἌΓΑΠῶ, εὐαρεστοῦμαι εἰς πρόσωπον ἢ πράγματι, κρίνων αὐτὸ ὡς καλόν. Ἀγαπῶ μὲ τὴν καρδίαν, — ἀπὸ καρδίας, — ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας. Ἀγαπῶ τὸν Θεόν, — τὸν πλησίον, — τὴν ἀρετήν, — τὴν σπουδὴν. Ἀγαπῶ πιστὰ, — σταθερὰ, — ἐγκαρδιακά. Τὸν

ἀγαπῶ ὡς τὸν ἑαυτόν μου, — ὡς τὰ ὀμμάτιά μου.
 2) Συνειθίζω, καταγίνομαι, ἀσχολοῦμαι, εὐρίσκω εὐχαρίστησιν
 εἰς πράξιν τινά, Ἀγαπᾶ νὰ καταλαλῆ, — νὰ κοιμᾶται,
 — νὰ παίζει.

Αἱ τελευταῖαι φράσεις ἰσοδυναμοῦν μὲ τὸ Ἀγαπᾶ τὴν κατα-
 λαλιάν, τὸν ὕπνον, τὸ παιγνίδιον. 3) Ἐχω ἔρωτα εἰς πρόσωπον
 διαφόρου γένους, Ἀγαπᾶ ἀνὴρ γυναῖκα, ἢ Γυνὴ ἄνδρα,
 καὶ οὐδετέρως, Ἀγαπᾶ, χωρὶς πτώσιν, ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἔχει
 ἔρωτα, οἶον, Δὲν ἐξεύρει πόσον σκληρὸς τύραννος εἶναι
 ὁ ἔρωσ, ὅσιν ποτέ του δὲν ἠγάπησεν. Ὅθεν λέγεται καὶ
 Ἀγαπητικὸς ὁ ἔρασις, καὶ Ἀγαπητικὴ ἡ ἐρωμένη, ἀντὶ
 τῶν ὁποίων ὀρθότερον ἦθελ' ἴσως εἶσθαι τὸ Ἀγαπητὸς καὶ
 Ἀγαπητή. 4) Προτιμῶ (μὲ τὸ Κάλλιον). Κάλλιον ἀγαπῶ
 νὰ ἀποθάνω παρὰ νὰ πράξω ἔργον ἄτιμον. 5)
 Εὐαρεσοῦμαι ὠφελοῦμαι, εἰς τι ἢ ἀπό τινος (ἐπὶ ἀλόγων ζώων
 ἢ ἀψύχων). Τὰ ἀηδόνια ἀγαποῦν ὅπου εἶναι νερά
 πολλά. Τὰ σιτάρια δὲν ἀγαποῦν πετρώδεις τό-
 πους.

Εἰς τὴν πρώτην σημασίαν, λέγομεν, Ἀγαπῶ ἀπὸ καρδίας,
 ὡς τὸ ἔλεγον καὶ οἱ παλαιοὶ (Ἀριστοφάν. Νεφ. 86),

Ἄλλ', εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄντως φελεῖς,
 ὦ παῖ, πιθοῦ, —————

ἦγουν, ὦ παιδίον, ἄκουσε τὴν συμβουλήν μου, ἂν ἀληθινὰ
 μ' ἀγαπᾶς ἀπὸ καρδίας. Λέγομεν ἀκόμη, συγχαίρομενοι, εὐχό-
 μενοι, ἢ παρακαλοῦντες τινὰ καὶ ζητοῦντες τί, Νὰ ἴδῃς ὅ,τι
 ἀγαπᾶ ἡ καρδιά σου! Νὰ χαρῆς ὅ,τι ἀγαπᾶς! Ὁμοίως
 καὶ οἱ παλαιοὶ (Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 250),

Πρὸς ὅ,τι σοι φίλον, ἐκ σέθεν ἄντομαι,
 ἢ τέκνον, ἢ λέχος, ἢ χρέος, ἢ θεός.

Εἰς τὴν δευτέραν σημασίαν ἐμεταχειρίζοντο τὸ συνώνυμον Φιλῶ (Σοφοκλ. Οἶδ. Τυρ. 569),

Ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγᾶν φιλῶ.

Ἡ τρίτη εὐρίσκεται εἰς τοὺς Ἑβδομήκοντα, « Θημάρ τὴν » ἀδελφὴν Ἀβεσσαλῶμ τοῦ ἀδελφοῦ μου ἐγὼ ἀγαπῶ. » (Β. Βασιλ. 13, 4).

Εἶπε καὶ ὁ Λουκιανὸς (Ἀληθ. ἰσορ. Β', § 25), « Ἐπιμανῶς » ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. »

ἌΓΓΑΡΕΪΩ. (Ἰδ. Πρόδρ. Ἑλλ. Βιβλιοθήκ. σελ. 364).

ἌΓΓΕΪΟΝ, σκεῦος κοῖλον, διωρισμένον νὰ δέχεται καὶ νὰ κρατῇ τί. 2) Εἰδικῶς καὶ κατ' ἀντονομασίαν, τὸ εἰς ὑποδοχὴν οὔρου, ἢ κοπρίων χρήσιμον, τὸ ὁποῖον καὶ Καθήκιον, καὶ Ἐπιδέξιον, καὶ Ἀναγκαῖον, καὶ Χρεία λέγεται. Καθήκιον, ὅτι κάθεται ἐπάνω εἰς αὐτὸ, ὅσιν θέλει νὰ κενώσῃ τὴν κύσιν ἢ τὴν κοιλίαν. Ἐπιδέξιον, κατ' εὐφημισμὸν ὅμοιον τῶν Ἰταλῶν, οἱ ὁποῖοι τὸ σημαίνουν μὲ ταυτόσημον λέξιν, Destro. Ἀναγκαῖον, καὶ Χρεία, ὅτι ὑπουργεῖ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἀναγκαιοτάτας τῆς φύσεως χρείας. 3) Μεταφορικῶς, Κακὸν ἀγγεῖον, ἄνθρωπος διεσραμμένος, γεμισμένος ἀπὸ κακίαν, « Πλήρης παντὸς δόλου καὶ πάσης » ῥαδιουργίας » ὡς εἶπεν ὁ Ἀπόστολος (Πράξ. ιγ', 10). Ὁ Ἀριστοφάνης (Ἄχαρν. 936) λέγει περί τινος συκοφάντου,

Πάγχρησον ἌΓΓΟΣ ἔσαι,
Κρατὴρ ΚΑΚῶΝ, τριπτὴρ δικῶν.

ὁθεν φαίνεται, ὅτι τὸ Ἀγγεῖον εἶναι παράγωγον τοῦ Ἄγγος.

ἌΓΓΕΛΙΚΟΣ, ἴδιος τῶν Ἀγγέλων. Βίον ἀγγελικὸν ἀνομάζουσι οἱ Μοναχοὶ τὸν μοναστικὸν βίον, καὶ Σχημα ἀγγελικὸν, τὴν μονασικὴν φορεσίαν, ἥτις τοὺς διακρίνει ἀπὸ τοὺς

κοσμικούς. Ἀγγελικὴ φωνή, ἡ γλυκεῖα καὶ μελωδική φωνή (voix angélique).

Τὸ θηλυκὸν Ἀγγελικὴ ὀξύνεται, ὡς τὸ ἀρσενικὸν, ὅταν ᾖ ἐπίθετον· παροξύνεται δὲ, Ἀγγελίκη (Angélique), ὅταν μεταβαίῃ εἰς ὄνομα γυναικὸς κύριον, καὶ ὄχι, προπαροξυτόνως, Ἀγγέλικα. Λέγεται καὶ Ἀγγελίνα.

ἌΓΓΕΛΟΣ, (ange). Θηλυκ. Ἀγγέλισσα (ange femelle). Ζ. Νεράδες.

ἌΓΓΙΔΕΣ (γρ. Ἀγκίδες). Εἰς τούτους τοῦ Ὀππιανοῦ (Ἄλ. III, 285) τοὺς σίχους,

Χαλκοῦ μὲν σκληροῖο τετυγμένον, ἢ σιδήρου
Ἄγκισρον πέλεται, δίχα δὲ γλωχίνες ἔχουσιν,

ὁ σχολιαστὴς ἐξηγεῖ τὸ Γλωχίνες, διὰ τοῦ Ἀγγίδες (pointes) τῆς κοινῆς γλώσσης. Οἱ παλαιοὶ τὰς ἔλεγον Ἀκίδας χωρὶς τὸ γ· ἀλλ' ὅτι καὶ τὸ Ἀγκίδες (ὄχι Ἀγγίδες) ᾗτον Ἑλληνικόν, μαρτυρεῖται ἀπὸ τὸν Ἡσύχιον, ὅστις λέγει ὄχι μόνον, « Ἀκίδας, τοῦ βέλους τὰς ὀξύτητας » ἀλλ' ὀνομάζει καὶ τὴν βελοθήκην (carquois) « Ἀγκίον, Ἀγκιθήκην. »

ἌΓΓΡΙΖΩ (irriter, effaroucher). Ἴσως καὶ τοῦτο Ἀγκρίζω. Ὁ ποιητὴς τοῦ ΒΧ. λέγει,

Εἶχε δ' αὐτὸς ὁ βασιλεὺς δύο παῖδας φιλάτους,
Λοιπὸν ὡς ἐτελεύτησεν ὁ πρῶτος ἐκ τούτων δύο,
Καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ὀδευτέρου ἐξέβην ἠγκρισμένους.

Καὶ ἄλλος (ΣΦ),

Ὁ νοῦς τῆς τῆς πολιτικῆς εἰς τὸ κακὸ γυρίζει,
Ἀγκρίζει κύριν καὶ παιδία, καὶ ἀνδρόγυνα χωρίζει.

Λέγει ὁμοίως ὁ Ἡσύχιος, « Ἀγγρίζειν, ὑφαιρεῖσθαι, ἐρεθίζειν. » Τὴν αὐτὴν γραφὴν καὶ τὴν αὐτὴν ἐξήγησιν φέρει καὶ ὁ Ἐτυμο-

λόγος (σελ. 7). Ἄλλ' ὁ Σουίδας, « Ἄγγρις, ἡ ὀδύνη, καὶ » Ἀγγρίζειν, τὸ ὀδυνᾶν » Γράφεται καὶ διὰ τοῦ ε̄ « Ἐγγρι- » σμὸς παροξυσμὸς » λέγει πάλιν ὁ Ἡσύχιος. Ζ. Ἀγγρίζω.

ἈΓΓΡΪΦΙΟΝ (ὄχι ἀγκρύφιον), ἀρπάγιον, ὄργανον ὡσεπι- πολὺ σιδηροῦν, ἔχον μίαν ἢ πηλλὰς ἄκρας κυρτάς, ὅθεν κρεμῶ- μεν, ἢ μὲ τὸ ὅποιον, ἀναλαμβάνωμεν ἢ ἀνασύρωμεν τίποτε. Εἶναι τὸ βαρβάρουτουρκισὶ λεγόμενον **Τσιγκέλιον** (сгоч ἢ crochet). Τὸ Ἀγγρίφιον πιθανὸν ὅτι παράγεται ἀπὸ τὸ Ἐγγριφος, Ἐγγρίφιον (ἀπὸ τὴν πρόθεσιν, ἘΝ, καὶ τὸ ΓΡΪΦΟΣ ἢ ΓΡΪΠΟΣ). Ἐνδέχεται δὲ νὰ ἔπαθε καὶ συγκοπὴν τῆς ἈΝἈ προ- θέσεως, ἀπὸ τὸ Ἀναγρίφιον, ὡς τὸ Ἄγκρισις ἀπὸ τὸ Ἀνά- κρισις, καὶ τὸ Ἄγκλιμα ἀπὸ τὸ Ἀνάκλιμα. Τὸ δὲ Ἀρπά- γιον (ἔθεν τὰ Γαλλικὰ ὀνόματα harpeau, harpin, harpon), εἶν' ὑποκοριστικὸν τοῦ Ἀρπάγη, (ἀπὸ τὸ ἀρπάζω). Ἀρπάγην ὀνόμαζαν οἱ παλαιοὶ τὸ σκεῦος μὲ τὸ ὅποιον ἐκ- βάλλονται ἀπὸ τὰ πηγᾶδια οἱ πεσόντες εἰς αὐτὰ κάδοι ἢ σίκλαι (seaux). « Ἀρπάγη (λέγει ὁ Ἡσύχιος)... σκεῦος ἔχον ὀγκίνους, » ᾧ τοὺς κάδους ἀνασπῶσιν ἀπὸ τῶν φρεάτων κ. τ. λ. »

ἈΓΔΪΚΗΤΟΣ, ἀντὶ τοῦ Ἀκδίκητος, καὶ τοῦτο πάλιν ἀντὶ τοῦ Ἀνεκδίκητος, Λατιν. Inultus (qui n'est point vengé). Ζ. Α. σερητ. καὶ Παροῦ.

ἈΓΙἈΖΩ (devenir saint), καὶ μεταβατ. Κρίνω ἅγιον (canoniser). 2) καθαρίζω δι' ὕδατος τοῦ ὀνομαζομένου Ἀγιασμοῦ (eau bénite) ἢ ἄλλου τινὸς μέσου (sanctifier). Ζ. Ψηφῶ.

ἈΓΙΑΣΜΟΣ. Ζ. Ἀγιαζώ.

ἈΓΙΟΚΕΡΙ, Ἀγιοκήριον. Οὕτως ὀνομάσθη ἢ ἀπὸ κηρίου κατασκευασμένη λαμπὰς (bougie), διὰ τὴν ὠσμάλισα εἰς τὰς ἐκκλησίας χρῆσιν.

ἈΓΙΟΚΛΗΜΑ. Ζ. Αἰγόκλημα.

ΑΓΚΑΛΛΑ. Ζ. Καλακαί.

ΑΓΚΑΛΙΑ (καὶ ὄχι Ἀγγαλία) σημαίνει τὸ αὐτὸ καὶ Ἀγκάλη, τὴν ὅλην χεῖρα δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς ὤμους ἕως τὰ δάκτυλα, κυρτωμένην διὰ νὰ περιλάβῃ τι πρᾶγμα ἢ πρόσωπον· ὅθεν τὸ ῥῆμα Ἀγκαλιάζω (*embrasser*), σημαῖνον τὴν ἐνέργειαν, καὶ τὰ ῥηματικά, Ἀγκαλίαισις, ἢ Ἀγκαλίαισμα, τὴν ἀπὸ τῆς ἐνεργείας πράξιν. 2) αὐτὸ τὸ περιλαμβανόμενον πρᾶγμα, οἷον, Ἐκράτει μίαν Ἀγκάλην (*brassée*) ἢ Ἀγκάλιαν ξύλα, ἢ φρύγανα, κ. τ. λ.

Κατὰ τὸ δεύτερον σημαίνόμενον εὐρίσκομεν εἰς τὸν Ἡσύχιον, « Ἀγκαλίδες, αἱ τῶν φρυγάνων δέσμαι ἢ μερίδες, » καὶ εἰς τὸν Σουΐδαν, « Ἀγκαλίδα, μερίδα. » Ἀντὶ τοῦ Ἀγκάλις ὁ Ὀμηρος ἐμεταχειρίσθη τὸ Ἄγκαλος, (Ἕμν. εἰς Ἑρμ. 82),

Συμμίσγων μυρίας καὶ μυρσινουειδίας ὄξους,
Τῶν τότε συνδήσας νεοθηλέος ἄγκαλον ὕλης.

Τὰ πρὸ τοῦ Σνεϊδέρου Λεξικά τὸ ἐσημείωσαν ὡς ἀρσενικόν, Ὁ ἄγκαλος· ἐνδέχεται ὅμως, ὡς τὸ ὑπωπτεύθη, νὰ ἦναι καὶ οὐδέτερον, τὸ ἄγκαλον. Καὶ τοῦτο κρίνω πιθανότερον.

ΑΓΚΑΛΙΑΖΩ. Ζ. Ἀγκαλία, καὶ Περιλαμπάνω.

ΑΓΚΑΝΙΖΕΙ (λέγομεν) ὁ γάδαρος, θέλοντες νὰ σημάνωμεν τὴν ἐνέργειαν τῆς φωνῆς του. Ὄρθότερον ἤθελ' εἶσθαι τὸ Ὀγκανίζει, ἐπειδὴ εἶναι ἀπὸ τὸ παλαιὸν Ὀγκάω, Ὀγκάομαι. Ὡς ἀπὸ τὸ Ὀργάω ἔγινε τὸ Ὀργανίζω, τὸν αὐτὸν τρόπον ἀπὸ τὸ Ὀγκάω ἐσχηματίσθη τὸ Ὀγκανίζω (*braire*).

ΑΓΚΙΔΕΣ. Ζ. Ἀγγίδες.

ΑΓΚΙΝΑΡΑ, ἀπὸ τὸ Ἕλλην. Κινάρα (*artichaut*), καὶ μὲ τὸ πλεοναστικὸν ᾠ Ἀκινάρα. τὸ γ̄ ἐπροστέθη, ὡς εἰς τὸ Ἀγκίδα.

ἌΓΚΩΝΙΑ, τὸ αὐτὸ καὶ Γωνία (coīn), ἀπὸ τὸ Ἄγκων (coude)· διότι τοῦ Ἄγκωνος ἡ δίπλωσις σχηματίζει γωνίαν, καὶ πᾶσα γωνία εἰκονίζει διπλωμένον ἄγκωνα. Οἱ σχολιασταὶ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. π', 702), εἰς τὸ « Ἐπ' ἄγκωνος » τείχεος » παρατήρησαν, ὅτι ὁ Ποιητὴς ἐμεταχειρίσθη τὸ Ἄγκων εἰς σημασίαν τοῦ Γωνία.

ἌΓΝΑΝΤΙΑ ἀπὸ τὸ ἐναντία (ἐπίρρ.) κατὰ τροπὴν τοῦ ε̄ εἰς ᾱ, καὶ προσθήκην τοῦ δίγαμμα.

ἌΓΝΩΣΤΟΣ (imprudent). Ζ. Περνώ. Καὶ ἐξήγει ἐμπαρόδῳ καὶ τὸν Ἡσύχιον, « ὈΝΟΔΕΣΤΕΡΟΙ, ἄγνωστοι. » Οἱ κριτικοὶ, μὴ γνωρίζοντες τὴν νέαν σημασίαν τοῦ Ἄγνωστοι, δὲν ἐκατάλαβαν τί λέγει ὁ Ἡσύχιος. Γράφε πρῶτον ὈΝΟΔΕΣΤΕΡΟΙ (ἀπὸ τὸ Ὀνώδης), ἔπειτα νέει ἀγνώστους τοὺς ὀνώδεις τὸν νοῦν, ἢ ἂν ἀγαπᾶς, μονολεξεί, τοὺς Γαδαρόνους, ὡς ὀνομάζουσι καὶ οἱ Γάλλοι Γάδαρον (âne), μεταφορικῶς, τὸν ἡλίθιον, καὶ Γαδουροσύνην (ânerie) πράξιν ἢ λόγον ἀνόητον.

ἌΓΟΥΡΟΣ, ὁ μὴ ὥριμος. Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον, Πέπων, Ὠριμος καὶ Ὠραῖος (mûr), τῶν ὁποίων τὸ ἀντικείμενον εἶναι Ἄωρος (vert), καὶ μὲ τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα, Ἄγωρος. Ἡ δὲ τροπὴ τοῦ ῶ εἰς οῦ συνέβη κατὰ τὸ Κουδούνιον ἀπὸ τὸ Κώδων, καὶ Σκουρία ἀπὸ τὸ Σκωρία.

ἌΓΡΑΜΜΑΤΟΣ, ἀμαθής, ἀπαίδευτος (ignorant), καὶ ἀκολούθως ἄχρηστος· ὡς τὸ μαρτυρεῖ καὶ ἡ κοινὴ παροιμία, « Ἄνθρωπος ἀγράμματος, ξύλον ἀπελέκητον » παροιμία ἀξία νὰ λέγεται καὶ νὰ μνημονεύεται συχνά. Καθὼς τὸ ξύλον διὰ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς οἰκοδομήν, πρέπει πρῶτον νὰ πελεκηθῇ, παρόμοια καὶ ὁ πολίτης, διὰ νὰ ᾖναι χρήσιμος εἰς τὴν πολιτείαν καὶ πατρίδα του, χρεωσθεῖ νὰ ἐξεύρῃ κἂν, ἂν ὄχι ἄλλο, νὰ ἀνυγινώσκῃ, νὰ γράφῃ, νὰ ἀριθμῇ, καὶ διὰ τῆς ἀναγνώσεως

ἠθικῶν καὶ ἱστορικῶν βιβλίων, νὰ σοφίζεται καθημέραν, ὡσεὶ νὰ βλέπη καὶ νὰ κρίνῃ ὀρθῶς τὰ γινόμενα.

Διπλοῦν ὀρώσιν οἱ μαθόντες γράμματα,

εἶπεν ἓνας ἀπὸ τοὺς παλαιούς ποιητάς.

ἌΓΡΑΦΟΣ (ὁ καὶ ἦ), ὅστις δὲν εἶναι γραμμένος, οἶον, Παράδοσις ἄγραφος, Νόμος ἄγραφος. Λαμβάνεται καὶ οὐσιαστικῶς ἢ μᾶλλον ἑλλειπτικῶς, εἰς τὸ οὐδέτερον, Τοῦτο εἶναι ἀπὸ τὰ ἄγραφα, ἤγουν ἀπὸ τὰ ἀσυνήθιστα, ἀπὸ τὰ παράξενα, ὅταν ὁ λόγος ᾖ περὶ παραδόξου τινὸς πράγματος. 2) Εἰς τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι τίποτε γραμμένον, Χαρτίον ἄγραφον, ἤγουν λευκὸν (papier blanc).

ἌΓΡΕΛΟΣ. Ἕλλην. Ἄγριέλαιος, ἢ Κότινος (olivier sauvage).

ἌΓΡΙΑ, ἢ Ἀγριάδα. Φυτόν ὅμοιον τοῦ σίτου· εἶναι τῶν Ἑλλήνων ἢ Ἄγρωσις (chiendent). Οἱ παλαιοὶ ἰατροὶ μας ἐπαινοῦν μάλιστα τοῦ Παρνασσοῦ τὴν Ἄγρωσιν, καὶ ἐξεναντίας ἐφυλάσσοντο, ὡς βλαβερὰν εἰς τὰ ζῶα, τὴν Ἄγρωσιν τῆς Κιλικίας, τὴν ὁποίαν καὶ μὲ ἰδιαιτέρον ὄνομα ὠνόμαζαν Κίνναν (Διοσκοριδ. IV, 30-33), τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ καταχωρισθῇ εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικά, ἂν καὶ ἴδιον τῶν Κιλικίων ὄνομα.

ἌΓΡΙΑΪΝΩ, ἀμεταβάτως, γίνομαι ἄγριος, ὀργίζομαι, θυμόνω, παροξύνομαι. Ὁ Ἡσύχιος ἐξηγεῖ τὸ Ἄγρία νεν διὰ τοῦ ὠργίσθη· καὶ εἰς ταύτην τὴν σημασίαν τὸ μεταχειρίζεται πολλάκις ὁ Πλάτων (Συμποσ. σελ. 173)· « Σαυτῶ τε καὶ » τοῖς ἄλλοις ἀγριαίνεις. » 2) Καὶ μεταβατικῶς (ὡς καὶ τὸ Ἄγριεύω), παροξύνω ἄλλον, τὸν ἐμβάλλω εἰς ὀργὴν (Αἴλιαν. Ποικ. Ἰσop. II, 13).

ἌΓΡΙΕΪΩ, μεταβατ. (Ζ. Ἀγριαίνω). 2) Ἀμεταβάτ., παροξύνομαι, ἐρεθίζομαι, γίνομαι ἄγριος.

ΆΓΡΙΖΩ. Διὰ τοῦ *irritare* (*irriter*) τὸ ἐξηγεῖ ὁ Σομανέρας. Ζ. Ἄγγρίζω.

ΆΓΡΙΜΙ, ζῶον ἄγριον. Ἀπὸ τὸ Ἄγρίμιον, καὶ τοῦτο πάλιν ἀπὸ τὸ Ἑλληνικ. Ἄγριμαῖον, κατὰ τροπὴν τῆς διφθόγγου *αι* εἰς *ι*, τροπὴν συνήθη καὶ εἰς ἄλλα πολλά. Εἰς τὸν Ἀθηναῖον (XII σελ. 549), Ἄγριμαῖα λέγονται, τὰ ἀπὸ κυνηγέσιον ἀγρευμένα ἄγρια ζῶα (*venaison*), χρήσιμα εἰς τροφήν.

ΆΓΡΙΟΛΟΟΣ. Ζ. Ἄγριος.

ΆΓΡΙΟΣ, θηριώδης, ἀνήμερος. Λέγεται κυρίως διὰ τὰ θηρία, ὅσα φεύγουν τὸν ἄνθρωπον, ἢ δὲν τὸν πλησιάζουν παρὰ τὰ τὸν βλάβῳσι. Οἱ λέοντες, αἱ ἄρκτοι, καὶ τὰ τούτων ὅμοια, εἶναι ζῶα ἄγρια. 2) ἔρημος ἀπὸ ἀνθρώπων, ἀκατοίκητος καὶ ἀγεώργητος. Τόπος ἄγριος, καὶ συνθέτως Ἄγριότοπος. 3) μεταφ. ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ζῷα μόνος, φεύγει τὴν συναναστροφὴν τῶν ἀνθρώπων διὰ μισανθρωπίαν, ἢ ἰδιοτροπίαν, Ἄγριος ἄνθρωπος, καὶ συνθέτως, Ἄγριάνθρωπος. Τρόπος ἄγριος, Βλέμμα ἄγριον, Ἰδεῖν ἄγριον. 4) περὶ δένδρων ἢ καρπῶν, ὅσα γεννῶνται αὐτομάτως ἀπὸ τὴν γῆν, χωρὶς βοήθειαν τῆς γεωργίας ἢ τῆς ἐγκεντρίσεως. Ἐλαία, συκὴ ἄγρια, καὶ συνθέτως Ἄγριελαία, Ἄγριοσυκὴ. Οὕτω λέγομεν καὶ Ἄγριοκάρδαμον, Ἄγριόμηλον, Ἄγριόρροδον κ. τ. λ.

Τὸ ἄγριον, οὐδετέρως, ἀντὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ, Ἡ Ἄγριότης ἢ Ἄγριωσύνη, Μὲ βλέπει μὲ τὸ ἄγριον, Μὲ λαλεῖ μὲ τὸ ἄγριον.

Τὸ Ἄγριος σημαίνει πολλάκις ὑπέρθεσιν καὶ ὑπερβολὴν, μάλιστα εἰς τὴν μὲ ἐπίθετα σύνθεσιν, οἷον Ἄγριόλοος, ὁ ὑπερβολῆ λολὸς (*fou à lier*), ἡγουν λολὸς ἄξιος δεσμῶν. Ὁ αὐτὸς λέγε-

ται καὶ Θεολογος. (Ζ. Θεός). Τοιαύτην σημασίαν φαίνεται σχεδὸν
να ἔχη τὸ ἄγριος εἰς ταῦτον τὸν στίχον τοῦ Βίωνος,

Ἄγριον, ἄγριον ἔλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἄδωνις,

ἔχου ἔλκος κακότηδες (plaie maligne) ἀνιάτου.

ἌΓΡΙΟΤΗΣ. Ζ. Ἀγριωσύνη (férocité).

ἌΓΡΙΟΦΩΝΟΣ, ὅστις ἔχει φωνὴν ἀγρίαν. Ὁ Ὀμηρος
(Ὀδύσσ. Ζ', 294) ὀνομάζει τοὺς Σίντιας ἀγριοφώνους, εἰς
σημασίαν ὁμῶς τοῦ βαρβαροφώνους.

ἌΓΡΙΟΨΥΧΟΣ, ἀγρίας ψυχῆς ἄνθρωπος (homme
féroce) Ζ. Ἄγριος.

ἌΓΡΙΩΣΨΥΝΗ, Ἀγριότης, ἡ ποιότης τοῦ ἀγρίου· εἶναι
τὸ ἐναντίον τῆς ἡμερότητος.

Εἰς τὴν Ἀνθολογίαν τῶν Ἐπιγραμμάτων εὐρίσκεται διὰ δι-
φθόγγου Ἀγρειοσύνη (Analect. Brunck, III, σελ. 185).

ἌΓΡΟΙΚΩ. Ζ. Γρικῶ.

ἈΓΥΡΙΣΤΟΣ, ὅστις δὲν γυρίζεται κύκλῳ. 2) Ὅστις δὲν
ἐπέστρεψεν, ἔχου δὲν ἐγύρισεν ὀπίσω. 3) Ὅστις δὲν ἐπ-
εστρέφθη, δὲν ἐδόθη ὀπίσω, οἶον τὸ παροιμιῶδες, Δανεικὰ
καὶ ἀγύριστα, ὁπόταν ὁ λόγος ἦναι περὶ κακοῦ χρεωφει-
λέτου, ὅστις δανεῖζεται μὲ σκοπὸν καὶ μὴ πληρώσει.

ἈΓΩΓΙΟΝ, ὁ διδόμενος μισθὸς διὰ κτήνος ἢ ἀμάξιον, τὸ
ὅποῖον μεταχειρίζομεθα.

ἈΓΩΝΙΖΟΜΑΙ (tâcher, s'efforcer) Ζ. Παροῦ.

ἈΔΑΝᾶ, ἐπίρρ. σύνθηδες εἰς τοὺς Χίους, ἀντί τοῦ Τώρα,
ταύτην τὴν ὥραν (à cette heure, maintenant). Ἡ παρα-
γωγὴ εἶναι ἀμφίβολος. Ὁ Ἡσύχιος ἐξηγεῖ τὸ « Δαινᾶ, ἢ δῆ (ἴσ.
» γρ. ἦδη), ὡς δῆ ». Ἐὰν τὸ Δαινᾶ ἀληθῶς ἐσήμαινε τὸ ἦδη,
φανερὸν ὅτι τὸ Δανᾶ παράγεται ἀπὸ τοῦ Δαινᾶ (καθὼς τὸ

Ἄψά ἀπό τοῦ Αἴψα), τὸ δὲ προηγούμενον $\bar{\alpha}$ (Ἄδανᾶ) εἶναι πλεοναστικόν, κατὰ τὸν τύπον τοῦ Στάχυς, Ἄσταχυς.

ἌΔΕΙΑ (liberté, rouvoir). Ζ. Τζακίζω.

ἌΔΕΛΦΙΚΩΣ, ὡς ἀδελφός, ἢ ὡς ἀδελφόν. Τὸ μεταχειριζόμεθα μάλιστα εἰς τοὺς ἐπιστολικούς χαιρετισμούς, οἷον Ἀδελφικῶς ἀσπάζομαι. Τὸ ἔθος εἶναι παλαιόν. Λέγει ὁ Πλούταρχος. (Περὶ Φιλαδελφ. §. 3) « Ποῖός τις ἐστὶ τὸν ἐταῖρον ἐν » φιλοφροσύναις καὶ γράμμασιν ἀδελφὸν προσαγορεύων, τῷ δ' » ἀδελφῷ μηδὲ τὴν αὐτὴν ὁδὸν οἴομενος δεῖν βαδίζειν; »

ἌΔΕΛΦΟΠΟΙΗΤΟΣ. Οἱ σημερινοὶ Γραικοὶ συνειθίζουσι νὰ κάμνωσιν ἀδελφούς ποιητούς, ὡς υἱούς ποιητούς, καὶ θυγατέρας ποιητάς. Πολλοὶ προφέρουσι κατὰ συγκοπὴν Ἀδελφοποιτός. Ταύτης τῆς συγκοπῆς παραδείγματα εὐρίσκονται εἰς τοὺς ἀορίστους καὶ μέλλοντας τοῦ Ποιῶ ῥήματος. Ζ. Ποῖσε καὶ Ποίσωμεν.

ἌΔΕΛΦΟΠΟΙΤΟΣ. Ζ. Ἀδελφοποιητός.

ἌΔΕΞΙΟΣ, (maladroit, gauche). Τὸ ἀδέξιον (maladresse, gaucherie). Μὲ τὴν αὐτὴν μεταφορὰν ὠνόμασεν ὁ Λουκιανὸς (Τὰ πρὸς Κρόν. §. 4) Ἀδέξιον διακονίαν, τὴν κακὴν ὑπηρεσίαν.

ἌΔΙΑΒΑΤΟΝ. Ζ. Ἀπέραντος.

ἌΔΙΑΝΤΡΟΠΟΣ, ἀναίσχυντος, ἀναιδῆς (impudent). Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον, Ἐντρέπομαι ἢ Διατρέπομαι, ἀντὶ τοῦ αἰσχύνομαι. Τὸ Ἀδιάντροπος λοιπὸν ἢ παράγεται ἀπὸ τὸ Διατρέπομαι, μὲ πλεονασμὸν βάρβαρον τοῦ ν' ἢ ἀπὸ διπλοπρόθετον, τὸ Διεντρέπομαι, καὶ τότε πρέπει νὰ γράφεται Ἀδιέντροπος.

ἌΔΙΑΦΟΡΙΑ, κατάστασις τῆς ψυχῆς ἀναμέσον δύο πραγμάτων τοιαύτη, ὥστε νὰ μὴ κλίνῃ εἰς μηδέτερον ἀπ' αὐτά (indifférence). 2), ὥστε μήτε νὰ κλίνῃ εἰς τὸ πρᾶγμα, μήτε νὰ τὸ ἀποφεύγῃ. 3) μεταφ. Ἀμέλεια, καθὼς τὸ ἐξηγεῖ ὁ Σουΐδας. Λέγομεν καὶ τὸ ἀδιάφορον, εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν.

ἌΔΙΚΙΑ, τὸ ἐναντίον τῆς Δικαιοσύνης. Μ' ἔκαμε μεγά-
λην ἀδικίαν, Ἡ ἀδικία εἶναι ἐχθρὸς τῆς ἐλευθερίας.
Λέγομεν καὶ τὸ ἄδικον εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν. Ὁ χυδαῖος
λαὸς τὸ μεταχειρίζεται εἰς τὰς κατάρτας, Ἄδικία νὰ σ' ἔλθῃ!
Ζ. Ἄδικος.

ἌΔΙΚΟΘΑΝΑΤΟΣ, ὅστις ἀπέθανεν ἢ φονευθεὶς ἀπ' ἄλλον,
ἢ καταδικασθεὶς εἰς θάνατον ἀδίκως.

ἌΔΙΚΟΣ, τὸ ἐναντίον τοῦ Δίκαιος. Ἄνθρωπος, Νό-
μος, Πόλεμος ἄδικος, Ζήτησις ἄδικος, καὶ Ζή-
τημα ἄδικον. Μὲ κάμνεις ἄδικον, ἀντὶ τοῦ Μὲ κά-
μνεις ἀδικίαν. Τὸ ἄδικον δὲν συγχωρεῖται. Τοῦτ'
ὅμως σημαίνει, Ἡ ἀδικία δὲν πρέπει νὰ συγχωρῆται. Ἀλλέως ἤθελ'
εἶσθαι ψευδὲς τὸ λεγόμενον· ἐπειδὴ ἐξ ἀτυχίας πολλάκις συγχω-
ρεῖται. Ὅλος ὁ κόσμος τὸν δίδει τᾶδικον, ἤγουν ὅλοι
τὸν κρίνουν ἄδικον. Ἡ φράσις αὕτη εἶν' ἰδίᾳ τῆς Ἰταλικῆς καὶ
Γαλλικῆς γλώσσης, (tout le monde lui donne le
tort). Ἄδικον ἔχεις νὰ μὲ κατατρέχεις, ἤγουν Ἄδίκως
μὲ κατατρέχεις.

Ὁ χυδαῖος λαὸς τὸ μεταχειρίζεται εἰς τὰς κατάρτας, Ἄδικη
ῶρα νὰ σ' ἔλθῃ! ἢ νὰ σ' εὔρῃ! Ζ. καὶ Ἄδικία.

Καὶ μὲ τὸ δίκαιον καὶ μὲ τᾶδικον (À tort et à
droit), ἤγουν μὲ πάντα τρόπον, ὡς ἔλεγαν καὶ οἱ παλαιοί,
« Καὶ δικαίως καδίκως » (Ἀριστοφάν. Πλούτ. 233).

ἌΔΡΑΚΤΙΟΝ, σκεῦος ἐπιτήθειον εἰς τὸ νέσμα. Ἀπὸ τὸ
Ἑλληνικὸν Ἄτρακτος (fuseau), κατὰ τροπὴν τοῦ τ̄ εἰς δ̄. Ζ.
Σφονδύλιον.

ἌΔΥΝΑΜΙΑ, στέρησις φυσικῆς δυνάμεως (faiblesse).
2) ὀλιγόστευσις πάχους (maigreur). Ἄδυναμίζω, καὶ
Ἄδυνατίζω (ὄχι Ἄδυναμώνω), ὀλιγοστεύω εἰς τὸν ὄγκον
τοῦ σώματος (maigrir).

ἈΔΥΝΑΜΙΖΩ. Ζ. Ἀδυναμία.

ἈΔΥΝΑΜΟΣ, ὅστις δὲν ἔχει δύναμιν, ἀσθενής, ἀχαμνός (faible, débile). Ἴδε τὸν Ἡσύχιον (λέξ. Ἐκμελος). 2) ὅστις ὀλιγόστευσεν εἰς τὸ πάχος, ὅθεν λέγομεν Κρέας ἀδύναμον (viande maigre).

ἈΔΥΝΑΤΟΣ. Ἀδύνατον (impossible), ὅτι δὲν ἐμπορεῖ νὰ γένη ἢ νὰ συμβῆ. Λέγομεν ὅχι μόνον Εἶναι ἀδύνατον, ἀλλὰ καὶ Εἶναι τῶν ἀδυνάτων. Εἰς τοὺς παλαιούς ἢ τριαύτη σύνταξις τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος μὲ γενικὴν πληθυντικὴν οὐδετέρου ὀνόματος ἦτο συχνή, οἶον, Ἔστι τῶν καλῶν, τῶν χρησίμων, τῶν ἀτόπων, τῶν ἀδίκων, ἔλλειπτικῶς δηλαδή, ἀντί τοῦ Ἔστιν ἐν τῶν καλῶν κ. τ. λ. ἀκόμη καὶ μετοχῆς οὐδετέρας, Ἔστι τῶν δεόντων. Ὁ δὲ Αἰσχύλος (Ἄγαμ. 1406) καὶ χωρὶς τὸ ἄρθρον,

Εἰ δ' ἦν πρεπόντων ὥστ' ἐπισπένδειν νεκρῷ,
Τὰ δ' ἂν δικαίως ἦν,

ὡς τὸ ἐξηγεῖ ὁ Οὐόλφιος (Σημ. εἰς τὸν πρὸς Λεπτίν. λόγον τοῦ Δημοσθέν. σελ. 217). Εἰς ἡμᾶς δὲν ἔμεινε παρά τὸ Εἶναι τῶν ἀδυνάτων· ἀλλὰ τίποτε δὲν μᾶς ἐμποδίζει, νὰ λέγωμεν καὶ Εἶναι τῶν ἀτόπων, Εἶναι τῶν πρεπόντων, καὶ ἄλλα παρόμοια τὸν αὐτὸν τρόπον.

ἌΔΩ. Οἱ παλαιοὶ ἐμεταχειρίζοντο τὸ ῥῆμα, εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ψάλλω ἢ τραγωδῶ, ὡς λέγομεν σήμερον. Εἰς τὴν κοινὴν χρῆσιν δὲν ἔμεινε πλὴν τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ παθητικοῦ ἐνεστώτος, εἰς ταύτην τὴν φράσιν, Ἄδεται λόγος (le bruit court).

ἈΕΡΙΚΟΝ. Τὸ ἀερικόν, οὐδετέρως, σημαίνει πάθος προερχόμενον ἀπὸ ψυχρότητα τοῦ ἀέρος, οἶον καταρροή, φλόγωσις καὶ φούσκωσις μέρους τινος τοῦ σώματος, καὶ ἰδιαίτερος

τὸ Ἐρυσίπελας (érysipèle). 2) Ἄερικὸν ἢ Ἐξαφνικὸν ὀνομάζει ἢ δεισιδαιμονία, πληγὴν ἢ βλάβην ἀπὸ ἀόρατον τινὰ θεὸν ἢ δαίμονα, οἷον Ἐξαφνικὸν ἢ Ἄερικὸν τὸν εὐρηκε. Ἡ δεισιδαιμονία δὲν εἶναι νέα. Εἰς τοὺς νοθευομένους διαλόγους τοῦ Πλάτωνος (Ἄξιοχ. σελ. 364), ὁ Κλεινίας, υἱὸς τοῦ Ἀξιόχου, προσκαλεῖ δακρυμένους τὸν Σωκράτην, νὰ παρηγορήσῃ τὸν πατέρα του, κτυπημένον ἀπὸ πληγὴν αἰφνίδιον· « Ὁ γὰρ πατὴρ ἔκ τινος « ὨΡΑΣ Αἰφνιδίου ἀδυνάτως ἔχει, καὶ πρὸς τῷ τέλει τοῦ βίου « ἐστὶν κ. τ. λ. » Οἱ κριτικοί, μὴ γνωρίζοντες τὴν δεισιδαιμονίαν, ἐνόμισαν ἄλλοι μὲν, ὅτι ἔπρεπε νὰ γραφῇ ΣΥΜΦΟΡΑΣ Αἰφνιδίου, ἄλλοι δὲ ὨΡΑΣ ΜΕΤΑΒΟΛΗΣ Αἰφνιδίου. Ὠρα αἰφνίδιος, εἶναι τὸ Ἐξαφνικόν· καὶ τὰ τοιαῦτα συμβαίνουν μάλιστα, κατὰ τὴν ὑπόληψιν τῶν δεισιδαιμόνων, τὴν ὥραν τοῦ μεσημερίου, ἀληθῶς Δαιμόνια μεσημβρινά, ὡς ἔκριναν οἱ ἑβδομήκοντα νὰ μεταφράσωσι τοὺς μεταφορικοὺς λόγους τοῦ Δαυιδ (ψαλμ. 14, 6). Λέγει δὲ καὶ ὁ Ἡσύχιος, « Ὠραῖα, νεκύ- » σια· οἱ δὲ, δαιμόνια κ. τ. λ. » Εὐρίσκομεν καὶ εἰς τὰ Πατερικὰ ὁμοίον τι πάθος τοῦ Ἀξιόχου, « Ἐξ ἐνεργείας δὲ τινος « κατὰ καιρίου κρουσθεὶς, λειποθυμήσας ἀπέθανε » (Δουκαγγ. σελ. 386). Τοῦτο σημαίνει καὶ ἡ χυδαία κατάρα, Κακή ὦρα νὰ σ' εὐρη! 3) Ἄερικὸν ὠνόμασαν οἱ Ῥωμαῖοι Αὐτοκράτορες τὸ ὁποῖον ἐπέβαλαν εἰς τοὺς ὑπηκόους, διὰ τὸν ἀναπνεόμενον ἀέρα, δόσιμον. Ὁ φιλόθρωπος οὗτος φόρος ἐπενοήθη (λέγουσι) ἀπὸ τὸν Ἰουστινιανόν!

ἈΖΥΓΙΣΤΟΣ, ἀπὸ τὸ Ζυγίζω (καὶ ἔχι Ἀζυγίαςος, ἀπὸ τὸ Ζυγιάζω), ὅστις δὲν ἐζυγίσθη, διὰ νὰ γνωρισθῇ τὸ βᾶρος του. 2) Μεταφορ. ὅστις δὲν ζυγίζει, ἤγουν δὲν σκέπτεται, οὐδὲ συλλογίζεται ὀρθῶς τὰ πράγματα. Ἄνθρωπος ἀζύγιτος, δηλαδὴ ἀσυλλόγιτος, ἀσόχαστος, ἀκατάστατος (inconsidéré, étourdi). Ἡ αὐτὴ μεταφορὰ θεωρεῖται εἰς τὸ Ἀσάθμητος

τῶν παλαιῶν. « Ἐμπλήκτους καὶ ἀσαθμήτους » ὀνομάζει ὁ Πλάτων (Λύσ. σελ. 214) τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους· διότι κάνεις δὲν γίνεται κακός, πλὴν ἀφοῦ χάσῃ τὴν ζυγαρίαν τοῦ λογικοῦ. Εἶπε καὶ ὁ Δημοσθένης (Περὶ Παραπρεσβ. σελ. 382), μετὰ τὸν Πλάτωνα, περὶ τῶν Ἀθηναίων, « Ὁ μὲν δῆμός ἐστιν ὄχλος, » ἀσαθμητότατον πρᾶγμα τῶν ἀπάντων καὶ ἀσυυθετώτατον, » ὡσπερ ἐν Θαλάττῃ πνεῦμα ἀκατάστατον, ὡς ἂν τύχη, » κινούμενον· ὁ μὲν ἦλθεν, ὁ δ' ἀπῆλθε, μέλει δ' οὐδενὶ τῶν » κοινῶν, οὐδὲ μέμνηται. » Ὡραῖον ἐγκώμιον! ἀλλ' ἄξιον τῆς τότε ἑλεεινῆς κατασάσεως τῶν Ἀθηναίων, οἱ ὅποιοι εἶχαν χάσειν τὴν ζυγαρίαν τοῦ Σόλωνος, κ' ἔμελλαν μετὰ μικρὸν νὰ χάσωσι καὶ τὴν ἐλευθερίαν.

ἌΗΡ, καὶ Ἀέρας, σῶμα ῥευστὸν, τὸ ὁποῖον μᾶς περικυκλῶνει πανταχόθεν, ἀναγκαῖον εἰς τὴν ἀναπνοὴν καὶ ζωὴν (air).

2) Καταχρηστικῶς, ἀντὶ τοῦ ἀνεμος (vent), Κάμνει πολὺν ἀέρα. Κακῶς προφέρουν τινὲς Ἀγέρας, μὲ τὸ δίγαμμα.

ἈΘΕΡΑΣ (κακῶς γράφεται εἰς τὸ Γραικιταλικὸν λεξικὸν Φηλυκῶς, ἢ Ἀθήρα). Τὸ λεπτότατον ἄκρον τοῦ σάχους (éri), τὸ ὁποῖον τινὲς καὶ Γένειον (barbe) ὀνομάζουσι. 2) τὸ λεπτότατον μέρος τοῦ μαχαιρίου ἢ σπαθίου (fil). Καὶ αἱ δύο σημασίαι εὐρίσκονται εἰς τὴν λέξιν Ἀθήρ τῶν παλαιῶν· « Καὶ » λαβῶν [τὸ ἐγχειρίδιον] ἐσπάσατο καὶ κατενόησεν· ὡς δ' εἶδεν » ἐξῶτα τὸν ἀθήρα καὶ τὴν ἀκμὴν διαμένουσαν.... τὸ μὲν ξίφος » ἔθηκε » (Πλούταρχ. Κάτων. Νεωτ. § 70). 3) Τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου, τὸ ὁποῖον οἱ παλαιοὶ ὠνόμαζον Παιπάλην. 4) Τὸ λεπτότατον ἢ ἐκλεκτὸν μέρος αἰουδήποτε πράγματος, τὸ Ἑλλημισὶ Ἄνθος, ἢ Ἄωτον.

ἈΘΕΡΙΝΑ, εἶδος ὄψαριου. Οὕτως τὸ ὠνόμαζαν καὶ οἱ παλαιοὶ (Ἴδε Ἀθήν. VII, p. 285). Εἰς τὴν παραλίαν τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου ἢ Ἀθερίνα ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς Τα-

τάρους Χαμσσί (Chamssi), τὴν ὁποίαν ταριχεύουν καὶ τρώγουν ὡς τὴν ἔγγραυλιν (anchois), ὡς ἰσορεῖ ὁ Πάλλας (PALLAS, Prem. voyag., tom. IV, pag. 234). Ἔϊναι τάχα τὰ ὀνομαζόμενα σήμερον Χαψία, καὶ τὸνομα ἀπὸ τοὺς Τατάρους ἐπέρασεν εἰς ἡμᾶς, ἢ ἀπὸ ἡμᾶς εἰς ἐκείνους (Ἴδε τὰς εἰς τὸν Ξενοκράτ. σημ. σελ. 168).

ἌΘΙΒΟΛΗ. Ζ. Ἀνθηβολή, καὶ Ἀντιβολή.

ΑΙ, δίφθογγος προφέρεται ὡς τὸ ε̄. Οἱ παλαιοὶ ἢ τὴν ἐπρόφεραν ὡς ἡμεῖς, ἢ ἡ διαφορὰ τῆς προφορᾶς τῶν ἀπὸ τὴν σημερινὴν ἦτο σχεδὸν ἀνεπαίσθητος, καὶ ἀκολούθως ἀδύνατος νὰ φθάσῃ πατροπαραδότως μέχρις ἡμῶν. Οὕτω, παραδείγμα-
τος χάριν, εὐρίσκεται εἰς ἐκείνους Ἑλληνικὸν ἐπιφώνημα τὸ Αἰ, Αἰ, ὅθεν τὸ Αἰάζω, καὶ τὸ, Ἐ, Ἐ, ὅθεν ὁ Ἐλεγοῖς, α ἀπὸ τοῦ ἐ λέγειν » ὡς τὸ ἐξηγεῖ ὁ σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους (Ὀρν. 217). Ὡσαύτως εὐρίσκομεν ἀδιαφόρως γραφόμενον Αἰώρα καὶ Ἐώρα, ὅθεν τὸ Μετεωρίζω.

Ταύτην τὴν δίφθογγον μεταχειριζόμεθα εἰς πολλὰ ῥήματα ἀντὶ τοῦ υ τῶν παλαιῶν: οἷον Βαθαίνω, Βαραίνω, Λεπταίνω, Μεγαλαίνω, Πληθαίνω, Σμικραίνω, τὰ ὁποῖα ἐπροφέροντο καὶ πρέπει νὰ προφέρωνται Βαθύνω, Βαρύνω, Λεπτύνω, Μεγαλύνω, Πληθύνω, Σμικρύνω.

Εἰς ἄλλα πάλιν τὴν γράφομεν ἀντὶ τοῦ ᾱ, οἷον Μαθαίνω, Τυχαίνω, Λαχαίνω, Λαβαίνω, Παθαίνω κ. τ. λ. ἀπὸ τὸ Μανθάνω, Τυγχάνω, Λαγχάνω, Λαμβάνω, Πανθάνω (ἄχρηστον, ὅθεν τὸ Πέπονθα).

Αἶ! ἐπιφώνημα Ἑλληνικόν. Οἱ ἐξῆς στίχοι ἀπὸ τὸ ποίημα ἐπιγραφόμενον Θανατικὸν τῆς Ρόδου, ἐγράφησαν πλείτεροι τῆς χρείας, διὰ πολλὰ ἀξιοσημεῖωτα. Ὁ ποιητὴς ὠνομάζετο, Ἐμμανουήλ Γεωργιλλᾶς Λειμενίτης, καὶ ἔθνη τὸν ὁποῖον ἔπαθεν ὄλεθρον ἢ οἰκογένειά του ἀπὸ τὸ συμβάν εἰς

τὴν πατρίδα του θανατικὸν κατὰ τὸ 1498 ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ.
Ὁ θάνατος, λέγει, δὲν ἀφῆκε πλὴν αὐτὸν καὶ τὸν υἱὸν του
Γεώργιον :

Αἶ πικραμὸς, Αἶ συμφορὰ, πόσονε τὸ κακό μου !
Ἀφῆκέ με τὸν Γεωργιλλάν καὶ Γεώργι τὸν υἱόν μου.
Καὶ ἔπιον, πίνω καὶ ΝΑ̇ πῖω ὈΛΟΝΩ̇Ν ταῖς πικράδες·
Καὶ δύο καὶ τρία ὄρφανὰ ἀπὸ κύριν καὶ μανάδες.
Παιδίξ ἀπὸ τὰ μέλη μου, καὶ αὐταῖς ἀδελφάδες·
Καὶ κλαίω πῶς ἘΓΧΑἘΧΟΥΝΤΑΙ μῆνες καὶ ἐβδομάδες,
Τίτιες ταῖς δὲν θέλουν ναδοῦν ἀλλ' οὐδὲ νὰ γευθοῦσιν·
- Διότι ὡς νεληκιωθοῦν πολλὰ ΝΑ̇ πικρανθοῦσι.

Τοῦ ἔκτου σίχου τὸ Ἐγχδέχουνται πρέπει νὰ γραφῆ
ἘΓΔἘΧΟΥΝΤΑΙ, διότι εἶναι ἀπὸ τὸ Ἐκδέχονται (ὡς τὸ
Ἐγδύνω ἀντὶ τοῦ Ἐκδύνω, καὶ τὸ Ἐγδέρω, ἀντὶ τοῦ Ἐκδέρω.
Καὶ τοῦτο εἰς σημασίαν τοῦ προσδοκῶ, προσμένω (attendre),
ὡς καὶ εἰς τοὺς παλαιούς· « Ἐκδέχεται, προσδοκᾷ, ἀναμένει »
καὶ « Ἐκδεξαί, ἀνάμεινον » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Τὸ ἔλεγον καὶ
μὲ διπλὴν πρόθεσιν, Ἄ πεκδέχομαι. Τούτου φθορὰν ἤθελέ τις
νομίσειν τὸ σήμερον σύνηθες καὶ ταυτόσημον Ἄ παντέχω,
περὶ τοῦ ὁποίου ἴδε τὰ ἐξῆς (Λέξ. Ἄπαντέχω).

Σημείωσε δεύτερον, εἰς τὸν τρίτον καὶ ὄγδοον σίχον τοῦ
ποιητοῦ μας, τὸ ΝΑ̇ μόριον, τὸ ὁποῖον κοινωνεῖ μέλλοντος
σημασίαν εἰς τὰ ἐξῆς ῥήματα, Νὰ πῖω (Πίομαι), Νὰ πι-
κρανθοῦσι (Πικρανθήσονται).

Σημείωσε τρίτον τὸ Ὀλωνῶν (γρ. Ὀλωνῶν) ἀντὶ τοῦ
Ὀλων, ὡς λέγουν ἀκόμη καὶ Ἄλλωνῶν (Ἄλλων), Αὐτωνῶν
(Αὐτῶν), Τουτωνῶν (Τούτων). Εἰς ταῦτα ἡ προσθήκη
τῆς ῶν συλλαβῆς, εἶναι λείψανον τῆς Ἰωνικῆς διαλέκτου, οἱ
ὁποῖοι ἐμεταχειρίζοντο πλεοναστικῶς τὸν συμπερασματικὸν ὦν
(Ἄττικ. Οῦν).

ΑἶΓΟΚΛΗΜΑ (chèvre-feuille).

ΑΪΜΑ. Ὑγρὸν κόκκινον, τὸ ὁποῖον ῥέει εἰς τὰς φλέβας καὶ ἀρτηρίας τῶν ζώων (sang). Τὸ αἷμα κυκλοφορεῖ εἰς τὰς φλέβας, Ἡ βράσις τοῦ αἵματος, Τὸ αἷμά του βράζει, Τοῦ ἔκβαλαν αἷμα (διὰ μιᾶς λέξ. Τὸν ἐφλεβοτόμησαν), Ἡ πτύσις τοῦ αἵματος (αἱμοπτυσία ἢ αἱμόπτυσις), Ἐπτυσεν αἷμα, Ἡ χύσις τοῦ αἵματος (αἱματοχυσία).

Μεταφ. Ἰδρόνω αἷμα, ἤγουν ὑποφέρω κόπους μεγάλους. Ἰδρωσα αἷμα διὰ νὰ τὸ κατορθώσω.

Ὅμοίως, ὅταν ὁ λόγος ᾖ περὶ ἀνθρώπου σκληροῦ καὶ τυραννικοῦ, Ἀγαπᾷ τὸ αἷμα, Ἐλαύσθη εἰς τὸ αἷμα, Εἶναι ἄνθρωπος αἵματος.

Ὅταν δὲ ὁ λόγος ᾖ περὶ τινος, τὸν ὁποῖον ἀγαπῶμεν, « Τὸ αἷμά μου θέλω δώσειν (ἢ χύσειν) μετὰ χαρᾶς δι' αὐτόν. 2) σημαίνει ἀκόμη σειρᾶν, γένος, γενεᾶν, Εἶναι ἀπὸ καλόν, εὐγενικόν ἢ βασιλικόν αἷμα.

Σημ. εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν τὸ ἐμεταχειρίσθησαν καὶ οἱ παλαιοί.

« Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι »

(Ὀδυσσ. ζ', 211), τὸ ὁποῖον ἐμιμήθη ἔπειτα ὁ Πλάτων, καὶ ἄλλοι.

ΑἶΜΑΤΟΛᾶΠΤΗΣ, Αἱματοπότης, Αἱμοβόρος. Τὰ τρία ταῦτα συνώνυμα σημαίνουν ἄνθρωπον, ὅστις ἀγαπᾷ τὸ αἷμα, καὶ τοὺς φόνους. Τὸ πρῶτον συνειθίζεται εἰς τὴν Πελοπόννησον.

ΑἶΝΩ (ρήματα λήγοντα εἰς). Ζ. Μαθαίνω.

ΑἶΣΘΗΣΙΣ, (sens). Ζ. Νά.

ΑἶΧΜΑΛΩΣΙΑ, (captivité). Ζ. Μαγκούριν.

ἈΚΑΜΩΤΟΣ, ὅστις δὲν ἔγινε, δὲν ἐτελειώθη (qui n'est pas fait). Τὸ φόρεμα στέκει ἀκάμωτον εἰς τοῦ ῥάπτου, ἤγουν δὲν ἐράφη ἀκόμη. 2) ὅστις δὲν ἐκαμώθη, δὲν

ώριμασεν ἀκόμη, ὅταν ὁ λόγος ἦναι περὶ καρπῶν τῆς γῆς ἢ τῶν δένδρων, καὶ συνωνυμεῖ τότε μὲ τὸ Ἄγουρος (vert), Ἀκάμωτα σῦκα, σαφύλια, καὶ ἄλλα ὅμοια. Ζ. Καμόνω.

ἈΚΑΝΘΟΚΤΕΝΟΝ, κτένιον φυσικὸν λαμβανόμενον ἀπὸ τὸ φυτὸν, ὀνομαζόμενον Ἑλληνιστ. Δίψακος (cardère, ἢ chardon-à-foulon), ἄλλο παρὰ τὸ κατασκευασμένον ἀπὸ σίδηρον, καὶ ὀνομαζόμενον Λανάρα (carde). Ὀνομάζετο τὸ Ἀκανθόκτενον καὶ Κροκυδιανόν, διὰ τὰς ὁποίας δηλαδὴ ἀποσπᾶ κροκύδας ἀπὸ τὰ μάλλινα ὑφάσματα. (Ἰδ. Δουκαγγ. σελ. 317.).

ἈΚΑΤΑΖΗΤΗΤΟΣ, συνηθεσάτη λέξις, σημαίνουσα τὸν μὴ ὑπόχρεων νὰ δώσῃ λογαριασμὸν εἰς κανένα, τὸν ἐλεύθερον ἀπὸ πᾶσαν ἔρευναν καὶ ζήτησιν (qui n'est point comptable). Οἱ Γρακορωμαῖοι τὸν ὠνόμαζαν Ἄλογοθέτητον, διότι τὸ Λογοθετεῖν εἰς ἐκείνους ἐσήμαινε τὸ ἀνακρίνειν τοὺς λογαριασμοὺς, καὶ Λογοθέτην ἔλεγαν τὸν Γαλλισί λεγόμενον contrôleur.

ἈΚΑΤΑΣΤΑΤΟΣ, σημαίνει κυρίως τὸν inconstant τῶν Γάλλων· εἰς ἡμᾶς ὅμως φανερόναι περιπλέον καὶ τὸν μὴ ἔχοντα μηδ' ἀκολουθοῦντα εἰς ὅλας του τὰς πράξεις τάξιν τινὰ καὶ τύπον σταθερὸν, τὸν ἀκανόνιστον καὶ ἀλόγιστον (dérégulé désordonné) τὸν « ἀκατάστατον ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ » ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος (Ἰακωβ. α', 8).

ἈΚΕΡΑΙΟΣ, χυδ. Ἀκέριος, κατὰ τὸ Παλαιὸς, Παλιός. Καὶ σύνθετον, Ὀλάκερος (ἡγουν Ὀλακέραιος), ὀλόκληρος, σωστός (entier, intact). « Ὀλόκληρος ἔτι καὶ « ἀκέραιος νεκρὸς τεθνήξομαι » εἶπεν ὁ Λουκιανὸς (Λουκ. ἢ ὄν. § 33).

ἈΚΪΔΑ, (aiguillon, épine). Ζ. Ἀγκίδα.

ἈΚΛΟΥΘΩ. Ζ. Ἀκολουθῶ.

ΑΚΜΙ, οἶον Β,

Πέρσαι τε καὶ Σαρακηνοὶ, ἀκμί καὶ ἄλλα γένη,
Μετὰ Γραικῶν ἐμίχθησαν, βαβαὶ καὶ τί ἐγίνη.

καὶ μετὰ τοῦ ᾠ Ἀκμίν, οἶον ΒΧ,

Ἀκμίν οὐδὲν ἐνέμπλεξες εἰς τζούκνια τῆς τύχης

Εἶναι τοῦ παρακμάζοντος Ἑλληνισμοῦ τὸ Ἀκμίν, τὸ ὁποῖον σήμερον ἐκατήντησεν εἰς τὸ Ἀκόμη (encore).

Εἰς τοὺς πρώτους στίχους τὸ, Ἀκμί καί, σημαίνει, Ἔτι καί (et de plus)· εἰς τὸν τελευταῖον τὸ Ἀκμίν οὐδὲν, Οὐκέτι, ἢ μᾶλλον, Οὐπω (pas encore).

Τζουκνία ὀνομάζει τὰς νῦν λεγομένας Τζικνίδας (orties), μεταφορικῶς, ἤγουν τὰς δυσυχίας.

ἈΚΟΗ, μία ἀπὸ τὰς πέντε αἰσθήσεις, διὰ τῆς ὁποίας αἰσθανόμεθα τοὺς ψόφους ἢ τὰς φωνάς (ouïe). Ἀκοή καλή, ὀξεῖα, βαρεῖα. Τὸ ἔχω ἐξ ἀκοῆς ἢ ἀπ' ἀκοῆς, ἤγουν τὸ ἤκουσα, τὸ ἐξεύρω, διότι τὸ ἤκουσα ἀπὸ ἄλλου. Τὸ λέγω ἐξ ἀκοῆς, ἤγουν τὸ λέγω, ὅχι ὡς αὐτόπτης τοῦ πράγματος, ἀλλ' ὡς ἀκούσας αὐτὸ ἀπ' ἄλλου. Παρόμοια καὶ ὁ Πλάτων (Φαίδων, σελ. 139), « Καὶ ἐγὼ ἐξ ἀκοῆς » περὶ αὐτῶν λέγω. »

ἈΚΟΛΟΥΘΩ. Ἀκολουθεῖ εἰς τὸν ἄλλον, ὅταν ἔρχεται μετὰ τὸν ἄλλον, τοπικῶς ἢ χρονικῶς (suivre), οἶον Ἀκολουθεῖ ὁ δοῦλος τὸν δεσπότην, προπατεῖ δηλαδὴ ἐξοπίσω τοῦ δεσπότου· ὅθεν ὠνομάζετο καὶ Ἀκόλουθος ὁ δοῦλος (Θεοφραστ. Χαρακτηρ. XI). Τὸν Φεβρουάριον ἀκολουθεῖ ὁ Μάρτιος, ἤγουν ἀρχίζει μετὰ τὸν Φεβρουάριον. 2) Συνοδεύω (accompagner). Τὸν ἠκολούθησα ἕως εἰς τὴν ἀγοράν. 3) Συμβαίνω (arriver se passer). Τί ἠκολούθησε; ἠκολούθησαν πολ-

λά πράγματα, ἤγουν συνέβησαν. 4) Ἀκολουθεῖ, συμπεραίνεται (s'ensuivre). Ἀπό τὰ λόγια σου, ἀκολουθεῖ, ὅτι κ. τ. λ. Οἱ χυδαῖοι συγκόπτουν τὸ Ἀκολουθῶ εἰς τὸ Ἀκλουθῶ, καὶ τὸ ἀποβαρβαρίζουν εἰς τὸ Κλουθῶ.

ἈΚΟΜΙ ἢ Ἀκόμα. Ζ. Ἀκμί. Γράφουν τινὲς Ἀκόμην, ὅταν ἡ ἀκόλουθος λέξις ἀρχίζῃ ἀπὸ σύμφωνου. Εἶναι παραφθορὰ τοῦ Ἀκμήν, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται εἰς τὸν Ἰσοκράτην (Πρὸς Δημόνικ. § 2). Ὁ Σουΐδας φέρει καὶ ἄλλους τινὰς ὀλίγους μάρτυρας τῆς χρήσεως τοῦ Ἀκμήν. Ὁ Φρύνιχος καὶ ὁ Μοῖρις τὸ καταδικάζουν ὡς ἀνάττικον, λέγοντες, ὅτι μίαν μόνην φορὰν τὸ ἐμεταχειρίσθη ὁ Ξενοφῶν.

ἈΚΟΥΜΒΙΖΩ ἢ ἈΚΟΥΜΠΙΖΩ, λέξις συνηθεστάτη, ἀ καὶ ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν Accumbo. Ὁρθότερα πράσσει ὅστις ἀντ' αὐτοῦ μεταχειρίζεται τὸ Κλίνω, ἢ Στηρίζομαι. Μ' ὄλον τοῦτο καὶ τοῦ Accumbo, κλίνω ἢ στηρίζομαι εἰς τὸν ἀγκῶνα (se coucher ou s'appuyer sur le coude) τὰ γενέθλια εἶναι ἑλληνικά, ἐπειδὴ τὸ Cubitus ἢ Cubitum εἶναι τῶν Ἑλλήνων τὸ Κύβιτον, τὸ σημαῖνον τὸν ἀγκῶνα (coude) καὶ εὐρισκόμενον εἰς τὸν Ἱπποκράτην. Ὁ Γαληνὸς (Ἱπποκρ. Γλωσ. ἐξηγ.) τὸ ἐξηγεῖ· «Κύβιτον, τὸ ἐλέκρανον, ὅπερ καὶ ἀγκῶν· Διοσκορίδης δὲ τὸν κόνδυλον τοῦ βραχίονος οὕτως ὠνομάσθαι φησί.»

ἈΚΟΥΪΩ, αἰσθάνομαι διὰ τῆς ἀκοῆς (ouir, entendre). 2) ὀνομάζομαι, οἷον Πῶς ἀκούεις; ἤγουν Πῶς ὀνομάζεσαι; 3) Πείθομαι εἰς λόγους ἢ συμβουλὰς· Δὲν ἀκούει τὸν πατέρα του, Δὲν ἠθέλησε ποτὲ ν' ἀκούσῃ τὰ λόγια μου, καθὼς εἶπε καὶ ὁ Σοφοκλῆς (Αἴαντ. 1069),

Οὐ γὰρ ἐστ' ὅπου
Λόγων ἀκούσαι ζῶν ποτ' ἠθέλησ' ἐμῶν.

ἌΚΡΑ καὶ Ἄκρη, καὶ οὐδετέρως Ἐὸ Ἄκρον, τὸ μέρος ὅπου τελευτᾷ καὶ περιορίζεται ἡ ἔκτασις (*bout, extrémité*). Καὶ κατὰ τοῦτο δύναται νὰ ὀνομασθῇ Ἄκρα καὶ ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ πράγματος. Οὕτω, παραδείγματος χάριν, εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ἄκρα λέγονται καὶ ἡ κεφαλὴ, καὶ τὰ χέρια, καὶ τὰ ποδάρια. Ἄκρα τῆς πόλεως, ὅλα τὰ μέρη τῆς περιοχῆς τῆς πόλεως, πρὸς ἀνατολὴν, δύσιν, ἄρκτον, ἢ μεσημβρίαν κ. τ. λ. 2) Ὅπου παύουν αἱ κατοικίαι, καὶ ἀρχίζει ἡ ἐξοχή. Κατοικεῖ εἰς τὴν ἄκραν τῆς πόλεως. Ἡ πόλις εὐρίσκεται εἰς τὴν ἄκρην τῆς ἐπαρχίας. 3) Ἀκρωτήριον, μέρος γῆς, τὸ ὁποῖον ἐξέχει εἰς τὴν θάλασσαν (βραβαροῖταλιστί, *Κάβος*). 4) Μεταφορικ. ὑπερβολὴ τινὸς πράγματος, ἵγουν ὁ τελευταῖος βαθμὸς, ἐπέκεινα τοῦ ὁποῖου τὸ πρᾶγμα οὐδὲν δέχεται πλέον αὐξήσιν (*au dernier point, au plus haut point*), Εἰς ἄκρον τρελός. Ζ. Ἄκρος.

ἌΚΡΑΝΙΑ. Εἶναι ἡ Κρανεία (*Cornouillier*), τῶν παλαιῶν, μὲ τὸ πλεοναστικὸν *α*. Τὸν καρπὸν ὀνομάζομεν, οὐδετ. καὶ πληθυντ. Κράνεια (*Cornouilles*).

ἌΚΡΙΑ. Σημαίνει τὰ αὐτὰ ὅσα καὶ τὸ Ἄκρα. Ἀπὸ τὸ Ἄκρις, τοῦ ὁποῖου τὴν αἰτιατικὴν, ἐμεταβάλαμεν εἰς ὀνομαστικὴν. Εἰς τὸν Ὅμηρον τὸ Ἄκρις σημαίνει πολλάκις τὴν κορυφὴν τῶν βουνῶν (*Ὀδυσσ. ι, 400*),

Ἦκεον ἐν σπήεσσι δι' ἄκριας ἠνεμοέσσας.

« Ἄκριες, τὰ ἄκρα τῶν ὀρέων » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ἌΚΡΙΒΑΪΝΩ καὶ Ἄκριβόνω. Αὐξάνω πλέον τοῦ ἱκανοῦ τὴν τιμὴν τοῦ πωλουμένου. Ὁ δεύτερος σχηματισμὸς παράγεται ἀπὸ τὸ Ἄκριβόω (ὡς τὸ χρυσόνω ἀπὸ τὸ χρυσόω). Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει εἰς τὸν Πλούταρχον (*Κάτων νεωτερ. § 36.*)

« Πάντα βουλόμενος ἐξακριβοῦν, καὶ πάντα κατατείνειν εἰς » ἄκραν τιμὴν. »

Τὸ μεταχειριζόμεθα καὶ οὐδετέρως, Τὸ σιτάριον ἢ κρέβανεν, ἢ ἠκρίβηνεν (*renchérir*).

ἈΚΡΙΒΕΙΑ. Ὑπερβολικὴ τιμὴ τῶν πωλουμένων (*cherté*).
2) Φιλαργυρία, ἢ ὑπερβολικὴ οἰκονομία (*parcimonie*). Εἰς ταύτην τὴν σημασίαν τὸ μεταχειρίζεται ὁ Πλούταρχος (Περικλ. § 36) « Χαλεπῶς ἔφερε τὴν τοῦ πατρὸς ἀκρίβειαν, γλίσχρως καὶ » κατὰ μικρὸν αὐτῷ χορηγοῦντος. » 3) Ἡ ποιότης τοῦ ἀκριβοῦς (*exactitude*). Ζ. Ἀκριθής.

Ἡ διαφορὰ τὴν ὁποίαν κάμνει εἰς τὸ Γραιμιταλικὸν λεξικὸν ὁ Σομαυέρας, γράφων ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας, Ἀκρίβεια, προπαροξυτόνως, ἐπὶ τῆς δευτέρας, Ἀκριβειά, ὀξύτόνως, ἀν καὶ φυλάσσεται ἀπὸ τινὰς, εἶναι ὁμῶς περιττή.

ἈΚΡΙΒΗΣ, ὅστις φυλάσσει εἰς τὰς πράξεις του ἀκρίβειαν, ὥστε νὰ μὴ πράσση μῆτ' ὀλιγώτερον, μῆτε πλέον τοῦ ἱκανοῦ (*exact, ponctuel*). 2) Λέγεται καὶ περὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα γίνονται μὲ ἀκρίβειαν. Ἀκριθής ἐξέτασις, Ἀκριθής διήγησις. Ἴσως, μὴν ἔχοντας πῶς νὰ ἐρμηνεύσωμεν τῶν Γάλλων τὸ *Procès verbal*, μᾶς ἦτο συγχωρημένου νὰ τὸ ὀνομάσωμεν Ἀκριθόγραμμα.

ἈΚΡΙΒΌΓΡΑΜΜΑ. Ζ. Ἀκριθής.

ἈΚΡΙΒΟΠΛΗΡΌΝΩ, πληρόνω τὶ πλέον παρ' ὅ,τι ἀξίζει (*payer cher*).

ἈΚΡΙΒΌΣ. Ὅ,τι πωλεῖται ἢ ἀγοράζεται μὲ τιμὴν ὑπερβολικὴν λέγεται Ἀκριβόν (*cher*). Ὅλα εἶναι ἀκριθὰ εἰς τὰς μεγάλας πόλεις. 2) Ὅστις πωλεῖ εἰς τοιαύτην τιμὴν ὀνομάζεται Ἀκριθός. 3) Ὁ μὲ ὑπερβολὴν οἰκονόμος (*parcimonieux*). 4) Ὁ πολλὰ ἠγαπημένος (*bien-aimé*). Φίλος ἀκριθός, Τέκνον ἀκριθόν.

ἌΚΡΟΣ. Πολλαὶ λέξεις, συνθεμέναι μὲ τὸ Ἄκρος λείπουν ἀπὸ τὰ μέχρι τοῦδε γραφέντα τῆς κοινῆς γλώσσης Λεξικά. Καὶ

ὅμως πολλάι ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ συνήθεις, καὶ κομψαὶ διὰ τὴν βραχυλογία των, καὶ κατὰ μίμησιν ἀκόμη τῆς παλαιᾶς γλώσσης.

Εἰς τινὰς ἐξ αὐτῶν παλαιὰ τὸ Ἄκρος ἐδύνατο νὰ γεννήσῃ ἀμφιβολίαν· παραδείγματος χάριν, Ἄκροθώρακα, ἔλεγαν τὸν ὀλίγον ἢ μετρίως μεθυσμένον (gris)· καὶ ὅμως μὲ τὴν αὐτὴν σύνθεσιν ὠνόμαζαν Ἄκρόσοφον τὸν πάνσοφον, καὶ Ἄκριβοδίκαιον (οὐδετέρως) τὴν ἀδυσώπητον δικαιοσύνην (justice rigoureuse). Ἡ αἰτία εἶναι φανερά· ἐπειδὴ τὸ ἄκρον σημαίνει ἀδιαφόρως καὶ τὸ τέλος καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ πράγματος (Z. Ἄκρα), τὰ ἀπ' αὐτὸ σύνθετα δύνανται νὰ σημαίνωσι καὶ τὸν τέλειον εἰς τὸ πρᾶγμα, καὶ τὸν ἀρχόμενον καὶ πείραν μόνον λαμβάνοντα τοῦ πράγματος.

Μ' ὄλον τοῦτο ἢ δευτέρα αὕτη σημασία (μετρίως) ἦτον ἢ πλεον συνειδησμένη· οἷον Ἄκροβαφές, τὸ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν μόνον, καὶ ὄχι εἰς βάθος βαμμένον· Ἄκροσαπές, ὅτι ἄρχισε νὰ σήπεται καὶ τοῦ ὁποίου ἢ σήψις δὲν ἐπέρασεν ἀκόμη εἰς τὸ βάθος· Ἄκρολίπαρος, Ἄκροχλίας, Ἄκρόπασος, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα.

Οἱ παλαιοὶ ἀκόμη ἐμεταχειρίζοντο τὸν σχηματισμὸν καὶ τὴν σημασίαν ταύτην εἰς τὰ ὀνόματα· ἡμεῖς δὲ καὶ εἰς τὰ ῥήματα. Λέγομεν, παραδείγματος χάριν, Ἄκροπεινῶ, ἤγουν ἀρχίζω νὰ αἰσθάνωμαι πείναν, Ἄκροκρύνω, Ἄκροनुσάζω, Ἄκροσυννεφιάζει, καὶ ἄλλα πολλὰ. Δυνατὸν ὅμως νὰ σχηματίσωμεν καὶ ὀνόματα, ἂν ὄχι ἀπ' ὅλα, καὶ ἀπὸ τινὰ τοιαῦτα ῥήματα. Παραδείγματος χάριν, Ἄκρονύσμα καὶ Ἄκροσυννέφιασμα, δὲν εἶναι λέξεις κακαί.

ἌΚΡΩΝΑΡΙΟΝ, Ὑποκοριστικὸν τοῦ ἀρσενικοῦ Ἄκρων (jambon). Ἰδ. Λεξικ. Συνειδέρ. λέξ. Ἄκρων.

ἌΚΡΩΤΗΡΙΟΝ (promontoire). Z. Ἄκρα.

ἌΚΤΕΝΙΣΤΟΣ. Καί σήμερον εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ ἐμεταχειρίσθη καὶ ὁ Σοφοκλῆς, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πολυδεύκου.

ἌΚΤΡΑΝ ὠνόμαζαν βαρβάρως τὴν Ἑλληνιστὶ λεγομένην Ἄκτῆν (suveau), καὶ κοινῶς Κουφοξυλέαν (Δουκάγγ. λέξι. Κουφοξυλέα).

ἌΛΑΜΠΆΜΠΟΥΛΑ (pêlé-mêle). Δὲν ἐξεύρω τὴν παραγωγὴν. Ἔϊναι τάχα βάρβαρος σύνθεσις τοῦ Ἄλλα πάμπολλα;

ἌΛΕΚΆΤΗ. Ζήτ. Ἡλακάτη.

ἌΛΕΥΡΙΚΟΝ, (bluteau) κόσκινον (crible), δύο συνώνυμα τῶν ὁποίων τὸ ἓν ὠνόμαζαν καὶ οἱ παλαιοὶ Κόσκινον, τὸ ἄλλο (Ἄλευρικόν), Ἄλευρότησιν. « Ἄλευρότησις (λέγει » ὁ Ἡσύχιος), τηλία, εἰς ἣν τὰ ἄλευρα διασήθουσιν. »

Τὴν Τηλίαν, οὐδ' οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοὶ ἤξευραν βεβαίως, τί κυρίως σημαίνει. Ὁ Ἡσύχιος, ὡς ἴδαμεν, τὴν κρίνει συνώνυμον τῆς Ἄλευροτήσεως. Ἄλλοῦ ὁμως λέγει, « Τηλία, » σηλία, ἐν ᾗ ΔΙΑΜΆΤΤΕΤΑΙ τὰ ἄλευρα· ἡ περιφέρεια » κοσκίνου. » Ἄν ἡ γραφὴ δὲν ἦναι σφαλμένη, συγχέει τὸ κόσκινον, μὲ τὴν σκάφην, εἰς τὴν ὁποίαν ζυμόνεται τὸ ἀλεύριον· διότι τοῦτο σημαίνει τὸ Διαμάττεται. Ἐγραψεν ὁμως ὁ Ἡσύχιος, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ΔΙΑΤΤΆΤΑΙ· καὶ τοῦτο σημαίνει κοσκινίζονται. Μοῦ πισώνει τὴν διόρθωσιν ἄλλη γλῶσσα τοῦ Ἡσυχίου, « Διάττος, ἡ ἀλευρότησις, τὸ κόσκινον. » Ἡ δευτέρα ἐξήγησις (Περιφέρεια κοσκίνου) συμφωνεῖ μὲ ἄλλον γραμματικόν, ὅστις εἰς τὸν σίχον τοῦτον τοῦ Ἀριστοφάνους (Πλουτ. 1038)

Εἰ τυγχάνει γ' ὁ δακτύλιος ὦν τηλία,

ἐξηγεῖ τὴν τελευταίαν λέξιν μὲ τὸ καὶ τὴν σήμερον σύνηθες, Κοσκινόγυρος. Ἀπὸ τὸ Κόσκινον ἔχομεν καὶ ῥῆμα τὸ

Κοσκινίζω (cribler), καὶ ἐκ τούτου καὶ παροιμίαν ὄχι ἄχρησον, « Ὅσις δὲν θέλει νὰ ζυμώσῃ πέντ' ἡμέρας κοσκι- » νίζει, » ἀρμόδιον εἰς τοὺς ἀμελοῦντας τὸ ἔργον των, μὲ πρόφασιν ὅτι δὲν ἐτελείωσαν ἀκόμη τὴν χρειώδη προετοιμασίαν εἰς αὐτό.

ἈΛΕΥΡΩΜΕΝΟΣ, κυρίως ὁ καταπασμένος ἄλευρον (en-fariné). 2) μεταφορικῶς συγχωρεῖται νὰ τὸ μεταχειρισθῶμεν, ὡς οἱ Ἴταλοὶ τὸ infarinato, εἰς σημασίαν τοῦ μετρίως διδασκόμενου τι, τοῦ μῆτε παντάπασιν ἀπαιδευτοῦ εἰς ἐπιστήμην ἢ τέχνην τινὰ, μῆτε ἱκανῶς ἐμπείρου, ὡς οἱ κατ' ἐπάγγελμα διδάσκοντες αὐτήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔκαμε διάκρισιν τούτων καὶ ὁ Ἀριστοτέλης (Πολιτικ. III, 6, § 8). Ὁ τοιοῦτος ὀνομάζεται σκωπτικῶς ἀπὸ τὸν Πετρώνιον (PETR. *Satyric.* XLVI, 7), *Literis satis inquinatus*, Γράμμασιν ἱκανῶς μεμολυσμένος.

ἈΛΗΘΕΪΩ, λέγω τὴν ἀλήθειαν, δὲν ψεύδομαι (dire la vérité), εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν, ὡς καὶ οἱ παλαιοί· ἀλλ' ἐκεῖνοι τὸ ἐλάμβαναν ἀκόμη καὶ εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἐρευνῶ τὴν ἀλήθειαν τινὸς πράγματος, ἐξετάζω ἂν τὰ ἰσορούμενα ἢ διηγούμενα ἀληθῶς ἐπράχθησαν (vérifier). Παράδειγμα τούτου φέρουν τὰ Λεξικά ἀπὸ τὸν Ξενοφῶντα. 2) Ἀληθεύει, ἀληθὲς εἶναι, οἷον Ἀληθεύει τὸ πρᾶγμα.

Συγχωρεῖται, διὰ νὰ ἀποφύγωμεν τὴν σύγχυσιν, νὰ μεταχειριζώμεθα τὸ Ἀληθίζω, ἐρμηνεύοντες τὸ vérifier τῶν Γάλλων.

ἈΛΗΘΙΖΩ. Ζ. Ἀληθεύω.

ἈΛΙ, ἢ Ἀλή. Ὀρηνητικὸν ἐπιφώνημα. Ἀλί εἰς ἐμέ! Ἀλί εἰς τὴν τύχην μου! Ἀλί εἰς αὐτόν! Εἶναι ταυτόσημον μὲ τὸ Οὐαί, οἷον (ΘΡ.),

Ἀλή καὶ τί ἦτον τὸ κακόν, Χριστέ, ἡ ἁμαρτία!

Ἡ παραγωγή του εἶναι δυσεύρετος. Πιθανὸν ὅτι εἶναι τῆς αὐτῆς συγγενείας, τῆς ὁποίας καὶ τὸ Ἄελις καὶ Αἴλινοσ. Τὸ πρῶτον ἐξηγεῖ ὁ Ἡσύχιος, « Ἄελις, τάλαινα, ἀθλία » τὸ δεύτερον « Αἴλινοσ... Φρήνοσ. » Ἴσως εἶχαν καὶ Φρηνητικὸν ἐπιφώνημα, Αἴλι, ὅθεν ἐσχηματίσαμεν τὸ Ἄλι, ὡς τὸ Ἄψα ἀπὸ τὸ Αἴψα.

Ἔχομεν καὶ παροιμίαν, « Ἄλι 'σ τὸν δαίρου δεκοκτῶ, καὶ » δὲν τὸν δαίρει ὁ νοῦς του! » διδάσκουσαν τὸ μάταιον τῶν σωματικῶν κολάσεων εἰς ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ἡ ψυχὴ ἀπελιθώθη, ὡς ἐμὴ ἀφ' ἐαυτῶν, μὴτ' ἀπ' ἄλλους ὀδηγούμενοι νὰ καταλαμβάνωσι τὰ καλά.

ἌΛΙΧΑΝΗ, ἡ κατὰ τοὺς νεωτέρους Λατινιστὰς *Alcanna*. Ὁ Δουκάγγιος (σελ. 56) ἀπὸ ἰατρικὰ Γλωσσάρια τὴν γράφει Ἄλχαν, μὲ ἐξήγησιν Κύπρινον ἔλαιον. Ὁ Σομαυέρας, Ἄλιχάνη, μὲ ἐξήγησιν δὲν ἐξεύρω πόθεν ἐρανισμένην, *creta rossa da pingere*. Δὲν εἶναι γῆ βαφικὴ, ἀλλὰ φυτὸν εὐώδες, τὸ καὶ ἀπὸ τὸν Θεόφραστον καὶ ἀπὸ τὸν Διοσκορίδην ὀνομαζόμενον Κύπρος (*Lawsonia inermis*, Γαλλ. *Troène d'Egypte*). Ἐξ αὐτοῦ ἐκατασκεύαζαν τὸ περίφημον Κύπρινον ἔλαιον ἢ μύρον, καὶ ἀπὸ τὰ φύλλα του τριβόμενα χρῶμα ξανθὸν, μὲ τὸ ὁποῖον ἀκόμη καὶ σήμερον, ὡς καὶ παλαιὰ, βάφουν αἱ γυναῖκες τὰς τρίχας καὶ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος, εἰς καλλωπισμὸν. Ἡ καλὴ Κύπρος ἐγεννᾶτο, κατὰ τὸν Διοσκορίδην (I, 124) εἰς τὴν Ἀσκάλωνα τῆς Ἰουδαίας, καὶ τὴν Κανώπην τῆς Αἰγύπτου· ὁ δὲ Πλίνιος (XII, 24) προσθέτει, καὶ εἰς τὴν νῆσον τῆς Κύπρου. Ἀπορῶ, ἂν οἱ Ἕλληνες ἐκινήθησαν ἐκ τούτου νὰ ὀνομάσωσι καὶ τὸ δένδρον Κύπρον, ἢ ἔλαβαν ἀρχήτερα τὸ ὄνομα ἀπὸ τοὺς Ἀλεξανδρέας, οἱ ὁποῖοι τὸ ὠνόμασαν οὕτως ἀπὸ τὸ Ἑβραϊκὸν Κόφερ (כֹּפֶר), ὡς ἠρμήνευσαν τὸ Κόφερ καὶ οἱ Ἑβδομήκοντα

(Ἄσμ. ἀσμ. α', 14) λέγοντες, « Βότρυς τῆς Κύπρου ἀδελφί-
» δός μου. » Τὸ σύνηθες εἰς ἡμᾶς ὄνομα, Ἄλιχάνη, παρά-
γεται ἀπὸ τὸ Ἀραβικὸν Χεννά, συνταγμένον μὲ τὸ ἄρθρον
Ἄλ-χεννά, ὡς λέγομεν καὶ Ἄλκοράνιον, ἀπὸ τὸ
Ἄλ-κοράν.

ἌΛΛΑ ΚΑΙ ἌΛΛΑ. ΘΡ,

Διατί τινὲς εὐρίσκονται νὰ λέγουν ἄλλα καὶ ἄλλα,
Καὶ ἀμαρτάνουν εἰς Θεὸν καὶ σφάλλουσι μεγάλα.

Οἱ χυδαῖοι τὸ προφέρουν, Ἄλλα ντωναλλῶν (des choses
ou des paroles déraisonnables, absurdes, Ἰταλιστ.
Spropositi), πιθανὸν ὅτι ἀπὸ τὸ Ἄλλ' ἀντ' ἄλλων.

ἌΛΛΑΓῆ ἢ Ἀλλαξία φορεμάτων. Ἴδε τὰ σημειωθέντα πρό-
τερον (Ἄτακτ. I, σελ. 51.).

ἌΛΛΑΝΤΩΝΑΛΛΩΝ. Ζ. Ἄλλα.

ἌΛΛΑΞΙΑ. Ζ. Ἀλλαγῆ.

ἌΛΛΑΣΣΩ. Ἄλλ' ἄσω βουλήν (changer d'avis, de
conduite etc.), οἶον ΒΧ,

Δειμαίνω τὴν βαγίτζα σου, μὴ ἀλλάξῃ τὴν βουλήν της,
Καὶ μετατρέψῃ τὸν σκοπὸν, καὶ πᾶ καὶ καταβάλῃ.
Ἡ καὶ τοὺς παῖδας τοὺς ἐμοὺς ἐχθρὸς τινὰς χαυνώσῃ,
Καὶ ταῦτα τὰ καμώματα μάθῃ τα ὁ πατήρ σου,
Κἀμὲ ψηφίση θάνατον πικρὸν κατὰ τῆς ὥρας.

2) Ἀλλάσσει, ἀμεταβάτ. Ὁ καιρὸς ἤλλαξεν. Καὶ ὄχι
μόνον, Ἀλλάσσει τὰ λόγια του, ἀλλὰ καὶ τὰ λόγια
του ἀλλάσσουν, ὡς καὶ τὸ, Ἡλλαξε γνώμην καὶ
Ἡλλαξεν ἡ γνώμη του. Ἐχομεν καὶ παροιμίαν στιχουργη-
μένην,

Ὁ λύκος καὶ ἂν ἐγήρασε, κ' ἤλλαξε τὸ μαλλὶν του,
Οὔτε τὴν γνώμην του ἤλλαξεν, οὔτε τὴν κεφαλὴν του.

Τὸ Δειμαίνω, δὲν ἐξεύρω, ἂν ἦτο τότε σύνηθες, ἢ ἂν ἦναι μακαρονισμὸς τοῦ ποιητοῦ.

Τὸ Βαγίτζα, εἶν' ὑποκοριστικὸν τοῦ Βάγια (nourrice), ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν, Balia.

Τὸ Χαυνώση ἀπὸ τὸ Ἑλλην. Χαυνόω, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐσχηματίσαμεν, μὲ τὸ πλεοναστικὸν $\bar{\alpha}$, τὸ Ἀχαμνίζω (affaiblir), σημαίνει ἐδῶ, τὸ ἀπατηλῶς καὶ δολίως καταπίειση (séduire). Καὶ τοῦτο ἐξηγεῖ τοῦ Ἀριστοφάνους (Νεφελ. 874) τὸ,

Πῶς ἂν μάθοι ποθ' οὔτος ἀπόφευξιν δίκης,
ἢ κλῆσιν, ἢ ΧΑΥΝΩΣΙΝ ἈΝΑΠΕΙΣΤΗΡΙΑΝ;

Κατὰ τῆς ὥρας. Σήμερον λέγομεν ἀπροθέτως, Τῆς ὥρας.
ἌΛΛΗΘΩΡΕΪΩ. Ζ. Θωρῶ.

ἌΛΛΗΛΟΓῶ (dire une chose pour une autre, mentir), οἶον ΑΚ,

Υἱέ μου, ἴδε ἂν ἔφαγες ξένον τίποτις πρᾶγμα,
Καὶ πῆρες καὶ κατέλυσες κατεδαπάνησές το,
Μὴ κρύψης, τοῦτο μὴ ἀρνηθῆς, μὴ τὸ ἀλληλογήσης,
Διατί οὐκ εἶχε μάρτυρες, σημάδι ἐνεχύρου.

Καλὴ λέξις ἦθελ' εἶσθαι τὸ Ἄλληλογῶ, ἂν ἐγράφετο Ἄλλολογῶ. Σημάδι ἐνεχύρου· σήμερον καὶ διὰ μιᾶς λέξεως, Σημάδιον, σημαίνομεν τὸ ἐνέχυρον. Ζ. Σημάδιον.

ἌΛΛΗΛΩΣ (reciproquement, mutuellement)
ΘΚ,

Νὰ σφάζονται ἀλλήλως των καὶ νὰ μηδὲν λυποῦνται.

Ἴδου καὶ ἄλλο παράδειγμα, ΣΣ,

Καὶ ὅσαις τὴν ἐκολουθήσασι, ἀλλήλως ἐμιλοῦσαν.

Ζ. καὶ Χαράζω.

ἌΛΛΟΓΥΡΪΖΩ (s'esquiver). Λεῖπει ἀπὸ τὰ Λεξικά μας,

ὡς καὶ μυρία ἄλλα. Καλὴ καὶ ἀναγκαία λέξις. Λέγει ὁ Δημοσθένης (Περὶ παραπροσβ. σελ. 411), « Οὗτος ἐκτρέπεται » με νῦν ἀπαντῶν. . . . καὶ ἀναγκασθῆ που συντυχεῖν, ἀπ— » ἐπύθησεν εὐθέως κ. τ. λ. » ἤγουν Ἄλλογυρίζει ὁσάκις μ' ἀπαντήσῃ, ἀλλάσσει τὸν δρόμον του.

ἌΛΛΟΙΩΝΩ. Τὴν λέξιν ταύτην καὶ τὰ παράγωγα της ὄλα, ἐξήγησεν ὁ Σομαυέρας, ὡς συνώνυμα τοῦ Ἄλλοτριῶ, Ἄλλοτριώσις, Ἄποξένωσις κ. τ. λ. μετὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἔχει οὐδεμίαν κοινωμίαν. Τὸ Ἄλλοτριῶ καὶ Ἄποξενόνω σημαίνει κυρίως τὸ *Aliéner*, καὶ εἰς σημασίαν νομικὴν, τὸ μεταφέρει τὴν κτῆσιν τινὸς πράγματος εἰς ἄλλον διὰ δωρήσεως ἢ πωλήσεως· τὸ ὁποῖον κυριολεκτικώτερον ὀνομάζουσι οἱ νομικοὶ Ἐκποιῶ, ὡς λέγουσι καὶ Ἐκποιήσιν τὴν *Aliénation*. Τὸ δὲ Ἄλλοιῶ ἢ Ἄλλοιόνω σημαίνει τὸ μεταβάλλω τὴν μορφήν ἢ φύσιν τοῦ πράγματος (*Altérer, changer*). Εἰς ὧν τὰς ἀκοὰς εἶναι συνήθης ἡ φράσις, Ἡλλοιῶθη τὸ πρόσωπόν του.

ἌΛΛΟΛΟΓΩ. Ζ. Ἄλληλογῶ.

ἌΛΛΟΥ (*ailleurs*), ὅχι ὀλιγώτερον ὀρθὸν τοῦ Ἑλλ. Ἄλλαχοῦ. Ὡς ἐκεῖνοι ἐμεταχειρίζοντο ἐπιρρήματικῶς τὴν δοτικὴν τοῦ Θελυκοῦ Ἄλλη (ἐν ἄλλῃ χώρᾳ), παρόμοια ἡμεῖς τὴν γενικὴν τοῦ ἀρσενικοῦ Ἄλλου (ἐπ' ἄλλου χώρου ἢ τόπου) ἐμεταμορφώσαμεν εἰς ἐπιρρήμα, μεταθέσαντες μόνον τὸν τόνον. Ἄλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ Ἄλλου εὐρίσκεται εἰς τοὺς παλαιούς ὡς ἐπιρρήμα, ὡς εἰς τοῦτο τοῦ Λυσίου (τόμ. I, σελ. 755 Reisk) « Ἄπαντες » γὰρ εἴθισθε προσφοιτᾶν καὶ διατρίβειν ἌΛΛΟΥ γέ που » ὅπου γράφε, ἌΛΛΟΣ ἌΛΛΟΥ γέ που. Ὁ Ρεῖσκιος ἐπρόβλεπε τὸ πληθυντικὸν « Ἄλλοι ἄλλου γέ που. »

ἌΛΛΟΥΣΝΙΟΣ, ἢ μάλλον Ἄλουσνοῖος (*hébéte*), παραλογισμένος, ξεχασμένος. Πιθανὸν ὅτι παρεφθάρη ἀπὸ τὸ

Ἄλλο νοσ, ἤγουν ὅστις ἔχει ἄλλοῦ τὸν νοῦν του, μηδὲ προσέχει εἰς ὅ,τι πράσσει, ἢ λέγει, ἢ παρ' ἄλλων ἀκούει. Τὴν αὐτὴν σχεδὸν σημασίαν ἔχουν τὸ Ἀλλόφρων, καὶ Ἀλλοφρονέειν τῶν παλαιῶν.

ἌΛΟΓΟΝ. Οὕτως ὀνομάζομεν τὸν Ἴππον (cheval), δίδοντες εἰς αὐτὸν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ὅλα τὰ μὴ λογικὰ ζῶα προσηγορικόν, ὄχι καταφρονητικῶς, ἀλλ' ἐξεναντίας, ὡς ἐν ἀπὸ τὰ πλέον χρήσιμα εἰς τὸν ἄνθρωπον ζῶα, ὡς ὠνομάσαμεν τὸν Ἀλέκτορα, Πετεινὸν (coq), μ' ὅλον ὅτι Πετεινὰ λέγονται ὅσα ἔχουν πτερά. Παρόμοια, κατὰ τὴν αὐτὴν ἀντονομασίαν, λέγοντες, Ὁ Ποιητῆς, νοοῦμεν τὸν Ὀμηρον. Οὗτος (σιμὰ πολλῶν ἄλλων ὠραίων) εἶπε καὶ τὸ περὶ τοῦ ἵππου (Ἰλιάδ. ὁ, 263) « Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς Ἴππος . . . καὶ νομὸν ἵππων. » Δὲν εἶν' ὀλιγώτερον ὠραῖον καὶ τοῦ Σοφοκλέους (Ἡλεκτρ. 25) τὸ,

Ὡσπερ γὰρ ἵππος εὐγενῆς, κὰν ἦ γέρων,
 Ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν,
 Ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἴστησιν. —————

ἈΛΥΓΙΣΤΟΣ, ὁ ἀδύνατος νὰ λυγισθῆ (qu'on ne peut ployer, fléchir). Ἐύλον ἀλύγιστον. 2) Μεταφ. Ἀκαμπτος, ἀδυσώπητος, ἀμετάθετος, ἀμετάτρεπτος, σταθερός (inflexible). Ἀλύγιστος γνώμη, ἣτις δὲν μεταβάλλεται οὔτ' ἀπὸ συμβουλῆν, οὔτ' ἀπὸ παρακλήσεις ἢ δάκρυα. Λέγεται καὶ ἐπὶ καλοῦ, καὶ ἐπὶ κακοῦ, ἤγουν σημαίνει τὸν σταθερὸν (constant), καὶ τὸν πεισματάρην (opiniâtre, entêté).

ἈΛΥΜΟΝΟΝ! Ἐπιφώνημα συνώνυμ. τοῦ Ἀλί, ἢ Ἀλή: οἶον (ΘΡ),

Ἀλύμονον, Ῥοδίτες μου, καλὰ παλικαράκια,
 Καὶ ξένοι, ὅσοι ἐχάθητε Ῥωμαῖοι καὶ Φραγκάκια.

Ὁ Σομανέρας τὸ γράφει διὰ τοῦ τ Ἄλίμονον. Οὐτ' ἢ μία οὐτ' ἢ ἄλλη γραφή μᾶς βοηθεῖ πολὺ εἰς τὴν ἔτυμολογίαν. Ζ. Ἄλί.

ἈΛΥΠΗΤΑ. Ἐπίρρ. Χωρίς ἔλεον, λύπην ἢ συμπάθειαν (impitoyablement). 2) Μεταφ. πλουσιοπάροχα, θαψιλῶς (abondamment, largement), οἶον, Μᾶς ἐκέρασεν ἀλύπητα.

Παρομοία μετὰφορὰ εὐρίσκεται εἰς τὸ Ἀφθόνως τῶν παλαιῶν, τὸ ὁποῖον κυρίως σημαίνει, χωρὶς φθόνον, καὶ μεταφ. τὸ πλουσιοπάροχα, διότι ὕστις δίδει πλουσιοπάροχα, κρίνεται ὅτι δὲν φθονεῖ τὸν λαμβάνοντα, οὐδὲ λυπεῖται τὰ διδόμενα. Ὁ θεὸς παραγγέλλων τοὺς πλουσίους τὴν πρὸς τοὺς πένητας ἐλεημοσύνην λέγει (Δευτερονομ. ιε, ιο) διὰ τοῦ Μωϋσέως, « Διδούς » δώσεις αὐτῷ . . . καθ' ὅ,τι ἐνδεεῖται, καὶ Οὐ ΛΥΠΗΘΗΣΗ » τῇ καρδίᾳ σου διδόντος σου αὐτῷ. » Οὕτω λέγομεν πρὸς τὸν διδόντα, ὅτε μᾶς δίδει ὀλιγώτερον ὅσου ἐπιθυμοῦμεν, Μὴ τὸ λυπῆσαι (ne le plaignez pas).

ἈΜΑΔΕΣ, (εἶδος παιγιδίου). Ἴδε τὰ προσημειωθέντα (Ἄτακτ. Ι, σελ. 286).

ἈΜΑΝΪΤΗΣ, εἶδος φυτοῦ σπογγώδους, τὸ ὁποῖον βλαστάνει χωρὶς ῥίζας εἰς τὴν γῆν, καὶ πολλάκις εἰς δένδρα τινά. Τὸ Ἑλληνικόν του ὄνομα εἶναι Μύκης (champignon)· μ' ὄλον τοῦτο ἔλεγον καὶ Ἀμανίτης, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὸν Ἀθήναιον (II, σελ. 61) καὶ τὸν Γαληνόν (Περὶ τροφ. δυνάμ. Τόμ. Δ', σελ. 335).

ἈΜΑΡΜΑΚΤΟΣ. Ζ. Μαρμάξω.

ἈΜΑΤΙΣ. Ἐπίρρρημ. Ὁ Σομανέρας, τὸ γράφει Ἄματα καὶ Ἄματις, καὶ τὸ ἐξηγεῖ « Ἐπειδὴ, giaché, poiché » (puisque). ὁ Δουκάγγιος, Ἄματα μὲ ἐξήγησιν, « Quando- » quidem, ἐπειδὴ καὶ » (puisque). Νομίζω ὅμως ὅτι σημαίνει πλέον, Τολοιπὸν, Ἄρα, Ὄθεν. Κατὰ τὸν Ἡσύ-

χιον, οἱ Κρήτες (Δωριεῖς) ἔλεγον προπαροξυτόνως καὶ διὰ τοῦ $\bar{\kappa}$, Ἄμακίς, καὶ οἱ Ταραντῖνοι (ἀποικία Δωρική) ὀξυτόνως καὶ διὰ τοῦ $\bar{\tau}$, Ἄματίς τὸ ἀπὸ τοὺς λοιποὺς Ἕλληνας λεγόμενον Ἄπαξ. Ὄθεν ἢ ὁ Ἡσύχιος ἠμέλησε νὰ σημειώσῃ καὶ τὴν σημασίαν τοῦ Λοιπὸν, ἢ ἡμεῖς φυλάξαντες τὴν λέξιν, ἐμεταβάλαμεν τὴν ἔννοιαν.

ΑΜΑΧΙΟΝ. Καὶ ὁ Δουκάγγιος καὶ ὁ Σομαυέρας τὸ ἐξηγοῦν ὡς ταυτόσημον τοῦ Ἐνέχυρον (gage). Πολλοὶ σήμερον μεταχειρίζονται καὶ νοοῦν τὴν λέξιν Ἐνέχυρον· ὀλίγοι τινὲς λέγουσιν ἀντ' αὐτοῦ καὶ Σημάδιον (signe), καὶ ὀλιγώτεροι, Ἀμάχιον. Οἱ πλείοτεροι χυδαῖκῶς Ἀμανέτιον, λέξιν τουρκικὴν (Ἐμάν), σημαίνουσαν, πίσιν, ἀσφάλειαν (assurance). Τὰ τουρκικὰ δίκαιον καὶ πρέπον εἶναι νὰ τάφήσωμεν εἰς τοὺς Τούρκους· τὸ Ἀμάχιον ὁμῶς εἶναι ἀδιστάκτως Γραικικὴ λέξις, καὶ λέξις πρὸ πολλῶν ἑκατονταετηρίδων συνήθης εἰς τὴν γλῶσσαν. Ἀλλὰ πόθεν ἔλαβεν ἀρχὴν τῆς τοιαύτης σημασίας; ἢ ἔτομολογία τῆς κατὰ λέξιν μᾶς διδάσκει ὅτι τὸ Ἀμάχιον σημαίνει ζέρησιν ἢ παῦσιν μάχης. Ἄν δὲν ἀπατώμαι, Ἀμάχιον ὠνόμασαν καταρχὰς οἱ Γραικορωμαῖοι τὴν ἐκεχειρίαν ἢ ἀνακωχὴν τῆς μάχης (trève). Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀνακωχὴ, ὡς καὶ ἡ τελεία παῦσις τοῦ πολέμου, γίνεται μὲ συνθήκας τινὰς καὶ πίστεις ἢ ἀσφαλείας, τὰς ὁποίας δίδουν πρὸς ἀλλήλους οἱ μαχόμενοι, ἐκ τούτου καὶ τὸ διδόμενον ἐνέχυρον ἀπὸ τὸν ὀφειλέτην εἰς τὸν δανειστὴν, εἰς πίσωσιν ἢ ἀσφάλειαν ὅτι μέλλει νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος του, ὠνομάσθη Ἀμάχιον. Καὶ τοῦτο τόσον εὐλογώτερον, ὅσον καὶ ὁ δανειζὼν καὶ ὁ δανειζόμενος ἐμποροῦν νὰ θεωρηθῶσιν ὡς δύο ἐχθροὶ μαχόμενοι, τῶν ὁποίων ὁ πρῶτος καὶ εἰς κριτήριον νὰ ἐγκαλέσῃ, καὶ εἰς φυλακὴν νὰ βάλῃ ἔχει ἐξουσίαν τὸν ἄλλον, ἂν ἐθάψειε χωρὶς ἐνέχυρον. Γίνεται λοιπὸν τὸ ἐνέχυρον ἀληθὲς Ἀμάχιον, ἡγοῦν προλαμβάνει

κ' ἐμποδίζει τὰς μάχας. Ἐπιπέσει γὰρ δειξέω καὶ ὅτι ἡ Ἀνακωχή τῆς μάχης ὠνομάσθη ποτὲ Ἀμάχιον; Ἡ μαρτυρία μου εἶναι σκοτεινὴ, ἰκανὴ ὅμως, νομίζω, ἂν εὐτυχίσω νὰ τὴν ἐξηγήσω, νὰ πιθανολογήσῃ τὴν γνώμην μου. Τὴν λαμβάνω ἀπὸ τοὺς δικαστικούς νόμους τῆς ἐν Ἱερουσαλὴμ βασιλείας τῶν Σταυροφόρων καὶ τὴν γράφω ἀπαράλλακτον μὲ ὅλα τὰ γραφικὰ σφάλματα, « Κελέβι τὸ δίκειον, τὸ πόλεμον νὰ » γένιτε εἰς ὅλας τὰς ὄπλας, ἀφ' ὧν δόθουν τὰ Ἀμάχια μέσα » εἰς μ' ἡμέρας. » Συνοδεύει τὴν αἰνιγματώδη ταύτην περικοπὴν ἡ ἐξῆς Ἰταλικὴ μετάφρασις, *Commanda la rason che la battaglia debba esser ad ogni modo infra quaranta giorni dappoi che sara impegnata*. Ὁ Δουκάγγιος (σελ. 1049), ἐκ τοῦ ὁποίου τὴν ἀντέγραψα, τὴν ἐθησαύρισεν εἰς τὸ Λεξικόν του, ὅχι εἰς ἐξήγησιν τοῦ Ἀμαχίου, ἀλλ' εἰς μαρτυρίαν, ὅτι ἔλεγαν καὶ Ὅπλα, *θηλυκῶς*, ἀντὶ τοῦ Ὅπλον, κινηθεῖς, ὡς φαίνεται, ἀπὸ τὸν Ἰταλὸν μεταφραστὴν, ὅστις ὅμως ἐρμηνεύει τὸ *Εἰς ὅλας τὰς ὄπλας*, *ad ogni modo*, τὸ ὁποῖον σημαίνει μάλλον τὸ *Κατὰ πάντα* τρόπον. Ὅπως ἂν ᾔηται, τοῦτο μόνον νοῶ καὶ πιστεύω ἀδιστακτικῶς, ὅτι ὁ λόγος εἶναι περὶ πολέμου ἀνακωχῆς τεσσαρακονταήμερου, ἧγουν ἧτις ἔμελλε νὰ παύσῃ ἀφοῦ (ἀφ' ὧν) ἐδίδοτο ὀπίσω τὰ ὑπὲρ ἀσφαλείας αὐτῆς δοθέντα εἴτε ὄμηρα, εἴτε φρούρια, εἴτ' ἄλλου ὁποιοῦδήποτε γένους ἐνέχυρα, ὀνομαζόμενα διὰ τοῦτο Ἀμάχια, διότι ἐδίδοτο ὑπὲρ τῆς διαπαύσεως τῆς μάχης, ἧτις καὶ αὕτη διὰ μιᾶς λέξεως ἐλέγετο Ἀμάχιον.

ἌΜΕ. Προστακτικὸν ἀνώμαλον (va) τοῦ Ὑπάγω ῥήματος, Ὑπαγε, διάβα, Ἄμε εἰς τοῦ δεῖνος, Ἄμε εἰς τὴν ἀγοράν. Καὶ μὲ ῥῆμα ἀπαρέμφατον μεσολαβοῦντος τοῦ Νά, Ἄμε νὰ τὸν εἴπης. Καὶ ἀμέσως μὲ προστακτικὸν ἄλλου

ρήματος, Ἄμε δράμε (ὡς καὶ ὁ Ὀμηρος συχνὰ τὸ Βάσκ' ἴθι), Ἄμε λειπέμε. Τὸ μεταχειρίζεται συνεχῶς ὁ ἀπαίδευτος ὄχλος καὶ εἰς τὰς κατάρας, Ἄμε νὰ χαθῆς, Ἄμε εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ. Ἄμε εἰς τὸν διάβολον. Τὸ πληθυντικὸν Ἄμετε ἢ Ἀμεῖτε (καὶ ὄχι Ἀμέτε) εἰς τὸ καλόν. Παρὰ τὰ δύο ταῦτα, Ἄμε καὶ Ἄμετε, οὔτ' ἔγκλισις, οὔτε χρόνος, οὔτε πρόσωπον ἄλλο εὐρίσκεται τοῦ ῥήματος, τοῦ ὁποίου τὸ θέμα ἔπρεπε νὰ ᾔῃαι Ἄμω, Ἄμεις, Ἄμει, ἢ (ὡς φαίνεται ἀπὸ τὸ Ἀμεῖτε) Ἀμέω, ὦ, κ. τ. λ. ὡς Τύπτω καὶ Τυπτέω, Ρίπτω καὶ Ριπτέω. Οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἄλλο φαίνονται πλέον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν· εὐρίσκεται ὁμοίως δευτέρον παράγωγον Ἀμεύω, (ὡς ἀπὸ τοῦ Νοσέω καὶ Τυραννέω τὸ Νοσεύω καὶ Τυραννεύω), τὸ ὁποῖον εἰς τὸν Πίνδαρον συνωνυμῆ καὶ σημαίνει τὸ αὐτὸ μὲ τὸ πολυχρηστον καὶ γνωστὸν Ἀμείβω· ἐπεὶ ποτὲ μὲν λέγει (Πυθ. V, 50) « Κρισαῖον λόφον ἄμειψεν » (ἀπὸ τὸ Ἀμείβω) ἤγουν ἐδιάδη, ἐπέρασε τὸν Κρισαῖον λόφον· καὶ ἄλλοτε (Πυθ. I, 86), « Ἀμεύσεσθ' ἀμτίους » (ἀπὸ τὸ Ἀμεύω), ἤγουν νὰ περάσῃ καὶ νὰ νικήσῃ τοὺς ἀνταγωνιστάς. Ὁ Σοφοκλῆς (Φιλοκτ. 1256) λέγει, « Ἐξελθ' ἀμείψας τάσδε στέγας » καὶ ὁ Εὐριπίδης (Ἠλέκτρ. 850) « Ἄμειψον δώματα τάδε » ἤγουν Ἄμε ἔξω ἀπὸ τὸν οἶκον τοῦτον. Ὁ συντάκτης τοῦ μεγάλου ἑτυμολογικοῦ ἐξηγεῖ τὸ Ἀμεύω, διὰ τοῦ πορεύομαι· καὶ ὁ Ἡσύχιος τὸ Ἀμείψασθαι διὰ τοῦ διελθεῖν, παιραιώσασθαι. Δὲν μένει λοιπὸν οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι τὸ Ἄμω ἄχρηστον, ἦτο τὸ πρωτότυπον ῥῆμα τοῦ Ἀμεύω καὶ Ἀμείβω. Z. Κοπιάζω.

ἈΜΕΡΙΜΝΟΜΕΡΙΜΝΟΝ (τὸ). Z. Ἀμέριμνος.

ἈΜΕΡΙΜΝΟΣ (libre d'inquiétude, insouciant).

Εἰς τὴν κομπαζουσουν εἰς τὸν πολιτισμὸν τῆς Εὐρώπῃ, καὶ ὁμοίως τυραννομένην ἀκόμη ἀπὸ πολλὰς παλαιὰς καὶ σαπρὰς

ὀλιγαρχικὰς καταχρήσεις, ἀξιοτέρας βαρβάρων παρὰ πολιτισμένων ἔθνων, ἢ ἀναίσχυντος ζήτησις πολλῶν πολιτικῶν ἐπικερδῶν ὑπουργημάτων ἐπροχώρησεν εἰς τόσον, ὥστε οἱ ἡγεμόνες μὴν ἔχοντες πλέον πῶς νὰ χορτάσῃσι τὴν ἀπληστίαν τῶν ἰδίων κολάκων, ἐπενόησαν νέα ὑπουργήματα, τὰ ὁποῖα τῶνομα μόνον τῆς ὑπουργίας ἔχουν, οὐδὲ μέριμναν ἄλλην προξενοῦν εἰς τὸν ὑπουργοῦντα παρὰ τὴν μέριμναν νὰ λαμβάνῃ καὶ νὰ δαπανᾷ εἰς τὰς τρυφάς του ἀναισχύντως τοὺς ἰδρωτάς τοῦ λαοῦ.

Ὡνόμασαν δὲ τὰ τοιαῦτα ὑπουργήματα, *Sinécare*, ἀπὸ δύο Ῥωμαϊκὰς λέξεις *sine cura*, ἤγουν, χωρὶς μέριμναν, ὄνομα ἱκανόν, διὰ τὴν γελοιότητά του, νὰ μακρύνῃ ἀπ' αὐτὰ τοὺς ψωμοζήτας, ἂν οἱ ψωμοζῆται ἦσαν ἱκανοὶ νὰ αἰσχύνωνται τὰ αἰσχρά. Ἡμεῖς δὲν ἔχομεν ἀκόμη λέξιν ἐρμηνεύουσαν τὸ *sinécure* • καὶ εἴθε μὴν ἔλθῃ ποτὲ εἰς χρεῖαν τὸ πολίτευμά μας τοιαύτης λέξεως! Ἄλλ' ἐπειδὴ χρεωστοῦμεν νὰ γνωρίζωμεν καὶ νὰ ἐρμηνεύωμεν εἰς ἀλλήλους τὰς καταχρήσεις τῶν ἄλλων ἔθνων, ἐσύμφερ' ἴσως νὰ ὀνομάσωμεν τὰ χωρὶς ὑπουργίαν ταῦτα γελοῖα ὑπουργήματα μὲ τὸ γελοιότερον ὀξύμωρον τοῦτο, Ἄμεριμνομέρινα.

ἌΜΕΡΙΜΝΩ (*ne point se soucier, négliger*).

ἌΜΕΣΤΟΣ ἢ Ἄμέστωτος, ἄγουρος, ὄχι ὠριμος, ὅταν ὁ λόγος ᾖ περὶ καρπῶν γῆς. Ζ. Μεστόνω.

ἌΜΕΤΆΘΕΤΟΣ, ὅστις δὲν μετατίθεται, δὲν μεταβάλλεται. Τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης, ἢ ἰσχυρογνωμοσύνη. Ἢ χρῆσις εἶναι ὡσεπιπολὺ μεταφορική.

ἌΜΗ. Ζ. Ἄμμή.

ἌΜΗΝ. Ζ. Μαχεύω.

ἌΜΙΑ. Ζ. Ἄμια.

ἌΜΙΛΗΤΟΣ. Ζ. Ἄνομίλητος.

ΑΜΜΗ, σύνδ. σύνθετος από τὰ Ἄν μῆ, καὶ ταυτόσημος μ' ἐκεῖνα (si non). 2) ἀντί τοῦ Ἀλλά συνδέσμου (mais).

Διὰ τὴν καταλάβῃ τις τὴν σημασίαν, ὀρθογραφίαν καὶ παραγωγὴν τοῦ Ἀμμή (καὶ ὄχι Ἀμή), πρέπει νὰ τὴν ἐξετάσῃ εἰς τὰ βάρβαρα ποιήματα τῶν Γραικορωμαίων τῆς δεκάτης τρίτης μέχρι τῆς δεκάτης ἕκτης ἑκατονταετηρίδος. Παραδείγματος χάριν, ὁ συγγραφεὺς τοῦ Θρήνου τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως λέγει,

Τὰ ἔργα τῶν χριστιανῶν καὶ ἡ κενὴ ἐλπίδες

Ἐκεῖνες ἐχαλάσασιν βασιλείαν Ῥωμαίων.

ΑΜΗ οἱ Τοῦρκοι οὐ δύνονται νὰ πάρουν τίτια χώρα.

Ὅθεν γίνεται φανερόν ὅτι τὸ Ἀμή πρέπει νὰ γράφεται Ἀμμή (ὡς γράφομεν τὸ Κἄμμία ἀπὸ τὸ Κἄν μία)· διότι ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ Ἄν μῆ, ἐδῶ δὲ, καὶ μὲ τὸ Εἰ δὲ μῆ, ὡς τὸ ἐνόησεν ὁ ποιητής, Ἐάν αἱ κεναὶ ἐλπίδες τῶν χριστιανῶν δὲν ἐχαλοῦσαν τὴν βασιλείαν τῶν Ῥωμαίων, οἱ Τοῦρκοι δὲν ἤθελαν δυνηθῆν κ. τ. λ. Ἰδοὺ καὶ δεύτερον παράδειγμα ἀπὸ τὸν Ἐρωτόκριτον (σελ. 197),

Εἰς τὰ καλά μου μ' εὔρηκε, νὰ ζήσης, θυγατέρα·

ΑΜΗ κακὴ γιὰ λόγουτου ἦτον ἐτούτη ἡ μέρα.

Γράφε καὶ ἐδῶ ΑΜΜΗ, ἐπειδὴ τὸ νόημα εἶναι (Ἄν δὲν) μ' εὔρισκεν εἰς τὰ καλά μου, ἡ ἡμέρα τούτη ἤθελ' εἶσθαι κακὴ δι' αὐτόν.

Τὸ Ἀμμή ἔχει μάλιστα χώραν εἰς τὰς ἀνταποκρίσεις, οἷον τὸν συμβουλευόντα νὰ ἀπέχωμεν ἀπὸ τίποτε, ἀντερωτῶμεν Ἀμμή τί νὰ κάμω; ἤγουν, Ἄν μῆ κάμω τὸ ὅποιον μὲ συμβουλεύεις ν' ἀποφύγω, τί νὰ κάμω; Ὁμοίως πρὸς τὸν λέγοντα Κακὰ τὸ ἔκαμες, ἀντιλέγομεν, Ἄμμή τί ἤθελες νὰ κάμω; ἤγουν, Ἄν δὲν ἔκαμνα ὡς ἔκαμα, τί ἤθελες νὰ κάμω;

ἌΜΜΙΑ, πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφὴ (tante).

ἌΜΟΡΓΗ, τὸ παχύτατον μέρος τοῦ ἐλαθίου, τὸ συναθροισόμενον εἰς τὸν πάτον τοῦ πίθου, ἢ τοῦ ἐλαδικοῦ (marg d'huile). Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν ἐμεταχειρίζοντο καὶ οἱ παλαιοὶ τὴν λέξιν. Ὅθεν εὐκόλον εἶναι καὶ καλὸν νὰ προφέρωμεν καὶ ἡμεῖς Ἀμόργη, καὶ ὄχι Ἀμούργα.

Ἀκόμη βαρβαρότερος εἶναι ὁ οὐδέτερος σχηματισμὸς, Ἀμοῦρι, τὸν ὁποῖον ἔχει εἰς τὸ λεξικόν του ὁ Σομαυέρας.

ἌΜΟΎΡΓΑ. Ζ. Ἀμόργη.

ἌΜΟΎΧΛΑ. Τὸ $\bar{\alpha}$ πλεονάζει Ζ. Μοῦχλα.

ἌΜΠΑΡΙΑΖΩ λέγουν πολλοὶ τὸ καταλιμπάνω, ἀφίνω τινὰ ἢ τινὰς, μὲ τοὺς ὁποίους ἐχρεωστοῦσα νὰ ἦμαι, ἢ νὰ συνεργῶ.

Κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τὸ Ἄναπαριάζω (ὡς οἱ παλαιοὶ, ποιητικῶς, Ἀμπαύω, ἀντὶ τοῦ Ἄναπαύω). Ἐσήμαινε δὲ τὸ Ἄναπαριάζω, παραβαίνω τὰς συνθήκας, ἢ ὑποσχέσεις, καὶ ἔλαβεν ἀρχὴν ἀπὸ τοὺς Παρίους, οἱ ὁποῖοι ὑποσχεθέντες νὰ παραδοθῶσιν εἰς τοὺς Ἀθηναίους, τοὺς ἠπάτησαν εὐθύς ὡς ἡῶραν ἄλλους τρόπους βοηθείας. « Ἄνεπαρίασαν (λέγει ὁ » Σουίδα), εἰς μετάμελον ἦλθον, ἐπειδὴ οἱ Πάριοι, πολε- » μούμενοι ὑπ' Ἀθηναίων, ἀνοχὰς τὸ πρῶτον αἰτήσαντες, ἐπὶ » τῷ δοῦναι τὴν πόλιν, εἶτα συμμαχίαν ποθέν προσδοκήσαντες, » ἔλυσαν τὰ ὁμολογηθέντα. »

ἌΜΠΟΤΕ (plut à Dieu!), Θ Κ,

Καὶ ἄμποτε νὰ ποίσητε ἀνδραγαθίας ἔργον!

Εὐκτικὸν ἐπίρρημα σύνθετον (Ἄν ποτε), κατὰ τὸ Εἴποτε ἢ Εἴ ποτε τῶν παλαιῶν. Ἴδε τὰ περὶ τούτου εἰς πλάτος σημειωθέντα εἰς τὴν Βολισσίαν ἔκδοσιν τοῦ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. γ', 180, σελ. 38-39).

ἌΜΠΏΘΩ (pousser). Ἀπολλων. ὁ ἐν Τύρ.

Καὶ ἀμπώθει τον ὁ ἄνεμος, κ' ἢ θάλασσα τὸν βγάνει.

Πιθανόν ὅτι εἶναι τὸ Ἄ πώθω τῶν παλαιῶν, μὲ τὴν προσθήκην τοῦ μ̄, ὡς λέγουν (χυδ.) καὶ Γ ρε μ π ῖ δ α τὴν Κρηπῆδα, καὶ Λ ε μ π ῖ δ α τὴν Δεπίδα. Ζ. Ἐμπώθω.

Ἄ Μ Ὑ Λ Α, Ἀνθόγαλον, τὸ βαρβαροτουρκιστὶ λεγόμενον Καϊμάκι (crème). Ἄ μ υ λ ο ν ὁμῶς, οὐδετέρως, ἔλεγαν οἱ παλαιοὶ τὸν βαρβαροτουρκιστὶ, Νισεστέν, τὸν ὀρθότερα ὀνομαζόμενον Καταστατὸν (Ζ. Καταστατός), διότι κατεσκευάζετο ὄχι ὡς τὰ λοιπὰ ἄλευρα, διὰ τοῦ μύλου, ἀλλὰ μὲ τρόπον ἄλλον, τὸν ὁποῖον περιγράφει ὁ Πλίνιος, καὶ ὁ Διοσκορίδης. Ἐπειδὴ τὸ Ἄ μ υ λ ο ν εἶναι, τρόπον τινά, τὸ ἄνθος τοῦ ἀλεύρου, πιθανόν ὅτι κατ' ὁμοίωσιν καὶ τὸ ἄνθος τοῦ γαλακτος ὠνομάσθη Ἀ μ Ὑ λ η ἢ Ἀ μ Ὑ λ α.

Ὠνόμαζαν ἔτι Σηλυκῶς Ἄ μ υ λ ο ν εἶδος τί πλακοῦντος (tourte).

Ἐπειτ' ἐπέισφερε τὰς ἀμύλους καὶ τὰς κίχλας,

λέγει ὁ Ἀριστοφάνης (Εἰρ. 1195), ἴσως διότι ἦτον ἀπὸ ἀλευρον ἄμυλον. Ὁ δὲ σχολιαστὴς ἐξηγῶν τὸν στίχον τοῦτον τοῦ Κωμικοῦ, λέγει, « Ἄμυλοι, πλακοῦντές τινες· οἱ δὲ, ζύμη » πλακουντώδης, ὃν νῦν Ἀ μ Ὑ λ α τ ὸ ν φ α σ ι ν. »

Ἀ Ν Ἀ Β Α Θ Ο Σ, ῥηχὸς, ὀλιγόνερος (bas fonds, gué). Ποταμὸς ἀνάβαθος, Πηγὰδιον ἀνάβαθον, Ἀνάβαθα νερά, τὰ ὁποῖα καὶ Ῥηχὰ ἀπλῶς ὀνομάζονται, ὡς δυνατὰ νὰ περασθῶσι μὲ τοὺς πόδας χωρὶς κίνδυνον.

Λέξις σύνθετος ἀπὸ τὸ Βαθὺς καὶ τὸ στερητικὸν ᾱ, Ἄβαθος (Ἑλλην. Ἀβαθής), καὶ μὲ τὴν ἐπαναδίπλωσιν τῆς στερήσεως, Ἀ ν Ἀ β α θ ο ς (Ζ. Α,στερητικόν).

Λέγομεν ὁμοίως καὶ Ἀ ν Ἀ μ ε λ ο ς, συνώνυμον τοῦ Ἀ με λ ῆ ς. Εἶναι καὶ τὰ δύο κατὰ τῶν παλαιῶν τὸ Ἀ ἄ α τ ο ς, Ἀ ἄ θ ι κ τ ο ς, Ἀ ἄ π λ ε τ ο ς, Ἀ ἄ σ χ ε τ ο ς, συνθεμένα μὲ δύο στερη-

τικὰ $\bar{\alpha}$. Ἐπροσθέσαμεν τὸ $\bar{\nu}$ εἰς ἀποφυγὴν τῆς χασμωδίας. Τοιαύτης προσθήκης παραδείγματα παλαιὰ ἔχομεν τὸ Ἀνάεδνος, Ἀνάελπτος, Ἀνάπνευστος. Φέρουν ἀπὸ τὸν Καλλιμάχον (Καλλιμ. ἀποσπασμ. 422) καὶ τὸ Ἀνάγνωστος ἀπὸ τὸ Ἀάγνωστος, ἤγουν Ἄγνωστος (inconnu).

ἈΝΑΒΑΛΛΩ, ὅ,τι ἔπρεπε νὰ πραχθῆ ἢ νὰ λεχθῆ τώρα, τὸ βάλλω, ἢ τὸ πέμπω εἰς ἄλλην ὥραν (remettre, différer), Ἀναβάλλω εἰς ἄλλον καιρὸν τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀπλῶς Ἀναβάλλω τὸ πρᾶγμα. Τοιαῦται ἀναβολαὶ εἶναι ποτὲ μὲν χρήσιμοι, κάποτε δὲ καὶ ἀναγκαῖαι· προξενοῦν ὁμως πολλάκις καὶ βλάβας, ὅταν γίνωνται πλεον ἀπὸ ἀμέλειαν παρά ἀπὸ σκέψιν ὄριμον τοῦ πράγματος. Καὶ τοῦτο μᾶς παραγγέλλει καὶ ὁ Ἡσίοδος (Ἔργ. καὶ ἡμ. 411) λέγων,

Οὐ γὰρ ἐτωσιεργὸς ἀνὴρ πίμπλησι καλιῖν,
Οὐδ' ἀναβαλλόμενος· μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει.
Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄττησι παλαίει.

Τοῦτο μᾶς διδάσκει καὶ ἡ κοινὴ παροιμία· « Τὸ σημερινόν, μὴ » τ' ἀφίνης αὔριον » Ἄν ἐτόλμα τις νὰ τὸ μεταβάλῃ εἰς τὸ, » Μὴν αὐριάξῃς τὸ σημερινόν » ἤθελε κερδήσῃ ἢ γλῶσσα τὸ Αὐριάξω, λέξιν ὠραίαν, ὅχι μόνον διότι παράγεται ἀβιάστως ἀπὸ τὸ Αὔριον, καὶ ἐρμηνεύει λεκτικῶς τὸ Procrastinare τῶν Ῥωμαίων, ἀλλ' ὅτι διαφέρει σχεδὸν οὐδὲ τίποτε ἀπὸ τὸ Αὐρίζω τῶν παλαιῶν. « Αὐρίζειν . . . τὸ εἰς αὔριον ὑπερτίθεσθαι » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ἈΝΑΒΑΣΜΑ, προζύμιον, Ἑλλ. Ζύμη καὶ Ἄρσις. Τῶν Γάλλων τὸ Levain ἐρμηνεύει κατὰ λέξιν καὶ τὸ Ἀνάβασμα καὶ τὴν Ἄρσιν.

ἈΝΑΒΟΛῆ, ὑπέρθεσις (délai). Χωρὶς ἀναβολὴν, καὶ Χωρὶς ἀναβολὴν καιροῦ (Ζ. Ἀναβάλλω). 2) Ἐμε-

τος, ἐξέραςμα (vomissement). Ἐκαμεν ἀναβολήν, ἤγουν ἐξέρασεν.

ἌΝΑΓΚΑΪΟΝ. Ὑπάγω εἰς τὸ Ἀναγκαῖον (Aller à ses nécessités). Ἀναγκαῖον ἀκόμη λέγεται καὶ τὸ κοπροδόχον ἀγγεῖον. Ζ. Ἀγγεῖον.

ἌΝΑΓΕΛΩ, περιγελῶ, περιπαίζω (se moquer).

ἌΝΑΖΗΤΩ. Ζ. Συμφέρω.

ἌΝΑΘΙΒΑΝΩ. Ζ. Ἀθιβολή.

ἌΝΑΚΑΤΑ (pèle - mêle). Ἐλλ. Ἀναμιξ, Φύρδην. ΘΚ,

Πλούσιες πτωχῆς ἀνάκατα μετὰ τὸ σκηνὴ δεμένες.

Ζ. καὶ Βρύλλα.

ἌΝΑΜΕΛΩ ἢ Ἀμελῶ (négliger). Ζ. Λοκτοπατῶ.

ἌΝΑΝΔΡΑΝΙΣΜΑ (regard) ΘΡ,

Τὸ σείσμα καὶ τὸ λύγισμα καὶ τ' ἀνανδράνισμά των,
Τὸ κλίμα τοῦ τραχήλου των καὶ τὸ ὑπολύγισμά των.

Ἀπὸ τὸ Ἀνανδρανίζω. Ἄλλου (Ἄτακτ. Ι, σελ. 112) ἴδαμεν, ὅτι τὸ ἔγραφαν Ἀναντρανίζω, καὶ Ἀνατρανίζω.

ἌΝΑΠΟΔΟΓΥΡΙΖΩ. Ζ. Γυρίζω, ἐνεργ.

ἌΝΑΠΌΤΑΜΟΝ, τὸ πρὸς τὴν πηγὴν μέρος τοῦ ποταμοῦ (le pays d'amont), ΒΧ,

Ἐπίσσω τὸ ἀναπόταμον, φέλων ἰδεῖν τὸ τέλος.

Τὴν κεφαλὴν τοῦ ποταμοῦ ἐπεθύμουν γνωρίσαι.

Καλὴ λέξις τὸ Ἀναπόταμον (Ἄνω ποταμοῦ). Δὲν εἶναι κακὴ οὐδὲ ἡ μεταφορὰ, Κεφαλὴ τοῦ ποταμοῦ, ἀντὶ τοῦ Πηγῆ (source).

ἌΝΑΣΠΑΣΤΟΚΛΩΝΌΡΙΖΟΣ (Ἐλλην. Προθέλυμνος ἢ πρόρριζος), ἐκβαλμένος σύρριζα. Ζ. ΜΕ ἐγκλιτικ. ἀντωνυμ.

ἌΝΑΣΠΩ (arracher, extirper), ΘΚ,

Ὅτι φοβοῦμαι ταπεινός, μὴ ἀνασπασθῆ ψυχὴ μου.

ἈΝΑΣΤΗΜΑ. Ζ. Ἡλικία.

ἈΝΑΦΕΡΝΩ, λέγω διηγοῦμαι τι εἰς τινά (dire, raconter), ΘΚ,

Δοιπὸν μηδ' ἐν ἀφήσετε τὸν Τοῦρκον νὰ ριζώσῃ
 Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅτινε φόδος μέγας,
 Τὸ ὅποιον ποῦ ξεύρετε, καὶ οὐδ' ἐν τὸ ἀναφέρνω.

Σημειώσε πρῶτον τὴν βάρβαρον προσθήκην τοῦν εἰς τὸ Φέρω, ὡς λέγουν καὶ Σύρνω καὶ Φύρνω, ἀπὸ τὸ Σύρω καὶ Φύρω. Ἐπειτα τὸ Μηδ' ἐν ἀντί τοῦ Μη, καὶ τὸ Οὐδ' ἐν, ἀντί τοῦ Οὐ, ἢ τοῦ σήμερον συνηθεσέρου Δέν.

Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν μεταχειρίζεται ὁ Πλάτων (Τιμ. ἢ περὶ φύσ. σελ. 26) τὸ Ἀναφέρω, « Χθές τε εὐθύς ἐνθενδε » ἀπιῶν πρὸς τούσδε ἀνέφερον αὐτά. »

Παρά ταύτην σημαίνει καὶ τὸ Μνημονεύω, ἐνθυμοῦμαι, ἀναγνωρίζω, εἶον, Μόλις σε ἀνέφερα, λέγομεν πρὸς ὅτινα ἐπέρασε πολὺς καιρὸς ἀποῦ δὲν ἴδαμεν, ἤγουν Μόλις σε ἀνεγνώρισα, μόλις ἐνθυμήθην τίς εἶσαι. « Τὴν μὲν οὖν ὄψιν τάνδρὸς » οὐκ ἀνέφερον » εἶπεν ὁ Ἡλιόδωρος. Ἴδε τὰς εἰς αὐτὸν σημειώσεις (σελ. 334), ὅπου ἔφερα καὶ ἀρχαιότερον παράδειγμα ἀπὸ τὸν Πλούταρχον (Περὶ φυγ. § 17) τὸ « Διὰ τὸ μὴ μνημονεύειν, μηδ' ἀναφέρειν. »

ἈΝΑΧΕΝΤΡΪΖΩ. Ζ. Σακτανίζω.

ἈΝΑΨΗΛΛΑΦΩ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω ἐκ δευτέρου ὅτι δὲν ἤνρα ἢ δὲν ἐκατάλαβα καταρχὰς (rechercher, examiner de nouveau). 2) Ἀναψηλαφῶ δίκην ἢ κρίσιν, ἔλεγον οἱ Γραικορωμαῖοι νομικοί, τὸ ἀναθεωρῶ καὶ κρίνω ἐκ δευτέρου τὸ κριθὲν (reviser un procès), καὶ Ἀναψηλάφησιν δίκης ἢ κρίσεως (revision d'un procès). Οἱ Ἕλληνες ὠνόμαζαν τὸ ῥῆμα, Ἀναδικάζειν, Ἀναδικάζεσθαι, Παλινδικεῖν, καὶ τὸ πρᾶγμα Ἀναδικίαν ἢ Παλινδικίαν.

Κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην (Σφ. 781) ἔλεγον καὶ Ἀναμασᾶσθαι τὴν δίκην·

————— Καὶ λέγεται γὰρ τουτογι,
ὧς οἱ δικασαί, ψευδομένων τῶν μαρτύρων,
Μόλις τὸ πρᾶγμ' ἔγνωσαν ἀναμασώμενοι.

Ἡ μεταφορὰ δὲν εἶν' ὀλιγώτερον κομψή, παρὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ Ἀναψηλαφῶ. Ἄλλ' ἴσως ἦτο λέξις τοῦ ὄχλου, τὸ Ἀναμασᾶσθαι, καὶ ὄχι τῶν δικαστηρίων· ἢ καὶ τὴν ἐπλασεν ὁ Ἀριστοφάνης, διὰ τὴν κινήσῃ τοὺς θεατὰς εἰς γέλωτα, καταγελῶν τῶν Ἀθηναίων τὸ φιλόδικον, διὰ τὸ ὁποῖον ὠνειδίζοντο δικαίως καὶ ἀπὸ τοὺς μὴ χαίροντας εἰς τὰ γελοῖα. Ζ. Τίποτα.

ἌΝΔΡΑΓΑΘῶ. Ζ. Ποῖοι.

ἌΝΔΡΌΓΥΝΟΝ, σημαίνει ἄνδρα καὶ γυναῖκα ἐνωμένους γαμικῶς. Λέξις ἰδία τῆς γλώσσης μας, καὶ δυσερμηνευτος εἰς ἄλλας γλώσσας διὰ μιᾶς λέξεως, πλὴν ὅταν ἀριθμοῦνται, οἷον Πέντε, ἢ ἕξ ἀνδρόγυνα (cinq ou six ménages). (Ζ. Ἀγκρίζω). Ἐκ τούτου ῥῆμα τρισύνθετον Ἀνδρογυνοχωρίζω (semer la discorde dans un ménage), καὶ ἀπὸ τοῦτο πάλιν ὄνομα, Ἀνδρογυνοχωρισῆς, ὄχι μόνον ὁ χωρίζων ἀνδρόγυνα, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον ὄστις ἀγαπᾷ τὴν συκοφαντῆ καὶ τὴν σπείρη ζιζάνια (boute-feu). Ἐκ τούτων ἴσως διορθωθῆ τὸ ὁποῖον ἐφάνη τόσον παράξενον εἰς τοὺς κριτικούς, τοῦ Ἡσυχίου τοῦτο « ΣΧΙΖΟΓΥἈΝΔΡΟΥΣ, τοὺς συκοφάντας. » Εἰς ταύτην τὴν ἀληθῶς ἀπορον λέξιν, δὲν λείπει πλὴν ἓν μόνον ἀκόμη ἦ, ΣΧΙΖΟΓΥΝἈΝΔΡΟΥΣ, διὰ τὴν σημαίνῃ τοὺς σχίζοντας τὰ ἀνδρόγυνα διὰ τῆς συκοφαντίας. Φέρει ὁ Δουκάγγιος (σελ. 75) ἀπὸ τὸν Νομοκάνονα μαρτυρίαν ταύτην, « Εἴτις ἀνδρόγυνον συκοφαντήσει, καὶ αὐτοὺς χωρίσει κ. τ. λ. »

ἌΝΔΡΌΓΥΝΟΧΩΡΙΖΩ. ἌΝΔΡΌΓΥΝΟΧΩΡΙΣΤῆΣ.

Ζ. Ἀνδρόγυνον.

ἈΝΕΓΛΥΤΗ, οἶον (ΘΡ),

Ταῖς κόρες ταῖς ἀνέγλυτες, καὶ ταῖς οἰκοκυράδες.

Καὶ ἄλλος (ΣΣ),

Ἄμῃτε καὶ μαυλίζετε ὕπανδρες καὶ χηράδες,
Γελάτε ταῖς ἀνέγλυτες καὶ ταῖς νοικοκυράδες,
Καὶ βλέπετε ὅσον ἔχετε ἀπὸ ταῖς πενθεράδες.

Ὁ Δουκάγγιος (σελ. 75) τὸν δεύτερον μόνον σίχον τοῦ ΣΣ. φέρει εἰς τὸ Λεξικόν του, καὶ ἐξηγεῖ τὸ Ἀνέγλυτες, ἀγάμους (non mariées, demoiselles). Περὶ τῆς ἐτυμολογίας (ὡς συνειθίζει τοπλέον) δὲν λέγει τίποτε. Εἶναι, ἂν δὲν λανθάνωμαι, Ἀνέκλυτος, κατὰ τροπὴν τοῦ π̄ εἰς τὸ γ̄, ὡς λέγουσιν καὶ Γλυτήρι (dévidoir) ἀπὸ τὸ Ἐκλυτήριον. Ἡ κόρη, ἐνόςῳ μένει ἄγαμος, εἶναι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν γονέων, καὶ τρόπον τινὰ δεμένη εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον, Ἀνέκλυτος, ἢ, ὡς ἔλεγον οἱ παλαιοί· Ἀνέκδοτος, οὐδ' ἐκλύεται ἀπὸ τὴν πατρικὴν ὑποταγὴν, πλὴν ἀφοῦ ἐκδοθῆ εἰς ἄνδρα.

Τὸ Μαυλίζω σημαίνει τὸ παρακινῶ τινὰ δι' ἀπάτης εἰς αἰσχρὰν τινὰ πράξιν (suborner, débaucher), Μοῦ ἐμαύλισε τὴν θυγατέρα, ἤγουν, τὴν ἐμασρόπευσε· Μοῦ ἐμαύλισε τὸν ὑπηρέτην, ἤγουν τὸν ἔκαμε νὰ μ' ἀφήσῃ χωρὶς εὐλογον πρόφασιν. Καὶ ὁ τὰ τοιαῦτα τολμῶν, Μαυλισῆς, καὶ ὅταν ὁ λόγος ἦναι περὶ τιμῆς γυναικὸς, Μασροπός. Σήμερον λέγεται Μαυλίζω καὶ μὲ πρόθεσιν ἀνεσραμμένην Ξεμαυλίζω (Ἐκμαυλίζω). Ἡ λέξις εἶναι Ἑλληνική· « Μαυλὶς... ἢ μισθῶ τι ποιούσα » λέγει ὁ Ἡσύχιος· καὶ « Ματρύλλιον τόπος τῶν πορνεούτων, τουτέστι πορνείον, » ὅπου οἱ μασροποὶ, ἤτοι μαυλισαί, διέτριβον· » καὶ, « Μασροπός... ὁ τὰς γυναῖκας ἢ ἄνδρας προσκαλῶν καὶ μαυ- » λίζων, ἢ προαγωγός. »

ἌΝΕΚΔΙΚΗΤΟΣ. Ζ. Ἀγδίκητος.

ἌΝΕΜΗ. Ζ. Καῦχος.

ἌΝΕΜΟΣ, ἀέρος κίνησις (vent). Χορταίνω μὲ ἄνεμον. (Ζ. Μαζώνω). Ὑπάγω εἰς τὸν ἄνεμον (Ζ. Μισεύω).

Λέγομεν ὄχι μόνον Ὑπῆγαν εἰς τὸν ἄνεμον, ἀντὶ τοῦ ἐχάθησαν, ἀπώλεσθησαν, ἐσκορπίσθησαν, ἀλλὰ καὶ Ἐπῆρεν ὁ ἄνεμος, καὶ ἰδιαιτέρως, Ὑπῆγαν ὅλα ἄνεμος τοῦ ἄνέμου. Λέγει ὁ Ἡσείας (οζ', 13), διὰ τοὺς παραβάτας τοῦ Θείου νόμου, κατὰ τὴν μετάφρασιν τῶν Ἐβδομήκοντα, « Τούτους γὰρ ἅπαντας ἄνεμος λήψεται, καὶ ἀποίσει καταγίς. » Φέρει καὶ ὁ Σοφοκλῆς (Ἡλέκτρ. 1149) τὴν Ἡλέκτραν θρηνοῦσαν καὶ λέγουσαν,

Νῦν δ' ἐκλείπει ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ
Θανόντα σὺν σοί. Πάντα γὰρ ξυναρπάσας,
Θύελλ' ὅπως, βέβηκας.

ἌΝΗΛΙΚΙΟῦΜΑΙ. Ζ. Ἡλικιόνομαι, καὶ Χαροκοπῶ.

ἌΝΘΗΒΟΛΗ. Ζ. Ἀντιβολή καὶ Καταλόγι.

ἌΝΘΡΩΠΟΣ. Ζῶον λογικὸν (homme). Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὑποκείμενος εἰς πολλὰς ἀσθενείας, Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ὑπόκεινται εἰς τὸν θάνατον. Κατὰ τοῦτο τὸ σημαίνόμενον λέγομεν, Ἄνθρωπος εἶναι καὶ αὐτὸς, ἐτί θέλεις νὰ κάμη; ἤγουν ὑποκείμενος εἰς πάθη, εἰς φυσικὰς χρείας καὶ ἀδυναμίας. Αὐτὸς δὲν εἶν' ἄνθρωπος, εἶν' ἄγγελος. 2) Ὅσις διάγει κατὰ τοὺς κανόνας τῆς φρονήσεως τοὺς ἀρμόζοντας εἰς τὸ λογικὸν ζῶον. Ἐκαμεν ὡς ἄνθρωπος· καὶ διὰ τὸν ἐναντίον, Αὐτὸς δὲν εἶν' ἄνθρωπος, εἶναι διάβολος. 3) Τὴν αὐτὴν σχεδὸν σημασίαν ἔχει, ὅτε συντάσσεται μὲ τὸ Γίνομαι ἢ Εἶμαι. Εἶναι ἄνθρωπος, ἤγουν, διάγει ὡς χρήσιμος καὶ φρόνιμος ἄνθρωπος.

Ἄκουσον τὰς συμβουλάς μου, ἄνθρωπος νὰ γενῆς
ἄνθρωπος. Οὕτως εἶπεν ὁ Ἀριστοφάνης (Νεφ. 823);

Καί σοι φράσω πρᾶγμα, ὃ σὺ μαθῶν, ἀνὴρ ἔσει.

Καί πάλιν (Ἰππ. 178),

————— καὶ πῶς ἐγώ,
Ἄλλαντιπώλης ὦν, ἀνὴρ γενήσομαι;

Καί πάλιν (Αὐτ. αὐτόθ. 1254),

————— καὶ μέμνησ', ὅτι
Ἀνὴρ γεγένησαι δι' ἐμέ, —

ἦγουν, ἐνθυμοῦ, ὅτι ἐγὼ σ' ἕκαμά ἄνθρώπον. 4) συντασσόμενον μὲ ἀπαρέμφατον, σημαίνει, τί εἶναι ἢ δὲν εἶναι ἰκανὸς νὰ κάμῃ τίς. Δὲν εἶν' ἄνθρωπος νὰ σὲ γελάσῃ, Δὲν εἶν' ἄνθρωπος νὰ εἰπῇ ἐν δι' ἄλλο. Τόπον ἔχει μάλιστα ἡ τοιαύτη σημασία, ὅπου ἡ φράσις εἶναι ἀρνητικὴ, σπανιώτερον εἰς τὴν καταφατικὴν. Παραδείγ. χαρ. λέγεται καὶ τὸ Εἶναι ἄνθρωπος νὰ σὲ γελάσῃ, συχνότερα δὲ τὸ Εἶναι καλὸς νὰ σὲ γελάσῃ (Ζ. Καλός). 5) Καλὸς ἄνθρωπος, ἦγουν χρησῶν ἡθῶν ἄνθρωπος. Τοῦτο λέγεται καὶ εἰρωνικῶς, Τοιαῦτα ἕκαμεν ὁ καλὸς ἄνθρωπος! Εἰς τὴν κλητικὴν, εἶναι ἀπλῆ προσφώνησις φιλικὴ ἢ πολιτικὴ. Καλὲ ἄνθρωπε, μὴ μὲ ἐνοχλεῖς. 6) Ἄνθρωπος οὐδετιποτένιος ἢ Μηδετιποτένιος. Ἀντὶ τούτων (ἄν δὲν ἦναι δυνατὸν νὰ λέγωμεν Οὐδετιποτινὸς ἢ Μηδετιποτινὸς, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ Οὐδαμινὸς καὶ Μηδαμινὸς), συγχωρεῖται νὰ μεταχειριζώμεθα τὸ Οὐτιδανός. 7) Συντάσσεται καὶ μὲ γενικὴν. Ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ἢ Ἄνθρωπος τῆς ψυχῆς του, ἦγουν ἄνθρωπος, ὅστις ἀσκεῖ τὴν ἀρετὴν, διὰ νὰ εὐαρεσῆσῃ τὸν Θεόν, καὶ νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴν του. Πολλάκις ἢ

γενική ἰσοδυναμεῖ με ἐπίθετον. Ἄνθρωπος ἀρετῆς, ἦγουν ἐνάρετος. Ἄνθρωπος μεγάλης φήμης, ἦγουν περίφημος. Αἰ τοιαῦται φράσεις εἶναι ἐλλειπτικαί, κ' ἔχουν ὑπονοουμένην ἀναπλήρωσιν· Ἄνθρωπος οἰκεῖος τῆς ἀρετῆς. Ἄνθρωπος οἰκεῖος τῆς μεγάλης φήμης. 8) Ἰσοδυναμεῖ πολλάκις με τὸ οὐδεὶς ἢ κανεῖς. Δὲν εὐρηκα ἄνθρωπον, ἦγουν οὐδένα (personne).

Εἰς τὴν κλητικὴν λαμβάνεται ὡς προσφώνησις ἀπλῆ, 'Τί σ' ἐκαμα, ἄνθρωπε; 'Τί με λέγεις ἄνθρωπε; ὡς καὶ οἱ Ἕλληνας (Δημοσθέν. Περὶ παραπρ.), « Τί οὖν ἄνθρωπε » λέγεις ; »

ἈΝΟΜΙΛΗΤΟΣ (χυδ. Ἀμίλητος), ὅσις δὲν ὀμιλεῖ, δὲν διαλέγεται (taciturne). 2) ὅσις φεύγει τὴν μ' ἄλλους συνομιλίαν ὑπεροπτικῶς, ὅσις ἔχει « ἀνόμιλον θράσος » ὡς λέγει ὁ Αἰσχύλος (Ἐπτ. ἐπὶ Θήβ. 191) hautain, arrogant. Ἐναντίος ταύτης τῆς διαθέσεως εἶναι ὁ Ὀμιλητικὸς (affable), τὸν ὁποῖον οὕτως ὀρίζει ὁ Ἰσοκράτης (Πρὸς Δημοκ.), « Ὀμιλητικὸς δ' ἔση, μὴ δύσερις ὦν, μηδὲ δυσάρετος, μηδὲ » πρὸς πάντα φιλόνηκος κ. τ. λ. » Ἡ λέξις (Ὀμιλητικὸς) εἶναι χρήσιμος νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν γλῶσσαν, μ' ὅλου ὅτι ἔχομεν ἀντ' αὐτῆς τὸ Καλομίλητος.

ἈΝΤΙΓΡΑ. Ζ. Ἐντάρα.

ἈΝΤΙΒΟΛΗ (καὶ χυδ. Ἀτιβολή), συνομιλία δύο ἢ πολλῶν ἀνθρώπων (conversation, entretien). Ἡ λέξις παράγεται ἀπὸ τὸ ῥῆμα Ἀντιβάλλω, τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς παλαιούς εσήμενε κυρίως, Ἀντικτυπῶ, ἦγουν βάλλω ἐναντίον ἄλλου, ὅσις μ' ἐκτύπησε. Ὄθεν, ἐπειδὴ εἰς τὴν διάλεξιν καὶ συνομιλίαν οἱ διαλεγόμενοι δίδουν καὶ λαμβάνουσιν λόγον, ἀκούουν καὶ ἀποκρίνονται, τρόπον τινὰ ἀντικτυποῦνται μετὰ λόγια. Πισθύνει τὴν ἐτυμολογίαν ἡ ῥῆσις τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ (κδ', 17)

« Τίνες οἱ λόγοι οὗτοι, οὓς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους περιπατοῦντες; »

Ἀπὸ τὸ Ἀντιβολή τῶν παλαιῶν παράγεται τὸ Ἀντιβολῶ, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον, συνωνυμεί μετὰ τὸ Συντυγχάνω, ἤγουν συναπαντῶ· ἀλλ' ἡμεῖς μεταχειριζόμεθα τὸ κοινῶς λεγόμενον Συντυχαίνω, ἀντὶ τοῦ συνομιλῶ καὶ διαλέγομαι (Ζ. Συντυχαίνω). Γίνεται λοιπὸν καὶ ἐκ τούτου φανερόν, ὅτι τὸ Ἀφισολή εἶναι παραφθορὰ τοῦ Ἀντιβολή, κατὰ τροπὴν συνήθη τοῦ τ̄ εἰς τὸ Ϝ (καθὼς λέγομεν καὶ Βάθρακος καὶ Θρέφω, ἀντὶ τοῦ Βάτραχος καὶ Τρέφω), καὶ ἀποβολὴν τοῦ ν̄ ὅταν ἀκολουθῇ τὸ Ϝ, καθὼς ἈϜ ὅς ἀπὸ τὸ Ἄνθος, καὶ ἄλλα (Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Ν στοιχείου). Οὕτως ἔλεγον οἱ Γραικορωμαῖοι καὶ Ἀφισολή, ἀντὶ τοῦ Ἀμφισολή, ἤγουν Ἀμφισολία (Ἰδ. Δουκάγγ. λέξ. Ἀφισολή).

Ἄν ἔλεγον Ἀφισολή, ἀντὶ τοῦ Ἀντιβολή, δὲν ἔλεγον ὁμῶς καὶ Ἀφισάνω ἢ Ἀφισάλλω, ἀναλόγως, ἀντὶ τοῦ Ἀντιβάλλω, ἀλλ' ἐσχημάτιζαν τὸ αὐτὸ ῥῆμα (βάλλω) μετὰ διπλῆν πρόθεσιν, λέγοντες Ἀναφισάνω, ἤγουν Ἀναντιβάλλω.

ἌΝΥΔΡΙΑ, μακρὰ βροχῆς ἔλλειψις (sécheresse). Ἔχομεν παροιμίαν, « Εἰς τὴν ἀνυδρίαν καλὸν εἶναι καὶ τὸ χαλάζιον » παρομοίαν τῆς παλαιᾶς,

Ἄν μὴ παρῇ κρέα, τῷ ταρίχῳ σερκτέον.

ἌΝΥΠΟΜΟΝΟΣ, ὁ μὴ ἔχων ἢ ἢ μὴ ἔχουσα ὑπομονήν (impatient, impatiente). Ζ. Εἶνε.

ἈΞΙΖΩ (valoir), ἀπὸ τὸ Ἕλλην. ἄξιος. Ζ. Καῦχος.

ἈΞΙΝΗ. Σώζεται ἡ λέξις (ἂν καὶ τινὲς τὴν ὀνομάζωσι Μαννάραν, ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν manna). Ἔχομεν καὶ τὸ ἀπ'

αὐτὴν σύνθετον, Ἀξινόρυγιον, ὀρθῶς γραφόμενον ἀπὸ τὸν Δουκάγγιον, κακῶς ἀπὸ τὸν Σομαυέραν μὲ μετάθεσιν τῶν σοιχείων, Ἀξινογύρι. Σύγκειται ἀπὸ τὸ Ἀξίνη (*hache*, Γερμ. *Acht*.) καὶ Ὀρύσσω (τὸ Σκάπτω), καὶ ὄχι ἀπὸ τὸν Γύρον. Εἶναι τὸ Ἀξινόρυγιον ἀξίνη ἐπιτηδεῖα καὶ νὰ κόπτη καὶ νὰ σκάπτη.

ἈΠΑΓΩ (s'en aller, partir). ΑΚ,

Ἀπῆγαν ἐκαρτέρησαν οἱ πάντες, ὡς τοὺς εἶπεν.

Ὁ δὲ ποιητὴς ΒΧ,

Ἀντίπερα τοῦ ποταμοῦ ἀπῆγε καὶ ἐξάθην.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς,

Ἀπῆγαν ἤλθασιν αὐταῖς, ὅς τρίς [τε] καὶ τετράκις.

Σπανιώτερον μεταχειρίζεται τὸ Ὑπάγω,

Ὑπάγετε κινήσατε ἐκεῖσε πρὸς τὸ πέρα.

Ζ. Παρεκβάλλω.

ἈΠΑΪΡΩ, ἀντὶ τοῦ Ἐπαίρω, χυδ. Ἐπέρνω (*prendre*), οἶον ΒΧ,

Ἀπείρε (γρ. Ἀπῆρε) τὴν ἀπόφασιν, καὶ πᾶ χωρία καὶ ζάθην.

ἈΠΑΛΛΑΓΗ. « Ἀπαλλαγὴν τοῦ βίου » ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸν θάνατον. Οὕτω τὸν ὀνομάζομεν καὶ ἡμεῖς, ἀλλὰ μόνον Ἀπαλλαγήν, ἔλλειπτικῶς, καὶ μόνον ἴσως ἐπὶ κατάρας, οἶον, Κακῆ σου ἀπαλλαγή! ἤγουν κακὸν νὰ ἦναι τὸ τέλος σου, κακὸν θάνατον νὰ πάθης! Ἡ φράσις εἶναι Ἡπειρωτικὴ.

ἈΠΑΝΤΕΧΩ. ΘΡ,

● Καὶ χάσασι τὰ ἐλπίζασι, καὶ κεῖνα τὰ παντέχαν.

Τὸ Ἀπαντέχω, συνώνυμον τοῦ Προσμένω (*attendre*), σύγκειται ἀπὸ τὸ Ἐχω καὶ τὸ Ἐπύρρημα Ἀπαντα (κατὰ τὸ

« Ἄπαντα, κάταντα, πάραντα » Ἰλιάδ. ψ', 116), ἤγουν ἀπαντικρὺ ζέκω καὶ προσέχω, ὡς κάμνουν ὅσοι προσμένουν, προσέχοντες καὶ βλέποντες τὸν τόπον, ὅθεν μέλλει νὰ ἔλθῃ τὸ προσμενόμενον. Τοιαύτην ἀρχὴν καὶ γένεσιν ἔχουν καὶ εἰς ἄλλας γλώσσας τὰ δηλωτικά τοῦ Ἀπαντέχω ῥήματα, οἱ Ἕλληνας τὸ ἐσήμαιναν διὰ τοῦ συνθέτου Προσδοκῶ, τὸ ὁποῖον κυρίως σημαίνει Προσβλέπω καὶ Προσσκοπεύω ποῦ ποτε, ὡς τὸ μαρτυροῦν καὶ πολλὰ ἀπλᾶ, οἶον, κατὰ τὸν Ἡσύχιον, « Δόκησις, σκοπή, ἀπάντησις, ὑπόληψις » — Δοκάζει, μένει, ἐπιτηρεῖ, δοκεῖ, προσδοκᾷ — Δοκεύειν, » τηρεῖν, φυλάσσειν, ἐπιτηρεῖν, προσδοκᾶν — Δοκεύων » ἘΚΔΕΧΟΜΕΝΟΣ. » Καὶ σημείωσε, τὸ Ἐκδέχομαι, ὡς συνώνυμον τοῦ Προσδοκῶ, καθὼς καὶ τὸ Προσδέχομαι, τὸ ὁποῖον οἱ Ἴωνες ἐπρόφεραν διὰ τοῦ κ, διότι τὸ Δόκω καὶ τὸ ἄχρησον Δέκω ἢ Δέχω (ὅθεν τὸ Δέχομαι) εἶναι τῆς αὐτῆς γενεᾶς ῥήματα, ὡς ἐσημειώθη καὶ ἀπὸ ἄλλους. Ζ. καὶ Αἴ.

Οἱ Ῥωμαῖοι ἐσήμαιναν τὸ Ἀπαντέχω, διὰ τοῦ Attendo, καὶ διὰ τοῦ Exspecto. Τὸ πρῶτον σημαίνει κατὰ λέξιν, Προσσεῖνω, ἤγουν Τείνομαι πρὸς τί καὶ προσέχω εἰς αὐτὸ, ὅθεν ἐπλάσθη τῶν Γάλλων τὸ Attendre (Ἀπαντέχω), καὶ τὸ Attention (Ῥωμ. Attentio), τὸ σημαῖνον Προσοχή. Τὸ δευτέρον (Exspecto), συγγενές τοῦ Aspecto, εἶναι κυρίως Ἀποβλέπω, ὅθεν ἐγεννήθη τῶν Ἰταλῶν τὸ, Aspettare, καὶ τῶν Ἄγγλων τὸ, to expect.

Οἱ Γερμανοὶ ἐρμηνεύουν τὸ Ἀπαντέχω μὲ τὸ Warten (καὶ συνθέτως Erwarten), ἤγουν Βλέπω, παρατηρῶ, φυλάσσω· ὅθεν ἐγεννήθη, κατὰ τοὺς Ἐτυμολόγους, τῶν Ἰταλῶν τὸ Guardare, τὸ σημαῖνον καὶ τὸ βλέπω (Γαλλ. regarder) καὶ τὸ φυλάσσω (Γαλλ. garder), καὶ τῶν Ἰσπανῶν τὸ Aguardar (Ἀπαντέχω).

Ἀπὸ τὸ Ἀπαντέχω ἔχομεν καὶ ὄνομα Σηλυκόν, τὴν Ἀπαν-

τοχήν (ὡς ἀπὸ τὸ Προσέχω τὴν Προσοχήν), ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Σομαυέρας ἐσημείωσε τὸ ὀλίγον σύνηθες, ἢ καὶ ὅλως ἀσύνηθες, Ἀπαντέκτημα, Ἀπαντέχεμα, ἢ Ἀπαντέξιμον. Ὁ Δουκάγγιος (σελ. 96) μᾶς τὸ ἐφύλαξε, μὲ ταύτην Ἀπολλωνίου τοῦ ἐν Τύρῳ τὴν μαρτυρίαν,

Ὀημένα, θυγατέρα μου, θάρος μου καὶ ψυχὴ μου,
Τὸ φῶς μου, κ' ἡ ἀγάπη μου, καὶ ἡ ἀπαντοχὴ μου.

Ἡ Ἀπαντοχὴ ἐδῶ σημαίνει τὸ Ἑλληνικὸν Ἀποσροφή, ἤγουν Προσδοκία, ἐλπίς, καταφυγή, ὡς ἄλλου (Ξενοφ. Ἀπομνημ. σελ. 271) ἐσημειώθη.

ἈΠΑΝΤΟΧῆ (attente, espoir, ressource). Ζ. Ἀπαντέχω.

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΔΩΡΙΚΑ. Ζ. Εἶπα καὶ Θαμπαίνω.

ἈΠΑΡΧῆΣ (dès le commencement). Ζ. Ἦν.

ἈΠΕΖΕΨΩ. Ζ. Ἀποζεύω, καὶ Ἐμπόριον.

ἌΠΕΙΡΟΝ. Ζ. Ἀπελατίκη.

ἈΠΕΚΕΙ (ensuite, depuis). Ζ. Καταχανῶς.

ἈΠΕΛΑΤΙΚΗ. Ὁ ποιητὴς ΒΧ,

Καὶ σύντομα ὁ Βέλθανδρος σύρει τὸ ἀπελατίκη,
Καὶ εἰς μέγα τὸ ἄπειρον ἐφόνευσε τοὺς δέκα.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς,

Καὶ εἰς τὸ μέγα τὸ ἄπειρον ἐκεῖνο τὸ φουσάτον
Ἀπελατίκην ἔσυρεν, τοῦτο οὐ ψεύδομέ το.

Γράφεται Ἀπελατίκιν, Πελατίκιν καὶ Πιλατίκιον, βαρβάρως ὄλα. Ἡ παραγωγὴ του εἶναι, Ἰππηλατικὸν, ὀνομαζόμενον ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας Κορύνη, ἀπὸ τοὺς Τούρκους Τοπούζ. Τὸ ἐκρατοῦσαν εἰς χεῖρας οἱ καθαλίριοι, ὡς χρῆσιμον νὰ διευθύνωσι τὸν ἵππον, καὶ κάποτε καὶ νὰ τὸ ρίπτωσιν ὡς βέλος (Ἰδ. Δουκαγγ. σελ. 1143).

ΑΠΕΛΕΚΗΤΟΣ, κυρίως, επίθετον τῶν ξύλων, ὅσα σώζουσι τὸ φλούδιον καὶ τὰς ἄλλας ἀνωμαλίας καὶ τραχύτητας, ὡς ἐκόπησαν ἀπὸ τὸ δένδρον, χωρὶς νὰ πελεκηθῶσι. 2) Μεταφορικῶς, Ἄνθρωπον ἀπελέκητον ὀνομάζομεν τὸν ἀπαίδευτον, τὸν τραχὺν τὰ ἦθη καὶ ἄγριον (Ζ. Ἀγράμματος). Κράντωρ ὁ φιλόσοφος ὠνόμασε καὶ Φωνὴν ἀπελέκητον, τὴν ἀηδῆ καὶ τραχεῖαν φωνήν· « Τραγωιδὸν γοῦν ἀπελέκητον εἶπεν ἔχειν » φωνήν, φλοιοῦ μεσῆν· καὶ τινος ποιητοῦ ΣΚΙΦΗΣ μεσούς » εἶναι τοὺς σίχους » (Διογέν. Λαετρ. IV, 27.) Ἰμάκρυνα πλέον τῆς χρείας τὴν μαρτυρίαν διὰ τὸ Σκίφης. Οἱ κριτικοὶ τὸ ἐξήγησαν, μικρολογίας, φειδωλίας, τὸ ὁποῖον διζάζω ἀν ἀρμόζῃ εἰς τὸ σκῶμμα τοῦ Κράντορος. Ἴσως εἶπεν ὁ φιλόσοφος ΣΤΟΙΒῆΣ. Στοιβῆς μεσοὶ σίχοι εἶναι, ὡς ἤθελαν τὸ ἐκφράσειν οἱ Γάλλοι, *des vers pleins de chevilles*, ἤγουν οἱ ἔχοντες λέξεις περιττὰς καὶ ἀχρήστους, διὰ μόνον τὸ μέτρον, ἢ τὸ πάρισον, γραμμένας. Εἰς ταύτην τὴν σημασίαν ἐμεταχειρίσθη τὴν Στοιβῆν ὁ Ἀριστοφάνης (Βατρ. 1178), ὅπου παράγει τὸν Εὐριπίδην καυχώμενον εἰς τὰ ποιήματά του,

Κἄν που δις εἶπω ταυτὸν, ἢ σοιβῆν ἔδης,
Ἐνούσαν ἔξω τοῦ λόγου, κατάπτυσον.

Τοιαύτην διόρθωσιν προβάλλω, διζάζων ὁμως καὶ περὶ αὐτῆς.

ΑΠΕΜΠΡΟΣ ἢ **Απέμπροσθεν**. Ζ. Ἐμπροσθεν.

ΑΠΕΞΗΛΩΝΩ δύναται νὰ σημάνη καὶ τὸ Ἐξηλώνω (*découdre*), καὶ τὸ τελειώνω τὸ ἔργον τῆς ἐξηλώσεως (*achever de découdre*). Ζ. Ἀποξυλώνω καὶ Ἐξηλώνω.

ΑΠΕΡΑΝΤΟΣ, οἶον ΘΚ,

Θέλει γινῆν ἀπεραντο ποτάμιν αἰματωμένον.

Ἄν ἐνόησε τὸ μὴ δυνατὸν νὰ περασθῆ, ἔπρεπε νὰ γράψῃ

Ἀπέρασον, ἤγουν ἀδιάβατον (qu'on ne peut traverser). Ὅπως ἀν ἦναι, τὸ οὐδέτερον Ἀπέρασον ἢ Ἀδιάβατον, οὐσιαστικῶς λαμβανόμενον, δύναται νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ εἰς ἐρμηνείαν τοῦ Γαλλικοῦ cul-de-sac, ἢ ὡς ἐπρόκρινεν ὁ Βολταῖρος, impasse.

ἈΠΕΡΑΣΤΟΝ οὐδέτ. Ζ. Ἀπέραντος.

ἈΠΕΣΩ (dedans). Ζ. Ἢν.

ἈΠΗΝ ἢ Ἀπήτις, ἀφοῦ (depuis que), ΘΚ,

Ἀπὴν ἢ πόλις ἐχάθηκεν, ὁ κόσμος ἄς προσέχει·
Ἦλθε καιρὸς, ὦ Βασιλεῦ, νὰ πᾶς κατὰ τὰ ἔθνη.

Καὶ ἄλλος ΣΣ,

Καὶ ἀπήτις φᾶν καὶ παίξουσιν τοὺς ἡῦρα νέους Αὐθέντες.

Καὶ τότε ἀπῆν μισεύσουσιν καὶ ὑπᾶν εἰς τοὺς ἀνέμους.

Τὸ Ἀπῆν (ἀντὶ τοῦ Ἀφοῦ), ἐνδέχεται νὰ ἐφθάρῃ ἀπὸ τὸ, Ἀφ' ἧς, ἔλλειπτ. ἀντὶ τοῦ Ἀφ' ἧς ὥρας ἢ ἡμέρας (ὡς καὶ τὸ Ἀφ' οὔ, εἶναι Ἀφ' οὔ χρόνου), τὸ ὁποῖον ἐμεταβάλλθη ἔπειτα εἰς αἰτιατικὴν, Ἀφ' ἧν, Ἀπῆν, διὰ τὴν ἐπικρατήσασαν συνήθη χρῆσιν τῆς πτώσεως ταύτης ἀντὶ τῆς γενικῆς. Ἐνδέχεται δὲ καὶ νὰ ἐφθάρῃ ἀπὸ τὸ ἰωνικὸν χρονικὸν ἐπὶρρήμα Ἐπῆν (Ἄττ. Ἐπᾶν). Τὸ δὲ Ἀπήτις πιθανὸν ὅτι καὶ αὐτὸ ἐφθάρῃ ἀπὸ τὸ Ἰωνικὸν Ἀπὸ τῆς, ἀντὶ τοῦ Ἄττικοῦ Ἀφ' ἧς (ὥρας). « Λάρ- » νακα μεγάλην ΤΗΝ αὐτὸς ἔχε » λέγει Ἰωνίζων ὁ Λουκιανός, καὶ μετ' ὀλίγα « Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, ΤΗΣ δὴ πολλὰ » ἔργα, » (Λουκιαν. Περὶ τῆς Συρ. Θ. § 12-14). Ζ. καὶ Συμφέρω.

Ἐνδέχεται ὁμως τὸ Ἀπήτις καὶ νὰ ἐφθάρῃ ἀπὸ τὸ Ἀπέτι (Ἀπὸ ἔτι), ὡς εἶπε καὶ ὁ Ὅμηρος (Ἰλιάδ. ι, 106) « Ἐξέτι τοῦ » Τὸ ὁποῖον οἱ Ἐβδομήκοντα (Ἰώβ, κ', 4) εἶπαν, « Ἀπὸ τοῦ ἔτι. »

ἈΠΛΛΔΑΝΙ. Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Δ, σοιχείου.

ἌΠΛΟΝΩ (étendre, déployer). Τὸ μεταχειριζόμεθα ἔλλειπτικῶς, ἀντὶ τοῦ Ἄπλόνω τὴν χεῖρα (porter la main sur), οἶον ΘΡ,

Μαλώνει καὶ δικάζεται, ἀπλώνει εἰς τὸ βρῶμα,
Ἄρπᾶ καὶ σύρνει σαυικῶς, βρίζει καὶ μετὰ τὸ σόμα.

Z. Μῖσος.

ἌΠΟ, πρόθ. μετὰ γενικήν. Z. Μικρός.

ἌΠΟΓΙΝΟΜΑΙ (devenir). 'Τί ἀπέγινε; 2) Τὰ γενόμενα δὲν ἀπογίνονται, ἤγουν, ἀφοῦ γενῶσι, δὲν ἐμποροῦν πλέον νὰ θεωρηθῶσιν ὡς μηδέποτε γενόμενα.

ἌΠΟΔΙΔΩ (καὶ βαρβαρικώτερον ἀποδίνω). Δίδω τὸ χρεωζούμενον. Σοῦ ἀποδίδω τὴν χάριν. Σε ἀποδίδω τὰ μ' ἐδάνεισες. 3) Ἀναφέρω, προσάπτω ὡς εἰς αἰτίαν ἢ ἀφορμὴν. Ἀποδίδω ὅσα ἔπαθα εἰς τοὺς ἐχθρούς μου, ἤγουν, Πισεύω ὅτι οἱ ἐχθροί μου εἰν' αἴτιοι ὅσων ἔπαθα κακῶν. 4) Τελειώνω, λαμβάνω τέλος. Ἀποδίδει κακὰ, καὶ διὰ μιᾶς λέξεως Κακαποδίδει, ἤγουν κακὸν τέλος λαμβάνει. Z. Ἐρημος.

Τῆς δευτέρας σημασίας εἶναι συνεχέστατα παραδείγματα εἰς τοὺς παλαιούς. Εἰς τὴν τρίτην, ἡμεῖς μὲν συνάπτομεν εἰς τὸ ῥῆμα Ἀποδίδω τὸ αἰτιατὸν, ἤγουν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς αἰτίας· ἐκεῖνοι ἐξεναντίας ἐσύναπταν αὐτὴν τὴν αἰτίαν, λέγοντες παραδ. χάρ. Αἰτίαν ἀνατιθέναι τινὸς τινί. Λέγομεν ὅμως καὶ ἡμεῖς, Ἀποδίδω τὴν αἰτίαν εἰς σέ, θεωροῦντες τὴν αἰτίαν ὡς ἐνέργειαν τοῦ προσώπου ἢ πράγματος, τὸ ὁποῖον εἶναι αἴτιον.

Τῆς τετάρτης παράδειγμα (Στράβ. III, σελ. 139) τὸ « Ἄλλ' ὁ μὲν [ποταμὸς Τάγος] ἐπ' εὐθείας εἰς τὴν ἐσπέραν » ἀποδίδωσι, » Φαίνεται ὅμως ὅτι εἶναι φράσις ἔλλειπτικὴ, ὅταν μάλιστα σημαίνῃ τὸ Ἀποθνήσκω, ἀντὶ τοῦ Ἀποδίδωμι

τὸ χρέος· ἔθεν καὶ κοινῶς λέγομεν, Ἐπλήρωσε τὸ κοινὸν χρέος· ἢ ἀντὶ τοῦ Ἀποδίδωμι τὸ σῶμα, ὡς ἔλεγαν οἱ παλαιοὶ εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν Τῆ γῆ ἀποδοῦναι τὸ σῶμα (Ξενοφ. Κυρ. παιδ. VIII, 7, § 25).

ἈΠΟΖΕΪΩ, ἢ μᾶλλον Ἀποζεύγω. Ἡ κυρία καὶ πρώτη του σημασία εἶναι, λύω ἀπὸ τὸν ζυγὸν ἵππον ἢ ἄλλο τι κτήνος (*dételer*). 2) Καταβαίνω ἀπὸ τὸν ἵππον ἢ τὸ ἀπὸ τοὺς Ἴππους συρόμενον ἀμάξιον, εἰς πανδοχεῖον, οἶκον, ἢ τόπον ἄλλον τινά, δι' ἀνάπαυσιν, ἢ διὰ μόνην μακροτέραν. Καὶ ἔχει τότε συνώνυμον τὸ Τουρκογραιικὸν Κονεύω, καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Καταλύω. Εἰς ταύτην τὴν σημασίαν λέγεται τὸ Ἀποζεύγω ἄμεταβάτως, ἢ μᾶλλον ἔλλειπτικῶς τοῦ Ἴππον ἢ Ἴππους, ὡς καὶ τὸ Καταλύω ἀπὸ τοὺς παλαιούς, οἶον (Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. VIII, 1), « Καὶ πλησίον ἦν ὁ σταθμός, ἔνθα ἔμελε » καταλύσειν, » ἤγουν ὅπου ἔμελλε γὰ ἀποζεύξῃ ἢ βαρβαρώτερον, Νὰ κονεύσῃ. Ὁ Ὀμηρος ἀναπληρῶνει τὴν ἔλλειψιν λέγων ἐντελῶς (Ὀδυσσ. δ', 28)

— Εἴ σφωῖν καταλύσομεν ὠκίας ἵππους,

ἀν καὶ τὸ λέγῃ ὡς ἐκ προσώπου τῶν ὑποδεχομένων τὸν ὄδοιπόρον μᾶλλον παρὰ αὐτοῦ τοῦ ὄδοιπόρου. Καταλύω λοιπὸν, εἰς ταύτην τὴν σημασίαν ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ Ἐπιδημῶ (*arriver*), ὡς τὸ ἐναντίον, Ἀναξευγνύω (ἤγουν ὑποβάλλω πάλιν εἰς τὸν ζυγόν), τὸ Ἀποδημῶ (*partir*). « Ἀναζεύξας, ἀνασρέψας, ὑποσρέψας, ἐκ μεταφορᾶς ἀρμάτων » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Ζ. Ξεζεύγω.

ἈΠΟΚΕΙΜΑΙ. Τὸ τρίτον πρόσωπον Ἀπόκειται (*il est réservé, destiné*). Ζ. Ἰδικός.

ἈΠΟΚΟΡΔΙΖΟΜΑΙ, καὶ τῶνομα, Ἀποκόρδισμα (*pandiculation*). Λέξις Σηταυριτμένη εἰς τὸν Σομαυέραν,

καὶ ἄγνωστος εἰς τὸν Δουκάγγιον, ταυτόσημος, καὶ πιθανὸν ὅτι καὶ συγγενής, τῆς ἐλληνικῆς λέξεως Σκορδινῶμαι, γραφομένης καὶ Κορδινῶμαι (κατὰ τὴν συνήθη πρόσθεσιν ἢ ἀφαίρεσιν τοῦ σ εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν λέξεων), ἐπειδὴ εὐρίσκεται καὶ Κορδίνημα καὶ Σκορδίνημα. « Σκορδιᾶσθαι (λέγει ὁ Ἡσύχιος), τὸ παρὰ φύσιν τὰ μέλη ἐκτείνειν, καὶ σρέφεσθαι μετὰ χάσμης. Γίνεται δὲ τοῦτο περὶ τοὺς ἐγειρομένους ἐξ ὕπνου, ὅτε χασμῶδεις ὄντες ἐκτείνουνσι τὰς χεῖρας· ὅπερ καὶ περὶ τοὺς ἄλλως πῶς βασανιζομένους καὶ ΔΙΑΣΤΡΕΦΟΜΕΝΟΥΣ ἘΞΩ ΜΕΛΩΝ γίνεται. » Εἰς τόπον τῶν κεφαλαιογραφημένων, ὁ Ἐτυμολόγος (σελ. 719) γράφει ΔΙΑΣΤΡΕΦΟΜΕΝΟΥΣ ΤΑ ΜΕΛΗ. Ὅπως ἂν ἦναι, νοεῖν, ὅτι τὸ Σκορδίνημα, γεννᾶται καὶ ἀπὸ ἄλλας διαφόρους αἰτίας. Ἐκ τούτων εἶναι ἡ ἀκηδία ἢ ἀνία (ennui), συμβαίνουσα ἀπὸ ἀργίαν, ἢ ἀπὸ δυσαρέσῃσιν, ὡς ἦτο τοῦ Δικαιοπόλιδος, ὅστις ἐκάθητο μόνος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, προσμένων τοὺς ἄλλους πολίτας, καὶ ἀπορῶν πῶς νὰ περάσῃ τὸν καιρὸν, ἕως νὰ συναχθῶσιν ὅλοι (Ἄριστοφάν. Ἄχαρ. 28-31).

Ἐγὼ δ' αἰεὶ πρῶτιστος εἰς ἐκκλησίαν
 Νοςῶν κάθημαι· κᾶπειτ' ἐπειδὴν ὦ μόνος,
 Στένω, κέχνηνα, σκορδινῶμαι, πέρδομαι,
 Ἀπορῶ, γράφω, παρατίλλομαι, λογίζομαι.

Αἱ πορδαὶ ἐπροστέθησαν κατὰ κωμικὴν ἄθειαν· συνοδεύουν ὅμως κᾶποτε, ὡς καὶ οἱ σεναγμοὶ, καὶ ἄλλα συμπτώματα, τὸ Σκορδίνημα ἢ τὸν Σκορδινιασμόν, καὶ μάλιστα εἰς ἀρρώστιας τινάς, καθὼς τὸ παρετήρησεν ὁ Ἱπποκράτης (Ἐπιδήμ. II, σελ. 697, VI, σελ. 810. καὶ Περί ἐπικυήσ. σελ. 650. Lind). Τὸ Κέχνηνα σημαίνει τὸ χασμῶμαι *bailler*, συνεχέσσερον, ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἀχώριστον τοῦ Σκορδινήματος ἀκολουθῆμα.

Συνώνυμον τοῦ Ἀποκορδίζομαι, ἔχομεν τὸ Ξηροτα-
νιοῦμαι καὶ τοῦ Ἀποκόρδισμα τὸ Ξηροτάνισμα. Ζ.
Ξηροταννύομαι.

ἈΠΟΚΟΤΑ (témérairement), ΘΚ,

Νὰ δράμετε ἀπόκοτα μὲ φρόνησιν καὶ πράξιν,
Ἐγδίκησιν νὰ ποίσητε τῆς ταπεινῆς τῆς πόλις.

Ζ. Ἀποκοττῶ.

ἈΠΟΚΟΤΤΟΣ, τολμηρὸς (hardi, téméraire) Ζ.
Ἀποκοττῶ.

ἈΠΟΚΟΤΤῶ, Ἀποκοττεύω, ἢ Ἀποκοττίζω. Τολμῶ εἰς
πράγματα κινδυνώδη, καὶ διὰ μιᾶς λέξεως, Ρίψοκινδυνεύω
(hasarder, risquer, aventurer). Ἀπεκόττησε νὰ
πηδήσῃ εἰς τὴν φωτίαν. 2) Ἀπλῶς, τολμῶ (oser). Συγ-
χώρησέ με, ἂν ἀποκοττῶ νὰ σὲ εἶπω τὸ ἐναντίον.

Οἱ Γραικορωμαῖοι ἔλεγαν Κοττίζω τὸ κυβεύω, ἤγουν
παίζω τὰ ζάρια (jouer aux dés), καὶ Κόττον ἢ Κοτ-
τισμὸν, τὸ παιγνίδιον τῶν ζαρίων, ἢ κύβων, καὶ Κοττία,
αὐτοὺς τοὺς κύβους (dés). Ἀπὸ τὸ Κοττίον ἐσχηματίσθη τὸ
Κότζι, εἶδος παιγνιδίου παρόμοιον τῶν κύβων. Πιθανὸν ὅτι
τῆς αὐτῆς παραγωγῆς (ἂν καὶ σημασίας διαφόρου) εἶναι καὶ τὸ
Κότταβος καὶ τὸ Κοτταδίζω τῶν παλαιῶν, παιγνίδιον,
τὸ ὁποῖον ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν Σικελίαν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ὄθεν,
καθὼς ἔλεγαν μεταφορικῶς, Κυβεύω, Κύβον ἀναρρίπτω, ἢ,
συνθέτως διὰ μιᾶς λέξεως, Ἀποκυβεύω (compromettre,
aventurer), ἀντὶ τοῦ βάλλω εἰς κίνδυνον, οὕτως ἢ αὐτὴ
μεταφορὰ ἐπέρασε καὶ εἰς τὸ Ἀποκοττίζω.

Ἐνδεχόμενον νὰ νομίσῃ τις τὸ Ἀπόκοττος παραφθορὰν
τοῦ Ἀπόκοπτος (ἀπὸ τὸ Ἀποκόπτω) κατὰ τροπὴν τοῦ πτ
εἰς ττ, ἐπειδὴ καὶ τὸ συνώνυμον τῆς Ἀποκοπτίας ἢ Ἀποτομία

σημαίνει κάποτε τὴν παράλογον τόλμην καὶ ῥιψοκινδυνίαν (Ἰδ. τὰ Ἑλλην. Λεξικ.)· καὶ νὰ τὸ πιθανολογήσῃ μὲ τὸ Ξεκομμένος, τὸ ὁποῖον κακὰ ὁ Δουκάγγιος (σελ. 1013) ἐνόμισε φθορὰν τοῦ Ἐξεχόμενος, φέρων παράδειγμα τὸν κακογραφημένον τοῦτον σίχον,

Τὸ πῶς οὐδὲν ἐποίκατε ἀνδρεία καὶ ξεκομένα,

ὅπου τὸ Ξεκομένα (γρ. Ξεκομμένα) σημαίνει μάλλον τὸ Ἀποκομμένα, ἢ Ἀποκοττα. Μ' ὄλον τοῦτο πισεύω πλέον, ὅτι τὸ Ἀποκοττῶ καὶ τὰ συγγενῆ του ὀνόματα ἐγεννήθησαν ἀπὸ τὸ Κόττας. Ἴδε καὶ τὰ προσημειωμένα (Ἄτακτ. I, σελ. 305).

ἈΠΟΚΟΤῶ. Ζ. Ἀποκοττῶ.

ἈΠΟΚΡΑΤῶ. Ζ. Ποῖοι.

ἈΠΌΛΥΣΙΣ. Ζ. Σαρμούνιν.

ἈΠΌΜΑΚΡΑΝ ἐπίρρ. (Ἑλλην. Μακρόθεν, deloin). Ἐξω καὶ ἀπόμακραν! Φράσις ἀποτροπιασμοῦ (Dieu éloigne de nous ce malheur! Dieu nous en préserve)!

ἈΠΌΝΗΡΟΣ, ἄκακος (simple, sans malice). Ζ. Καῦχος.

ἈΠΟΞΥΛΌΝΩ. Κακὰ ὁ Σομανέρας τὸ ἐσημείωσεν ὡς συνώνυμον τοῦ Ἐξηλόνω (Ζ. Ἐξηλόνω). Τοῦτο, μὲ δύο προθέσεις ἔπρεπε νὰ γράφεται διὰ τοῦ ἠ Ἀπεξηλόνω, ἀπὸ τὸ Ἥλος (clou). Τὸ δὲ Ἀποξυλόνω μὲ μίαν πρόθεσιν καὶ διὰ τοῦ υ, ἀπὸ τὸ Ξύλον (bois), εἶναι τὸ Ἀποξυλόω τῶν παλαιῶν, σημαῖνον τὸ μεταβάλλω εἰς ξύλον (ὡς τὸ Ἀπολιθόω, μεταβάλλω εἰς λίθον). Τὸ Ἀπσξυλόνω ἀμεταβάτ. καὶ μεταφορικ. σημαίνει σκληρύνομαι (se durcir), οἷον Ἀπεξύλωσεν ἀπὸ τὸ κρύος, συνώνυμον τοῦ Ἐπάγωσεν (être gelé). Ὅταν ὁ λόγος ᾗναι περὶ καρπῶν τινῶν, σκληρυνομένων, διότι ἐπέρασαν τῆς ὠριμότητος τὸν καιρὸν, ὁποῖα, παραδείγματος χάριν, εἶναι τὰ ἀγγούρια (concombres), οἱ καυλοὶ τῶν

μαρουλίων (laitues) και άλλων τοιούτων, μεταχειριζόμεθα πλέον τὸ Ξυλιάζω παρά τὸ Ἀποξυλόνω.

ἈΠΟΣΟΝΩ, ἀπὸ τὸ ἀρχαιότατον Σόνω (Ἰλιάδ. ι, 681), παράγεται καὶ τὸ Σόνω τῆς νέας γλώσσης, καὶ τὸ κοινὸν εἰς τὴν παλαιάν καὶ εἰς τὴν νέαν Σώζω. Τὸ σύνθετον Ἀποσόνω, μεταβατ. σημαίνει τὸ τελειόνω τὶ ὥστε νὰ μὴ τοῦ λείπη τίποτε (compléter)· ὅθεν καὶ τὸ οὕτω τελειωμένον ὀνομάζεται Σωσόν (complet), ἤγουν ὀλόκληρον. Ἐπειδὴ τὸ ἤρχισες, ἀπόσωσέ το. 2) Μεταγγέλλω, μεταφέρω (rapporter). Ἀποσόνει λόγια, ἢ καὶ Κουβαλεῖ λόγια, λέγομεν, περὶ τοῦ, ὅστις δι' ἐλαφρίαν νοῦ, ἢ καὶ διὰ κακίαν, μεταλέγει ὅσ' ἀκούσῃ, καὶ ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα, παρ' ἄλλων εἰς ἄλλους. Ἐκ τούτου καὶ ἡ παροιμία, « Τῶν φρονίμων τὰ μανθὰτα οἱ λολοὶ » τ' ἀποσόνουν. » Ἐδῶ τὸ μεταβατικὸν Ἀποσόνω εἶναι ἀπὸ τὸ ἀμετάβατον Σόνω, τὸ σημαῖνον φθάνω ὅπου σπουδάζω νὰ ὑπάγω, ὡς εἰς τὸν στίχον τοῦτον (παρὰ Δουκαγγ. σελ. 815),

Καὶ μετὰ μέραις ἔσωσε, καὶ σὸ λιμιόνα ΜΠΕΝΗ.

Ὁ Δουκάγγιος ἔφθειρε τὸν στίχον γράψας τρισυλλαβῶς ΝΑΜ-ΠΕΝΗ. Ἴδου καὶ ἄλλο παράδειγμα ὀλίγον καλῆτερον, ἀπὸ τὸν αὐτὸν ποιητὴν,

Κράζει τὸν Ἀπολλώνιον, λέγει γοργὸν νὰ σώσης,

ἤγουν, νὰ φθάσῃς. Παρόμοια λέγομεν, Ἐσωσα εἰς τὴν Χίου, εἰς τὴν Σμύρνην, ἀπαράλλακτα ὡς οἱ παλαιοὶ διὰ τοῦ μέσου ῥήματος Σώζομαι, οἶον, Σώζεσθαι ἢ Διαισώζεσθαι εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ φράσις ἔλαβε τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τὰς ἀπὸ κινδύνους σωτηρίας. Παραδείγματος χάριν, ὅστις σωζόμενος ἀπὸ πόλεμον ἐπέσρεφεν εἰς τὴν πατρίδα του, ἔλεγε, « Ἐσώθην ἢ Διαισώθην εἰς τὴν πατρίδα », ἤγουν ἔφθασα εἰς

τὴν πατρίδα σῶος, χωρὶς γὰρ φονευθῶ ἢ γὰρ αἰχμαλωτισθῶ.
 3) Δαπανῶ ἢ φθείρω, ὥστε γὰρ μὴν ἀφήσω τί ὑπόλοιπον,
 Ἀπέσωσα ἢ Ἐσωσα τὸ ψωμίον μου· δός με ἀκόμη
 ὀλίγον. 4) Ἀμεταβάτως, ἀποφθάνω (arriver) ὡς καὶ τὸ
 ἀπλοῦν Σόνω, φθάνω· Ἀφοῦ ἀπεσώσαμεν ἢ ἐσώσαμεν
 εἰς τὴν Κρήτην. Ζ. Σόνω καὶ Σωσός.

ἈΠΟΦΤΙΑΪΩ. Ζ. Εὐθειάζω, καὶ Σπασρεύω.

ἈΠΟΧΑΙΡΕΤῶ. Ζ. Περιλαμπάνω.

ἈΠΌΧΑΡΑ. Ζ. Χαρά.

ἈΠΌΧΙ, ἤγουν Ἀπόχιον (τὸ). ΣΦ,

Καὶ πιάνει σε εἰς δίκτυά της σὺν ψάριν μὲ τ' ἀπόχι.

Ὁ Πλούταρχος (Ποτερ. τῶν ζ. φρονιμ. κ. τ. λ. § 26) τὸ
 ὀνομάζει θηλυκῶς Ἰποχήν· « Ἀμφιβλήστροις μὲν γὰρ καὶ
 » ὑποχαῖς κενερεῖς καὶ ἰουλίδες ἀλίσκονται. » Ἰποχήν, ἀκόμη
 καὶ ὁ Ὀππιανός (Ἄλιευτ. III, 81), τὴν ὁποίαν ἐξηγῶν ὁ Σχο-
 λιαστής του, λέγει, « Ἰποχαί, κυρίως δίκτυα περιφράττοντα καὶ
 » ἐπέχοντα τόπους, ἐν αἷς καὶ τὸ ΘΥΝΝΟΝ, ΣΚΟΠΕΪΟΝ
 » λεγόμενον. » Γράφε μονολεξεί, ΘΥΝΝΟΣΚΟΠΕΪΟΝ.
 Εἰς δὲ τὰ Γεωπονικά (XX, 25), « Τοσοῦτον ἌΝ ΟΪΣΗΣ
 » (ΔΓ. ἂν οἴσεις) ὄψον, ὡς μήτε ἸΠΌΣΧΗ, μήτε ἀμφιβλή-
 » στρω ἄλλων ἐργαζομένων ἠττάσθαι σε » γράφε ἈΝΟΪΣΕΙΣ,
 καὶ ἸΠΟΧΗ.

ἈΠΌΧΥΣΙΣ τοῦ φεγγαρίου (le déclin de la lune). Ἰδ.
 Δουκαγγ. λέξ. Μάστραπα.

ἈΠΎΛΩΤΟΣ. Ἐσήμαινεν εἰς τοὺς παλαιούς, κυρίως,
 ἄφρακτος, χωρὶς πύλην. Ἡμεῖς ἐφυλάξαμεν μόνην τὴν μετα-
 φορικὴν σημασίαν εἰς ταύτην τὴν φράσιν, Ἀ πύλω τ ο ν ε ὄ μ α,
 ἤγουν εἶμα, τὸ ὁποῖον δὲν σιωπᾷ ποτὲ, ἀλλὰ λαλεῖ ὅτι ἔλθη εἰς
 τὴν γλῶσσάν του. Λέγεται διὰ τοὺς πολυλόγους, καὶ μάστιγα

τοὺς ἀρτύνοντας τὴν πολυλογία μὲ τῆς κακολογίας τὸ φαρμάκιον. Παράδειγμα τῆς φράσεως ταύτης ἔχομεν εἰς τὸν Ἀριστοφάνην (Βατρ. 861),

————— αὐθαδέσομον,
Ἐχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατές, ἀπύλωτον σόμα.

Σημ. Ἐπειδὴ μεταχειριζόμεθα τὴν φράσιν, Ἀπύλωτον σόμα, καλὸν εἶναι νὰ εἰσάξωμεν εἰς τὰ Λεξικά μας καὶ τὸ Ἀχάλινωτον σόμα, καὶ τὸ Αὐθαδέσομος, λέξεις εἰς ὅλους σχεδὸν εὐνοήτους.

ἈΡΑΖΩ. Ζ. Ράσσω.

ἈΡΓῶ (tarder). Ζ. Ἐργήγορα.

ἈΡΙΔΑ, ἀπὸ τὸ Ἑλλ. Ἄρις, ἴδος. Ὁ Σομαυέρας τὸ ἐξηγεῖ Riga (Γαλλ. règle), ἦγουν Κανὼν, ὄργανον χρήσιμον νὰ χαράσῃ γραμμὰς εὐθείας. Καὶ τοῦτο φαίνεται πιθανὸν ἀπὸ τὴν φαινομένην συγγένειαν μεταξύ τοῦ Ἀρίδα, καὶ τοῦ διὰ τοῦ ᾧ Ἀράδα, τὸ ὅποιον σημαίνει τὴν χαραγμένην ἢ νοουμένην εὐθεῖαν γραμμὴν, οἷον Ἡ ἐπισολή μου δὲν περιέχει πλὴν τρεῖς ἀράδας, ἦγουν τρεῖς σίχους γραμμάτων.

Μ' ὅλον τοῦτο ἡ χυδαῖκή παροιμία, « Πρώτη Βουκία εἶν' » ἀρίδα » φανερόντι πλέον τρυπάνου, παρὰ κανόνοσ ἐννοίαν, ἐπειδὴ κατὰ λέξιν σημαίνει la première bouchée sert de tarière, καὶ πλησιάζει ὅπωςδήποτε τὴν Γαλλικὴν παροιμίαν, l'appétit vient en mangeant.

Ὅτι μάλισα πιθανολογεῖ τὴν τοιαύτην σημασίαν εἶναι ἡ ταυτότης τῆς λέξεως μὲ τῶν παλαιῶν τὴν Ἀρίδα. Εἰς ἐκείνους εὐρίσκεται σημαίνουσα καὶ τεκτονικὸν καὶ χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, ἀλλ' ὄχι καθαρὰ ἐξηγημένον. Περί τοῦ τεκτονικοῦ λέγει ὁ Σουΐδας, « Ἄρις, τὸ τεκτονικὸν ἐργαλεῖον· Καὶ γυρὰς » ἀμφιδέτους ἀρίδας. Καὶ αὐθις, αἱ τ' ἀρίδες ξυσήρ τε. »

Ὁ δὲ Πολυδεύκης, « Τέκτονος σκεύη, σκέπαρον, πρίων, » σφύρα, τέρετρον, τρύπανον, τρυπανούχος, ἀρίς, ρίνη, πέ- » λευς... Ἐν δὲ τῇ Ὀλυμπίῳ σήλῃ ἀναγέγραπται, Τρύπανα » ΤΡΥΠΑΝΙΑΣ ἔχοντα. Ἰσως τὴν ἀρίδα. » Ὁ Στέφανος (Θησαυρ. IV, σελ. 530) τὴν ἐξηγεῖ διὰ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Scobina (râpe), καὶ ἐλέγχεται περὶ τούτου ἀπὸ κριτικὸν ἄλλον (BRUNCK *Analect.* tom. III, Lect. pag. 181), δισχυριζόμενον, ὅτι ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Σουίδας φέρει παράδειγμα Ἀμφιδέτους ἀρίδας, φαίνεται ὅτι ἀρίς εἶναι ἢ ἀπὸ τοὺς τέκτονας ὀνομαζομένη Γαλλισί Plane. Μέχρι τούτου περὶ τῆς ἀρίδος ὡς τεκτονικοῦ ἐργαλείου. Ὡς χειρουργικὸν, εἶναι τὸ Γαλλισί ὀνομαζόμενον Trépan (τρύπανον), μὲ τὸ ὁποῖον οἱ χειρουργοί, εἰς τὰς πληγὰς τῆς κεφαλῆς, τρυποῦν τὸ κρανίον, ὁ Ἴπποκράτης τὸ ὀνομάζει (Περὶ τῶν ἐν κεφ. τραυμ. § 25 καὶ καθεξ. σελ. 704) ὄχι Ἀρίδα, ἀλλὰ σαφῶς Τρύπανον, ἢ Πρίονα, διακρίνων δύο εἶδη τρυπάνου, τὸ ὀνομαζόμενον Τρύπανον Περητήριον (Γαλην. Ἐξήγ. λέξ. Περητηρίῳ), καὶ τὸ τρύπανον τὸ εἰς σχῆμα πρίονος κατασκευασμένον, τὸ ὁποῖον καὶ Χαρακτὸν, καὶ Χοινικίδα ὀνόμαζαν. Λέγων, ὅτι ἡ Ἀρίς δὲν εὐρίσκεται εἰς τὸν Ἴπποκράτην, νοῶ ὅτι δὲν τὴν ὀνομάζει ὡς χειρουργικὸν ἐργαλεῖον· διότι τὸ φερόμενον ἀπὸ τὸν Φοέσιον (σελ. 93) μαρτύριον τοῦ Ἴπποκράτους (Περὶ ἄρθρ. § 14, σελ. 770), « Καὶ γὰρ ἂν ἀρίδα ἐλκύσαιεν καὶ πρίονα, » καὶ πελεκήσαιεν ἂν, καὶ σκάψαιεν ἂν κ. τ. λ. » σημαίνει τὴν τεκτονικὴν ἀρίδα. Οἱ μεταγενέστεροι τοῦ Ἴπποκράτους ἰατροὶ ἔδωκαν καὶ εἰς τὸ χειρουργικὸν ἐργαλεῖον τὸ ὄνομα τῆς Ἀρίδος· ἀλλ', ὅσον δύναμαι νὰ καταλάβω, σημαίνοντες ὄχι ἀπλῶς τὸ τρύπανον (le trépan), ἀλλὰ μέρος τοῦ τρυπάνου, τὸ ὀνομαζόμενον ἀπὸ τοὺς νεωτέρους, Στέφανον (couronne du trépan), ἢ μᾶλλον καὶ αὐτὸ καὶ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ ἐργαλείου,

τὸ λεγόμενον Χεῖρα ἢ Δένδρον (*manche ou arbre du trépan*). Ἴδου καὶ οἱ λόγοι τοῦ Ἡλιοδώρου (*Сосси, Græcor. Chirurg. libr. pag. 93*), ἐνὸς ἀπὸ τοὺς παλαιούς χειρουργούς, « Ἐπειδὴ δέσθω τῷ κρανίῳ ἢ αἰχμῇ τοῦ τρυ-
 » πάνου... ἔπειτα ἡρέμα τῇ ἀρίδι σρεφέσθω τὸ τρύπανον, ἕως
 » οὔ, ἐγκοπέντος τοῦ ὀστέου, σηριχθῆ ἢ ἀκμῇ· καὶ τότε μᾶλλον
 » ἢ ἐνέργεια ὀξύτερα γιγνέσθω, σρεφομένου τοῦ τρυπάνου
 » τῇ ἀρίδι, ἕως ὅτου καταδιβασθῆ ἢ ἀκμῇ εἰς τὴν διπλὴν. »
 ἌΡΙΚΟΝ. Ζ. Ἐντάρα.

ἌΡΜΑΘΙΑ, Ὀρμαθιά, ἀπὸ τὸ Ἕλλην. Ὀρμαθός, οἶον, Ἄρμαθιά μαργαριτάρια (*collier de perles*).

ἌΡΜΑΤΑ, ὄπλα στρατιώτου (*armes*) ἀπὸ τὸ Λατινικόν, *Arma*. Ἴδε τὰ περὶ τούτου προσημειωθέντα (Ἄτακτ. I, σελ. 70-71), εἰς τὰ ὁποῖα πρόσθετες, ὅτι τὰ ἀπὸ τὸν Ὀμηρον ὀνομαζόμενα, Ὅπλα νηὸς, οἱ Ῥωμαῖοι ὠνόμαζαν *armamenta* (*agrés*). Ζ. Ἡμαι.

ἌΡΜΑΤΩΝΩ (*armer*). Ἄρματωμένος (*armé*). Ζ. Κλησουρότοπος, καὶ Μαδεύω.

ἌΡΜΟΖΕΙ, ἀπρόσωπ. (*il convient*). Ζ. Κάνεις.

ἌΡΜΟΣΙΑ, ἀρμός, κλειδώσεις, σύνδεσις τῶν ὀσῶν (*articulation*), οἶον (παρὰ Δουκαγγ. λέξ. Γιαίνειν),

Ἐπέψεν εἰς τὸ σπίτι του, καὶ φέραν του βοτάνη,
 Καὶ ἀλείφει τὴν ταῖς ἀρμοσῆς, κ' οἶδε καὶ θενά γιάνη.

Συννηθέσερον σήμερον ὀνομάζονται Ἄρμοι, τὰ ἀπὸ τοὺς παλαιούς ὀνομαζόμενα Ἄρθρα. Ἄρμας δὲ ὠνόμαζαν κατὰ τὸν Γαληνὸν, τὰς συναρθρώσεις, ἢ μᾶλλον τὰς ραφάς (*sutures*) τῆς κεφαλῆς. Ὁ δὲ Ἐρωτιανὸς θελεῖ, ὅτι ἢ Ἄρμη, εἰς τὸν Ἴπποκράτην, σημαίνει « πᾶσαν σύνοδον τραυμάτων. » Κακὰ, νομίζω, τὸ παροξύνουν καὶ οἱ δύο, ὡς καὶ ὁ Ἡσύχιος· ὀρθό-

τερα γράφεται εἰς τὸ Λεξικὸν τοῦ Σνεϊδέρου Ἀρμή. Τὰς ὠνόμαζαν ἀκόμη καὶ Ἀρμονίας, ὡς εἰς τοῦτο τοῦ Ἴπποκράτους (Περὶ ὄστ. φύσ. σελ. 304) τὸ μέρος, ὅπου λαλεῖ περὶ τῶν ῥαφῶν τῆς κεφαλῆς· « Τῷ γὰρ ἐγκεφάλῳ κατὰ τὰς » ἈΡΜΟΝΙΑΣ ἐνερρίζωκε (γρ. ἐνερρίζωται) πολλὰ καὶ λεπτά » φλέβια, καὶ περὶ τὴν ὅλην κεφαλὴν ἐκτετάρσεται μέχρι τοῦ » μετώπου καὶ τῶν κροτάφων. » Πιθανὸν ὅμως (ὡς ὑπωπτεύθη ἕνας ἀπὸ τοὺς κριτικούς), ὅτι ἐδῶ εἶχε τόπον τὸ ἈΡΜΑΣ, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπροσκολλήθη ὡς ἐξήγησις τὸ Ἀρμονίας, ἐπειδὴ εἰς κἀνὲν ἄλλο μέρος τοῦ Ἴπποκράτους δὲν εὐρέθη ἀκόμη τὸ Ἀρμή. Τὸ Ἐκτετάρσεται σημαίνει, ἐξαπλόνονται καὶ περιπλέκονται ὡς ταρσὸς (claie, treillis).

ἈΡΠΑΓΙΟΝ. Ζ. Ἀγγρίφιον.

ἈΡΠΑΖΩ. Ζ. Ἀρπῶ.

ἈΡΠῶ καὶ Ἀρπάζω (Ζ. Ἀπλόνω). Τὸ Ἀρπάζω εἶναι ἀρχαῖον, καὶ σύνθητες ἀκόμη τὴν σήμερον· λέγομεν ὅμως καὶ Ἀρπῶ (κατὰ συναίρεσιν τοῦ Ἀρπάω) λαβόντες ἀπὸ τὸν παρακμάζοντα Ἑλληνισμόν. Οἱ Ἐβδομήκοντα (Ὡσ. ἐ, 14) εἶπαν Ἀρπῶμαι, ἀντὶ τοῦ Ἀρπάζομαι.

ἈΡΡΑΜΑΔΑ (fente), ΣΦ,

Τὴν νύκταν ὅπου περπατῆ ἄσχημα ροῦχα βάνη,
Σταῖς ἀρράμαδες τῶν πορτῶν τὰ μάτια του νὰ βάνη.

Ἴδε τὰ προσημειωθέντα (Ἄτακτ. I, σελ. 98), καὶ τὰς εἰς τὰ Ἡλιοδώρου Αἰθιοπικὰ σημειώσεις (σελ. 276).

ἈΡΦΑΝΟΣ. Ζ. Ὀρφανός.

ἈΡΧΕΥΩ καὶ Ἀρχεύγω (commencer), ΘΡ,

Ἀλλὰ καὶ πάλιν σρέφεται ὁ λογισμὸς καὶ ἀρχεύγει.

Ἀρχεύω, καὶ Ἀρχεύγω, ὡς ἔλεγον καὶ Γυρεύω καὶ (βαρβάρως) Γυρεύγω.

Ἐλεγαν ἀκόμη, ὡς λέγομεν ἔτι σήμερον, καί,
 ἈΡΧΙΖΩ, οἷον πάλιν ὁ αὐτὸς, ΘΡ,

Διότι τὸ θανατικὸν αὐτὴν αὐτοῦ ἡμέραν
 ἤΡΧΙΖΕΝ ἐσαμάτιζεν μὲ τοῦ Θεοῦ τὴν χέραν.

Ὁ λόγος εἶναι περὶ τοῦ εἰς τὴν Ῥόδον συμβάντος (1499 ἔτ.)
 θανατικοῦ· περὶ τοῦ ὁποίου ἴσoreῖ ὁ ποιητὴς, ὅτι ἤρχισε νὰ
 σαματίση, ἤγουν ἔπαυσε, ἀπ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν αὐτοῦ, τοῦ
 ἑορταζομένου δηλαδὴ, τὴν 24 Ἰουνίου, ἀγίου Ἰωάννου.

ἈΡΧΟΝΤΙΣΣΑΙ. Ζ. Νεράδες.

ἈΡΧΟΝΤΟΛΟΓΙΟΝ. Ὄνομα περιεκτικὸν, σημαῖνον τοὺς
 ἐπισήμους (les notables) τῆς πόλεως, οἷον, ΘΚ,

Ποῦ ἦν τὰρχοντολογία σας, ποῦνεν ἡ παρρησία σας;

ἈΡΧΟΝΤΥΝΩ, ἀμετάβ. γίνομαι πλούσιος, πλουταίνω
 (s'enrichir). Ἡ σημασία ἐγεννήθη ἀπὸ σρεβλὰς ὑπολή-
 ψεις, τὰς ὁποίας ἔμβασεν εἰς τὴν κεφαλὴν τῶν Γραικῶν ἢ
 τυραννία. Ἀρχοντύνω κυρίως δὲν σημαίνει παρά κάμνω ἄλλον
 ἄρχοντα, ἢ (ἀμεταβάτως), γίνομ' ἐγὼ Ἄρχων, λαμβάνων ἀξίωμα
 τί, διὰ τοῦ ὁποίου κυβερνῶ ἢ καὶ τυραννῶ ἄλλους· ὅθεν δὲν ἔχει
 κάμμίαν κοινωνίαν μὲ τὸ Πλουτύνω. Ἄλλ', ἐπειδὴ ὅπου δὲν
 κυριεύουν οἱ νόμοι, τὸ ἀργύριον ἔχει καὶ τιμὴν καὶ δύναμιν
 μεγάλην, ὅστις εὐτυχῆση νὰ πλουτήση, γίνεται παρευθὺς καὶ
 αὐτοχειροτόνητος Ἄρχων, καὶ ὀνομάζεται Ἄρχων, διότι δύ-
 ναται νὰ καταδυναστεύση ὡς τύραννος τὸν πένητα. Ἐκ τούτου
 ἔγιναν συνώνυμα τὸ Πλουτύνω καὶ Ἀρχοντύνω.

Ὁ Δουκάγγιος (εἰς τὴν λέξιν Ἀρχοντίειν), μὴ νοήσας τὴν
 βάρβαρον ταύτην σημασίαν, τὸ ἐξήγησε principem agere,
 magnatem esse. Ζ. Ἄρχων.

ἈΡΧΟΣ (commandant, chef, général), οἷον (παρὰ
 Δουκαγγ. λέξ. Καπετάνος),

Ὁ Ρῆγας ἀποπίσω του ἀπέσειλ' ἕναν ἄρχον,
Καὶ καπετάνιον φουμισὸν ἀπ' ὅλους πολεμάρχον.

Κατὰ τὸν τόνον μόνον διαφέρει ἀπὸ τὸ Ἄρχος τοῦ Ὀμήρου
(Ἰλιάδ. β', 233),

————— Οὐ μὲν ἔοικεν,
Ἄρχον ἔόντα, κακῶν ἐπιθασκέμεν υἱας Ἀχαιῶν.

Ἄλλ' ἴσως καὶ ὁ τονισμὸς τοῦ Ἄρχος, εἰς τὸν Ὀμηρον, εἶναι τῶν ἀντιγραφῶν καὶ ὄχι τοῦ Ποιητοῦ. Διότι τὰ τοιαῦτα εἰς ὄσ ὀνόματα ἀκολουθοῦν ὡσεπιπολὺ τῶν συγγενῶν καὶ ταυτοσήμων εἰς ὦν ὀνομάτων τὸν τόνον, οἷον, ἀπὸ μὲν τὰ παλαιά, Ἀχυρῶν καὶ (κατὰ τὸν Ἡσύχιον) Ἀχυρὸς, Δρυμῶν καὶ Δρυμὸς, Κευθμῶν καὶ Κευθμὸς, Λάκμων καὶ Λάκμος (ὄρος), Πίων καὶ Πῖος· Σίμων καὶ Σῖμος (ὄν. κύρ.)· πλὴν τῶν ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς, οἷον Διπλασίων καὶ Διπλάσιος, Ἐπιλήσμων καὶ Ἐπιλησμος, Ἐπισήμων καὶ Ἐπίσημος. Ἀπὸ δὲ τῆς σημερινῆς γλώσσης, πρῶτον μὲν αὐτὸ τοῦτο τὸ Ἄρχων καὶ Ἄρχος, ἔπειτα τὸ Γέρος ἀπὸ τῶν παλαιῶν τὸ Γέρων, τὸ Δράκος ἀπὸ τὸ Δράκων, τὸ Μάκος, ἀπὸ τὸ Μάκων, δωρικὸν ἀντὶ τοῦ Μήκων (pavot). Λέγομεν ἀκόμη καὶ Χειμὸς ἀπὸ τὸ Χειμῶν (hiver), ἀλλ' εἰς μόνην τὴν αἰτιατικὴν, ὡς εἰς ταύτην τὴν φράσιν, « Χειμὸν καὶ καλοκαίριν » περὶ τῆς ὁποίας, ὡς καὶ περὶ τῆς διπλῆς καταλήξεως εἰς ὄσ καὶ ὦν, ἴδε τὰ προσημειωθέντα (Ἄτακτ. I, σελ. 52).

ἌΡΧΩΝ καὶ Ἄρχος, (notable, primat). 2) πλούσιος, οἷον, ΘΚ,

Χάρε καὶ ποῦθρες τὴν ἀξίαν, καὶ ἔχεις τόσην τόλμην·
Οὐδ' ἄρχοντας ἐντρέπεσαι, οὐδὲ πτωχοὺς λυπᾶσαι.

ἌΣ, μόριον δεητικὸν ἢ προσακτικὸν, οἷον, ΘΡ,

Καὶ ἌΣ ἔλθῃ τὸ συμπάθιον σου, τὸ ἔλεος σου ἌΣ φθάσῃ.

Μακρὸν ἤθελ' εἶσθαι νὰ ἐπαναλάβω ὅσα ἐσημείωσα περὶ τοῦ μορίου τούτου (Ἄτάκτ. I, σελ. 98-99).

ἌΣΚΟΥΜΑΙ (s'exercer). Ζ. Φαρί.

ἌΣΠΡΆΔΙΟΝ. Ζ. Ἄσπρος.

ἌΣΠΡΟΣ, Λευκός (blanc). Ἐναντίον τοῦ Μαῦρος (noir). Ἄσπρον χρῶμα, Ἄσπραι τρίχες, Ἄσπρα γένεια, Ἄσπρα ὀδόντια, Ἄσπρον πρόσωπον, Ἄσπρος κάτασπρος, ἤγουν μὲ ὑπερβολὴν ἄσπρος, Ἄσπρον ὡς τὸ χιόνιον, ἢ ὡς τὸ γάλα.

Οὐδετέρως καὶ ἔλλειπτικῶς τοῦ Χρῶμα, οἶον, Ἐὸ ἄσπρον λερὸν εἰ γρήγορα. — τοῦ Ροῦχον ἢ Φόρεμα, οἶον Ἡτον ἐνδυμένος ἄσπρα, καὶ διὰ μιᾶς συνθέτου λέξεως, Ἄσπροφορεμένος, Ἄσπροφόρος, ἢ Ἄσπρενδυμένος.

Λέγεται Ἄσπρον τοῦ ὀμματίου, τὸ λευκὸν αὐτοῦ μέρος, τὸ ὀνομαζόμενον ἀπὸ τοὺς Ἀνατομικοὺς Κερατοειδῆς χιτών. Τὸ ὀνομάζουσι τινὲς καὶ Ἄσπράδι (ἀσπράδιον), ὡς ὀνομάζεται καὶ τὸ ἔσω τοῦ αὐγοῦ λευκὸν μυξῶδες ὑγρὸν, τὸ ὁποῖον περιέχει τὸν κορκὸν (Ἑλλην. κρόκον), καὶ ἐψενόμενον γίνεται ἔτι λευκότερον.

Ἄσπρον, οὐδετέρως καὶ οὐσιαστικῶς, λέγεται καὶ τὸ λεπτὸν ἀργυροῦν νόμισμα (un blanc). Τρία ἄσπρα κάμνου ἓνα παρᾶν. Πληθυντικῶς, Ἐὰ Ἄσπρα, σημαίνουν ἀπλῶς ἀργύρια, ἤγουν πᾶν εἶδος ἀργυρίου. Ἐχει πολλὰ ἄσπρα, εἶναι δηλαδὴ πλούσιος.

Ἴσως τὸ Ἄσπρος εἶναι παραφθορὰ τῆς Ἑλληνικῆς λέξεως Ἄσπιλος, συγκομμένον εἰς τὸ Ἄσπλος, τοῦ ὁποίου ἔτρεψαν ἔπειτα καὶ τὸ λ εἰς ρ, τροπὴν συνηθεσάτην εἰς πολλὰς λέξεις. Ἐδίσασα πολλάκις (ὡς φαίνεται ὅτι ἐδίσασε καὶ ὁ Δουκάγγιος), μήποτε τὸ Ἄσπρα (ἀργύρια) ἐγεννήθη ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων τὸ, Asperi nummi · ἀλλ' εἰς ἐκείνους τὸ Asper, ἐσήμαινε τὸ

τραχύς, καὶ *Asperos nummos* ὠνόμαζαν τὰ νεοκομμένα νομίσματα, φυσικὰ τραχύτερα τῶν παλαιῶν, διὰ τὴν ἀτριψίαν των.

Μὲ ἄσπρον πρόσωπον, σημαίνει μεταφορικῶς, μὲ καλὴν, ἔνδοξον καὶ εὐτυχή ἔκβασιν. Λέγεται μάλιστα εἰς εὐχῆς εἶδος, Πάντα μ' ἄσπρον πρόσωπον! ἤγουν ἄμποτε νὰ εὐτυχῆς εἰς ὅλας σου τὰς ἐπιχειρήσεις! Παρόμοια οἱ Ἕλληνας ἐμεταχειρίζοντο τὸ Λάμπρον μέτωπον (Ἄριστοφάν. Ἰππ. 548),

Ἴν' ὁ ποιητὴς ἀπὴ χαίρων,
Κατὰ νοῦν πράξας,
Φαιδρὸς λάμποντι μετώπων.

ἌΣΠΡΟΣΑΝΙΔΟΝ. Ζ. Ἐμπροδένω.

ἈΣΤΗΡ (étoile), Ζ. Νά.

ἈΣΤΡΑΠῆ, καὶ μετὴν ἀφαίρεσιν τοῦ $\bar{\alpha}$, Στραπή (éclair), ὡς καὶ τὸ ῥῆμα, Ἀστράπτει καὶ Στράπτει (faire des éclairs). Ὁ Σοφοκλῆς πρῶτος (Οἰδ. Κολ. 1515) ἐτόλμησε τὴν ἀφαίρεσιν,

Στράψαντα χειρὸς τῆς ἀνικῆτου βέλη.

ἔχομεν καὶ παροιμίαν, « Καθαρὸς οὐρανὸς ἀστραπᾶς δὲν φο-
» βεῖται » σημαίνοντες, ὅτι ὁ ἀληθῶς τίμιος καὶ καθαρὸς ἀπὸ ἀδικίας ἄνθρωπος δὲν ἔχει νὰ φοβῆται τὰς συκοφαντίας τῶν ἀχρείων ἀνθρώπων.

ἈΣΥΣΤΑΤΟΣ. Ζ. Σύσασις.

ἈΣΧΗΜΙΖΩ. Ζ. Χορταριάζω.

ἌΤΖΑΛΟΣ (mal propre), ΣΦ,

Καὶ κείνος μὰ τὴν μούζαν του μὰ τὴν κακὴν του μοῖραν,
Τὰ ροῦχα τοῦ νεο ἄτζαλα, καὶ γέμουσιν τὴν ψύραν.

Τὸ Ἄτσαλος ἢ Ἄτσαλος ἐξηγήθη ἄλλου (Ἄτακτ. I, σελ. 381). Περί τοῦ Μούζα (visage barbouillé). Ζ. Μούζα.

ἌΤΥΧΙΑ. Ζ. Σκατόν.

ἌΤΥΧΟΣ (infortuné, malheureux). Ζ. Ἄφ' οὔ, καὶ Κεντῶ.

ΑὔΓΑΤΙΖΩ. Ζ. Εὐγατίζω.

ΑὔΘΑΔΟΣΤΟΜΟΣ. Ζ. Ἀπύλωτος.

ΑὔΘΕΝΤΗΣ. Ζ. Ποῖσε.

ΑὔΘΕΝΤΙΑ, ἐξουσία (puissance). Ζ. Ἡν.

ΑὔΚΡΙΖΟΜΑΙ (écouter), οἶον, Β,

Ἰμάς ᾧδε ἐσύναξα, ἵνα με ἀνκρισθῆτε.

εὐρίσκεται καὶ Αὔκράζομαι, οἶον, ΣΣ,

Καὶ τοῦτο ἐνι φανερόν, καὶ ἀνκράσου με νὰ μάθης.

(Ζ. Κοντεύγω). Γράφεται καὶ Αὔκροῦμαι, καὶ Ἀφικροῦμαι. Ἀναμφίβολον ὅτι εἶναι ἀπὸ τὸ Ἀκροάομαι ἢ Ἀκροάζομαι· ἔμεινε νὰ ἐρευνήσωμεν πόθεν ἐγεννήθη τὸ φ ἢ τὸ υ. Πιθανὸν ὅτι εἶναι αὐτὸ τὸ παλαιὸν Ἐπακροῶμαι, τὸ ὁποῖον ἢ βαρβαρότης ἔτρεψεν εἰς τὸ Ἀφακροῶμαι καὶ Ἀφικροῦμαι, ὡς ἐμετάβαλε καὶ τὸ Ἐπίορκος εἰς τὸ Ἀφίορκος (Ζ. Ἀφίορκος).

ΑὔΛΗ (cour). Ὅτι τὸ Ἰταλικὸν corte, καὶ τὸ Γαλλικὸν cour, ἐγεννήθησαν ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων τὸ cohors, ἢ cors (γενικ. cortis) εἶναι γνωστὸν εἰς πολλούς. Παρατηρήθη ἀκόμη, ὅτι τὸ cohors τοῦτο ἔλαβε τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Χόρτος, τὸ ὁποῖον ἐσήμαινε κυρίως περίβολον (enclos, enceinte), ὡς φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν hortus (πάλιν ἀπὸ τὸ χόρτος) τὸ κοινῶς λεγόμενον εἰς ἡμᾶς Περιβόλιον (jardin). Οὕτως ἐξηγοῦν τοῦ Ποιητοῦ (Ἰλιάδ. λ', 774), τὸ « Δύλῆς

» ἐν χόρτῳ » ἀλλὰ προσθέτουν, ὅτι ἐσήμαιεν ὄχι μόνον αὐτὸν τὸν περίβολον ἢ περίφραγμα, ἀλλὰ καὶ τὸ περιφραγμένον, ἤγουν αὐτὸ τὸ χῶρημα τῆς αὐλῆς, ὅπου ἐκυλίετο ὁ δυσυχῆς Πρίαμος (Ϊλιάδ. ὦ, 640),

Αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.

Διότι εἰς τὴν αὐλὴν ἦσαν καὶ τὰ πρόβατα, καὶ ἡ ἐξ αὐτῶν σωρευομένη κόπρος, καὶ προσέτι χορτάρια αὐτομάτως φυόμενα καὶ σκεπάζοντα τὸ ἔδαφος. Ἡ διπλῆ λοιπὸν σημασία τοῦ Χόρτου μὲ φαίνεται τῶν γραμματικῶν περιέργια, ὡς τὸ ὑπωπτεύθη καὶ ὁ Εὐστάθιος (σελ. 883), « Αὐλῆς δὲ χόρτον, οἱ μὲν τὸν περι-
 » ορισμὸν φασὶ καὶ τὴν περιοχὴν, οἱ δὲ τὸ χῶρημα τῆς
 » αὐλῆς. . . Καλλίων δὲ εἶπον ἕτεροι, ὅτι, εἰ μὲν χόρτος νοηθῆ
 » τὸ κατὰ χρῆσιν ἀρχαίαν κύκλω περίφραγμα, λέγεται οὕτω,
 » διὰ τὸ μὴ ἐρκίοις, ἀλλὰ χόρτοις τὸ παλαιὸν φράττεσθαι τὰς
 « αὐλάς, ἢ φυομένοις ἐπίτηδες, ἢ καὶ ξηροῖς τιθεμένοις. Εἰ δὲ
 » τῆς αὐλῆς τὸ χῶρημα χόρτος λέγεται, εἴη ἂν τοῦτο, διὰ τὸ
 » ὡς ἐπὶ πολὺ τὰς μεγάλας αὐλάς χόρτοις ἐν καιρῷ θάλλειν
 » ἐξ αὐτομάτου. » Χόρτος ἄρα εἰς τὸν Ὀμηρον δὲν ἐσήμαινε πλὴν ὅ,τι σημαίνει καὶ εἰς ἡμᾶς σήμερον καὶ αὐτὸ καὶ τὸ ὑποκοριστικόν του Χορτάριον (herbe), καὶ ἀκολούθως τὴν χορταριασμένην αὐλὴν, ὡς εἶναι φυσικὰ τῶν χωρικῶν αἱ αὐλαί, καὶ ὡς ἦσαν καὶ αὐτῶν τῶν πόλεων, πρὶν εὐρεθῆ ἡ τέχνη τῆς λιθοστρωσίας (pavement). Ἐὰν ὠνομάσθη ἔπειτα χόρτος καὶ τὸ περίφραγμα, τοῦτο συνέβη, διότι ἀπὸ χόρτα ἦτο καὶ αὐτὸ συνθεμένον, ἢ μᾶλλον διότι ἐπερίφρασσε χορταριασμένην γῆν. Βεβαιοῦται τοῦτο τρόπον τινὰ καὶ ἀπὸ τὴν κοινὴν παροιμίαν,
 « Ὅταν διψᾷ ἡ αὐλή σου, νερὸν ἔξω μὴ χύνης. » Εἰς τὰ μεγάλα καύματα ξηραίνεται τῆς αὐλῆς ὁ χόρτος, κ' ἔχει χρεῖαν ποτισμοῦ διὰ τὰν τὰ πρόβατα.

ΑΨΡΙΆΖΩ. Ζ. Ἀναβάλλω.

ΑΨΡΙΟΝ (demain), ΘΚ,

Μέ τ' αὔριον μέ τὸ σήμερον, ἀπὸ τόπον εἰς τόπον,
Ἐξ Ἀνατολῶν ἐπήδησεν καὶ κάτζειν κ' εἰς τὴν Δύσιν.

Εὐρίσκεται καὶ Αὔρι εἰς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν, ΣΦ,

Καὶ πρὶν ν' ἀφήσῃ λέγω αὐτὸν, ἄλλον γυρεύγει ναύρη,
Τὸν ἕνα νάχη σήμερον, τὸν ἄλλον νάχη αὔρι.

Αὔριον, ἀληθῶς οὐδέτερον ὄνομα (ἀπὸ τὸ Αὔρα), Ὁ καὶ ἡ
Αὔριος, καὶ τὸ Αὔριον. Ἐσύγκοψε πρῶτον τὸ \bar{o} , κατὰ τὴν
συνήθη συγκοπήν, ἔπειτα, χάριν τοῦ ὁμοιοτελεύτου, ἀπέκοψε
καὶ τὸ \bar{v} .

ΑΨΤΗΝ (ἀπὸ τὴν), ΑΨΤὸ (ἀπὸ τὸ). Ζ. Περμαχιόνιον.

ΑΨΤΟΣ, ἀντὶ τοῦ Οὔτος. κ. τ. λ. Ζ. Πουγγί.

ἈΦΗΓΟΨΜΑΙ, Διηγοῦμαι, Ἐξηγοῦμαι (raconter, nar-
rer), οἶον, ΒΧ,

Σύντομ' ἀνάσα, λάλει ΜΟΙ, καὶ ἀφηγήσου ΜΕ τα.

(Ζ. καὶ Θέλω). Σημείωσε τὴν μιξοδάρβαρον χρῆσιν τῶν δύο
πτώσεων τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας, εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν,
κ' εἰς τὸν αὐτὸν στίχον.

ἈΦΙΒΟΛΗ, ἀντὶ τοῦ Ἀμφιβολή καὶ τοῦτο ἀντὶ τοῦ συν-
ηθεστέρου Ἀμφιβολία (doute). Ζ. Ἀθιβολή.

ἈΦΨΟΡΚΟΣ, ἀντὶ τοῦ Ἐφίορκος, καὶ τοῦτο πάλιν, ἀντὶ
τοῦ ὀρθοῦ, καὶ σήμερον ἀκόμη συνήθους, Ἐπίορκος (par-
jure), ΑΚ,

Ὅρκον μὴ ποίσης σφαλερὸν, ἀφίορκος μὴ γίνου.

Σημειώσεως ἄξιον, ὅτι τὸ βάρβαρον Ἐφίορκος εἰσεχώρησεν
εἰς τὴν γλῶσσαν ἀπὸ ἔτι τοὺς χρόνους τοῦ Μάρκου Αὔρηλίου,
ἤγουν ἀπὸ τὴν δευτέραν ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα, ἐπειδὴ

ὁ τότε ζήσας σοφιστῆς Φρύνιχος τὸ καταδικάζει· « Ἐπιόρκους.
 » Τοῦτο διὰ τοῦ π̄ λέγε, Ἐπιόρκους. » Πιθανὸν ὅτι τότε
 μετεβάλλθη καὶ τὸ Ἐ'π' ἔτ ο ς εἰς τὸ Ἐ'φ ἔτ ο ς· καὶ τὸ Ἐ'π α κ ρ ο-
 ῶ μ α ι εἰς τὸ Ἐ'φ α κ ρ ο ῶ μ α ι. Ζ. Αὐκρίζομαι.

ἌΦΟΡΜΑΡΗΣ. Ζ. Ῥημάρω.

ἌΦ' ὍΤΙΣ (depuis que). Ζ. Ξένος.

ἌΦ' ὍΤΟΥ (depuis que, dès que), ΒΧ,

Ἄφ' ὅτου ἐσυνέφερον κ' οἱ δύο τὸν λογισμὸν των.

Ζ. Κατούνα.

ἌΦΟΨ. Ζ. Ἄφ' οὔ.

ἌΦ' ΟΨ ΚΑΙΡΟΨ (depuis le temps que), ΒΧ,

Ἄφ' οὔ καιροῦ ἐμίχθημεν δέκα ἐπέρασαν μῆνες·
 Καὶ τὸ ἐνι ἀναμέσον μας κανεῖς οὐδὲν τὸ ξεύρει,
 Εἰμὴ τὰ τρία παιδόπουλα καὶ αὐτὴ ἡ Φαιδροκάζα.

Ἐλεγαν καὶ Ἄφ' οὔ, καὶ Ἄφ' ὧν, ἔλλειπτικῶς (dès que),
 οἶον (ΣΣ),

Καὶ ἄφ' οὔ ψοφήσει ἄτυχος, καὶ ἄφ' ὧν ἐξεψυχήσει,
 Κροῦν οἱ καμπάνες δυνατά, μαζώνουνται παπάδες.

Καὶ πάλιν ἄλλος (ΑΚ),

Ἄφ' ὧν δὲ συγηράσωσιν καὶ διάβη λίγος χρόνος,
 Τότε θωρεῖς καὶ ἀλλάσσωσι, καὶ πᾶσιν πρὸς ἐπίσω.

Σήμερον δὲν εἶν' εἰς χρῆσιν πλὴν τὸ Ἄφ' οὔ, ὡς τὸ γράφουν
 οἱ πλειότεροι διαιρετόν. Ὀλίγοι τινὲς τὸ ἔτρεψαν εἰς ἐπίρρημα
 ἐνώσαντες εἰς μίαν λέξιν, Ἄφ' οὔ, σθηριζόμενοι εἰς τοῦτον τὸν
 λόγον, ὅτι εἰς ὅλας τὰς γλώσσας, οἱ γράφοντες χρεωσοῦν νὰ
 συμφωνῶσι μὲ τὴν γραμματικὴν καὶ μὲ τὸ λεξικὸν καθεὶς τῆς
 γλώσσης του. Ἄλλ' ἀπὸ τὴν γραμματικὴν, ὡς καὶ ἀπὸ τὰ λεξικά
 μας καὶ ἀπλῶς ἀπὸ τὴν κοινὴν ὀμιλίαν, ἐξωρίσθη τὸ ΟΨ, καὶ
 ἀντ' αὐτοῦ γράφομεν καὶ λαλοῦμεν, ΤΟΥ ὍΠΟΙΟΥ· ἄρα,

συμπεραίνουν οί ὀλίγοι οὔτοι, εὐλογώτερον φαίνεται τὸ Ἄφοῦ παρά τὸ Ἄφ' οὔ.

Συγῆράσωσιν, ἀντί τοῦ Συγῆράσωσιν.

Πρὸς ἐπίσω. Σήμερον λέγομεν συνθέτως καὶ διὰ τοῦ σ̄, Προσοπίσω (en arriere), ἤγουν Πρὸς τὰ ὀπίσω. Τὸ δὲ Ἐμπρὸς ὀπίσω, ἢ Ἐμπροσοπίσω σημαίνει πλέον τὸ Γαλλικὸν sens devant derriere. Τοιοῦτόν τι εἶναι τοῦ Εὐριπίδου (Ἐκάβ. 958), τὸ,

φύρουσι δ' αὖθ' οἱ θεοὶ πάλιν τε καὶ πρόσω.

ἌΦ' ὨΝ. Ζ. Ἄφ' οὔ.

ἌΧ! Ζ. Ἄ! Θαυμασικόν.

ἌΧΑΜΝΙΖΩ. Ζ. Ἀλλάσσω, καὶ Ἀχαμνός.

ἌΧΑΜΝΟΣ. Οἱ Γραικορωμαῖοι ἔλεγον καὶ Ἀχαυνός, καὶ Ἀχαυνίζειν. (Δουκάγγ. λέξ. Κέρομα). Παράγεται ἀπὸ το Χαῦνος με προσθήκην τοῦ πλεοναστικοῦ ᾱ. Ἡ δὲ τροπή τῆς αῦ διφθόγγου εἰς τὸ ᾱμ, ὁμοιάζει τὴν τροπὴν τοῦ παλαιοῦ Ἐλαύνω εἰς τὸ σημερινὸν Λάμνω. (Ἴδε Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 255).

ἌΧΕΛΩΝΟΚΟΠΟΣ (coupé en forme de tortue).

Ζ. Παπούτζα.

ἌΧΡΗΣΤΟΣ, ἀνωφελής, εἰς οὐδεμίαν χρεῖαν δυνατὸς νὰ συνεργήσῃ (inutile). Τὴν αὐτὴν σημασίαν εἶχε καὶ εἰς τοὺς παλαιούς· « αἱ δὲ εἴκοσι [νῆες] αἱ περιέουσαι ἦσαν ἄχρηστοι » (Ἡρόδοτ. I, 166).

ἌΧΡΙ. Ἰδ. Ῥάσσω.

ἌΨΑ, ἐπίρρ. ἐγρήγορα (vite), ἀπὸ τὸ Ἕλλην. Αἰψα. Μὴ προπατῆς τόσον ἀψά. 2) τρανά, μεγαλοφώνως (à haute voix), Λάλει ἀψά, νὰ σ' ἀκούω.

ἌΨΕΓΟΣ (sans défaut, à qui on n'a rien à

reprocher). Ζ. Νεράδες. Οἱ Ἕλληνες ἔλεγαν Ἀψεγής. Τὸ ἐτρέψαμεν εἰς τὴν ἰσοσύλλαβον κλίσειν, ὡς ἐκλίναμεν καὶ τὸ Ἄβαφος καὶ τὸ Ἄβλαβος, ἀντὶ τοῦ Ἀβαφῆς καὶ Ἀβλαβῆς, καὶ ἄλλα πολλὰ ὁμοίως.

ἈΨΪΔΙΟΝ, (ὑποκοριστικὸν τοῦ Ἀψίδος νοῦτε) σημαίνει σήμερον τὸ ἐπάνω μέρος ὄλον τοῦ ὑποδήματος, τὸ σκεπάζον τὸν πόδα (empaigne), καὶ ῥῆμα Ἀψιδιάζω, τὸ προσράπτω εἰς τὸν πάτον (semelle) τὸ Ἀψίδιον. Ψίδι καὶ Ψιδιάζω τὸ προφέρουν οἱ χυδαῖοι.

ἈΨΟΦΗΤΙ (sans bruit). Ζ. Ἔρχομαι.

ἌΨΥΧΟΣ (inanimé). Ζ. Νά.

B.

Β στοιχεῖον, μεσολαβεῖ ὡς δίγαμμα, οἶον Παλαβός, ἀπὸ τὸ Πάλαος (Παλαιός), Κούβακας, ἀπὸ τὸ Κόαξ.—ἀντὶ τοῦ δ, Βρωτίδα, ἀπὸ τὸ Ἰδρώτιον, ἢ Ἰδρωτίδιον. Ζήτ. τὰ λοιπὰ, εἰς τὰ Ἄτακτ. I, σελ. 381.

ΒΑΒΑΪ! ἀναφώνημα θουμασμοῦ ἢ σχετλιασμοῦ. Ζ. Ἀκμί.

ΒΑΓΙΑ. ΒΑΓΙΤΖΑ. Ζ. (Ἀλλάσσω καὶ Ψῆμι).

ΒΑΔΙΣΜΑ. Ζ. Πορπατιξία.

ΒΑΛΛΩ ΚΟΠΟΝ, se donner de la peine (Ζ. Ἡν). Βάλλομαι εἰς τί (s'appliquer à, s'occuper de). Ζ. Καλακαί.

ΒΑΛΤΟΣ ἢ Βαλτώδης τόπος (lieu marécageux). Ἀπὸ τὸ Ἕλληνικὸν Ἄλσος, δωρικῶς Ἄλτος, ἢ καὶ θηλυκῶς, κατὰ τὸν Παυσανίαν (V, 10) Ἄλτις· « Τὸ δὲ Ἄλσος... » παραποιήσαντες τὸ ὄνομα, Ἄλτιν ἐκ παλαιοῦ καλοῦσι » καὶ (V, 11), « Διὰ τὸ ἐλῶδες τῆς Ἄλτεως... διὰ τὸ κοινῇ » κάθυγρα πεφυκέαι τὰ ἄλση. » Τοῦτο λοιπὸν τὸ Ἄλτος, μετὰ τὸ ἀρχικὸν δίγαμμα, μετεπλάσθη εἰς τὸ ἀρσενικὸν Βάλτος,

ὡς τὸ μαρτυρεῖ καὶ τὸ Γερμανικὸν Wald, καὶ τῶν Ῥωμαίων τὸ Saltus, τὰ σημαίνοντα δάσος. « Ἄλσεα (λέγει ὁ Ἡσύχιος) » τεμένη, οἱ (ἴσ. ἦ) κάθυγροι καὶ σύμφυτοι λειμῶνες, καὶ » τόποι κατάδενδροι κ. τ. λ. ».

Ἴδε καὶ τὰς εἰς τὸν Πλούταρχον (IV, σελ. 476) καὶ τὰς εἰς τὸν Ξενοκράτην (σελ. 96) σημειώσεις.

ΒΑΡΔΑΣΑ ἢ Βερδάσα. Εἶδος δαμασκηνῶν μακρυλῶν, οὕτως ὀνομαζομένων εἰς τὴν Χίον, ὅπου πιθανὸν ὅτι ἔμεινεν ἀπὸ τοῦς Γενουησιούς, *prugne verdaccie*, δαμασκηνά πρασινωπά, διότι τοιοῦτον ἀληθῶς εἶναι τὸ χρῶμά των (ἴδ. Δουκάγγ. λεξ. Βερντάτζος).

ΒΑΡΥΝΩ, ἐπιβάλλω βάρος (*grever, charger, appesantir.*) 2) μεταφορικ. ἐνοχλῶ (*incommoder, importuner, aggraver*), οἷον Βαρύνω μὲ φόρους, Τὰ πολλὰ φαγητὰ βαρύνουσι τὸ στομάχιον, Μὲ βαρύνει ἡ παρουσία του. Ἡ μετοχή, Βαρυμένος. Ζ. Βαρῶ, καὶ Ἰδικός.

ΒΑΡΥΣ, ὅστις ἔχει βάρος (*pesant*). 2) δυσκολοχώνευτος. « Ὁ δὲ καρκῖνος βαρὺς καὶ δύσπεπτος » (Ἄθην. III, σελ. 106). 3) μεταφορικ. σοβαρὸς, σεμνὸς (*grave*), ὡς εἶπε καὶ ὁ Στράβων (XIV, σελ. 649). περὶ τοῦ Μηνοδώρου, « Ἄνῆρ » λόγιος, καὶ ἄλλως σεμνὸς καὶ βαρὺς. » 4) ὀχληρὸς, *fatigant, importun, incommode*).

ΒΑΡῶ, ἔχω βάρος (*peser*). 2) κτυπῶ (*frapper*), Τὸν ἐβάρεσεν εἰς τὴν κεφαλὴν. Καὶ παροιμία « Βάρει ἡμεῖς, » πέσε ἡμεῖς » ἀρμόζουσα εἰς τοὺς ἀνοήτους, ὅσοι θέλοντες νὰ ἐκδικηθῶσι, βλάπτουν πλείοτερον ἑαυτοὺς παρά τοὺς ἐχθροὺς των. Τοῦτο εἶναι ἡ παροιμιώδης « Καθμεῖα νίκη » τῶν παλαιῶν. Ἡ μετοχή, Βαρεμένος, ὡς καὶ τὸ Βαρυμένος (ἀπὸ τὸ Βαρύνω), σημαίνει τὸν ὀχλούμενον καὶ ἀηδιζόμενον ἀπὸ πράγμα τί ἢ πρόσωπον (*ennuyé incommodé*). Γυναῖκα

βαρεμένην λέγομεν τὴν ἐγγασρωμένην (*enceinte*), πλέον κυρίως παρὰ μεταφορικῶς. Οὕτως εἶπε καὶ ὁ Λουκιανὸς (Περὶ τῶν ἐπὶ μισθ. συνόντ. § 34) περὶ σκύλας ἐγγύου, « Βα- » ρύνεται γὰρ ἡ ἀθλία τὴν γαστέρα, καὶ σχεδὸν ὡς ἐπίτεξ ἐστίν. »

ΒΑΣΑΝΟΝ, θλίψις, στενοχωρία. Πληθ. τὰ Βάσανα, *tourmens, angoisses*. Βάσανοι, θηλυκ. καὶ πληθυντ., τὰ βασανιστήρια, αἱ σρεβλώσεις (*torture, question*) μὲ τὰς ὁποίας ἀναγκάζουν τοὺς καταδίκους νὰ ὁμολογήσωσι τὴν ἀλήθειαν οἱ βάρβαροι νόμοι καὶ βάρβαροι ἡγεμόνες.

ΒΑΣΙΛΕΥΕΙ ὁ ἥλιος, οἶον, ΘΡ,

Διατὶ θωρῆ τὸν ἥλιον καὶ πᾶ νὰ βασιλεύσῃ.

Καὶ αὐτὸς τὰπίσω βιάζεται, βούλεται νὰ τὸν σρέψῃ.

Ἰόθεν ἐγεννήθη τὸ βαρβαρώτατον τοῦτο Βασιλεύει, ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ Δύει, ἢ Δύνει, ὅποτε μάλιστα ἐφυλάξαμεν τὸ ἀντικείμενον του, Ἄνατέλλει; Ἄλλο δὲν ἐμπορῶ νὰ εἰκάσω τὴν ὥραν ταύτην, πλην, ἐπειδὴ εἰς τὸν Ἑσπερινὸν (*vêpres*), γινόμενον συνήθως πρὸς τὸ ἑσπέρας, καὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ψάλλεται τὸ, « Ὁ κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεθύσατο » κ. τ. λ., ἢ χυδαιότης, ἀπατηθεῖσα ἀπὸ τὴν συνδρομὴν ταύτην, εἶπεν ὅχι μόνον Βασιλεύει, ἀντὶ τοῦ Δύει ἢ Δύνει (*se coucher*), ἀλλ' ἐσημάτισε καὶ ῥηματικὸν οὐδέτερον τὸ Βασίλευμα (*le coucher du Soleil*).

ΒΑΣΤΑΓΑΡΙΟΣ. ΒΑΣΤΑΓΙΟΝ. Ζ. Βασάζω.

ΒΑΣΤΑΖΩ, καὶ Βαστῶ (ἀπὸ τὸ Βαστάω), κρατῶ εἰς τὰς χεῖρας (*tenir, porter*) (Ζ. Βεργίν). 2) ὑποφέρω, ὑπομένω (*supporter, souffrir*). (Ζ. Καρδιοφλόγησις. 3) φυλάσσω (*garder*) μεταφορικ. οἶον, Μοῦ βασᾶ ἔχθραν. 4) ἀμεταβάτ. διαμένω (*durer, se conserver*), οἶον, Τὰ ἀπίδια δὲν ἐβάσταξαν πολὺ. 5) τολμῶ (*oser*), οἶον Δὲν βασᾶ ἡ καρδία (ἢ ἡ ψυχὴ) μου, νὰ εἶπω,

νά κάμω, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς κατὰ λέξιν φράζεται, non mi basta l'animo. Ὅθεν φαίνεται, ὅτι τὸ Ἰταλικὸν bastare, παράγεται ἀπὸ τὸ Ἕλλην. Βαστάζειν· οὐδ' εἶχαν λόγον ν' ἀπορήσωσι περὶ τούτου οἱ Ἐτυμολόγοι, ὁπότε μάλιστα καὶ ὁ λεγόμενος εἰς ἡμᾶς Βασαγάριος (porte-faix), ὀνομάζεται Ἰταλιστὶ bastagio. « Βασταγή, βάρος » λέγει ὁ Ἡσύχιος· ὅθεν ὀνομάζομεν καὶ Βασάγιον, τὸ σχοινίδιον, (cordon), ὅθεν κρέμεται ἢ κρατεῖται τί. 6) Σώζω, δύναμιν, ὑγείαν, περιουσίαν (se soutenir), οἶον, Ἄν καὶ ἀρκετὰ ἡλικιωμένος, βασᾶ ἢ βασᾶται ἀκόμη, Ἐξημιώθη πολλὰ, βασᾶ ὁμως ἀκόμη. Ἐκ τούτου πιθανὸν ὅτι ὠνομάζετο Ἕλλην. καὶ Βάσαξ (opulent) ὁ πλούσιος· « Βάσακας, τοὺς πλουσίους καὶ εὐγενεῖς » λέγει ὁ Ἡσύχιος, ὡς ἔχοντας δηλαδὴ μεγάλην δύναμιν. Καλὸν ὄνομα! ἂν μεταχειρίζωνται τὴν δύναμιν, ὡς τοὺς παραγγέλλει ὁ Ἀπόστολος (Πρὸς Ῥωμ. ιέ, ι) « Ὄφειλομεν ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα » τῶν ἀδυνάτων βασάζειν, καὶ μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν. » Ἐὰν ὁμως, διότι εἶναι δυνατοί, ἀρπάζωσι τῶν ἀδυνάτων τοὺς κόπους, καὶ τότε Βάστακες ἐμπεροῦν νὰ ὀνομάζωνται, ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἰούδαν, « Ὅτι κλέπτῃς ἦν, καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε, καὶ τὰ » βαλλόμενα ἐβάσταζεν » (Ἰωανν. ιβ', 6). 7) Κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην εὐαγγελικὴν ῥῆσιν, τὸ Βασῶ σημαίνει, κρατῶ, σφετερίζομαι (retenir) ὅ,τι εἶναι ἄλλων, ἢ χρεωσῆται εἰς ἄλλους, οἶον « Μοῦ βασᾶ τὸν οἶκον, τὸ χωράφιον, τὸν μισθόν μου. Μοῦ βασᾶ τὸ ἰδικόν μου.

ΒΕΛΙΓΟΣΤΗ, πόλις ἢ χώρα. Ζ. Ἐμπόριον.

ΒΕΛΟΪΔΟΝ. Ζ. Φαρδύ.

ΒΕΡΓΙΝ, Βεργίον, ὑποκορισ. τοῦ Βέργα, οἶον, ΒΧ,

Βασάζων εἰς τὰς χεῖράς [του] τὸ βεργίν ὡς βραβεῖον.

(Ἰδ. Ἄτακτ. Ι, σελ. 275).

ΒΙΟΣ. Ὁ βίος, ἡ ζωὴ (vie). 2) Ὁ βίος καὶ τὸ βίος (les biens, les facultés), ὡς λέγομεν, Ὁ πλοῦτος καὶ τὸ πλοῦτος. Διπλὴν σημασίαν εἶχεν ἡ λέξις καὶ εἰς τοὺς παλαιούς· « Βίος, ζωὴ, περιουσία. » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ΒΙΣΤΗΡΩ. Ὁ Σομανέρας, Βις η ρ ω, ὁ δὲ Δουκάγγιος, Βις ι ρ ω· καὶ κατ' ἄλλους, Βε ς ή ρ ω. Ζ. Ξέραι.

ΒΛΑΣΤΗΜΩ. Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Τ. σοιχ.

ΒΛΕΨΗΣΙΣ (vue, aspect), ΒΧ,

Μόνον καὶ γὰρ τὴν βλέψησιν τὴν ἰδικὴν σου ἄς ἔχω.

Ἐσημείωσε τὴν λέξιν καὶ ὁ Σομανέρας. Λέγει καὶ ὁ Ἡσύχιος « Βλέψησις, βλέψις » ὁ δὲ Πολυδεύκης τὴν πισώνει μὲ μαρτυρίαν τοῦ Ἀριστοφάνους.

ΒΛΕΠΙΟΣ. Πιθανὸν ὅτι σημαίνει τὸν ἐπιθεωρητὴν (inspecteur), ἢ ἐπιστάτην. Ζ. Μανιόρδος.

Ἀπὸ τὸ ῥῆμα Βλέπω, ῥηματικὸν Βλεπαῖος, ὄνομα κύριον εἰς τοὺς παλαιούς (Ἄθην. VI, σελ. 241), καὶ κατὰ τὴν συνήθη τροπὴν τῆς διφθογγου αἰ εἰς τὸ ι, Βλεπίος ἢ Βλεπιός. Οὕτως ἐξεχυδαίσθη καὶ τὸ Παλαιός εἰς τὸ Παλιός. Οἱ Αἰολεῖς ἐξεναντίας τρέποντες τὴν διφθογγον εἰς τὸ α, ἀναδιβάζοντες καὶ τὸν τόνον, ἔλεγον Πάλαος, ἀντὶ τοῦ Παλαιός, καὶ Ἄρχαος, ἀντὶ τοῦ Ἀρχαῖος· οὕτως ἤθελαν εἰπεῖν καὶ Βλέπαος, ἀντὶ τοῦ Βλεπαῖος.

ΒΛΕΠΩ, αἰσθάνομαι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Βλέπει μακρὰν ἢ μακρόθεν, Δὲν βλέπει ὀλότελα, Βλέπει τὸ φῶς, τὴν ἡμέραν, τὸν ἥλιον, Βλέπει καθαρὰ, ἢ Φολὰ (voir clair ἢ trouble). 2) Δὲν εἶμαι τυφλός. Ὑποκρίνεται τὸν τυφλόν, ἀλλὰ βλέπει, ὁπότε τὸν συμφέρει. 3) Μεταφορικ. Βλέπει μακρὰν, ἀντὶ τοῦ ἔχει μεγάλην φρόνησιν καὶ διάκρισιν τῶν πραγμάτων. 4) Τὸν βλέπει μὲ

καλόν, κακόν, στραβόν, ἄγριον ὀμμάτιον, ἀντί τοῦ χαίρει ἢ δυσχεραίνει νὰ τὸν βλέπη. 5) Βλέπει τὸ φῶς, ἀντί τοῦ ζῆ· καὶ Ἴδε τὸ φῶς, ἀντί τοῦ ἐγεννήθη. 6) Βλέπει εἰς τὸν ὑπνον του, ἤγουν φαντάζεται κοιμώμενος, ἐνυπνιάζεται, ὀνειρεύεται, καὶ Βλέπει ὄνειρον. 7) Ἴδε πολλὰ, ἀντί τοῦ ἔχει πείραν πολλῶν πραγμάτων, εἶναι πρακτικὸς, ὡς εἶπεν ὁ Ποιητὴς περὶ τοῦ Ὀδυσσεύς (Ὀδυσσ. α', 3),

Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄσρα, καὶ νόον ἔγνω.

Καὶ τὸν τοιοῦτον ἀνθρώπου ὀνομάζομεν Κοσμογυρισμένον (Ζ. Γυρίζω), ὡς ἐξεναντίας, περὶ τοῦ ἀπείρου λέγομεν, Δὲν ἴδεν ἀκόμη τὸν κόσμον (n'avoir aucune expérience). 8) Βλέπω σημαίνει ἀκόμη τὸ καταλαμβάνω. Ἐν βλέπεις ὅτι σὲ περιπαίξει; ἢ τὸ εἰκάζω (deviner), Βλέπω τοὺς σκοπούς σου. 9) τὸ φροντίζω (soigner). Βλέπε τὴν υἰεῖαν σου. Βλέπε νὰ γενῆς ἄνθρωπος, ἢ προσέχω (se garder, prendre garde)· Βλέπε μὴ πέσης, Βλέπε μὴ σε γελάσῃ. Τοιοῦτον εἶναι τὸ « Βλέπετε » ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν Φαρισαίων » τοῦ Εὐαγγελιστοῦ (Μαρκ. ἡ, 15). 10) τὸ ἀναλαμβάνω ὅ,τι ἐσερήθην, ἢ Ἐπισρέφω ὅπου ἤμην πρότερον· Νὰ ἴδῃς τὴν υἰεῖαν σου! Νὰ ἴδῃς τὴν πατρίδα σου! 11) τὸ προσμένω, ἢ ἀργοπορῶ. Ζητεῖ φανερά νὰ σ' ἀδικήσῃ· Τί βλέπεις πλέον; Τί κάθησαι καὶ βλέπεις; Ἐφυγε χωρὶς νὰ ἴδῃ μὴτ' ἐμπρὸς μὴτ' ὀπίσω. Καὶ μὲ τὴν ἄρνησιν, Δὲν βλέπω τὴν ὥραν νὰ ἀναχωρήσω, ἤγουν προσμένω μὲ ἐπιθυμίαν ἀνυπόμονον τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως. Παράδειγμα τούτου τὸ (Ἀπολλων. τοῦ ἐν Τύρ.),

Τὴν ὥραν δὲν ἐβλέπασιν τὸ τέρμενο νὰ σώσῃ.

12) Τὸ περιεργάζομαι, ἢ καταγίνομαι εἰς τίποτε. Δὲν βλέπει

παρὰ τί κακὸν νὰ κάμη. Ὁ Ἀριστοφάνης (Λυσιστρ. 1231) λέγει,

Νῦν μὲν γάρ, ὅτ' ἂν ἔλθωμεν εἰς Λακεδαιμόνα
 Νήφοντες, εὐθύς βλέπομεν ὅ,τι ταράζομεν.

13) Ἐποῖα ὀμμάτια, ἢ Μὲ τί πρόσωπον νὰ τὸν ἴδω; λέγομεν, ὅταν αἰσχυνώμεθα νὰ ἴδωμεν τινά, ὡς εἶπε καὶ ὁ Σοφοκλῆς (Οἶδ. Τυρανν. 1371),

Εἴω γὰρ οὐκ οἶδ' ὄμμασιν τοίοις βλέπων
 Πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον.

14) Τὸ φυλάσσω· Τὸν ἀφῆκα νὰ βλέπη τὸ ἐργασήριον.
 15) Καθὼς μὲ βλέπεις, ἢ Καθὼς μὲ βλέπεις καὶ σὲ βλέπω, λέγομεν, ὅταν θέλωμεν νὰ βεβαιώσωμεν τὴν ἀδιστάκτως· Τὸν ἴδα, σὲ λέγω, καθὼς μὲ βλέπεις καὶ σὲ βλέπω. Παρόμοια καὶ ὁ Σοφοκλῆς (Ἡλέκτρ. 877),

Πάρεστ' Ὀρέσσης ἡμῖν ἴσθι τοῦτ' ἐμοῦ
 Κλύουσ' ἐναργῶς, ὡσπερ εἰσορᾷς ἐμέ.

Καὶ εἰς τὸν Εὐριπίδην (Ἑλέν. 116), πρὸς τὴν ἐρωτῶσαν Ἑλένην,

Εἶδες σὺ τὴν δύσηνον, ἢ κλύων λέγεις;

ἀποκρίνεται ὁ Τεῦκρος,

Ὡσπερ σὲ γ' οὐδὲν ἦσσον ὀφθαλμοῖς ἔρω.

16) Βλέπω εἰς πρόσωπα, ἡγουν προτιμῶ ἀδίκως τινά παρ' ἄλλον, κάμνω προσωποληψίαν. Οἱ Φαρισαῖοι, θέλοντες νὰ παγιδεύσωσι τὸν Χριστὸν, τὸν ἐπαινοῦν (Ματθ. κβ', 16) λέγοντες, « Οὐ γὰρ βλέπεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπου. »

17) Βλέπει σημαίνει κάποτε τὸ εἶναι πλούσιος. Ἐλάβεν ἀρχὴν ἀπὸ τὸν ἀνωτέρω (σελ. 81) ὀνομασθέντα Βλεπαῖον;

Ὁ Βλεπαῖος οὗτος ἦτο τραπεζίτης εἰς τὰς Ἀθήνας, δις μνημονευόμενος ἀπὸ τὸν Δημοσθένην (Κατὰ Μειδ. σελ. 583, καὶ Πρὸς Βοιώτ. σελ. 1023), καὶ τραπεζίτης πλουσιώτατος, περικυκλωμένος ἀπὸ παρασίτους, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὸν σύγχρονον καὶ τοῦ Δημοσθένους καὶ τοῦ Βλεπαίου κωμικὸν Ἄλεξι (παρ' Ἀθην. VI, σελ. 241).

Ὁ Κόρυδος οὗτος ὁ τὰ γελοῖ' εἰθισμένος
 Λέγειν, ΒΛΕΠΑΪΟΣ εἶναι βούλεται· νοῦν γ' ἔχων·
 ΠΛΟΥΤΕΪ γὰρ ὁ Βλεπαῖος.

Εἰς τὸ ἀνωτέρω (ἀριθμ. 11) παράδειγμα « Δέν βλέπω τὴν ὥραν » κ. τ. λ. » ἡ ἄρνησις (συνήθης ἀκόμη καὶ σήμερον) εἶναι πλεονασμὸς βάρβαρος, τὸν ὁποῖον ματαιῶς ἴσως ἐσπούδασα ἄλλοτε (Ἑλληνικ. Βιβλιοθήκ. III, κέ) νὰ ἐξηγήσω. Ἐνδεχόμενον νὰ ἔλαβεν ἀφορμὴν ἀπὸ ἑλλειψιν, καὶ ταύτην βάρβαρον, ἤγουν νὰ εἶπαν πρῶτον, « Δέν βλέπω ΠΑΡΑ τὴν ὥραν » ὅχι βαρβάρως· μετὰ τοῦ χρόνου δὲ τὴν πρόοδον, ἀφέθη ἡ πρόθεσις πρῶτον ἀπὸ τοὺς ποιητὰς, ἔπειτα ἐκρίθη καὶ ὀλότελα περιττή.

ΒΟΗΘῶ, καὶ (κατὰ συναίρεσιν) Βουθῶ, ὡς Χρεωστῶ, Χρωστῶ καὶ Χρουστῶ, οἶον, ΑΚ,

Εἶδ' ἐκαὶ σὺ πολὺ καλὸν ἐποῖκες ἢ καὶ ὀλίγον,
 Καὶ βούθησες τὸν ἄνθρωπον, μὴ τοῦ τὸ ὄνειδίσης.

Καὶ παλαιὰ ἔλεγον οἱ Ἴωνες Βωθέειν, ἀντὶ τοῦ Βοηθέειν, καὶ Βῶσαι, ἀντὶ τοῦ Βοῆσαι, οἶον (Ἡρόδοτ. IX, 23), « Τὴν ἄλλην στρατιὴν ἐπεβώσαντο. Ἐν ᾧ δὲ ὁ πεζὸς ἐβώ » θεε κ. τ. λ. » ἀντὶ τοῦ ἐπεβοήσαντο, καὶ ἐβοήθεε.

ΒΟΡΒΟΛΑΚΑΣ, ἢ Βουρβούλακας (revenant), ὀνομάζεται, ψυχὴ ἀποθανόντος ἐπιστρέφουσα, νὰ ἐνοχλῇ τοὺς ζῶντας. Ὅτι εἶναι ἀπὸ τὸ Μορμολύκη τῶν παλαιῶν, τὸ ἐσημείωσα ἄλλοῦ (Ἡλιοδώρ. Αἰθ. σελ. 5 καὶ 199) εἰς πλάτος.

Ἡ πρόοδος τῆς παιδείας ἐψύχρανε πολὺ τὴν περὶ τῶν Βορβολάκων πίσιν· μόνος ὁ ὄχλοςπιστεύει ἀκόμη, ὅ,τι εἰς τοὺς παλαιούς ἐπίστευαν καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν ὅσοι δὲν ἦσαν ὄχλος. Κατὰ τὸν Πλάτωνα (Φαιδων. σελ. 81), αἱ μολυσμέναι ἀπὸ παντοδαπᾶς κακίας ψυχαὶ γίνονται Βορβολάκες, « Ὦφθη ἄττα ψυχῶν σκιοειδῆ φαντάσματα, οἷα παρέχονται αἱ τοιαῦται ψυχαὶ εἶδωλα, αἱ μὴ » καθαρῶς ἀπολυθεῖσαι, ἀλλὰ τοῦ ὄρατοῦ μετέχουσαι. »

ΒΟΤΑΝΗ, Ξηλυκ. καὶ Βοτάνιον, οὐδετέρ.

Εἰς ταῖς πληγαῖς σου, ὡς λέγουσι, δὲν βρίσκεται βοτάνη

Z. Γιαίνειν.

ΒΟΥΒΑ, καὶ τὸ πληθυντικὸν Βούβαι (χυθ. Βουβάδες), συνώνυμον τοῦ Κρύπτρα (cachette), καὶ ἐξαιρέτως ὅταν ἦναι ὑπόγειος, ὡς τὸ ἐξηγεῖ καὶ ὁ Δουκάγγιος, « Βούβα, fovea, βόθρος. » Ἦτο Βύη, ἀπὸ τὸ ῥῆμα Βύω (ὡς ἀπὸ τὸ Δύω ἢ Δύη) καὶ μὲ τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα, καὶ τὴν συνήθη τροπὴν τοῦ υ εἰς ου καὶ τοῦ η εἰς α, Βούβα. Παρόμοια ὁ Βύας τὸ ὄρνειον (Κοκοβάγια) ὠνομάσθη Λατινιστὶ Bubo μὲ τὴν αὐτὴν προσθήκην τοῦ Δίγαμμα. Τὸ Βύω, κατὰ τοὺς Λεξικογράφους, σημαίνει τὸ Πληρόω, Κρύπτω, καὶ Φράσσω. Ἐκ τούτων ὁ Βυσὸς ἢ Βυθὸς, τόπος κενὸς καὶ βαθὺς, ἐπιτήδειος εἰς πλήρωσιν· καὶ τὸ « Βυσοδομεύει... ἀποκεκρυμμένως » βουλεύεται » κατὰ τὸν Ἡσύχιον· καὶ τὸ « Βύειν τὸ στόμα » χρυσίω » τοῦ Κωμικοῦ (Ἄριστοφάν. Εἰρ. 645), ἤγουν νὰ φράξῃ τὸ στόμα κενεὸς δωροδόκου μὲ χρυσίον, διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ἀλήθειαν. Πιθανὸν ὅτι ἐκ τούτου παράγεται καὶ τὸ ἐξῆς Βουβὸς (muet), ὁ ἄφωνος, ὁ μὴ θυνάμενος νὰ λαλήσῃ, ὡς νὰ ἦτο φραγμένον τὸ στόμα του.

ΒΟΥΒΟΣ. Εἰς τοὺς Γραικορωμαίους εὐρίσκεται συχνὰ καὶ διὰ τοῦ ω, Βωβός. Ἀπὸ τοῦ Ἡσυχίου τὰς γλώσ-

σας « Βωβός, πηρός » και « Βωβούς, χωλούς » φαίνεται ότι ἦτο γενικὸν ὄνομα, ὡς και τὸ Πηρός, σημαῖνον διάφορα πάση τοῦ σώματος. Οἱ αὐτὸς ὅμως Ἡσύχιος ἔχει και « Ἀβῶς, ἄφθογ- » γος. »

ΒΟΥΘῶ. Ζ. Βοηθῶ.

ΒΟΥΛῆ, συμβουλή (conseil). Ζ. Εἰς.

ΒΟΥΛΟΜΑΙ. Ζ. Βασιλεύει.

ΒΟΥΤΙΖΩ. Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Τ. σοιχ.

ΒΡΑΒΕΪΟΝ. Ζ. Βεργίν.

ΒΡΕΚΤΑ΄. Ζ. Βρεκτός.

ΒΡΕΚΤΟΣ, μαλακωμένος διὰ νεροῦ ἢ ἄλλου τινὸς ὑγροῦ. Ἡ χρῆσις του εἶναι διὰ τὰ ξηρὰ ὄσπρια, και ἐξαιρέτως τὰ κοκκία, τὰ ὁποῖα βάλλονται εἰς ὕδωρ, ὅσον χρειάζεται, να τὰ μαλακύνῃ, και να τὰ κάμῃ εἰς βρωσιν ἐπιτήδεια, ἀνέψητα. Βρεκτὰ κοκκία, και διὰ μιᾶς λέξεως, Βρεκτοκόκκια. Οἱ Γραικορωμαῖοι Μοναχοὶ τὰ ὠνόμαζαν και ἀπλῶς Βρεκτὰ, κατ' ἔλλειψιν, τοῦ κοκκία, τὸ ὁποῖον μὴ νοήσας ὁ Δουκάγγελιος (App. σελ. 44), τὰ ἐξήγησεν Ἄρτους βρεγμένους.

ΒΡΙΖΩ. Ζ. Ὑβρίζω.

ΒΡΟΤΟΣ, ποιητικῶς, ὁ ἄνθρωπος (homme). Ζ. Νά.

ΒΡΟΥΧΟΥ΄ΜΑΙ, ἀπὸ τὸ παλαιὸν Βρυχωμαί (hurler), οἶον, ΘΚ,

Νά τὸ διαβάζω, να θρηνώ, να κλαίω, να βρουχοῦμι.

ΒΡΥΛΛΑ (fil d'or ou d'argent) ΘΡ,

Τὰ δὲ μαλία ποῦ κρέμονται και τίς να τὰ συγγράφη,
Ἀνάκατα με τὰ μαλία νάχουν βρύλλες χρυσάφη.

Γράφουν και προφέρουν τὴν σήμερον Μπρίλλα, ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν Brillare (briller). Μαλία (γρ. Μαλλία), cheveux.

« Μαλλός, τὸ ἔριον, καὶ ἡ καθειμένη κόμη κ. τ. λ. » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ΒΡΥΨΗ. Ζ. Φλισκίνα.

ΒΡΩΜΑ, φαγητὸν (mets). Ζ. Ἀπλόνω.

ΒΡΩΜΑ, ἀπὸ τὸ Ἕλλην. Βρωμός ἢ Βρόμος (puanteur). Ζ. Παρ' ὅτι.

ΒΡΩΜΩ (sentir mauvais, puer). Ζ. Χορταριάζω. Βρωμοῦσα. Ζ. Πατοῦσα.

ΒΡΩΤΪΔΑ θηλ. καὶ Δροτιδίον, οὐδετέρ. κατὰ τὸ Σομαυ-
έραν. Δροτιδία, πληθ. ἀπὸ τὸ Ἰδρωτίδία. Ὁ Ἱπποκράτης
τὰ ὀνομάζει Ἰδρωα (échauboulures) Ἰδ. Πρόδρ. Ἕλλην.
βιβλιοθήκ. σελ. 314.

ΒΥΖΑΝΩ, Ἕλλην. Θηλάζω (téter). Δὲν εἶν' ἀμφιβολία ὅτι
ἐγεννήθη ἀπὸ τὸ Μυζάω (sucer) τῶν παλαιῶν, κατὰ τρο-
πὴν ὅχι σπάνιον, τοῦ μ̄ εἰς τὸ β̄, ὡς ἐπλάσθη καὶ ἀπὸ τὴν
Χήμην ἢ Χηβάδα, ἢ Ἀχηβάδα, καὶ ἀπὸ τὴν Μορμολύκην
ὁ Βορβόλακας. Ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ὀππιανοῦ (Ἄλιευτ. II,
407) ἐρμηνεύει τὸ Μυζήσας διὰ τοῦ Βυζάσας, καὶ οἱ
Γερμανοὶ μὲ τὴν αὐτὴν λέξιν, saugen, ἐκφράζουν καὶ τὸ
Βυζάνω, καὶ τὸ Μυζάω, ἀντὶ τοῦ ὁποίου λέγομεν σήμερον Πι-
πιλίζω, ἀπὸ τὸ ἀρχαιότερον Πιπιίζω. Τούτου ἡ ἄγνοια
ἐμπόδισε τοὺς κριτικούς νὰ νοήσωσι τοῦ Ἡσυχίου τὸ « Ἀνιμα-
» ται, πιπίζει. » Ἄν τῶν ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν ἄλλος τόπος τοῦ
Ἡσυχίου, ὅπου λέγει « Κυνοραῖσαι, κρότῳνες, οἱ τοὺς κύνας
» πιπίζοντες » ἤθελαν καταλάβειν, ὅτι δὲν εἶχε χρεῖαν διορθώ-
σεως τὸ Πιπιίζει τοῦ πρώτου, διότι σημαίνει ὅ,τι καὶ ὁ δεύ-
τερος, τὸ Μυζᾶν, ἢ τὸ σημερινὸν Πιπιιλίζω. Παρὰ τὴν
σημασίαν ταύτην, τὸ Πιπιίζω ἐσήμαιν' ἀκόμη καὶ φωνὴν ὀρνέων
τινῶν, ἐξαιρέτως τῶν Κοσσύφων, κατ' ὀνοματοποιίαν τοῦ κελα-
δισμοῦ π̄ι, π̄ι, π̄ι, ὡς καὶ ὅταν σημαίνῃ τὸ Μυζῶ, κατὰ μί-

μησιν τοῦ ἤχου , τὸν ὁποῖον ἐκφέρουν τὰ χεῖλη τοῦ μυζῶντος ἢ πιπιλίζοντος. Σημείωσε ἀκόμη, ὅτι δὲν εἶναι βάρβαρος ἢ αὐξησις τῆς συλλαβῆς λι εἰς τὸ Πιπιλίζω. Συγχωροῦνται τοιαῦται ἀνωμαλίας εἰς τὰς ὀνοματοποιίας, ὡς εἶναι τὸ Βομβῶ, Βομβάζω, Βομβαινῶ, Βομβυλιῶ, τὸ Πίπαλις (εἶδος ὀρνέου), καὶ τῶν Ῥωμαίων τὸ τριπλοῦν Ρίρο, Ρίριο, Ρίριλο, μὲ τὸ ὁποῖον ἐκφράζουν τὸ Ἑλληνικὸν Πιπίζω. Ὁμοίως ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Πίπιο εἰσχημάτισαν ἐκεῖνοι μὲν τὸ Ρίριο, ἢ δὲ συνήθης ἡμῶν γλῶσσα τὸ Πιπίνιον (pigeonneau).

Σημειώσιμον ἔτι καὶ τοῦτο, ὅτι τὸ Βυζάνω ἐφύλαξε καὶ τὴν διπλῆν σημασίαν τοῦ παλαιοῦ Θηλάζω, ἐπειδὴ λέγομεν· Τὸ βρέφος βυζάνει (téter), καὶ Ἡ παραμάννα βυζάνει (donner à téter).

Ἀπὸ τὸ Βυζάνω παράγεται τὸ Βυζιον, ἂν καὶ ἀναλογικῶς τοῦτο ἔπρεπε νὰ γεννήσῃ τὸ ῥῆμα, ὡς ἀπὸ τὴν Θηλὴν ἔγινε τὸ Θηλάζω.

ΒΥΖΙΟΝ (mamelles, téton), πληθυντ. Τὰ βυζία (le sein) Ζ. Βυζάνω.

ΒΥΘΙΖΩ. Ζ. Βύθος.

ΒΥΘΟΣ. Συνώνυμον τοῦ Βάθος. Τὸ βύθος (fond) λέγομεν οὐδετέρ. (Ζ. Πλοῦτος)· δὲν εἶν' ὅμως ἀχρηστον οὐδὲ τὸ παλαιὸν ἀρσενικ. Ὁ βυθός. Καὶ ῥῆμα Βυθίζω (submerger, plonger) κυρίως τὸ ἐμβάλλω εἰς βαθὺν νερόν· καὶ Βυθίζομαι, μέσ. ῥῆμ. μεταφορ. τὸ καταφέρομαι εἰς ὕπνον (s'assoupir), καὶ Βύθισμα, ἢ τοιαύτη καταφορὰ (assoupissement). Ζ. καὶ Σταυρός.

Γ.

Γ, στοιχείου πάθη. Ζ. Ἄτακτ. Ι, σελ. 382.

ΓΑΔΑΡΟΣ. ΓΑΔΟΥΡΟΣΥΝΗ. Ζ. Ἄγνωστος, καὶ Κεφαλάς.

ΓΑΪΤΑΝΙ (cordon). Ζ. Πλέκω.

ΓΑΛΗΝΙΖΩ, ῥῆμ. ἐνεργ. (calmer). Ἡ μεταβολὴ τοῦ ἀνέμου ἐγαλήνισε τὴν Θάλασσαν. Μεταφορ. Γαληνίζω τὸν θυμὸν, τὴν λύπην, τὰ πάθη. 2), οὐδετέρ. (se calmer), Ἐγαλήνισεν ἡ Θάλασσα. Μεταφορ. Ἐγαλήνισεν ὁ θυμὸς, ἡ λύπη, ἡ ψυχὴ, τὸ πρόσωπον, ὡς καὶ οἱ παλαιοὶ (Ἀριστοφάν. Ἰππ. 646),

Τῶν δ' εὐθέως τὰ πρόσωπα διεγαλήνισεν.

ΓΑΡΔΥΝΑΛΗΣ. Ζ. Μέ.

ΓΑΥΓΙΖΩ, (aboyer), ΣΣ,

Γαμ. . . Κουταγιώτενα, καὶ ὁ σκύλος τῆς γαυγίζει.
Καὶ κλαῖσι τὰ παιδάκια τῆς, καὶ κείνη χαχανίζει.

Κουταγιώτενα εἶναι τῶνομα ἢ τὸ ἐπωνύμιον τινὸς πόρνης.

ΓΕΛΑΣΜΕΝΟΣ, ἀπατημένος, πλανημένος, trompé (Ζ. Κομπόνω). Τὸ Γελῶ ἀντὶ τοῦ, Ἀπατῶ, ἔλαβε τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀναισχύντως αἰσθάνονται χαρὰν οἱ ἀπατεῶνες, ὡς καὶ νὰ γελῶσι μετὰ τὴν ἀπάτην, ὡς νὰ ἔπραξαν τί ἀσεῖον, εὐφροσύνης ἄξιον, ὁπότε αὐτοὶ εἶναι ἀξιότατοι γέλωτος, ἐπειδὴ ἔχασαν τὴν διάκρισιν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, ὡς λέγει ὁ Θεόγνις (59-60),

Ἀλλήλους δ' ἈΠΑΤῶΣΙΝ, ἐπ' ἀλλήλοισι ΓΕΛῶΝΤΕΣ,
Οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες, οὔτ' ἀγαθῶν.

Τοῦτο εἶναι τὸ « Ἐπαινεῖται ὁ ἀμαρτωλὸς ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις » τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. »

ΓΕΛῶ. Ζ. Γελασμένος.

ΓΕΜΆΤΟΣ (plein). Ζ. Κεντῶ.

ΓΕΜΩ (être plein). Ὁ Πτωχοπρόδρομος συντάσσει πολλάκις τὸ Γέμω μὲ ἀιτιατικὴν οἶον (Ἄτακτ. σελ. 18, στίχ. 84),

Καὶ σὺ κοιμᾶσαι στὸ ψαθὶν, καὶ γέμεις καὶ τὰς ψήρας.

Ἐπειδὴ ἐσυνείθισαν νὰ μεταχειρίζωνται ἀντὶ γενικῆς τὴν αἰτιατικὴν, ἀκόλουθον ἦτο νὰ συντάσσωσι μ' αὐτὴν καὶ ὅσα ῥήματα ἐσύντασσε μὲ γενικὴν ἢ ἀρχαία γλῶσσα. Τοῦ Εὐαγγελιστοῦ (Λουκ. ια', 39) τὸ « Γέμει ἀρπαγῆς καὶ πονηρίας, » δύναται νὰ ἐρμηνευθῆ, Γέμει ἀρπαγὴν καὶ πονηρίαν, καὶ ὅχι ὡς ἐμεταφράσθη, οὔτε νόστιμα, οὔτε πιεσά, εἶναι γεμάτον ἀπὸ ἀρπαγαῖς καὶ πονηρίας.

ΓΕΝΝΑ τοῦ φεγγαρίου (nouvelle lune). Τὸ Γέννα ἰσοδυναμεῖ ἐδῶ μὲ τὸ Γέννησις (naissance), καὶ ἦτο σύνηθες εἰς τὴν γλῶσσαν ἀπὸ τοὺς χρόνους τοῦ Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας, ἤγουν ἀπὸ τὴν ἐνδεκάτην ἑκατονταετηρίδα (Δουκαγγ. σελ. 243). Παρόμοια ἔλεγαν καὶ Χριστοῦ γένναν, τὸ ὁποῖον σήμερον λέγομεν οὐδετ. πληθ. καὶ συνθέτως, τὰ Χριστούγεννα (noël). Ὅτε ὁ λόγος εἶναι περὶ γυναικὸς, τὸ Γέννα σημαίνει εἰς ἡμᾶς τὸ Τόκος ἢ Τοκετός (accouchement) τῶν παλαιῶν, οἶον, Ἀπέθανεν εἰς τὴν γένναν.

Εἰς τοὺς Παλαιούς Γένναν ὠνόμαζαν οἱ ποιηταί, ὅτι ἔλεγαν οἱ πεζογράφοι, καὶ λέγομεν ἀκόμη σήμερον Γένος, ἢ Γενεάν (race, lignée).

ΓΕΝΝΗΜΕΝΟΣ, ΣΣ,

Λέγουν, ἢ ἀθροεντία παρήγγειλε νὰ στέκη σφαλισμένος,
Καὶ νὰ μηδὲν ἀνοίξωμεν ἄνθρωπον γεννημένον.

Ἄνθρωπον γεννημένον, εἰς τὰς ἀρνητικὰς φράσεις, σφοδρύνει τὴν ἄρνησιν, καὶ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ Μηδ' ὅλως κἀνένα, ὡς καὶ τῶν Γάλλων τὸ homme vivant, καὶ amé vivante. Τὸ Αὐθεντία σημαίνει τὴν Κυβέρνησιν, τὸ κράτος (gouvernement), Τὸ Παρήγγειλε, ἐπρόσαξε (ordonner, commander), τὸ Σφαλισμένος, ἀντὶ τοῦ Ἀσφαλισμένος. Ἰδ. Ἄτακτ. I, σελ. 248.

ΓΕΝΝΗΣΙΣ τοῦ φεγγαρίου. Ζ. Γέννα.

ΓΕΡΆΖΩ. Ζ. Γηράζω.

ΓΕΡΑΜΑ. Ζ. Γηράζω.

ΓΕΡΝΩ. Ζ. Γύρω.

ΓΗΡΆΖΩ ἢ Γηράσκω (vieillir). Ζ. Μία. Λέγουν καὶ Γεράζω. Καὶ ῥηματικὸν , Γέραμα (vieillesse), τὸ γῆρας, ὡς ἔλεγαν καὶ οἱ ἀρχαῖοι Γηραιὸς καὶ Γεραιὸς (vieux). Ἔχομεν καὶ παροιμίαν ,

Τώρα εἰς τὰ γεράματα, μάθε, γέρον, γράμματα,

νουθετικὴν εἰς τοὺς ἐξασθενημένους γέροντας, καὶ τολμῶντας τὰ ὑπὲρ δύναμιν. Οἱ σώζοντες ὁμῶς ἀκόμη ἰκανὸν νοῦν νὰ διδάσκωνται ὅσα δὲν ἐξεύρουν, ἅς ἐνθυμῶνται τοῦ Σόλωνος τὸ

Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.

ΓΙΑΓΕΡΝΩ. Ζ. Γύρω καὶ Διαγύρω.

ΓΙΑΪΝΕΙΝ, βαρβάρ. ἀντὶ τοῦ Ὑγιαίνειν (guérir, être guéri). Ζ. Ἄρμοσία.

ΓΙΝΟΜΑΙ. ΒΧ ,

Ταῦτα ἰδὼν ὁ Βέλθανδρὸς, ἐξεσηκῶς ἐγίνη.

Ἐσημειώθη διὰ τὸ Ἐγίγη (Ἄτακτ. I, σελ. 335), ἀντὶ τοῦ ὁποίου λέγομεν σήμερον Ἐγινε. Σώζεται καὶ τὸ Ἐξεστηκῶς· συνηθέστερον ὁμῶς εἶναι τὸ Ἐκστατικός.

ΓΙΝΩΣΚΩ (Ζ. Ὄπου). Σήμερον δὲν συνειθίζεται πλὴν εἰς τὸ τρίτον πρόσωπον καὶ ταύτην τὴν φράσιν, Ὁ Θεὸς τὸ γινώσκει.

ΓΛΕΪΦΩ. Με δῖφθογγον τὸ γράφουν καὶ ὁ Δουκάγγιος (σελ. 252) καὶ ὁ Σομαυέρας. Σημαίνει ἀδιστακτῶς ὅ,τι καὶ τῶν παλαιῶν τὸ Λείχω (lécher). Μόνη τοῦ χ ἢ τροπὴ εἰς τὸ

φ εἶν' ἀπὸ τὰ σπάνια. Τὸ ἀρχικὸν γ εἶναι ἀποσπάρραγμα τῆς προθέσεως Ἐκ· ἤγουν Γλείφω, ἀπὸ τὸ Ἐκλείχω, ὡς Γλύω ἀπὸ τὸ Ἐκλύω (Ζ. Γλύω), Γδύνω ἀπὸ τὸ Ἐκδύω καὶ ἄλλα τοιαῦτα.

Ἔχομεν καὶ παροιμίαν· Ἰτίς κρατεῖ μέλι, καὶ δὲν γλείφει τὰ δάκτυλά του; λεγομένην μάλισα σκωπτικῶς περὶ τῶν διοικούντων δημόσια χρήματα, ὡς σφετεριζομένων μέρος ἐξ αὐτῶν, ἢ καὶ κινδυνεύοντων νὰ νικηθῶσιν ἀπὸ τὸν πειρασμὸν τῆς σφετερίσεως. Ὁ πειρασμὸς, μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶναι φρικτός· καὶ πολλὰ ὀλίγοι τὸν ἀπέφυγαν. Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων ἐφάνη ὁ Ἄρισείδης, ὅστις διοικήσας τοὺς φόρους ὅλης τῆς Ἑλλάδος, δὲν ἔγλειψε τὰ δάκτυλά του.

ΓΛΥΚΑΪΝΩ. ΓΛΥΚΙΣΜΑ. Ζ. Πουγγί.

ΓΛΥΚΟΠΑΡΗΓΟΡΙΑ. Ζ. Ψυχή.

ΓΛΥΤΗΡΙ, Γλυτήριον, Ἐκλυτήριον. Ζ. Ἀνέγλυτη.

ΓΛΥΤΟΝΩ. Ζ. Γλύω.

ΓΛΥΩ. ΘΡ,

Οἱ πάντες τρέμουν καὶ δειλοῦν τοῦ νὰ σὲ κοσάρισουν,

Καὶ φεύγουν καὶ αὐτὴν σκιάσιν σου, νὰ γλύσουν ἂν μπορέσουν.

Ὁ Σομαυέρας σημειώνει τὸ Γλύω ὡς συνώνυμον τοῦ Γλυτόνω (échapper, se sauver).

Εἶναι τὸ παλαιὸν Ἐκλύω διεσραμμένον εἰς τὸ Γλύω, ὡς καὶ τὸ ῥηματικὸν αὐτοῦ Ἐκλυτήριον ἐμεταμορφώθη εἰς τὸ Γλυτήρι (dévidoir), καὶ τὸ σύνθετον Ἀνέκλυτος εἰς τὸ Ἀνέγλυτος. Ἐδῶ τὸ Γλύσουν (Ἐκλύσωσιν) νοεῖται ἀμεταβάτως ἀντὶ τοῦ, Ἐκλύσονται, ἢ Ἐκλυθῶσιν. Ἀπὸ τὸ ἀπλοῦν ῥηματικὸν Λυτός, ἐγεννήθη ἄλλο ῥῆμα, τὸ Λυτόω, Γλυτόω, Γλυτόνω, ἀμετάβατον, οἶον, Ἐγλύτωσα· ἀπὸ μέγαν κίνδυνον, καὶ μεταβατικὸν, οἶον, Ὁ Θεὸς μ' ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Ζ. Μαχεύω.

Κακὰ γράφεται εἰς τὸν Δουκάγγιον (σελ. 253) Γλύζω, τὸ Γλύω. Ὁ Σομαυέρας τὸ περισπᾶ Γλυῶ, ἔπειτα τὸ κλίνει, Ἐγλησα, Γλήσω, ὡς νὰ ἦτον ἀπὸ τὸ Γληέω.

Τὸ βάρβαρον Κοσαρίζου σημαίνει τὸ Πλησιάζουν, ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν accostare (accoster).

ΓΝΩΘΩ. ΣΦ,

Καὶ καίεται κακότηχος, καὶ κείνος δὲν τὸ γνώθη,
Καὶ ἀφ' οὗ τὸν ἐρημάξουσιν, ἐτότες μεταγνώθη.

Ζ. Πόθω.

Τοῦ Γιγνώσκω τὸ θεματικώτερον εἶναι Γνώσκω, καὶ τούτου πάλιν τὸ Γνώω. Τοῦτο ἐσυναίρεσεν ἡ καλὴ ἢ κακὴ συνήθεια εἰς τὸ Γνώω, ἔπειτα τὸ ἐξέτεινεν εἰς τὸ Γνώθω. Λέγω, Καλὴ ἢ κακὴ, διότι ὡς εἶχαν οἱ παλαιοὶ τινὰ μονόχρονα παράξενα, Ἀμυνάθω, Διωκάθω, Εἰργάθω, Νεμέθω, Τελέθω, Φλεγέθω, Βαρύθω, ἐνδέχεται εἰς καμμίαν ἀπὸ τὰς πολλὰς διαλέκτους νὰ ἦτον εἰς χρῆσιν καὶ τὸ Γνώθω.

ΓΝΩΜΗ, Μελέτη, σκοπὸς (dessein, intention), Ἐἰς ποίαν γνώμην εὐρίσκεσαι; ἤγουν τί μελετᾶς; τίνα σκοπὸν ἔχεις; 2) Θέλησις (volonté), Παρά γνώμην μου, ἢ χωρὶς τὴν γνώμην μου. 3) Κρίσις, δόξα, ὑπόληψις περὶ τινος πράγματος (opinion, avis), Εἰπέ με τὴν γνώμην σου, Ἐποία εἶναι ἡ γνώμη σου; ἢ Ἐτίνα γνώμην ἔχεις περὶ τούτου; 4) Συμβουλή (conseil), Δέν σε δίδω γνώμην, ἢ Δέν εἶναι ἡ γνώμη μου νὰ τὸ κάμῃς. 5) Τρόπος, ἦθος (caractère), Ἄνθρωπος κακῆς γνώμης, καὶ διὰ μιᾶς συνθέτου λέξεως Κακόγνωμος, Γνώμη διεσραμμένη.

Τοῦ Σοφοκλέους (Ἄντιγον. 42) τὸ,

Ποῖόν τι κινδύνευμα; ποῖ γνώμης πότε εἶ;

δύναται νὰ ἐξηγηθῇ, κατὰ τὸ πρῶτον σημαινόμενον, 'Εἰς ποίαν γνώμην εὐρίσκεσαι;

Ἐλεγαν καὶ κατὰ τὸ δεύτερον, Παρὰ γνώμην, ἢ Δίχα γνώμης, ὡς πάλιν ὁ Σοφοκλῆς (Ἡλέκτρ. 547),

Δοκῶ μὲν, εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω.

Κατὰ δὲ τὸ τρίτον, ὡς ὁ Ἀριστοφάνης (Βατρ. 1422),

Ἐχει δὲ περὶ αὐτοῦ τίνα γνώμην; —

Ὁμοίως καὶ τοῦ τετάρτου εὐρίσκονται παραδείγματα εἰς τὰ Ἑλληνικὰ λεξικά. Τοιοῦτον εἶναι τὸ Γνώμην ἀποφαίνεσθαι. Ὄθεν καὶ τῶν παλαιῶν φιλοσόφων αἰνουθητήσεις καὶ συμβουλαὶ ὠνομάσθησαν Γνώμαι, καὶ Γνωμικά.

Κατὰ τὸ πέμπτον σημαινόμενον, εἶπεν ὁ Σοφοκλῆς (Ἡλέκτρ. 546),

—— καὶ κακοῦ γνώμην πατρός.

ΓΝΩΡΙΖΩ (connaître). Ζ. Μόναυτα.

ΓΟΝΑΤΟΝ. Ζ. Παγώνιον.

ΓΟΡΓΟΣ, γρήγορος (vîte), οἷον Γοργὸν ἄλογον, τὸ ὁποῖον ὁ Σομαυέρας ἐξηγεῖ διὰ τοῦ chinea (haquenée ἢ cheval qui va l'amble). 2) Γοργός, πρόχειρος, ἔτοιμος (prompt). Καί, Τὸ γοργόν, οὐσίας. καὶ οὐδετέρ. ἀντὶ τοῦ Γοργότης (promptitude), ὡς εἰς ταύτην τὴν παροιμίαν, « Τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει » ἀρμόζουσάν μὲν εἰς ὅλας τὰς πράξεις, ὅσας συμφέρει νὰ πράσσωμεν ἀνυπερθέτως (sans délai), ἐξαιρέτως δὲ εἰς τὰς εὐεργεσίας, τὰς ὁποίας ἡ ταχύτης κάμνει καὶ ὠφελιμωτέρας, καὶ πλέον εὐαρέστους εἰς τὸν εὐεργετούμενον, καθὼς ἐξεναντίας ἢ ἀναβολὴ καὶ ὑπέρθεις τὰς κατασταίνει ἀχαρίτους καὶ ἀγενεῖς, ὡς λέγει ὁ Εὐριπίδης (παρὰ Λυκουργ. κατὰ Λεωκράτ. § 24, σελ. 27),

Οὐ δὲ δρῶσι μὲν,
Χρόνῳ δὲ πολλῶ δρῶσι, ὄυσγενέστεροι.

ΓΟΡΓΟΓΥΡΙΖΩ, faire retourner bien vite. Ζ.
Ἴσως.

ΓΟΪΝ. Ζ, Μόναυτα.

ΓΟΥΡΖΕΡΙΟΝ. Ζ. Τραχήλιον.

ΓΡΑΙΚΟΪ (Ζ. Ἀκμί). Γραικοὶ (Grecs) ὠνομάζετο τὸ ἔθνος, πρὶν ὀνομασθῶσιν Ἕλληνας. « Γραικὸς Ἕλληνας. Γραικισί, » Ἕλλημισί » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Ἐσημείωσαν τὸ ὄνομα καὶ τὰ Ὄξωνικά μάρμαρα « Ἀφ' οὗ Ἕλληνας ὁ Δευκαλίωνος Φθιώτιδος » ἐβασίλευσε καὶ Ἕλληνας ὠνομάσθησαν, τὸ πρότερον Γραικοὶ καλούμενοι » Ἰδ. καὶ Ἀριστοτέλ. (Μετεωρολογ. I, 14, σελ. 756).

ΓΡΑΟΜΗΤΡΙΔΙΑ. Ζ. Γύναιον.

ΓΡΗΓΟΡΑ. Ζ. Ἐγρήγορα.

ΓΡΙΚῶ, entendre, ΒΧ,

Ὁ Κόμης ὡς ἐγρίκησε τοὺς λόγους τοῦ Βελθάνδρου.

Ἐλεγαν καὶ Ἐγρικῶ. ΣΣ,

Οὐκ ἔχει φίλον ὁ πτωχὸς, διατὶ δὲν ἔχει πρᾶγμα.

Διατὶ δὲν ἐγρικᾶ κανεὶς μὲ αὐτοὺς νὰ διαφορήσῃ.

Ἀκόμη καὶ Ἀγροικῶ, καὶ Γρυκῶ καὶ Γροικῶ. Μόνη ὀρθὴ γραφὴ εἶναι ἢ διὰ διφθόγγου, καὶ χωρὶς τὸ $\bar{\alpha}$ (Γροικῶ). Διότι τὸ χυδαῖκόν ἐξάμβλωμα τοῦτο παράγεται ἀπὸ τὸ Ἄγροικος (rustre) σύνθετον ὄνομα ἀπὸ τὸ Ἄγρος καὶ Οἰκῶ. Ἡ χυδαιότης, ἀκούουσα τὸ Ἀγροικίζομαι, ἐνόμισε τὸ $\bar{\alpha}$ στερητικόν, καὶ ἀκολούθως ἐσυμπέρανε ὅτι τὸ χωρὶς τῆς στερήσεως, Γροικίζω, Γροικίζομαι, Γροικῶ, ἔπρεπε νὰ σημαίνῃ ἐναντίον τι τοῦ Ἀγροικίζομαι, ἤγουν νοῶ, καταλαμβάνω. Εἰς τὸν Ἀθήναιον (IX, σελ. 382), λέγει τις πρὸς

τὸν προσδιαλεγόμενον ἀσαφῶς « Οὐ μανθάνω τούτων οὐδέν . . . »
 » ἀγροικότερός εἰμ', ὡσθ' ἀπλῶς μοι διαλέγου. »

Σημείωσε τὸ Δέν ἔχει πρᾶγμα, κατὰ τὸ Γαλλικὸν *il n'a*, ἢ *il ne posséde rien*, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸ τὸ *rien*, ἐφθάρη ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων τὸ *res* (πρᾶγμα). Ζ. καὶ Μαυιόρδος.

ΓΡΟΙΚΩ. Ζ. Γρικῶ.

ΓΡΥΚΩ. Ζ. Γρικῶ.

ΓΥΝΑΙΚΑΡΙΟΝ. Ζ. Γύναιον.

ΓΥΝΑΙΟΝ (*femmelette*). Ζ. Ποῖκεν. Συνηθέστερον εἶναι σήμερον τὸ Γυναικάριον. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι σκωπτικὸν καὶ καταφρονητικὸν ἐπίθετον, εἰς ἐκείνας τὰς γυναῖκας ἀρμόδιον, ὅσαι ἐξαπατῶνται εὐκόλως ἀπὸ γόητας καὶ λαοπλάνους, καὶ γίνονται ὄργανα τῆς διασπορᾶς τῶν δεισιδαιμονιῶν. Τοιοῦτοι γόητες ἦσαν καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῶν Ἀποστόλων (ὡς εἶναι σήμερον οἱ Ἰησοῦῖται) οἱ ὅποιοι, ὡς λέγει ὁ Παῦλος, ἔργον εἶχαν νὰ ἐμβαίνωσιν εἰς τὰς οἰκίας, νὰ πλανῶσι τὰς γυναῖκας, καὶ νὰ χαλῶσι διὰ τῆς ἀντιχρίστου διδασκαλίας, ὅσα ἔκτιζαν οἱ Ἀπόστολοι· « Ἐκ τούτων γάρ εἰσιν οἱ ἐνδύνοντες εἰς τὰς οἰκίας, καὶ αἰχμαλωτεύοντες τὰ γυναικάρια, σεσωρευμένα ἀμαρτίαις, ἀγόμενα » ἐπιθυμίαις ποικίλαις κ. τ. λ. » (Β. πρὸς Τιμόθ. γ', 6). Γυναικάρια εὐλόγως ἤθελέ τις ὀνομάσειν καὶ τὰς περιέργους γυναῖκας, ὅσαι ἐπιθυμοῦν νὰ μανθάνωσιν ὅ,τι γίνεται εἰς τὴν γειτονίαν, νὰ λαλῶσι καὶ νὰ φλυαρῶσι περὶ πάντων, καὶ νὰ κρίνωσιν ἀκρίτως τὰ πάντα, ὡς εἶναι μάλιστα αἱ γραῖαι τοῦ ὄχλου, τὰς ὁποίας οἱ Γάλλοι ὀνομάζουσι *commères*, καὶ δυναμέθα νὰ ὀνομάσωμεν ἡμεῖς Γραομητρίδια.

ΓΥΡΕΥΩ, ἐνεργητικ. ἀπὸ τὸ Γύρω, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ ὁ Γῦρος (κύκλος ἢ τροχός). ζητῶ, ἐρευνῶ περιερχόμενος, Σ' ἐγύρευσα ὄλην τὴν ἡμέραν ματαίως. 2) μεταφορ.

σπουδάζω ν' ἀποκτήσω, Γυρεύει τὸ συμφέρον του, Γυρεύει τὴν δυστυχίαν του, Γυρεύει τὸν δαίμονά του, κάμνει δηλαδὴ πράγματα, ἱκανὰ νὰ τὸν φέρωσιν εἰς εὐτυχίαν ἢ δυστυχίαν.

Καθὼς οἱ Ἴταλοὶ ἐσχημάτισαν ἀπὸ τὸ *cerchio* ἢ *circolo* (τροχὸς, κύκλος) τὸ *cercare* καὶ οἱ Γάλλοι τὸ *chercher*, οὕτως ἡμεῖς ἀπὸ τὸ Γύρος τὸ Γυρεύω, διότι ὅστις ζητεῖ τι, περιέρχεται πολλάκις τὸν γῦρον, νὰ τὸ εὔρη.

Κατὰ τὸ πρῶτον σημαινόμενον ἐμεταχειρίσθησαν καὶ τινὲς ἀπὸ τοὺς ἑλληνικοὺς συγγραφεῖς τὸ Γυρεύω. Ὁ Στράβων (Γεωγραφ. VI, σελ. 259), ἰσορῶν τὰς ἀσελγείας Διονυσίου, τοῦ τυράννου τῆς Σικελίας, λέγει, « Συναγῶν δὲ τὰς ὠραίας παρ- » θένους, περισεράς ὀλοπτέρους ἐν τοῖς συμποσίοις ἤφει, » κάκεινας ἐκέλευε ΓΥΡΕΥΕΙΝ γυμνάς. » Ἀνετέωσε τὸ πολ- λά σεμνὸν παιγνίδιον τοῦτο κατὰ τὸ 1501 ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, ὁ τοποτηρητὴς τοῦ Χριστοῦ Πάπας, Ἀλέξανδρος ἕκτος! μὲ ταύτην τὴν διαφορὰν, ὅτι ἀντὶ περισερίων ἐσκορπίσθησαν κά- στανα, τὰ ὅποια ἐγύρευαν γυρίζουσαι γυμναὶ πεντήκοντα πόρ- ναι. Ἴδε DE POTTER, *Espr. de l'Églis.*, tom. IV, pag. 214.

ΓΥΡΙΖΩ, οὐδέτ. καὶ τοῦτο ἀπὸ τὸ Γύρω. Σημαίνει κυρίως περιτρέφομαι (*turner*). Γυρίζει ὁ μῦλος, Γυρίζει ὁ τροχὸς, Γυρίζει τὸ ὀπτὸν, ἢ ὁ ὀβελὸς (χυθ. Σουβλα). Ἡ γῆ γυρίζει περὶ τὸν ἥλιον, καὶ ὅχι ὁ ἥλιος περὶ τὴν γῆν. 2). Περιέρχομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Γυρίζω ἐπάνω κάτω, Γυρίζω τὸν κόσμον· καὶ ἐκ τούτου ὄνομα σύν- θετον, Κοσμογυρισμένος (*expérimenté*), ὅστις ἐταξεί- δευσεν εἰς πολλὰς χώρας καὶ πόλεις τοῦ κόσμου, καὶ ἠὔξησεν ἀπὸ τὴν μὲ διαφόρους ἀνθρώπους ἀναστροφὴν τὰς γνώσεις του. Τιοιοῦτος κοσμογυρισμένος ἦτο, κατὰ τὸν Ὅμηρον (Ὀδυσσ. α', 1-3) ὁ Ὀδυσσεὺς, (Ζ. Βλέπω, ἀριθμ. 7). 3) Σημαίνει τὸ

ἐπιστρέφω (retourner)· Γυρίζω εἰς τὴν πατρίδα μου, εἰς τοὺς γονεῖς μου, Γυρίζω προσοπίσω. 4) Μεταφορ. λέγομεν, ἸΠοῦ γυρίζει ὁ νοῦς σου; πρὸς τὸν μὴ προσέχοντα εἰς τὰ λεγόμενα ἢ γινόμενα ἀπ' ἄλλους. Γυρίζει κατὰ τὸν ἄνεμον, ἢ ὡς φύσῃσει ὁ ἄνεμος, ἤγουν μεταβάλλει γνώμην εὐκόλως, εἶναι ἄστατος καὶ ἀδέβαιος εἰς τὰς ἀποφάσεις του, καὶ κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν παροιμίαν, « Κάλαι- » μος ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενος. » Ἡ κεφαλή μου γυρίζει, ἤγουν ζαλίζομαι, σκοτίζομαι. 5) Ὅλα μου ἐγύρισαν ἐξ-ανάσροφα, ἤγουν ὄλαι μου αἰ ἐπιχειρήσεις ἔλαβαν δυσυχὴ ἔκβασιν. 6) Ἐχω γῦρον, περιφέρειαν, περίμετρον. Ὁ πῦργος γυρίζει εἴκοσι ὀργυιάς. Ζ. Γῦρος.

Κατὰ τὸ δεύτερον σημαινόμενον ἐμεταχειρίζοντο καὶ τὸ Γυρόω ἀντὶ τοῦ Γυρίζω. Οὕτως εἰς τὴν ἐπιστολὴν Γρηγορίου Πάπα πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα τῶν Ῥωμαίων, Λέοντα τὸν Ἰσαυρον, εὐρίσκομεν, « Γύρωσον εἰς τὰς διατριβὰς τῶν στοι- » χείων . . . καὶ εὐθὺς τὰς πινακίδας αὐτῶν εἰς τὴν κεφαλὴν » σου ρίψουσι. » Διατριβὰς τῶν στοιχείων νοεῖ τὰ σχολεῖα, ὅπου ἐδιδάσκοντο τὰ στοιχεῖα, ἤγουν τὰ κοινὰ γράμματα. Καὶ τοῦτο λέγει πρὸς τὸν Λέοντα, ὡς εἰκονοκλάστην.

Εἰς τοὺς ἀρχαιοτέρους ὅμως τὸ Γυρόω μεταβατικ. ἐσήμαινε, περισκάπτω τὴν γῆν πρὸς τὰς ρίζας τῶν φυτῶν (déchausser un arbre), ὡς λέγει ὁ Ἄρατος (Φαινομ. 9).

Καὶ φυτὰ γυρῶσαι, καὶ σπέρματα πάντα βαλέσθαι,

λέξιν, τὴν ὀπαίαν, ὡς καὶ τὴν συγγενῆ της, Γυρίζω, ἐμποροῦμεν νὰ ἐμβάσωμεν εἰς τὴν γλῶσσαν, λέγοντες, Ἐγύρωσα ἢ Ἐγύρισα, τὴν ἐλαίαν, τὴν ἀπιδίαν, καὶ τὰ ὅμοια. Ζ. Γῦρος.

Κατὰ τὸ τέταρτον (Ποῦ γυρίζει ὁ νοῦς σου), λέγομεν καὶ, ἸΠοῦ ταξιδεύει ὁ νοῦς σου; ὡς ἔλεγε κωμικῶς εἰς τὸν ἔλαφρον

καὶ ἀπρόσεκτον δῆμον τῶν Ἀθηναίων ὁ Ἀριστοφάνης (Ἰππ. 1120),

ὁ νοῦς δέ σου

Παρῶν ἀποδημεῖ.

ΓΥΡΙΖΩ, ἔνεργ. Περιτρέφω. Γυρίζω τὸ ὀπτὸν, Γυρίζω τὸν τροχόν. 2) Στρέφω. Γυρίζω τὸ πρόσωπόν μου, Γυρίζω ἀνάποδα, καὶ διὰ μιᾶς ευνθέτου λέξεως, Ἀναποδογυρίζω, ἤγουν γυρίζω ἄνω κάτω, εἰς τρόπον ὥστε τὰ κάτω νὰ λάβωσι τὸν τόπον τῶν ἄνω, καὶ τοῦτα πάλιν τῶν κάτω. Γυρίζω τὰ ὀπίσθια πρὸς κἀνένα, ἤγουν τὸν ἀφίνω, διὰ καταφρόνησιν, ἀγανάκτησιν ἢ ἄλλην τινὰ αἰτίαν. Τὸ δὲ, Γυρίζω τὰ ὀπίσθια πρὸς τοὺς ἐχθρούς· σημαίνει φεύγω τοὺς ἐχθρούς. 3) Μεταφορ. Ἡ τύχη μ' ἐγύρισε τὰ ὀπίσθια· ἤγουν, ἡ τύχη δὲν μὲ βοηθεῖ πλέον. 4) Ἐπιστρέφω, τὸ χρεωστούμενον. Γυρίζω τὸ χρέος, τὸ δάνειον· ὅθεν καὶ τὸ παροιμιώδες, « Δανεικὰ καὶ ἀγύρισα, » διὰ τὰ δανειζόμενα εἰς χρεωφειλέτην, ὅστις δὲν πληρώνει. Γυρίζω τὴν ἀμοιβήν, Γυρίζω τὴν ἐπίσκεψιν, ἤγουν τὴν βαρβάρως λεγομένην Βίζιταν (visite). 5) Μεταβάλλω. Τοῦ ἐγύρισα τὴν κεφαλήν, τὸν ἔκαμα δηλαδὴ νὰ μετανοήσῃ. Μὴ γυρίζῃς τὰ λόγια σου· ἤγουν, μὴ τὰ μεταβάλλῃς, μὴν ἀρνεῖσαι ὅσα εἶπες, λέγων ἀντ' αὐτῶν ἄλλα. Τὸ ἐγύρισεν εἰς τὰ γέλια, ὡς καὶ τῶν παλαιῶν τὸ « Εἰς γέλωτα τρέπειν τὸ πρᾶγμα » (Θουκυδ. VI, 35).

ΓΥΡΟΣ, κύκλος, περιφέρεια. Ὁ γῦρος τοῦ πύργου, τοῦ τροχοῦ, τοῦ κόσμου, Κάθηνται τὸν γῦρον ἢ ἕνα γῦρον, ἤγουν Κάθηνται ἐν κύκλῳ, ὡς ἔλεγαν οἱ παλαιοί. Οἱ Ἐβδομήκοντα εἶπαν Γῦρον οὐρανοῦ (Ἰωδ κβ', 14), καὶ γῦρον γῆς (Ἡσαί. μ', 22)· καὶ κατὰ

τοῦτο τὸ σημαινόμενον λέγεται Γῦρος καὶ ἡ περίμετρος τῶν στρογγύλων σωμάτων. Ὁ γῦρος τοῦ κοσκίνου· Ὁ γῦρος τοῦ πύργου εἶναι εἴκοσι ὀργυιαί. 2) Κυκλοφερῆς κίνησις Γῦρος τοῦ τροχοῦ, τοῦ μύλου, ἤγουν τὸ γύρισμα. 3) Κατὰ τὸ αὐτὸ σημαινόμενον λέγεται καὶ πᾶσα περιδιάβασις ἢ περίπατος, καὶ ἂν δὲν ἤθελε γίνεσθαι κυκλικῶς· Ἄς κάμω μεν δύο ἢ τρεῖς γύρους (tours), ἕως νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ γεύματος. 4) Σειρὰ πραγμάτων ἐκ διαδοχῆς γινομένων, Μὴ λαλοῦμεν ὅλοι ἐντάμα, πᾶς ἕνας τὸν γῦρόν του (à son tour).

Οἱ παλαιοὶ σπανίως εἶπαν Γῦρος εἰς τὴν σημασίαν τοῦ κύκλου. Καὶ ὁ Φρύνιχος κατηγορεῖ τὸν Μένανδρον, διότι ἐμεταχειρισθῆ τὴν λέξιν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς κωμωδίας του.

Γῦρον ἔλεγαν ἀκόμη τὸ περιφερὲς λακκίδιον, τὸ ὁποῖον σκάπτεται κύκλῳ τῶν δένδρων, διὰ νὰ κρατῆ τὸ νερόν τῆς ποτίσεως. Ὅθεν γῦρος ἀμπέλου, γῦρος συκῆς, καὶ τῶν ὁμοίων. Ζ. Γυρίζω, οὐδέτ.

Ἡ σημασία τοῦ Γῦρος προῆλθεν ἀπὸ τὸ ἐπίθετον Γυρὸς Ὀμηρικὴν λέξιν, σημαίνουσαν τὸν κυρτὸν, τὸν καμπύλον, τὸν κοινῶς Γυρτόν· διότι ὁ γυρὸς ἢ γυρτὸς δείχνει σχῆμα τροχοῦ ἢ κύκλου. Γυρὸν ἐν ὤμοισι (Ὀδυσσ. τ', 246) ὀνομάζει ὁ Ὅμηρος τὸν καμπύλον (χυδ. Καμπούρη).

ΓΥΡΤΟΣ. Ζ. Γῦρος.

ΓΥΡΩ, ἐνεργητ. Κλίνω (pencher). Ἐγυρα τὴν κεφαλὴν μου, Τὸ γῆρας μ' ἔγυρε, ἤγουν μ' ἔκαμε καμπύλον (courber), ἢ ὁμοιον μὲ τὸν γῦρον τοῦ τροχοῦ, ὡς τὸν κάμνει καὶ ὁ ψυχρὸς ἄνεμος, κατὰ τὸν Ἡσίοδον (Ἔργ. καὶ ἡμ. 518),

Ἴς ἀνέμου βορέου· τροχαλὸν δὲ γέροντα τίθησι,

ἂν καὶ τοῦτο σημαίη μᾶλλον τὸ Δρομαῖον. Ζ. Τρεχάτος.

ΓΥΡΩ, οὐδέτ. Κλίνω, Ἐγυρα νὰ κοιμηθῶ. Ἐγυρε πλέον εἰς τὸ ἔν παρὰ εἰς τὸ ἄλλο μέρος. 2) Μεταφορ. Ἐγυρεν ὁ ἥλιος, ἢ ἡ ἡμέρα, ἤγουν ὁ ἥλιος ἐπλησίασεν εἰς τὴν δύσιν, καὶ ἡ ἡμέρα εἰς τὸ τέλος της.

Τούτου τοῦ ῥήματος μόνους τοὺς ἀορίστους μεταχειριζόμεθα, Ἐγυρα, Νὰ γύρω κ. τ. λ. Ἀντί δὲ τοῦ ἐνεσῶτος καὶ παρατατικοῦ ἐπεκράτησε τὸ βάρβαρον Γέρνω, Ἐγερνα (ὡς Σέρνω ἀπὸ τὸ Σύρω).

Ἐκ τούτου τοῦ Γέρνω εἶναι τὸ Διαγέρνω, καὶ χυδαίεσον, Γιαγέρνω, λέξις τῶν Κρητικῶν, σημαίνουσα τὸ Ἐπιστρέφω, ἀντὶ τῆς ὁποίας οἱ λοιποὶ λέγουν, Γυρίζω, ἀπλῶς, ἢ Γυρίζω ὀπίσω.

ΓΩΝΙΑ. Ζ. Ἀγκωνία.

Δ.

Δ. Τὸ στοιχεῖον τοῦτο λαμβάνει τὸν τόπον τοῦ \mathcal{F} , οἷον Ἀπλαθάνι ἀπὸ τὸ Πλαθάνη ἢ Πλάθανον, σανίδιον, ἢ σιάφη, ὅπου πλάσσεται ὁ ἄρτος. — τοῦ $\bar{\nu}$, οἷον Κουπόλαυδος (gameur), ἀντὶ τοῦ Κωπέλαυνος (πλὴν ἂν ἦναι ἀντὶ τοῦ τ , ἀπὸ τὸ Κωπηλάτης) — τοῦ $\bar{\tau}$, οἷον Ἀδράκτιον ἀπὸ τὸ Ἄτρακτος, καὶ τὸ Δοξάριον, ἀντὶ τοῦ Τοξάριον.

ΔἌ, μόριον δωρικὸν ἀντὶ τοῦ Δή, οἷον Τὸ εἶπα δά· καὶ συχρὰ μετὰ τὰ προσακτικὰ ῥήματα, Ἐλα δά, Μή με λέγης δά.

ΔΑΪΡΩ. Ζ. Ἀλί.

ΔΑΚΑΝΩ, οἷον Β,

Καμέ καὶ ἐθακάσασιν ἅπαντά μου τὰ μέλη.

Ὁ δὲ ΣΣ,

Οἱ ψήρες της τῆς φυλακῆς ὡσάν κορέοι θακάνουν,

Καὶ οἱ ψίλοι της μοῦ φαίνονται ὡσάν χοντροὶ μυρμίγχοι.

Καὶ ῥῆμα σύνθετον, Δευτεροδακάνω, οἶον Β,

Καὶ ὁ φθόγγος πάλιν τὸ θηρίον νὰ μὲ δευτεροδακάση.

Τὸ Δακάνω εἶναι παράγωγον τοῦ θεματικοῦ Δάκω, κατὰ τὸ Αὔξω, Αὐξάνω. Τοῦ δὲ συνηθεσέρου Δαγκάνω (mor-dre) τὸ γ̄, κατὰ τὸ Θίγω, Θιγγάνω.

ΔΑΚΤΥΛΟΝ. Οὐδετέρως συνειθίζεται σήμερον τὸ δάκτυλον, ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ, Ὁ δάκτυλος. Παροιμία, « Ἄν » ἔπεσαν τὰ δακτυλίδια, ἔμειναν τὰ δάκτυλα, » παροιμία κομψασική, λεγομένη κάποτε ἀπὸ τοὺς ἐκπεσόντας ἀπὸ πλοῦτον, ἀξίωμα, ἢ ἄλλην τινὰ δόξαν· συγχωρημένη, ἂν ἀληθῶς ἔμεινέ τι εἰς αὐτοὺς τιμιώτερον πλούτου, ἀξιώματος, ἢ δόξης, ὅποια εἶναι ἢ φρόνησις καὶ ἢ ἀρετή. Ἄλλὰ πολλάκις ὁ γυμνωθεὶς ἀπ' ἐκεῖνα δείχνει κομπάζων, ὅτι δὲν ἦτον, ὅτε τὰ εἶχε, πλὴν χρυσόμαλλον πρόβατον, ἢ τὸ χειρότερον, τίγρις, κομμένος τῶρα (δι' εὐτυχίαν τῶν ἀνθρώπων) καὶ τοὺς ὄνυχας καὶ τοὺς ὀδόντας. Ἄλλη παροιμία, « Ὅσιν κρύπτεται ὀπίσω τοῦ δακτύλου του, ὄλος φαίνεται » ἀρμόζουσα εἰς τὰ ἀδύνατα νὰ κρυφθῶσι.

ΔΑΜΗΝ. Ζ. Δαμίν.

ΔΑΜΙΝ, ὀλίγον τι, οἶον Β,

Εἰ οὕτως ποίσης, βασιλεὺς, ἐξαλαφρίσειν ἔχεις
Τοὺς πόνους τοῦ πτωχοῦ τυφλοῦ Ἀβελλισαρίου σου,
Καὶ θεραπεύσεις καὶ δαμίν ἐκ τὸ κακὸ τὸ εἶδε.

Τὸ Ποίσης (γρ. Ποίσεις) εἶναι ἀντὶ τοῦ Ποιήσης. Τὸ Βασιλεὺς εἶναι κλητικὴ Ἄττική, κατὰ τὴν μιζοβάρβαρον συνηθειαν τῶν τότε, τὴν ὁποίαν ἐσημείωσα ἄλλου (Ἄτάκτ. σελ. 206). Ἀντὶ τοῦ Ἐξελαφρίζω διὰ τοῦ ἰ, σήμερον λέγομεν Ἐξελαφρύνω καὶ Ἐξελαφρόνω, τὸ πρῶτον Ἑλληνικῶς,

τὸ δεύτερον, κατὰ τὸ Μεγαλόνω, Μολόνω, ἀπὸ τὸ Μεγαλύνω, Μολύνω, καὶ ἄλλα. Τὸ πλεοναστικὸν $\bar{\alpha}$ εἰς τοῦ Βελισαρίου τὸνομα εἶναι ἔσχατος χυδαϊσμός.

ΔΕΙΛΑΝΔΡῶ. Β,

Ἰδόντες τοῦτο τὸ συμβάν, πολλοὶ ἐδειλανδρεῖσαν,
Οἱ ἄρχοντες ἐτρόμαξαν, ἔσεισαν κεφαλὰς των.

Ἦγουν Ἐδειλάνδρησαν ἀπὸ τὸ Δειλανδρέω. Δὲν εἶναι κακὴ λέξις τὸ Δειλανδρῶ (*perdre courage, avoir peur*)· ὡς οὐδὲ τὸ ὄνομα Δειλανδρία (ἂν καὶ ἀμάρτυρον ἀκόμη), ἀντὶ τοῦ ὁποίου οἱ παλαιοὶ εἶχαν τὸ Κακανδρία, οἶον (Σοφοκλ. Αἴαντ. 1014),

Τὸν ΔΕΙΛΙΑ προδόντα καὶ ΚΑΚΑΝΔΡΙΑ.

ΔΕΙΛΙῶ (*avoir peur*). Ζ. Γλύω.

ΔΕΪΛΟΣ. Δὲν πρέπει νὰ ὀξύνεται Δεΐλος, ὡς τὸ γράφει ὁ Δουκάγγιος (λέξ. Καρδούλα). Εἶναι οὐδέτερον, τὸ Δεΐλος, καὶ ταυτόσημον τοῦ Ψηλυκοῦ Δειλία, ἀναλόγως μὲ τὸ Ὀνειδος καὶ Ὀνειδία, Σκότος καὶ Σκοτία. /

ΔΕΙΝΟΣ. Ζ. Ζαρβός.

ΔΕΪΧΝΩ (*montrer*). Δεΐχνω φανερά (*démontrer, prouver clairement*). Ζ. Κανεῖς. Δεΐχνω, μὲ μετοχὴν, σημαίνει φαίνομαι πάσχω τι, εἴτ' ἀληθῶς εἴτε κατὰ προσποίησιν, οἶον Δεΐχνεις λυπημένος (*paraître triste*), δύναται ὁμως νὰ νοηθῇ καὶ Προσποιῆσαι τὸν λυπημένον (*faire semblant de s'attrister*). Ζ. Μισεύω. Δεΐχνω τὰ ὀδόντια. Ζ. Ὀδόντιον.

Δεΐχνω, ἀπὸ τῶν παλαιῶν τὸ Δεῖκω (ὡς ἀπὸ τὸ Διώκω ἐπλάσαμεν τὸ Διώχνω), ὅθεν τὸ Δεικνύω καὶ Δεΐκνυμι. Οἱ Ἰωνες τὸ ἔγραφαν καὶ τὸ ἐπρόφεραν μονόφθογγον εἰς τοὺς ἀορίστους, Ἀποδέξας ἀντὶ τοῦ Ἀποδείξας.

Ἐκ τούτου τοῦ Δέκω ἐσημάτισαν καὶ τὸ ἀποθετικὸν ῥῆμα Δέκομαι, σημαίνοντες τὸ Δέχομαι (ποιητ. Δέχνυμαι). Καὶ τὸ αἴτιον τῆς συγχύσεως, ἢ μᾶλλον συγγενείας ταύτης, εἶναι, διότι τὴν χεῖρα ἀπλόνομεν, καὶ διὰ τὴν δεχθῶμεν, καὶ διὰ τὴν δεῖξωμεν.

ΔΕΝ, ἀπὸ τὸ Οὐδὲν τῶν παλαιῶν. Ζ. Γρικῶ.

ΔΕΝΩ, ἀπὸ τὸ παλαιὸν Δέω (lier) μὲ τὴν προσθήκην τοῦ ν̄, ὡς Σβέω, Σβένω. Ζ. Ἐξαγκωνίζω.

ΔΕΞΙΩΤΗΣ. ΒΧ,

Παράξενος καὶ κυνηγός, πανευτυχῆς δεξιότης.

Καὶ πάλιν ΒΧ,

Καὶ κυνηγὸν πανάρισον πανευτυχὴν δεξιότην.

Ὁ Δεξιότης (λέξις ἄγνωστος εἰς τὸν Δουκάγγιον) ἴσως εἶναι ὁ αὐτὸς καὶ ὁ ὀνομαζόμενος Δεξιολάβος εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποσόλων. Ἄλλὰ καὶ ἐκεῖ οὐτ' ἡ γραφὴ εἶναι βεβαία, οὐτ' ὁ νοῦς ἀναμφισβήτητος. Ἀντὶ τοῦ Δεξιολάβους (Πράξ. κγ', 23) τινὰ ἀντίγραφα φέρουν Δεξιοβόλους. Ὁ Λατῖνος μεταφραστὴς τῆς Νέας Διαθήκης τὸ μετέφρασε Lancearios (lanciers), τῆς δὲ Γενεύης οἱ Γάλλοι μεταφρασαί, ἐπρόκριναν τὸ archers. Ὁ Ἐτυμολόγος (σελ. 256) λέγει, « Δεξιολάβος, » ὁ παραφύλαξ. »

ΔΕΡΝΩ, ἀπὸ τὸ Ἕλλην. Δέρω (λεγόμενον καὶ Δαίρω), καὶ μὲ τὴν προσθήκην τοῦ ν̄ Δέρνω (battre), ὡς Φέρω, Φέρνω. Ζ. Ἄλί.

ΔΕΥΤΕΡΟΓΑΜΙΑ (secondes nocés). ΘΡ,

Ὁ γέρον ἄς προσέχεται τὴν δευτερογαμίαν.

Δίκαιόν του ἔνε τοῦ λενοῦ τὴν κάτξη εἰς μίαν γωνίαν.

Προσέχεται εἶναι, prendre garde à, ἢ se garder de.

Λενοῦ εἶναι συγκοπή καὶ κακογραφία τοῦ ἐπιθέτου, Ἐλεεινοῦ. Εὐρίσκεται καὶ τρισύλλαβον, Λεηνός (Δουκαγγ. σελ. 798), ἀντὶ τοῦ Ἐλεεινός (misérable).

Ἀντὶ τοῦ Προσέχεται, σήμερον λέγομεν εἰς τύπον ἐνεργητικόν, Προσέχει. Ἀλλὰ δὲν εἶναι κακὸν τὸ Προσέχομαι, εἰς μέσην διάθεσιν· ὅχι μόνον πλουτίζει τὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ εἰς πλειοτέραν σαφήνειαν. Παραδείγματος χάριν, εἰς τύπον ἐνεργητικόν, Πρόσεχε εἰς τὰ λόγια μου, σημαίνει, ἄκουε τὰ λόγια μου χωρὶς περισπασμὸν διανοίας (faire attention à). Πρόσεχέ τον, χωρὶς πρόθεσιν, ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ παρατήρει, φύλασσε, φρόντιζε, μὴ πράξῃ τὸ ἢ τὸ (prendre garde à, observer). Προσέχου τον, ἢ Προσέχου το, σημαίνει φυλάσσου τινὰ ἄνθρωπον, ἢ ἔργον τί, ὡς βλαβερόν, ἢ καὶ ἀσύμφορον (se garder de, se donner garde de).

ΔΕΥΤΕΡΟΓΑΜΩ (se marier en secondes noces).

ΘΡ,

Εἰ δὲ καὶ σὺ εὐρίσκεσε νὰ δευτερογαμήσῃς,
Ὀμναίω σε σὴν πίσην μου πολλὰ ναγανακτήσῃς.

Ὀμναίω. Συνηθέστερα γράφεται, Ὀμνέω ἀπὸ τὸ Ὀμνύω, κατὰ τροπὴν τοῦ υ εἰς τὸ ε, ὡς τὸ Ἄχερα καὶ Πίτερα, ἀπὸ τὸ Ἄχυρα καὶ Πίτυρα.

Τὸ σωτηριωδέστατον εἰς τοὺς γέροντας παράγγελμα τοῦτο τοῦ ποιητοῦ μας, ὁμοιάζει ὅ,τι ἔλεγεν ὁ Σοφοκλῆς περὶ τοῦ γέροντος Φιλοκτῆτου, τὸν ὁποῖον ἐσυμβούλευε δὲν ἐξεύρω τίς νὰ ἀπέχη ἀπὸ τὸν γάμον (Παρά Πλουτάρχ. Εἰ πρεσβυτέρ. πολιτευτ. § IX, σελ. 29),

Τίς δ' ἂν σε νύμφη, τίς δὲ παρθένος νέα
Δέξαιτ' ἂν; Εὖ γ' οὔν ὡς γαμεῖν ἔχεις, τάλας!

ΔΕΧΟΜΑΙ, ΒΧ ,

Ἄς δράμη, ἄς τὸν δέξεται καὶ ἄς τὸν περιλάβῃ.

Δὲν ἔχομεν σήμερον τὸν ὀριστικὸν μέλλοντα, ἢ μᾶλλον ὑποτακτικὸν ἄοριστον τοῦτον (δέξεται) • ἀντ' αὐτοῦ λέγομεν Δ ε χ θ ῆ.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΩ. Ζ. Φαυλατίζω.

ΔΗΝΑΡΙΟΝ, ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν Denarium (denier).

Ἡ λέξις εὑρίσκεται καὶ εἰς τοὺς Εὐαγγελιστάς. Ζ. Μαχεύγω καὶ Πηδῶ.

ΔΙΑΒΑΖΩ (lire). Ζ. Βρουχοῦμαι.

ΔΙΑΒΑΪΝΩ (passer, traverser). Ζ. Μαγκούριν • (s'en aller). Ζ. Μισεύω.

ΔΙΑΒΑΝ (passage). ΒΧ ,

Εἰς κάμπον Κλησουρότοπον, εἰς διάβαν τουρκοβούνου.

Τὸ Διάβα εἶναι ἀπ' ἐκεῖνα τὰ ἀπαρέμφατα περὶ τῶν ὁποίων ἐλάλησα κατὰ πλάτος ἄλλοῦ, ὡς τὸ Φάγε καὶ τὸ Πίε, τὸ Λάβε καὶ τὸ Δόσε, τὸ Λύσε καὶ τὸ Δέσε, καὶ ἄλλα τοιαῦτα • λείψανα Αἰολικῶν ἀπαρεμφάτων Φαγὲν, Πιὲν, Λαβὲν, Δωσὲν, Λυσὲν, Δεσὲν ἀντὶ τοῦ Φαγεῖν, Πιεῖν, Λαβεῖν, Δωσεῖν, Λυσεῖν, Δεσεῖν, τὰ ὁποῖα ἀπέβαλαν τὸ ν̄ εἰς τὴν χυδαίαν συνήθειαν. Ἡ φυλακὴ τοῦ ν̄ εἰς τὸ Διάβαν (ἀπὸ τὸ Διαβῆναι, αἰολικῶς Διαβαῖναι καὶ Διαβᾶν) δὲν εἶναι ἐξαίρεσις, ἀλλ' ἢ κατάληξις εἰς ᾧ τὸ ἐσύγχυσε μὲ τὰ ὁμοιοκατάληκτα οὐδέτερα, Αἶμα, Πρᾶγμα, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ πρὸ τῶν χυδαίων μας χυδαῖοι ἐπρόσθεταν τὸ ν̄, λέγοντες Αἶμαν, Πρᾶγμαν.

Κλεισουρότοπον (καὶ ὄχι Κλησουρότοπον), καὶ ἀπλῶς, Κλεισοῦραν, ὠνόμαζαν τοὺς ὠχυρωμένους τόπους ἐκ φύσεως διὰ τὸ στενὸν τῆς διαβάσεως, ὅπου καὶ προσέκτιζαν φρούρια, εἰς ἀσφάλειαν τῆς χώρας. « Εὐνοχὴ (λέγει ὁ Εὐστάθιος, Ἠλιάδ. β',

» σελ. 207). παρά τῷ Ποιητῇ δηλοῖ τὴν ἀπὸ πλατέος εἰς
 » στενὸν σύμπτωσιν, ὅπου Ξυνοχὰς λέγει ὁδοῦ, ταῦτόν δὲ
 » εἰπεῖν ΚΛΕΙΣΟΥΡΑΣ καὶ στενότητος. » Τὸ παράγουσιν ἀπὸ
 τὸ Ῥωμαϊκὸν Clausura ἢ Clusura. Τοιαύτη τοῦλάχισον εἶναι
 ἢ ἐξήγησις τοῦ Σουΐδα, « Κλεισοῦραι· οὕτω καλοῦνται τὰ
 » ὄχυράματα τῶν διαβάσεων τῆ πατρίω τῶν Ῥωμαίων φωνῇ. »
 Ὁ Σουΐδας ἔλαβε τὴν μαρτυρίαν ἀπὸ Θεοφύλακτου τὸν Σιμο-
 κάττην.

Τὸ Τουρκόβουνον σημαίνει τόπον ὄρεινόν, φυλασσόμενον
 ἢ κρατούμενον ἀπὸ Τούρκους (défilé gardé par des
 Turcs).

ΔΙΑΓΕΡΝΩ (retourner), ΘΡ ,

Οἱ μανιόρδοι μὲ χαρῆς τὰ σώματα νὰ πέρνουν,
 Καὶ ἄλλοι νὰ τὰ θάπτουσι, καὶ κείνοι νὰ διαγέρνουν.

Καὶ ΣΣ,

Θάπτουν τον καὶ διαγέρνου, καὶ πλέον οὐδένε λόγος.

Μανιόρδοι ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν manigoldo, τὸ σημαῖνον τὸν
 δήμιον (bourreau). Ἐδῶ ὁμοῦς ὁ ποιητὴς, ἐπειδὴ λαλεῖ
 περὶ τοῦ συμβάντος (1499) εἰς τὴν Ῥόδον Θανατικοῦ, νοεῖ
 τοὺς ἐξαιρέτως διωρισμένους ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν νὰ μετακομί-
 ζωσι τὰ νεκρὰ σώματα ἀπὸ τὰς οἰκίας εἰς τὸν τόπον τῆς ταφῆς·
 οἱ ὅποιοι ὡσεπιπολὺ δὲν εἶναι φιλανθρωπότεροι παρά τοὺς
 δημίους.

Περὶ τοῦ Διαγέρνω. Ζ. Γύρω, καὶ Διαγύρω.

ΔΙΑΓΥΡΩ (βαρβάρ. Διαγέρνω καὶ Γιαγέρνω), οἶον
 (παρὰ Δουκαγγ. σελ 1586),

Τοράτζι ἐν οὐκ ἠμπορῇ ὀπίσω νὰ διαγύρη,
 Ἔτι καὶ ἂν ἐγένετον λοιπὸν εἰς τέτιον τρόπον.

Ὁ Δουκάγγιος ἐξηγεῖ τὸ *T o ρ ά τ ζ ι*, *ita nunc* (ἔτσι τώρα). Μὴν ἔχων τὸν ποιητὴν, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τοὺς σίχους, δὲν ἔμπορῶ νὰ κρίνω τὴν ἐξήγησιν. Τὸ *Τέτιον* δὲν ἐφθάρη ἀπὸ τὸ *Τοιοῦτον*, ἀλλ' ἀπὸ τὸ ποιητικὸν *Τοῖον*. Ζ. Τίτιος.

ΔΙΑΓΩ. Μόνος σχεδὸν ὁ ἐνεσῶς, *Διάγω*, *Διάγεις*, *Διάγει* (*se conduire*) ἔμεινε σήμερον εἰς χρῆσιν. Οἱ πρὸ ἡμῶν ἔλεγαν καὶ *Ἐδιάγασιν*, βαρβάρως ἀντὶ τοῦ παρατατικ. *πληθυντ. Διῆγον*. Ζ. Ἡν.

ΔΙΑΚΟΝΟΣ (*diacre*). Ζ. Ἐξαγορευτής.

ΔΙΑΛΛΑΗΤΗΣ (*crieur public*). Ζ. *Διαλαλῶ*.

ΔΙΑΛΛΑΩ (*publier par un crieur public*). Ζ. *Κρατηκτικός*.

ΔΙΑΛΕΚΤΟΣ (*choisi*). Συνηθέστερον ἦτον εἰς τοὺς παλαιούς τὸ *Ἐκλεκτός*· ἐμεταχειρίζοντο ὁμῶς καὶ τὰ *Διαλεκτός*, ὡς καὶ τὸ *Διάλεξις*, ἀντὶ τοῦ *Ἐκλογή*, καθὼς ἄλλοῦ (*Προλεγόμεν. εἰς τὴν Αἴλιαν. Ποικ. ἰσορ. σελ. ρμβ'-ρν'*) ἐσημειώθη. Ζ. καὶ *Ψῆκι*.

ΔΙΑΔΥΣΤΗΡΙΟΝ (*les grosses dents d'un peigne, ou le côté où se trouvent ces dents, démêloir*). Ἐπρεπε νὰ ἦναι *Διαλυτήριον*, ἀπὸ τὸ *Διαλύω*· ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο λέγεται καὶ *Διαλύζω*, τὸ ῥηματικὸν ἐπρόσλαβε τὸ *σ*, ὡς ἀπὸ τὸ *Κλύζω*, τὸ *Κλυσήριον*.

ΔΙΑΡΜΙΖΩ, βάλλω εἰς τάξιν τὰ ἀτάκτως θεμένα, εἰς ἀρμονίαν τὰ ἀνάρμοσα, ὅον *Διαρμίζω κάμεραν* (*ajuster ἢ faire une chambre*). Λέγομέν καὶ *Γυναῖκα διαρμισμένην*, τὴν εὐσχήμεως σολισμένην.

ΔΙΑΤΑΜΟΣ, ἀντὶ τοῦ *Διαταγμός* (*sermon*), ἀπὸ τὸ *Διατάσσω* (*prêcher*). Ζ. *Σαρμούνιν. 2) conseil, avis, avertissement. οἶον, ΣΦ,*

Καὶ τοῦ πατρός σου ἡ φιλίξ φουσκόνη με νὰ κλάψω,
Καὶ σένα πάλιν διαταμούς καὶ παιδεύσεις νὰ γράψω.

Τὸ Φουσκόνω (enfler, gonfler) ἀπὸ τὸ Φούσκα Ἑλληνιστὶ Φύσκη (vessie), παρὰ τὴν κυρίαν του σημασίαν (Ἄτακτ. I, σελ. 263), σημαίνει ἀκόμη μεταφορικ. τὴν σφοδρὰν κίνησιν τῆς ψυχῆς ἀπὸ λύπην, ὀργὴν, ἢ ἄλλο τι πάθος. Ὁ Ὅμηρος ἐμεταχειρίσθη τὸ σημαντικὸν τοῦ Φουσκόνω Οἰθαίνω, οἷον (Ἰλιάδ. ι, 553),

Ἄλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἔδου χόλος, ὅσε καὶ ἄλλω
Οἰδάνει ἐν σήθεσσι νόον πύκα περ φρονούντων.

Καὶ ὁ μανισμένος Ἀχιλλεὺς λέγει πρὸς τὸν Αἴαντα (Ἰλιάδ. ι, 646),

Ἄλλὰ μοι οἰδάνεται κραδίη χόλω, ὅπποτ' ἐκείνων
Μνήσομαι κ. τ. λ. —————

ἤγουν, Ἄλλ' ἡ καρδία μου φουσκώνει ἀπὸ τὸν θυμὸν, ὅταν ἐνθυμηθῶ ἐκεῖνα κ. τ. λ.

ΔΙΑΦΘΕΝΤΕΪΩ. Ζ. Κλησουρότοπος.

ΔΙΑΦΟΡῶ (gagner, tirer profit). Ζ. Γρικῶ. Συνηθέ-
σερον εἶναι σήμερον τὸ Διαφορεύω.

ΔΙΓΑΜΜΑ. Ζ. Ἀγνάντια, Ἄγουρος, καὶ Ἄτακτ. I, σελ.
384.

ΔΙΔΥΜΙΑ, τὰ καὶ Ὀρχίδια (χυδ. Ἀρχίδια) λεγόμενα (testicules). Καὶ τὰ δύο Ἑλληνικά. Τὸ Ὀρχίδιον εἶν' ὑποκοριστικὸν τοῦ παλαιοῦ Ὀρχις. Διδύμια ὠνομάζοντο ἀπὸ ἔτι τοῦ Γαληνοῦ τοὺς χρόνους (Ἰδ. Λεξικ. Schneider). Ἡ αὐτὴ συνωνυμία ἐκράτησε καὶ εἰς τὸ ὁμώνυμον φυτὸν Ὀρχις· ὡς λέγει (εἰς τὰς Ἐξηγησ.) ὁ Γαληνός, « Διδύμη, ρίζα τῆς (γρ. » ρίζα τις) βοτάνης, ἥτις καὶ ὄρχις ὠνομάζεται. » διὰ τινὰ

δηλαδή ομοιότητα πρὸς τὰ ζωϊκὰ μέρη, ὡς λέγει ὁ Διοσκορίδης (III, 142), « Ὅρχις ἕτερος, ὃν Σεραπιάδα ἕτεροι καλοῦσιν... » ῥίζα δὲ ὑπεσιν ὀρχιδίοις ὁμοία. » Εἰκάζουν οἱ νεώτεροι βοτανολόγοι, ὅτι εἶναι ὁ *Orchis morio* τοῦ Λινναίου (Γαλλ. *Orchis bouffon*).

ΔΙΔΩ καὶ **ΔΙΝΩ**, Ἑλλημισί *Δίδωμι* (*donner*). Τὸν ἔδωκα νὰ καταλάβῃ. Ζ. Μανιόρδος. 2) κτυπῶ (*frapper, blesser*), οἷον τοῦ ἔδωκε κατακέφαλα (*Δουκαγγ. λέξ. Βολή*), καὶ τὸν ἔδωκε ξύλον (*lui donner la bastonnade*) ἤγουν τὸν ἐξυλοκόπησε (*le bâtonner*).

ΔΙΕΙΔΕΣΤΑΤΗ. Ζ. Φλισκίνα.

ΔΙΚΑΣΙΜΟΝ. Ζ. Φαυλατίζω.

ΔΙΚΤΥΩΤΗ. Σκούφια δικτυωτή (*coeffe à réseau*), οἷον ΣΦ,

Ἀμὲ ὅσα πλεξουδιάζουσαν μετὰ τὸ μαργαριτάρη,
καὶ σκούφια ἄλλες δικτυοτὴν μετὰ τὸ πολλὴν λογάρη.

ΔΙΟΛΟΥ. Ζ. Ὅλος, καὶ Ὄπου.

ΔΙΧΑ. Μετὰ ἀπαρέμφ. *Δίχων* νὰ βοηθήσουσι. Ζ. Κανεῖς. Σήμερον λέγομεν *Δίχως*, ἢ *Χωρίς* (*sans*). Ζ. Ἐμποδον.

ΔΙΧΩΣ. Ζ. Δίχων.

ΔΙΩΚΩ. Ζ. Φαρί.

ΔΙΩΜΑ. Ζ. Ἰδίωμα.

ΔΙΩΧΩ, Ἑλλην. *Διώκω*. Ζ. Ξεπέφτω.

ΔΟΞΑΡΙΟΝ, Ἑλλ. *Τοξάριον*, ὑποκοριστικὸν τοῦ *τόξον* (*arc*). Ἐθαύμασα πολλάκις τὴν χυδαιότητα τοῦ πρώτου τολμήσαντος νὰ τρέψῃ τὸ τ εἰς τὸ δ , καὶ πολὺ πλέον τὴν προθυμίαν τῶν, ὅσοι ἐδέχθησαν τὴν ἄλογον ταύτην καινοτομίαν, ὥστε νὰ τὴν κυρώσωσι μετὰ τὴν μακρὰν συνήθειαν. Ὅλοι σχεδὸν σήμερον

προφέρουν τὸ Τόξον, Δοξάριον, μ' ὄλον ὅτι, σπανιώτατα λέγεται Δοξεύω, ἀντί τοῦ Τοξεύω. Τρέπεται κάποτε τὸ τ̄ εἰς τὸ δ̄, οἷον Ἀδράκτιον ἀπὸ τὸ Ἄτρακτος, ὡς ὠνόμαζαν οἱ παλαιοὶ πόλιν τινὰ τῆς Μυσίας καὶ Ἀδραμύττειον, καὶ Ἄτραμύττειον· ἀλλ' εἰς ταῦτα ἡ διάφορος γραφή, δὲν φέρει δισταγμὸν διαφόρου σημασίας, ὁπότε τὸ Δοξάριον (ἀπὸ τὸ Δόξα) ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὸ Τοξάριον. Ἰσως δὲν εἶν' ἐπινόημα χυδαίου, ἀλλὰ κἀνεὸς σχολαστικοῦ λογιωτάτου, ὅστις ἔκρινε νόσιμον νὰ ἀνανεώσῃ τὴν ὄχι νόσιμον ἐτυμολογίαν τοῦ Πλάτωνος (Κρατύλ. σελ. 420), « Δόξα μὲν ἦτοι τῇ διώξει ἐπωνόμασαι... » ἢ τῇ ἀπὸ τοῦ τόξου βολῇ κ. τ. λ. »

ΔΟΣΙΑ (dons, présents). Ζ. Κοιλυμουντρῶ. Λέγει καὶ ἡ παροιμία· « Τὰ δόσια τὸν Χριστὸν ἐπαραδόσαν » παροιμία χυδαιεσάτη, ἀλλ' ἦτις παρασαίνει ζωηρὰ τὰ ἐκ τῆς δωροκοπίας (vénalité) κακὰ, καὶ τῶν δωροκόπων, εἴτε διδόντων εἴτε δεχομένων, τὴν καταισχύνην, μὲ τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰούδα, ὅστις διὰ τριάκοντα ἀργύρια παρέδωκε τὸν διδάσκαλον καὶ εὐεργέτην του. Εἰς τὰς ἡμέρας μας ἐφάνησαν καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἰούδα ἀνθρωπίσκοι μιαρώτεροι, ἐπειδὴ, ὄχι διὰ κέρδη παρόντα, ἀλλὰ δι' ἔμφυτον μισανθρωπίαν, ἔγιναν φίλοι τοῦ τυράννου τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐχθροὺ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἀσπόνδου, καὶ τὸν ἐβοήθησαν καὶ μὲ τὰ ἔργα καὶ μὲ τοὺς λόγους των, νὰ ἐξολοθρεύσῃ, ἂν ἦτο δυνατόν, ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς ἔθνος ὀλόκληρον πιστεῦον εἰς Χριστόν.

ΔΡΑΚΟΣ, Ἕλλην. Δράκων (dragon). Ζ. Σακτανίζω. Ἐσημειώθη ἀλλοῦ (Προδρ. Ἑλλ. Βιβλιοθ. σελ. 378), ὅτι πολλῶν Ἑλληνικῶν ὀνομάτων τὴν εἰς ὦν κατάληξιν ἐτρέψαμεν εἰς ὄς, ὅποια εἶναι Ἄρχος, Γέρος, Χάρος (ὁ θάνατος) ἀπὸ τὸ Ἄρχων, Γέρων, Χάρων, (ὁ περαματάρης τοῦ ἄθου), καὶ ὅτι τιαυτῇ διττοκαταληξία εἶχε χώραν καὶ εἰς τοὺς παλαιούς,

ἐπειδὴ ἔλεγον Ἄναιμῶν καὶ Ἄναιμος, Ἀχυρῶν καὶ Ἀχυρὸς (Ἡσύχ.), Διπλασίῶν καὶ Διπλάσιος, Κευθμῶν καὶ Κευθμός, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα (Ἰδ. καὶ Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 52).

ΔΡΩΤΙΔΙΑ. Ζ. Βρωτίδα.

Ε.

Ε. Τὸ στοιχεῖον τοῦτο κακῶς πλεονάζει πολλάκις, οἷον ΘΚ,

Θεὸς ὁ παντοδύναμος θελεῖ σᾶς δώτη χάριν,
Τὸ πνεῦμα τὸ πανάγιον, καὶ νὰ σᾶς ΕΦΩΤΙΣΗ.

Καὶ πάλιν ΘΚ,

Τὸν κόσμον ὅλον βούλεται θελεῖ νὰ τὸν ΕΦΑΓΗ.

καὶ Ἐγνωρίζω ἀντὶ τοῦ Γνωρίζω (Ζ. Ξετρέχω, καὶ Σμίγω).
Καὶ κακῶς, ἐξεναντίας, ἀφαιρεῖται (Ζ. Ἄτακτ. I, σελ. 38 ἰ).
Λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ $\bar{\alpha}$, — τοῦ $\bar{\upsilon}$ (Ζ. Αὐτοθ.), — τοῦ \bar{o} , οἷον
Ἀλέτρι ἀπὸ τὸ Ἄροτρον, Ἐλιθος ἀπὸ τὸ Ὀλυθος
(figue sauvage).

• ἘΓΓΙΣΤΑ. Ζ. Ράσσω.

ἘΓΓΟΣ. Οἶον, ΤΜ,

Αὐτίκα ἤρπαξεν ΑΥΤΟΣ ὁ ἔγγος Ταμυρλάγγος,
Καὶ ἐκ τοῦ πάγωνος αὐτὸν πάτον εἰς τὸν παπούν του.

ΑΥΤΟΝ ἔπρεπε νὰ ἦναι, ἐπειδὴ νοεῖ, ὅτι ὁ Ταμυρλάγγος τὸν
ἤρπαξεν ἀπὸ τὰ γένεια, καὶ τὸν ὑπάγει (πάτον) εἰς τὸν πάππον
του. Σημείωσε καὶ τὸ Παποῦς ἢ Παποῦς, (ὡς καὶ σήμερον
οἱ χυδαῖοι) ἀντὶ τοῦ Πάππος. Ἐξεναντίας οἱ Λάκωνες ἐξάλειψαν
τὸ $\bar{\upsilon}$ ἀπὸ τὸ Ποῦς (pied) τρέποντες καὶ τὸ \bar{o} εἰς \bar{p} . « Πὸρ,
» ποῦς· Λάκωνες » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

Ταμυρλάγγος εἶναι ὄνομα κύριον τοῦ περιβοήτου
δορικτήτορος Ταμερλάνου (Tamerlan).

Τὸ Ἐγγος (petit-fils) δὲν εἶναι συγκοπή τοῦ Ἐγγονος, ἀλλὰ διαφορὰ καταλήξεως πρὸς τὸ Ἐγγων κατὰ τὰ διττοκατάληκτα εἰς ὄς καὶ ὦν, ἐπειδὴ οἱ Γραικορωμαῖοι ἔλεγον καὶ Ἐγγος καὶ Ἐγγων ἀντὶ τοῦ Ἐγγονος, ὡς ἔλεγον καὶ Διάκων καὶ Διάκος (diacre), ἀντὶ τοῦ Διάκονος (Ἰδ. Ἄτακτ. I, σελ. 52).

ἘΓΔΈΧΟΜΑΙ ἀντὶ τοῦ Ἐκδέχομαι (attendre, espérer), Ζ. Κόρακας.

ἘΓΔΙΚΑΙΩΝΟΜΑΙ. (Ζ. Πανθάνω). Γρ. Ἐκδικαίονομαι, ἀπὸ τὸ Ἐκδικαίομαι, ὡς Χρυσόνομαι ἀπὸ τὸ Χρυσόομαι. Σήμερον λέγομεν Ἐκδικοῦμαι (se venger).

ἘΓΔΪΚΗΣΙΣ ἀντὶ τοῦ Ἐκδίκησις (vengeance). Ζ. Ἀπόκοτα.

ἘΓΕΪΡΟΜΑΙ (se lever). Ζ. Μαχεύγω, καὶ Σπαστρεύω.

ἘΓΚΑΡΔΙΑΚΑ, ἐπίρρημ. (cordialement, sincèrement). 2) ἀληθῶς (tout de bon, sérieusement). Ζ. Μαίνομαι.

ἘΓΚΡΕΜΝΪΖΩ καὶ Γρκεμνίζω (précipiter, jeter à terre). Ζ. Λοκτοπατῶ.

ἘΓΝΟΙΑΖΟΜΑΙ. Ζ. Ἐννοιάζομαι.

ἘΓΡΗΓΟΡΑ (sans délai, le plutôt), οἶον, ΘΚ,

Τὴν πόλιν μὴ ἀφήσετε ῥῶν ἀσεβῶν τὰς χεῖρας·
 ἘΓΡΗΓΟΡΑ μὲ τὸ σπαθιν μετὰ θυμὸν νὰ πᾶτε,
 Καὶ νὰ τὸν πολεμήσετε, καὶ πλέον μὴ ἀργεῖτε,
 Τὸν Τοῦρκον τὸν ΚΑΤΑΧΑΝΑΝ αὐτὸν τὸν ΧΟΝΙΚΙΑΡΗΝ,
 Ὡς νὰ τὸν νικήσετε νὰ μὴ ἀναπαυθεῖτε.

Εὐρίσκεται καὶ Γρήγορα, οἶον, ΣΣ,

————— παρακαλοῦσι πάλιν —————

Νὰ ξεψυχήσῃ γρήγορα νὰ εὗγῃ ἀπὸ τὸν κόσμον.

Τὸ ῥῆμα εἰς τοὺς ἀρχαίους, Γ ρ η γ ο ρ έ ω , καὶ τοὺς ἀρχαιοτέρους, Έ γ ρ η γ ο ρ έ ω .

Οἱ πρῶτοι σίχοι εἶναι ἀπὸ τὸ Ποίημα, ἐπιγραφόμενον Θ ρ ῆ ν ο ς τ ῆ ς Κ ω ν σ τ α ν τ ι ν ο υ π ό λ ε ω ς . Εἰς αὐτοὺς ὀ ποιητῆς προσκαλεῖ καὶ διεγείρει τοὺς χριστιανοὺς βασιλεῖς κατὰ τοῦ Τούρκου, τὸν ὁποῖον ὀνομάζει Κ α τ α χ α ν ᾶ ν καὶ Χ ο ν ι ᾶ ρ η ν . Λεῖπουν καὶ αἱ δύο λέξεις ἀπὸ τὸν Δουκάγγιον. Ἡ πρώτη σημαίνει τὸν ἐξολοθρευτὴν (exterminateur) ἀπὸ τὸ, Κ α τ α χ ᾶ ν ω , ἤγουν Κ α τ α χ α ὀ ν ω , ἐπειδὴ τὸ ἀπλοῦν καὶ σύνθητες Χ ᾶ ν ω εἶναι, ὡς ἐσημειώθη (Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 267), ἀπὸ τὸ Χ α ὀ ν ω (Χαῶ). Ἴσως εἶχαν καὶ ῥῆμα σύνθετον, Κ α τ α χ ᾶ ν ω ἢ Κ α τ α χ α ν ῶ , τοῦ ὁποίου συνώνυμον ἔχομεν σήμερον τὸ Κ α τ α χ ω ν ν υ ᾶ ζ ω , ἀπὸ τῶν παλαιῶν τὸ Κ α τ α χ ω ν ν ῦ ω ἢ Κ α τ α χ ὀ ν ν υ μ ι , σημαῖνον εἰς ἐκείνους τὸ σήμερον σύνθητες Κ α τ α χ ὀ ν ω (ἀπὸ τὸ Κ α τ α χ ὀ ω) , ἤγουν σκεπάζω μὲ χῶμα, θάπτω, κρύπτω (enterrer)· τὸ δὲ ἡμέτερον Κ α τ α χ ω ν ν υ ᾶ ζ ω ἔλαβε τὴν μεταφορικὴν σημασίαν τοῦ ἀφανίζω, σκορπίζω (dissiper), οἷον, περὶ ἀσώτου λαλοῦντες, λέγομεν Ἐ κ α τ α χ ω ν ν ῦ α σ ε ν ὄ λ η ν τ ο υ τ ῆ ν π α τ ρ ι κ ῆ ν π ε ρ ι ο υ σ ί α ν .

Ἡ δευτέρα λέξις, Χ ο ν ι κ ι ᾶ ρ η ς , ἐπλάσθη ἀπὸ τὸ Τουρκικὸν Χ ο ν κ ι ᾶ ρ , τὸ σημαῖνον Αἱμοβόρον (sanguinaire), ἐν' ἀπὸ τοὺς σολίζοντας τίτλους τὸν τύραννον τῆς Ἑλλάδος. Ζ . καὶ Κ α τ α χ α ν ᾶ ς .

ΈΓΡΙΚΩ. Ζ. Γρικῶ.

ΕΔΗΤΗΣ (de même), οἷον, ΣΣ,

Καὶ ὡσὸν σκεπάζη τὸν νεκρὸν ἢ πλάκα τοῦ μνημάτου,
Ἐδήτης κρατεῖ κ' ἢ φυλακὴ τοὺς ζωντανοὺς ἀνθρώπους.

Καὶ Ἐ δ ῆ τ ι ς , πάλιν ὁ αὐτὸς ΣΣ ,

Ὡσάν κολάζονται ψυχαῖς ἐκεῖ ζὸν μάτω κόσμον,
Ἐδῆτις κολάζει καὶ ἡ φυλακὴ τοὺς ζωντανοὺς ἀνθρώπους.

Εὐρίσκεται καὶ Ἦ τ ι ς εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν, οἶον, ΣΦ,

Καὶ ὡσάν ἐτοῦτα δὲν θαρῶ ποτέ νά συνοδεύσω,
Ἦ τ ι ς καὶ σέ οὐδὲν κρατῶ ποτέ νά ΣΟΥ παιδεύσω.

Ἴσως ΣΕ. Τὸ νόημα εἶναι, Ὅττω καὶ σέ δὲν κρατῶ (δὲν ἰσχύω)
ποτέ νά σέ παιδεύσω, νά σέ διορθώσω.

ἘΔΙΚΟΣ. Ζ. Ἰδικός.

ἘΘΝΗ. Ζ. Κατά.

Εἰ (si). Ζ. Νά. Εἰ δ' ἴσως· οἶον, ΘΡ,

Εἰ δ' ἴσως καὶ οὐ δύναται (λέγω) νά παρθευέγη,
Πορνείαις, μοιχείαις, παρανομίαις τίσση μηδὲν γυρεύγη.

Συντάσσεται μὲ ὀριστικὸν μέλλοντα καὶ μὲ ἀόριστον ὑποτακτικόν.
Ἄντι τοῦ, Εἰ ἴσως, σήμερον λέγομεν, Ἄν ἴσως, καὶ συχνότερα
συνθέτως, Ἄν ἴσως, σημαίνοντες καὶ τὸ ἀπλουῖν (si), καὶ τὸ
μὲ διζαγμὸν (si par hasard).

Τὸ Τί ὄση, εἶναι σύνδεσμος μειωτικὸς, σημαίνων τὸ Κ ἄν
ἢ τῶν παλαιῶν τὸ Γε, καὶ παρεφθαρμένος ἀπὸ τὸ Θείως. Ζ.
Θεός. Τοῦτο νοεῖ ὁ ποιητὴς καὶ συμβουλεύει, Ἄν δὲν δύναται τίς
νά φυλάξῃ παρθενίαν, ἀς μὴ γυρεύῃ κἄν, ἀς ἀπέχη (δηλαδὴ)
ἀπὸ πορνείας, μοιχείας καὶ ἄλλας τοιαύτας παρανομίας·
συμβουλὴν ὁμοίαν τῆς συμβουλῆς τοῦ Ἐπικτήτου (Ἐγχειριδ.
XXXIII, 8).

Εἰ μὴ (excepté, hors, si ce n'est). Ζ. Ἄφ' οὔ.

ἘἶΑ ΜΟΛΑ! Ἐἶα μόλα! Φωνὴ ναυτῶν, ἢ ἀπλῶς ἐργατῶν,
ὅταν σύρῳσιν ἄγκυραν, ἢ ἄλλο τι βαρὺ πρᾶγμα. Παρομοία τίς

εὐρίσκεται εἰς τὸν Ἀριστοφάνην (Εἰρ. 459). οἱ σύροντες μὲ
σχοινία τὴν Εἰρήνην, διὰ τὰ τὴν ἐκβάλλωσιν ἀπὸ τὸ ἄντρον,
φωνάζουν εἰς πρὸς τὸν ἄλλον, « ὦ εἶα! Εἶα μάλα! ὦ εἶα!
» Εἶα ἔτι μάλα! »

ΕἶΜΑΙ. Ζ. Ἡμαι.

ΕἶΝΕ, ἢ Ἐνι (Ἑλλ. Εἶσι, sont), οἶον, ΘΚ;

Διατ' εἶνε λόγοι θλιβεροὶ, θρηνητικὰ γραμμένοι,
καὶ θρήνον ἀνυπόμονου ἐν περιπλεγμένοι.

ΕἶΠΑ, ἀόριστος τοῦ ῥήματος λέγω (dire). Σημαίνει
κάμμίαν φορὰν τὸ νομίζω, ὑποθέτω, οἶον (Ἀπολλων. τοῦ ἐν
Τύρ.),

Ἐντὸς Περίσσα ἐμάνισε, καὶ μιὰν κλοτζίαν τῆς δίδει,
καὶ ἀπὸ τὸν πόνον ἢ ἄτυχος εἶπε καὶ παραδίδει.

(Ἴδε Δουκάγγ. σελ. 670). Τὸ Εἶπε καὶ παραδίδει
(ἀντὶ τοῦ Εἶπεν ὅτι παραδίδει) ἤθελ' ἐρμηνευθῆν Γαλλισί, Elle
pensa mourir.

Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν μεταχειριζόμεθα καὶ σήμερον τὸ
Εἶπω καὶ τὸ Λέγω, ὡς καὶ οἱ παλαιοὶ τὸ Φημί καὶ τὸ
Φάσκω, οἶον (Σοφοκλ. Ἡλ. 8),

Οἱ δ' ἰκάνομεν,
Φάσκειν Μυκήνας τὰς πολυχρύσους ὀρᾶν,

ἤγουν νόμισε, πίσεισον, ὅτι βλέπεις τὰς Μυκήνας. « Φάν,
» ὑπέλαβον, ἔλεγον » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Τοιαῦται φράσεις εἶναι
εἰς τὴν γλῶσσαν, Σ' ἔλεγα φρόνιμον, ἤγουν σὲ ὑπελάμ-
βανα φρόνιμον, Ἄν πισεύης τὰς ὑποσχέσεις του, εἰπέ,
ὅτι δὲν ἔκαμες τίποτε. Ἐχομεν καὶ παροιμίαν. Ἀπὸ
τὸ εἰπέ ὡς τὸ κάμε μέγα διάσημα (Il y a loin de
la parole à l'action).

Περὶ τοῦ Κλοτζία. Ζ. Κλοτσῶ.

Εἶς, προθ. (à, vers, envers). Τὴν μεταχειρίζονται κάποτε ἀντὶ τῆς Περι (sur), οἶον, ΑΚ,

Εἶπατε, δότε μοι βουλήν, τί λέγετε εἰς τοῦτο;

Εἰσβαίνω (entrer). Οἱ ἀόριστοι μόνον, Εἰσέβην ἢ Σέβην, εὐρίσκονται εἰς χρῆσιν. Ζ. Νά.

Εἰσέρχομαι (entrer). Ἀόρ. Εἰσῆλθον. Ζ. Ὀντως.

Ἐκ, προθ. συνταγμένη μὲ ἀιτιατικὴν, καθὼς συντάσσεται σήμερον ἢ Ἀπὸ, οἶον, ΒΧ,

Ἐκ τῆς σελήνης ἔπεσεν ἐκείνη τὰς ἀγκάλας.

Καὶ ΣΣ,

Δοιπὸν ἐχάθην ἢ φιλία τελείως Ἐκ τὸν κόσμον,

Ἐχάθηκεν ἐμίσεισεν ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους·

Καὶ κείνοι ὅπου κουμπόουνται καὶ λέγουν καὶ ἔχουν φίλους,

Οὐδὲν κατέχουν τίποτας, ἔσφαλαν καὶ πλανῶνται.

Ζ. Οὐδέν. Καὶ Τέρι.

Ἐκδέχομαι. Ζ. Αἶ, καὶ Κόρακας.

Ἐκδικοῦμαι, ἐκδίκησις. Ζ. Ἐγδικαιῶνομαι, καὶ Ἐγδίκησις.

Ἐκκλησιαστικός. χυδ. Κλησιαστικός. Ζ. Ἐξαγορευτής.

Ἐκλαμπρος. Ζ. Συγχαρίκιον, καὶ Ψῆμι.

Ἐκλεκτός. Ζ. Διαλεκτός.

Ἐκστατικός. Ζ. Γίνομαι.

Ἐκτραχηλισμένα. Ζ. Φυλλοκάλαμον.

Ἐλα. Ζ. Ἐρχομαι.

Ἐλαία (olive et olivier). 2) Σημεῖον φυσικὸν εἰς μέρη

τινα τοῦ σώματος ὡσεπιπολὺ μαῦρον (Ζ. Ζαρβός). Οἱ Ἴταλοὶ τὸ ὀνομάζουσι *Neno* ἀπὸ τὸ Λατινικὸν *Nævus*, τὸ ὁποῖον τὰ Γλωσσάρια ἐξηγοῦν « Φακὸς προσώπου. » Ἄλλα δὲ Γλωσσάρια, « Ὑπερσάρκωσις. »

ἘΛΑΦΡΟΣ. Ἐναντίον τοῦ Βαρύς. Ἐλαφρὸς ζυγὸς, Ἐλαφρὰ ξημία, Ἐλαφρὸν φορτίον, Ὁ ἀήρ εἶναι ἔλαφρότερος παρὰ τὸ νερόν.

Μεταφορικῶς, ἀνόητος, μωρὸς, τὸν ὁποῖον καὶ Ἐλαφρός οἱχοι συνθέτως οἱ Χῆροι λέγουσι. Ἄνθρωπος ἔλαφρός, Νοῦς ἔλαφρός, Κεφαλὴ ἔλαφρά. Ὅθεν ὁ Ἡσύχιος, « Ἐλαφρία μωρία » εἰς τὴν ὁποίαν σημασίαν τὸ ἐμεταχειρίσθη καὶ ὁ Ἀπόστολος (Β. Κορινθ. α', 17). Οἱ παλαιοὶ ἐσήμαιναν τὸ αὐτὸ μὲ τὸ συνώνυμον *Κοῦφος* (Ἀριστοφάν. Βατρ. 1396),

Πειθῶ δὲ κοῦφόν ἐστι, καὶ νοῦν οὐκ ἔχων.

Ὁ δὲ Σοφοκλῆς (Ἄντιγ. 343) τὸ ἐσύνθεσε καὶ μὲ τὸ Νοῦς, « Κουφονόων ὀρνίθων. »

Ὅταν ὁ λόγος ἦναι περὶ φαγητῶν, σημαίνει τὸ εὐκολόπεπτος ἢ εὐκολοχώνευτος. Λέγομεν καὶ Ὑπνον ἔλαφρον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εὐκολα ἐξυπνίζεται τις.

ἘΛΕΝΙΟΝ. Οὕτω τὸ γράφει ὁ Δουκάγγιος· ὁ δὲ Σομαυέρας, Ἐλένι, καὶ τὸ ἐξηγοῦν διὰ τοῦ *Inula* ἢ *Enula*. Κατὰ τὸν Σπρεγγέλιον, εἶναι τὸ Ἐλένιον τοῦ Ἱπποκράτους καὶ τοῦ Διοσκορίδου (I, 27). Τὸ δὲ ἄλλο Ἐλένιον τοῦ Διοσκορίδου (I, 28), εὕρισκόμενον καὶ εἰς τὸν Θεόφραστον, εἶναι βοτάνη διάφορος, ὀνομαζομένη ἀπὸ τοὺς νεωτέρους *Teucrium creticum*.

ἘΛΘΙΜΟΝ. Ζ. Ἐρχομός.

ἘΛΙΘΟΣ, Ἐλληνιστὶ Ὀλυθος. Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Ἐστοιχείου.

ἘΛΜΙΓΓΟΒΟΤΑΝΟΝ. Οὕτω τὸ γράφει ὁ Δουκάγγιος,

φέρων ὁμως καὶ τὴν ὀρθοτέραν γραφὴν ἀπὸ Ἀλέξανδρον τὸν Τραλλιανόν, Ἐλμινθοβότανον (coralline ou mousse de Corse). Σήμερον ὀνομάζεται, Μερμηγκοβότανον (Μυρμηγκοβότανον).

ἘΜΑΥΤὸΝ βαρβάρως, ἀντὶ τοῦ Ἐαυτόν. Ζ. Τάσσω.

ἘΜΠΕΡΙΔΕΨΩ ἢ Ἐμπεριδένω. Ἐμπεριδεμένος (mélé, brouillé). « Ἐμπεριδεμένα ἢ Ἐμπερδεμένα ὡς τῆς λολῆς τὰ » μαλλία » παροιμ. *melés comme les cheveux d'une folle*.

ἘΜΠΗΓΩ (χυδ. Μπήγω). Εἰς τοῦ Πτωχοπροδρόμου τὸ ποίημα (Ἄτακτ. I. σελ. 195 καὶ 201) ἠπόρησα περὶ τοῦ στίχου, « Ἀπ' αὐτοὺς ὁποῦ ἴμπήγουσιν κατὰ κάμπων ματζού- » κας » ὡς καὶ περὶ τοῦ διὰ μιᾶς λέξεως ὀνόματος Μπηγοματζούκης. Εὐρίσκω τώρα εἰς τὸν Σομαυέραν ταύτας τὰς λέξεις, « Ἐμπήγω τοὺς κάμπους, *accampare* » ἐκ τοῦ ὁποίου συμπεραίνεται, ὅτι Μπηγοματζούκην ὀνόμαζαν οἱ Γραικορωμαῖοι, τὸν Γαλλιστὶ λεγόμενον *pionnier*. Ὁ Κάμπος εἰς τὸν στίχον τοῦ Πτωχοπροδρόμου σημαίνει τὸ Στρατόπεδον (camp).

ἘΜΠΙΣΤΑ, ἐπίρρ. πισῶς εἰλικρινῶς (*de bonne foi, sincèrement*). Ζ. Κατά.

ἘΜΠΙΣΤΕΨΟΜΑΙ (*se confier, avoir de la confiance*). Ζ. Μαίνομαι. Ἄνθρωπος ἐμπιστευμένος (*homme de confiance, homme sûr*).

ἘΜΠΛΕΚΩ, καὶ μὲ δύο προθ. Ἐνεμπλέκω, ἀμετάβ. (Ἐμπλέκομαι). Ζ. Ἄκμι, καὶ ὅσα ἐσημειώθησαν ἄλλοῦ (Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 335) περὶ τούτου.

ἘΜΠΌΔΙΟΝ. Ζ. Ἐμποδον.

ἘΜΠΌΔΙΣΤΡΟΝ. Ζ. Ἐμποδον.

ἘΜΠΟΔΟΝ (obstacle, empêchement), οἶον ΘΚ,

Νά προσκυνήσουν τὸν σταυρὸν χωρὶς τινὸς ἐμποδίου.

(Ζ. Κεφαλόνω). Σήμερον λέγομεν Ἐμπόδιον. Ὁ Σομαυέρας ἔχει καὶ Ἐμπόδιον.

ἘΜΠΌΡΙΟΝ, ἀλλαγὴ φυσικῶν ἢ τεχνητῶν πραγμάτων πρὸς ἄλλα ὁμοία, ἢ πρὸς ἀργύριον (trafic, commerce).
2) Τόπος ξένος, ὅπου ἔμπορος ἢ ἔμποροι καταστένουσιν κατοικίας καὶ ἀποθήκας (comptoirs, factoreries), διὰ τὰ πραγματεύονται οἶον (παρὰ Δουκαγγ. σελ. 382),

Ἐσωσαν σὴν Βελίγοστην, ἐκεῖσε ἀπεξέυσαν,
Ἐκαψαν τὸ ἐμπόριον, τὸ κάσρο μόνον ἀφήκαν.

ἘΜΠΡΟΔΈΝΩ καὶ Ἐμπροδένω (enlacer, faire tomber dans le piège), οἶον ΣΦ,

Καὶ ναύρουσιν πρωτοζαριστὴν καὶ τὸν Ἐμπροδαιίσουσιν,
Καὶ τὰ τοῦσ δώσει τὸ ταυλὴν, καὶ ἐμπρός του τὰ τὸ θέσουσιν.

Ἰσ. γρ. **ΤΟΥΪ ΔΩΣΟΥΝ**. Καὶ πάλιν ΣΦ,

Ἡ πολιτικὴ ὅτε γρικὰ καὶ ἔχη τὰ κερδέση,
Περιλαμπάνη σε σφικτὰ ὡς διὰ τὰ σε ἐμπροδέση.

Ἰσ. ἘΜΠΡΟΔΈΣΟΥΝ εἰς τὸν πρῶτον στίχον· καὶ τότε εἶναι τὸ αὐτὸ ῥῆμα μὲ τὸ Ἐμπροδέση τοῦ τελευταίου, καὶ τῆς αὐτῆς σημασίας μὲ τὸ ἀνωτέρω Ἐμπροδένω. Ζ. Ἐμπεριδεύω.

Ταυλὴν (γρ. Ταβλίον) ἤγουν **Τάβλιον** (tablier) ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν tabula. Σήμερον τὸ προφερόμενον προπαροξυτόνως, **Τάβλιον**, ὅταν ὁ λόγος ἦναι περὶ τοῦ σανιδίου, ὅπου παίζονται οἱ πεσσοὶ (dames du trictrac), τὸ ὀνομαζόμενον ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς Ἀβάκιον, ἢ Πλινθίον. Ὅτε δὲ σημαίνομεν τὴν τράπεζαν, ἐπάνω τῆς ὁποίας θέτονται τὰ φαγητὰ, ἢ τὸ σανί-

διον ὄπου ἀριθμοῦνται ἀργύρια, ὀνομάζομεν ἐκείνην μὲν, Τάβλαν, καὶ Ταβλίον (table) παροξυτόνως, τοῦτο δὲ πάλιν, Τάβλιον προπαροξυτόνως, ἢ Ἀσπροσάνιδον.

ἘΜΠΡΟΣ (devant, avant). Ζ. Λιγομάρα.

ἘΜΠΡΟΣ ὈΠΪΣΩ, (à reculons), Πρὸς ὀπίσω, καὶ χυδ. Πρὸς ἐπίσω. Ζ. Ἀφ' ὧν.

ἘΜΠΡΟΣΘΕΝ ἢ Ἐμπρὸς (devant), ἤγουν εἰς τόπον ὅπου βλέπουν κατ' εὐθείαν τὰ ὀμμάτια. Λέγομεν καὶ Ἐμπροσθα, διὰ τοῦ ᾱ, ὡς ἔλεγον οἱ Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς (Ἰδ. BECKER, *Anecdol. Græc.* pag. 563).

Μεταφορικῶς, Πάντοτ' ἔμπρὸς μου εὐρίσκεται, Πάντοτ' ἔμπροσθέ μου τὸν ἔχω· τούτέστι μ' ἐμποδίζει νὰ κάμω τίποτε, μ' ἐνοχλεῖ, μὲ βαρύνει. Τοῦτο εἶναι τὸ Ἐπιπροσθεῖν τῶν παλαιῶν, ταυτόσημον τοῦ Κωλύειν. Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν ἐμεταχειρίζοντο καὶ τὸ Ἐμποδῶν ἐπίρρημα, οἶον (Ἀριστοφάν. Σφ. 246),

————— τῷ λύχνῳ πάντη διασκοπῶμεν,
Μή που λαθῶν ἡμᾶς τις ἐμποδῶν κακόν τι δράσῃ.

Τὸ ἐναντίον του εἶναι Ἐκποδῶν, κοινῶς Ἀπέμπροσθεν ἢ Ἀπεμπρὸς (de devant) οἶον, Φεῦγε ἀπεμπρὸς μου, ὡς ὁ Ἀριστοφάνης (Σφ. 949),

Πάρεχ' ἐκποδῶν· ἐγὼ γὰρ ἀπολογήσομαι,
φύγε ἀπεμπρὸς μου, ἐγὼ θέλω ἀπολογηθῆν.

ἘΜΠΡΟΣΤΕΛΛΑ, οἶον Β,

Ἡ ἐμπροστέλλα τῶν Περσῶν σαράντα χιλιάδες·
Καὶ οἱ Ῥωμαῖοι τρέχουσιν ὡς γύπες εἰς τὸ βρῶμα.

Δὲν εἶναι σαφές, ἂν Ἐμπροστέλλαν νοῆ κυρίως τὸ μέτωπον τῆς παρατάξεως, τὴν πρώτην ἀράδα (la première

ligne), ἡ ἐξαιρέτως τὸ Ἴππικὸν (*la cavalerie*), συνεκδοχικῶς, ἢ μᾶλλον καταχρηστικῶς, ἀπὸ τὸν *σηθισῆρα* (*poitrail*) τῶν ἵππων, τὸν ὁποῖον ὁμως συνηθέστερον ὠνόμαζαν Ἄντελήναν καὶ Ἐμπροσθελήναν (Ἰδ. Ἄτακτ. I, σελ. 43).

ἘΜΠΙΩΘΩ. Καὶ ὁ Δουκάγγιος καὶ ὁ Σομαυέρας, διὰ τοῦ *ᾱ*, Ἄμπώθω, ἀλλὰ μὲ διάφορον ἐξήγησιν, ὁ πρῶτος (σελ. 63) ἀπὸ τὸ Ὠθω ἢ Ὠθῶ « Ἄμπώθειν, *depulsare, depellere,* » ὠθίζειν, ἀπελαύνειν » φέρων καὶ μαρτυρίαν (ἀπὸ τὸν Ἀπολλ. ἐν Τύρ.) τὸν ἐξῆς στίχον,

Καὶ ἀμπόθη τον ὁ ἄνεμος, κ' ἡ θάλασσα τὸν βγάνη.

Ὁ δὲ Σομαυέρας, « Ἄμπώθω, κουντῶ μὲ δύναμιν, *cacciar* » *dentro à forza.* » Ἄν καὶ αἱ δύο ἐξηγήσεις ἐμφαίνωσι τι κοινὸν, τὸ Ὠθεῖν (*pousser*), ἡ πρώτη ὁμως σημαίνει ὠθησιν ἀδιόριστον, ἡ δὲ τοῦ Σομαυέρα ὠθησιν ὠρισμένην πρὸς μέρος τι, καὶ ἐξαιρέτως κοῖλον, ὁποῖα ἤθελ' εἰσθαι φελλοῦ ἢ ἄλλου τινὸς πώματος, μὲ τὸ ὁποῖον φράσσομεν τὰ σώματα τῶν βωκαλίων ἐμβάλλοντες μὲ βίαν (*faire entrer de force, enfoncer*) ἢ μαχαιρίου ἐμπηγομένου ἀπὸ τινὰ μὲ σκοπὸν νὰ πληγώσῃ ἢ καὶ νὰ φονεύσῃ (*plonger l'épée dans*), κατὰ τὸ ἄλλοῦ (Ἄτακτ. I, σελ. 288) σημειωθὲν παράδειγμα. Κατὰ ταύτην λοιπὸν τὴν σημασίαν τὸ ῥῆμα εἰς τὸν Ἀπολλώνιον καὶ εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν ἴσως μετεστράφη εἰς τὸ Ἄμπώθω ἀπὸ τὸ Ἐμπώθω, ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα παραδείγματα (Ζ. Ἀντάμα καὶ Ἐντάμια. Τὸ Ἐμπώθω τοῦτο παράγεται ἀδιάσως ἀπὸ τὸ Ἐμπόω, ὡς τὸ Γνώω ἔγενεν εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν Γνώθω, καὶ τὸ Νοῶ, Νοιώθω. Τοῦ Ἐμπόω ἡ κυρία σημασία εἶναι Ἐμπήγω τι, διὰ νὰ φράξω (*boucher*), καὶ τὸ ῥηματικὸν του, Ἐμπωμα, ὡς ἀπὸ τὸ ἀπλοῦν Πόω εἶχαν οἱ παλαιοὶ τὸ Πῶμα (*bouchon*). Τοῦτο πρῶτον ἐσήμαινε τὸ Ἐμπώθω,

ἔπειτα, καταχρηστικῶς ἐσήμανε καὶ τὸ ἀπλῶς κουντῶ τι, μεταβαλθὲν βαρβάρως εἰς τὸ Ἀμπώθω. Τούτου μαρτύριον ἀκόμη, ὅτι τὸ Ἀμπώθω ἐλέγετο καὶ Ἀμπώνω (κατὰ τὸ Νοιώνω καὶ Νοιώθω), ἤγουν ἀπὸ τὸ αὐτὸ πάλιν Ἐμπόω, Ἐμπόνω (ὡς Χρυσόω, Χρυσόνω), ὅπου δὲν ἔχει πλέον τόπον τὸ Ὠθῶ. Ζ. καὶ Πόθω.

ἘΜΨΥΧΟΣ (animé, doué d'une ame). Ζ. Νά.

ἘΝΕ, ἢ Ἐνεν ἢ Ἐνι, σήμερον εἶναι (est), οἶον ΘΚ,

Ὅποιοι ἔνε χριστιανὸς, τὴν πόλιν ἄς τὴν κλαύση.

Καὶ πάλιν, ΘΚ,

Καὶ τοῦτο ἔνεν ἀληθές, στοχάσου καὶ νὰ τόβρης.

Καὶ πάλιν, ΘΚ,

Ὅτι ἐνι τοῦ κόσμου χαλασμός, ὡς τὸν καιρὸν τοῦ Νῶε

Καὶ, Ἐνεν, πληθύντ. (sont), οἶον ΘΚ,

Ποῦ ἔνεν οἱ φιλόσοφοι ῥητορικὸὶ Ῥωμαῖοι;

Οἱ στίχοι εἶναι ἀπὸ τὸν Θρηῖνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ποιήματα οὕτως ἐπιγραφόμενα. Θρηνεῖ ὁ ποιητὴς τὴν ἀπὸ τοὺς Τούρκους ἄλωσιν, καὶ τὴν πτώσιν τῆς Γραικορωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας. Κατὰ δυσυχίαν, οἱ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ φιλόσοφου καὶ ῥήτορες ἦσαν οἱ Διπλοκαλαμαράτοι καὶ Τετρακαλαμαράτοι τοῦ Πτωχοπροδρόμου (Ἴδε Ἄτακτ. I, Προλεγόμεν. σελ. λζ', σημ. 2).

ἘΝΕΜΠΛΕΚΩ. Ζ. Ἀκμί.

ἘΝΕΧΟΜΑΙ, εἶμαι χρεώσης, νὰ πράξω τι, ἐν βάρει ποινῆς ἀπὸ τοὺς νόμους, ἂν τὸ ἀμελήσω. Ἐλεγαν βαρβάρως καὶ Ἐν-

τέχομαι με προσθήκην τοῦ τ̄. (Ἴδε Δουκάγγ. λέξ. Ἐντέχεσθαι καὶ Προβελήτζη).

ĒNI. Z. Ēνε.

ĒNNOIA (projet, dessein), οἶον AK,

Υἱέ μου ἂν ἔχης μέριμναν ἢ ἔννοιαν εἰς νοῦν σου,
Νὰ κάμης πράγμα τίποτες ὅπου ποθεῖς καὶ θελεῖς,
Βλέπε μὴ λέγεις φανερώς τὸν λογισμὸν σου ὄλον.

Σήμερον τὸ μεταχειρίζομεθα πλέον εἰς σημασίαν τοῦ φροντίς, μέριμνα (souci), οἶον A i ἔννοιαι καὶ τὰ βήσανα μ' ἐγήρασαν. Τὸ ῥῆμα ὁμοῦς Ἐννοιάζομαι (χυδ. Ἐγνοιάζομαι) σημαίνει ἀπλῶς τὸ φροντίζω.

ĒNNOIÁZOMAI. Z. Ēννοια.

ĒNTALÓNŌ, θαμβόνω (éblouir). Ὁ Σομαυέρας καὶ ὁ Δουκάγγιος τὸ γράφουν Ἐνταλώνω. Ἀπὸ ῥῆμα ἀμάρτυρον Ἐνταλόω (ὡς ἀπὸ τὸ Χρυσόω τὸ Χρυσόνω), τοῦτο δὲ πιθανὸν ὅτι ἀπὸ τὸ Τάλως· « Τάλως, ὁ ἥλιος » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Ἐν ἀπὸ τὰ θαμβόνοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶναι καὶ ἡ εἰς τὸν ἥλιον ἀτένις. (Ἴδ. Ἄτακτ. I, σελ. 164).

ĒNTÁMA (ensemble). Κακῶς λέγεται Ἄντάμα, ἐπειδὴ εἶναι ἀπὸ τὸ Ἐν τῷ ἄμα, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὰ ἐξῆς παραδείγματα, οἶον, BX,

Ἰσθήκει δὲ καὶ Βέλθανδρος ἘΝΤÁΜΑ μετ' ἐκείνους.

Καὶ πάλιν, BX,

Φωνάς τρανάς ἐφώναξαν οἱ πάντες ἘΝ Τῷ ἌΜΑ.

Καὶ τρίτον, BX,

Ἦρα οὐκ ἐδιέβαινε νὰ μὴ εὐρεθοῦν ἘΝΤÁΜΑ,
Ἡ κλίνη τοὺς ἐχώριζεν, ἡ κοιτὴ δὲ καὶ μόνον.

Ἐλεγαν καὶ Ἐνταμῶς, οἶον ὁ αὐτὸς ΒΧ,

Καὶ τοῦ ῥηγὸς κατόπισθεν, καὶ ἐνταμῶς κυνηγοῦσιν.

Καὶ Ἐνταμοῦ (Ἰδ. Δουκάγγ. λέξ. Μπουφα). Τοῦτα δὲ ἴσως εἶναι ἀπὸ τὸ Ἐν τῷ ὁμῶς, καὶ Ἐν τῷ ὁμοῦ.

ἘΝΤΑΡΑ, οἶον, Β,

Ταῦτά λεγεν ὁ δυσυχῆς μὲ πόνους καὶ μὲ δάκρυα·

Καὶ ἐκ τοῦ πόνου τῆς καρδίας ἐξέβαιεν ἘΝΤΑΡΑ.

Συχνότερα γράφεται Ἀντάρα· καὶ ταύτην τὴν γραφὴν ἔχει καὶ ὁ Σομαυέρας μὲ ἐξήγησιν, « Brezza, tempesta di » venti et pioggia » (Γαλλ. orage). Ὁ Δουκάγγιος εἰς τὸ Ἐντάρα (σελ. 389), φέρει τοὺς ὁποίους ἔφερα κ' ἐγὼ ἀνωτέρω δύο στίχους, ἀλλὰ χωρὶς ἐξήγησιν. Εἰς δὲ τὸ Ἀντάρα (σελ. 82) ἐξηγεῖ τὴν λέξιν ὡς συνώνυμον τοῦ Ἀνταρσία rebellio (Γαλλ. rebellion, révolte, soulèvement), ἀπὸ τὸ Ἀνταίρω. Τὴν σήμερον δὲν γνωρίζομεν πλὴν τὴν διὰ τοῦ ᾱ γραφὴν, Ἀντάρα, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν τὸ ἐξηγεῖ ὁ Σομαυέρας σημασίαν. Ἄν δὲν πλανῶμαι, ἡ λέξις εἶναι φθαρμένη ἀπὸ τὸ Ἀνταερία, ἐπειδὴ εὐρίσκεται εἰς τὰ Λεξικά μας καὶ Ἀρικόν, ὁ σφοδρὸς ἄνεμος (vent impétueux), ἀντὶ τοῦ Ἀερικόν. Εἶναι λοιπὸν ἡ Ἀνταερία, σφοδρῶν ἀνέμων ἀντίστασις, ἀντανεμία· διότι μεταχειρίζομεθα πολλάκις τὸ Ἄηρ εἰς τὴν σημασίαν τοῦ Ἄνεμος. Ἐμπορεῖ βέβαια νὰ σημαίνῃ ἡ Ἀντάρα καὶ τὴν Ἀνταρσίαν (soulèvement), ὅχι ὁμῶς ὡς τῆς αὐτῆς συγγενείας λέξις, ἀλλὰ μεταφορικῶς, ὡς καὶ τῶν Γάλλων τὸ orage μεταφέρεται συχνὰ εἰς τὰς δημῶδεις ταραχάς. Ἰδοὺ πῶς εἰκονίζει ὁ Αἰσχύλος (Προμ. δεσμ. 1093) τὴν Ἀντάραν,

Σκιρτᾶ δ' ἈΝΕΜΩΝ

Πνεύματα πάντων, εἰς ἄλληλα

ΣΤΑΣΙΝ ἀντίπνουν ἀποδεικνύμενα.

ΕΝΤΑΥΤΩ, ἐπίρρ. εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν (*en même temps*). Ἐπειδὴ τὸ Ἐν τῷ ἅμα, ἐσυντέθη εἰς ἐπίρρημα τὸ Ἐντάμα, εὐλογον μὲ φαίνεται νὰ λέγωμεν καὶ Ἐνταυτῷ ἀντὶ τοῦ Ἐν τῷ αὐτῷ, ἢ Ἐν ταὐτῷ. Ζ. Ἐντάμα, καὶ Ἄφοῦ.

ΕΝΤΡΕΠΟΜΑΙ, αἰσχύνομαι, συζέλλομαι, σέβομαι (*avoir honte, respecter*). Ζ. Παροῦ. Ἡ σημασία εἶναι παλαιά. « Οὐτ' ἐκείνους τοὺς λόγους αἰσχύνῃ, οὔτε ἡμῶν τῶν νόμων » ἐντρέπη » εἶπεν ὁ Πλάτων (*Κρίτων* σελ. 52). Λέγει καὶ ὁ Σοφοκλῆς, « Οὐδὲν ἐντρέπη ἐμοῦ γε » (*Ἡλεκτρ.* 519), λαδῶν ἀφορμὴν ἀπὸ τὴν Ἰλιάδα (ὁ, 553) τοῦ Ποιητοῦ, ὅπου ὁ Ἐκτωρ λέγει πρὸς τὸν Μελάνιππον,

Οὐδέ νύ σοί περ

Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, ἀνεψιοῦ καταμένοιο ;

Ἐλεγαν καὶ Διατρέπομαι, εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν. Ἴδε τὰ ἀλλοῦ (*Πρόδρ.* Ἑλλ. βιβλιοθ. σελ. 301) σημειωθέντα, εἰς τὰ ὁποῖα προσθέτω φράσιν τῆς γλώσσης καὶ τῆς σημερινῆς καὶ τῆς παλαιᾶς ἰδίαν, τὸ Ἐντρέπομαι τί τινά, ἀντὶ τοῦ χρεωσῶ τί εἰς τινά. Οὕτω λέγομεν, 'Τί τὸν ἐντρέπομαι; Δέν τον ἐντρέπομαι τίποτε (*je ne lui dois rien*). Παρόμοια εἶπεν ὁ Ἡρόδοτος (I, 61) περὶ τῶν Πεισιπρατιδῶν, » Ἥγειρον δωτίνας ἐκ τῶν πόλεων, αἵτινές σφι προηδέατό κού » τι » Ἐμάζευαν δῶρα ἀπὸ τὰς πόλεις, ὅσαι πρότερον τοὺς ἐντρέποντο τί, ἤγουν τοὺς ἐχρεωσοῦσαν. Καὶ πάλιν (III, 140), « Τίς ἐστὶ Ἑλλήνων εὐεργέτης, ᾧ ἐγὼ προαιδεῦμαι; » 'Τίν' ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας ἐντρέπομαι κάμμίαν εὐεργεσίαν; ἤγουν χρεωσῶ, ἢ ὡς εἶπεν ὁ Θουκυδίδης (I, 32) προοφείλω εὐεργεσίαν.

ΕΝΤΡΟΠΑΛΟΣ (*pudique, modeste*) ΑΚ,

Υἱέ μου ἄς ἦσαι ἐντροπαλός, καὶ ὅταν συντυχένης,

Ἄς ἐνὶ ὁ λόγος σου ὀρθός, τὰ δὲ λαλεῖς, ἀλήθεια.

Ἐντροπαλός, ἀπὸ τὸ Ἐντρέπω, ὡς ἀπὸ Τρέχω, Τροχαλός. Ἡ κυρία του σημασία ἦθελ' εἶσθαι, συρόμενος ἢ τρεπόμενος εἰς τὸπίσω, ὅθεν ῥῆμα παράγωγον τὸ Ἐντροπαλίζομαι, καὶ ὁ Ἐντροπαλιζόμενος τοῦ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. λ', 547).

ἘΝΤΡΟΠῆ (honte, déshonneur). Ζ. Παροῦ.

ἘΝΤΡΟΠΙΑΪΩ (confondre, couvrir de honte), τὸ παθητικ. Ἐντροπιάζομαι (être confondu, couvert de honte), ἢ μετοχ. Ἐντροπιασμένος (perdu d'honneur). Ζ. Ξένος. 2) ὅταν ὁ λόγος ἦναι περὶ ἀνδρὸς σχετικῶς πρὸς γυναῖκα, Τὴν ἐντροπίασε, σημαίνει τὴν ἐγνώρισε βιάσας ἢ ἀπατήσας (violenter, ἢ séduire). Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν ἐμεταχειρίσθησαν οἱ παλαιοὶ τὸ Αἰσχύνω καὶ τὸ Καταισχύνω, ὡς ἐσημειώθη ἀλλοῦ (Πρόδρ. Ἑλλ. βιβλιοθ. σελ. 312 καὶ 366, καὶ Ἰσοκρατ. τόμ. II, σελ. 47, καὶ 324).

ἘΞΆΓΓΟΝΑ. Ζ. Ἐξάγκωνα.

ἘΞΆΓΚΩΝΑ. ἐπίρρημ. (les mains liées en arrière), οἶον, Β,

Σίδηρα εἰς τοὺς πόδας των, ἐξάγκωνα δεμένους,
Μὲ τὸ σχοινὶν εὖν τράχηλον ὡς καταδικασμένους.

Λέγομεν καὶ Ὀπισθαγκωνά εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶπε καὶ ὁ Οὐῖργίλιος, manus post terga revinctum (*Æn.* II, 57). Ἐκ τούτου καὶ τὸ ἐξῆς ῥῆμα.

ἘΞΑΓΚΩΝΙΖΩ (lier les mains de quelqu'un derrière le dos), οἶον, Β,

Καὶ δένουσι τὰς χεῖράς του κ' ἐξαγκωνίζουσιν τον.

Καὶ Ὀπισθαγκωνίζω. Ζ. καὶ Φυλλοκάλαμον.

ἘΞΑΓΟΡΕΥΤΗΣ, πληθυντ. ἘΞΑΓΟΡΕΥΤΑΙ και χυδ.
Ἐξαγορευτάδες (confesseurs), οἶον, ΘΡ,

Και θέρισε τὸν πῖσκοπον κ' ἔκοψε τοὺς παπάδες,
Διακόνους και κλησιαστικούς και τοὺς ξαγορευτάδες.

Ὁ Ἐξαγορευτῆς λέγεται και Ἐξομολογητής. Ὁ Δουκάγγελος δὲν ἐσημείωσε πλὴν τὴν πρώτην λέξιν· ὁ Σομαυέρας ἐθησαύρισε και τὰς δύο. Ὀνομάζομεν συνεχέσερον ἀκόμη τὸν ἔξαγορευτὴν, Πνευματικὸν (ἔλλειπτ. τοῦ Πατέρα). Και τὰ ῥήματα Ἐξομολογῶ, Ἐξαγορεύω (confesser), και Ἐξομολογοῦμαι, Ἐξαγορεύομαι (se confesser). Και ἐπειδὴ περὶ ἔξομολογήσεως ὁ λόγος, δὲν εἶναι περιττὸν νὰ προσθέσω, ὅτι ἡ ἔξομολόγησις (ἡ κρυφὴ λέγω, ἐνὸς εἰς ἓνα πνευματικὸν) τῶν ἀμαρτημάτων, ἦτον ἄγνωστος εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐκκλησίαν· οὐδ' ἤρχισε νὰ ἐμβαίνη κατὰ μικρὸν εἰς τοὺς χριστιανούς, πλὴν μετὰ τὴν τετάρτην ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα (Ἰδ. SUICER. *Thesaur. ecclesiast.* V. Ἐξομολόγησις, σελ. 1143-1150). Και τότε, ἀφειμένη εἰς τὴν ἐκούσιον καθενὸς βουλήν, ἕως οὗ ὁ Πάπας Ἰννοκέντιος ὁ τρίτος, εἰς τὴν συγκροτηθεῖσαν (ἔτ. 1215) ἀπ' αὐτὸν ἐν Λατεράνῳ σύνοδον, τὴν ἐπέβαλεν ὡς χρέος εἰς τοὺς λαούς του (Ἰδ. MOSHEIM, *Hist. eccles.* tom. I, pag. 496, et III, pag. 209).

ἘΞΑΪΡΕΤΟΣ (distingué, excellent). Ζ. ὄντως.

ἘΞΑΛΛΑΦΡΙΖΩ (alléger). Ζ. Δαμίν.

ἘΞΑΝΑΣΠΩ (a rracher). Ζ. Οὐδέν.

ἘΞΑΝΟΪΓΩ (épier, observer). Ζ. Καῦχος.

ἘΞΆΠΤΩ, ἐνεργ. βάλλω πῦρ εἰς ὕλην καύσιμον (allumer). Οὐδέτ. Ἐξάπτει ἡ καιομένη ὕλη ἀπὸ τὸ πῦρ (s'allumer). Φύσα τὰ ξύλα, ἕως νὰ ἐξάψωσι. Και μεταφορικῶς

Ἐξῆψεν ὁ θυμός του (sa bile s'est allumée), καὶ Ἐξῆψεν ἀπὸ τὸν θυμόν του (il s'est transporté de colère).

ἘΞΕΛΑΦΡΩΝΩ καὶ Ἐξελαφρύνω. Ζ. Δαμίν.

ἘΞΕΠΙΤΗΔΕΣ. Ζ. Ἐπίτηδες.

ἘΞΕΣΤΗΚΩΣ (hors de soi-même). Ζ. Γίνομαι.

ἘΞΗΛΩΝΩ, διαλύω τὸ ἐνωμένον, καὶ κυρίως τὸ συνδεμένον μὲ καρφία. Ὁ ὠρολογᾶς ἐξηλόνει τὸ ὠρολόγιον, ὅταν τὸ διαλύει εἰς τὰ μέρη του. 2) χωρίζω τὰ συρράμενα (découdre), οἶον, Ἐξήλωσα τὸ φόρεμα. 3) μεταφορικ. Ἐμποδίζω τὸν ἐργαζόμενον ἀπὸ τὸ ἔργον του, ἢ τὸν συλλογίζόμενον ἀπὸ τὴν προσοχὴν του (détourner, distraire). Τὸν ἐξήλωσεν ἀπὸ τὴν προσευχὴν, ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν, Μή μ' ἐξηλόνης, ἢ Μή μου ἐξηλόνης τὸν νοῦν. 4) Μεταβάλλω ἀπὸ τάξιν εἰς ἀταξίαν, ἀπὸ ὑγίαν εἰς νόσον (déranger)· ὅθεν, εἰς τὸ παθητικόν, Τὸ ὠρολόγιον ἐξηλώθη, ὅταν δὲν δείχνη πλέον τὰς ὥρας, ἢ τὰς δείχνη ἄτακτα, Τὸ στομάχιον ἐξηλώθη, ὅταν δὲν χωνεύη τὰ φαγητά, ἢ τὰ χωνεύη κακά. Ἐξηλωμένην γυναικᾶ λέγομεν, ἥτις ἔπαυσε νὰ γεννᾷ, ὅχι δι' ἡλικίαν, ἀλλὰ διὰ πάθος, ἢ νόσον.

Κακῶς γράφουν τὰ λεξικά Ξυλώνω, καὶ Ἀποξυλώνω, διὰ τοῦ υ, γραφὴν τῆς ὁποίας καὶ ἡ σημασία εἶναι διάφορος. Ζ. Ἀποξυλώνω.

Τὸ Ἐξηλόνω εἶναι τὸ αὐτὸ καὶ τὸ Ἐξηλώω, σύνθετον ἀπὸ τὴν πρόθεσιν Ἐξ καὶ τὸ ῥῆμα Ἡλώω, τὸ καρφώνω. Ὅθεν σημαίνει κυρίως τὸ κοινῶς λεγόμενον Ξεκαρφώνω. Ὅτι δὲ αὕτη εἶναι ἡ παραγωγὴ καὶ ἔτυμολογία του, μαρτυρεῖται ἀπὸ τὸ ἐναντίον του, Προσηλόνω (Προσηλώω), καὶ τὰς ἀπὸ τοῦτο φράσεις· Εἶμαι προσηλωμένος, ἢ Ἐχω τὸν νοῦν μου προσηλωμένον εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, εἰς

τὴν σπουδὴν, ἡγουν καταγίνομαι εἰς αὐτὰ μὲ τόσῃν προσοχῇ, ὡς νὰ ἤμην προσκαρφωμένος.

ἘΞΙΣΤΑΜΑΙ. Ὁ παρακείμενος τοῦ Ἐξίσημι, εἰς τὸν Β,

Ἐτρόμαξεν, ἐξέσηκεν, ἐφύρθην, ἐπαγώθην,

ἢ ἀπὸ συνήθειαν, ἢ κατὰ μακαρονισμόν. Τὸ ν̄ εἰς τὸ Ἐφύρθην καὶ Ἐπαγώθην, εἶναι χυδαϊκὸς πλεονασμός.

ἘΞΟΔΙΑΖΩ καὶ Ἐοδιάζω (dépenser). Ζ. Ἰδικός.

ἘΞΟΡΘΩΝΩ (venir à bout, réussir). Ζ. Ἦν.

ἘΞΟΡΙΖΩ (bannir). Ζ. Ξένος.

ἘΞΩΠΟΥΛΩ. Ζ. Χαροκοπῶ.

ἘΞΩΣΤΕΓΟΝ, τὸ ἐξέχον ἀπὸ τὴν πατωσίαν μέρος τοῦ οἴκου, τὸ ἔξω τῆς σέγης καὶ ἐπάνω τοῦ δρόμου.

Ἐὰν τὸ ἐξώσεγον σκεπάζεται ἀνωθεν μὲ τὴν αὐτὴν ὀροφὴν τοῦ οἴκου, καὶ ἔχη παράθυρα, εἶναι τὸ βαρβαροτουρκικῶς λεγόμενον Σαχνισίνι· ἐὰν δὲ ἦναι πανταχόθεν ἀνοικτὸν, ἔχον μόνον ἔμπροσθεν κιγκλίδας (Κάγκελλα) σιδηρᾶς ἢ ξυλίνας, εἶναι τὸ βαρβαροϊταλικῶς λεγόμενον Μπαλκόνιον (Balcone).

Κακῶς γράφεται Ξόσεγον, καὶ ἔτι χειρότερα Ξέσεγον. (Ἴδε Δουκαγγ. λέξ. Ρίμνη).

ἘΠΑΙΝΕΪΩ (Ζ. Στάμενα). Τὸ αὐτὸ καὶ Ἐπαινῶ. Οὕτω λέγομεν καὶ Στερεύω καὶ Τελεύω, χωρὶς μεταβολὴν τῆς σημασίας, ὡς ἔλεγον καὶ οἱ παλαιοὶ Τυραννῶ καὶ Τυραννεύω, Ἀρχηγετῶ καὶ Ἀρχηγετεύω. Τὸ δὲ Φιλεύω (régaler) καὶ τὸ Φιλῶ (baiser) ἠλλαξαν μὲ τὸν σχηματισμὸν καὶ τὴν σημασίαν.

ἘΠΑΪΡΩ (χυδ. Ἐπέρνω καὶ Πέρνω).

Ἀπὸ τὸν σωζόμενον ἀόριστον, Ἐπῆρα, φαίνεται, ὅτι τὸ Πέρνω εἶναι παραφθορὰ τοῦ Ἐπαίρω. Φαίνεται δ' ἔτι καὶ ἀπὸ τὴν χρήσιν τῶν προγενεσέρων, οἱ ὁποῖοι ἐσήμαιναν τὸ αὐτὸ καὶ διὰ

τοῦ ἀπλοῦ Αἴρω· « Ὁ Καθολικός τὰς οἰκίας μου ἦρε. »
(Δουκάγγ. λέξ. Καθολικός).

ἘΠΑΚΟΥΜΒΙΖΩ. Ζ. Παγώνιον.

ἘΠΙΔΕΞΙΟΝ. Ζ. Ἄγγειον.

ἘΠΙΚΟΥΠΑ. Ζ. Κούπα.

ἘΠΙΣΚΟΠΟΣ, χυδ. Πίσκοπος (évêque). Ζ. Ἐξαγορευτής,
καὶ Μετά.

ἘΠΙΣΤΑΜΑΙ. Ζ. Φαυλατίζω.

ἘΠΙΤΑΓΟΥΪ, χυδ. Πιταγοῦ (à dessein, exprès). Ὁ
Δουκάγγιος τὸ γράφει Πιτακτοῦ· ὅθεν φαίνεται ἡ συγγένεια
καὶ τῶν δύο, τοῦ πρώτου ἀπὸ τὸ Ἐτάγη, τοῦ δευτέρου ἀπὸ τὸ
Τέτακται. Λέγει ὁ Ἡσύχιος (ἐξ ΕΔ) « Ἐξεπίταξ, ἐξεπίτη-
» δες. » Ζ. Ἐπίτηδες.

ἘΠΙΤΗΔΕΙΟΣ, χυδ. Πιτήδειος (convenable), οἶον
(Ἄπολλ. Τύρ.),

Ἐνα μνημόρην ὁμορφον πιτήδειο μαρμαρένο.

2) Ἐπιτήδειος εἰς τί, ἤγουν χρήσιμος, σύμφορος, οἶον
(Ἡροδότ. I, 115), « Ἐς τοῦτο ἐπιτηδεώτατος. » 3) Ἐπι-
τήδεια (ἐπίρρ.) ἢ, Μὲ τρόπον ἐπιτήδειον, ἤγουν, ἐπι-
δέξιον (adroit), εὐλογον (spécieux), ὡς εἶπε καὶ ὁ Θουκυ-
δίδης (VIII, 66) « Ἐκ τρόπου τινὸς ἐπιτηδείου. »

ἘΠΙΤΗΔΕΣ καὶ Ἐξεπίτηδες, συνώνυμα καὶ τὰ δύο τοῦ
Ἐπιταγοῦ, καὶ συνήθη ὁμοίως εἰς τὴν σημερινὴν, ὡς καὶ εἰς τὴν
παλαιὰν γλῶσσαν. Τὸ πρῶτον εὐρίσκεται εἰς τὸν Ἀριστοφάνην
(Ἐκκλ. 116),

Οὐκοῦν ἐπίτηδες ξυνελέγημεν ἐνθάδε.

Τὸ δεύτερον, εἰς τὸν Πλάτωνα (Φαιδ. σελ. 95), « Ἐξεπίτηδες
» πολλάκις ἀναλαμβάνω, ἵνα μὴ τι διαφύγη ἡμᾶς. »

ἘΠΩΔΥΝΑ, ἐπίρρ. (douloureusement). Ζ. Παροῦ.

ἘΡΓΟΧΕΙΡΟΝ (ouvrage , travail de mains). Ζ. Καλοσκοπίζω.

ἘΡΗΜΆΖΩ. Ὁ ἀόριστος εἶναι Ἐρήμαξα, καὶ Ἐρήμασα (dépouiller , réduire à la misère). Ζ. Γνώθω. 2) Ἐρημάζω, καὶ συνθέτως Κατερρημάζω (dévaster , ruiner).

ἘΡΗΜΟΣ (dépouillé de tous ses biens , réduit à la misère). Ζ. Μαχεύγω. Ἐχομεν καὶ σύνθετον Παντέρρημος, (ruiné de fond en comble). 2) πανάθλιος (misérable), οἶον (Ἄπολλ. τοῦ ἐν Τύρ.),

Δέν ἴδεν ἡ παντέρρημος, ΚΑΙ τὰ κακὰ παρμένα
Δέν ἀποδίθουσι καλὰ εἰς τέλος εἰς κἀνένα.

Τὸ ΚΑΙ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ Ὅτι, Δέν ἐκατάλαβεν, ὅτι τὰ κακῶς ἀποκτημένα δὲν καταντῶσι μέχρι τέλους εἰς ὠφέλειαν κἀνευός.

ἘΡΧΟΜΑΙ, τοῦ ὁποίου προσακτικὸν ἐδανείσθημεν ἀπ' ἄλλο ῥῆμα, τὸ Ἐλα, οἶον ΒΧ,

Λοιπὸν ἔλα νὰ φύγωμεν ἀφορητὶ καθόλου.

Τὸ Ἐλα, εἶναι τὸ παλαιὸν προσακτικὸν τοῦ Ἐλάω ῥήματος, ὅθεν καὶ τὸ ταυτόσημον Ἐλαύνω, ἀκόμη δὲ καὶ τὸ Ἐλεύθω, ὅθεν δανείζεται πολλοὺς χρόνους τὸ Ἐρχομαι (ἦλθον, ἔλθω, Ἐλεύσομαι). Ἡ συνωνυμία φαίνεται προσέτι ἀπὸ πολλὰς φράσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἀδιαφόρως ἐμεταχειρίζοντο τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο ῥῆμα, οἶον « Εἰς τοῦτο ἦλθε μανίας » καὶ « Εἰς τοῦτο ἦλασε » μανίας. » Ὁ Πίνδαρος, ἐπικαλούμενος τὴν Μοῦσαν, λέγει (Ἰσθμ. V, 48),

————— Ἐλα νῦν μοι πεδόθεν·
Λέγε, τίνες Κύκνον, τίνες ἔκτορα, πέφνον.

Τὸ ὁποῖον ὁ Σχολιαστὴς ἐξηγεῖ, « Πρόαγε εἰς τοῦμπροσθεν » Τὸ Ἐλα σήμερον δὲν σημαίνει τί πλέον παρὰ τὸ Ἐλθῆ (viens),

ὡς τὸ ἐναντίον του, Ἄμε, τὸ Ἄπελθε (Z. Ἄμε). Καὶ ὡς ἐκεῖνο, τὸ συντάσσομεν ὁμοίως μὲ ἄλλα ῥήματα ἀσυνδέτως, οἷον Ἐλα εἰπέ με, Ἐλα γράψε. 2) ἐπίσρεψε, γύρισε, οἷον, Ἐλα εἰς τὸν νοῦν σου, Ἐλα εἰς τὸν ἑαυτόν σου.

ἘΡΧΟΜΟΣ, ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐρχομένου (arrivée). 2) τὸ τέλος τῆς ἐνεργείας, ἤγουν ἡ παρουσία. Πολλὰ μ' ἐχαροποίησεν ὁ ἐρχομός σου, ἡ ὁ καλός σου ἐρχομός. Μὲ τὸν ἐρχομόν σου θέλουν ὄλα διορθωθῆν, ἤγουν ὅταν ἔλθῃς. Ὁ σχηματισμὸς τοῦ ὀνόματος τούτου (ἀπὸ τὸ Ἐρχομαι) εἶναι βάρβαρος, καθὼς καὶ ὁ Ὑπαγομός ἢ Ὑπαγεμός ἢ Παγεμός, ἀπὸ τὸ Ὑπάγομαι· καὶ τοιοῦτος, ὡς καὶ νὰ ἔλεγεσ Πλεκομός, ἀπὸ τὸ Πλέκομαι, ἢ Φερομός ἀπὸ τὸ Φέρομαι. Οἱ Γραικορωμαῖοι ἀντὶ τοῦ Ἐρχομός, εἶπαν Ἐθιμον (Δουκάγγ. σελ. 374), ἀπὸ τὸν ἄχρηστον ἐνεσῶτα (δηλαδῆ), Ἐλθω, ὄχι Ἐλληνικώτερον, ἴσως ὁμῶς ἀναλογικώτερον, ὡς ἀπὸ τὸ Ἐθω, Ἐθιμον. Τῶν παλαιῶν τὸ Ἐλευσις δὲν ἐφυλάχθη πλὴν εἰς τὸ σύνθετον Συνέλευσις.

ἘΣΜΙΓΟΜΑΙ. Z. Σμίγω.

ἘΣΤΑΙ, ἀντὶ τοῦ κοινοτέρου καὶ τότε καὶ σήμερον, Θέλει εἶσθαι (sera). Z. Ἰδικός.

ἘΣΧΑΤΌΓΗΡΟΣ (vieux, décrépité). Τοῦτο οἱ βωμολόχοι ἐπαρώδησαν εἰς τὸ Σκατόγερος (ὄνομα καὶ ἄσεμνον καὶ ἀφιλόνηρον), σύνθετον ἀπὸ τὸ Σκατά (excréments) καὶ τὸ Γέρων.

ἘΣΩ (dedans). Z. Νά. Σήμερον λέγομεν Μέσα.

ἘΣΩΒΡΑΚΟΝ. Z. Συντρόφιον.

ἘΣΩΤΙΚΑ (χυδ. Σωτικά). Z. Τίτια.

ἘΤΌΤΕΣ, ἀντὶ τοῦ Τότε (alors). Z. Γνώθω.

ἘΤΟΪΤΟΣ, ἀντὶ τοῦ Τοῦτος, καὶ τοῦτο πάλιν ἀντὶ τοῦ Οὔτος (celui-ci, ce, cet). Z. Ἐγρήγορα.

ΕΥΓΑΖΩ, Εὐγάλλω, ἢ Ἐβγαλλω, ἀπὸ τὸ Ἐκβάλλω, κατὰ μετάθεσιν καὶ ἐναλλαγὴν τῶν γραμμάτων βάρβαρον.

ΕΥΓΑΪΝΩ ἢ Ἐβγαίνω (sortir), ἀπὸ τὸ Ἐκβαίνω. Ὁ ἀόριστος Εὐγῆ. (Ζ. Ἐγρήγορα). Εὐγῆκαν. Ζ. Ῥάσσω.

ΕΥΓΑΤΙΖΩ (profiter, avancer, faire des progrès), οἶον, ΣΦ,

Ὁ μάστορας ὁ ζαριστὴς πιστεύει νὰ εὐγατήσῃ,
Καὶ μ' ἀδικίας ψηλοκοπᾶ, ἐλπίζει νὰ πλουτήσῃ.

Ἡ ὀρθὴ του γραφὴ εἶναι Αὐγατίζω ἢ Αὐγατῶ, τοῦ ὁποίου τὸ ἀπαρέμφατον, Αὐγατεῖν, φέρει ὁ Δουκάγγιος (App. pag. 30) μὲ τὴν ἐξήγησιν augere (Αὐξάνω). Ἀξιοσημείωτος εἶναι ἡ λέξις, διότι ὑποθέτει θεματικώτερον ἄλλον ἐνεστώτα, Αὕγω, ἢ Αὐγέω, ἄχρηστον καὶ σιωπημένον εἰς τοὺς Ἕλληνας, οὐδ' ἀπὸ τοὺς γραμματικούς παρατηρημένον, τὸν ὁποῖον ὁμως ἐφύλαξε τῶν Λατίνων ἡ γλῶσσα Augeo, καὶ μαρτυροῦν τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης τὰ παράγωγα Αὐγατῶ καὶ Αὐγατίζω, ἀπὸ τὸν παρακείμενον Ηὕγηται, ἢ Ηὕγεται τοῦ Αὐγέομαι ἢ Αὐγάομαι ῥήματος. Οἱ γραμματικοὶ ἠρέσθησαν νὰ ὀνομάσωσι τὸ Ἀλέξω, Αὕξω, Ἐψω, ὡς τρεῖς Ἄττικους ἐνεστώτας, μ' ὅλον ὅτι εἶναι κοινοὶ εἰς ὅλας τὰς διαλέκτους, πλὴν τοῦ Ἀλέξω, τοῦ ὁποίου σώζεται ὁ ἐνεστώτης Ἀλέκω. Οὕτω καὶ τὸ Ἐψω εἶχεν ἀρχαιότερον ἐνεστώτα, τὸ Ἐφω, καὶ τὸ Αὕξω, τὸ Αὕγω, οἱ ὁποῖοι, ὡς τὸ ἐσημείωσεν ὁ Συνειδῆρος (λέξ. Αὕξω καὶ Ἐψω), θεν φαίνονται πλέον εἰς τὴν παλαιάν γλῶσσαν. Ἴδού λοιπὸν τὸ χρήσιμον τῆς κοινῆς γλώσσης εἰς τὴν ἀκριβεστέραν ἔρευναν τῆς παλαιᾶς, ἐπειδὴ μᾶς ἀνακαλύπτει, εἰς τὸ Αὐγατῶ, τὸν ἀρχαῖον γνήσιον τοῦ Αὕξω ἐνεστώτα, Αὕγω.

Λέγομεν ἐνεργητικῶς, Αὐγατίζω τὸ ἔργον (avancer

la besogne), και ουδετέρως, Τὸ ἔργον Ἀύγατίζει ἢ Ἀύγατεῖ (la besogne avance).

ΕΥΓΕΝΕΣΤΑΤΟΣ. Τὸ ἐπίθετον τοῦτο ἔγινε σήμερον τόσον κοινόν, τόσον εὐτελές, ὥστε δύναται πᾶς ἕνας νὰ τὸ ἀγοράσῃ και νὰ τὸ στολισθῇ δι' ὀλίγον τί, ἢ και νὰ τὸ λάβῃ δωρεάν, χωρὶς νὰ ἐξοδεύσῃ τίποτε· διότι οἱ πωλοῦντες ἢ χαρίζοντες αὐτὸ εἶναι πάντοτε ὁ ἀπαίδευτος ὄχλος, ἢ οἱ ἀπόλυτοι ἡγεμόνες, ἢ γοῦν ἄνθρωποι μὴ γνωρίζοντες τί πωλοῦν ἢ τί χαρίζουν, ἢ χαρίζοντες καπνόν, διὰ νὰ ζωπυρῶσι τὸ ἀπόλυτον τῆς ἐξουσίας των. Τοῦτο συμβαίνει μάλιστα εἰς τὰς δυσνομούμενας πολιτείας. Ὄταν ἡ πολιτεία εὐνομηται, δὲν ἔχει οὔτε πολίτας ἐξαιρέτως ὀνομαζομένους εὐγενεῖς, οὔτε μέρος πολιτῶν ἄξιον νὰ ὀνομάζεται ὄχλος· ἐπειδὴ αὐτὴ ἡ εὐνομία γεννᾷ τὴν ἀρετὴν, και εὐγενίζει δλην τὴν πόλιν ἐντάμα, ὄχι τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν πολίτην χωριστά. Ὁ τίτλος οὗτος ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἀθήνας και τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα, ὄχι ὅτε εὐνομοῦντο, οὔδ' ὅτ' ἐδίωξαν τοὺς Πέρσας, ἀλλ' ὅτε κατεφρόνησαν τοὺς νόμους, κ' ἐγυμνώθησαν ἀπὸ τὰς ἀρετὰς τῶν ἰδίων προγόνων. Μὴν ἔχοντες πλέον ἀρετὴν, ἐπενόησαν νὰ κάμωσιν ἄλλο τι ἐντιμον ἀντ' αὐτῆς· και τοῦτο φυσικὰ ἔπρεπε νὰ ἦναι ὁ πλοῦτος. Οἱ πλούσιοι λοιπὸν ἐτιμῶντο, και αὐτοὶ μόνοι ὀνομάζοντο Εὐπατρίδαι και Εὐγενεῖς, ἀκόμη και Ἄρχοντες, καθὼς τοὺς ὀνομάζουσι ἔτι και σήμερον, ὡς νὰ ἦτον ἄξιον ἐπαίνου και τιμῆς πράγμα, πλοῦτος χωρὶς ἀρετὴν. Ἴδου τί λέγει, σύγχρονος και μάρτυς αὐτόπτης τῆς τότε φθορᾶς, ὁ κωμικὸς Ἄλεξις (παρ' Ἀθην. IV, σελ. 159),

Α. Ἔστιν δὲ ποδαπὸς τὸ γένος οὗτος; Β. Πλούσιος·
 Τούτους δὲ πάντες φασὶν εὐγενεστάτους.
 Πένητας εὐπατρίδας γὰρ οὐδὲ εἰς ὄρᾱ·

ἢ γοῦν ὁ πένης Σωκράτης και οἱ ὅμοιοι αὐτοῦ, ἐνομίζοντο ἀγε-

νέεσται. Οἱ ἀγενέεσται ὁμῶς οὗτοι ἐσπούδασαν νὰ λυτρώσωσι καὶ τοὺς πωλοῦντας καὶ τοὺς ἀγοράζοντας τὴν εὐγένειαν ἀπὸ τὴν μέλλουσαν ἀγενεστάτην τύχην, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθησαν. Οἱ εὐγενέεσται ὑπετάχθησαν πρῶτον εἰς τοὺς Μακεδόνας, ἔπειτα εἰς τοὺς Ῥωμαίους, οἱ ὁποῖοι, εὐγενισθέντες καὶ αὐτοὶ, ἔσυραν μαζῇ τῶν καὶ τοὺς Ἕλληνας εἰς τὸν ζυγὸν τοῦ ἀγενεστάτου ἔθνους τῶν Μουσουλμάνων. Καιρὸς εἶναι, μετὰ τόσον μακρὰν πεῖραν, νὰ ἐξυπνήσωμεν, ἀγαπητοὶ μου Εὐγενέεσται!

ΕΥΘΕΙΑΖΩ (χυδ. Φτιάζω καὶ Φτιάνω), ἀπὸ τὸ Εὐθειᾶ, ὡς ἀπὸ τὸ Ἄθειᾶ, Ἀθειάζω, καὶ ἀπὸ τὸ Χρεῖᾶ, Χρειάζομαι. Ὁ Δουκάγγιος (σελ. 549) φέρει παράδειγμα ἀπὸ ποιητὴν ἀνώνυμον τὸ,

Καὶ χρῆζομεν νὰ εὐθειασθῆ, νὰ τὸ καλαφατίσω.

Δὲν μένει λοιπὸν ἀμφιβολία, ὅτι τὸ χυδαῖκόν Φτιάνω ἐγεννήθη ἀπὸ τὸ Εὐθειάζω (rajuster, raccommoder). Ἴδε καὶ Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 244. 2) Σημαίνει προσέτι τὸ Καλλωπίζω (ajuster, parer), ὅθεν καὶ τὰ Φτιασίδια (Εὐθειασίδια) τὰ καὶ Νιψίδια (cosmétiques) ὀνομαζόμενα. Τοῦτο ἐλέγετο καὶ συνθέτως Ἀποφθιάζω (Z. Σπασρεύω)· τὸ ὁποῖον ὁμῶς εἰς ἡμᾶς σήμερον σημαίνει τὸ τελειόνω τὸ ἔργον (achever). 3) Τὸ ἀπλῶς σκευάζω, κάμνω, ἐτοιμάζω τί (faire, préparer) οἶον, Μοῦ ἔφτιασε (εὐθειάσε) μίαν ζυγὴν ὑποδήματα. Ὅθεν καὶ τὸ Φτιαστικὸν (Εὐθειαστικὸν), ὁ μισθὸς τοῦ τεχνίτου.

ΕΥΜΟΡΦΟΝ (beau). Z. Ὄντως.

ΕΥΜΟΡΦΟΝΩ, Ἕλλην. Καλλωπίζω (embellir). Z. Σπασρεύω.

ΕΥΡΙΣΚΩ (trouver). Εὐρίσκω τὸν καιρὸν Z. (Κον-

τεύγω). Εύρίσκω καλόν. (Ζ. Λόγος). Εύρίσκω ἢ τὸ χαμένον, ἢ τὸ ζητούμενον.

Σημαίνει καὶ τὸ τυχαίνω, ἀπαντῶ. Τὸν εὕρηκα ἢ Τὸν ἤρα εἰς τὴν ἀγοράν, εἰς τὸν δρόμον. Καὶ κατὰ τοῦτο τὸ σημαινόμενον νοοῦνται αἱ κατάραι, Κακὴ ὥρα, ἢ Κακὴ τύχη νὰ τὸν εὕρη! ὡς εἶπεν ὁ Σοφοκλῆς (Οἰδ. Τύρ. 887),

Κακά νιν ἔλοιτο μοῖρα!

Οἱ χυδαῖοι λέγουν, Φουρτούνα νὰ τὸν εὕρη! Τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸ, Ὁ Θεὸς νὰ τὸν εὕρη! κατὰ τὸ (Θεοκρίτ. X, 17),

Εὕρε Θεὸς τὸν ἀλιτρόν, —————

καὶ τὸ (Γενέσ. μδ', 16), « Ὁ δὲ Θεὸς εὕρε τὴν ἀδικίαν τῶν » παίδων σου, » καὶ τὴν Δαυϊτικὴν (ψαλμ. κα', 8) κατάραν, « Ἡ δεξιὰ σου Εὔροι πάντας τοὺς μισοῦντάς σε. »

Εὕρηκα εὕρημα (faire une trouvaille). Ἡ φράσις εὕρισκεται ἀπαράλλακτος εἰς τὸν Ἡρόδοτον (VII, 10, § 4).

Εύρίσκω (trouver, juger), κρίνω, νομίζω, οἶον! Πῶς τὸ εὕρισκεῖς; Τὸ Εύρίσκω καλόν, κακόν, ὡς καὶ ὁ Ἡρόδοτος (VII, 10, § 4), « Τὸ γὰρ εὔβουλεύεσθαι, κέρδος » μέγιστον εὕρισκω ἐόν. »

Εύρίσκω τὸ ἀπορούμενον (deviner), οἶον Ἡῦρε τὸ αἰνίγμα, « Πρόβλημα ὑμῖν προβάλλομαι, ἐὰν ἀπαγγείλητε » αὐτὸ... καὶ εὔρητε, δώσω ὑμῖν κ. τ. λ. » (Κριτ. ιδ', 12).

Εύρίσκομαι, μέσ. ῥῆμ. Εύρέθη μὲ γυναῖκα, ἤγουν τὴν ἐγνώρισε σαρκικῶς. Ἴσως ἔλαβεν ἀφορμὴν ἡ φράσις ἀπὸ τοὺς Ἑβδομήκοντα (Δευτερονομ. κβ', 22) « Ἐὰν δὲ εὔρεθῃ ἄνθρωπος κοιμώμενος μετὰ γυναικὸς κ. τ. λ. »

Εύρίσκομαι (venir au secours), οἶον, Μοῦ εὔρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην, ἢ εἰς τὴν χρείαν.

ΕΥΤΥΧΟΣ, εὐτυχής, οἶον Β,

Εὐτυχος καὶ καλότυχος καὶ μέγας ριζηκάρης.

Σήμερον συνειθίζεται μόνον τὸ Εὐτυχής (heureux). Συμφέρει νὰ προσλάβωμεν καὶ τὸ Εὐτυχος (qui réussit) διὰ νὰ σηµάνωμεν τὴν ἐκ μελέτης καὶ ἐμπειρίας ἀποκτωμένην ἐπιδεξιότητα νὰ σκοπεύῃ τις (mirer) ἀκριβῶς καὶ νὰ τυχαίῃ τὸν σκοπὸν, οἶον, Τοξότης εὐτυχος. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μᾶς διδάσκει ὅτι τὸ Εὐτυχής ἐδῶ ἤθελ' εἶσθ' ἀκυρολογία. Τὸ Ριζηκάρης παράγεται ἀπὸ τὸ Ἰταλ. rischioso (hasardeux).

ΕΥΦΟΡΟΣ. Ζ. Ράσσω.

ΕΦΕΤΟΣ. Ζ. Ἀφίορκος.

ΕΧΘΡΟΣ, ὅστις μισεῖ, καὶ θέλει κακὸν τινός. Ἐχθρὸς φανερός, κρυφός, ἀδιάλλακτος, ἄσπονδος, ἀδυσώπητος. Ἐχθρὸς τῆς πατρίδος εἶναι, ὅστις δὲν τὴν ὠφελεῖ τὸ κατὰ δύναμιν. Γνωστὴ εἶναι ἡ φιλοσοφικὴ παροιμία, Κάλλιον θέλω ἔνα ἐχθρὸν φρόνιμον παρά δέκα τρελοὺς φίλους. Τῶν ἀνοήτων αἱ φίλαι ὁμοιάζουν πολλάκις τοῦ γαδάρου τὰ φιλήματα, ὅστις, ὑψώσας τοὺς ἐμπροσθίους πόδας, νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸν δεσπότην του, τὸν ἐρρήξει καταγῆς καὶ τοῦ ἐσύντριψε τὸ κρανίον. 2) Ὅστις ἀποστρέφεται τι καλὸν ἢ κακόν. Ἐχθρὸς τῶν ἡδονῶν, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἐλευθερίας κ. τ. λ. 3) Ἐχθροὶ λέγονται σχετικῶς πρὸς ἀλλήλους καὶ δύο στρατεύματα ἢ ἔθνη, τὰ ὁποῖα εἶναι εἰς πόλεμον. Ὁ ἐχθρὸς πλησιάζει, Οἱ ἐχθροὶ ἐγύρισαν ὀπίσω, Ἐπεσεν εἰς τῶν ἐχθρῶν τὰς χεῖρας, Οἱ ἐχθροὶ τὸν ἐπίασαν, Ἐνικήσαμεν τοὺς ἐχθρούς. 4) Λέγεται καὶ δι' ἄλλα πράγματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων θεωρεῖται φυσικὴ ἢ ἠθικὴ ἀντιπάθεια. Τὸ νερόν εἶναι ἐχθρὸς τοῦ πυρός. Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς τί-

τλους, εἶν' ἐχθρὸς τῆς ἰσότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης. Ὀνομάζομεν ἀπλῶς καὶ κατεξοχὴν Ἐχθρὸν τὸν διάβολον. Ὁ ἐχθρὸς τὸν ἐκούνησεν, ἢ τὸν ἐπέπραξε, νὰ πράξη τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, συκοφαντοῦντες τὸν ταλαίπωρον. Ἔσω του φέρει πᾶς ἕνας καὶ τὸν ἐχθρὸν καὶ τὸν φίλον του, τὴν συνειδήσιν· ὅταν τὸν κινή εἰς τὴν ἀδικίαν γίνεται Διάβολος· ὅτ' ἐξεναντίας, εἰς τὰ καλὰ καὶ τὰ δίκαια, γίνεται Θεὸς του, ἀγαθὸς « Δαίμων, ὃν ἐκάσῳ προσάτην καὶ ἡγεμόνα ὁ Ζεὺς » ἔδωκεν, ἀπόσπασμα ἑαυτοῦ· οὗτος δὲ ἐστὶν ὁ ἐκάστου νοῦς » καὶ λόγος » ὡς ἔλεγεν ὁ Μάρκος Αὐρήλιος (V, 27), ὅστις τὸν ἔφερεν εἰς τὴν ψυχὴν του, καθὼς οἱ τύραννοι καὶ τῶν τυράννων οἱ φίλοι καὶ σύμβουλοι, φέρουν τὸν Διάβολον.

Τὸ Ἐχθρὸς παράγεται ἀπὸ τὸ Ἐχθος (τὸ σημαῖνον τὴν ἐχθραν), καὶ τοῦτο πάλιν ἀπὸ τὸ Ἐχω, ῥῆμα. Ἐκ τούτου ἴσως καὶ ἡ σημερινὴ διπλῆ γραφὴ καὶ προφορὰ, Ἐχθρὸς καὶ Ὀχθρὸς, κατὰ τὸ Ἐχυρὸς, καὶ Ὀχυρὸς, τῶν παλαιῶν, παραγόμενα ἀπὸ τὸ αὐτὸ ῥῆμα. Βεβαιοῦται ἀκόμη ἡ παραγωγὴ ἀπὸ τὴν χρῆσιν τοῦ ῥήματος εἰς ταύτην τὴν φράσιν, Ἄνθρωπε τί ἔχεις μ' ἐμέ; ἤγουν, διὰ τί μ' ἐχθρεύεσαι; Τοιοῦτον τί σημαίνει καὶ τοῦ Ποιητοῦ (Ἰλιάδ. Α', 81) τὸ,

Εἴπερ γὰρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψη,
Ἄλλά τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσση.

ἘΧΩ. Τοῦ ῥήματος τούτου ὁ παρατατικὸς, ἐνωμένος μὲ ἄλλων ῥημάτων ἀπαρέμφρατα, σχηματίζει τοὺς ὑπερσυντελικοὺς χρόνους τῆς σημερινῆς γλώσσης, κατὰ τοῦτο διαφέροντας ἀπὸ τοὺς Γαλλικοὺς ὑπερσυντελικοὺς, ὅτι ἐκεῖνοι τοὺς σχηματίζουν μὲ μετοχάς· Εἶχα εἶπεῖν (j'avais dit), οἶον (ΣΦ),

Ἄν εἶχαν ἔλθην ἔνδεκα σὴν ἰδικὴν μου χέραν,
Ἐκέρδενα τὰ ὑπέρπυρα, καὶ εἶχα καλὴν ἡμέραν,

ἤγουν, Ἄν εἶχαν ἐλθεῖν, κατὰ ἀντιχρονισμόν, ὑπερσυντελικόν δηλαδὴ ἀντὶ παρατατικοῦ τοῦ, Ἄν ἤρχοντο.

Τὸ Ἐχῶ, πρὸ τοῦ Νά (τοῦ σημαίνοντος τὸ Ἰνα), ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ Δύναμαι (rounoir). Ζ. Ξετρέχω.

Ἐχῶ λόγια, διαφέρομαι, φιλονεικῶ, οἶον, Δέν θέλω νά ἔχω λόγια μ' αὐτόν. Ἐχῶ τίποτε, ἤγουν εἶναι τὶ κτῆμα ἰδίον μου· σημασία γνωστὴ εἰς τοὺς παλαιούς. Ἀντὶ τοῦ Μέλλω, Ἐχῶ νά ὑπάγω εἰς τὴν ἀγοράν· φράσις ἑλλειπτικὴ, ἀντὶ τοῦ Ἐχῶ γνώμην ἢ σκοπὸν νά ὑπάγω, παρομοία τοῦ (Ἄρισοφαν. Βατρ. 1105),

Ὅτι περ οὖν ἔχετον ἐρίζειν
Λέγετον _____

Λέγετε λοιπὸν ὅτι ἔχετε νά φιλονεικήσετε. Τοιοῦτον εἶναι τὸ (ΔΚ),

Ὅτι ἀδίκους ὁ θεὸς ἔχει νά τοὺς κολάσῃ,
Τοὺς δ' ἀγαθούς καὶ τοὺς καλοὺς παράδεισον νά δώσῃ·

καὶ τὸ ἀνωτέρω (σελ. 102), « Ἐξελαφρίσειν ἔχεις » καὶ τὸ (σελ. 120) « Ἐχῆ νά κερδέσῃ. »

ἘΨΗΚΕΨΩ. Ζ. Ψήκει.

ἘΩΣ (jusques) μὲ γενικ. Ζ. Μικρός.

Z.

Z τὸ στοιχεῖον, ἀντὶ τοῦ δ̄, Ζαρκάδιον ἀπὸ τὸ Δορκάδιον. — τοῦ ξ̄, Ζουλίζω ἀπὸ τὸ Ἐξυλίζω. — τοῦ σ (Ἄτακτ. I, σελ. 223). — τῶν δύο σσ̄ (Ζ. Ράσσω) — τοῦ τ̄, οἶον Ζήξιγας ἢ Ζήξικας ἀπὸ τὸ Τέττιξ. — ἴσως καὶ τοῦ β̄. (Ζ. Ζουρλός). — προσίθεται, οἶον Δακρύζω, Διαλύζω, ἀπὸ τὸ Δακρύω, Διαλύω.

ΖΑΛΑ. Ζ. Ἄτακτ. I, σελ. 223.

ΖΑΡΒΟΣ. Συνηθέσερον είναι τὸ Ζερβός (gauche),
οἷον Ζερβὸν χέριον. Τοῦ Ζαρβὸς παράδειγμα, ΘΚ,

Ἄλλ' ὅμως νὰ γινώσκητε, ἐλαίην ἔχει μαύρην
Ὅπου γραψέ τὸ ποίημα εἰς δεξιὸν μικρὸν δακτύλην,
Καὶ εἰς τὴν χέραν τὴν ζαρβὴν ἄλλην ἐλαίαν πάλιν.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς ΘΚ,

Τοὺς δὲ κακοὺς, καὶ τοὺς δεινοὺς, καὶ τοὺς κριματισμένους,
Τοὺς ἔχει μέγας ὁ κριτὴς ζαρβά ζαματισμένους.

Ζερβά ἐπίρρ., à gauche. Ζερβός, ἢ Ζερβοχέρης,
gaucher.

Ἀπορῶ περὶ τῆς ἐτυμολογίας τοῦ τοῦ Ἡσυχίου τὸ, « Ἐπιζάξ,
ἐπὶ τὰ ἀρισερά κ. τ. λ. » καὶ τὸ ἐναντίου τοῦ « Εὐράξ, ἐκ
» πλαγίου, ἐκ δεξιῶν » δὲν ἀρκοῦν νὰ λύσωσι τὴν ἀπορίαν.

Ἐσημειώθη ἀλλοῦ (Ἰσοκρ. μέρ. Β, σελ. 179), ὅτι λέγομεν
ἀσυνδέτως Ζερβά, δεξιά, ἀντὶ τοῦ Ζερβά καὶ δεξιά.

Τὸ Δεινοὺς δὲν ἐξεύρω ἂν ἦναι μακαρονισμὸς, ἢ ἂν ἐσυν-
ειδίξετο εἰς τοὺς χρόνους τοῦ ποιητοῦ.

ΖΑΡΙ, πληθυντ. Ζάρια (Dés). Ζ. Μαχεύγω. Ζαριζής
(joueur de dés). Ζ. τὸ αὐτὸ, καὶ Εὐγατίζω. Λέγεται καὶ
Ζάριον καὶ Ἄζάριον.

Ὁ Δουκάγγιος εἶκασεν, ὅτι ἡ λέξις παράγεται ἀπὸ τὸ Γαλ-
λικὸν hasard, καὶ ἄλλοι ἀλλαχόθεν, χωρὶς καμμίαν πιθανό-
τητα. Εἰς μόνος ἐδίξασε, μὴ ἐξεναντίας οἱ Γάλλοι ἔλαβαν τὸ
hasard ἀπὸ τὸ Γραικικὸν Ἄζάριον. Ἐμεινε νὰ ἐρευνήσωμεν,
πόθεν μᾶς ἦλθεν ἡ λέξις. Ἄν δὲν ἀπατῶμαι, τὸ Ὀζάριον
ὑποκοριστικὸν τοῦ Ὄζος, ἔγινεν εἰς ἡμᾶς Ἄζάριον, κατὰ
τροπὴν τοῦ ὀ εἰς τὸ ᾰ, (ὡς τὸ Ὄρφανός Ἀρφανός, Ὄρμαθιά
Ἄρμαθιά, καὶ ἄλλα τοιαῦτα), ἔπειτα καὶ Ζάριον, κατ'
ἀφαίρεσιν τοῦ ἀρχικοῦ ζοιχείου, καὶ ταύτην συνήθη. Πιθανὸν

ὅτι Ὁζάριον ὠνομάσθη πρῶτον τὸ Κότσιον, εἶδος παιγνιδίου καὶ αὐτὸ παρόμοιον τῶν Ὁζαρίων. Κότσιον ὠνομάσθη τὸ Ἑλληνιστὶ λεγόμενον Ἀσράγαλος, ἤγουν τῆς κνήμης τὸ ἄκρον κόκκαλον, ἐξέχον δεξιόθεν καὶ ἀρισερόθεν, ὥστε νὰ σχηματίζη δύο Ὁζους (noeuds), κοινῶς Ῥόζους. Ἐπειτα διέβη τὸνομα, καὶ εἰς τὰ κυβοειδῆ σκευασὰ κόκκαλα, τοὺς κατεξαίρετον ὀνομασθέντας Κύβους (dés). Αὐτὸ τὸ Κότσιον παράγεται ἀπὸ τὸ Κόττιον, μὲ τὸ ὁποῖον οἱ Γραικορωμαῖοι ἐσήμαιναν τοὺς κύβους ἢ τὰ Ἀζάρια (Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 305). Τὰ ὠνόμαζαν ἀκόμη καὶ Κόγκλους, ὄνομα φθαρμένον ἴσως ἀπὸ τὸ Κόκκαλον. Ἡ μαρτυρία, τὴν ὁποίαν φέρει ὁ Δουκάγγιος (λεξ. Ἀζάρι καὶ Κόγκλος) ἀπὸ Γλωσσάρια Γραικοβάρβαρα, πιθανολογεῖ τὴν ἐτυμολογίαν· « Ἀντίζηλον ἀσραγα- » λῶδες ἐν κύκλῳ, σρογγύλον, καὶ εἰς τὸν γῦρον ὄλον μὲ » τοὺς ὄζους· ἢ ὁ γῦρος γεμάτος. ΖΑΡΙΑ ἢ ὈΖΟΥΣ, ἢ » κόγκλους. »

ΖΗΖΙΓΑΣ ἢ Ζήζικας (cigale). Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Ζσοιχείου.

ΖΗΛΕΪΩ (envier, jalouser). Ζ. Ποῦ καὶ ποῦ.

ΖΟΥΛΩ ἢ Ζουλίζω. Ζ. Ζουριάζω, σελ. 145.

ΖΟΥΡΙΑΖΩ (Ἑλληνιστὶ Φθίνω). Λέγεται κυρίως δι' ἐκείνους, τῶν ὁποίων ἢ ἐξίς καὶ ὁ φυσικὸς ὄγκος τοῦ σώματος ἐλαττοῦται, χωρὶς αἰτίαν φανεράν· ὡς συμβαίνει μάλιστα εἰς τοὺς σπληνικούς.

Πιθανὸν ὅτι παρεφθάρη ἀπὸ τὸ πολύμορφον Ἑλληνικὸν Σειράζω, Σειριάζω, Σειριάω, Σειραίνω καὶ Σειρόω. Κατὰ τροπὴν τοῦ σ̄ εἰς ζ̄ ἔγινε πρῶτον Ζειριάζω (καθὼς ἀπὸ τὸ Σομφὸς ἐπλάσθη τὸ Ζοφὸς, καὶ ἀπὸ τὸ Σόγχος, τὸ Ζόχος), ἔπειτα, κατὰ τροπὴν τῆς εἰ διφθόγγου εἰς τὴν ου,

ἔγινε Ζουριάζω (καθὼς λέγομεν Σουσουράδα ἀπὸ τὸ Σεισουρίς).

Τὸ Σειράζω, Σειριάζω ἢ Σειριάω τῶν Ἑλλήνων ἐπαράγετο ἀπὸ τὸ Σείριος, ἄστρον ὀνομαζόμενον καὶ Κύων (Canicule), τὸ ὁποῖον συνανατέλλει καὶ συνδύνει μὲ τὸν Ἥλιον, ὅποτε οὗτος ἦναι εἰς τὸν Λέοντα, ἤγουν εἰς ἐκεῖνον τὸν καιρὸν τοῦ Καλοκαιρίου, ὅτε συμβαίνουν τὰ σφοδρότερα καύματα. Ὄθεν, ἐπειδὴ τὰ καύματα ταῦτα ἀπεδίδοντο κοινῶς εἰς τὸ ἄστρον τὸν Σείριον, ὠνομάσθη καὶ Σειρίασις ἢ ἀπὸ τὴν μεγάλην καῦσιν τοῦ ἡλίου προξενουμένη φλόγωσις εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἢ εἰς τὰ λοιπὰ ζῶα. Τῆς φλογώσεως ἀκόλουθον εἶναι ἢ ἀνάλωσις καὶ κένωσις τῆς ὑγρασίας τοῦ σώματος, καὶ ταύτης πάλιν ἢ ἐλάττωσις τοῦ ὄγκου. Ἐντεῦθεν ἔλαβε τὸ Σειριάζω τρεῖς ἄλλας σημασίας. Α'. τὸ ἰσχυαίνομαι, ἤγουν ζουριάζω ὅθεν ἐξηγεῖται ἴσως καὶ τὸ ὄχι ἀκόμη καθαρά ἐξηγημένον τοῦ Ἰπποκράτους (Περὶ χυμ. τόμ. II, σελ. 321, Vanderlind) περὶ τοῦ οἰδήματος τοῦ σπληνός, « Οἷόν τι σπλὴν ἐνοιδέων » ποιέει... σχεδόν τι καὶ χρώματα κακίω, καὶ σώματα » ΣΕΙΡΕΟΪ » ὅπου ἄλλοι γράφουν ΣΕΙΡΙΟΪ Πιθανώτερον μὲ φαίνεται, ΣΕΙΡΟΕΙ ἢ ΣΕΙΡΟΪ (κατὰ τὸ Χρυσόει, οἰ). Ὅπως ἂν ἔχη ἢ γραφῆ, τὸ νόημα εἶναι, Τὰ σώματα ξηραίνονται, συμπύπτουν, συσέλλονται τὸν ὄγκον, καὶ κατὰ τὴν σημερινὴν γλῶσσαν, Ζουριάζου. Λέγει ὁ Ἀρχίλοχος περὶ τοῦ Σειρίου ἄστρου (Παρά Πλουτάρχ. Συμποσ. προβλημ. III, 10),

Ἐλπομαι, πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος καταυανεῖ
Ὄξυς ἐλλάμπων, _____

ἤγουν, Ὁ Σείριος θέλει τοὺς καταξηράνειν, τοὺς ζουριάσειν.
Τὸ ῥηματικὸν Σειρίασις, σημαίνει αὐτὴν τὴν νόσον, γραφομέ-

νηκακῶς, Σιγρίασις, εἰς τὸν Δουκάγγιον (App. pag. 47). Εἰς τὰ βρέφη ἢ Σειρίασις, εἶναι ἡ Γαλλισί λεγομένη Chartre, τὴν ὁποίαν νοεῖ καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Ἀφροδισεὺς (παρὰ τῷ Σνεϊδέρ- λέξ. Σειρίασις), ὅταν λέγῃ, « Τὰ βρέφη ἐν τῷ θέρει ΣΕΙΡΙΑ, » ὅπερ ὁ πολὺς δῆμος φησὶ, Καῦμα ἔχειν αὐτά. » Εἰς τοῦτο ἀναφέρεται καὶ τοῦ Ἡσυχίου τὸ « Σειρια, φλεγμαίνει, » καροῦται. » ὅπου χωρὶς λόγον ὑπωπεύθησαν ὡς κακὴν γραφὴν τὸ Καροῦται, τὸ ὁποῖον σημαίνει τὴν συμβαίνουσαν σφοδρὰν τῆς κεφαλῆς φλόγωσιν καὶ τὸν ἐξ αὐτῆς πολλάκις αἰφνίδιον θάνατον, τὸν ἀπὸ τοὺς Γάλλους ὀνομαζόμενον, Βολὴν ἡλίου (coup de soleil). Τοὺς οὕτω κτυπημένους ἀπὸ τὸν ἡλίον ἐμπορεῖς νὰ ὀνομάσῃς Ἡλιοβλήτους (Αἴλιαν. Περὶ ζ. ἰδιότ. VIII, 26).

Ἐνας ἀπὸ τοὺς τέσσαρας σχηματισμοὺς (Σειριάζω) ἐγέννησεν εἰς τὴν κοινὴν μας γλῶσσαν τὸ Ζουριάζω. Β'. τοῦ τελευταίου (Σειρώω) γέννημα εἶναι τὸ Σουρόνω, (ῥῆμα ἄγνωστον καὶ εἰς τὸν Δουκάγγιον, καὶ εἰς τοὺς μετ' ἐκείνου Λεξικογράφους) συνώνυμον τοῦ Σακκελίζω, Ἕλλην. Σακκέω καὶ Διηθέω (Ἡρόδοτ. II, 86, καὶ IV, 23). Ἀλλὰ τὸ μὲν Σακκελίζω (couler, filtrer) σημαίνει εἰς ἡμᾶς, τὸ ἀπλῶς περῶ διὰ σακκυλλίου ὑγρὸν τι, διὰ νὰ τὸ καθαρίσω ἀπὸ τὰς ἑτερογενεῖς ὕλας· τὸ δὲ Σουρόνω φανερώνει προσέτι καὶ θλίψιν, ἔξωθεν μὲ τὴν χεῖρα, τοῦ σακκελιζομένου, διὰ νὰ μὴν ἀφεθῆ μηδὲ σαλαγμὸς ὑγροῦ εἰς τὰς περιεχομένας εἰς τὸ σακκύλιον (filtre) ὕλας. Γ'. γίνεται λοιπὸν τὸ (Σουρόνω) Σειρώω συνώνυμον τοῦ Ἐκθλίβω (exprimer), καὶ, ὡς πρὸς τὰς κενωμένας ἀπὸ πᾶσαν ὑγρασίαν ὕλας, τοῦ Ἐκθήκω (dessécher). Τὸ ῥηματικὸν τοῦ Σουρόνω εἶναι Σούρωσις, ὡς τοῦ παλαιοῦ Σειρώω, Σείρωσις. Μάρτυς ὁ Ἡσύχιος· « Διηθήσεως, σειρώσεως, ἐκθήσεως » Τὸ Διηθῶ ἐλέγετο ἀκόμη καὶ Διυλίζω, καὶ Ἐξυλίζω

(clarifier), ἤγουν καθαρίζω ἀπὸ τὰς ὕλας· ὅθεν ἐγεννήθη τῆς κοινῆς γλώσσης τὸ Ζουλίζω (écraser, aplatir), θλίβω δηλαδὴ τόσον σφοδρὰ, ὥσε νὰ ἐκχυθῇ ἡ περιεχομένη εἰς τὸ θλιβόμενον ὕλη, ὁποῖα, παραδείγματος χάριν, ἦθελ' εἶσθαι ἡ διὰ χειρὸς ἔκθλιψις σαφυλίων, κερασιῶν, καὶ τοιούτων ἄλλων καρπῶν. Τὸ φερόμενον ἀπὸ τὸν Δουκάγγιον (λέξ. Ζουλίζειν) παράδειγμα· « Λάβε δαμασκηναῦ ὠριμα, ζούλισον αὐτὰ, καὶ » ΣΥΡΪΣΑΣ τὸ ὕδωρ αὐτῶν κ. τ. λ. » ἔχει χρεῖαν διορθώσεως ΣΙΡΩΣΑΣ (διότι ἐγράφετο καὶ μονοφθόγγως ἀπὸ τινος). Τὸ Συρίσας εἶναι σφάλμα τοῦ συγγραφέως, καὶ ὄχι τοῦ Δουκάγγιου· μὴ γνωρίζοντες τὴν παραγωγὴν τῆς λέξεως, τὴν ἔγραφον ἄλλοι ἄλλως.

ΖΟΥΡΛΟΣ, ἀνόητος, τρελός, σαλευμένος τὸν νοῦν (insensé, fou). Ὁ Ἡσύχιος λέγει, « Βροκός, μωρός » καὶ « Βρόκων, ἀμαθής, ἀπαιδέυτος, οἷον βόσκημα » καὶ τρίτον, « Βροῦνος, ἐνεός ἢ μαινόμενος » καὶ τελευταῖον, « Βρουλός, » πονηρός. » Ὅλα ταῦτα φαίνονται συγγενῆ καὶ συνώνυμα· καὶ ἐξ ἑνὸς τούτων, τοῦ τελευταίου, κατὰ τροπὴν τοῦ β̄ εἰς τὸ ξ̄, καὶ μετὰθεσιν τῶν στοιχείων, πιθανὸν ὅτι ἐγεννήθη τὸ Ζουρλός. Ἡ τροπὴ τοῦ ἀρχικοῦ εἶναι Δωρικὴ· οὕτως ἔλεγον Ζέρεθρον τὸ Βάραθρον.

ΖΟΦΟΣ, ἀπὸ τῶν παλαιῶν τὸ Σομφός (spongieux). Παρὰ ταύτην τὴν σημασίαν, λέγομεν ἀκόμη Ζοφὸν χρωμα, τὸ σκοτεινόν (obscur), ὡς εἶπεν ὁ Ἱπποκράτης διὰ τὴν φωνήν, « Σομφὸν φθέγγεσθαι » (Ἰδ. Φοεσ. σελ. 576). Περὶ τῆς σομφῆς φωνῆς ἴδε καὶ τὸν Ἀριστοτέλην (Τοπικ. I, 13, § 7-8).

ΖΟΧΟΣ, ἀπὸ τὸ παλαιὸν Σόγχοϛ (laiteron).

ΖΩ. Ζῶντός μου, σου, του. Ζ. Νά.

ΖΩΓΡΟΣ. Ζ. Φλισκίνα.

ΖΩΝΤΑΝΟΣ (vivant). Ζ. Ἐδότης.

H.

H. Τοῦ ἠ̄ στοιχείου τὰ πάθη ἐσημειώθησαν ἀρχήτερα (Ἄτακτ. I, σελ. 387). Πρόσθετες εἰς ἐκεῖνα ὅτι λαμβάνεται καὶ εἰς τόπον τῆς αἰ̄ διφθόγγου, οἷον ἩΒΟῖ (Θαυμασιακὸν ἐπιφώνημα) ἀπὸ τὰ παλαιὸν Αἰβοῖ! (ha! ha!)· Ἡρα ἀπὸ τὸ Αἶρα (ivraie) — τοῦ ω̄, οἷον Πηγοῦνι (menton), ἀπὸ τὸ Πώγων (barbe). Καὶ αὕτη ἤθελ' εἶσθαι ἢ πλεον παραξενος ἐναλλαγῆ, ἂν δὲν ἦσαν αὐτῆς παραδείγματα καὶ εἰς τοὺς Ἀρχαίους, καὶ ἐξαιρέτως τοὺς Ἴωνας· Μαῖητις ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν Ἡρόδοτον (IV, 20) ἢ Μαῖωτις λίμνη (le Palus Méotide), καὶ ἐξεναντίας, Ἐρρώγασιν ἔλεγαν οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ Ἐρρήγασιν.

ἩΒΟῖ! Z. τὴν ἀρχὴν τοῦ H, στοιχείου.

ἩΓΟΥΝ. Σύνδεσμ. διασαφητ. σημαίνων τὸ Δηλαδῆ (savoir), τὸ Τουτέστι (c'est-à-dire). Ὁ Δουκάγγιος (Apprag. 80) ἐσημείωσε τὴν παρατήρησιν τοῦ Ἐρρίκου Στεφάνου, ὀνειδιζόντος τὸν Τουρνέδον, ὅτι πλανηθεὶς ἀπὸ σφαλμένην ἢ δυσανάγνωστον γραφὴν, ἀντέγραψε πολλάκις ἀπὸ Νεογραικῶν συγγράμματα, ἩΩΣ (λέξιν ἀσήμαντον), ἀντὶ τοῦ ἩΓΟΥΝ. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὅμως ὁ Δουκάγγιος δὲν ἐφυλάχθη πάντοτε τὴν πλάνην ταύτην· ὡς τὸ μαρτυροῦν πολλὰ μέρη τοῦ Λεξικοῦ του.

ἩΛΑΚΑΤΗ, καὶ χυδ. κατὰ στοιχείων μετὰθεσιν, Ἄλεκάτη (quenouille).

ἩΛΙΚΙΑ (taille, stature). Z. Πεντήντα. Ἡλικίαν ὀνομάζομεν σήμερον ἕκαστον μέρος ἢ βαθμὸν τῆς ὅλης διαμονῆς τῆς ζωῆς (âge)· τὸ δὲ μέγεθος τοῦ σώματος, Ἀνάσημα, ἢ Κορμοσασία.

ἩΛΙΚΙΟΝΟΜΑΙ, προβαίνω, προχωρῶ εἰς ἡλικίαν (avan-

cer en âge). Να λη κ ι ω θ ο ὦ ν εἶπε, κατὰ συναίρεσιν, ἕνας ἀπὸ τοὺς Γραικορωμαίους ποιητὰς, ἀντὶ τοῦ, Νὰ ἡ λ ι κ ι ω - θ ῶ σ ι (Z. Αἶ). Τὸ ἔλεγον καὶ Ἀ ν η λ ι κ ι ὀ ν ὀ μ α ι (Z. Χαροκοπῶ). Καλαὶ λέξεις καὶ αἱ δύο, ἀν τὰς γράφης Ἡ λ ι κ ι ο ὦ μ α ι, καὶ Ἀ ν η λ ι κ ι ο ὦ μ α ι, καὶ ἄξιαι νὰ λάβωσι χώραν καὶ εἰς τὰ Ἑλληνικὰ λεξικά, ὅπου δὲν ἐφάνησαν ἀκόμη.

ἩΜΑΙ (σήμερον, Εἶμαι, je suis), οἶον, ΘΚ,

Καὶ τοῦτο ἦμαι ἑαρετὸς μὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν χάριν.

Τὸ δεῦτερον πρόσωπον, Ἡσαι (σήμερον, Εἶσαι, tu es) οἶον, ΘΡ,

Διατ' ἦσαι δυνατὸν θηρίον πλέον καὶ τὸ λεοντάρη,
Καὶ οὐδὲν ΣΟΥ σφάζουν ἄρματα, κὰν μιᾶς λογίς ξιφάρη

Ἴσως ΣΕ, ἴσως δὲ καὶ μία ἀπὸ τὰς συνήθεις εἰς τὸν ποιητὴν κομπότητας.

Ὁ παρατατικὸς Ἡ μ ο υ ν, ὡς χυδαίζεται καὶ σήμερον, ἀντὶ τοῦ Ἑλλήν. Ἡ μ η ν ἢ Ἡ ἦν (j'étais) οἶον, ΣΣ,

Ὅλοι ποῦ με γνωρίζετε, πῶς ἦμουν μαθημένος,
Καὶ πῶς ἐκατεστάθηκα τώρα φυλακισμένος.

ἩΜΕΡΑ (χυθ. Μέρα). Ζ. Ξεφαντώνω.

ἩΜΟΥΝ. Ζ. Ἡμαι.

ἩΜΠΟΡΩ (pouvoir), οἶον, ΘΚ,

Καὶ τί νὰ λέγω οὐκ ἠμπορῶ, καὶ τί νὰ γράφω οὐκ οἶδα.

Ζ. Καρδιοφλόγησις. Λέγουν καὶ Μ π ο ρ ῶ. Ζ. Μία.

ἩΝ, ἀντὶ τοῦ σημερινοῦ, Εἶναι (est), οἶον, ΘΚ,

Ὡ ῤωμαῖσι εὐγενικοὶ, ποῦ ἦν ἡ παρρησία σας;
Ποῦ ἦν τὸ κράτος, πάλιν δὲ, ποῦ ἦν ἡ αὐθεντία σας;

Ἄντι τοῦ πληθυντικοῦ εἶναι (sont) οἶον, ΘΚ ,

Ποῦ ἦν τὰ μοναστήρια , ποῦ ἡ ὀρθοδοξία ;
Καί ποῦ ἦν οἱ δομῆσικοι , ἡ μελωδία ἀγγέλων ;

Σημείωσε, ὅτι Παρ ῥησίαν ὁ ποιητής νοεῖ ὄχι τόσον τὴν ἐλευθερίαν τοῦ λαλεῖν (franchise), ὅσον τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ φανταστικὴν παράστασιν τῶν εὐγενῶν Γραικορωμαίων, τὴν ἀπὸ τοὺς Γάλλους ὀνομαζομένην prestance· καὶ ταύτης τὴν ἀπώλειαν κλαίει ὁ Ἐρηνωδὸς τῆς ἀλώσεως, ὡς καὶ καθεξῆς τὴν καταστροφὴν τῶν μοναστηρίων, καὶ τὸν ἀφανισμόν τῶν Δομεσίκων, καὶ πῶν ἰσαγγέλων τὴν φωνὴν ψαλτῶν. Καὶ ὁμοῦς αὐτὰ ταῦτα ἦσαν τὰ ἀληθῆ αἷτια τῆς καταστροφῆς τῆς Γραικορωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, τὰ ὅποια βέβαια δὲν τὸν ἐλάνθαναν. Διότι εἰς ἄλλο μέρος τοῦ Ἐρηνητικοῦ τούτου ποιήματος, λαλῶν πλέον ὡς φιλόσοφος, παρὰ ὡς ποιητής λέγει,

ὦ Θεέ, νὰ τῶχαν πολεμᾶν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι οὕτως,
Καὶ νᾶχαν κάμνειν αἵματα καὶ κρίσεις τοῦ θανάτου,
Ποτὲ νὰ μὴν ἐχάνασιν, λέγω, τὴν βασιλείαν.
Ἄμὲ οἱ κρίσεις οἱ ἀχαμνές, καὶ οἱ ἐλεημοσύναις,
Ἐκαμάν τους ὀλόγυμνους καὶ ξετραχηλισμένους.

Τὸ νόημα τῶν βαρβάρων τούτων στίχων εἶναι, « ὦ Θεέ, ἐάν » οἱ Ῥωμαῖοι ἐπολεμοῦσαν οὕτως [ἀνδρείως ὡς οἱ Τοῦρκοι], » καὶ ἂν ἐκαταδίκασαν εἰς θάνατον [τοὺς ἀξιόους θανάτου], » ποτὲ δὲν ἤθελαν χάσειν (λέγω) τὴν βασιλείαν. Ἄλλ' αἱ » ἀχαμναὶ [ἄδικοι] κρίσεις, καὶ αἱ [πολλαὶ] ἐλεημοσύ- » ναι τοὺς κατέστησαν ὀλόγυμνους καὶ ἐκτραχηλισμένους. » Βέβαια, ἡ λαμπρὰ παράστασις τῶν εὐγενῶν καὶ ἡ τρυφή, ὁ στολισμὸς τῶν ἐκκλησιῶν, οἱ βαρῦτατοι μισθοὶ τῶν Δομεσίκων, ψαλτῶν, καὶ ἄλλων ὑπουργῶν ἀργῶν, τὸ πλῆθος τῶν μοναστηρίων καὶ τῶν Μοναχῶν, ὅλα ταῦτα ἀπαιτοῦσαν δαπάνας

ἀσώτους. Τόσαι δαπάναι ἔπρεπε φυσικά νὰ χορηγῶνται ἀπὸ τὴν ἀμέλειαν τῆς κοινῆς παιδείας, καὶ τῆς ἀπαιτουμένης εἰς φυλακὴν τῆς ἐλευθερίας πολεμικῆς παρασκευῆς, ἀπὸ τὴν καταφρόνησιν τῶν νόμων, ἄδειαν εἰς τοὺς δυνατοὺς νὰ ἀδικῶσι τοὺς ἀδυνάτους, καὶ ἀπόλυτον ἐξουσίαν εἰς τὸν Θεόσεπτον Αὐτοκράτορα, καὶ τοὺς ἀδυνάτους νὰ κάμνη καθημέραν ἀδυνατωτέρους μὲ φόρους ἀνυποφόρους, καὶ τῶν δυνατῶν τὰ ὑπάρχοντα νὰ δημεύῃ ἀδίκως, ἢ νὰ πωλῇ εἰς αὐτοὺς τὴν ἄδειαν νὰ γίνωνται ἀδικώτεροι. Ὡς ἦτο δυνατόν νὰ διαμεῖνη βασιλεία κλονουμένη καθημέραν ἀπὸ σαρδαναπαλικὰς τρυφάς, κρινομένης ἀναγκαίως εἰς στολισμὸν τοῦ κράτους, καὶ ἀπὸ δεισιδαίμονας δαπάνας εἰς μοναστήρια, τὰς ὁποίας ἐνόμιζαν καὶ ὠνόμαζαν γελοίως ἐλεημοσύνας; Ἐπιστρέφω εἰς τὸ προκείμενον.

Κάποτε δὲ καὶ πλεονάζει τὸ Ἡν, ὅταν ἔχη ἀκόλουθον τὸν σύνδεσμον Καί, οἶον, ΣΣ,

ΚΑΙ ἌΝ ἩΝ ΚΑΙ ἈΡΕΣΗ του τὸ φα, ρίπτει πέτραις ἀπέσω,

ἀντὶ τοῦ συντομωτέρου, ΚΑΙ ἌΝ ἈΡΕΣΗ. Τὸ Φᾶ εἶναι κο-
λόβωσις τοῦ Φαγ εἶν, ἢ Φαγίον.

Πολλάκις τὸ ἩΝ (ἀντὶ τοῦ Εἶν) σημαίνει αὐτὸν τὸν ἐν-
εσῶτα, καὶ συντιθέμενον μὲ τὸ ἐρωτηματικόν, Τί, καὶ μὲ τὸ
ἰωνικόν Τᾶ (ἀντὶ τοῦ Ἄ), ΤΗΝΤΑ, ἢ Τεῖντα, ἰσοδυναμεῖ μὲ
τὸ ἀπλοῦν ἐρωτηματικόν, οἶον Τεῖντα κάμνεις; Τεῖντα
λέγεις (que fais-tu? que dis-tu?); Ἡ ἀνάλυσις του
εἶναι, Τί εἶναι τὰ κάμνεις, τὰ λέγεις (Ἕλλην. Τί ἐσιν ἃ λέγεις,
ἢ πράσσεις). Παράδειγμα τὸ ἐξῆς, (ΘΡ),

Καὶ ὅπου κούντρα λέγει τοῦ Θεοῦ, ἐγὼ ξεύρω ΤΗΝΤΑ χάνει,

ἤγουν, Καὶ ὅσις ἀντιλέγει εἰς τὸν Θεὸν, ἐγὼ ἐξεύρω,

ΤΙ ΕΪΝΑΙ ΤΑ χάνει. Τὸ βάρβαρον Κούντρα εἶν' ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν contra (contre). Καὶ δεύτερον, ΣΣ,

Καὶ ὁ νοῦς-των διαλογίζεται τὸ πῶς θέλουν μοιράσειν,
Καὶ ΤΗΝΤ' ἀφῆκε πᾶσα ἐνὸς, καὶ πότε νὰ τὸ πάρῃ,

ἀντὶ τοῦ ΤΙ ΕΪΝΑΙ ΤΑ ἀφῆκε, συντόμωτερον, Τί ἀφῆκε.

Ἔως ἐθῶ ὁ χυδαῖσμός ἐφύλαξε κάποιαν ἀναλογίαν συντάξεως.
Ἄλλ' ἐτόλμησε περιπλέον ν' ἀπορρήξῃ πάντα ζυγὸν κανόνος,
μεταχειριζόμενος τὸ Τεῖντα, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ ΤΙΝΑ, ὡς
εἰς τοῦτο τὸ παράδειγμα, ΣΣ,

Καὶ θέλω νὰ καπέχετε ὅλοι μικροὶ μεγάλοι,
Ὅταν ἐμπῆκα ἀπαρχῆς στὴν φυλακὴν ἀπέσω,
Καὶ οἶδα τὸ πῶς ἐδιάγασι, καὶ ΤΗΝΤΑ τάξιν εἶχαν.

Διὰ νὰ γένη χυδαιότερος ἀφαίρεσε καὶ τὸ ἀρχικὸν τ̄, οἶον, ΣΣ,

Καὶ μὲν ὁ νοῦς μου μεριμνᾷ εἰς ἩΝΤΑ τρόπον ἡμε,

ἀντὶ τοῦ ΤΙΝΑ. Καὶ ὁ ΘΡ,

Καὶ δὲν ἐγείρεται ἀπ' αὐτὰ νὰ τοῦ πῆ ἩΝΤΑ ΤΟΥΤΑ,

ἤγουν, ΤΙΝΑ ΤΟΥΤΑ. Καὶ πάλιν ἄλλος, ΣΣ,

Ἀναστενάξει ἀπὸ ψυχῆς, διατὶ κατέχει ἩΝΤΑ ΝΕ.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς,

Καὶ οὐδὲν ἐξόρθωνα νὰ πῶ κυρίως τὸ ἩΝΤΑ ΝΕ,

ἤγουν, ΤΙΝΑ ΕΪΝΑΙ. Ζ. Πεντήντα.

Ὁ παρατατ. τρίτ. προσώπ. ἦτον (était), οἶον, ΘΚ,

Καὶ κόπον ἤθαλες πολὺν, ἀμ' ἦτον ὅλος λύπη.

ἩΡΑ. Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Η, στοιχείου.

ἩΤΙΣ. Ζ. Ἐδήτης.

ἩΤΟΝ. Ζ. Ἡν, (σελ. 150).

Θ.

Θ, στοιχειῶν (Ἰδ. Ἄτακτ. I, σελ. 388).

ΘΑΜΠΑΪΝΩ (s'obscurcir), ΘΡ,

Καὶ θάμπηναν τὰ μάτιά μου ἀπὸ τὸ ΠΕ καὶ ΚΛΑΨΕ.

Σημείωσε τὰ λείψατα δωρικῶν ἀπαρεμφάτων, κατὰ τὰ ἀνωτέρω (σελ. 106) Τὸ Φάγε καὶ τὸ Πίε, κ. τ. λ.

ΘΑΝΑΤΙΚὸΝ (peste). Ζ. Κεντῶ.

ΘΑΝΑΤὸΝΩ (mettre à mort). Ἀπὸ τὸ παλαιὸν Θανατόω (μὲ τὸ εὐφωνητικὸν ν̄, ὡς Χρυσώω Χρυσόνω). « Τὸν » μὲν ἔφερε θανατώσων παῖδα » εἶπεν ὁ Ἡρόδοτος (I, 113).

ΘΑΝΑΤΟΣ. Δὲν πρέπει οὔτε νὰ φοβώμεθα, οὔτε νὰ ἐπιθυμῶμεν τὸν θάνατον. Τὸ πρῶτον εἶναι ἀνανδρία, τὸ δεύτερον μωρία· τὸ δὲ καὶ νὰ τὸν δίδομεν αὐτοὶ εἰς ἑαυτούς, καθαρὰ μανία. 2) Μεταφορικῶς σημαίνει ὑπερβολικὴν ἀποσροφὴν καὶ δυσαρέστησιν εἰς πρᾶγμα τι ἢ πρόσωπον. Θανατός μου εἶναι νὰ τὸν βλέπω, νὰ τὸν ἀκούω, ὡς εἶπε καὶ ὁ Σοφοκλῆς (Οἰδ. Κολ. 529),

ὦ μοι! θάνατος μὲν τὰδ' ἀκούειν,
Ω ξένε. —————

ΘΑΠΤΩ (Ζ. Διαγέρνω), κρύπτω νεκρὸν εἰς τὴν γῆν (enterrer). Καὶ παροιμία, « Ὅστις δὲν λαλεῖ, τὸν θάπτουν » σημαίνουσα, ὅτι ὅστις ὑποφέρει νὰ ἀδικῆται καθ' ἡμέραν, χωρὶς νὰ προσδράμη εἰς τῶν νόμων τὴν βοήθειαν, θαρρύνει τοὺς ἀδίκους νὰ τὸν ἀδικῶσιν ἐπιπλέον.

ΘΑΡΡΕΤΑ, χωρὶς φόβον, τολμηρὰ (hardiment).

ΘΑΡΡΕΤΟΣ, ἄφοβος. Ζ. Ἡμαι.

ΘΑΡΡΕΥΟΜΑΙ, ἐμπιστεύομαι (se confier, compter

sur), Ἐθαρρέυθην εἰς αὐτόν· καὶ χωρὶς πρόθεσιν, Τὸν ἐθαρρέυσην.

ΘΑΡΡΟΣ, καὶ πληθ. Θάρρη (ὡς λέγομεν Τὰ κάλλη, καὶ Τὰ πλούτη), ἀφοβία, ἀταραξία (assurance, intrépidité). 2) τόλμη (hardiesse), οἶον, ὅταν λέγωμεν πρὸς τὸν τολμηρῶς λαλοῦντα, Μὴ πολὺ θάρρος! 3) οικειότης, ἐλευθέρα ἀναστροφὴ γεννώσα τὴν τόλμην (familiarité), Τὸν ἔδωκα πολὺ θάρρος. 4) ἐλπίς (espérance, confiance), Ἔχε τὰ θάρρη σου εἰς τὸν θεόν. Ζ. Κομπώνω.

ΘΑΡΡῶ (espérer, se flatter). Ζ. Ἐδήτης, καὶ Πανθάνω. 2) νομίζω (croire, juger, penser). Ζ. Κομπώνω. Εἰς τὸν Πλούταρχον (Αἰμ. Παυλ. § 36) εὐρίσκονται ἐνωμένα τὰ δύο, « Θαρρῶ καὶ νομίζω τὴν τύχην ὑμῶν παραμενεῖν » ἀβλαβῆ καὶ βέβαιον » ὅθεν φαίνεται διὰ τί τὸ Θαρρῶ (espérer) μεταβαίνει εἰς τὴν σημασίαν τοῦ Νομίζω.

ΘΑΣΙΟΝ (émulsion d'amandes, ἢ lait d'amandes). Τὰ ἀμύγδαλα ὠνομάζοντο Θάσια κάρυα· ὅθεν ὠνομάσθη καὶ τὸ ἐξ αὐτῶν χύλισμα, Θάσιον, καὶ Θασόροφον. Ζ. Θιάσον.

ΘΑΥΜΑΖΩ (admirer). Θαυμάζομαι (s'étonner). Ζ. Νά.

ΘΕΙΩΣ, ἢ ΘΕΙΩΣ. Ζ. Θεός.

ΘΕΛΩ, ἐπιθυμῶ εὐχομαι (vouloir, souhaiter), Μοῦ θέλει καλὸν ἢ κακόν, καὶ θέλει τὸ καλὸν ἢ τὸ κακόν μου. « Ἐντραπήσαν οἱ θέλοντές μοι κακά! » (ψαλμ. μ', 14). Ὁ θεὸς νὰ σὲ δώσῃ, ὅ,τι θέλεις ἢ ὅ,τι θέλει ἡ καρδία σου! ὡς ἔλεγεν ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς τὸν Εὐμαιον (Ὀδυσσ. ξ', 53),

Zeus toi doie, xeiνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι
Ὅ,τι μάλιστ' ἐθέλεις! —————

2) στέργω, ὑπομένω (souffrir, tolérer). Τὰ ὡς δὲν *θέλεις* γίνονται, *θέλε* τα καὶ ὡς γίνονται. Τοῦτο εἶναι παροιμία, περιέχουσα τὴν φρόνιμον συμβουλήν τοῦ Ἐπικτήτου (Ἐγχειριδ. VIII) « Μὴ ζήτηί τὰ γινόμενα γίνεσθαι, ὡς *θέλεις* » ἀλλὰ *θέλε* τὰ γινόμενα ὡς γίνεται, καὶ εὐροήσεις. » *Θέλεις* δὲν *θέλεις* (bon gré, mal gré), ἀσυνδέτως, ὡς καὶ ὁ Ἐπίκτητος (Διατρ. III, 9, 16, σελ. 174), « *Θέλεις* οὐ *θέλεις*. » Οἱ ἀρχαιότεροι, « *Κὰν* βούλη, *κὰν* μὴ βούλη. » 3) Τοῦτο *θέλει* νὰ εἴπῃ, ἀντί τοῦ, Τοῦτο σημαίνει, ὡς ὁ Ἡρόδοτος (II, 13), « Τὸ δὲ ἔπος τοῦτο ἐθέλει λέγειν, ὡς » κ. τ. λ. » 4) *Θέλω*, συντασσόμενον μὲ τὰ ἀρχαῖα ἀπαρέμφορα εἰς δῆλωσιν τοῦ μέλλοντος χρόνου (ὡς τὸ Will, *θέλω*, τῶν Ἄγγλων) οἶον *Θέλω*, *θέλεις*, *θέλει* ἐλθεῖν, ἀντί τοῦ παλαιοῦ Ἐλεύσομαι, Ἐλεύσῃ, Ἐλεύσεται, οἶον, BX,

Θέλω σὰς ἀφηγήσασθαι λόγους ὠραιοτάτους.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτός,

Ὅστις γὰρ *θέλει* ἐξ αὐτῆς θλιθῆν τε καὶ χαρῆναι.

Καὶ ὁ ΣΦ,

Θέλουν χαρῆν οἱ φίλοι σου, καὶ οἱ ἐχθροὶ *θέλουν* πλαντάζειν.

5) *Θέλω* (avoir besoin de), οἶον, ΘΡ,

Ἄν εὐρῃ τέριεν νὰν πισθόν, ὀλίγηεν ἡ φάλια·

Μὰ *θέ* κουτάλες δυναταῖς παρά ταῖς πρώταις κάλια.

τὸ νοήμα εἶναι, Ὁ μέλλων νὰ λάβῃ γυναῖκα, Ἄν εὐρῃ σύζυγον πισθῆν, ὀλίγον ἔσφαλε· ἀλλ' ὅμως καὶ πάλιν οὕτως, *θέ* (ἤγουν *θέλει*, ἀντί τοῦ χρειάζεται) ὠμοπλάτας ἰσχυράς πλέον παρά τὰς πρώτας, ὅτε δηλαδὴ ἦτον ἀκόμη ἄγαμος.

ΘΕΟΣ. Ἐκάμεν, ἢ ἔδωκεν ὁ θεός νὰ τὸν εὐρω

μοναχόν, ἤγουν, Εὐτύχησα ὅτι τὸν εὐρηκα μοναχόν. Λέγεται καὶ ἑλλειπτικῶς, μὲ προσθήκην τοῦ Καὶ συνδέσμου, καὶ ἀλλοίωσιν τῆς φράσεως· Ὁ Θεὸς καὶ τὸν εὐρηκα μοναχόν. Τοῦτο ἐξεφράζετο ἀπὸ τοὺς παλαιούς, Θείως, Κατὰ Θεόν, Θεία τύχη, ἢ Θεία μοίρα. Εἰς τὸν Ἀριστοφάνην (Ἰππ. 146), ὁ Δημοσθένης, ζητῶν τὸν Ἄλλαντοπώλην, λέγει πρὸς τὸν Νικίαν,

Ζητῶμεν αὐτόν, —————

καὶ ὁ Νικίας τὸν ἀποκρίνεται,

Ἄλλ' ὁδὶ προσέρχεται
Ὡσπερ ΚΑΤΑ ΘΕΪΟΝ, —————

ἤγουν, ἀλλὰ νὰ τος, ἔρχεται κατὰ τύχην, ἢ Ὁ Θεὸς ἔκαμε κ' ἔρχεται, χωρὶς νὰ κοπιάζωμεν ζητοῦντες αὐτόν. Τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἐκφράζει ὁ Ξενοφῶν (Κύρ. παιδ. IV, 2 § 1) ἐπιρρήματικῶς, « Πράττοντος δὲ ταῦτα τοῦ Κύρου, ΘΕΪΩΣ πως ἀφικνοῦνται » ἀπὸ Ὑρκανίων ἄγγελοι » Ἐνῶ ὁ Κύρος ἠσχολεῖτο εἰς ταῦτα, ἔκαμ' ὁ Θεὸς νὰ ἔλθωσιν ἀπὸ τὴν Ὑρκανίαν ἄγγελοι, ἢ Κατὰ τύχην (ἢ μᾶλλον Κατ' εὐτυχίαν) ἦλθαν ἄγγελοι, ὡς φαίνεται ἀπ' ἄλλην τοῦ Ξενοφῶντος (Ἑλλ. ἱστορ. VII, 5, § 10) φράσιν· Εἰ μὴ Κρής, ΘΕΪΑ ΤΙΝΙ ΜΟΪΡΑ προσελθὼν, ἐξήγγειλε τῷ » Ἀγησιλάῳ. »

Τὸ Ὁ Θεὸς τοῦτο, ἢ τῶν παλαιῶν τὸ Θείως, ὁ πολὺς λαὸς, ὅχι μόνον τὸ ἐβαρβάρωσεν εἰς τὸ Θεϊῶς, ἀλλὰ καὶ τὸ μεταχειρίζεται εἰς τὴν σημασίαν τοῦ Καὶ, ἢ τοῦ παλαιότερου Γε (du moins), οἷον πρὸς τὸν τρώγοντά τι λέγουν, Δὸς κ' ἐμὲ Φειῶς ὀλίγον, μὴ τὸ τρώγῃς μόνος. Παρόμοια λέγεται, Ἄν δὲν ἐμπορῆς νὰ τὸ φέρῃς, σείλέ με το

Θειῶς μὲ τὸν ὑπὲρ τὴν, καὶ, Ἄνεχώρησε χωρὶς εἰδησίην μου· νὰ μ' ἔλεγε Θειῶς, πότε μέλλει νὰ γυρίσῃ (s'il m'eût du moins dit, etc.). Εἰς τὰ παραδείγματα ταῦτα ἡ μειωτικὴ σημασία τοῦ Θείως εἶναι ἀδίστακτος· τὸ δισάσιμον εἶναι, πῶς ἀπὸ τὸ εἰς τοὺς παλαιούς σημαντικὸν τύχης, κατήντησε νὰ σημαίνῃ μείωσιν. Ἡ μετάβασις δὲν ἔγινεν ἀμέσως· ἀλλ' ὡς εἰς ἐκείνους ἐσήμαινε τὸ Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ (Θειῶς, Θεία τινὶ μοίρα), οὕτως εἰς τοὺς μεταγενεστέρας ἐσήμανε πρῶτον, Εἰς τὸν Θεόν (Πρὸς Θεοῦ), ὡς εἰς τὸ πρῶτον παράδειγμα Δὸς κ' ἐμὲ Θειῶς ὀλίγον, ἤγουν Δὸς με, εἰς τὸν Θεόν σου, ὀλίγον, καὶ τελευταῖον ἔλαβε σημασίαν μειώσεως.

Παράξενον, ὅτι οὔτε ὁ Δουκάγγιος, οὔτε ὁ Σομαυέρας ἐγνώρισαν τὴν συνηθεσάτην διὰ τοῦ $\bar{\sigma}$ γραφὴν τῆς λέξεως, Τὸ γράφουν καὶ οἱ δύο διὰ τοῦ $\bar{\tau}$, ὁ Δουκάγγιος παροξυτόνως μὲ ὀρθὴν ἐξήγησιν, καὶ σφαλμένην παραγωγὴν ἀπὸ τὸ Τέως, « Τείως, saltèm, Τέως » ὁ δὲ Σομαυέρας μὲ τὴν αὐτὴν ἐξήγησιν καὶ περισπωμένως, « Τειῶς, τειοσανάλλο, κανέ. » Mancomale. » Ἡ διὰ τοῦ $\bar{\tau}$ γραφὴ δὲν πιθανολογεῖ τὴν ἀπὸ τὸ παλαιόν, Τέως, παραγωγὴν, ἐπειδὴ παρόμοια διπλογραφεῖται καὶ διπλοπροφέρεται Τιάφι καὶ Θιάφι, τὸ Θειάφιον, ὑποκοριστικὸν τοῦ Θεῖον (soufre). Ἐπειτα, ὅχι μόνον ὅσα ἔφερα παραδείγματα σημαίνουν ἀδίστακτως τὸν μειωτικὸν Κὰν ἢ Γε, ἀλλὰ καὶ μαρτυρεῖται ἡ σημασία ἀπὸ ποιητὴν τῆς δεκάτης πέμπτης ἑκατονταετηρίδος, ὅστις καὶ ἀπεβαρβάρωσε τὸ Θείως ἢ Τείως εἰς τὸ Τί ὀση. Ζ. Εἰ.

Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν, καὶ Κατὰ δαίμονα, οἶον (Ἡροδοτ. I, 111), « Τῷ δ' ἄρα καὶ αὐτῷ » ἢ γυνή . . . τότε κως κατὰ δαίμονα τίκτει » καὶ Κατὰ τύχην, ὡς λέγομεν ἔτι καὶ σήμερον, τὸ ὁποῖον οἱ κριτικοὶ

ἐπαράβαλαν μὲ τὸ Κατὰ συγκυρίαν τοῦ εὐαγγελιστοῦ (Λουκ. ι', 31).

Τὸ ὄνομα Θεός, συνθεμένον μὲ τινὰ ἐπίθετα, τὰ μεταβάλλει εἰς ὑπερθετικά. Οἷον Θεόλολος ἢ Θεότρελος, ὁ παντά-
 πασι λολός ἢ τρελός, Θεότυφλος ἢ Θεόσραβος, ὁ
 τυφλός καὶ τὰ δύο ὀμμάτια. Θεόγυμνος, ὁ γυμνός ὡς τὸν
 ἐγέννησεν ἡ μάνα του. Τοῦτο εἶναι μάλιστα ἴδιον τῆς ἑβραϊκῆς
 γλώσσης, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ μόνη τοῦ Θεός ἢ παράθεσις ση-
 μαίνει τὴν ὑπέρθεσιν· οἷον « Τὰς κέδρους τοῦ Θεοῦ » (ψαλμ.
 οθ', 11), ἀντὶ τοῦ, Τὰς ὑψηλοτάτας κέδρους, « Ἡ δὲ Νινευὶ
 » ἦν πόλις μεγάλη τῷ Θεῷ » (Ἰων. γ', 3), ἀντὶ τοῦ Μεγίστη.
 Εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων (ζ', 20), ὁ Στέφανος
 λαλῶν περὶ τοῦ Μωϋσέως, λέγει, « Καὶ ἦν ἄσειος τῷ
 » Θεῷ » ἀντὶ τοῦ Ἀσειότατος. Εὐρίσκονται ὁμῶς παραδείγματα
 καὶ εἰς τοὺς Ἑλληνικοὺς συγγραφεῖς, οἷον (Αἰσχύλ. Περσ.
 828),

Λῆξαι Θεοβλαβοῦνθ' ὑπερκόμπω θράσει,

ὅπου ὁ Θεοβλαβῶν ἢ Θεοβλαβῆς σημαίνει τὸν ὑπερβολῆ βλαμ-
 μένον, τὸν αὐτὸν σχεδὸν μὲ τὸν Θεόλολον ἢ Θεότρελον τῶν
 σημερινῶν Ἑλλήνων. Εἶπε καὶ ὁ Εὐριπίδης (Ὀρέστ. 843)
 Θεομανῆ λύσσαν. Καὶ Θεοβλάβειαν ἐξηγοῦν τὰ λεξικά τὴν
 ὑπερβολικὴν μανίαν. Ἡ αἰτία τῆς τοιαύτης σημασίας εἶναι πρό-
 δηλος· ὁ Θεός κατέχει τῶν ὑπερθέτων τὸν ἀνώτατον βαθμόν.
 Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ὅμηρος θέλων νὰ δείξῃ τὸν Ὀδυσσεῆ πολὺ
 φρονημώτατον παρὰ τοὺς ἄλλους, τὸν ὠνόμασε, Διὶ μῆτιν
 ἀτάλαντον, ἴσον τὴν φρόνησιν μ' αὐτὸν τὸν Δία, καὶ ὡς νὰ
 ἔλεγε μονολεξεί, Θεοφρόνιμον.

ΘΕΡΙΖΩ (moissonner). Ζ. Μὲ, καὶ Φρονῶ. 2) Μεταφ.
 Σατατόνω. Ζ. Ἐξαγορευτής.

ΘΕΡΜΟΛΟΪΜΗ (χυδ. Θερμολέμη), Ἑλλην. Πυρετός λοιμώδης (fièvre pestilentielle).

ΘΕΩΜΑΙ (voir, regarder, contempler). Ζ. Νά'.

ΘΕΩΡΩ. Ζ. Θωρῶ.

ΘΗΡΪΟΝ, ζῶον ἄγριον σαρκοβόρον. Ζ. Ἡμαι.

ΘΙΑΣΟΝ ὀνομάζουσι οἱ νέοι Ἕλληνες τὸν χυλὸν τῶν ἀμυγδάλων (émulsion d'amandes). Ἡ ὀρθή του γραφή εἶναι Θάσιον· οἱ Γραικορωμαῖοι τὸ ὀνόμαζαν Θασόροφον. Λέγει Θεοφάνης ὁ Νόννος (Ἐπιτομ. τῆς ἰατρικ. τέχν. κεφ. 130), περὶ περιπνευμονικῶν λαλῶν, « Ῥοφήματα δὲ λαμβανέτωσαν, » χυλὸν πτισάνης, καὶ σεμίδαλιον καὶ ΘΑΣΟΡΟΦΟΝ κ. τ. λ. » τὸ ὁποῖον ὁ ἐκδότης Βερνάρδος δὲν ἐκατάλαβεν ὅλως· ὁ δὲ μεταφραστὴς Λατῖνος τὸ ἐνόησε κακὰ ἐρμηνεύσας, Πικρὰ ἀμύγδαλα ex amygdalis amaris. Θάσια κάρυα ὀνόμαζαν οἱ παλαιοὶ (Ἱπποκράτ. Περὶ νοῦσ. III, § 12, σελ. 103) τὰ ἀμύγδαλα (amandes), καὶ κατ' ἔλλειψιν, Θάσια, μόνον. Τὸ Θάσιον λοιπὸν ἐξεφράσθη κατὰ διπλῆν ἔλλειψιν, ὡς καὶ τὸ Θασόροφον ἀντὶ τοῦ Ῥόφημα θάσιον, ἢ Ῥόφημα θασίων καρύων. Ὁ αὐτὸς Νόννος (κεφ. 168) ὀνομάζει καταχρηστικῶς καὶ τὸν χυλὸν τῶν Λεπτοκαρύων (noisettes) Λεπτοκαροθάσιον (ἴσ. γρ. Λεπτοκαρυοθάσιον). Οὐδὲ τοῦτο ἐνόηθη, οὔτ' ἀπὸ τὸν μεταφραστὴν, οὔτ' ἀπὸ τὸν ἐκδότην.

Ἐκ τούτων νοεῖται καὶ τὸ εἰς τὸν Δουκάγγιον (σελ. 970) « Μπατάμ, τὰ θάσια, » ἧγουν ἐξηγεῖ λέξιν Τουρκικὴν Μπατάμ (γρ. Μπαντέμ) τὴν σημαίνουσαν τὰ Ἀμύγδαλα, διὰ τοῦ Θάσια. Ἐκ τῶν αὐτῶν ἐξηγεῖται καὶ ἄλλος τόπος τοῦ Δουκαγγίου (σελ. 1764) « Ἀπὲ τὰ ἈΘΑΣΙΑ ΚΑΪ καρίδια καὶ ΧΡΟΥΣΟΜΙΑ κ. τ. λ. » ὅπου ἡ ὀρθὴ γραφή εἶναι, ΘΑΣΙΑ, καὶ τοῦ ἐξῆς ἴσως ΧΡΟΥΣΟΜΗΛΑ, ἧγουν Χρυσᾶ μῆλα, σημαί-

νοντα, ἢ τὰ σήμερον ὀνομαζόμενα πορτογάλια (oranges), ἢ κυδωνίων εἶδος τι οὕτως (chrysomela) ὀνομασθέντων ἀπὸ τὸν Πλίνιον (XV, 11).

ΘΛΙΒΕΡΟΝ φόρεμα (habit de deuil). Θλιβεροὶ λόγοι (discours tristes). Ζ. Εἶνε.

ΘΛΙΒΩ (affliger). Θλίβομαι (s'affliger). Θλιμμένος (affligé). Ζ. Μαγκούριν.

ΘΛΙΨΙΣ (affliction, chagrin). Ζ. Μέ.

ΘΝΗΣΙΣ. (Ζ. Χορταριάζω). Λέξις ἀναγκαία εἰς τὴν γλῶσσαν, διὰ τὴν ἐρμηνεύωμεν τὸ mortalité, τῶν Γάλλων.

ΘΡΗΝΙΣΜΟΣ. Οἶον, ΒΧ,

Ὁ θρηνισμὸς, ὁ πικραμὸς, ὃν εἶχεν ἐκ καρδίας.

ΘΡῆΝΟΣ. Ὁ θρηῆνος, καὶ τὸ θρηῆνος, ὡς λέγομεν, Ὁ πλοῦτος καὶ τὸ πλοῦτος· καὶ ὡς οἱ παλαιοὶ, Ὁ καὶ τὸ ἔλεος, Ὁ καὶ τὸ Σκότος.

ΘΡΗΝΩ (pleurer). Ζ. Βρουχοῦμαι. Θρηνοῦμαι (se lamenter). Ζ. Ὀμάδιν.

ΘΡΟΦΑΝΟΣ, ὁ δυνατὸς τὴν θρέψη (nourrissant, substantiel). 2) εὐφορος, εὐκαρπος (abondant en denrées, en subsistances), ΘΚ,

Ἐν κ' οἱ τόποι θροφανοὶ ἀπὸ ζωῆν μεγάλην.

ΘΡΟΦΗ, ἀντὶ τοῦ τροφή (nourriture, subsistance), κατὰ τὸ βατραχὸς ἀντὶ τοῦ βάτραχος.

ΘΥΜΟΪΜΑΙ (se rappeler, se souvenir). Ζ. Μαγκούριν. Καὶ σήμερον ἀκόμη ἀντὶ τοῦ ἐνθυμοῦμαι, λέγουσιν πολλοὶ θυμοῦμαι.

ΘΩΡΙΑ (Θεωρία), χρῶμα (couleur). Ἴδε τὰ εἰς τὸν Αἰλιανὸν σημειωθέντα, (Προδρ. Ἑλλ. Βιβλιοθ. σελ. 312). 2)

ὄψις πρόσωπον (mine, air)· ὄθεν καὶ ἡ παροιμία, « Θεωρία » ἐπισκόπου, καὶ καρδία μυλωνᾶ. »

ΘΩΡῶ (Z. Μία καὶ Παροῦ). Κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τὸ Θεωρῶ (regarder, voir), κατὰ τὸ Χρεωσῶ, Χρωσῶ. Εἶναι ὁμῶς εἰς χρῆσιν καὶ τὸ Θεωρῶ. Ἐκ τούτου δὲ καὶ τὸ Θεωρεῦω, καὶ Θωρεῦω, ἀλλ' εἰς μόνον τὸ σύνθετον, ἀλληθωρεῦω, λεγόμενον καὶ Ἀλληθωρίζω (être louche), ἀπὸ τὸ Ἀλλήθωρος (louche). Ἄντι τούτων οἱ παλαιοὶ ἔλεγαν Στραβίζω, καὶ Στραβός· τὸ ὁποῖον εἰς ἡμᾶς σήμερον σημαίνει ὄχι τὸν Ἀλλήθωρον, ἀλλὰ τὸν τυφλὸν (aveugle), ὡς μαρτυρεῖ καὶ ἡ παροιμία, « Ὅσις καθίσῃ μὲ σραβὸν, » τὸ ταχὺ ἀλληθωρίζει » σημαίνουσα τὸν ὁποῖον τρέχουν κίνδυνον νὰ φθαρθῶσι τὰ ἦθη οἱ συνανασρεφόμενοι μὲ κακοήθεις καὶ κακοβίους ἀνθρώπους.

I.

I, στοιχεῖον. Ζήτει τὰ προσημειωμένα (Ἄτακτ. I, σελ. 388).

ἸΔΙΑ. Εἰς τὰ ἴδια (chez soi) « Εἰς τὰ ἴδια ἦλθε, » καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον » (Ἰωαν. α', 11). Z. Ράσσω.

ἸΔΙΚΗ. Z. Ἰδικὸς, καὶ Βλέπησις.

ἸΔΙΚΟΣ, Ἰδική, Ἰδικόν μου, σου, του, της, μας, σας, των (mon, ma, etc.) BX,

Ἐπεὶ δὲ ΜΟΙΡΟΓΡΑΦΙΣΜΑ ἠῦρηκα ἰδικόν μου,
Καὶ ποία μοι ἀπόκειται εἰς ἰδικήν μου τύχην.

Γράφε ΜΟΙΡΟΓΡΑΦΗΜΑ, καὶ Z. τὴν λέξιν. Ὁ ΘΚ,

Οἱ ἰδικές μου ἀμαρτίαις τὸ προξενήσαν τοῦτο.

Ὁ δὲ Β,

Τὸ ὅσον με ἐβάρυνεν ὁ φθόνος ἰδικός σας,
Κεῖς ὅσον με συνέφερεν, καὶ ἔχασα τὸ φῶς μου.

Ἰδικοί, πληθυντ. (parens, alliés). ΑΚ,

Εἰς δὲ τιμὴν τῶν φίλων σου ἢ καὶ τῶν ἰδικῶν σου ,
Καλόν σοι ἔσται τέκνον μου , κάκει νὰ τὸ ξοδιάζης
Τὸ πρᾶγμα, τὰ θηνάριά σου, κ. τ. λ.

Ζ. καὶ Συμφέρω. Σήμερον ἐπικρατεῖ ἡ κακὴ διὰ τοῦ ε̄ γραφῆ ,
οἶον Ἐδικός, Ἐδικοί κ. τ. λ.

ἸΔΙΚΩΣΥΝΗ (κοιν. Ἐδικωσύνη). Οἱ Γραικορωμαῖοι ἔλεγον
Ἰδιωσύνη (parenté). Ζ. Ἰδιωσύνη.

ἸΔΙΩΜΑ, χυδ. Διώμα, διαθέσεις, κλίσεις, ἕξις τῆς ψυχῆς καλὴ,
ἢ κακὴ (caractère, humeur). Καλὰ, κακὰ, παράξενα
ἰδιώματα. Τὸ ἰδιώμα του εἶναι νὰ μὴ λέγη ποτὲ
τὴν ἀλήθειαν. 2) σοβαρότης (gravité), ἢ καὶ τὸ λέγομενον
Καμάρωμα (contenance fastueuse) ΘΡ,

Νὰ πορπατοῦν, νὰ χαίρωνται μὲ διώμα καὶ κανάκιν.

Ὁ δὲ Ἐρωτόκριτος,

Πεζοὶ μὲ ζάλα μετρητὰ, καὶ διώμα ἐπορπατοῦσαν.

Εἰς τὴν πρώτην σημασίαν μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ὁ μι-
κρὸς σχολιαστὴς τοῦ Σοφοκλέους (Αἴαντ. 547). Περί τῆς δευ-
τέρας, ἴδε τὸν Ἀθήναιον (X, σελ. 444) μὲ τὰς σημειώσεις τοῦ
τελευταίου ἐκδότου.

Τὸ Κανάκιν (Κανάκιον) σημαίνει ἐδῶ τὴν ἐπιφαινομένην
εἰς τὰς κινήσεις τοῦ σώματος, τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις
τινὸς ἐπιθυμίαν νὰ φαίνεται χαρίεις καὶ ἐπαφρόδιτος (mignar-
dise). Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι εἶναι λέξις συγγενῆς μὲ τῶν πα-
λαιῶν τὴν Καναχήν. Ἀλλ' ἡ Καναχὴ ἐσήμαινεν εἰς ἐκεί-
νους, ἤχον, γενικῶς, καὶ ἐπροσαρμόζετο εἰς τὸν ἤχον τῶν μου-
σικῶν ὀργάνων, εἰς τὴν φωνὴν τινῶν ζώων, καὶ εἰς ἄλλους
διαφόρους ψόφους ἀψύχων. Τὸ Σέμα ἦτο Κανάσσω ἢ Κα-

νάζω καὶ ἐκ τούτου ἄλλα δύο ῥήματα, τὸ Καναχέω καὶ Καναχίζω, ἀπὲς τῶν ὁποίων ἔχμεν σήμερον τὸ Κανακεύω καὶ Κανακίζω, σημαίνοντα, τὸ κολακεύω κινῶν καὶ σεῖων εἰς τὰς χεῖρας νήπιόν τι, διὰ τὰ τὸ εὐφράνω (*mignarder, dorloter*). « Διεκάναξε, διέσεισε, διεσαλεύσε » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ΙΔΙΩΣΪΝΗ, συγγένεια (*parenté*). Ἴδε τὸν Δουκάγγιον (σελ. 508).

ΙΝΦΕΡΝΟΝ, λέξις βάρβαρος ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν *inferno* (*enfer*). Ζ. Πιάνω.

ΙΠΠΗΛΑΣΪΑ. Ζ. Ὄπου.

ΙΠΠΗΛΑΤΙΚΟΝ, ἡ Ἰππηλατίκιον. Ζ. Ἀπελατίκη.

ΙΣΆΔΙΑ (τά), καὶ βαρβάρως Σιάδια (ὡς Σιάζω ἀπὲς τοῦ Ἰσάζω), *plaines, plats pays*.

ΙΣΆΖΩ, καὶ βαρβάρως Σιάζω (*égaler, égaliser*), κάμνω ἴσον. 2) Διορθώνω, κατευθύνω (*redresser*. 3) Διορθώνω τὸ χαλασμένον ἢ παλαιωμένον (*raccommoder*). 4) Βάλλω εἰς τάξιν (*mettre en ordre*). Ἰσασε (ἢ Ἰσαξε) τὴν ζώνην σου. 5) Συμβιβάζω, φιλιόνω (*réconcilier, raccommoder*).

Ἰσάζομαι, παθ. ἔχει ὅλας τὰς ἀναλόγους σημασίας τοῦ ἐνεργητικοῦ.

Ἰσάζομαι, μέσ. βάλλομαι εἰς καλητέραν τάξιν (*se rajuster*). 2) παύω τὴν ἐχθραν, γίνομαι φίλος (*se réconcilier, se raccommoder*). Ἦσαν ἐχθροὶ, ἀλλὰ τῶρα ἰσάσθησαν. 3) Συμβιβάζομαι, συμφωνῶ (*convenir, stipuler, promettre de*), Ἰσάσθη μὲ τὸν ἱατρὸν νὰ τὸν πληρῶσῃ τόσα, ἐὰν τὸν ἱατρεύσῃ.

ΙΣΤΕΚΩ (*se porter*). Ἰπῶς Ἰστέκει, ἢ Στέκει;

Ἰταλισμός, Come stà? (comment se porte-t-il),
οἶον, ΣΣ,

Καὶ ὅταν παγένουν καὶ ἔρχονται, καὶ ῥωτοῦν πῶς ἰσέκει,
Λέγουν το, διὰ νὰ μάθουσιν, ἂν ἔνι διὰ νὰ ποθάνη.

2) s'arrêter. Ὁ αὐτὸς ΣΣ,

Ὡς καὶ τὸ σποιίτην τοῦ πτωχοῦ κανεὶς δὲν τὸ κατέχει,
Καὶ σκύλος ἂν διαβῆ ἀπ' ἐκεῖ, σὴν πόρταν οὐδὲν ἰσέκει.

Z. Πλέκω. Καὶ παρατατικὸς βάρβαρος, Ἰσθήκει. Z. Ἐν-
τάμα.

ἸΣΤΟΡΙΑ (histoire). Λέγεται καὶ Στόρια. Z. Μη-
τριάζω.

ἸΣΩΣ (peut-être). Μετὰ τὸ Ἄν, Ἄν ἴσωσ, ἦ, ὡς τὸ
γράφωμεν σήμερον Ἄνίσωσ. Μετὰ τὸ Εἶ, ὡς ἔλεγαν ἄλλοτε,
οἶον, ΒΧ,

Εἶ δ' ἴσωσ ὀπισοπατεῖς, οὐ θέλεις νὰ κλουθήσεις,
Ἐπέρωμέν σε πετασόν, γοργογυρίζομέν σε.

Κ.

Κ σοιχεῖον, πλεονάζει εἰς τὸ χυδ. Κορνιακτὸς, ἀπὸ τὸ
Κονιορτός.— λείπει εἰς τὸ Ἄμόνι, ἀπὸ τὸ Ἄκμων, καὶ εἰς
τὸ Σιχαίνομαι, ἀπὸ τὸ Σικχαίνομαι. — Λαμβάνεται ἀντί
τοῦ τ, Σεῦκλον, ἀπὸ τὸ Σεῦτλον, καὶ Σκλιβόνω ἀπὸ
τὸ Στιλβόω. — ἀντί τοῦ χ̄, Καρκέσι, ἀπὸ τὸ Καρχή-
σιον, καὶ Κόρδα, ἀπὸ τὸ Χορδή.

ΚΑΒΟΣ. Z. Ἄκρα.

ΚΑΔΟΣ, καὶ Σίκλα. Καὶ τὰ δύο εὐρίσκονται εἰς τὸν Σο-
μαυέραν, καὶ εἰς τὸν Δουκάγγιον. Τὸ πρῶτον εἶναι Ἑλληνικὸν καὶ
ἀρχαιότατον· τὸ δεύτερον (Σίκλα), ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν Situla,
κατὰ συγκοπὴν Σίτλα, καὶ Σίκλα (Z. Ἀγγρίφιον).

ΚΑΘΑ. (Z. Πηδῶ). Κάθα εἷς, ἢ Καθεῖς, ἢ Καθένας (chacun). Z. Κρατηκτικός.

ΚΑΘΗΚΙΟΝ. Z. Ἀγγεῖον.

ΚΑΘΪΖΩ (s'asseoir). Ὁ ἀόριστος Ἐκάθισα (χυθ. Ἐκάτσα καὶ Κάτσα), οἶον, ΒΧ,

Καὶ τὰ φαγία ἔτοιμα, καὶ κάτξσιν καὶ φάγαν.

Ἴδε τὰ προσημειωθέντα (Ἄτακτ. I, σελ. 131-133).

ΚΑΪ, σύνδεσμ. Μεταξὺ δύο ῥημάτων θεμένος, δίδει μετοχικὴν σημασίαν εἰς τὸ δεύτερον, οἶον, ΒΧ,

Θωροῦσιν πλοῖον Κ' ἤρχετον, καὶ αὐτοὶ προσκαρτεροῦσιν, ἤγουν, θεωροῦσι πλοῖον ἐρχόμενον. Ὡσαύτως ὁ ΣΦ,

Καὶ ὅταν σὲ δοῦν ΚΑΪ περπατεῖς μὲ φρόνησιν καὶ τάξιν, Θέλουν χαρὴν οἱ φίλοι σου, καὶ οἱ ἐχθροὶ θέλουν πλκντάξην, ἤγουν, ὅταν σε ἴδωσι περιπατοῦντα.

Τὸν μεταχειρίζονται κάποτε ἀντὶ τοῦ Ὅτι, οἶον, ΘΡ,

Καὶ μὴ μου πῆς ΚΑΪ ζῆ πολλά ὁ σπάταλος καὶ χαύτης.

(Z. ἘΚ). Καὶ ἀντὶ τοῦ συγκριτικοῦ Ἡ, οἶον Πλέον καί. (Z. Ἡμαι. καὶ Λιγομάρα). Ἄλλοτε δὲ ἀντὶ τοῦ Ἄντων παλαιῶν, οἶον, ΣΣ,

Καὶ τότε ὁ κακότυχος, ὅποιος καὶ ἐν κείνος.

Ἐδῶ τὸ Ὅποιος καὶ Ἐνι, εἶναι ὡς τὸ Ὅσπερ ἀν ἦ. Ὁ Καί, πλεονάζει μετὰ τὸ Ἀνίσως ἢ τὸ Εἰ δ' ἴσως (Z. Εἰ δ' ἴσως). Ὁ αὐτὸς πλεονασμὸς συμβαίνει εἰς τὰ ῥήματα Λαχαίνω καὶ Τυχαίνω, ὅταν ἀκολουθῶνται ἀπὸ ἄλλα ῥήματα. (Z. Λαχάνω.).

Ὅτι καὶ λείπει πολλάκις ὁ Καί, ἐσημειώθη ἀλλοῦ (Ἰσοκρατ. τομ. 2, σελ. 179).

ΚΑΪΟΜΑΙ. Z. Καίω.

ΚΑΙΡΟΣ (occasion, opportunité), οἶον, Προσμένω τὸν καιρὸν, Ὁ Καιρὸς μοῦ ἔφυγε τὰς χειῖρας, Εἰς καιρὸν, Κατὰ καιρὸν, Ὅταν λάβω καιρὸν, Ὅταν ὁ καιρὸς τὸ καλέσῃ· « Καιρὸς παντὶ πράγματι » πλέον ἑλληνικὸν παρά κοινόν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἔγινε παροιμιῶδες καὶ γνωστὸν εἰς ὅλους, ἀπὸ τὴν ἀκοὴν τῆς Παλαιᾶς γραφῆς (Ἐκκλησιαστ. γ', 1), πρέπει νὰ μείνῃ εἰς τὴν γλῶσσαν.

2) Καιρὸς, καταχρηστικῶς καὶ συχνὰ μεταχειριζόμενον ὡς συνώνυμον τοῦ Χρόνου. Κατάχρησις συχνὴ καὶ εἰς τοὺς Ἐβδομήκοντα καὶ εἰς τοὺς συγγραφεῖς τῆς Νέας διαθήκης. Τὸν παλαιὸν καιρὸν, Εἰς ἐκείνους τοὺς καιροὺς. Λέγεται καὶ ἑλλειπτικῶς, Καιρὸν, εἰς αἰτιατικὴν, ἀντὶ τοῦ Πολὺν καιρὸν, καὶ τοῦτο πάλιν ἀντὶ τοῦ Εἰς, ἢ Κατὰ πολὺν καιρὸν· Διέτριψα καιρὸν εἰς τὴν Σμύρνην, Ἔχω καιρὸν ἀποῦ θέν σ' ἴδα, καὶ Ἔχω χρόνους καὶ καιροὺς ἀποῦ θέν σ' ἴδα. Πρὸς καιρὸν (en attendant, provisoirement). Μὲ τὸν καιρὸν (avec le temps).

3) τὸ κατάστημα τῆς ἀτμοσφαίρας, οἶον Καλὸς, Κακὸς, Βροχερὸς καιρός. Τί καιρὸν κάμνει (quel temps fait-il?); Σημείωσε τὴν ἀνωμαλίαν τοῦ Τί, ἀντὶ τοῦ Τίνα (ποῖον) καιρὸν· ἦτις εἰσεχώρησε καὶ εἰς τὰ πληθυντικά, οἶον, 'Τί νεα φέρεις; καὶ εἰς τὰ ἀρσενικά καὶ θηλυκά, 'Τί ἄνθρωποι, Τί γυναῖκες; ἀντὶ τοῦ Τίνες. Ὁμοίως εἶπεν ὁ Ἀριστοφάνης (Εἰρ. 693) « Τὰ τί; » ἀντὶ τοῦ, Τὰ τίνα.

ΚΑΪΩ, οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον Κάω· ὅθεν ὁ ἄλλος σχηματισμὸς τῶν νεωτέρων Καύω, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Νάω καὶ Νάύω, τοῦ Λάω καὶ Λαύω. Τὸ Καύω, Κάβγω καὶ Καίγω εἶναι βάρβαρα. Σημαίνει τὸ Δαπανῶ, ἀφανίζω διὰ τοῦ πυρός (brûler), οἶον Καίω ξύλα, ἄνθρακας κ. τ. λ. καὶ Τὸ πῦρ καίει τὰ ξύλα, τοὺς ἄνθρακας, ἤγουν ἀφανίζει. 2) Θερ-

μαίνω μὲ ὑπερβολήν. Ὁ ἥλιος μ' ἔκαυσε (hâler). 3) Λέγομεν καὶ περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τὰ ὅποια κάμνει ἢ ἐναντία τοῦ καύματος ἄκρα ψυχρότης, Τὸ χιόνιον καίει τὰ ὑποδήματα, Ὁ πάγος ἔκαυσε τὰ ἀμπέλια· ὡς καὶ οἱ παλαιοὶ, καὶ Ἕλληνας « Ἄνεμος βορρῶς... παντάπασιν ἀπο- » καίων καὶ πηγνύς τοὺς ἀνθρώπους » (Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. IV, 5, § 3)· καὶ Ῥωμαῖοι,

———— Boreæ penetrabile frigus adurat,

(VIRGIL. Georgic. I, 93)

Ὁ ἀόριστος, Ἐκαυσα (χρδ. Ἐκαψα). Ζ. Ἐμπόριον. 4) μεταφορ. Μοῦ ἔκαυσε τὴν καρδίαν, ἤγουν, μ' ἐλύπησε πολὺ (navrer le cœur),

Καίω οὐδέτ. Δαπανῶμαι ἀπὸ τὸ πῦρ. Τὰ ξηρὰ ξύλα καίουν εὐκολώτερον παρά τὰ χλωρὰ. 2) Αἰσθάνομαι θέρμην ὑπερβολικὴν, Τὰ χέριά μου καίουν.

Καίομαι, παθ. Τὰ ξύλα καίονται. Καὶ παροιμία, « Σιμὰ τοῦ ξηροῦ καίεται καὶ τὸ χλωρὸν » σημαίνουσα τὸν κίνδυνον τῆς μὲ κακοῦς ἀνθρώπους ἀναστροφῆς. 2) Μεταφ. Λυποῦμαι μὲ ὑπερβολήν. Καίεται ἡ καρδία μου, ὡς εἶπε καὶ ὁ Ἀριστοφάνης (Λυσιστρ. 9),

Ἄλλ', ὦ Καλονίκη, κάομαι τὴν καρδίαν,
Καὶ πόλλ' ὑπὲρ ὑμῶν τῶν γυναικῶν ἄχθομαι.

Ὄθεν καὶ Καυμένος τῆς ἀγάπης (ἐλλειπτ. ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῆς ἀγάπης) ὁ ὑπερβολῇ λυπημένος δι' ἔρωτα.

ΚΑΚΑ, οὐσ. (maux). 2) σκατὰ (merde). « Κάκη, » κόπρος κ. π. λ. » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Ὁ δὲ Φώτιος, « Κάκη... τὸν γὰρ ἀπόπατον Κάκην καλοῦσιν. » Εἶχαν καὶ ῥῆμα Κακῶν ἢ Κακῶν, συνώνυμον τοῦ Χέζειν (Λατιν.

Caso), ἀντί τοῦ ὁποίου σήμερον, κατὰ διάλυσιν, Κάμνει τὰ κακά του.

Κακά, ἐπίρρ. Κακά καὶ ψυχρά, ἤγουν Κάκιστα (très-mal, de pis en pis).

ΚΑΚΑΝΑ. Ζ. Τριπηδῶ.

ΚΑΚΑΝΘΡΩΠΟΣ, συνθέτως, ὁ κακὸς ἄνθρωπος.

ΚΑΚΑΠΟΔΙΔΩ. Ζ. Ἀποδίδω.

ΚΑΚΙΑ (méchanceté). 2) ἔχθρα, Σὲ ἔχει κακίαν, ἤγουν σ' ἐχθρεύεται. Ζ. Μαίνομαι.

ΚΑΚΙΩΝΩ. Ἐκάκιωσε, ἤγουν, ἐμάμισεν, ἐχθρεύθη, Κακιωμένος (brouillé). Παρεφθάρη ἡ λέξις ἀπὸ τὸ Κακύνω, Κακώνω (ὡς ἀπὸ τὸ Μεγαλύνω, Μεγαλώνω, καὶ ἀπὸ τὸ Μολύνω, Μολώνω), καὶ μὲ πλεονασμὸν τοῦ Τ, Κακιώνω. « Ἐχθιζόμεθα, κακυνόμεθα, ἐχθραίνόμεθα, ἢ ἐχθροὺς » παρασκευάζομεν » λέγει ὁ Φώτιος.

ΚΑΚΟΓΝΩΜΟΣ. Ζ. Γνώμη.

ΚΑΚΟΜΟΙΡΟΣ ἢ Κακότυχος (malheureux, infortuné). Ἔχοντες δύο λέξεις καὶ συνήθεις καὶ Ἑλληνικὰς, εἶναι μωρία νὰ μεταχειρίζομεθα τὸ Κακορίζικος, λέξιν νόθον, σύνθετον ἀπὸ τὸ Κακὸς, καὶ τὸ Ρίζικόν, Ἰταλιστὶ Risico ἢ Rischio (risque), καὶ μάλιστα ὅτε τοῦτο δὲν σημαίνει τύχην, ἀλλὰ κίνδυνον προερχόμενον ἀπὸ τολμηρὰν ἐπιχείρησιν εἰς τυχηρὰ πράγματα.

ΚΑΚΟΡΙΖΙΚΟΣ. Ζ. Κακόμοιρος, καὶ Πόθω.

ΚΑΚΟΣ, πονηρὸς, διεσραμμένος, ἀχρεῖτος (méchant). Κακὸν οὐσ. οὐδέτερ. (mal), ἐπιθ. (mauvais). Τοῦ κακοῦ, ἐπιρρήματικῶς, εἰσμάτην, ματαίως, οἶον Τοῦ κακοῦ (χυδ. Τοῦ κακοῦ) κοπιάζω (se donner des peines inutiles). Δίων ὁ Χρυσόσομος (Ἰδ. Μύθ. Αἰσωπ. συναγωγ. σελ. 437) τὰ ἐσύναψεν ὁμοῦ, « Μάτην ἐπὶ κακῶ. » Κακῆ, θηλυκ. Κακῆν

κακῶς, ἢ Καγκηκάκως, ἐπιρρ. καὶ Κακῶς τοῦ κακοῦ, οἶον, Ἐσκορπίσθη, ἢ Ὑπῆγεν ὁ πλοῦτός του κακὴν κακῶς, ἢ ΚΑΚΩΣ τοῦ κακοῦ (γραμμένον καὶ ΚΑΚΩ εἰς τὸ Λεξικόν τοῦ Σομαυέρα), ἡγουν ἐθαπανήθη ἀσώτως. Τὸ Κακὴν εἶναι ἑλλειπτικὸν τοῦ Ὄδον ἢ Τύχην. Λέγομεν καὶ περὶ ἀνθρώπου, Ἀπωλέσθη κακὸς τοῦ κακοῦ, ὡς εἶπε καὶ ὁ Σοφοκλῆς (Οἰδ. Τύρ. 246-248),

Κατεύχομαι δὲ τὸν θεορκότ', εἴτε τις
Εἰς ὧν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,
Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκτριψαί βιον.

Κακὸν, οὐδετέρως καὶ οὐσιαστικῶς, σημαίνει καὶ πλήθος. Τί κακόν! Θαυμαστικῶς, ἀντὶ τοῦ Πόσον πλήθος. Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν εἶπεν ὁ Ἀριστοφάνης (Ὀριθ. 294),

ὦ Ποσειδὸν, οὐχ ὄρας ὅσον συνειλεχται ΚΑΚὸΝ
Ὀρνέων; ὦ ἀναξ Ἀπολλων, τοῦ νέφους! ἰού, ἰού!

ὦ Ποσειδῶν: δὲν βλέπεις πόσον πλήθος ὄρνεα ἐμαζεύθησαν;
Ἀπόλλων θεσπότη, τί σύννεφον εἶναι τοῦτο! ἡβοῖ, ἡβοῖ!

Γυρεύει τὸ κακόν σου, ἡγουν ζητεῖ νὰ σὲ βλάβῃ. Ζ.
Μαίνομαι.

Κακόν, ἀπλῶς, τὸ θανατικόν (peste), ἴσως ἀπὸ τὸν Θεο-
κυδίδην (II, 49 καὶ 51-52), ὅστις ὀνομάζει Κακὸν τὸ συμβάν
εἰς τὰς Ἀθήνας θανατικόν.

ΚΑΚΟΤΥΧΟΣ. Ζ. Κακόμοιρος, καὶ Πλαντάζω.

ΚΑΛΛΑΘΙΟΝ, ὑποκοριστικὸν τοῦ παλαιοῦ Κάλλαθος (cor-
beille, panier). Παροιμία, « Ὅπου ἀκούεις πολλὰ κέρασια,
» κράτει μικρὰ καλάθια » διδάσκουσα νὰ μὴν ἀπατώμεθα εὐ-
κόλως ἀπὸ τὴν φήμην τινῶν ἀλαζόνων γοήτων. Αὐτοὶ πρῶτοι
γίνονται δημιουργοὶ τῆς ἰδίας φήμης, πλάσσουντες ἢ μεγα-

λύνοντες τὰ προτερήματά των. Ὁ πραγματευτής ἴσ'ορῆι τὰ μακρὰ του ταξείδια καὶ τὰ μεγάλα κέρδη· ὁ τεχνίτης τὴν ἄκραν ἐπιδεξιότητα εἰς ὅσα κατασκευάζει· ὁ πολεμιστὴς καυχᾶται εἰς τὰς ἀνδραγαθίας του, ὡς ὁ Διώνυσος τῆς κωμωδίας (Ἄριστοφάν. Βατρ. 49),

Καὶ κατεδύσαμέν γε ναῦς
Τῶν πολεμίων ἢ δώδεκ', ἢ τρισκαίδεκα·

ὁ σοφὸς κομπάζει, ὅτι ἠξιώθη διὰ τὴν σοφίαν του νὰ κατασθῆ ὀνομασθῆ ὁ ἑξῆς ἢ τριῶν Ἀκαδημιῶν μέλος, καὶ πλειοτέρων ἄλλων διεπιστολῆς (correspondant). Οἱ γόητες φυσικὰ γεννῶνται, ὅπου εὐρίσκεται πλῆθος πολὺ μωρῶν, ἢ γόητες ἄλλοι, συγχωροῦντες τὴν γοητείαν, διότι ἔχουν καὶ αὐτοὶ κερᾶσια νὰ πωλήσωσι. Καὶ συμβαίνει πολλάκις, ὅταν οἱ μωροὶ δράμωσι πανταχόθεν, ἀντὶ κερασίων, νὰ χάνωσι καὶ τὰ καλὰ τῶν.

ΚΑΛΑΚΑΪ. Ζ. Καλός.

ΚΑΛΑΜΟΦΥΛΛΟΝ. Ζ. Φυλλοκάλαμον.

ΚΑΛΛΗ πληθ. ἀπὸ τὸ Κάλλος. Ὁ Σομαυέρας ἐξηγεῖ τὸ ἐνικὸν (Κάλλος) διὰ τοῦ bellezza (beauté), καὶ τὸ πληθυντικὸν διὰ τοῦ carnagione (carnation), τὸ ὁποῖον ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν Ἑλληνιστὶ λεγομένην Εὐχρῶριαν. Δὲν διαφέρει, νομίζω, τὸ Κάλλη ἀπὸ τὸ Κάλλος, πλὴν ὅτι τοῦτο σημαίνει ἀπλῶς ὠραιότητα (beauté), τὸ δὲ πληθυντικὸν, ὠραιότητα Σελκτῆριον (appas, charmes), ὡς καὶ Ὁ πλοῦτος, ἐνικ. σημαίνει τὴν εὐπορίαν (richesse), τὰ δὲ πλούτη, πληθυντικ. καὶ οὐδετέρ. τὴν ἀφθονίαν πάντων τῶν ἀγαθῶν (opulence). Ζ. Χαροκοπῶ.

ΚΑΛΛΙΟΣ, ἀντὶ τοῦ Καλλίων τῶν παλαιῶν (meilleur), οἷον (B),

Ἄλλ' ἐπὶ φόβου τοῦ Θεοῦ ναγκλέξετε τὸν κάλιον,

κατὰ τὰ ἀρχαῖα διαφορούμενα, Διπλασίων καὶ Διπλάσιος, καὶ ἄλλα ὅσα ἐσημειώθησαν ἀλλοῦ (Ἄτακτ. τομ. I, σελ. 52). Κάλλιον (mieux), ὡς καὶ οἱ παλαιοὶ (Ἀριστοφάν. Πλουτ. 938),

Ἐπειτα ποῦ κάλλιον ἀνατεθῆσεται;

Z. καὶ Ξένος.

ΚΑΛΟΚΑΡΔΙΖΩ, με ἀιτιατικ. Z. Πηδῶ.

ΚΑΛΟΜΙΛΗΤΟΣ. Z. Ἀνομίλητος.

ΚΑΛΟΣ. Εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐσήμαινε κοινῶς τὸν εὐμορφον ἢ ὠραῖον. Σήμερον σημαίνει τὸν ἀγαθόν. Εὐρίσκεται ὁμοίως καὶ τῆς σημερινῆς σημασίας παλαιὸν παράδειγμα εἰς τὸ Καλὸς κάγαθός, καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ, ὅπου συγχέεται τὸ Καλὸς μετὰ τὸ Ἀγαθός. Ὄφεν, ὅταν λέγωμεν, Καλὸς ἄνθρωπος, νοοῦμεν Καλὸς (ἤγουν ὠραῖος) τὴν ψυχὴν, ὡς ἔλεγεν ὁ Σωκράτης (Ἀπομνημ. B. VI, 32).

Δὲν εἶναι με (ἢ εἰς) τὰ καλά του, ἢ με (ἢ εἰς) τὰ σωσά του, ἤγουν δὲν εἶναι μετὰ τὸν νοῦν του, εἶναι τρελός, ἄφρων (n'être pas dans son bon sens). Οὕτω τὸ παλαιὸν Ὑγιαίνω, ἐσήμαινεν ἔχω τὸν νοῦν μου (Ἀριστοφ. Νεφέλ. 1275),

Οὐκ ἔσθ' ὅπως σύ γ' αὐτὸς ὑγιαίνεις·

Τὸν ἐγκέφαλον ὡσπερ σεσεῖσθαι μοι δοκεῖς,

ἤγουν, Ὅχι βέβαια δὲν εἶσαι μετὰ (ἢ εἰς) τὰ καλά σου· νομίζω ὅτι ἐσάλευσεν ὁ νοῦς σου.

Καλὸν, κακόν. Φράσις ἐλλειπτικὴ τῆς Διὰ προθέσεως (καὶ διὰ καλὸν καὶ διὰ κακόν), σημαίνουσα, ὅπως ἂν ἦναι, τύχη, ἢ συμβῆ· οἶον, Ὁ καιρὸς εἶναι καλός, ὁμοίως καλόν, κακόν, ἔπαρεμαζῆ σου τὸ Ἀλεξίβροχον (parapluie). Κ' ἐδῶ ἔχει τὸν τόπον τῆς ἠ παροιμίας, » Ὅταν

» ἦναι καλὸς ὁ καιρὸς, βάσσα τὸ ἐπανωφόριόν σου· ὅταν βρέχη,
 » κάμ' ὡς θέλεις. » Δὲν ἀνεχώρησε διὰ καλὸν, λέγομεν
 δι' ἄνθρωπον, ὅστις ἀναχωρεῖ εἰς καιρὸν ἀνάρμοσον, ἤγουν μὲ
 κακὸν σκοπὸν, μελετῶν, ἢ ἔχων εἰς τὸν νοῦν τοῦ νᾶ πράξει
 τί κακὸν (Ἄριστοφάν. Ἐκκλ. 325),

Οὐ γάρ ποθ' ὑγιές οὐδὲν ἐξεληλυθε
 Δράσουσα.

Τὸ Καλὸν εἰς ταύτην τὴν φράσιν εἶναι ἑλλειπτικὸν τοῦ ἔργου.

Ὁμοία ἑλλειψις καὶ εἰς τὴν γνωστὴν παροιμίαν, « Κάμε
 » καλὸν, καὶ ρίψε το εἰς τὸν αἰγιαλὸν » ἤγουν, καλὸν ἔργον,
 εὐεργεσίαν. Παροιμία ἠθικωτάτη, καὶ ἀρχαιοτάτη, ἐπειδὴ τὴν
 ἐπαράγγειλε καὶ ὁ Σαλωμών (Ἐκκλησιασ. ια', 1), « Ἀπόστειλον
 » τὸν ἄρτον ἐπὶ πρόσωπον τοῦ ὕδατος, ὅτι ἐν πλήθει ἡμερῶν
 » εὐρήσεις αὐτόν. » Εἶπε καὶ ὁ Ἄπολλ. ὁ ἐν Τύρ.

Κάμε καλὸν, καὶ ἄς κείτεται, σὰν νᾶ σπειρες σιτάρη,
 Ὅπου τὸ ρίκτης εἰς τὴν γῆν, κῦστέρα βρίσκης χάρη.

Καλὲ, εἰς τὴν κλητικ. λαμβάνετε τρόπον τινὰ ἐπιρρήματικῶς,
 ἐπειδὴ δὲν σημαίνει ἄλλο πλὴν ἔντιμον προσφώνησιν, Καλὲ,
 δὲν ἐξεύρεις τί συνέβη σήμερον, Ἐκαλ' ὑπῆ-
 γες ἐκεῖ ὅπου σὲ εἶπα; Αὐτὸ εἶναι ἀπαραλλάκτως τὸ
 ὦ γὰθ' ἐ τῶν παλαιῶν. (Ἄριστοφ Ἰππ. 188),

Ἄλλ' ὦ γὰθ' , οὐδὲ μουσικὴν ἐπίσταμαι.

Καλὲ, δὲν ἐξεύρω οὐδὲ μουσικὴν. Καὶ σημεῖον, ὅτι δὲν εἶναι
 πάρεξ ἀπλῆ πρόσκλησις, ἰσοδυναμοῦσα πολλάκις μὲ τὸ κλητι-
 κὸν ὦ, εἶναι ὅτι συντάσσεται καὶ μὲ πληθυντικὸν ῥῆμα· οἶον,
 Ἐκαλὲ δὲν ἐξεύρετε, τί συνέβη σήμερον; Καὶ μὲ
 πληθυντικὴν ἀντωνυμίαν, ὡς συνειθίζουσιν οἱ Χῆοι· Καλεσεῖς,

τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ αὐτὸ μὲ τὸ Καλὲ, ἐσεῖς. Παράδειγμα
τούτου εὐρίσκεται εἰς τὸν Κωμικὸν (Ἀριστοφάν. Λυσιστρ.
1166),

Ἄφετ', ὦ γὰρ', αὐτοῖς. —————

Οἱ παλαιοὶ ὁμῶς ἐμεταχειρίζοντο καὶ τὸ πληθυντικὸν Ἄγαθοὶ
εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν (Ἀριστοφ. Σφηκ. 415),

Ὡ' γαθοὶ τὸ πρᾶγμ' ἀκούσατε· ἀλλὰ μὴ κεκράγετε,

Καλὲ, ἀκούσατε πρῶτον τὴν ὑπόθεσιν, καὶ μὴ φωνάζετε.

Μὲ τὸ καλὸν, ἀβιάζως, αὐτοφελήτως, τοῦ ὁποίου
ἐναντίον εἶναι, Μὲ τὸ κακόν· Ἐπειδὴ δὲν θέλῃς μὲ τὸ
καλὸν, θέλω σὲ σείλῃιν νὰ τὸ ὁμολογήσῃς μὲ
τὸ κακόν. Ὁ Σοφοκλῆς (Οἰδ. Τύρ. 1152), τὸ ἐξέφρασεν
εἰς τοῦτον τὸν τρόπον,

« Σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλαίων δ' ἐρεῖς. »

Καλὸν (ἐλλειπτικῶς τοῦ πρᾶγμα) : Τί καλὸν θέλεις νὰ
νὰ σὲ φέρω ἀπὸ τὴν πόλιν, ἀπὸ τὴν ἀγοράν; : Τί
καλὸν νὰ σ' ἀγοράσω; Οὕτως ὁ Ἀριστοφάνης (Σφήκ.
293),

Πάνυ γ' ὦ παιδίον· ἀλλ' εἰ-
πέ, τί βούλει με πριάσθαι
καλόν; —————

Μετὰ χαρᾶς, τέκνον μου· ἀλλ' εἶπέ με, : τί καλὸν θέλεις νὰ σ'
ἀγοράσω;

Καλακαί, ἢ Καλὰ καὶ (quoique, bien que), οἶον ΘΡ,

Ἐγὼ δὲ πάλιν, Ἄρχοντες, καλὰ κείμαι Ροδίτης,
καὶ ἀκούομαι εἰς τὸνομα Μανόλης Λιμενήτης,
καὶ βάλθηκα εἰς τοῦτο νὰ πῶ καὶ νὰ ῥημάρω,

Εἰς τὰ μᾶς ἐσυνέβησαν πασάνα νὰ φερμάρω ,
 Οὐδέν τὸ καταδέχομαι νὰ γράφω πλασὰ λόγια ·
 Καὶ δὲν καιρὸς τῆς καύχησης , ἀμένε μυριολόγια.

Τὸ Καλὰ καὶ , μᾶς ἤλθεν ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς (benchè), ὡς
 καὶ τὸ Ἄγκαλὰ (sebbene).

Τοῦ Ροδίτου ποιητοῦ μας τὸ Ρημάρω εἶναι ἀπὸ τὸ
 Ἰταλικὸν rimare (rimer), ὡς καὶ τὸ Φερμάρω ἀπὸ τὸ
 informare (informer). Ὅτε ἐστιχούργει τὸ ποιήμα του ,
 ἐκρατοῦσαν ἀκόμη τὴν Ρόδον οἱ ἔπειτα ὀνομασθέντες Ἰππεῖς
 τῆς Μάλτας.

ΚΑΛΟΣΚΟΠΙΖΩ (considérer avec attention) · Ζ.
 Νά.

ΚΑΛΟΤΥΧΟΣ. Ζ. Εὐτυχος.

ΚΑΛΟΧΑΡΑΓΟΣ. Ζ. Χαραγή.

ΚΑΛΤΖΑ. Ζ. Παπούτζα.

ΚΑΜΑΡΑ. ΚΑΜΑΡΟΝΩ. ΚΑΜΕΡΑ. Ζ. Φαρί.

ΚΑΜΜΥΖΩ, ἀπὸ τῶν παλαιῶν τὸ Καμμύω κλείω τοὺς
 ὀφθαλμοὺς (fermer les yeux), οἶον ΘΡ,

Χαράς τον ὀποῦ πόθανεν καὶ κάμησε τὰ δύο του,
 Παρὰ νὰ χάση τὴν ζωὴν, καὶ νᾶνε κ' εἰς τανιότου.

ΚΑΜΝΩ. Ἡ παλαιὰ πρώτη καὶ κυρία σημασία τοῦ ῥήματος
 τούτου ἦτον ἀμετάβατος, Κοπιάζω, ἢ μᾶλλον, αἰσθάνομαι
 κόπον (se laisser, être fatigué). Τοῦτο σημαίνων, εἶπεν ὁ
 Ποιητής (Ἰλιάδ. τ', 169),

————— Οὐδέ τι γυῖα
 Πρὶν κάμνει , πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο ,

Οὐδὲ κοπιάζουν τὰ μέλη του , πρὶν παύσῃ ὁ πόλεμος (χυδ.
 οὐδὲ κουράζεται). Ὄθεν ἔλεγαν καὶ Κάματον τὸν κόπον.

Ἐπειτα ἔγινε καὶ μεταβατικόν, σημαῖνον, τὸ ποιῶ, ἢ κατασκευάζω τι, ὡς πάλιν ὁ αὐτὸς Ποιητῆς (Ἰλιάδ. δ', 187),

Ζῶμά τε καὶ μήτηρ, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες,

ἢ ζώνη καὶ ἡ μήτρα, τὴν ὁποίαν ἔκαμαν χαλκουργοὶ τεχνῖται. Ἐδῶ τὸ Κάμον δὲν σημαίνει οὔτε τὸ ἀπλῶς ἐποίησαν (faire), οὔτε τὸ ἐκατασκεύασαν (fabriquer), ἀλλὰ τὸ, με κόπον ἐποίησαν (travailler). Ἀπὸ τὴν μεταβατικὴν ταύτην σημασίαν ἐκατήντησε τὸ Κάμνω νὰ σημαίη σήμερον ἀπλῶς τὸ ποιῶ (faire), διότι αὐτὴ καθ' αὐτὴν ἢ ποιήσις, ἢ ἐργασία ὁποιαδήποτε συμπεριλαμβάνει φυσικὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ κόπου.

Ἡ μεταβατικὴ τοῦ Κάμνω σημασία ἐκτείνεται εἰς πολλὰ, ὡς καὶ εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς γλώσσας τὰ ἀνάλογά του ῥήματα. Κάμνω ὑποδήματα, κρεβάτια, Κάμνω τὴν προσευχὴν, τὸν σταυρόν μου. Περί γυναικὸς λέγομεν, Κάμνει παιδία, καὶ περὶ ὄρνιθος, Κάμνει αὐγὰ, καὶ Κάμνει τὴν φωλέαν της. Κάμνω ἐλεημοσύνην, Κάμνω καλὸν ἢ κακὸν, Κάμνω τὸ δυνατὸν ἢ τὰ δυνατὰ μου.

Ἡ πλέον ἀξιοσημεῖωτος φράσις εἶναι, Κάμνω σιτάριον, κριθάριον, καὶ τὰ παρόμοια, ἤγουν συλλέγω κατ' ἔτος σιτάριον κ. τ. λ. ἀπὸ τὰ χωράφιά μου. Παρόμοια τὸ ἐξέφραζαν καὶ οἱ παλαιοὶ, « Ἐπειδὴν ποιῆς σίτου μὲν μεδίμνους « πλεῖον ἢ χιλίους » (Δημοσθέν· πρὸς Φαίνιπ. σελ. 1045). Εἶπε καὶ ὁ Ἀριστοφάνης,

Κριθὰς τε ποιεῖν ἡμᾶς πολλὰς,
Πάντας ὁμοίως, οἶνόν τε πολὺν

(Εἰρήν. 1321).

Κάμνω τὰ γένεια μου, φράσις ὁμοία τῆς Γαλλικῆς, se faire la barbe. Δὲν εὑρίσκεται ἴσως πλὴν εἰς τοὺς

Ἐβδομήκοντα (Βασιλ. Β, ιθ', 24), « Οὐκ ἐφ'εράπευσε τοὺς
» πόδας αὐτοῦ, οὐδὲ ὠνυχίσατο, οὐδὲ ἐποίησε τὸν μύστακα
» αὐτοῦ. »

Λέγομεν καὶ Κάμνω διάφορον, κέρδος, Κάμνω ἀργύρια, ἤγουν ἀποκτῶ, κερδαίνω, ὡς εἶναι τὸ « Πολλὰ
» χρήματα ἐργασάμενοι παρὰ τὴν σιτηγίαν κ. τ. λ. » τοῦ Δημοσθένους (Κατὰ Διονυσίου. σελ. 1293)· καὶ τοῦ Ὀμήρου τὸ (Ἰλιάδ. σ', 341),

Τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα βίηφι τε δουρί τε μακρῶ,

τὰς ὁποίας ἀπεκτήσαμεν μὲ τὴν ἀνδρίαν καὶ μὲ τὰ ὄπλα μας. Κάμνω ὀπτὸν, ἐψητὸν, βραξὸν, ὡς τὸ « Δαῖτα πέ-
» νεσθαι » τοῦ Ποιητοῦ (Ὀδυσσ. γ', 428), ἐπειδὴ τὸ Πένεσθαι (peiner) συνωνυμεί μὲ τὸ κάμνω, πονῶ ὄθεν καὶ Πένης (pauvre) ὁ μὲ πολλοὺς πόνους καὶ κόπους κερδαίνων τὰ πρὸς ζωὴν. Κάμνω δεῖπνον, τραπέζιον κάλεσμα, ὡς τὸ « Ποιεῖν δοχὴν... δεῖπνον » (Λουκ. ιδ', 13 καὶ 16).

Κάμνω, τὸ μεταβάλλω, Μὴ κάμνης τὰ μικρὰ μεγάλα, μὴ μετάβαλλε, μὴ δεῖχνε τὰ πράγματα ὁποῖα δὲν εἶναι. Ὁ Θεὸς νὰ τὰ κάμη καλά! εὐχὴ εἰς πράγματα ἀμφιβόλου ἐκδάσεως, ἢ φοβερίζοντα δυστυχίαν, ἀντὶ τῆς ὁποίας οἱ παλαιοὶ ἔλεγαν « Πρὸς ἀγαθοῦ γίγνοιτο! » ἢ « Ὀνησιφόρα γένοιτο. » (Στοβ. LV, σελ. 374),

Ἔτι κάμνεις; ἐρώτησις συνήθης, σημαίνουσα, Πῶς ἔχεις, τὴν ὁποίαν μόνη ἴσως ἡ Ἀγγλικὴ γλῶσσα ἐκφράζει κατὰ λέξιν, How do you do? Οἱ παλαιοὶ ἔλεγαν καὶ Πῶς ἔχεις; καὶ, Τί πράττεις; « Σφόδρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασά-
» μενος ἠρώτα, ὅ,τι καὶ πράττοιμι » (Λουκιαν. Νιγρ. § 2). Καὶ πάλιν, « Ἐπυθάνετο αἰεὶ, τί πράττοιτε, καὶ ἔνθα εἶητε; »

ἡρώτα συχνά, Τί κάμνετε, καί ποῦ εὐρίσκεσθε. Ἐκ τούτου, καί ὁ εἰς τὰς ἐπιστολάς συνήθης χαιρετισμὸς τῶν παλαιῶν τὸ Εὖ πράττειν! τοῦ ὁποίου ἔχνη ἔμειναν εἰς τοὺς χαιρετισμοὺς τῶν χωρικῶν μας, Καλῶς τὰ κάμνετε. Ἐλεγαν ἀκόμη καὶ « Τί πάσχεις; » διὰ τὴν συνωνυμίαν τοῦ Κάμνω καὶ Πάσχω, ἣτις σώζεται καὶ εἰς ἡμᾶς, ἐπειδὴ λέγομεν ἀδιὰ-φόρως; Πάσχισε γὰρ τὸν καταπείσης, καὶ Κάμε γὰρ τὸν καταπείσης (tâcher de). Τὸ τελευταῖον τοῦτο (Κάμε) εἶναι ἀμετάβατον, ὡς καὶ τοῦ Ἡροδότου (I, 209) τὸ « Ποίειε ὄκως... μοι καταστήσης τὸν παῖδα εἰς ἔλεγχον » καὶ (V, 109), « Ποιέειν χρεῶν ἔστιν, ... ὄκως τὸ κατ' ὑμέας « ἔσται ἥτε Ἴωνίη καὶ ἡ Κύπρος ἐλευθέρη. »

Εἰς ταύτην τὴν σημασίαν ἔλεγαν οἱ παλαιοὶ καὶ, Τί πάθω; ἢ Τί ἂν πάθοιμι; ὁ δὲ παρακαμάζων Ἑλληνισμὸς, Τί ποιήσω; (Λουκ. ιβ', 17), ὡς καὶ ἡμεῖς σήμερον, « Τί γὰρ κάμω »;

Λέγομεν, Ἐκαμες καλὰ, κακὰ, γὰρ ὑπάγης, γὰρ ἔλθης· καὶ πρὸς τὸν κάμνοντα ἢ μέλλοντα γὰρ κάμη τι ἄτοπον, Κάμε καλὰ (prenez garde, soyez sage).

Κάμνω, χρηματίζω· Ἐκαμα πραγματευτῆς, ναύτης, ῥάπτῆς, καὶ τὰ παρόμοια.

Κάμνω, περῶ τὸν καιρὸν, διατρίβω ἢ μένω που· Ἐκαμα τρεῖς χρόνους εἰς τὴν Χίον, ὡς εἶναι καὶ τὸ, « Ὡς » τάχιστα εἰς Ὠρεὸν ἦλθον, οὐκ ἀνέμειναν τὸν κήρυκα, οὐδ' » ἐποίησαν χρόνον οὐδένα » τοῦ Δημοσθένους (Περὶ παραπρεσβ. σελ. 392), καὶ τὸ « Ποιήσας δὲ μῆνας τρεῖς » τοῦ Εὐαγγελιστοῦ (Πράξ. κ' 3).

Μὴ κάμης ἀλλέως, λέγομεν, προστάσσοντες, παρακαλοῦντες, ἢ συμβουλεύοντες, ὡς καὶ ὁ Κωμικὸς (Ὀρν. 131-133),

Ὅπως παρέσει μοι καὶ σὺ καὶ τὰ παιδία·
 ————— μέλω γὰρ ἐστιᾶν γάμους·
 Καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιήσης. —————

Κάμνει, ἀπρόσωπ. οἶον Κάμνει ζέστην, κρύος, ἄνεμον, ὡς τὰ ἀπρόσωπα τῶν παλαιῶν, Ὑει, Νίφει, Χιονίζει, ἢ μᾶλλον ἐλλειπτικά, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὰ ἀνελλιπῆ, « Ὑει σφι ὁ θεός » (Ἡροδότ. III, 119). Παρόμοια λέγομεν, Κάμνει βροχήν, ἢ Βρέχει, ἀπροσώπως ἢ ἐλλειπτικῶς· ὁ δὲ Ἀριστοφάνης (Σφ. 260), ἀνελλιπῶς,

Ὑδωρ ἀναγκαιῶς ἔχει τὸν θεὸν ποιῆσαι.

Ἐχομεν καὶ παροιμίαν, Ἀπὸ τὸ εἶπε ὡς τὸ κάμε μέγα διάσημα.

Κάμνω, προσποιῶμαι, ὑποκρίνομαι (faire le, ou faire semblant de), Κάμνω τὸν σοφόν, Κάμνω τὸν κωφόν.

Ἀπὸ τὸ Κάμνω ἐγεννήθη ἄλλο ῥῆμα τὸ Καμόνω, ὡς ἀπὸ τὸ Ἐμβάλλω τὸ Ἐμβαλλόνω, χυθ. Μπαλλόνω (pariécer).

ΚΑΜΟΝΩ, μεταβατ. ὠριμάζω (mûrir). Ὁ ἥλιος καμόνει τὰ σταφύλια. Ἀμεταβάτ. Τὰ σταφύλια ἐκάμωσαν. Παρόμοια καὶ εἰς τὸν Ἀριστοφάνην (Εἰρ. 1163) Πεπαίνουσιν, ἀντὶ τοῦ Πεπαίνονται. Καμόνομαι, μέσ. (mûrir), καὶ παθητικ. Τὰ σταφύλια καμόνονται ἀπὸ τὸν ἥλιον. Ὄθεν Καμωμένον, τὸ ὠριμον (mûr) καὶ Ἀκάμωτον, τὸ ἄγουρον (vert). 2) ὑποκρίνομαι, προσποιῶμαι (faire le, ou faire semblant de). Δὲν εἶναι κωφός· καμόνεται, ἢ Καμόνεται τὸν κωφόν.

ΚΑΜΠΑΝΑ. Ζ. Ἀφ' οὔ.

ΚΑΜΠΑΝΙΖΩ. Ζ. Καμπανός.

ΚΑΜΠΑΝΙΣΤΟΣ, ζυγιστός (pesé) οἶον Β,

Νᾶχη ψωμῖν καμπανισόν, καὶ ὕδωρ μέ τὸ μέτρος.

Ζ. Καμπανός.

ΚΑΜΠΑΝΟΣ (peson ou romaine) ἀπὸ τοῦ παρακμάζοντος λατινισμοῦ τὸ Campana, μὲ τὸ ὁποῖον ἐσήμαιναν τὴν ἀπὸ ἓνα μόνον μοχλὸν σιδηροῦν ὀδοντωτὸν ζυγαρίαν, τὴν κοινότερον ὀνομαζομένην Καντάριον. Τὴν ὠνόμαζαν καὶ Romana· καὶ τὰ δύο, διότι εὐρέθη εἰς Ῥωμαϊκῆς ἐπικρατείας χώραν, τὴν Ἰταλικὴν Καμπανίαν. Ἐκ τούτου, ὡς φαίνεται, ὠνόμασαν οἱ Γραικορωμαῖοι Ῥωμανίσιον, καὶ ὁποιοῦνδήποτε ἄλλον μοχλὸν (barre) σιδηροῦν, καὶ Ῥωμανίζω (barrer), τὸ μὲ μοχλὸν ἀσφαλίζω· τὰ ὁποῖα ἄλλοτε (Ἄτακτ. I, σελ. 247) δὲν ἐξήγησα τότε καθαρά. Ἀπὸ τὸ Καμπανός ἐσχηματίσθη ῥῆμα Καμπανίζω (peser), καὶ τὸ ῥηματικὸν, Καμπανισός.

ΚΑΜΠΟΣ (Ζ. Ἐμπήγω). ΚΑΜΠΟΣ (plaine). (Ζ. Κλησουρότοπος). Ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν Campus (Champ) τὸ ὁποῖον, κατὰ τὸν Σκαλιγέρον, ἔλαβαν οἱ Ῥωμαῖοι ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας Σικελούς. « Κάμπος, ἵππόδρομος· Σικελοὶ » λέγει ὁ Ἡσύχιος· διὰ τὰς ὁποίας ἔκαμναν δηλαδὴ Καμπὰς οἱ ἀγωνιζόμενοι, ὡς τὸ ἐξηγεῖ πάλιν ὁ αὐτὸς Ἡσύχιος· « Κάμπειος » δρόμος· δρόμοι τινὲς ἦσαν κάμπειοι (ἄλλ. κάμπιοι), οὐκ » εὐθεῖς καὶ ἀπλοῖ, ἀλλὰ καμπὰς ἔχοντες. » Τούτους ὁ Εὐριπίδης ὀνομάζει Καμπίμους (Ἰφ. Ταυρ. 81),

Δρόμους τε πολλοὺς ἐξέπλησα καμπίμους.

ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ. Ζ. Γυρτός.

ΚΑΜΩΜΑ (œuvre, ouvrage, action), ρηματικὸν ὄχι τοῦ Κάμνω, ἀλλὰ τοῦ ἀπὸ τοῦτο Καμόνω. ΣΦ,

Τῆς νύκτας τὰ καμώματα ἢ ἡμέρα ἀναγελᾶ τα.

Εἶναι παροιμία, κοινὴ ἔτι καὶ σήμερον, σημαίνουσα, ὅτι τὰ ἔργα τῆς νυκτὸς δὲν κατασκευάζονται μὲ τόσην ἀκρίβειαν, ὅσην ἔχουν τὰ τῆς ἡμέρας (Ζ. Κάμνω). Πράγη τὰ ὠνόμασεν ὁ Σοφοκλῆς (Αἴαντ. 346),

ἰδοῦ διοίγω· προσβλέπειν δ' ἔξεσί σοι
Τὰ τοῦδε πράγη, —————

Νά, ἀνοίγω τὴν θύραν, κ' ἐμπορεῖς τώρα νὰ ἴδῃς τὰ καμώματα του.

ΚᾶΝ. Ἴδε Ξεφαντόνω, καὶ Ἄτακτ. I, σελ. 110-111.

ΚΑΝΑΚΕΪΩ, ΚΑΝΑΚΙΖΩ, ΚΑΝΑΚΙΝ. Ζ. Ἰδίωμα.

ΚΑΝΕΪΣ (γρ. Κάνεις). ΒΧ,

Οἱ πάντες ἐσιώπησαν, κανεῖς λόγον οὐ δίδει,

καὶ ΣΣ,

Καὶ νὰ τὸ δείξω φανερά, ὁ πλούσιος οὐδὲν ἔχει φίλον,
Κανεῖς οὐδὲν τὸν ἀγαπᾶ, ὡσάν ἀρμόζει φίλον.

Τὸ θηλυκὸν εἶναι Κ ἀμμία, γραφόμενον καὶ διαιρετῶς, Κ ἀνμία, οἶον ΣΣ,

Καὶ δίχα νὰ τὸν βοηθήσουσι βοήθειαν κᾶν μίαν,
Καταλαλοῦν κourkeουσoureύουν τον, λέγουν κακὸν δι' ἐκεῖνον.

Ζ. Εἶμαι.

Τὸν τελευταῖον μόνον σίχον φέρει ὁ Δουκάγγιος (σελ. 739) διὰ τὴν λέξιν Κourkeουσoureύω, τὴν ὁποῖαν ἐξηγεῖ (δὲν ἐξεύρω πόθεν πισούμενος), ὡς συνώνυμον τοῦ Καταλαλῶ

(médire). Ἴσως σύγκειται ἀπὸ δύο λέξεις, τὸ Κυρκάω, ἢ Κυρκανάω, καὶ τὸ Σύρω· τοῦτο ἀντὶ τοῦ Διασύρω, καὶ τὸ πρῶτον ἀντὶ τοῦ Τάρασσω. « Κυρκανῶ, κυκῶ, τα- » ράττει » λέγει ὁ Ἡσύχιος, καὶ, « Διασύρει, διαπαίξει, » χλευάζει. »

ΚΑΝΘΑΡΙΣ. Ζ. Λυσσομάμουδον.

ΚΑΝΤΕ, σύνδεσμος σύνθετος ἐκ τοῦ Καί, Ἄν (ἢ Ἐάν) καὶ Τε. Ἡ χρῆσις του ὡσεπιπολὺ ἀπαιτεῖ νὰ διπλασιάζεται, ὡς καὶ τὸ ταυτόσημον αὐτοῦ παλαιὸν Εἶτε. « ΚΑΙ ἘΑΝ » ψωμίζω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου, ΚΑΙ ἘΑΝ παραδῶ τὸ » σῶμά μου κ. τ. λ. » (Πρὸς Κορινθ. Α, ιγ', 3).

ΚΑΝΤΟΥΝΙ, γωνία, ἀπὸ τὸ Kanton τῶν Γερμανῶν. Τρικάντουνος (à trois angles). Ζ. Κατούνα.

ΚΑΠΟΥ (en quelque endroit). Ζ. Μητριάζω.

ΚΑΡΔΑΡΑ, ἀγγεῖον ξύλινον, ἢ κάδος, ἀπὸ τὸ Λατινικὸν quartarius (τεταρτημόριον), εἶδος μέτρου (quartier). 2) μεταφορ. λέγουν περὶ ῥαγδαίας βροχῆς, Βρέχει μὲ καρδάρας (pleuvoir à verse). 3) Εἶδος μέτρου ξηρῶν (Ἴδε Δουκάγγ. σελ. 592 καὶ 596, καὶ App. σελ. 94).

Εἶναι, ὡς εἶπα, ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων τὸ quartarius, οὕτως ὀνομασθὲν, διότι ἦτο τεταρτημόριον ἄλλου μέτρου ὀνομαζομένου sextarius (Ἕλλην. Ἐκτεὺς), τὸ ὁποῖον ὁ παρακμάζων Ἕλληνισμὸς ὠνόμασε Ξέστην. Ὁ Ξέστης (ἢ Ἐκτεὺς) ἐχώρει, κατὰ τὸν Παύκωνα (Μετρολογ. σελ. 228) μίαν Χεοπίνην (chopine) καὶ πλέον τι παρὰ τέταρτον αὐτῆς. Ὅθεν ὁ quartarius ἐχώρει πέντε εἰκοσά ($\frac{5}{20}$) τῆς χεοπίνης. Ἐκ τούτου ἔλαβαν τὸ ὄνομα καὶ τὰ Γαλλικὰ μέτρα quartaut, quarte, καὶ quarteron, τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον χωρεῖ τέταρτον τοῦ Μοδίου (muid), τὸ δεύτερον, τέσσαρας Χεοπίνας· τὸ τρίτον εἶναι τεταρτημόριον τῆς λίτρας, ὅταν ὁ λόγος ἦναι περὶ ζυγι-

των, ἡ τεταρτημόριον τοῦ ἑκατὸν ἀριθμοῦ, διὰ τὰ πωλούμενα κατ' ἀριθμόν. Ἐκ τούτου λοιπὸν καὶ οἱ Γραικοὶ ὠνόμασαν τὴν **Καρθάραν**, τὴν ὁποίαν καὶ διὰ τοῦ τ **Καρτάραν**, καὶ ὑποκοριστικῶς **Καρτερούλαν** ἔλεγον, ὡς φαίνεται ἀπὸ ἀνω-
νύμους ἐξηγήσεις εἰς τὸν Πλούτον τοῦ Ἀριστοφάνους, ὅπου τὸ **Κοτύλαις** (εἶδος μέτρου Ἑλληνικοῦ) ἐρμηνεύεται διὰ τῆς λέξεως **Καρτερούλαις**. Οἱ Σπαρτιαῖται ὠνόμαζαν τὴν **Καρτάραν** αὐτῶν **Τετάρτην**· ὅθεν τὸ τοῦ Ἡροδότου (VI, 57) «**Οἴνου**
» **τετάρτην Λακωνικὴν**» ἀν καὶ δὲν ἐξεύρωμεν ὁποίαν ἀναλογία
μετρικὴν εἶχεν ἡ Λακωνικὴ τετάρτη, πρὸς τὸν Ῥωμαϊκὸν **Quar-**
tarium.

ΚΑΡΔΙΑ (coeur). Τὸν ἀγαπῶ ἀπὸ καρδίας, Ἐξ ὅλης καρδίας. **Z.** Ἀγαπῶ. 2) γνώμη, λογισμὸς, οἶον, «**Ποίαν καρδίαν, νομίζεις, ἔχει ὁ νέος, ὅταν ἀκούῃ ἐπαινούμενα τὰ ψεκτὰ, καὶ ψεγόμενα τὰ ἐπαίνου ἄξια;** Ἡ φράσις (**Ποίαν καρδίαν**) ἦτο παροιμιώδης εἰς τοὺς παλαιούς, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὸν Πλάτωνα (Περὶ πολιτ. VI, σελ. 492), «**Ὅταν... τὰ μὲν ψέγωσι τῶν λεγόμενων, τὰ δὲ**
» **ἐπαινώσιν, ὑπερβαλλόντως ἑκάτερα... ἐν δὴ τῷ τοιούτῳ τῶν**
» **νέον, τὸ λεγόμενον, τίνα οἶει καρδίαν ἴσχειν, κ. τ. λ.**»

ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΣ. **Z.** Μέ.

ΚΑΡΔΙΟΚΟΠΕΤΟΣ. Σήμερον λέγομεν **Καρδιόκτυπος.** **Z.** Ποῖκεν.

ΚΑΡΔΙΟΚΤΥΠΟΣ. **Z.** Ποῖκεν.

ΚΑΡΔΙΟΦΛΟΓΗΣΙΣ, οἶον **BX,**

Πλὴν τὴν καρδιοφλόγησιν, ἣν ὁ Φίλαρμος εἶχε,
Στὸ μίσσευμα τοῦ ἀδελφοῦ οὐκ ἠμπορεῖ βαρᾶζειν.

ΚΑΡΚΕΣΙ. **Z.** τὴν ἀρχὴν τοῦ **K** στοιχείου.

ΚΑΡΤΑΡΑ. ΚΑΡΤΕΡΟΥΛΑ. Ζ. Καρδάρα.

ΚΑΡΤΕΡῶ, καὶ μετὰ τὸ πλεοναστικὸν ᾠ, Ἀκαρτερω̄ (attendre). Ζ. Πεξεύω.

ΚΑΣΤΡΟΝ (château). Ζ. Ἐμπόριον, καὶ ὄντως.

ΚΑΤΑ, πρόθεσ. συνταγμένη μετὰ γενικὴν. Ζ. Ἀλλάσσω, καὶ Μαδεύω. — μετὰ αἰτιατικὴν, οἶον ΘΚ,

Νὰ ὁμονιάσουν ἐμπιστὰ νὰ παῖν κατὰ τὰ ἔθνη.

— μετὰ ἐπίρρημα, Κατὰ πῶς. Ζ. Πορεύομαι.

ΚΑΤΑΓΝΩΡΙΖΩ (bien connaître). Ζ. Κοντεύω.

ΚΑΤΑΔΕΧΟΜΑΙ (daigner). Ζ. Καλά καί.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΙΣ. Ζ. Πεντήντα.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΜΕΝΟΣ. Ζ. Ἐξάγκωνα.

ΚΑΤΑΚΟΠΑ. Ζ. Φαοδύ.

ΚΑΤΑΚΟΠΤΩ (découper, couper en petits morceaux). Ζ. Παπούτζα.

ΚΑΤΑΚΡΟΥΕΙ, καὶ κατ' ἀποκοπὴν, Κατακροῦ (frapper à la porte), οἶον ΣΦ,

Καὶ ἄλλοτε ἀπ' ἔξω κατακροῦ, τὴν πόρτην νὰ μελήσῃ,

Καὶ ἄλλοτε μπένει κλέπτικα θέλει νὰ τὴν φιλήσῃ.

ΚΑΤΑΛΛΩ. Ζ. Κανεῖς.

ΚΑΤΑΛΛΑΓΙΑΖΩ (calmer, appaiser). Δὲν ἐγνώρισαν τὴν καλὴν ταύτην λέξιν οὔτ' ὁ Δουκάγγιος, οὔτ' ὁ Σομαυέρας, ἐσημείωσαν ὁμῶς συνώνυμον ἄλλην, τὸ Κατατάζω (γρ. Κατατάσσω). Τὸ Καταλλαγιαζώ, σχηματισμένον ἀπὸ τὸνομα Καταλλαγή, ῥηματικὸν τοῦ Καταλλάσσω, ἔπρεπε νὰ σημαίη κυρίως, πρᾶννω, εἰρηνεύω, παύω ὀργὴν, ἔχθραν, ἢ ἄλλο τι πάθος ἢ πάθους ἀποτέλεσμα. « Καταλλαγή, » εἰρήνη, φιλία » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Καὶ τοῦτο σημαίνει σήμερον εἰς ἡμᾶς, οἶον Καταλλαγιαζώ παιδίου κλαῖον,

φωνάζον, ἀτακτοῦν, Καταλλαγιάζω τὸν ὀργιζόμενον, Καταλλαγιάζω τοὺς φιλονεικοῦντας καὶ μαχομένους. 2) ἀμεταβάτ. πραύνομαι (se calmer, s'apaiser). Τὸ παιδίον ἐκαταλλάγιασε, Οἱ φιλονεικοῦντες καὶ μαχομένοι ἐκαταλλάγιασαν. 3) Μεταφορ. Ὁ ἄνεμος ἐκαταλλάγιασεν, ἤγουν ἢ ἔπαυσεν, ἢ ἔγινε μετριώτερος, Ἡ Θάλασσα ἐκαταλλάγιασε, ἐγαλήνισε δηλαδὴ, ἢ κυματίζεται μετριώτερα.

ΚΑΤΑΛΟΓΙ (Καταλόγιον), οἶον, ΘΡ,

Θρηνήσετε καὶ πείτε τις ὀκᾶτι καταλόγη,
Καὶ ἀνθηβολὴν πολύθλιβον νὰ ὁμοιάζη μυριολόγη.

Πείτε τις (γρ. Πειτέ της), ἀντὶ τοῦ Εἰπειτέ της, καὶ τοῦτο, ἀντὶ τοῦ Ἑλληνικ. Εἶπατε αὐτῆ. Περὶ τοῦ Ὀκᾶτι, ἴδε τὰ προσημειωθέντα (Ἄτακτ. I, σελ. 167).

Τὸ Καταλόγιον, λέξις συνήθης σήμερον εἰς τὴν γλῶσσαν, καὶ ὁμῶς σιωπημένη ἀπὸ τοὺς Λεξικογράφους· εἰς τὸν ποιητὴν μας εἶναι συνώνυμον τοῦ ἐξῆς Μυριολόγι (Μυρολόγιον), ἤγουν ἄσμα Θρηνητικὸν εἰς νεκρούς, Ἑλληνισί, Κατάλεγμα· διότι, ὅπου οἱ Ἑβδομήκοντα (Ἰεζεκ. β', 10) λέγουν, « Θρηῆνος καὶ μέλος καὶ οὐαὶ » ὁ Σύμμαχος ἐμετάφρασε, « Θρηῆνος καὶ κατάλεγμα καὶ μέλος πενθικόν. » Καὶ ἡ λέξις φαίνεται ἀρχαιότερα καὶ τοῦ Συμμάχου· ἐπειδὴ εὐρίσκεται τὸ ῥῆμά της εἰς τὸν Ἡσύχιον· « Καταλέγεσθαι, ὀδύρεσθαι τὸν » τεθνεῶτα. » Εἰς ἡμᾶς σήμερον τὸ Καταλόγιον σημαίνει παραπόνεσιν ἐνωμένην μὲ ὄνειδισμούς, δι' ἀδικίαν, πρὸς τὸν ὁποῖον νομίζομεν ὅτι μᾶς ἠδίκησε (querelle). Μοῦ ἔκαμε μέγα κατάλόγιον. Ἑλληνισί, Δεινοπάθεια, ἢ μάλλον Δεινολογία.

Τὸ Μυριολόγη εἶναι Μυρολόγιον. Ζ. Μυρολόγιον.

ΚΑΤΑΛΪΩ, χυδ. Κατελῶ (user, consumer). Ζ.
Ἀλληλογῶ.

ΚΑΤΑΜΗΤΌΝΩ ἢ Καταμιτόνω, οἶον εἰς τούτους τοὺς
σίχους ΑΚ,

Υἱέ μου ἂν σ εμπισευθῆ κανεῖς τί ἐκ τὸ ἰδικόν του,
Καὶ φᾶς το καὶ ξοδιάσης το, ΝΔ τὸ καταμιτώσεις·
Καὶ ἔλθη καὶ ζητήση το, καὶ οὐκ ἔχεις νὰ τὸ δώσης,
Κ' εὐρίσκεσαι ἀνυπόληπτος, καὶ χάνεις τὴν τιμὴν σου.

Ἴσως, ΚΑΙ. Ζ. καὶ Πηδῶ.

Καὶ ἂν ἦτον ἀληθές, ὅτι τὸ Καταμιτόνω παράγεται ἀπὸ
τῶν Ῥωμαίων τὸ Catamitus (Καταπύγων, Κίναιδος), ὡς
ἐνόμισεν ὁ Δουκάγγιος (σελ. 610) ἐξηγῶν τὸ ῥῆμα, *more*
catamitorum helluari, τουτέστιν, Ἄσωτεύειν ὡς οἱ
Κίναιδοι, δὲν πισεύω ὅτι δύναται νὰ προσαρμοσθῆ ἐδῶ, πλὴν
ἴσως μόνον τοῦ Ἄσωτεύω, ἢ Καταδαπανῶ. Πιθανώτερον
ὁμως μὲ φαίνεται, ὅτι ἡ λέξις εἶναι συνθεμένη βαρβάρως (ὅποιαί
πολλαὶ τοιαῦται εἰς τοὺς Γραικορωμαίους) ἀπὸ τὴν Κατὰ
πρόθεσιν, καὶ τὸ Μίτω ῥῆμα ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν Mitto, Θέτω
(Ἄτακτ. I, σελ. 120), ἀντὶ τοῦ, Ὑποθέτω, ἤγουν βάλλω
εἰς ὑποθήκην, βάλλω ἐνέχυρον (*mettre en gage, engager*).
Καὶ τοῦτο ἀρμόζει πλέον εἰς τὸν ἄσωτον,

Καὶ φᾶς το καὶ ξοδιάσης το καὶ τὸ καταμιτώσεις,
ὅστις ὄχι μόνον τρώγει, καὶ κατεξοδεύει τὰ ξένα ἀργύρια, ἀλλὰ
καταμιτόνει ἀκόμη καὶ τῶν ἄλλων τὰ κτήματα ὡς ἰδιά του.
Πιθανολογεῖται ἀκόμη ἡ ἐξήγησις καὶ ἀπὸ τὸ μέσον ῥῆμα Κατα-
μιτόνομαι (Ζ. Πηδῶ), λεγμένον ὁμοίως περὶ ἀσώτου,

Κλέπτει, καταμητόνεται, καὶ τὸν ἑαυτὸν του βιάζει,
ἤγουν βάλλει τὰ ροῦχά του εἰς ἐνέχυρον.

ΚΑΤΑΝΤΩ, ἔρχομαι, φθάνω τελευταῖον ὅπου ἡ φύσις, ἡ τύχη ἢ ἡ θέλησις με κατεύθυνε (*aboutir, parvenir, finir par arriver*). Σαφέστερον ἐξηγεῖται ἀπὸ τὴν παροιμίαν, » Ὅπου κὰν ὑπάγη τὸ σιτάριον, εἰς τὸν μύλον μέλλει νὰ » κατακτήσῃ. » Δὲν εἶν' ὁμῶς μόνη αὕτη ἡ ὠρισμένη χρῆσις καὶ τελευτὴ τοῦ σίτου, ἐπειδὴ μέρος αὐτοῦ ἐξανάγκης σπεύρεται πάλιν εἰς τὴν γῆν, διὰ νὰ φέρῃ πολυπλάσιον ἄλλου σίτου· ὅθεν τὸ παροιμιῶδες καὶ παραβολικὸν τοῦ εὐαγγελίου (Ἰωαν. ιβ', 24) « Ἐὰν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσῶν εἰς τὴν » γῆν ἀποθάνῃ, αὐτὸς μόνος μένει· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ, πολὺν » καρπὸν φέρει. »

ΚΑΤΑΠΑΝΩ. Ζ. Κεφαλώνω.

ΚΑΤΑΠΙΠΤΩ (*se coucher, se mettre au lit*), ΒΧ,

Ἀφ' οὗ δὲ κατεπίπτασιν οἱ πάντες καὶ ἐκοιμῶντο.

Σήμερον μεταχειριζόμεθα τὸ ἀπλοῦν Πίπτω (Ζ. Πέφτω) εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν, Ἐπεσα νὰ κοιμηθῶ. Ἐσημειώθη ἀρχήτερα (Ἄτακτ. τόμ. Ι, σελ. 428) καὶ τοῦ Εὐριπίδου (Ἔκ. 927), τὸ

Ἐπιδέμνιος ὡς πέσοιμ' ἐς εὐνάν.

Πρόσθετες ὅτι καὶ ὁ Ἄριστοφάνης (Θεσμ. Ι 122), παρωδῶν ἴσως τὸν Εὐριπίδην, εἶπε,

Πεσεῖν εἰς εὐνήν καὶ γαμήλιον λέχος.

Λέγομεν καὶ Πλαγιάζω, διὰ τὴν πλαγίαν δηλαδὴ θέσει τοῦ σώματος· Καίρὸς εἶναι νὰ πλαγιάσωμεν, ἤγουν νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν κλίνην. Ὁ Λουκιανὸς (Συμποσ. ἢ Λαπιθ. § 47) εἶπε, « Καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης πλαγίως » ἐκάθευθε. » Ὀλίγον ἀνωτέρω εἰς τὸν αὐτὸν τοῦτον τοῦ Λουκιανοῦ διάλογον, ὅπου λέγει, « Καὶ **ΚΑΘΕΥΔΗΣΑΝΤΕΣ**

» ἀπήγοντο, ἐμοῦντες οἱ πολλοὶ » γράφει, ΚΑΘΕΥΔΗΣΟΝΤΕΣ.

ΚΑΤΑΠΩΣ. Ζ. Πορεύομαι.

ΚΑΤΑΣΚΟΠΩ. Ζ. Κλησουρότοπος, καὶ Μόναυτα.

ΚΑΤΑΣΠΡΟΣ. Ζ. Ἄσπρος.

ΚΑΤΑΣΓΑΪΝΟΜΑΙ. Ζ. Ἡμαι.

ΚΑΤΑΣΤΑΤΟΝ ἀρσενικῶς ὀνομάζομεν (προσυπακούοντες τὸ Σίτος) καὶ Ἀμύλαν θηλυκῶς, τὸ ἀπὸ τούς παλαιούς ὀνομαζόμενον οὐδετέρως Ἄμυλον (προσυπακ. τὸ Ἄλευρον), τοῦ ὁποίου τῆν σκευασίαν διδάσκει ὁ Διοσκορίδης (II, 123) καὶ ὁ Πλίνιος (XVIII, 7, § 17). Οὗτος προσθέτει ὅτι καὶ ἦτον εὕρημα τῶν Χίων, καὶ ὅτι εἰς τὴν Χίον κατεσκευάζετο τὸ καλλίτερον Ἄμυλον, *Inventio ejus Chio insulae debetur: et hodie laudatissimum inde est.* Ὁ σχολιαστὴς τοῦ Θεοκρίτου (Θ', 21), τὸ ὀνομάζει οὐδετέρ. καὶ ὀξυτόνως, Τὸ Καταστατόν, καὶ ὄχι προπαροξυτόνως, ὡς τὸ γράφει ὁ Δουκάγγιος (σελ. 614) Κατάστατον. Ζ. Ἀμύλα.

ΚΑΤΑΦΙΛΩ. Ζ. Χρῶτα.

ΚΑΤΑΦΡΟΝΙΟΝ (καὶ ὄχι Καταφρόνειον, ὡς τὸ γράφουν τὰ Λεξικά) δὲν εἶναι τὸ αὐτὸ διόλου μὲ τὸ Καταφρόνησις (mépris), ἀλλὰ σημαίνει τὸν ἄξιον νὰ καταφρονῆται καὶ νὰ περιγελάται, ὡς τοῦ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. β', 235) τὸ « Κάκ' » ἐλέγχεα » καὶ τῶν Γάλλων τὸ *risée du monde*, ἐξουθενήμα ὄνειδος, οἶον, Ἐγινε τὸ καταφρόνιον τοῦ κόσμου, ὡς εἶπε καὶ ὁ Δαυίδ (Ψαλμ. κβ', 6), « Ὀνειδος » ἀνθρώπων καὶ ἐξουθένημα λαοῦ. »

ΚΑΤΑΧΑΝΑΣ. ΘΡ ,

Καὶ ΔΕΝΕΝ ἡ κακὴ ἀρχὴ αὐτὸς ὁ τζαγκκρόλος,
Καὶ ΓΙΝΕΤΟ καταχανάς, καὶ ἀπέκει κάγην ἄλος.

Καί πάλιν ΘΡ ,

Νά πολεμίζουν δυνατά καί ναπαντοῦν τὸν σκύλον,
Τὸν Τοῦρκον τὸν καταχανὰν τῆς ἀνομίας τὸν φίλον.

Ζ. καὶ Ἐγρήγορα. Τοὺς πρώτους δύο στίχους φέρει καὶ ὁ Δουκάγγιος (App. σελ. 185) μὲ μόνην διάφορον γραφὴν ΔΈΝΕΙΝ καὶ ΓΙΝΕΤΑΙ. Τὸ Δένεν ἢ Δένειν (γρ. Δένην) σημαίνει Δέν ἐνι ἢ Δέν ἦν (Ἑλλ. Οὐκ ἦν). Τὸ Καταχανὰς, ἐξηγήθη ἀνωτέρω (Ζ. Ἐγρήγορα). Κάγην, ἐκάη (être brûlé)· ἀλλὰ τὸ Τζαγκαρόλος δὲν ἐξεύρω τί σημαίνει, πλὴν ἂν ἔτραψεν εἰς τοῦτο, τὸ Ἰταλικὸν tangherello (rustre).

ΚΑΤΑΧΕΡΙΖΩ. Ζ. Χεριζω.

ΚΑΤΑΧΩΝΝΥÁΖΩ. Ζ. Ἐγρήγορα.

ΚΑΤΕΛΩ. Ζ. Καταλύω.

ΚΑΤΕΜΠΡΟΣΘΕΝ. Ζ. Μία.

ΚΑΤΈΧΩ (savoir, connaître). Ζ. Ἐκ, καὶ ἦν.

ΚΆΤΙΣ, ἤγουν Κ ἄν τισ (Ἑλλ. Τίς γε). Ζ. Πογγί.

ΚΑΤΌΠΙΣΘΕΝ (à la suite). Ζ. Ἐντάμα καὶ Κλησουρό-
τοπος.

ΚΑΤΟΎΝΑ, κατοικία (maison, appartement, chambre), ΒΧ,

Ἄφ' ὅτου δὲ ἐγεύθησαν καὶ πῆραν τὸ τραπέζη,
Ἐμβαίνει στήν κατοῦναν τῆς μετὰ τῆς Φεδροκάζας.

Πῆραν. Ἑλληνισί Ἐπῆραν, καὶ κυριολεκτικῶς, ὡς οἱ παλαιοί, ἐπειδὴ ἔλεγον Λίρειν, καὶ Ἐπαίρειν τὴν τράπεζαν. Σήμερον λέγομεν Ἐσήκωσαν τὸ τραπέζιον.

Κατούνα. Μί' ἀπὸ τὰς συχνὰ εὑρισκομένας εἰς τοὺς Γραικορωμαίους λέξεις, καὶ ὁμως ἀνετυμολόγητος ἀκόμη. Ἀπὸ τὰ φερόμενα παραδείγματα εἰς τὸν Δουκάγγιον (σελ. 623), φαίνεται, ὅτι ἐσήμαινεν ἢ Κατούνα, Στρατόπεδον (camp), Σκηνὴν

(tente), Ἀποσκευὴν (bagage), τόπον ὠρισμένον εἰς καθ' ἓν μέρος τοῦ ὄλου στρατεύματος (quartier), ὅστις λέγεται καὶ Κατουνοτόπιον. Ἀπ' αὐτὰ καὶ ῥῆμα Κατουνεύω (camper), τὸ Στρατοπεδεύω. Ὅλα ταῦτα εἶναι λέξεις στρατιωτικαί, εἰς τὰς ὁποίας προσθέτει καὶ παραδείγματα, σημαίνοντα ἀπλῶς κατοικίαν (habitation, logement), ὡς καὶ εἰς τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα τοῦ ΒΧ. Ἡ ἀπατῶμαι πολὺ, ἢ ἡ Κατούνα παράγεται ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν cantone (Γαλλ. canton), ἢ μᾶλλον ἀπὸ τῶν Γερμανῶν τὸ Kanten, τὸ σημαῖνον κυρίως γωνίαν (coin) ὅθεν καὶ τῶν χυδαίων τὸ Καντοῦνι· ἔπειτα, κατ' ἐξάπλωσιν τῆς σημασίας, καὶ πάντα τόπον ἐπιτήδειον εἰς κατοίκησιν. Τοῦτο μαρτυροῦν καὶ τῶν Γάλλων αἰ στρατιωτικαὶ λέξεις cantonnement, cantonner, se cantonner, καὶ αὐτὴ ἢ σημαίνουσα τὸ εἰς τὰ στρατόπεδα οἰνοπωλεῖον cantine, ἔχουσι, ὡς ἠθέλαν εἰπεῖν οἱ Γραικορωμαῖοι, ἢ Κατούνα τοῦ κρασίου. Δίδω τέλος εἰς τὴν μακρὰν σημείωσιν, λέγων, ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ Γερμανικὸν Kanten ἔχει φανεράν συγγένειαν μὲ τὸ Ἑλληνικὸν Κανθός (coin de l'œil), ὡς τὸ παρατηρήσαν ἄλλοι πρὸ ἐμοῦ.

ΚΑΪΧΗ, Καύχησις (jactance). Καὶ τὰ δύο σώζονται εἰς τὴν γλῶσσαν τὴν σημερινήν (ἂν καὶ τὸ δεύτερον ἦναι συνηθέστερον), ὡς καὶ εἰς τὴν παλαιάν, καὶ ἄλλα πολλὰ διαφορούμενα. Οὕτως ἔλεγον Αὔξη καὶ Αὔξησις, Μάθη καὶ Μάθησις, Πάθη καὶ Πάθησις. Καύχας, δωρικῶς εἶπεν ὁ Πίνδαρος (Νεμ. ΙΧ, 17), ἀντὶ τοῦ Καυχήσεως.

ΚΑΪΧΟΣ (amant, galant), ΣΦ,

Ἡ πολιτικὴ τὸν κούχον της καλά τὸν ἐξχνούγη,
 Καὶ ἂν τὸν εὖρη ἀπόνηρον, ὡς τὴν τρυγίαν τὸν ΠΝΗΓΗΝ,
 Ὡσαν ἀνέμην καὶ τροχὸν, σάν μῦλον τὸν γυρίζει,
 Καὶ ὥσε νὰ νιόση πελᾶδος, ὀλίγον τότε ἀξίζει.

Ἰσ. γρ. ΠΙΝΕΙ.

Καῦχος καὶ Καῦκος εὐρίσκεται συχνὰ εἰς σημασίαν τοῦ ἐρασῆς κρύφιος, μοιχός, καὶ σώζεται ἀκόμη σήμερον ἡ λέξις, ἂν καὶ δὲν ἦναι γνωστὰ τὰ γενέθλιά της. Ἀπὸ τὰ φερόμενα παραδείγματα εἰς τὸν Δουκάγγιον (σελ. 626) φαίνεται ὅτι τὸ Φηλυκὸν ἢ Καύκα ἢ Καύχα, καὶ τὸ ὑποκοριστικὸν Καυχίτζα ἐσήμαιεν, ὅχι μόνον ἐρωμένην ἢ παλλακὴν, ἀλλ' ἀπλῶς καὶ νέαν κόρην θούλην ἢ Φεράπαιναν (*femme de chambre*). Καὶ ὁ παρακμάζων λατινισμὸς ὠνόμαζε *cauculum* (ὑποκοριστικὸν τοῦ *caucus* Καῦκος) τὸν Φεράποντα (*DUCANG. Glossar. med. et inf. latinit., V. Cauculus*). Ὠνομάσθη λοιπὸν καὶ ὁ ἐρασῆς Καῦκος, ὡς Φεράπων καὶ θούλος τῆς ἐρωμένης, καθὼς καὶ τρώντι ὀνομάζει τὸν τοιοῦτον ἐρασῆν τῶν Ἰταλῶν ἢ γλωσσα (*cavalier servente*). Ἡπόρησα ἀλλοῦ (Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 246-247), διὰ τί τὸ Καῦκος ἀπεμακρύνθη τόσον ἀπὸ τὴν σημασίαν τοῦ Καυκάλου καὶ τοῦ Καυκίου, μὲ τὰ ὁποῖα ἀναμφιβόλως συγγενεῖ. Ἰδοὺ τώρα πῶς νομίζω ὅτι συνέβη ἢ εἰς διαφόρους σημασίας μετάδασις. Ἐσήμαιε καταρχὰς ὁ Καῦκος, ἢ τὸ Καυκίον, παντὸς εἶδους ἀγγεῖον χωρητικὸν βρώσεως ἢ πόσεως· ἔγινεν ἔπειτα συνώνυμον τοῦ Ποτήριον, εἰς τὸ ὁποῖον κερναῖται ὁ οἶνος· ὠνομάσθη μετὰ ταῦτα καὶ αὐτὸς ὁ κερνῶν τὸν οἶνον Φεράπων, ἢ οἰνοχόος, Καῦκος· ἐκ τούτου ὠνόμασεν ὁ παρακμάζων λατινισμὸς καὶ Καυκουλάτορας (*cauculatores*) τοὺς κεραστάς τῶν φίλτρων, ἡγουν ποτῶν δυναμένων νὰ κινήσωσιν εἰς ἔρωτα, κατὰ τὴν ὅχι ἀκόμη ὀλότελα ἐξαλειμμένην παλαιὰν ψευδῆ δόξαν (*DUCANG. ibid. V. Cauculatores*). Εὐλόγως λοιπὸν καὶ ὁ ἐρασῆς ὠνομάσθη Καῦκος, ὡς ὁμοιάζων καὶ τὸν ἀπλῶς οἰνοχόον, ἂν μεταχειρίζεται μέσα φυσικὰ, καὶ τὸν φαρμακέα μάγον, ἂν ἀπατᾷ τὰς τιμίας γυναῖκας μὲ τὸ ψεῦδος καὶ μὲ τὸν δόλον.

Τὴν τρυγίαν. Καὶ σήμερον ὁμοίως. Οἱ παλαιοὶ καὶ Τρυ-

γίαν καὶ Τρύγα. Τὴν ὀνομάζομεν ἀκόμη καὶ Οὕλην, ἤγουν Ὑλην, κατὰ τροπὴν συνήθη τοῦ ὕ εἰς τὴν δίφθογγον· ὅθεν καὶ τὸ Ἑλληνικὸν « Διυλίζω, τὸν οἶνον, » ἤγουν τὸν καθαρίζω ἀπὸ τὴν ὕλην.

Ἀνέμη (dévidoir), ὡς καὶ σήμερον.

Τὸ Πελελὸς δὲν ἔπαυσε νὰ λέγεται εἰς σημασίαν τοῦ μωρός· ὁ Δουκάγγιος (σελ. 1144) φέρει καὶ δισυλλάβου παράδειγμα Πελλὸς, καὶ ῥῆμα ἐξ αὐτοῦ Πελλαίνω, καὶ Πελλαλίσκω. Ἐὰρα συγγενεῦει μὲ τὸ Παλαῖος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐσχηματίσθη τὸ Παλαυὸς ἢ Παλαβὸς (Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 91); Ὁ Ἡσύχιος φέρει· « Πελείους· Κῶοι καὶ Ἡπειρῶται, τοὺς γέροντας καὶ τὰς πρεσβύτιδας — Πελητὸς, γέρων. — Πέλλας. . . . πρεσβύτης. » Εἶπε καὶ διὰ δίφθογγου, « Παιλλὸς, ἄρρην, νήπιος » Ἄλλα Γλωσσάρια, « Πελλᾶς, ὁ γέρων. » Ὁ δὲ Ἀρκάδιος (σελ. 22) καὶ πλατύτερον « Πελλᾶς, ὁ γέρων, » περισπᾶται, ἐπὶ σκώμματος ὄν. »

ΚΕΛΕΦΙΑΖΩ. ΚΕΛΕΦΟΣ. Ζ. Λαβίωνω.

ΚΕΝΤΩ, τρυπῶ ἢ κτυπῶ μὲ ὀξύ τι (riquer). Μεταφ. ὅτε λέγεται περὶ ἀρρώστιας κολλητικῆς, ὡς ἡ σκορδοῦλα καὶ ἄλλαι ὁμοιαί τῆς ἀρρώστιας, πιάνω (attaquer). ΘΡ,

Καὶ ὡς τοὺς ἴδεν ἄτυχος πῶς ἦσαν κεντημένοι,
Γεμάτοι τὸ θανατικόν, καὶ λοιμαναγκαιωμένοι.

Σήμερον, ἐὰν κανεῖς ἀπὸ τοὺς ποιητὰς ἔλθῃ εἰς χρείαν τοιοῦτου συνθέτου, ὁποῖον εἶναι τὸ τελευταῖον, θέλει γράψαι Λοιμαναγκασμένοι, ἀναγκασμένοι ἀπὸ τὸν λοιμόν. Ὁ λόγος εἶναι περὶ τοῦ θανατικοῦ τῆς Ρόδου.

ΚΕΦΑΛᾶΣ, ὅστις ἔχει κεφαλὴν ἀσύμμετρον μὲ τὸ λοιπὸν σῶμα. « Παροιμία, Εἶπ' ὁ γάδαρος τὸν πετεινὸν κεφάλαν. » σημαίνουσα σκωπτικῶς τὸν ὀνειδίζοντα εἰς ἄλλους ἀμαρτήματα,

τὰ ὁποῖα ἢ δὲν ἔχουν, ἢ ἀμαρτάνουν πολὺ μετριώτερα παρά τὸν ὄνειδίζοντα. Ὁμοιάζει τὴν Εὐαγγελικὴν (Ματθ. ζ', 3) παροιμίαν, « Ἡ πῶς ἐρεῖς τῷ ἀδελφῷ σου· Ἄφες ἐκβάλω » τὸ κάρφος ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου· καὶ ἰδοὺ ἡ δοκὸς » ἐν τῷ ὀφθαλμῷ σου. »

Τὸ Κεφάλαν (ἀντὶ τοῦ Κεφαλᾶν) πιθανὸν ὅτι παρωξύνθη ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς παροιμίας, μὲ σκοπὸν νὰ δώσει ῥυθμὸν δωδεκασυλλάβου στίχου εἰς αὐτήν.

ΚΕΦΑΛΗ ποταμοῦ. Ζ. Ἀναπόταμον.

ΚΕΦΑΛΩΝΩ (s'établir solidement dans un endroit, en prendre possession et en devenir en quelque manière le chef [κεφαλή] Ἰταλίσι, (impadronirsi), οἶον, ΘΚ,

Συντόμως ὁμοθυμαδὸν ἀμέτε καταπάνω

Τοῦ Τούρκου μέγα Μαχουμέτ καὶ τοῦ ἀσεβεστάτου,

Ὁ πούμπεν καὶ κεφάλωσεν εἰς τῶν Ῥωμαίων τὴν χῶραν:

Μὴ νὰ σᾶς ἰδῆ, νὰ ξεσπασθῆ, νὰ φοβηθῆ, νὰ σκάση.

Ἀμέτε (γρ. Ἄμετε, allez). Ζ. Ἄμε.

Σημείωσε τὸ διςακτικὸν, Μὴ νὰ, τοῦ τελευταίου στίχου, ἀντὶ τοῦ Εἶ πως ἢ Ἐάν πως, τῶν παλαιῶν.

Κατωτέρω, ὁ αὐτὸς ποιητῆς (ΘΚ) φαίνεται ὅτι μεταχειρίζεται τὸ Κεφαλώνω ἀντὶ τοῦ Ὑπερισχύω, οἶον,

Ῥόγες δίδει παράξενες, δόξες, τιμαῖς, τιμάρια·

Καὶ δε' αὐτὸ εὐρίσκεται πάντα κεφαλαιωμένος·

Τὸ χρήζει εὐθύς τὸ πολεμᾶ διχῶς τινὸς ἐμπόδου.

Τιμάρια εἶναι λέξις συνήθης εἰς τοὺς Τούρκους (Τιμάρ), ἀλλ' ὄχι Τουρκική. Ἐπέρασεν εἰς αὐτοὺς, ὡς κρίνει ὁ Λεῦγ-κλαῦϊος, ἀπὸ τοὺς Γραικορωμαίους Ἀυτοκράτορας, οἱ ὁποῖοι, ἐσυνειθίζαν νὰ φιλοδωρῶσι τοὺς ἀριστεύοντας εἰς πόλεμον μὲ τὰ ἐτήσια εἰσοδήματα, καὶ τὴν ὅλην διοίκησιν ἀγρῶν, πόλεων ἢ

ἄλλων κτημάτων, μὲ ὑποχρέωσιν νὰ συντρέχωσι πάντοτε καὶ νὰ συνεργῶσιν εἰς καιρὸν πολέμου. Τὸ τιμητικὸν τοῦτο δῶρημα ὠνομάσθη **Τιμάριον** (ὑποκοριστικὸν τοῦ **Τιμῆ**), καὶ ὁ κατέχων αὐτὸ, **Τιμαράτος** ἢ **Τιμαριώτης**. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς αὐτοκρατορίας, οἱ Τοῦρκοι ἰδιοποιήθησαν τὸνομα, ὥστε νὰ λησμονήσωσιν οἱ Γραικοὶ ὅτι ἦτο τῆς γλώσσης των λέξις. Σήμερον μᾶς εἶναι τόσον ἀναγκαία ἢ ἀνάκτησις, ὅσον δὲν ἔχομεν πῶς νὰ ἐρμηνεύσωμεν τῶν Εὐρωπαϊῶν τὸ **fief** ἢ **feude**, τὸ ὁποῖον δὲν διαφέρει σχεδὸν τίποτε ἀπὸ τὸ **Τιμάριον**.

Τὸ **χρήζει** εὐθύς τὸ κ. τ. λ. Τὸ δεύτερον **Τὸ**, εἶναι οὐδέτερον ἄρθρον καὶ τῆς παλαιᾶς καὶ τῆς νέας γλώσσης· τὸ πρῶτον εἶναι ἢ οὐδετέρα ἀντωνυμία **Ὅ**, ἀντὶ τῆς ὁποίας οἱ Ἴωνες ἔλεγον **Τό**. Τὸ νόημα, Ὅτι θέλει καὶ ἐπιθυμεῖ, χώραν, πόλιν, ἔθνος, ὁ Σουλτάνος, τὸ πολεμεῖ, διὰ νὰ τὸ κυριεύσῃ.

ΚΙΝΑΡΑ. Ἀφοῦ ἀνωτέρω (σελ. 9) εἶπα, ὅτι ἐπλεόναζε τὸ **α** εἰς τὸ **Ἀγκινάρα**, ὑπωπτεύθην, μήποτε ἐξεναντίας ἦναι δύο λέξεις **Ἄκανθα** **κινάρα**, συνθεμέναι καὶ συγκομμέναι βαρβάρως εἰς ἓν ὄνομα τὸ **Ἀγκινάρα**. Ὅ ἴσως πρῶτος μνημονεύσας τὴν **Κινάραν**, Ἐκαταῖος, τὴν ὀνομάζει δις ἐνωμένην μὲ τὸ προσηγορικὸν, καὶ διὰ τοῦ **υ**, **Ἄκανθαν** **Κυνάραν** (παρὰ τῷ Ἀθην. II, σελ. 70).

ΚΛΕΙΣΟΥΡΑ. Ζ. Κλησούρα.

ΚΛΕΜΑΞΙΔΑ. Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ **Ξσοχείου**.

ΚΛΕΠΤΙΚΑ, Ἐπιρρ. Ἐλληνιστὶ Κλεπτικῶς, Λαθραίως (**furtivement, à la dérobée**). Ζ. Κατακρούει.

ΚΛΗΡΙΚΟΣ. Ζ. Μετά. Κληρικοὶ (πληθ.) **le clergé**.

ΚΛΗΣΟΥΡΑ. **ΚΛΗΣΟΥΡΟΤΟΠΟΣ**, οἶον, ΒΧ,

Εἰς κάμπον κλησουρότοπον, εἰς διάβαν τουρκοβούνου·

Λησαὶ τὸ ἐδιαυθέντεβαν μετὰ μεγάλης τόλμης.

Καὶ ὡς τὸν ἴδαν οἱ λησαὶ, ἑκατεσκόπησάν τον,

Ἄρματωμένον, εὐμορφον καὶ λαμπροφορεμένον,
 Καὶ μετὰ τρία παιδόπουλα μόνα κατ' ὄπισθ' ἐν τῷ,
 Εἶπαν, ἄς τὸν ἀφήσωμεν νὰ ἔμπη εἰς τὴν κλησοῦρα:

Τὸ Διάβαν εἶναι ἀπαρέμφατον (Διαβῆναι) μεταβαλλόμενον εἰς ὄνομα, κατὰ τὰ ἄλλου (Ἄτακτ. I, 159 καὶ 244) σημειωθέντα. Τὸ Ἐδίαυ θέντευαν εἶναι καὶ τὸ σήμερον ἀκόμη σύννηθες, ἀλλὰ γραφόμενον διὰ τοῦ φ, Ἐδιαφέντευαν (défendre, protéger). Ἴσως ἐφιλοτιμήθη νὰ τὸ ἐξελληνίσῃ ὁ ποιητής, παράγωγον αὐτὸ δηλαδὴ ἀπὸ τὸ Αὐθέντης. Εἶναι ὁμοίως ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν defendo, κ' εὐρίσκεται συχνά εἰς τοὺς Γραικορωμαίους συγγραφεῖς, ἕως καὶ εἰς αὐτὰ τῶν Συνόθων τὰ Πρακτικά, γραφόμενον διπλῶς, Δεφενδεύω καὶ Δηφενδεύω, Δεφένσωρ καὶ Δηφένσωρ (défenseur), ὀρθότερον διὰ τοῦ η, ἐπειδὴ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ defendo ἡ πρώτη εἶναι μακρά.

Κλησοῦρα καὶ Κλησορότοπος (γρ. Κλεισοῦρα καὶ Κλεισοουρότοπος), ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν Clusura (lieu bien fermé ou fortifié). Τοιαύτην τοῦλάχιστον ἐνόμιζαν τὴν παραγωγὴν τῆς λέξεως οἱ Γραικορωμαῖοι τῆς ἐσδόμης ἑκατονταετηρίδος· ἐπειδὴ Θεοφύλακτος ὁ Σιμοκάτης λέγει, « Ἐν- » τεῦθεν οἱ βάρβαροι τὰ ὀχυρώματα τῶν διαβάσεων περι- » κάθηνται· Κλεισοῦρας τῇ πατρίῳ Ῥωμαίων φωνῇ ἀποκαλεῖν » ταῦτα εἰώθασιν. » Καὶ ὁμοίως ἐξεναντίας ὁ Προκόπιος, συγγραφεὺς μίαν ἑκατονταετηρίδα ἀρχαιότερος τοῦ Θεοφυλάκτου, ἐνόμιζεν ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι ἔλαβαν τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ Ἑλλήνας· « Στενωποὺς ἐπὶ μακρότατον... Κλεισοῦρας ἑλλη- » νίζοντες τὰς τοιαύτας ὁδοὺς Ῥωμαῖοι καλοῦσι. » (Παρά Δουκαγγ. σελ. 663). Ἔτινα νὰ πισεύσωμεν; Ὁ Στέφανος εἰς τὸν Θεσαυρὸν (τομ. II, σελ. 231) παράγει τὸ Κλεισοῦρα ἀπὸ τὸ Κλείω, καὶ δὲν νομίζει Ῥωμαϊκὸν πλὴν τὸ τέλος οὐρα ἀπὸ τὸ Clausura. Ὁ αὐτὸς Στέφανος (II, σελ. 1462) φέρει ὡς

συνώνυμον τῆς Κλεισοῦρας καὶ τὸ Κλεισώρεια· τοῦτο βέβαια εἶναι ὀλόκληρα ἑλληνικὸν (ἀπὸ τὸ Κλείς καὶ Ὀρος)· ἀλλὰ τίς τὸ εἶπε, οὔτ' αὐτὸς τὸ ἐφανέρωσε, καὶ οἱ νέαι τοῦ ἐκδότη τοῦ ἀφῆκαν ἀμάρτυρον. Ὁ Εὐστάθιος (Ίλιάδ. β', σελ. 207) παραβάλλει τὴν Κλεισοῦραν μὲ τὸ Ξυνοχὰς τοῦ Ὀμήρου, « Ξυνοχὴ δὲ τῷ Ποιητῇ δηλοῖ τὴν ἀπὸ πλατέος εἰς στενὸν » σύμπτωσιν, ὅπου ξυνοχὰς λέγει ὁ δ ο υ , ταῦτόν δὲ εἰπεῖν » κλεισοῦρας καὶ στενότητας. » Ὅπως ἂν ᾖναι, ἡ λέξις σώζεται εἰς τὴν γλῶσσαν, καὶ ὁ Σομαυέρας τὴν ἐξηγεῖ ἰταλισί Chiusura (clôture).

ΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ. Ζ. Ἐκκλησιαστικός.

ΚΛΙΜΑ, κλίσις (penchement). Ζ. Ἀνανδράνισμα.

ΚΛΙΝΗ (lit). Ζ. Ἐντάμα.

ΚΛΟΤΣΙΑ (Ζ. Εἶπα) ἢ ΚΛΟΤΣΟΣ, καὶ ῥῆμα Κλοτσεύω, Κλοτσίζω καὶ Κλοτσῶ, καὶ σύνθετον Κλοτσοκοπῶ (κατὰ τὸ Ξυλοκοπῶ)· ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων τὸ calx (πτέρνα). Ἀλλὰ καὶ τὸ calx, κατὰ τὸν Οὐόσσιον, ἐγεννήθη ἀπὸ τὸ Ἕλλην. Λάξ, ὅθεν τὸ Λακτίζω, τὸ ὁποῖον οἱ Ἴταλοί, ἀπὸ τοὺς παλαιούς Ῥωμαίους λαβόντες, λέγουν calcitrare (donner des coups de pied), μεταμορφώσαντες τὸ calx ἐκείνων εἰς τὸ calcio, Κλότσον ἢ Κλοτσίαν (coup de pied). Οἱ σχολιασαὶ τοῦ Ἀριστοφάνους (Νεφ. 552) ἐξηγοῦν τὸ Κολετρῶσι τοῦ Κωμικοῦ διὰ τοῦ Τζαλαπατοῦσι, καὶ Κλοτσοκοποῦσι, κακῶς γραφόμενον εἰς τὸν Δουκάγγιον (σελ. 670) Κλοτζαντοκοποῦσαν.

ΚΛΟΥΘΩ. Ζ. Ἀκολουθῶ.

ΚΛΩΝΑΡΙΟΝ ἢ Κλωναράκιον, μικρὸς κλῶσος (gameau) δένδρου. Σημαίνει μεταφορικῶς, τέκνον. Νά χαίρεσαι τὰ κλωναράκιά σου! ἤγουν τὰ τέκνα σου. Τὴν

αὐτὴν σημασίαν ἔδωκεν ὁ Ἀριστοφάνης εἰς τὸ Ἔρνος, συν-
ώνυμον τοῦ Κλῶνος (Ἐκκλησιαζ. 972),

Ὡ χρυσοδαίδαλον ἐμὸν μέλημα,
Κύπριδος ἔρνος, —————

καὶ πάλιν (Θεσμοφοριαζ. 320),

— Πολυώνυμε, θηροφόνε παῖ,
Λατοῦς χρυσώπιδος ἔρνος.

ΚΟΓΚΛΟΣ. Ζ. Ζάρι.

ΚΟΓΧΗ (χρδ. Κόχη), γωνία (coin). Ἀπὸ τὸ Κόγχο ς
ἢ Κόγχη (conque καὶ coque) τῶν παλαιῶν· ὅθεν τὸ ὑπο-
κοριστικὸν Κογχύλη (coquille), καὶ Κογχύλιον (co-
quillage). Διότι τὰ κογχυλιώδη, ὅποια εἶναι τὰ ὄσπριδια,
κτένια, καὶ ἄλλα παρόμοια, ἀνοιγόμενα κάμνουν γωνίαν.

ΚΟΙΔΙΟΠΟΝῶ. Ἕλλην. Ὡδίνω (être en travail
d'enfant). Ἡπατήθη ὁ Δουκάγγιος ἀπὸ κακὴν γραφὴν, φέρων
(σελ. 222) τὸν ἐξῆς σίχον (Ἀπολλ. τοῦ ἐν Τύρ.),

Πεῖος εἶτον ὁποῦ σ' ἔσπειρε, καὶ ποῖα σ' ἔΚΥΚΛΟΠΟΝΑ;

ὅπου ἀδιστάκτως πρέπει νὰ γραφῆ ἘΚΟΙΔΙΟΠΟΝΑ.

ΚΟΙΛΥΜΟΥΝΤΡῶ, οἶον, ΣΦ,

Ἡ πολιτικὴ, ἂν τῆς δώσουσι μετὰ χαρᾶς τὰ πέρνη,
Καὶ ὡς διὰ τὰ δόσια ἡ πολιτικὴ κοιλυμουντρᾶ καὶ γέρνη.

Σήμερον λέγομεν Χειλημουντρῶ, σημαίνοντες τὸ πα-
λαιὸν Χρεμετίζω, τὴν φωνὴν (hennir) δηλαδὴ καὶ τὸ
φρύαγμα τοῦ ἀλόγου. Τὸ ἀρχικὸν σιχειῖον εἶναι ἀδιάφορον, ἐπειδὴ
ἡ λέξις ὠνοματοποιήθη, ὡς καὶ ἄλλαι ταυτόσημοι. Μάρτυς ὁ
Ἡσύχιος, « Χρεμετίζει, κελεχίζει ὡς ἵππος. » καὶ πάλιν ὁ

αὐτὸς Ἡσύχιος, « Μιμάξασα, χρεμετίσασα κ. τ. λ. » καὶ
« Μιμιχμὸς, τοῦ ἵππου φωνή. »

ΚΟΙΛῶ (Κυλίω). Ζ. Πόθω.

ΚΟΙΜῶΜΑΙ (dormir). Ζ. Καταπίπτω.

ΚΟΪΤΗ (couche). Ζ. Ἐντάμα.

ΚΟΚΟΒΆΓΙΑ (hibou). Ζ. σελ. 85.

ΚΟΛΛΗΤΙΚὸΣ (contagieux). Ζ. Μανιόρδος.

ΚΟΛΛῶ. Μὲ αἰτιατ. Ζ. Τέρι.

ΚΌΜΗΣ (comte). Ζ. Γρικῶ.

ΚΟΜΠΆΖΩ. Ζ. Κομπόνω καὶ Κουμπόνομαι.

ΚΟΜΠΌΝΩ, ἀπατῶ, πλανῶ (tromper), οἶον, ΘΚ,

Τὸ θάρρος ὁποῦ ἤλιπεν, εὐρέθην γελασμένος,
καὶ ἐκομπόσθη εἰς αὐτούς, καὶ γίνεῖν χαλασμένος.

καὶ ὁ ΑΚ,

Υἱὲ μὴ ρίψης πόθον σου εἰς κωκοπιὸν γυναῖκα·
καὶ σὺ θάρρεις νὰ σ' ἀγαπᾷ, καὶ κείνη σέ κομπόνει.

Λέγουν ἀκόμη καὶ Κουμπόνω. Ζ. Κουμπόνομαι.

Τὸ Κομπόνω, σωζόμενον εἰς τὴν γλῶσσαν, εἶναι τὸ Ἑλληνικὸν ἄχρηστον Κομπόω, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἐμεταχειρίζοντο τὸ Κομπέω, καὶ τὸ σήμερον ἀκόμη σύνηδες Κομπάζω, ἀλαζονεύομαι, καυχῶμαι. Ἄλλ' οἱ ἀλαζόνες ὡσεπιπολὺ εἶναι καὶ οἱ πλέον ἐπιτήδαιοι νὰ πλανῶσι μὲ τὰς πιθανολογίας καὶ τοὺς χαριεντισμούς των. Διὰ τοῦτο καὶ τὰ ῥηματικά, Κομφὸς καὶ Κομφεία, ἔλαβαν διπλὴν σημασίαν. Κομφὸν ἔλεγαν τὸν εὐπρεπῆ καὶ χαρίεντα (élégant), Κομφὸν ἀκόμη καὶ τὸν πανοῦργον (rusé). « Κομφὸν, ἔντιμόν σπουδαῖον, » γελιοιασὴν, τωθασὴν, πανοῦργον ... ἐπίχαριν » λέγει ὁ Ἡσύχιος, καὶ « Κομφεία, ποικίλη λαλιά, καὶ πανουργία κ. τ. λ. » Ὁ Ἐρωτιανὸς ἐξηγεῖ τὸ Κομφεῦόμενος τοῦ Ἴπποκράτους διὰ τοῦ πανουργεύμενος.

ΚΟΝΔΥΛΙΟΝ. ΚΟΝΔΥΛΟΜΑΧΑΙΡΟΝ. Ζ. Μονο-
κονδυλία.

ΚΟΝΕΪΩ. Ζ. Ἀποζεύω.

ΚΟΝΤΕΪΓΩ (γρ. Κοντεύω), σιμόνω, πλησιάζω, ἐγγίζω,
οἶον, ΒΧ,

Ὅταν δὲ ἤυρε τὸν καιρὸν, κοντεύγει τον καὶ λέγει,
Κρυφὰ καὶ συντυχαίνει τον, μὴ τὴν ἀκούσῃ ἄλλος·
Αὐκράσου, καταγνώρισε, Βέλθανδρε, ἄ σε λέγω.

Ἐσήμαιεν ἀκόμη, Συντέμνω (*abréger*), οἶον ΘΚ,

Λοιπὸν κοντεύγω τὰ πολλὰ, εἴφομαι σοὺς Οὐγκλέζους.

Τοῦ Κοντεύω (ἀπὸ τὸ Κοντός) ἡ κυρία σημασία ἔπρεπε νὰ
ἦναι ἡ αὐτὴ καὶ τοῦ Κονταρεύω, κτυπῶ μὲ κοντάριον· καὶ
εἰς ταύτην τὸ ἐμεταχειρίζοντο οἱ Γραικορωμαῖοι. Ἐπειτα κατ-
ήνητῃσε νὰ σημαίνει τὸ πλησιάζω (*s'approcher*), ὡς καὶ τὸ
atteindre τῶν Γάλλων σημαίνει καὶ τὸ Κτυπῶ εἰς σκοπὸν
τινὰ, καὶ τὸ προσεγγίζω τί. Λέγομεν, Ἐκόντευσα (*faillir*)
νὰ χάσω τὸν νοῦν μου, ἤγουν, ἐπλησίασανα χάσω, ἢ παρ'
ὀλίγον ἔχασα τὸν νοῦν μου.

Ἄντι τοῦ δευτέρου σημειομένου (τοῦ Συντέμνω) σή-
μερον δὲν λέγομεν Κοντεύω, ἀλλὰ συνθέτως Κοντολογῶ,
βραχυλογῶ, καὶ τὸ ἐπιρρηματικὸν, Εἰς κοντολογίαν (*pour
finir, pour couper court*).

ΚΟΝΤΟΛΟΓΙΑ. ΚΟΝΤΟΛΟΓΩ. Ζ. Κοντεύγω.

ΚΟΝΤΟΣ. Εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐσήμαινε τὸ Κοντάριον·
εἰς ἡμᾶς ἔγινεν ἐπίθετον, σημαῖνον τὸν βραχὺν (*court*) πρὸς
διάκρισιν τοῦ μακροῦ (*long*), Κοντός τὸ σῶμα, τὰ
σκέλη, τὰ χέρια. Κοντὰ ἐπὶ ῥῆ. πλησίον (*près*). 2) σχε-
δὸν (*presque*). Καὶ τοῦτο σημαίνει εἰς πολλὰ σύνθετα, οἶον

Κοντοπισεύω (croire presque) και Κοντοσόνω (arriver presque). Ζ. Σώνω.

ΚΟΝΤΟΣΚΑΛΙΝ. Ζ. Ράσσω. Ἴδε και Δουκάγγ. σελ. 709.

ΚΟΝΤΟΣΟΝΩ. Ζ. Κοντός, και Σώνω.

ΚΟΠΕΛΑ. ΚΟΠΕΛΙΟΝ. Ζ. Ξεσπάζομαι.

ΚΟΠΙΑΖΩ (χυδ. Κουράζω), μεταβ. βάλλω εις κόπον, δίδω κόπον (fatiguer). Ἡ ἀνάγνωσις κοπιάζει τὴν ὄψιν. Ἀμεταβ. ἐμβαίνω εις κόπους, ἀσχολοῦμαι ἀδιακόπως εις ἔργον τί. Κοπιάζω ἡμέραν και νύκτα, διὰ τὰ τέκνα μου, Κοπιάζω ματαίως. 2) Ἔρχομαι ἢ ὑπάγω (venir, aller), ἤγουν λαμβάνω τὸν κόπον νὰ ἔλθω, ἢ νὰ ὑπάγω· ἀλλὰ τοῦτο λέγεται φιλοφρονητικῶς εις τὸ δεύτερον και τρίτον πρόσωπον μόνον. Κοπίασε εις τὸν οἶκόν μου, Εἰπέ τον νὰ κοπιάσῃ νὰ μ' εὔρῃ και ἀπολύοντες τινά, τὸν λέγομεν, ὄχι μόνον, Ἄμε εις τὸ καλόν, ἀλλὰ και, Κοπίασε εις τὸ καλόν, τὸ ὁποῖον ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸν χαιρετισμὸν τοῦ παρακμάζοντος Ἑλληνισμοῦ, Ὑπαγε εις εἰρήνην (Μαρκ. ε', 34).

Ἀντὶ τούτου οἱ Γραικορωμαῖοι ἐμεταχειρίζοντο συνεχῶς και τὸ Σκυλλομαι, Ἑλληνικὸν μέσον ῥῆμα, οἶον (παρὰ τῷ Δουκαγγ. σελ. 1403) « Καταξίωσον ἕως τῆς οἰκίας μου σκυλλῆναι » ἤγουν, Καταδέξου νὰ κοπιάσῃς εις τὸν οἶκόν μου. Λέγει και ὁ ΘΚ,

Κόπιασε μὲ τὰ γόνατα, μετ' ἁγίου τὸ κορμὴ σου.

Ἡ χαμερπὴς αὐτὴ πρόσκλησις, ἀναφέρεται εις τὸν Πάπαν δὲν ἐξεύρω ποῖον· διότι οὐδ' ὁ χρόνος εἶναι φανερός, ὅτε ὁ ποιητὴς ἔλεγε ταῦτα. Ἐξῆσεν ἕως τὸ 1500 ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ (ἴσως και πολὺ ἐπέκεινα), ἐπειδὴ ἐθρήνησε τὸ θανατικὸν τῆς πατρίδος του Ῥόδου, συμβάν κατὰ τὸ 1498 ἔτος. Ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς

Κωνσταντινουπόλεως (1453) ἕως τὸ 1500 ἔτος ἐβασίλευσαν ἑπτὰ Πάπαι. Ὁ ἔσχατος ἀναγορευθεὶς, καὶ ἀποθανὼν τὸ 1503 ἔτος, ἦτον ὁ περιβόητος εἰς πᾶσαν αἰσχροουργίαν Ἀλέξανδρος ἔκτος, ὅστις εἶχε καὶ ἐπιστολικὴν κοινολογίαν μὲ τὸν Βαγιαζίτην δεύτερον τὸνομα, καὶ δεύτερον ἀπὸ τῆς ἀλώσεως Σουλτάνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἄν προσκαλῆ τοῦτον νὰ κηρύξῃ νέαν σαυροφορίαν, καὶ νὰ τὴν συνοδεύσῃ προσωπικῶς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μὲ τὸ ἅγιόν του κορμίον, δὲν ἤξευρεν, ἢ δὲν ἤθελε νὰ ἐξεύρῃ ὅτι ἡ ἀγιότης τοῦ Ἀλεξάνδρου ὑπερέβαλλε πολὺ τὴν ἀγιότητα τοῦ Βαγιαζίτου. Πιστεύω πλέον, ὅτι προσκαλεῖ Πῖον τὸν δεύτερον, τὸν ἀποθανόντα κατὰ τὸ 1464 ἔτος. Ἐκ τούτου γίνεται πιθανόν, ὅτι ὁ ποιητὴς ἦτο τέκνον τῆς Δυτικῆς ἐκκλησίας.

ΚΟΠΟΣ, ἔργον ἢ κίνησις, δαπανῶσα τὰς δυνάμεις τοῦ σώματος (fatigue). Ὁ Θεὸς θέλει εὐλογῆσειν τοὺς κόπους σου, Μαθημένος τοῦ κόπου, Φεύγει τοὺς κόπους, Ὁ κόπος τοῦ δρόμου, Οἱ κόποι τοῦ πολέμου, Ὑποφέρω τὸν κόπον, Σὲ βάλλω εἰς κόπους, ἢ Σὲ δίδω κόπους. 2) Αὐτὴ ἢ ἀπὸ τὸ ἔργον ἢ τὴν κίνησιν προερχομένη ἀδυναμία, χυδ. Κούρασις (lassitude), Αἰσθάνομαι μεγάλου κόπον, Δὲν ἐμπορῶ πλέον ἀπὸ τὸν κόπον. 3) Οἱ κόποι, πληθυντ. τὰ κερδαινόμενα ἢ ἀποκτώμενα ἀγαθὰ ἀπὸ τὸν κόπον, οἷον Ζῆ ἀπὸ τοὺς κόπους του ἔργον τῶν φίλων τῆς δικαιοσύνης καὶ ἰσονομίας πολιτῶν. Τρέφεται ἀπὸ ξένους κόπους ἡ κακουργία συνήθης τῶν ὀλιγαρχικῶν, τῶν αὐλικῶν, τῶν Μοναχῶν, καὶ ἀπλῶς ὅλων τῶν ἀδίκων ἀνθρώπων. Ἐλεγαν καὶ οἱ παλαιοὶ « Ἐμβάλλειν εἰς κόπους » (Θεοφρ. χαρακτ. XIV). Καὶ εἰς τὸ τρίτον σημαινόμενον (μεταχειριζόμενοι τὸ συνώνυμον πόνος) « Ἄλλων πόνον εἰσπεσεῖν » (Εὐριπίδ.

Ἴωνι, 1088), ἤγουν νὰ ἐμβῆ εἰς κόπους ἄλλων, νὰ ἀπολαύῃ τοὺς ξένους κόπους. Εἶπε καὶ ὁ Ξενοφῶν (Κύρ. Ἀναβ. VII, 6, § 8) « Ὁ δὲ τοὺς ἡμετέρους πόνους ἔχει, » αὐτὸς δὲ χαίρεται τοὺς κόπους μας.

ΚΟΠΡΙΖΩ, παχύνω τὴν γῆν μὲ κόπρον διὰ νὰ τὴν κάμω πολυγονωτέραν (fumer), ἀπὸ τὸ Κόπρος (fumier), καὶ παλαιὰ καὶ σήμερον τὸ αὐτό. Καὶ ὄνομα τῆς ἐνεργείας Κόπρισμα· ὅθεν καὶ παροιμία, « Τοῦ οἰκοκυροῦ τ' ὀμμάτιν » κόπρισμα γίνετ' εἰς τὸ χωράφιν » διδάσκουσα τοὺς ζῶντας ἀπὸ γεωργίαν, ἢ καὶ ἀπὸ κανέν ἄλλο εἶδος βιομηχανίας, νὰ μὴν ἐμπιστεύωνται πολὺ τὴν πρόνοιαν εἰς τοὺς μισθωτοὺς ὑπουργοὺς, ἀλλὰ νὰ τοὺς ἐπισκέπτωνται συχνὰ, καὶ πολλάκις καὶ νὰ συνεργάζωνται μ' αὐτούς. Παρόμοιον νόημα ἔχει καὶ τῶν Γάλλων ἡ παροιμία, l'œil du maître engraisse le cheval, ἤγουν Τοῦ οἰκοκυροῦ τὸ μμάτιν παχύνει τὸ ἄλογον.

ΚΟΠΤΩ (Ἑλληνικώτερ. Τέμνω, couper), διαιρῶ τὸ συνεχές μὲ ὄργανόν τι κοπτικόν. Κόπτω εἰς δύο, εἰς τρία, εἰς τὴν μέσην, εἰς μικρὰ κομμάτια, Κόπτω ἄρτον, κρέας, ξύλα. 2) Διαιρῶ καὶ χωρίζω τεχνικῶς· Ὁ ράπτῃς μοῦ ἔκοψε τὰ φορέματα. 3) Περιτέμνω (circoncire), Τὸν ἔκοψαν βιαίως. 4) Θανατόνω (couper la gorge), ὡς ὁ Ἡρόδοτος (IV, 110) περὶ τῶν Ἀμαζόνων, « Τὰς δὲ ἐν » τῷ πελάγει ἐπιθεμένας ἐκκόψαι τοὺς ἄνδρας. » (Ζ. Ἐξαγορευτής). 5) Θερίζω (moissonner), Δὲν ἔκοψαν ἀκόμη τὰ σιτάρια. 6) Λέγεται ἀκόμη καὶ διὰ τὰ ζῶφια, τὰ ὁποῖα φθείρουν τοὺς καρποὺς, Ἐκοψαν οἱ σκώληκες τὰ σιτάρια, ὡς τὸ μεταχειρίζεται ὁ Θεόφραστος (Περὶ Φυτ. IV, 2 § 2) « Ὁ κύαμος καὶ ὁ ὄχρος τάχιστα κόπτεται » ἢ τὰ μάλλινα ὑφάσματα, ὡς ὁ Ἀριστοφάνης

(Λυσιερ. 729) « Ἐρια Μιλῆσια ὑπὸ τῶν σέων κατακοπτό-
 » μενα. » 7) Ὁμοίως λέγομεν, καὶ Ἐκόπη τὸ γάλα
 (tourner), ἤγουν ἐφθάρη, ἔχασε τὴν φύσιν του· διότι ἀληθῶς
 ἡ φθορὰ τοῦ γάλακτος εἶναι κοπή καὶ διαίρεσις εἰς δύο μέρη,
 τὸν κίρρον (petit-lait) καὶ τὸ τυρίον. 8) Μεταφορ. Θλίβω, ἐν-
 οχλῶ, σενοχωρῶ. Τὸ ὑπόδημα μοῦ κόπτει τὸ ποδά-
 ριον. Καὶ παροιμία ἐκ τούτου, « Ὄταν σε κόπη τὸ ὑπόδημα,
 » ὅπου θέλεις ἦν' ὀνοῦς σου » ἤγουν, ὅταν θλίβεσαι σφοδρὰ ἀπὸ
 ἔννοιαν ἢ μέριμναν τινὰ, ματαίως καταγίνεσαι ἢ προσέχεις εἰς
 ἄλλο τι πρᾶγμα· ἢ λυπηρὰ ἔννοια σὲ σύρει πάντοτε ἀπ' ἐκεῖνο.
 Τοῦτο εἶπε παράδειγμα ὁ Ῥωμαῖος ἐκεῖνος, ὅστις ἐχωρίσθη τὴν
 γυναῖκά του, πρὸς τοὺς ἀποροῦντας φίλους του (Ἰδ. Πλουτάρχ.
 Αἴμ. Παύλ. 5). 9) Μεταφορικ. Μοῦ ἔκοψε τὸ ψωμίον,
 ἤγουν ἐμπόδισε τοὺς τρόπους καὶ τὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων
 ἐκέρδαινα τὰ πρὸς ζωὴν ἀναγκαῖα. Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν
 ἔλεγον οἱ παλαιοὶ Ἀφαιρεῖν τινὸς τὸν βίον, οἶον (Ἄρι-
 στοφάν. Ἐκκλ. 562),

————— Μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν,

Τουτί ποιήσης, μηδ' ἀφέλης μου τὸν βίον,

Μὴ διὰ τὸν θεόν! μὴ τὸ κάμης, μὴ μου κόψης τὸ ψωμίον.
 10) Τοῦ κόπτω τὸν δρόμον, ἤγουν τὸν ἐμποδίζω νὰ
 βαδίζῃ πλέον τὴν αὐτὴν ὁδόν. Καὶ κατὰ μεταφορὰν, Ἐκοψα
 τὸν δρόμον τοῦ πυρετοῦ, ἢ ἀπλῶς, Ἐκοψα τὸν πυρε-
 τόν. Εἰς ταύτας τὰς σημασίας τὸ Κόπτω ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ
 παύω, (μεταβατ.) ἢ κάμνω νὰ παύσῃ. Τοῦτο σημαίνουν ἀκόμη
 καὶ αἱ φράσεις, Ἐκόπη ἢ ὄρεξις, ἢ φωνή, ἢ ἀναπνοή
 μου, Κόπτω τὴν νησεῖαν, Κόπτε τὰς ἀφορμάς, ἀν-
 θέλης νὰ μὴ δουλωθῆς εἰς τὰ πάθη σου.

Εἰς τὴν τετάρτην σημασίαν ἀναφέρονται οἱ δημῶδεις ὄρκοι
 καὶ αἱ κατάραι, Νὰ μὲ κόψῃ ἢ σκορδοῦλα! Νὰ μὲ

κόψη ὁ Θεός! Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον, « Κάκισ' ἀπολοίμην! » (Ἄριστοφάν. Ἄχαρν. 151) καὶ « Μὴ ζώην! » (Ἰππ. 833).

Τὸ Κόπτω λαμβάνεται καὶ ἀμεταβάτως, οἷον Τὸ μαχαίριον δὲν κόπτει, ἢ δὲν κόπτει καλά.

Ὅταν ὁ λόγος ᾗναι περὶ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ νοῦ, σημαίνει, στοχάζομαι, συλλογίζομαι, ἀπεικάζω, συμπεραίνω (presumer, conjecturer), διότι εἰς τὸν συλλογισμόν γίνεται ἀνάλυσις, καὶ κατακοπὴ τῶν ὀλικῶν ἐννοιῶν εἰς τὰς μερικάς· Κόπτει ὁ νοῦς μου ὅτι, Δὲν τὸ ἔκοψε ὁ νοῦς μου, Δὲν κόπτει ὁ νοῦς του τίποτε, ἤγουν εἶναι ἠλίθιος.

Περὶ δὲ τῆς γλώσσης, τὸ Κόπτω σημαίνει, πολυλαλῶ, λαλῶ μὲ εὐκολίαν καὶ πιθανότητα. Ὅθεν καὶ τὸ Κοπίς, οὐσιαστικὸν ὀξύτονον, σημαῖνον τὴν μάχαιραν, παροξυτονοούμενον Κόπις, ἐσήμαιεν ἐπιθετικῶς τὸν πολυλόγον καὶ πιθανολόγον (beau parleur), ὁποῖος ἦτο, κατὰ τὸν Εὐριπίδην (Ἐκαβ. 134), ὁ πανοῦργος Ὀδυσσεύς,

Κόπις, ἠδυλόγος, δημοχαριστής.

Καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν, λέγομεν, Κόπτει ἡ γλῶσσά του ὡς τὸ σπαθίον (avoir la langue bien affilée). Κατ' ὁμοίαν μεταφορὰν παραπονεῖται ὁ Δαυὶδ (Ψαλμ. ξδ', 3) διὰ τὰς συκοφαντίας τῶν ἐχθρῶν του, « Ἠκόνησαν ὡς ῥομφαίαν » τὰς γλώσσας αὐτῶν. »

Κόπτει, μέλει. Δὲν μὲ κόπτει, Μηδὲ τὸν ἔκοψε, Μή σε κόπτῃ, ἤγουν, μὴ φροντίζῃς. Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον Ἀμέλει, ἤγουν Μή σε μέλη· τὸ ὁποῖον ἐμεταχειρίζοντο καὶ εἰρωνικῶς, ἢ φοβερικῶς, ὡς καὶ ἡμεῖς τὸ Μή σε μέλη, ἢ Μή σε κόπτῃ. Τοιοῦτον εἶναι τοῦ Ἄριστοφάνους (Βατρ. 532) τὸ ἀπειλητικόν,

Ἀμέλει, καλῶς· ἔχ' αὐτ'· ἴσως γάρ τοι ποτέ,
Ἐμοῦ δεηθείης ἄν, εἰ θεὸς θελοί,

Μή σε μέλη, ἔχε τα· θέλει ἔλθῃν καιρὸς ἴσως νὰ λάβῃς χρεῖαν ἀπ' ἐμέ, ἂν ὁ Θεὸς θέλῃ. Τὸ κακῶς νομισθὲν ἐδῶ ἀπὸ πολλοὺς Γραμματικούς Ἐπίρρημα, Ἀμέλει, δὲν εἶναι πλὴν τὸ προσακτικὸν τοῦ ῥήματος Ἀμελῶ, τὸ ὁποῖον ἠρμάνευαν καὶ διὰ τοῦ Μη φρόντιζε. Ἴδε τὰ προσημειωθέντα εἰς τὸν Πλούταρχον (Πομπ. § 31, σελ. 372).

Μὲ κόπτει τι, σημαίνει ἀκόμη, φροντίζω περὶ τινος ὡς συμφέρωντος εἰς ἐμέ, καὶ προσπαθῶ εἰς αὐτὸ (se soucier de, s'intéresser à), οἶον, ΘΚ,

Καὶ Γενοβέζοι ἐκλεκτοί, ὁποῦ σὰς κόπτει πλέον,

ἤγουν, τοὺς ὁποίους πλέον παρὰ κανέν' ἄλλον ἀποβλέπει ἢ σωτηρία ἢ ἡ ἀπώλεια τῆς Κωνσταντινουπόλεως· διότι εἰς αὐτὴν ἐμπορεύοντο καὶ εἶχαν μεγάλα πλούτη οἱ Γενοβέζοι. Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν λέγομεν, Τί σε κόπτει; ἤγουν διὰ τί προσπαθεῖς.

Σημαίνει προσέτι τὸ Κολούω (réprimer) τῶν παλαιῶν, ἤγουν ἐμποδίζω τὴν αὔξησιν ἢ προχώρησιν πράγματος ἢ προσώπου τινός, οἶον ΘΚ,

Τὴν πόλιν τῶν χριστιανῶν Λατίνων καὶ Ῥωμαίων
Νὰ πάρουν αὐτὰ χερίά των, νὰ κόψουν ἔπαρσιν των.

ΚΟΡΑΚΑΣ, πληθυντ. Κοράκοι. Οἶον, ΣΣ,

Ὡσάν κοράκοι κάθονται τριγύρου τοῦ κραββάτου,
Καὶ κρᾶζουσιν καὶ ἐγδέχονται τὸ πότε νὰ ψοφήσῃ.

Παροιμία « Κόρακας κοράκου ὀμμάτιον δὲν ἐκβάλλει (χυδ. ἐβγάζει) » ἤγουν ὁ κακὸς ἄνθρωπος δὲν ἐνοχλεῖ τοὺς ὁμοίους του, ἀλλὰ τοὺς καλοὺς καὶ τιμίους ἀνθρώπους.

ΚΟΡΔΙΖΟΜΑΙ. Τὸ σύνθετον Ἀποκορδίζομαι ἐσημειώθη ἀνωτέρω, ὡς συγγενὲς τοῦ παλαιοῦ Σκορδινῶμαι ἢ Κορδινῶμαι, καὶ σημαντικὸν τοῦ αὐτοῦ πάθους, ὀνομαζομένου

ἀπ' ἐκείνους Σκορδίνημα καὶ Κορδίνημα, ἀπὸ ἡμᾶς δὲ, Ἀποκόρδισμα (pandiculation). Ὁ Σομαυέρας ἐθησαύρισε καὶ τὸ ἀπλοῦν Κορδίζομαι, καὶ τὸ σύνθετον Ἀποκορδίζομαι, ἔτι δὲ καὶ τούτου συνώνυμον τὸ Ἀποταυρίζομαι (Ζ. Ταυρίζω). Ἡ κυρία καὶ πρώτη των σημασία, εἶναι, ἀνορθοῦμαι, ἀνυψοῦμαι, ἐγείρομαι, καὶ ἑλληνικώτερον, Ἀΐρομαι καὶ Ἐπαίρομαι (se dresser, se relever). Ἀπὸ ταύτην φυσικὰ ἐπέρασεν εἰς τὸ Ἐκτείνομαι, σύμπτωμα τοῦ Κορδινήματος ἢ Σκορδινήματος, « Τὸ παρὰ φύσιν τὰ μέλη ἐκτείνειν » ὡς λέγει ὁ Ἡσύχιος· καὶ τελευταῖον ἔλαβε καὶ τὴν μεταφορικὴν σημασίαν τοῦ Ἐπαίρομαι, ἤγουν ὑπερηφανῶ καὶ ἀλαζονεύομαι· ὅθεν ἐγεννήθη ὁ νέος σχηματισμὸς τοῦ σημερινοῦ Κορδόνομαι (étaler ou affecter des avantages, se targuer). Ἴσως τὸ Κορδίζομαι καὶ Κορδόνομαι ἐγεννήθησαν ἀπὸ τὴν Χορδὴν, ἤγουν ἐκτείνομαι, ὡς ἐκτείνονται αἱ χορδαί, ἐπειδὴ καὶ τὴν Χορδὴν αὐτὴν ὀνομάζομεν Κόρδαν (κατὰ τοὺς Ῥωμαίους). Ἀλλὰ τότε πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι καὶ τὸ παλαιὸν Κορδινῶμαι, ἐγεννήθη ἀπὸ τὸ Χορδινῶμαι· τὸ ὁποῖον δὲν ἤθελ' εἶσθ' ἀπίθανον, ἂν τὸ Κορδινῶμαι δὲν ἐσυγγένευε μᾶλλον μὲ τὸ Κορθύομαι, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸ σημαίνει ἐπαίρομαι εἰς ὕψος (ὑψωμα φυσικόν). « Κορθύεται (λέγει ὁ Ἡσύχιος) » διεγείρεται, καὶ εἰς ὕψος αἴρεται, φρίσσει, ὑψοῦται » τὰ ὁποῖα ὅλα δύνανται μεταφορικῶς νὰ σημάνωσι καὶ τὴν ἠθικὴν ἔπαρσιν. Ἡ ἐναλλαγὴ τοῦ δ̄ καὶ θ̄ δὲν εἶναι σπανιωτέρα τῆς ἐναλλαγῆς τοῦ κ̄ καὶ χ̄.

ΚΟΡΕΛΙΟΝ, ὁ λόφος τῆς περικεφαλαίας (ἀπὸ πτερὰ, ἢ ἵππου τρίχας), τὸν ὁποῖον βαρβαροτουρκικῶς ὀνομάζουσι τινὲς Σεργούτσι.

Ἡ γένεσις καὶ παραγωγὴ τῆς λέξεως ταύτης εἶναι ὀλίγον σκοτεινὴ. Ἴσως ἡ ἔρευνα τὴν ἀποδείξῃ Ἑλληνικὴν. Λόφον ὠνό-

μαζαν οἱ παλαιοὶ καὶ τὸ ἄκρον τῆς Περικεφαλαίας, καὶ τὸ ἄκρον κοκκινωπὸν σαρκίον τὸ ἐπάνω τῆς κεφαλῆς τοῦ πετεινοῦ (crête).

Τὸν Λόφον τῆς περικεφαλαίας ὠνόμαζαν ἀκρόμη καὶ Κορδύλην, ὡς λέγει ὁ Ἡσύχιος. Αὐτὴ δὲ ἡ περικεφαλαία ὠνομάζετο Κράνος, καὶ Κόρυς· ὁ Πετεινὸς Κορύθων, κατὰ τὸν Ἡσύχιον, ὅστις σημειώνει καὶ τὸ Κόρθιλος καὶ τὸ Κορυλλίων ὡς ὀνόματα ὀρνίθων ἄλλων ἀνεξηγήτων. Ὁ αὐτὸς Ἡσύχιος ἐξηγεῖ καὶ τὴν Κυρβασίαν, κορυφὴν τοῦ Ἀλέκτορος. Τέλος, εἰς αὐτὸν εὐρίσκομεν καὶ τὴν διεφθαρμένην λέξιν, Κόρεν, τὴν ὁποίαν ἐξηγεῖ « κορυφή, ἔπαλξις καινὴ » καὶ προσέτι « Κορεῖον, περικράνειον (γρ. περικράνιον). »

ΚΟΡΕΟΣ (Ζ. Δακάνω). Καθὼς ἀπὸ τὴν αἰτιατ. πληθυντ. Τοὺς Κόρακας, ἐσχηματίσθη ἡ ὀνομαστ. ἐνικ. Ὁ κόρακας (κατὰ τὸ Τοὺς πατέρας, Ὁ πατέρας), παρόμοια ἀπὸ τὴν παλαιὰν Κόρεως, Κόρεος ἢ Κόριος, γενικ. ἐνικ. τοῦ Κόρις, ἐγεννήθη ὁ Κορέος, σήμερον Κοριός (punaise).

ΚΟΡΗ (jeune fille). Ζ. Νεράδες.

ΚΟΡΜΙ. (Ζ. Κοπιάζω, καὶ Χαραγή). Κορμίον (τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, corps), ὑποκοριστικὸν τοῦ Κορμὸς (tronc), τὸ ὁποῖον καὶ σήμερον συνειθίζεται, ἀλλὰ διὰ τὰ δένδρα.

ΚΟΡΜΟΣΤΑΣΙΑ. Ζ. Ἡλικία.

ΚΟΣΚΙΝΟΓΥΡΟΣ. ΚΟΣΚΙΝΟΝ. Ζ. Ἀλευρικόν.

ΚΟΣΜΙΔΙΑ. Ζ. Μασγίτην.

ΚΟΣΜΟΓΥΡΙΣΜΕΝΟΣ (qui a vu beaucoup de pays). Ζ. Γυρίζω.

ΚΟΣΜΟΠΑΠΑΣ (prêtre marié).

ΚΟΣΜΟΣ (ὁ κάτω), enfer. Ζ. σελ. 115.

ΚΟΣΤΑΡΙΖΩ. Ζ. Γλύω.

ΚΟΤΖΙΟΝ. Ζ. Ἀποκοτῶ, καὶ Ζάρι.

ΚΟΤΤΑ. ΚΟΤΤΟΠΟΥΔΑ. Ζ. Κουτός.

ΚΟΥΒΑΚΑΣ, ἀπὸ τὸ Ἑλλ. Κόαξ, μὲ τὴν προσθήκην τοῦ Δίγαμμα. « Κόαξ, βάτραχος » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Λέξις ὠνομαστωποιημένη ἀπὸ τὴν φωνὴν τῶν βατράχων, τὴν ὁποίαν ὀξύτόνως προφέρει ὁ Ἄριστοφάνης (βατρ. 209) « Κοάξ, κοάξ. »

ΚΟΥΒΑΛΕΪ λόγια. Ζ. Ἀποσόνω.

ΚΟΥΜΠΌΝΟΜΑΙ, ἀντὶ τοῦ Κομπόνομαι, καὶ τοῦτο εἰς σημασίαν τοῦ Ἑλλήν. Κομπάζω, ἢ Κομπῶ (se vanter). (Ζ. Κομπόνω). Δὲν ἔχομεν χρείαν τοιούτων λέξεων, ἐπειδὴ τὸ Κομπάζω ἔφθασε σήμερον νὰ γνωρίζεται σχεδὸν ἀπ' ὅλους.

ΚΟΥΝΤΡΑ. Ζ. Ἦν.

ΚΟΥΠΑ. Εἶδος ἀγγείου χρήσιμον νὰ κρατῆ νερὸν, ἔχον χεῖλη χαμηλά, καὶ πλατύτερα τοῦ πάτου (tasse). Ὁ σχηματισμὸς τῆς λέξεως εἶναι Δωρικῆς ἢ Αἰολικῆς διαλέκτου, ὅθεν οἱ Λατῖνοι ἔλαβαν τὸ Cupa (Ἰταλ. Coppa) ἀπὸ τὸ Κύπη, τοῦ ὁποίου μόνον τὸ παράγωγον ὑποκοριστικόν, Κύπελλον (εἶδος ποτηρίου), σώζεται σήμερον εἰς τὰ ἑλληνικὰ Λεξικά. Τὸ Κύπη παράγεται ἀπὸ τὸ Κύπτω, ἐπειδὴ ἡ Κοῦπα εἶναι κυπτὴ καὶ καμπύλη ἔξωθεν. Ἀπὸ τὸ Κύπη εἶναι τῶν Γάλλων καὶ τὸ coupe καὶ τὸ cuve, καὶ ἀπὸ τὸ Κύπελλον, τὸ coupelle (ἀγγεῖον χημικόν), καὶ τὸ coupole ὁ θόλος, τὸν ὁποῖον οἱ Ἰταλοὶ ὀνομάζουν cupola.

Δι' αὐτὸ τοῦτο καὶ τὰ κυφὰ ἢ κυρτὰ κεραμίδια, τὰ σκεπάζοντα τὰς σέγας τῶν οἴκων, ὀνομάζονται Κοῦποι, ἀπὸ τὸ προπερισπώμενον Κοῦπος.

Τὸ δὲ Κοῦπος, ἐπίθ. ὀξύτονον, σημαίνει αὐτὴν τὴν Κούπαν ἢ τὸ Κύπελλον, ἢ ἄλλο τι ἀγγεῖον ὁμοίοσχημον, ἀνεστραμμένου ἀνωκάτω, τοῦ ὁποίου τὴν σημασίαν δὲν ἐνόησεν ὁ Δουκάγγιος (λεξ. Χουνὴν) εἰς τὸ παράδειγμα τοῦτο, « Ἐπίθες ἐπάνω αὐτῶν » χουνὴν κουπόν. » Τοῦτο σημαίνει, Ἐπίθαλε χωνίου ἀνωκάτω γυρισμένον, ὥστε τὸ μὲν ἀνοικτὸν καὶ πλατὺ τοῦ μέρους νὰ

ἐγγίξη τὴν γῆν, τὸ δὲ ξενόμακρον αὐτοῦ σωληνάριον νὰ κατευθύνεται πρὸς τὰ ἄνω.

Ἀπὸ τὸ Κουπὸς, παράγεται τὸ σύνθετον ἐπίρρημα, Ἐπίκουπα (χυθ. πίκουπα), ἤγουν ἀνωκάτω, σκυπτὰ εἰς τρόπον κούπας γυρισμένης· ὡς ἀπὸ τὸ Κούπα τὸ Κουποσάνιδον (Ἑλλην. Κυλικεῖον buffet) γραμμένον σφαλμένα εἰς τὸν Δουκάγγιον (σελ. 262). Γουπποσάνιδον.

ΚΟΥΠΟΛΑΥΔΟΣ. Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Δσοιχείου.

ΚΟΥΪΠΟΣ οὐσιαστ. ΚΟΥΠΟΣ, ἐπίθετ. Ζ. Κούπα.

ΚΟΥΠΟΣΑΝΙΔΟΝ. Ζ. Κούπα.

ΚΟΥΡΑΔΑ, καὶ Κουράδιον. Ζ. Σκατόν.

ΚΟΥΡΑΖΩ, βάλλω εἰς κόπους (fatiguer). Κουράζομαι, κοπιάζω (se fatiguer). Ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν curarsi, ἐννοιάζομαι, φροντίζω (s'inquiéter, se donner de la peine). Ζ. Κάμνω.

ΚΟΥΡΕΪΩ, κυρίως σημαίνει κόπτω μαλλία ἢ τρίχας ζώου (tondre), οἷον Κουρεύω τὰ πρόβατα. 2) τὴν γινομένην εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ μέλλοντος νὰ μονάση κουράν (tonsure). 3) Κουρεύει τὰ ἀργύρια, ὅσους κακούργως κόπτει μέρος ἀπ' αὐτὰ εἰς κέρδος του. (falsifier, ἢ rogner les monnaies).

Κουρεύου! εἰς τὸ προσακτικὸν ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ὕπαγε νὰ χαθῆς, ὡς καὶ τὸ Ἄς κουρεύεται! ἄς ὑπάγη νὰ χαθῆ· διότι ἡ κουρά προξενεῖ ζημίαν, ἐλάττωσιν ἢ ὀλεθρον. Καὶ ἐπειδὴ γίνεται μὲ ψαλίδιον, διὰ τοῦτο καὶ λέγεται συνθέτως εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν, Ἄς κουροψαλιδεύεται! Οἱ χυδαῖοι παχύνουν ἀκόμη τὴν κατάραν, λέγοντες, Ἄς κουρεύεται μὲ δεκοκτῶ ψαλίδια!

ΚΟΥΡΙΟΥΚΑ. Λέξις μαγειρικὴ, ἰδίως σημαίνουσα τὴν οὐράν τῶν παχυτάτων προβάτων, φαγίον εὐάρεςον μάλισα εἰς τοὺς γαστριμάργους. Ἀπὸ τὸ Τουρκικὸν Κουϊροῦκ, τὸ σημαῖνον ἀπλῶς πᾶσαν οὐράν. Εἶναι προβάτων γένος ἴδιον,

ἔχοντα τόσον παχείας καὶ μακρὰς τὰς οὐράς, ὥστε νὰ σύ-
ρωνται καταγῆς. Ἴδε περὶ αὐτῶν τὸν Πάλλαν (PALL. *Prem.*
noyag. tom. II, pag. 186 καὶ 305).

ΚΟΥΡΚΟΥΣΟΥΡΕΪΩ. Ζ. Κανεῖς.

ΚΟΥΡΚΟΥΤΙΟΝ οὐδετέρ. ἄλευρον ἐψημένον ὑδαρῶς διὰ
τὰ βρέφη (bouillie). Ὁ Σομακέρας τὸ γράφει ἀρσενικῶς,
Ὁ Κουρκούτης. Ἡ παραγωγή του εἶναι ἀπὸ τὸ Κυρκῶ,
συγγενές καὶ συνώνυμον τοῦ Κυκῶ (remuer, mêler),
ἀναδεύω, ἀνακατεύω. Ἀπὸ ἄλλο θέμα ἄχρηστον, τὸ Κυρκόω,
ἐγεννήθη τὸ ρηματικόν, Κυρκωτὸν, ὅθεν τὸ Κουρκούτιν.
Ὀνομάζεται καὶ Ἀλευραία (Δουκάγγ. σελ. 49), χυθ. Ἀλευ-
ρια (Σομαέρ.), Ἕλλην. Ἀθάρα. ἔχομεν καὶ παροιμίαν, « Ὅσις
» κατ' εἰς τὸ κουρκούτιον, φουστὰ τὸ ὄξυνόγαλον, » σημαίνοντες
τοὺς ὑποπτεομένους καὶ τὰ παντελῶς ἀκίνδυνα, ἀφοῦ πάθωσι
πολλὰ κακὰ ἀπροσδόκητα.

ΚΟΥΡΟΨΑΛΙΔΕΪΟΜΑΙ. Ζ. Κουρεύω.

ΚΟΥΤΆΒΙΟΝ. Ζ. Σκυλάκια.

ΚΟΥΤΆΛΛΑ. Ζ. Θέλω.

ΚΟΥΤΟΣ, ἡλίθιος, ἀναίσθητος. Ἄνθρωπος κουτός.
Παράγεται ἀπὸ τὸ Κόττος, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὸν Ἠσύχιον,
σημαίνει Ὄρνις. Κότταν ἀκόμη λέγομεν τὴν ὄρνιθα (poule),
καὶ Κοττόπουλα, τὰ ὄρνιθάρια (poulets). Καὶ ἐπειδὴ
λοιπὸν ὀνομάζομεν, μὲ τὸ γενικὸν τῶν ὄρνιθων ὄνομα, Ὄρνεον
(χυθ. Ὄρνιον), τὸν ἀναίσθητον καὶ ἡλίθιον, τὸν ἀπὸ τοὺς
παλαιοὺς ὀνομαζόμενον, εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν, Ὄρνεώδη,
(Πλουτάρχ. tom. VI, σελ. 16, Reisk.), ἀκολούθως
καὶ τὸ συνώνυμον Κόττος (Κουττός) ἔγινε σημαντικὸν
ἀναισθησίας. Παρόμοια οἱ παλαιοὶ ὠνόμαζαν καὶ Χηνώδη (ἀπὸ
τὴν Χῆνα) τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον (Σεξτ. Ἐμπειρ. Πρὸς τοὺς
Μαθηματ. VII, 329)· ὅθεν καὶ τὸ ταυτόσημον oison τῶν

Γάλλων, οἱ ὅποιοι μεταχειρίζονται συνωνύμως καὶ τὸ dindon.

ΚΟΥΨΑ ἢ Κόψα (grand cabas). Ὅθεν καὶ Κόφινος, τὸ σήμερον οὐδετέρ. ὀνομαζόμενον Κοφίνιον (coffin). Ζ. Κουφός.

ΚΟΥΦΟΔΡΟΜΕΪ. Πληγή, ἡ ἀπόσσημα, λέγεται ὅτι Κουφοδρομεῖ (fuser), ὅταν ἐξαπλόνεται ὑποκάτω τοῦ δέρματος ἀφανῶς, καὶ βόσκεται τὰ πλησιάζοντα μέρη. Ὁ Συμαυέρας τὸ γράφει Κουφοδρομίζει. Καὶ τὰ δύο, σύνθετα ἀπὸ τὸ Δρόμος καὶ τὸ Κοῦφον, σημαίνουν τὸν γινόμενον δρόμον εἰς τὰ Κοῦφα (χυσ. Κούφια) ἡγουν τὰ κενὰ καὶ κοῖλα μέρη τοῦ σώματος. Οἱ παλαιοὶ ἰατροὶ ὠνόμαζαν τὸ τριοῦτον κουφοδρόμημα, Ἐλκος ὑπόνομον (ulcère sinueux), ἀπὸ τὸ Νέμομα ῥῆμα τὸ σημαῖνον τὸ βόσκομαι. Κατὰ τὸν Διοσκορίδην ἐλέγετο καὶ Κόλπος ὑπόνομος (I, 186), καὶ Ὑποφορά (I, 94).

ΚΟΥΦΟΚΑΡΥΔΟΝ, Καρύδιον κενόν, καὶ φθαρμένον (noix gâtée, vide)· ὅθεν καὶ τὸ παροιμιῶδες Διὰ ἐν κουφοκάρυδον (à propos de rien). Ἀπὸ τὴν ἔσω διαφυὴν (zeste) τοῦ καρυδίου ἔλαβεν ἀφορμὴν ἡ Γαλλικὴ συνήθης φράσις cela ne vaut pas un zeste, Δὲν ἀξίζει οὐδὲ κουφοκάρυδον. Ζ. Κροτισμός.

ΚΟΥΦΟΕΥΛΕΑ. Ζ. Ἄκτρα.

ΚΟΥΦΟΣ ἢ Κούφιος, κοῖλος, κενός (vide)· Κουφὸν καρύδιον, ἀμύγδαλον, καὶ τὰ παρόμοια. 2) μάταιος μωρός, Κούφια λόγια, πράγματα. Τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἔχει τὸ Κοῦφος τῶν παλαιῶν, ὁ ἐλαφρὸς, καὶ Κουφίζω τὸ ἐλαφρύνω, τὰ ὁποῖα, ὡς παρατηρήθη καὶ ἀπὸ ἄλλους, ἐσηματίσθησαν Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ Κόφος καὶ Κοφίζω (καθὼς ἔλεγον καὶ οὔρος καὶ οὐρίζω ἀντὶ τοῦ ὄρος καὶ ὀρίζω); διότι τὰ κενὰ, ἢ κοῖλα, εἶναι καὶ ἐλαφρά. Τὸ μαρτυροῦν ἀκόμη καὶ τὰ ἀνωτέρω συγγενῆ Κόφα, καὶ Κούφα, ἀγγεῖα κοῖλα. Ἐγνώρισε τὴν συγγένειαν τῶν ὀνομάτων καὶ ὁ Ἐτυμολόγος

(σελ. 534) « Κόφινος... παρά τὸ Κοῦφον, ὃ σημαίνει τὸ »
 » βαθύ και κοῖλον χώρημα. »

ΚΟΥΦΟΣ, ὁ βλαμμένος τὴν ἀκοήν· ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸν Κωφός (surd), τὸ ὁποῖου πρὸ τῆς εὐρέσεως τοῦ ω̄ ἐγράφετο ἀναμφισβόλως Κόφος ἢ Κοφός, ἤγουν εἶναι τῆς αὐτῆς γενεᾶς λέξεις μὲ τὴν Κόφαν, τὸ σκεῦος, καὶ μὲ τὸ Κοῦφον, τὸ κενόν. Ὁ Ὅμηρος εἶπε (Ἰλιάδ. λ', 390) « Κωφὸν βέλος » τὸ κενόν και μάταιον. Καὶ ὁ Σοφοκλῆς (Οἰδ. Τυρ. 290) ὠνόμασε « Κωφὰ ἔπη » τὰ ὁποῖα λέγομεν ἡμεῖς Κούφια λόγια, ἤγουν μάταια λόγια.

ΚΟΥΦΟΣ (τὸ). Ζ. Τίτια. Σήμερον τὸ ὀνομάζομεν Κουφάριον (cavité du corps, coffre), τῆς αὐτῆς ἀρχῆς και τὰ ἀνωτέρω, ἐπειδὴ, διὰ τὴν κοιλότητά του, ἀναλογεῖ μὲ τὴν Κούφαν, Κόφαν ἢ Κοφίνιον.

ΚΟΧΗ. Ζ. Κόγχη.

ΚΡΑΒΒΑΤΟΣ. Ζ. Ἐγδέχομαι.

ΚΡΑΝΕΙΑ. Ζ. Ἀκρανία.

ΚΡΑΣΙ (Κρασίον). Κ ρ ᾱ μα ὠνόμαζαν οἱ Ἕλληνες τὸν συγκερασμένον μὲ νερόν οἶνον· ἔπειτα, παρακμάζοντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐξενίκησε τὸ Κρᾱμα νὰ σημαίνῃ ἀπλῶς οἶνον, εἴτε συγκερασμένον, εἴτε και ἄκρατον. Λέγει ὁ Πλούταρχος (Γαμ. παραγγέλμ. § 20) « Τὸ κρᾱμα, καίτοι ὕδατος μετέχον πλείονος, οἶνον καλοῦμεν. » Ὅθεν ἐξηγεῖται ἄλλος τόπος τοῦ Πλουτάρχου (Περὶ Ἰσιδ. και Ὀσίρ. § 81), ὅπου λέγει περὶ τῶν Αἰγυπτίων, « Τῷ κύφι χρώνται και πόματι και κράματι » πίνουσι δηλαδὴ τὸ κύφι και εἰς τόπον νεροῦ, και εἰς τόπον κρασίον. Δὲν εἶν' ἄκαιρον νὰ ἐξηγηθῇ και ὁ Ἀθήναιος (ΧΙ, σελ. 493), διότι ὑποπτεύομαι ὅτι δὲν τὸν ἐκατάλαβεν ὁ μεταφραστῆς Λατίνος. Ἐξηγῶν ποίου εἴδους ποτὸν ἦτον ὁ ἀπὸ τὸν Ὅμηρον (Ἰλιάδ. λ', 641) ὀνομαζόμενος Κυκῆων, ὁ Ἀθήναιος

λέγει, « Τοῦτο δ' ἐστὶ πόσις ἐν τῷ ΚΡΑΜΑΤΙ τυρὸν ἔχουσα » καὶ ἄλφιτον. » Ἐδῶ τὸ Κράμα σημαίνει ἄκρατον οἶνον.

ΚΡΑΤΗΚΤΙΚΟΣ, ἀπὸ τὸ Κρατητὸς ῥηματικὸν τοῦ παρακειμένου Κεκράτηται. Ὅθεν ἔπρεπε νὰ ᾖναι Κρατητικὸς (χωρὶς τὸ δεῦτερον κ̄). Γυνὴ κρατητικὴ (femme entretenue, concubine, maîtresse), οἶον, ΘΡ,

Ἀκόμη ἐδιαλάλησεν, ὁ καθὰ εἰς νὰ φήσῃ

Γυναῖκαν τε ΚΡΑΤΙΧΘΗΚΗΝ νὰ μὴδὲν τὴν ψηφίσει.

Γρ. ΚΡΑΤΗΤΙΚΗΝ. Ὄρθότερον ἤθελ' εἶσθαι τὸ τρισύλλαβον Κρατητήν.

ΚΡΑΤΗΤΗΡΑ (ἦ). Ζ. Κρατῶ, σελ. 212.

ΚΡΑΤΟΣ. Ζ. Ἦν.

ΚΡΑΤῶ, βασιάζω, βασιῶ, ἔχω. Ἰτί κρατεῖς εἰς τὰς χεῖράς σου; Κράτει τον καλὰ, νὰ μὴ σου φύγη. 2) Κυριεύω, ἐξουσιάζω, δεσπόζω, Δέν δύναμαι πλέον νὰ κρατήσω τὴν γλώσσάν μου, παρόμοιον μὲ τοῦ Σοφοκλέους (Ἠλέκτρ. 1174) τὸ,

« ——— τί λέξω; ποῖ λόγων ἀμηχανῶν

» Ἐλθω; κρατεῖν γὰρ οὐκέτι γλώσσης σθένω. »

Οὕτω λέγομεν καὶ Κράτει τὴν θυμὸν σου, ὡς καὶ ὁ Σοφοκλῆς (Ἠλέκτρ. 1011) « Κατάσχεσ ὀργήν. 3) Διαμένω. Ἐπὶ τὰ ἡμέρας ἐκράτησε τὸ κακόν. « Ἐπὶ γὰρ ἡμέρας ἐπὶ » τὸ δεινὸν ἐκράτησε » (Φίλων). 4) Ἐκράτησε νόμος, ἢ συνήθεια· ὡς ὁ Θουκυδίδης, « Νόμιμα δὲ χαλκιδικὰ ἐκράτησε. » 5) Κρατῶ, πιάνω μὲ τὰς χεῖρας. Κράτει τον, νὰ μὴ πέσῃ, κατὰ τὸ (Λουκ. η', 54) « Κρατήσας τῆς » χειρὸς αὐτῆς. » 6) Κρατῶ, ἡγεμονεύω, βασιλεύω, οἶον Ἡ

Αὐσρία κρατεῖ σήμερον τὴν Βενετίαν, ὡς καὶ τὸ « Ἀργείων κρατεῖ » τοῦ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. α', 79). Οὕτως οἱ σημερινοὶ (1818) ταλαίπωροι Ἕλληνες ἀναγκάζονται πελλάκις νὰ λέγωσι, Κατὰ τοὺς κρατοῦντας, ἤγουν κατὰ τὸν νόμον τῶν Τούρκων, καὶ ἄλλη παρηγορία δὲν τοὺς ἔμεινε πλὴν νὰ προσεπιλέγωσι τὸ (Εὐριπίδ. Φοινισσ. 396),

Τὰς τῶν Κρατούντων ἀμαθίας φέρειν χρεῶν.

Λέγομεν καὶ οὐδετέρως, Τὸ κράτος ἐπρόσβαξε, ἀντί τοῦ, οἱ κρατοῦντες. 7) νομίζω, κρίνω, Σ' ἐκρατοῦσα φρόνιμον ἄνθρωπον. 8) φυλάσσω, ἢ λαμβάνω ὡς ἰδιόν μου. Δύο μόνον ἐκράτησα, καὶ ἐμοίρασα τὰ ἐπίλοιπα, Κρατεῖ τὸ ξένον δίκαιον, Δὲν κρατεῖ τὸν λόγον του, ἤγουν δὲν φυλάσσει τὸν λόγον του, δὲν κάμνει ὅσα ὑπόσχεται. 9) Κρατῶ, οὐδετέρως· ἔχω δύναμιν, σώζομαι, ἰσχύω. Μ' ὄλον ὅτι εἶναι ὀγδοήκοντα χρόνων, ἀκόμη κρατεῖ. 10) Ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, προνοῶ. Κράτει, ἂν θέλῃς νὰ σὲ κρατῶσι. Εἰς ταύτην τὴν παροιμίαν τὸ Κράτει σημαίνει φύλασσε (ἐλλειπτικῶς τοῦ χρήματα, κτήματα, ὑπάρχοντα), τὸ δὲ Κρατῶσι ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ φροντίζωσιν, ἐπιμελῶνται. 11) Ἐχω διοίκησιν, ἐπιστάσιν, οἰκονομίαν, ἐξουσίαν, ἢ φροντίδα κάθενός πράγματος. Κρατεῖ τὰ κλειδιά, ἤγουν εἶναι κλειδοῦχος, Κρατεῖ τὰ κατὰσιχα, εἶναι γραμματικὸς κ. τ. λ. 12) Ἐμποδίζω (retenir, empêcher) Ἰτίς μὲ κρατεῖ νὰ κάμω τοῦτο ἢ ἐκεῖνο; 13) οὐδετέρως, Κατάγομαι, ἔχω τὰς ἀρχάς τῆς γενέσεως (tirer son origine). Ἄπο ποῦ κρατεῖς;

Κρατημένος, obligé. Εἶμαι κρατημένος νὰ πράξω τι, ἤγουν ὑπόχρεως. Ζ. Χρήζω.

Κρατοῦμαι, μέσ. ῥῆμ. εἰς σημασίαν τοῦ παλαιοῦ Οἶομαι

(s'imaginer, se croire, avoir la présomption). Κρατείται μέγας ἄνθρωπος, Κρατείται σοφός.

Κρατητήρα (ή), παράγωγον τοῦ Κρατῶ, λέγεται ὁ ἀπὸ τοὺς παλαιούς ὀνομαζόμενος Ἀετίτης λίθος, διὰ τὴν ὁποίαν εἶχαν ψευδῆ ὑπόληψιν περὶ αὐτοῦ, ὡς δυνατοῦ νὰ κρατῇ τὸ ἔμβρυον εἰς τὰς ἀσθενεῖς νὰ τὸ κρατῶσι μήτρας, ἂν ἐπροσδένετο εἰς τὸν ἀριστερὸν βραχίονα τῆς γυναικὸς (Ἰδ. τὸν Διοσκορίδ. V, 161).

ΚΡΕΪΤΤΟΝ. Ζ. Παρ' ὅτι.

ΚΡΙΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ, ὅστις ἔπραξεν ἀμαρτίας ἢ κρίματά (pêcheur, criminel). Ζ. Ζαρθός.

ΚΡΟΚΥΔΙΑΝΟΝ. Ζ. Ἀκανθόκτενον.

ΚΡΟΤΙΣΜΟΣ. ΘΚ,

Ἡ ὅλη δύναμις αὐτοῦ ἔνευ ὁ κροτισμός του ·
Ὁ φόβος του ὁ ἄμετρος ἐκρότησε τὸν κόσμον,
Διατὶ οὐδὲν πονή ποσῶς τὸ χριστιάνικον αἷμα,
Δι' ἓνα κουφοκάρυθον νὰ σφάξῃ μίαν χιλιάδα.
Διὰ τοῦτο ἐκροτίσθηεν ὁ κόσμος ὅπου ὀρίζει,
Καὶ τρέμουν τον οἱ Χριστιανοὶ Ἀνατολῆς καὶ Δύσης.

Ἐσιχούργει ταῦτα περὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τοὺς Τούρκους, μετὰ ζῆλον καὶ ἐλπίδα νὰ διεγείρῃ κατ' αὐτῶν τοὺς χριστιανοὺς ἡγεμόνας.

Κροτισμός (ἀπὸ τὸ Κροτίζω), σημαίνει ἐδῶ, νομίζω ; τὰς θορυβώδεις καὶ ἀλαζονικὰς ἀπειλάς (bravades) τοὺς μετὰ κρότον φοβερισμούς. Εἰς τὸν δεῦτερον στίχον γράφε, Ἐκρότισε, ἐφόβισε μετὰ τὰς ἀπειλάς του (abasourdir). Εἰς τὸν τρίτον, τὸ Πονή (γρ. Πονεῖ) συνωνυμῆ μετὰ τὸ Λυπεῖται, καὶ τοῦτο, ὡς πολλάκις καὶ τὸ Λυπεῖται (Ζ. Ἀλύπητα), ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ Φεῖδεται (épargner).

ΚΡΟΥΩ μεταβατ. κτυπῶ (frapper), Κρούω τὴν Φύραν. 2) ἀμεταβάτ. ἤχῳ κάμνω ἤχον (sonner), Ἡ κάμπα πάντα κρούει.

ΚΡΥΒΩ (cacher). Ζ. Οὐδέν.

ΚΡΥΟΣ, οὐδέτερ. οὐσιας. (froid). Ζ. Ρούχον. Κρυός ἐπιθ. ἀρσενικ. (froid) Ζ. Παγωμένος.

Τὸ σύνθετον πληθυντικὸν οὐδέτερον, Τὰ σὺγκρυα, σημαίνει τὴν πρὸ τοῦ πυρετοῦ φρίκην (frisson). Σημειώσεως ἄξιον, ὅτι πληθυντικῶς καὶ οὐδέτερος εἶπε καὶ ὁ Διοσκορίδης (IV, 14) εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν, Τὰ φρικία.

ΚΡΥΦΑ ἐπιόρημ. (en cachette). Ζ. Κοντεύγω. Τὸ συντάσσομεν μὲ γενικὴν, Κρυφά μου (à mon insu, en se cachant de moi), ὡς καὶ οἱ παλαιοί. « Κρύφα Ἀθηναίων » εἶπεν ὁ Θουκυδίδης (I, 138), ὁ δὲ μεταφρασῆς (ἀκουσίως, βέβαια) « Χωρὶς τῆς ιδέας τῶν Ἀθηναίων. » Σὺ δὲ, ὅστις ἂν ἦσαι ὁ μέλλων νὰ μεταφράσῃς δεῦτερον τὸν Θουκυδίδη, λέγε Κρυφάτων Ἀθηναίων.

ΚΤΕΝΙΟΝ, ὑποκοριστικὸν τοῦ παλαιοῦ Κτεῖς. « Κτεῖς, « κτένιον » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Σημαίνει τὸ γνωστὸν εἰς ὄλους (peigne) σκεῦος ὀδοντωτῶν, ἐπιτήθειον νὰ διαλύη καὶ νὰ κοσμηῇ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, καὶ τὰ γένεια. 2) Σώζομεν ἀκόμη καὶ τὴν παλαιὰν σημασίαν, ὀνομάζοντες Κτένιον (pubis) τὸ ἐπάνω τοῦ αἰδοίου τριχωτὸν μέρος, τὸ ὁποῖον καὶ Ἀπόκτενον ὀνομάζοντι τινὲς (χρδ. ἀντὶ τοῦ Ὑπόκτενον). « Ἦν . . . » ὀδύνη ἐμπίπτῃ εἰς τὸ περίναιον καὶ τὸ ὑπογάστριον καὶ τὸν » ΚΤΕΝΑ κ. τ. λ. » λέγει ὁ Ἱπποκράτης (Ἄφορ. VII, 39). 3) Λέγομεν ἀκόμη Κτένιον τοῦ ποδαρίου καὶ Κτένιον τοῦ χερίου, ὡς εἶπεν ὁ Λισχύλος (Ἄγαμ. 1605) « Χερῶν » ἄκρους κτένας » ἤγουν ἐκεῖνο τοῦ ποδὸς ἢ τῆς χειρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἀρχίζει ἡ σχίσις τῶν δακτύλων, κατὰ τὴν σχίσιν

τῶν ὀδόντων τοῦ κτενίου. Ὁ δὲ Ἡσύχιος λέγει, « Κτένας, » τοὺς τῶν χειρῶν καρπούς καὶ τῶν ποδῶν. Τὸ ὠνόμαζαν ἀκόμη » καὶ Δῶρον, καὶ Ὁπισθέναρ, καὶ Προκάρπιον » 4) Κτένια ὀνομάζομεν, ὡς οἱ παλαιοὶ, καὶ τὰ γνωστὰ Θαλασσιὰ (pétoncles), διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ σχήματος πρὸς τὰ σκευαστὰ κτένια. Κτένας ἀκόμη ὠνόμαζαν ἐκεῖνοι καὶ τὰ τέσσαρα ἐμπρόσθια ὀδόντια (dents incisives), διὰ τὸ κτενοειδὲς αὐτῶν σχῆμα· ἔτι καὶ Γελασίνους, διότι πρῶτους αὐτοὺς δείχνομεν γελῶντες.

ἔχομεν καὶ παροιμίαν, « Ὅτ' ἦλθαν τὰ γένεια, ἔχασα τὰ » κτένια » σημαίνουσιν τὸ συμβαῖνον εἰς τοὺς μὴ δυναμένους νὰ ὠφελῆθῶσι πλέον ἀπὸ τὰ γεννώμενα καλὰ, διότι τὰ λαμβάνουν εἰς καιρὸν, ὅτε δὲν ἔχουν πλέον τὰ μέσα τῆς ἀπολαύσεως ἢ τῆς οἰκονομίας των.

Τοῦ ἔδειξα τὰ ὀδόντια σημαίνει, ὡς καὶ ἡ παρομοία φράσις τῶν Γάλλων (montrer les dents), ἀντιλέγω πρὸς τινα μὲ ὀργὴν καὶ ἀπειλᾶς.

Ἄς διορθωθῇ ἐμπαρόδῳ καὶ ὁ ὄνειροκρίτης Ἀρτεμίδωρος (II, 6), τὸν ὁποῖον εὐκόλα ἤθελε διορθῶσειν ὁ τελευταῖος ἐκδότης, ἂν ἔθιθ' ὀλίγην προσοχὴν εἰς τὴν διάφορον γραφὴν, ὁμοίως κακὴν ὡς τὸ κείμενον. Λέγει ὁ συγγραφεὺς, « Κτενίζεσθαι » καὶ ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμφέρει· ἔστι ΓΑΡ ΤΙΣ χρόνος τὰ » σκληρὰ διαλύων καὶ ἀπευθύνων. » Τοῦτο δὲν σημαίνει τίποτε, ἂν δὲν γράψῃς, ἔστι ΓΑΡ Ὁ ΚΤΕΙΣ χρόνος κ. τ. λ. Τὸ νόημα εἶναι, Ὅστις βλέπει εἰς τὸν ὕπνον του, ὅτι κτενίζεται, μέλλει ν' ἀπολαύσῃ τί καλόν· διότι τὸ Κτένιον σημαίνει τὸν χρόνον, ὅστις διαλύει καὶ διορθώνει τὰ πάντα. Ὅσοι πιστεύετε ὀνειράτα, ἐνθυμεῖσθε τὸν Ἀρτεμίδωρον· μὴν ἀμελεῖτ' ὁμῶς νὰ κτενίζεσθε ἔξυπνοι· τοῦτο εἶναι συμφερώτερον παρὰ τὰ κτενίσματα τοῦ ὕπνου.

ΚΤΙΖΩ (créer, bâtir). Μεταφ. Κτίζω ὄνομα (se faire un nom, une réputation), οἶον ΑΚ,

Καὶ θέλεις ΚΤΙΣΕΙΝ ὄνομα καλὸν ἀπὸ τὸν κόσμον.

Ἐνδέχεται ὁμως, νὰ τὸ ἐσύγχυσεν ὁ ποιητὴς μὲ τὸ ΚΤΗΣΕΙΝ, εἰς σημασίαν τοῦ Ἀποκτῆσειν.

ΚΥΝΗΓΟΣ (chasseur). Ζ. Δεξιότης. ΚΥΝΗΓΩ (chasser). Ζ. Ἐντάμα.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΒΕΡΓΟΛΙΚΟΣ (Ἕλλην. Ραδινός, Εὐμήκης, Κανονίας). Ζ. Νεράδες.

Γράφε, Κυπαρισσοβεργόλυγος, διότι ἡ λέξις εἶναι σύνθετος ἀπὸ τρία ὀνόματα, Κυπάρισσος, Βέργα (ξένην λέξιν, verge) καὶ Λύγος, ἡ λυγαρέα.

ΚΥΡΙΣ (Ἕλλην. Κύριος) père. Ζ. Μαγκούρι.

Λ.

Λ στοιχεῖον. Πλεονάζει εἰς τὸ Γλάστρα ἀπὸ τὸ Γάστρα. Ζ. τὰ λοιπὰ, εἰς τὰ Ἄτακτ. I, σελ. 393.

ΛΑΒΩΝΩ. Ἀπὸ τὸ ἄχρηστον Λωβώω, Λωβόνω, καὶ κατὰ τροπὴν δωρικὴν τοῦ ω̄ εἰς τὸ ᾱ, Λαβόνω. Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον εἰς μέσην διαθεσιν Λωβάομαι, συνώνυμον τοῦ Λυμαίνομαι (maltraiter, endommager, porter préjudice), ἤγουν φθείρω κατὰ πάντας τρόπους καὶ κακοποιῶ, ὡς καὶ τὸ πρωτότυπον ὄνομα Λώβη, συνωνυμῆ μετὰ τὸ Λύμη. Ἐκ τοῦ Λώβη ἔλαβαν οἱ Λατῖνοι τὸ labes, τρέφαντες καὶ αὐτοὶ τὸ ω̄ εἰς τὸ ᾱ. Ὁ Ἡρόδοτος (VI, 75), ἰσορῶν τὴν μάστιαν τοῦ Κλεομένου, ὅστις κατέκοψε τὰς σάρκας τοῦ μεμάχαιραν, ἑωσοῦ ἀπέθανεν ἀπὸ τὰς πληγὰς, λέγει, « Κλεομένης » δὲ παραλαβὼν τὸν σίδηρον, ἄρχετο ἐκ τῶν κνημέων ἑωυτοῦ » λωδόμενος, ἐπιτάμνων γὰρ κατὰ μῆκος τὰς σάρκας κ. τ. λ. » ὅθεν ἐξηγεῖται καὶ πισδύεται ἡ σημασία τοῦ Γραικικοῦ Λαβό-

νω (blesser). Τὸ ῥηματικὸν Λάβωμα σημαίνει πληγήν (blessure). Τὸ δὲ παλαιὸν Λώβη, ὄωρικῶς Λώβα σημαίνει σήμερον τὴν Λέπραν· καὶ Λωβὸς ὁ λεπρὸς, καὶ Λωβιασμένος, ὁ λεπρωμένος. Οἱ Γραικορωμαῖοι τὸν ὠνόμαζαν, καὶ Λωβόν, καὶ Κελεφόν. Τὸ Λώβα, ἢ Λώβη, εἶναι ἀντονομασία, ἤγουν ὠνομάσθη οὕτως ὡς ἡ ἀνωτάτη ὄλων τῶν βλαβῶν βλάβη, ὡς λέγομεν καὶ Ποιητὴν τὸν Ὅμηρον, καὶ Πετεινὸν τὸν ἀλέκτορα. Ἡ δὲ Κελεφίασις, ἢ παρεφθάρη ἀπὸ τὸ Ἐλεφαντίασις, συνώνυμον τῆς Λώβας ἢ Λέπρας, ἢ μάλλον ἀπὸ τὰ κελύφη, ἢ τὰς λεπίδας (écailles) τὰς ἐπιφαινομένας εἰς τὸ δέρμα τοῦ λωβοῦ, ἐν ἀπὸ τὰ συμπτώματα καὶ τοῦτο τῆς Λέπρας. « Κελύφανα, λεπίσματα » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Τὸ ὕ ἐτράπη εἰς τὸ ε, ὡς τὸ Ἄχυρα, Ἄχερα. Τοῦτο μὲ φαίνεται πιθανώτερον, ἐπειδὴ καὶ αὐτὴ ἡ Λέπρα ἀπὸ τὰ Λέπη ὠνομάσθη οὕτως.

Ἐδῶ εὐρίσκω ἀφορμὴν νὰ ἀναπληρώσω μίαν ἀπὸ τὰς εἰς τὸν Πτωχοπρόδρομον σημειώσεις (Ἀτάκτ. τόμ. I, σελ. 327), ὅπου ἔφερα ἀπὸ τὸ δευτέρον μου ἀντίγραφον τὸν στίχον τοῦτου,

Ἡ σάρξ μου ἘΚΕΦΑΛΙΑΣΕΝ ἀπὸ τῆς ἀλουσίας.

Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι οὕτως ἀνέγνωσα, ὡς ἔγραψα. Τώρα ὁμως εὐρίσκω διάφορον γραφὴν εἰς τὸν Δουκάγγιον, εἰς τόπον, ὅπου δὲν τὴν ὑπωπεύθη, διὰ τὸ ὅποιον οὐδὲ τὴν ἐζήτησα. Ἐκεῖνος (App. σελ. 99) λοιπὸν, ἢ λανθασθεῖς, ἢ ἀπὸ ἄλλο ἀντίγραφον, ἀνέγνωσεν ἘΚΕΛΕΦΙΑΣΕΝ. Ὅπως ἂν ἦναι, ἡ γραφὴ φαίνεται πολλὰ πιθανή, σημαίνουσα, Ἐλωβίασεν, ἐλεπρώθη, ἔγινε κελεφή.

ΛΑΓΑΡΙΖΩ, καθαρίζω. Ἀπὸ τὸ Λαγαρὸς, τὸ ὅποιον ἐσημειώθη ἀπὸ τοὺς Λεξικογράφους, ὡς συνώνυμον (ἢ μάλλον κατὰ διάλεκτον διττογραφούμενον) τοῦ Λαπαρὸς, ἀπὸ τὸ Λαπάσσω, λέξις ἰατρικὴν, σημαίνουσαν τὸ κενόνω, ἀδειάζω

(vider), καὶ ἀκολουθῶς, μπλακόνω ἢ ἰσχυαίνω, κάμνω ὀλιγώτερον ὀγκῶδες τὸ περιέχον. Ὁ Γαληνὸς (εἰς τὰς Ἐξηγ.) λέγει, « Λαπαχθῆναι, κυρίως μὲν τὸ κενωθῆναι, διὰ τοῦτο δὲ καὶ » τὸ Μαλαχθῆναι. » Καὶ διὰ τὴν αὐτὴν ἀκολουθίαν, καὶ τὸ Καθαρίζω (purger), ὡς εἶναι τῶν ἰατρῶν ἡ φράσις « Λα- » πάζαι κοιλίην, ἢ γαστέρα. » Ὁ δὲ Φώτιος, εἰς τὴν κακογραμμένην ταύτην γλῶσσαν· « Λαπάττων, ΠΑΛΑΣΣΩΝ » καὶ ΛΑΡΩΝ ποιῶν » πιθανὸν ὅτι εἶπε Λαπάττων, ΜΑΛΑΣΣΩΝ καὶ ΛΑΓΑΡΩΝ ποιῶν. Ὁ Σουΐδας ἔχει, « Λα- » γαρὸν, ὑπόκενον. » Καὶ εἰς ταύτην τὴν σημασίαν τοῦ κενόν, ἢ κοῖλον, ἔματαχειρίζοντο τὴν λέξιν οἱ Γραικορωμαῖοι, πλὴν ὅτι τὴν ἐσύγκοπταν, προφέροντες Λαγρὸν, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐστάθιος (Ὀδυσσ. γ', 230, σελ. 1464). Εἰς ἡμᾶς σήμερον τὸ Λαγαρὸν σημαίνει τὸ καθαρὸν, ἤγουν τὸ κενωθὲν ἀπὸ τὰς ἀκαθαρσίας, καὶ Λαγαρίζω τὸ καθαρίζω (purifier), οἷον Λαγαρισμένον, ἢ Λαγαρὸν μάλαγμα (or épuré, fin).

ΛΑΙΜΟΣ. Ζ. Πουγγί.

ΛΑΚΩΝΙΚΩΝ, σκυλίον τῆς Λακωνίας. Τὸ συνηθέστερον, ἢ ἴσως τὸ μόνον σύνηθες, εἶναι διὰ τοῦ γ̄ Λαγωνικὸν (lévrier).

ΛΑΚΤΟΠΑΤΩ. Ζ. Λοκτοπατῶ.

ΛΑΛΩ (parler). Ζ. Ἐντροπαλός.

ΛΑΜΠΡΟΦΟΡΩ. Μετοχ. Λαμπροφορεμένος (splendidement habillé). Ζ. Κλησουρότοπος.

ΛΑΝΑΡΑ (Ζ. Ἀκανθόκτενον). Ἀπὸ τὸ Λατινικὸν lana, τὸ μαλλίον (laine). Ἀλλὰ καὶ τὸ lana τῶν Ῥωμαίων ἐγεννήθη ἀπὸ τὸ Ἑλληνικ. οὐδέτ. Λήνος, συνώνυμον τοῦ Ἐριον. Ὁ σχολιαστὴς τοῦ Ἀπολλωνίου (Ἄργον. IV, 177) ἐξηγεῖ, « Λήνεσσι, τοῖς ἐρίοις· ὅθεν καὶ Λανάριοι καλοῦνται οἱ » κτενισαί. »

ΛΑΞΕΥΤΟΝ. Ζ. Παγώνιον.

ΛΑΤΡΕΥΩ, νοσοκομῶ (soigner un malade). 2) Ὑπηρετῶ ἄνθρωπον, ὅστις δι' ἀδυναμίαν δὲν δύναται νὰ ὑπηρετήσῃ ἑαυτὸν, οἷον (Ἄπολλ. ὁ ἐν Τύρ.),

Κῆτον τὸ βρέφος θηλυκὸν, ἤλθαν νὰ τὸ λατρεύσουν.

3) Ἐργάζομαι, σκάπτω. Λατρεύει τὴν γῆν (Δουκαγγ. σελ. 791). 4) Εἰδικωτέρως, περὶ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν θρησκευτικῆς ὑποταγῆς καὶ σεβασμοῦ. Λάτρευε τὸν Θεὸν, καὶ ὄχι τοὺς ἀνθρώπους. Λατρεύει τὸ χρυσίον ὁ φιλάργυρος, ἤγουν προσφέρει εἰς τὸν πλοῦτον ὅλην τὴν τιμὴν, ἣ ὁποία χρεωστῆται εἰς τὸν πλουτοδότην Θεόν.

ΛΑΧΑΝΩ (κοιν. Λαχαίνω), ΣΦ,

Ὅπου γυρίζει σκοτεινὰ λαχάνει καὶ φονεύγει·

Καὶ πιάνουν καὶ φουρκίζουν τον, ἢ ἀπὸ τὴν χώρα φεύγει.

Λαχάνω, κατὰ τὸ Παθάνω (Ἄτακτ. τομ. I, 45).

ΛΕΓΩ. Λέγω καλὸν, ἢ κακὸν (dire du bien ou du mal). Ζ. Κανεῖς.

Κατὰ τὸ λέγειν του (suivant son dire).

Λέγω, ἀμεταβάτ. εἰς σημασίαν τοῦ Νοῶ, σκέπτομαι, βουλεύομαι, μελετῶ (penser), οἷον, Λέγω νὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἐξοχὴν. Οὕτως οἱ ἑβδομήκοντα (βασιλ. Γ', ε, 5), συμφώνως μὲ τὸ Ἑβραϊκὸν, εἶπαν, « Ἴδοὺ ἐγὼ λέγω οἰκοδο- » μῆσαι οἶκον τῷ ὀνόματι κυρίου Θεοῦ μου κ. τ. λ. »

Ἀκολούθως σημαίνει, Νομίζω, κρίνω, ὑπολαμβάνω (croire, juger), Δὲν ἔλεγα νὰ ἦσαι τόσον μικρόψυχος, τῆς αὐτῆς σημασίας καὶ τὸ Δὲν σ' ἐλογιάζα τόσον μικρόψυχον. Ζ. Εἶπα.

ΛΕΙΞΑΡΗΣ. Ζ. Λιμπίζομαι.

ΛΕΙΠΑΝΑΒΑΤΟΣ ἄρτος (pain sans levain), καὶ

μεταφορικ. Ἄνθρωπος λειπανάβατος (homme insipide, maussade).

ΛΕΪΠΩ. Δέν εἶμαι παρών, ἀποδημῶ, δέν εὐρίσκομαι εἰς τόπον τινά. Λείπει ἀπό τόν οἶκόν του· καί Λείπει, ἔλλειπτικῶς, ὅτε ἐρωτώμενος, παραδείγματος χάριν, ὑπηρετής, ἄν ὁ κύριος ἦναι εἰς τόν οἶκον, ἀποκρίνεται ἀπλῶς, Λείπει. Τοιοῦτον εἶναι τὸ τοῦ Ξενοφῶντος περί τῆς ἡγεμόνος μελίσης, « Ὅταν ἐκεῖνη Ἐκλίπη, οὐδεμία οἶεται τῶν μελισσῶν ἀπο- » λειπτέον εἶναι, ἀλλ' ἐπονται πᾶσαι. » (Οἰκονομ. VII, 38). 2) Τὸ μεταχειριζόμεθα καί κατ' ἄλλον τρόπον, οἶον Λείπει ἔξω, Λείπει εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἤγουν λείπει ἀπ' ἐδῶ καί εὐρίσκεται εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Με τοιαύτην ἔλλειψιν οἱ παλαιοὶ ἔλεγον Ἀποδημεῖ εἰς Αἴγυπτον, ἤγουν δέν εἶναι εἰς τὸν δῆμον καί τὴν πατρίδα του, ἀλλ' ὑπῆγεν εἰς τὴν Αἴγυπτον. 3) Λείπει, δέν εἶναι εἰς τὸν ἀριθμὸν ἢ τόπον, ὅπου ἔπρεπε νὰ ἦναι, δέν εἶναι σωστὸν ὀλόκληρον (manquer). Ἀπὸ τὰ βιβλία, λείπουν δύο τόμοι, Ἀπὸ τὸ βιβλίον λείπουν δύο φύλλα. ἘΔιὰ τί μᾶς ἔλειψες; Μὴ λείψης παρακαλῶ νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ δεῖπνον, Δέν θέλω λείψειν νὰ κάμω ὅ, τι ἀγαπᾶς. 4) Ἀφίνω εἰς εἰρήνην, δέν ἐνοχλῶ. Ἄ με λειπέ με, ἢ Λεῖπε ἀπ' ἐμέ· ἤγουν ἄφες με ἡσυχον, μὴ μ' ἐνοχλῆς. 5) Ἀπέχω, ἐγκρατεύομαι. Λεῖπε τὰς γυναῖκας, ἢ ἀπὸ τὰς γυναῖκας, ἄν θέλῃς νὰ ἔχῃς τὸν νοῦν σου. 6) Ἡ φράσις, Τοῦ λείπει ὁ νοῦς, καί (ἔλλειπτ.) Τοῦ λείπει, σημαίνει, Εἶναι σερημένος ἀπὸ νοῦν. Δέν μᾶς λείπει τίποτε, δέν σερευόμεθα, δηλαδή, ἀπὸ τίποτε. 7) Δέν εἶναι ἀρκετὸν, Τοῦ ψωμίου μᾶς ἔλειψε, ἤγουν δέν ἤρκεσε.

Ὀλίγον ἔλειψα νὰ πέσω, καί Ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσω. Εἰς τὴν πρώτην φράσιν, ἡ σύνταξις εἶναι, Ὀλίγον ἔλειψα

ἀπὸ τὸ νὰ πέσω· εἰς τὴν δευτέραν, Ἡ πτώσις μου ἔλευψεν
ὀλίγον νὰ συμβῆ (manquer de, faillir à).

Ἄς λείπη, Δὲν εἶναι χρεια (on peut s'en passer).

ΛΕΝΟΣ. Ζ. Δευτερογαμία.

ΛΕΟΝΤΑΡΙΝ, Λεοντάριον, ὑποκοριστικὸν τοῦ Ἑλλήν. Λέων
(Lion). Ζ. Ἕμαι.

ΛΕΧΟΥΪΣΑ. (Ζ. Πατοῦσα). Ἐχομεν παροιμίαν ἀσειαν,
« Ἀπὸ τὴν μαμμὴν ὡς τὴν λεχοῦσαν ἐχάθη τὸ βρέφος » (l'en-
fant a disparu entre la sage-femme et l'accouchée),
διὰ τοὺς παραδόξους χαμοὺς ἢ λείψεις.

ΛΗΣΤΗΣ (brigand). Ζ. Κλησουρότοπος.

ΛΙΒΑΡΙΟΝ. Ζ. Φλισκίνα.

ΛΙΓΟΜΑΡΑ (râmoison), ΣΦ,

Καὶ ὀπόδειχνε καὶ γάπαν τον, κείχε τὴν λυγομάραν,
Ἐμπρὸς ζὸν δοῦκα προσκυῶ με τὴν πολλὴν τρομάραν.

Ζ. Ὀλιγόνομαι. Ὁ δεύτερος Καί, ἀντὶ τοῦ Ὅτι. Τὸ νόημα,
Καὶ ὅσις ἔδειχεν, ὅτι τὸν ἠγάπα κ. τ. λ.

ΛΙΓΟΣ. Ζ. Ὀλίγος.

ΛΙΜΠΙΖΟΜΑΙ, ἢ ὀρθότερον, Λιμβίζομαι, ὀρέγομαι
(envier, porter envie). Τὸν λιμβίζονται ὅσοι τὸν
βλέπουν. Ἱ Τί νὰ τοῦ λιμβισθῶ; Que veux-tu que
je lui envie?

Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον Λιμβεύομαι, καὶ πιθανὸν ὅτι καὶ
Λιμβίζομαι (ὡς Προφητεύω καὶ Προφητίζω, Ἀληθεύω καὶ
Ἀληθίζω). Κατὰ τὸν Ἡσύχιον, Λιμβὸς ἐλέγετο ὁ λίχνος καὶ
ἄπλησος, ὁ σήμερον λεγόμενος Λιξάρης, ἢ Λειξάρης,
ἀπὸ τὸ Λείχω, ῥῆμα. Ὁ αὐτὸς Ἡσύχιος ἐξηγεῖ τὸ Λιχνεύειν
διὰ τοῦ Λιμβεύεσθαι, τὸ Λιχνία διὰ τοῦ Λιμβία, καὶ τὸ

Λίχνος, διὰ τοῦ Λαίμαργος καὶ Λιμβός. Ἀντί τοῦ Λιμβί-
ζομαι, ὁ Φαβωρίνος γράφει, Λιμβάζομαι.

ΛΙΝΟΣ (Ἕλλην. Λινοῦς) fait de lin. Ζ. Ὀχρά.

ΛΙΞΑΡΗΣ. Ζ. Λιμπίζομαι.

ΛΟΓΑΡΙΝ. Ζ. Δικτυωτή, καὶ Πέρπυρα.

ΛΟΓΗ (Ζ. Πασύλογος). Καμμίας λογιῆς (d'aucune
espèce). Ζ. Ἡμαι.

ΛΟΓΗ, τὸ πληθ. Λογῶν καὶ Λογιῶν (Ζ. Ὀχρά). Ἐκ τούτου
τὸ σύνθετον Πασύλογα, συνώνυμον τοῦ Παντοῖα ἢ Ποικίλα
τῶν παλαιῶν. ΘΡ,

Ἄνθη καὶ ρόδα καὶ μυρτιάς Πασύλογα λουλούδια,
Με πόθον νὰ πλουμίζουσι με χαρὲς καὶ τραγούδια.

Γρ. Πασίλογα, ἤγουν πάσης λογιῆς (de toute espèce).

ΛΟΓΙΑ (paroles). Πληθυντικῶς μόνον λέγεται, ὡς
ταύτην τὴν παροιμίαν, Ὀλίγα λόγια καὶ καλὰ (παρόμοιον
τοῦ Γαλλικοῦ peu et bon), οἶον, ΘΚ,

Καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς φρόνιμους, λέγω τοὺς Βενετζιάνους,
Ὀλίγα λόγια καὶ καλὰ θέλω δι' αὐτοὺς νὰ εἶπω,

ὡς καὶ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. γ', 214) τὸ,

Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως. —————

ΛΟΓΙΣΜΟΣ (pensée). Ζ. Ἐννοια, καὶ Μία.

ΛΟΓΟΣ. Ἐπῆρε τὸν λόγον, ἤγουν ἄρχισε νὰ λαλή
ἀμέσως μετ' ἄλλον (prendre la parole). Τοῦτο εἶναι τοῦ
Ὀμήρου τὸ « Λάζετο μῦθον » (Ἰλιάδ. δ', 357). Πολλάκις
μεταχειριζόμεθα τὴν λέξιν με τὰς ἀντωνυμίας πλεοναστικῶς,
οἶον Τοῦ λόγου σου, Τοῦ λόγου του, Τοῦ λόγου της, ἀντί τοῦ
Σὺ, Αὐτὸς ἢ Ἐκεῖνος, Ἐκεῖνη, οἶον, ΒΧ,

Καὶ ἂν ὀρίξης, ὄρισον καὶ γὰρ νὰ σὲ συντύχω·
Νὰ μάθης ἀπὸ λόγου μου τίς καὶ τίνος ὑπάρχω.

Καὶ ΑΚ,

Υἱέ, ἂν ἦσαι δουλευτής εὐγενικοῦ ἀνθρώπου,
Καὶ ἈΠὸ Λόγου τοῦ καλὸν εὐρῆς τιμὴν καὶ δόξαν.

Σημείωσε τὰ γενέθλια καὶ τὴν πρόοδον τῆς καταχρήσεως ταύτης. Εἰς τὸ πρῶτον παράδειγμα τὸ, Ἀπὸ λόγου μου ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ Ἀπὸ σώματος μου· καὶ ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι τὸ αὐτὸ, ὡς καὶ νὰ ἔλεγέ τις Ἀπ' ἐμὲ, ἐσυμπεράνθη ὅτι καὶ τὸ Ἀπὸ λόγου του (τοῦ δευτέρου παραδείγματος) ἐσήμαινε τὸ Ἀπ' αὐτὸν ἢ ἐκεῖνον, καὶ τὸ Ἀπὸ λόγου σου, τὸ Ἀπὸ σέ. Ἐκ τούτου ἐπέρασε καὶ εἰς τὰς ἄλλας προθέσεις, Διὰ λόγου μου (δι' ἐμὲ), Διὰ λόγου σου (διὰ σέ), Ἐσημειώθη ἄλλου (σημ. εἰς τὸν Γοργ. τοῦ Πλάτων. σελ. 316), ὅτι τοιαύτη κατάχρησις, ἢ πλεονασμὸς, εὐρίσκεται καὶ εἰς τὴν ἑβραϊκὴν γλῶσσαν. Ἐδῶ προσθέτω ἐκ τῆς αὐτῆς καὶ ἄλλο παράδειγμα τοῦτο (ψαλμ. οθ', 9) « Ἐνεκα τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός σου » ὅπου τὸ ἑβραϊκὸν κείμενον φέρει αὐτολεξεί, « Ἐνεκα » τοῦ λόγου τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός σου. » Οἱ Ἐβδομήκοντα παρέδραμαν τὰς λέξεις Τοῦ λόγου, καθὼς τὰς παρέδραμε καὶ ὁ Γάλλος μεταφραστής, ὡς ὀλοτέλα περιττάς. Εἰς τὴν γλῶσσαν μας συγχωρεῖται κάποτε ὁ πλεονασμὸς, ὅταν συνοδεύεται μὲ πρόθεσιν, οἷον Ἀπὸ λόγου σου τὸ ἔμαθα, Ἀπὸ λόγου του τὸ ἤκουσα, ἐπειδὴ ἰσοδυναμοῦν μὲ τὸ Ἀπὸ σώματος σου, καὶ Ἀπὸ σώματος του. Ἀλλὰ τὰ ἀπρόθετα, οἷον, Τοῦ λόγου σου μὲ εὖ εἶπες, Τοῦ λόγου του μὲ τὸ εἶπε, εἶναι βάρβαρα καὶ ἀναπολόγητα.

Λόγος, παροιμία (proverbe), οἷον Καθὼς ὁ λόγος τὸ λέγει.

ΛΟΓΟΤΡΙΒΗ. Ζ. Λογοτρῶδῶ.

ΛΟΓΟΤΡΩΔῶ ἢ Λογοτρῶδίζω, οἷον, Β,

Πολλά ἐλογοτρῶθησαν οἱ μεγαῖanoi τότε·
 Πολλά ἐλογοτρῶδισαν οἱ ἄρχοντες οἱ πρῶτοι,
 Οἱ μὲν ἐκείνου ἤθελον, οἱ δ' ἄλλοι πάλιν ἄλλον.

Τὸ Λογοτρωδῶ, ἂν δὲν ἦναι γραφικὸν σφάλμα, ἄλλο δὲν δύναται νὰ σημάνη ἐδῶ πλὴν τὸ διαβουλεύομαι (*délibérer, discuter*). Οὐτ' ὁ Δουκάγγιος, οὔτε κανεῖς ἄλλος ἀπὸ τοὺς Λεξικογράφους ἐγνώρισε τὴν λέξιν. Ἄν δὲν ἀπατῶμαι, εἶναι συγκομμένη ἀπὸ τὸ Λογοτριοδῶ ἢ Λογοτριοδίξω. Ὁ Σουῖδας φέρει παροιμίαν ἀρχαίαν, « Ἐν τριόδῳ εἰμί λογισμῶν »
 » Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀδήλων καὶ ἀμφιβόλων πραγμάτων,
 » ἐπειδὴ ὁ ἐν τριόδῳ γενόμενος, οὐκ οἶδε ποία χρήσεται ὁδῶ. »
 Ἀναλόγως λοιπὸν καὶ οἱ διαβουλευόμενοι περὶ τινὸς, καὶ μὴ συμφωνοῦντες, εὐρίσκονται Ἐν τριόδῳ λόγων, λογοτριοδοῦσι, ὡς φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸν τρίτον σίχον, « Οἱ μὲν ἐκείνου ἤθελον,
 » οἱ δ' ἄλλοι πάλιν ἄλλον. » Ὁ λόγος δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸν λογισμὸν, πλὴν καθότι εἶναι προφορικὸς.

Ἐχομεν ἄλλα δύο σύνθετα, Τὸ Λογοτριβῶ καὶ τὸ Λογοφέρω (ἄγνωστα εἰς τοὺς Γραικολεξικογράφους), εἰς σημασίαν τοῦ φιλονεικῶ (*disputer, se prendre de paroles*). Τοῦ πρώτου τὸ ῥηματικὸν εἶναι πλέον εἰς χρῆσιν παρὰ τὸ ῥῆμα, ἐπειδὴ λέγομεν συνηθέστερον, Συνέβη λογοτριβῆ μεταξὺ τῶν, παρὰ Ἐλογοτρίβησαν. Τοῦ Ἡροδότου (IX, 26) τὸ « Ἐγένετο λόγων πολλὸς ὠθισμὸς Τεγεατῶν » καὶ Ἀθηναίων » μεταφράζεται σαφῶς, Συνέβη μεγάλη λογοτριβῆ μεταξὺ τῶν Τεγεατῶν καὶ τῶν Ἀθηναίων. Τοῦ δευτέρου (Λογοφέρω) παράδειγμα, Ἐλογόφεραν μὲ πολλὴν ὀργήν, ἀλλ' ὄχι καὶ ῥηματικὸν, Λογοφερμὸς ἢ Λογόφερμα, τῶν ὁποίων ἢ χρῆτις ὁμῶς δὲν εἶναι παράξενος, ἐπειδὴ λέγομεν Κακόφερμα (*mauvais procédé*) καὶ Καλόφερμα (*bon procédé*).

Τὸν Λογοφερμὸν ἢ τὴν Λογοτριβὴν (dispute, altercation) νοεῖ καὶ ὁ Σουίδας, ὅταν λέγῃ, « Παρατριβή, λογομαχία, ἔρις κ. τ. λ. »

ΛΟΓΟΦΕΡΩ. Ζ. Λογοτρῶδῶ.

ΛΟΙΜΑΝΑΓΚΑΙΩΜΕΝΟΣ, μετοχ. (pressé par la peste). Ζ. Κεντῶ.

ΛΟΚΤΟΠΑΤῶ, οἶον, ΘΚ,

Τὸν Μαχουμέτην σφάζετε, μηδὲν ἀναμελεῖτε,
Καὶ πίσειν των τὴν σκύλικην νά τὴν λοκτοπατεῖτε.

Καὶ ὁ ΣΣ,

Ἐγκρέμνησέν τὴν τ' ἄλογον, καὶ λοκτοπάτησέν τὴν.

Τὸ, Λοκτοπατῶ (fouler aux pieds), βαρβάρως ἀπὸ τὸ Λακτοπατῶ, σχηματισμένον ἀπὸ τὸ Λάξ πατῶ ἢ Λακπατῶ, ἔγινε βαρβαρώτερον, μὲ τὴν εἰς τὸ σημερινὸν Τσαλαπατῶ μεταβολήν. Ζ. Τσαλαπατῶ.

ΛΟΛῶΣ, οἶον ΘΡ,

Εἰδ' ἔλθη τίποτ' ἀφορμὴ ἀπὸ αἰτίας μεγάλης,
Τότε νά μέμψη πάραυτα τῆς λολῆς του κεφαλῆς.

Σημειώσεως ἄξιον τὸ ἐνεργητικὸν Μέμψη. Σήμερον λέγομεν Μεμφθῆ, καὶ μὲ αἰτιατικὴν « Νά μεμφθῆ τὴν λολὴν του » κεφαλὴν » ἀπὸ τὸ Μέμφομαι, ῥῆμα ἀποθετικόν, ἡγουν ἀπ' ἐκεῖνα τὰ ῥήματα, τὰ ὁποῖα ἔχασαν ὀλότελα τὸν ἐνεργητικὸν τύπον. Ὁ παροξυτονισμὸς τοῦ Κεφαλῆς (κεφαλῆς) ἔγινε διὰ τὴν παρίσωσιν (rime) μὲ τὸ Μεγάλῆς.

Περὶ τοῦ Λολός (fou, fol) πρόσθετες εἰς τὰ προσημειωθέντα (Ἄτακτ. τόμ. I, σελ 85) καὶ τοῦτο ἀπὸ τὸν Ἡσύχιον « Λύλιος ἢ Λύλλος· οὔτος ἐπὶ μωρία ἐκωμωθεῖτο. » Ὁ

Φώτιος μᾶς διδάσκει καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μωροῦ τούτου ,
« Ἀύλλος, ποιητὴς ἐπὶ μωρία κωμωδούμενος. »

Ἀπὸ τὸ Λολὸς ἔχομεν πολλὰς παροιμίας, ὅχι λολὰς· Ὅλα τοῦ λολοῦ λολὰ εἶναι, διὰ τὸ θύσκολον τῆς μεταβολῆς ὅχι μόνον τοῦ λολοῦ εἰς φρόνιμον, ἀλλὰ καὶ παντὸς ἄλλου κακοῦ ἢ ἀχρείου ἀνθρώπου εἰς χρηστὸν ἢ χρήσιμον. Ὁ λολὸς μὲ τὰ ἐνθυμᾶται χαίρεται, καὶ μὲ τὸν νοῦν πλουτεῖ, μωρίας εἶδος βασανίζον μάλιστα τοὺς ἀργοὺς καὶ μισητὰς τῶν κόπων, διὰ τοὺς ὁποίους ἐλέχθη καὶ τὸ « Ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενοὺς τῶν βροτῶν. » Ἐλπίδες ὁμῶς ἐφήμεροι καὶ διαδεχόμενοι μία τὴν ἄλλην, καθὼς αἱ φυσκαλίδες εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ, ὡς τὸ διδάσκει ἄλλη παροιμία, Τῶν λολῶν ἡ χαρὰ δὲν κρατεῖ πολὺν καιρόν. Παροιμία ἀσεΐα εἶναι καὶ τὸ Εἶπαν τὸν λολὸν ν' ἄψη φωτίαν, κ' ἔκαυσε τὰ ροῦχά του, διὰ τοὺς πράσσοντας ἀσυγκρίτως περισσότερον παρ' ὅ,τι τοὺς προστάξης ἢ τοὺς συμβουλεύσης. Ἄλλη παροιμία, Ὅσα ἐξεύρει ὁ λολὸς οἰκοκύρις, ἕκατὸν ἀπέξω φρόνιμοι δὲν ἐξεύρουσιν, ἧτις μᾶς διδάσκει νὰ μὴ γινώμεθα προπετεῖς εἰς τὰς περὶ τῶν ἄλλων κρίσεις.

ΛΟΥΛΟΥΪΔΙΟΝ (fleur). Λεῖριον ὠνόμαζαν οἱ παλαιοὶ τὸ Κρίνον (lis), καὶ πιθανὸν ὅτι κατὰ διάλεκτον τινὰ καὶ Λεῖλιον, ἐπειδὴ τῶν Ῥωμαίων ἡ γλῶσσα ἐφύλαξε τὰ δύο ἢ *lilium*, καὶ ἡ σημερινή μας εἰς πολλὰς λέξεις τὸ ἔβαλεν εἰς τόπον τοῦ ρ, οἷον Ἀχλάδα, Ἀλέτρι, Πλώρη καὶ ἄλλα πολλά. Τὸ εἰδικὸν τοῦτο ὄνομα ἔγιν' ἔπειτα γενικὸν, σημαῖνον ὅλα τὰ ἀνθη (ἢ καὶ ὅλα τὰ αὐτομάτως βλαστάνοντα καὶ σολίζοντα τοὺς ἀγροὺς τὴν ὥραν τοῦ ἔαρος), σημασίαν διδομένην σήμερον εἰς τὸ Λουλούδιον, σχηματισμένον ἀπὸ τὸ Λειρίδιον ἢ Λειλίδιον καὶ συμφωνοῦσαν

μέ τὸ Λέλεραι (rougeole), τὸ σημαῖνον τὴν συμβαίνουσαν εἰς παιδιά νοσηρὰν ἐξάνθησιν, τὸ ὁποῖον ἐφύλαξε καὶ τὰ δύο $\bar{\lambda}$ · ὡς καὶ εἰς τὸν Ἡσύχιον, ὅστις φέρει καὶ, « Λεῖρια, ἄνθη, κρίνα » καὶ « Λιλουργῆ, τὰ ἐν τῷ » σώματι ἐξάνθηματα. »

ΛΥΓΙΣΜΑ. Ζ. Ἀνανδράνισμα.

ΛΥΠΟΪΜΑΙ, μεταφορ. épargner. Ζ. Ἀλύπητα.

ΛΥΣΣΟΜΑΜΟΥΔΟΝ. Οὕτως ὠνόμαζαν τὴν Κανθαρίδα (Δουκάγγ. App. 92 καὶ 97). Ἡ λέξις εἶναι σύνθετος ἀπὸ τὸ Λύσσα (rage) καὶ τὸ Μαμούδιον (συνώνυμον τοῦ Σκωλήκιον). Φαίνεται, ὅτι μεταξὺ τῶν πολλῶν ἰατρικῶν τῆς Λύσσας ἐδοκίμασαν καὶ τὰς Κανθαρίδας (cantharides), καθὼς καὶ τινὲς ἀπὸ τοὺς νεωτέρους ἰατροὺς τὰς ἐμεταχειρίσθησαν εἰσμάτην.

Τὸ Μαμούδιον (vers) λέγεται καὶ Μαμούνιον. Ἡ ὀρθή του γραφή εἶναι, νομίζω, Μαμούδιον· διότι δὲν ἔχω πόθεν ἄλλοθεν νὰ τὸ γενεαλογήσω πλὴν ἀπὸ τὸ « Μαμμάν . . . » ἐσθίειν » τοῦ Ἡσυχίου. Λέγει καὶ ὁ Φώτιος, « Μαμμάν, » Ἄργεῖοι τὸ ἐσθίειν· οὕτως Καλλίας » Τῶν Μαμμουδίων ἢ Σκωληκίων ἴδιον εἶναι νὰ τρώγωσι καὶ νὰ φθείρωσι καρπούς, ροῦχα, καὶ ὅ,τι ἄλλο ἰσχύουν νὰ κόψωσι (Ζ. Κόπτω)· ὅθεν καὶ « Τρωῶγες, θηρία τὰ ἐν τοῖς ὀσπρίοις » κατὰ τὸν Φώτιον, καὶ « Βροῦχος, εἶδος ἀκρίδος, παρὰ τὸ Βρύκειν τὸ ἐσθίειν . . . » τὸ αὐτὸ δὲ καὶ Μᾶσαξ καλεῖται παρὰ τὸ μασσᾶσθαι κ. τ. λ. » κατὰ τὸν Ἐτυμολόγον (σελ. 216). Αὐτὸ τὸ Μαμούλιζω (mâcher) ἄλλο δὲν εἶναι πλὴν Μαμμουδίζω.

ΛΥΩ. Ζ. Χαύτης.

ΛΩΒΙΑΣΜΕΝΟΣ. Ζ. Λαβόνω.

Μ.

Μ στοιχεῖον. Εἰς τὰ σημειωθέντα (Ἄτακτ. Ι, σελ. 394) περὶ τῶν παθῶν τοῦ στοιχείου τούτου πρόσθετες, ὅτι καὶ λαμβάνεται πολλάκις ἀντὶ τοῦ ῡ, οἷον Ἀχαμνὸς ἀπὸ τὸ Χαῦνος, Λάμνω, ἀπὸ τὸ Ἐλαύνω. — ἀφαιρεῖται ἀπὸ τινὰς λέξεις, οἷον Γόφορ, ἀπὸ τὸ Γόμφορ, Σύψυχος, ἀπὸ τὸ Σύμψυχος. — Διπλόνεται βαρβάρως. Ζ. Σκῶ.

ΜΑΓΑΡΙΖΩ. Ὁ Σομαυέρας, τὸ ἐξηγεῖ εἰς τρεῖς σημασίας, τοῦ ἐνεργητικοῦ γενικοῦ Μιαίνω, μολύνω (*souiller*), τοῦ Μολύνω μὲ βόρβορον ἢ κόπρια (*croter, embrener*), καὶ τοῦ οὐδετέρου Μαγαρίζω, ἀντὶ τοῦ χαλῶ τὴν νησεῖαν (*rompre le jeûne*). Ὁ Δουκάγγιος ἔχει τὰς πρώτας δύο, καὶ εἰς τόπον τῆς τρίτης βάλλει τὸ μεταβαίνω εἰς ἄλλην θρησκείαν, καὶ ἐξαιρέτως τὴν Τουρκικὴν (*renier, apostasier*). Αὕτη ἡ σημασία συμφωνεῖ μὲ τὴν τρίτην τοῦ Σομαυέρα, ὡς ἐπακολούθημα θρησκείας, ἥτις δὲν κάμνει διάκρισιν φαγητῶν συγχωρημένων καὶ ἀσυγχωρητῶν· καὶ ἦτο μάλιγα συνήθης εἰς τοὺς Γρακκορωμαίους, οἱ ὁποῖοι καὶ Μαγαρίτην (*renégat*) ὠνόμαζαν τὸν τουρκίζοντα. Σήμερον εἶν' ἄγνωστος, ἢ κἀν σπάνιος, ἡ τοιαύτη χρῆσις τῆς λέξεως. Μαγαρίζω λέγομεν κατὰ τὴν πρώτην καὶ δευτέραν σημασίαν, ἴσως πούποτε καὶ κατὰ τὴν τρίτην· Μαγαρισίαν δὲ ἢ Μαγάρισμα ὀνομάζομεν αὐτὸ τὸ περὶ ττωμα τῆς γαστρὸς (*bran*), καὶ Μαγαρισμένον (*bre-neux*) τὸν ἀπ' αὐτὸ μολυσμένον.

Ἡ παραγωγή τῆς λέξεως μένει ἀκόμη ἄδηλος. Ὁ Σκαλιγέρος (ιδ. MARTIN. *Lexic. Philologic.* tom. II, pag. 542) ἐνόμισεν ὅτι παράγεται ἀπὸ τὸ Ἀγαρηνὸς, διότι οἱ Ἄραβες ὀνομάζουσι (λέγει) τοὺς Τούρκους, ὅχι μόνον Ἐλαγαρί, ἀλλὰ

καὶ Ἐλμαγαρί. Ἄλλ' ἐδίστασεν ἔπειτα καὶ αὐτὸς περὶ τῆς παραγωγῆς.

ΜΑΓΆΡΙΣΜΑ. Ζ. Μαγαρίζω.

ΜΑΓΓΑΝΟΠΗΓΑΔΟΝ , « Περιακτὸν ἄντλημα » τὸ ὀνομάζει ὁ Πλούταρχος (Πότερ. τῶν ζ. φρονιμώτερ. κ. τ. λ. §, 21, σελ. 953, tom. IV, Wyt.)

ΜΑΓΚΟΎΡΙΝ. Ὁ Ποιητὴς ΘΚ λέγει ,

Ὁ κύρις βλέπει τὸ παιδὶν, καὶ τὸ παιδί τὸν κύριν,
Ἄφῳνοι δίχως ὀμιλίαν διαβαίνουσι τὸ μαγκούριν.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς ,

Ἐ Βλαχία πολὺθλιθη , Σερβία πονεμένη ,
Θυμεῖσθε ταῖς αἰχμαλωσίαις Οὐγκρία λυπημένη ,
Τῶν μαγκουρίων τὰ δέματα θλιμμένοι πονεμένη.

Τοὺς αὐτοὺς στίχους φέρει καὶ ὁ Δουκάγγιος (σελ. 848), ἀλλὰ χωρὶς νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ τὸ Μαγκούριν. Ὁ ποιητὴς λαλεῖ περὶ τῆς ἐλεεινῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀνωτέρω (σελ. 44.) εἶπε περὶ τῶν αὐτῶν τούτων αἰχμαλώτων ,

Πλούσιες πτωχῆς ἀνάκατα μὲ τὸ σκηνὴ δεμένες ,

ἐδῶ λέγει « Τῶν μαγκουρίων τὰ δέματα. » Πιθανὸν λοιπὸν , ὅτι σχοινίον ἢ λωρίον τί, χρήσιμον καὶ εἰς δεσμὸν καὶ εἰς μασίγωσιν, ἦτο τὸ Μαγκούριον. Ἴσως ἀπὸ βάρβαρον τινὰ λέξιν τοῦ παρακμάζοντος Λατινισμοῦ Manucorium, (ὡς νὰ ἔλεγεσθε Χειροδόριον), ἀπὸ τὸ Manus (χεὶρ) καὶ τὸ corium (δορὰ, δέριμα, λωρίον). Παρομοίαν τινὰ λέξιν βαρβαροσύνθετον, Μαγκλαύιον, ἀπαντήσαμεν εἰς τὸν Πτωχοπρόδρομον (Ἄτακ. I, σελ. 273). Ὅπως ἂν ἦναι, οὐδὲν ἔχει τόπον ἐδῶ τὴν ὁποίαν ὁ Δουκάγγιος ἄλλοῦ (App. σελ. 124) φέρει μαρτυρίαν ἀπὸ τὸν Λεϋγκλαύιον, ὅτι τὸ Μαγκούριον εἶναι

εἶδος νομίσματος Τουρκικοῦ. Ἐτι καὶ σήμερον Μαγκήρι. βαρβαροτουρκισί ὀνομάζεται τὸ χαλκοῦν νόμισμα, τὸ Γραικικώτερον ὀνομαζόμενον Φόλα. Ἀλλὰ τοῦ ποιητοῦ μας οἱ σίχαι δὲν συγχωροῦν τοιαύτην σημασίαν.

ΜΑΔΕΪΩ (rassembler). Ὁ ποιητῆς ΘΚ,

Ὅλος ὁ κόσμος τοῦ Χριστοῦ ὅλοι νὰ μα δευτοῦσιν,
Τὴν Πόλιν νὰ ἐπάρετε ἐκ τῶν ἀσεβῶν τὰς χεῖρας.

Καὶ Μαδεύγω, ὡς πάλιν ὁ αὐτὸς ἄλλοῦ (Ζ. Τίτια). Ὁ δὲ ποιητῆς τοῦ Β,

Ὅρισε γοῦν ὁ βασιλεὺς νάρματωθοῦν φωσάτα,
Νὰ μα δευτεῦν νὰ συνακτοῦν κατὰ Περσῶν νὰ πᾶσιν.

Τὸ ΜΑΔΕΪΩ, ἤθελε τις νομίσειν παράγωγον τοῦ ἐπιρῶρη. Ὁ μάθιν (Ζ. Ὁμάθιν), ὡς τὸ ἐνόμισα κ' ἐγὼ ἄλλοτε (Πρόδρ. Ἑλλην. βιβλιοθ. σελ. με'), ἐπειδὴ εὐρίσκεται εἰς τὸν Ἡσύχιον « Ὁμαδεύειν, ἀθροίζειν » λεγόμενον καὶ Ὁμαδιάζω (Δουκαγγ. σελ. 1040). Τὸ Ὁμαδεύω εἶναι λέξις ἀριθμητικῆ, σημαίνουσα τὸ συνάγω εἰς ἓν (ὁμοῦ) καὶ κεφαλαιώνω (additionner) τοὺς κατὰ μέρος ἀριθμούς. Τὸ δὲ Μαδεύω δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸ Μαζεύω πλὴν κατὰ τροπὴν δωρικὴν τῶν σοικείων, ὡς ἔλεγον καὶ Μάθδαν τὴν Μάζαν (ὄθεν τὸ Μαζεύω), καὶ Δωμόν τὸν Ζωμόν, καὶ Δυγόν τὸν Ζυγόν (Ἐτυμολογ. σελ. 316 καὶ 573).

ΜΑΖΕΪΩ. Ζ. Μαδεύω καὶ Μαζί.

ΜΑΖΙ, ἐπιρῶρη. Ὁμοῦ, ἐντάμα, ἀπὸ τὸ ὑποκαριστικὸν ὄνομα Μαζίου τῆς λέξεως Μάζα, μετὰ τὴν συνειθισμένην ἀποκοπὴν τῆς τελευταίας συλλαβῆς. Ὅθεν λαμβάνεται ἐπιρῶρηματικῶς ὡς καὶ ἄλλαι πολλῶν ὀνομάτων αἰτιατικαὶ Ταχὺ, Βραδὺ κ. τ. λ. Ὅσοι τὸ γράφουν Μαζὺ, ἐνόμισαν ὅτι εἶναι παραφθορὰ τοῦ Ἄμα σὺν. Ἴσως ὀρθότερον ἤθελε

γράφεσθαι μάζη ἢ μαζῆ, ὡς δοτική ἐπιρρήματική τοῦ μάζα, κατὰ τὸ Κοινη, Ἰδία, Σπουδῆ, Δημοσίᾳ, καὶ ἄλλα.

Ὅτι δὲ τὸ μαζί ἢ μαζῆ παράγεται ἀπὸ τὸ μάζα, φαίνεται πρῶτον ἀπὸ τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Μάζαν ἔλεγον οἱ παλαιοὶ κυρίως μὲν τὸν κρίθινον ἄρτον ἢ τὴν ζύμην, καὶ κατ' ἕκτασιν, πάντα βῶλον ἢ ὄγκον ὁποιοῦδήποτε πράγματος ἐνωμένον εἰς ἓν ἀπὸ πολλὰ μόρια, σκορπισμένα πρότερον χωριστὰ ἓν ἀπὸ τᾶλλο. Δεύτερον, ἀπὸ τὸ ῥῆμα Μαζεύω ἢ Μαζόνω, τὸ ὁποῖον, παραγόμενον καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὸ μάζα, σημαίνει τὸ συναθροίζω τὰ σκορπισμένα εἰς ἓνα βῶλον, εἰς μίαν μάζαν. Τελευταῖον, ἀπὸ τοῦτο, ὅτι τὸ μάζα ἐπέρασεν εἰς τοὺς Λατίνους καὶ Ἰταλοὺς (*massa*), καὶ εἰς τοὺς Γάλλους (*masse*) μὲ τὴν αὐτὴν σχεδὸν σημασίαν. Παραδείγματος χάριν, τὸ ἡμέτερον Μαζόνω ἢ Μαζεύω λέγουσι οἱ Ἰταλιῶτες *amassare*, καὶ οἱ Γάλλοι *amasser*. Τὴν φράσιν, Ὅλοι μαζῆ (πάντες ἐν μάζῃ) οἱ Γάλλοι δύνανται νὰ τὴν ἐρμηνεύσωσι *tous en masse* (Ἴδε καὶ Ἄτακτ. I, σελ. 175).

ΜΑΖΟΝΩ. Ζ. Μαζί. Ὁ ποιητής, ΣΣ λέγει,

Οἱ φίλοι [του] μαζόνονται ὁποῦνε πρῶτοι φίλοι,
Μὲ λόγια τὸν παρηγοροῦν, μὲ ἄνεμον τὸν χορτένουν.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτός,

Καὶ ἀμέτ' ἐδά σ' ἀσπῆτιά σ' ας, καῦριον μαζωθεῖτε.

Καὶ τρίτον ὁ αὐτός,

Καὶ αὔριον εἰς τὸ σπῆτην σου πάλιν νὰ μαζωθοῦμεν.

ΜΑΘΑΪΝΩ (*apprendre*). Οἱ νεώτεροι Ἕλληνες ἔτρεψαν πολλὰ λήγοντα εἰς *αινῶ* ῥήματα τῶν παλαιῶν, εἰς τὸ *αινῶ*, λέγοντες, Λαβαίνω, Λαθαίνω, Λαχαίνω, Μαθαίνω, Παθαίνω,

Τυχαίνω, ἀντί τοῦ Λαμβάνω, Λαυθάνω, Λαγχάνω, Μανθά-
νω, Πανθάνω, Τυγχάνω. Τοιαύτης ποικιλίας σχηματισμῶν
εὐρίσκονται παραδείγματα καί εἰς τοὺς παλαιούς, οἷον Ἄλδω,
Ἄλδέω, καὶ Ἄλθαίνω, Ἄλθω, Ἄλθέω καὶ Ἄλθαίνω (Ἴδε καὶ
Ἄτακτ. I, σελ. 44-45).

Ἀπὸ τὸ Μαθαίνω ἔχομεν παροιμίας, τὸ « Ἀπὸ λολὸν καὶ
» ἀπὸ μωρὸν νὰ μάθῃς τὴν ἀλήθειαν » καὶ τὸ « Τώρα εἰς τὰ
» γεράματα μάθε, γέρον, γράμματα » διὰ τοὺς εἰς τοὺς τελευ-
ταίους χρόνους τῆς ζωῆς ἐπιχειροῦντας ἔργα, τὰ ὅποια οὔτε καιρὸν
οὔτε δύναμιν ἔχουν νὰ τελειώσωσι. Ὁ Δουκάγγιος (σελ. 851)
φέρει τὴν κακογραμμένην ταύτην παροιμίαν, « Γέροντα Σαρα-
» κηνὴ γράμματα μὴ μαθένη. » Ἴσως ἦτο, Γέροντας
Σαρακηνὸς κ. τ. λ.

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ. Μαθηματικούς ὠνόμαζαν, ἀκόμη
δὲ καὶ Γενεθλιακοὺς, οἱ Γραικορωμαῖοι τοὺς ἀστρολόγους,
ἤγουν τοὺς γόητας, ὅσοι ἀπὸ τῶν ἄστρον τὴν θέσιν ἐπαγγέλ-
λοντο νὰ προλέγωσι τὴν καλὴν ἢ κακὴν μέλλουσαν ἔκβασιν
τῶν ἀνθρωπίνων. Τοιοῦτοι Μαθηματικοὶ διέτριβαν πάντοτε εἰς τὴν
βασιλικὴν αὐλὴν, ὡς ἦσαν ὄχι πρὸ πολλοῦ καὶ εἰς τῶν δυτι-
κῶν ἡγεμόνων τὰς αὐλάς. Καὶ οἱ Θεόσεπτοι καὶ Θεοσεβέστατοι
Αὐτοκράτορες τῶν Γραικορωμαίων τοὺς ἐσυμβουλεύοντο εἰς
πᾶσαν αὐτῶν ἐπιχείρησιν ἢ πράξιν, ἕως καὶ ὅτε ἤθελαν νὰ
ἐξέλθωσιν ἀπὸ τὴν αὐλὴν ἢ νὰ ταξιδεύσωσι. « Οἱ γὰρ ἐς ἡμᾶς
» Αὐτοκράτορες καὶ μέχρι [τοῦ] βηματίσαι τὴν τῶν ἄστρον
» θέσιν περιεργάζονται » λέγει ὁ ἱστορικὸς Νικήτας (παρὰ τῷ
Δουκαγγ. σελ. 196) ἀπαράλλακτα ὡς οἱ Τοῦρκοι Σουλτάνοι
ἔχουν πάντοτε εἰς τὴν αὐλὴν τὸν ὀνομαζόμενον Μουνεθζίμ
(Ἀσρολόγον).

ΜΑΘΗΜΕΝΟΣ, συνηθισμένος (accoutumé). Ζ. Ἕμαι.
Οἱ Ἕλληνας ἔλεγαν, Εἰθισμένος, ἢ Εἰωθὼς, οἱ Ἴωνες

ὁμως καὶ Μεμαθηκῶς, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὸν Ὀμηρον καὶ ἀπὸ τὸν Ἱπποκράτην. Ὁ πρῶτος λέγει (Ἰλιάδ. ζ', 444)

————— ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλός,

ἤγουν, εἴωθα, ὡς τὸ ἐξηγοῦν οἱ σχολιασταί. Ὁ δὲ Ἱπποκράτης ὄχι μόνον τὸ ῥῆμα ἐμεταχειρίσθη πολλάκις εἰς σημασίαν τοῦ Συνειθίζω ἢ Εἶμαι συνειθισμένος, ἀλλ' ὀνομάζει καὶ Μάθησιν καὶ Μάθος τὴν συνήθειαν (ὡς λέγομεν ἀκόμη σήμερον τὰ Μάθη καὶ τὰ Μαθημένα του) Ἰδ. Φοεσ. Οἰκ. Ἱππ. σελ. 406.

ΜΑΪΝΟΜΑΙ. Εἰς τὴν αὐτὴν σχεδὸν σημασίαν τοῦ Μηνίω (δωρικῶς Μανίω) τῶν παλαιῶν, οἶον ΑΚ,

Υἱὲ ἂν ἔχης γείτονα, καὶ ἔχη σε κακίαν,
Καὶ μίνεταί σου ἐγκαρδιακά, γυρεύη τὸ κακό σου,
Καὶ μάθης καὶ γνωρίσης τον, υἱέ μου πρόσεξέ τον·
Καὶ βλέπε μὴ ἐμπιστευθῆς, καὶ ποίσει σε ζημίαν.

Σημείωσε τὸ, ἔχη σε κακίαν, κατὰ τὸ ἔχει κότον τοῦ Ὀμήρου. Ζ. Ἐχθρός.

ΜΑΪΣΤΟΡΑΣ ἢ Μάστορης (Ζ. Πέρπυρα). Λέγεται καὶ Μάσρος ἢ Μάσρο (maître), ὅταν ἐνόνηται μὲ κύριον ὄνομα· μάρτυς ἢ παροιμία, « Κατὰ τὸν Μάσρο Ζαννὴν καὶ » τὰ κοπέλια » τὴν ὁποίαν ἔχουν καὶ οἱ Γάλλοι, tel maître, tel valet.

ΜΑΚΑΡΗΝ (γρ. Μακάριν) ἐπίρρ. Ὁ ποιητῆς ΘΚ,

Μακάρην ΝΑΣΕ ζωντανὸς σάν ἦσε ἀποθαμμένος!

Ἴσως ἐγράφετο Νᾶσο ἢ Νᾶσοῦν, ἐπειδὴ τὸ νόημα ἀναμφιβόλως εἶναι, Μακάρι (plût à Dieu) νὰ ἦσο ζῶν, ὡς εἶσαι ἀληθῶς νεκρός! Ἴδε καὶ τὰ προσημειωθέντα (Ἄτακτ. I, σελ. 270) περὶ τοῦ Μακάριν, συγκομμένου (κατὰ τὴν συνήθη συγκοπήν τῶν εἰς ἰόν) ἀπὸ τὸ Μακάριον.

ΜΑΚΡΟΘΕΝ, ἐπίρρ. ἀπὸ μακράν.

Λέγεται καὶ μὲ τὴν πρόθεσιν Ἄ πὸ μακρόθεν, ὡς εἶπεν ὁ Ὅμηρος, Ἐξ οὐρανόθεν. Οἱ Γραικορωμαῖοι ἔλεγον καὶ Μήκοθεν καὶ Ἄπὸ μήκοθεν (Ἴδε Δουκαγγ. σελ. 923).

ΜΑΚΡΟΣ, οὐδέτ. Τοῦτο ἀπεβλήθη ἀπ' ὅλα τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικά, ὡς ἄγνωστον εἰς τοὺς παλαιούς, ἐκ τῶν ὁποίων ἐπῆραν τὸ συνώνυμον Μήκος, ἕωσοῦ ἐδείχθη (Ἡλιοδ. Αἰθ. σελ. 132), ὅτι καὶ τὸ Μάκρος, ἀν' ὅχι τόσον σύνηθες, ὡς τὸ Μήκος, ἦτον ὁμοῦ εἰς χρῆσιν, ἐπειδὴ εὐρίσκεται εἰς τὸν Ἀττικώτατον Ἀριστοφάνην (Ὄρν. 1132),

————— Ὡ Πόσειδον, τοῦ μάκρους!

Ἐκτοτε τὸ κατεχώρισε πρῶτος εἰς τὸ Λεξικόν του (ἐκδοσ. τρίτ. 1819) ὁ Συνειδέρως, καὶ ἐξ αὐτοῦ οἱ μετ' αὐτόν.

ΜΑΛΛΙΑ (Ζ. Βρύλλα). Παροιμία, « Ὅσις πνίγεται, ἀπὸ » τὰ μαλλία του πιάνεται » λεγομένη διὰ τοὺς εὐρισκομένους εἰς ἀνάγκας καὶ κινδύνους τοιούτους, ὡς νὰ καταφεύγῃ καὶ εἰς μέσα, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἐλπίζεται οὐδεμία βοήθεια (Ζ. καὶ ἄλλην παροιμίαν εἰς τὸ Ἐμπεριδένω).

ΜΑΛΩΝΩ, ἀμεταδάτως, τὸ φιλονεικῶ, μάχομαι (être en contestation, avoir un démêlé), τοῦ ὁποίου παράδειγμα ἐσημειώθη ἀνωτέρω (σελ. 57) ,

Μαλώνει καὶ δικάζεται, ἀπλώνει εἰς τὸ βρῶμα.

2) Μεταβατ. ὄνειδίζω μὲ ὄργην (quereller, gronder), οἶον, Σ Σ,

Κ' ἢ μάνα της μαλώνει τον, ὡς διὰ νὰ φέρνῃ ψούνια.

Ὁ Σομαυέρας ἐξηγεῖ τὸ μὲν μεταβατικόν, « Μαλώνω, γογγίζω, « μαδίζω, riprendere » · τὸ δὲ ἀμετάβατον, « Μαλώνω, φι-

» λονεικῶ, δικάζομαι, κάμνω καυγὰ, *contrastare* κ. τ. λ.»
 Ἐάν τὸ Μαδίζω (*épiler, plumer*) ἦναι ἀληθῶς συνώνυμον
 τοῦ Μαλόνω, κινεῖ ὑποψίαν, μὴ καὶ ταῦτο ἦτον ἄλλοτε Μα-
 δόνω ἀπὸ ἄχρηστον ἄλλο Μαδύνω (ὡς Μολόνω ἀπὸ τὸ
 Μολύνω), καὶ τοῦτο ἀπὸ τὸ παλαιὸν Μαδάω, $\bar{\omega}$, καὶ μετα-
 φορικῶς, ὀνειδίζω ὀργιστικῶς, ἢ ἀμεταβάτ. φιλονεικῶ, μάχομαι,
 κατὰ τὸ *se prendre aux cheveux* τῶν Γάλλων. Ἀλλὰ καὶ
 αὐτὸ ὁμῶς τὸ Μαλόνω δέχεται τὴν αὐτὴν μεταφορικὴν ση-
 μασίαν, ἐάν μόνον διπλώσης τὸ $\bar{\lambda}$, Μαλλόνω, πάλιν ἀπὸ
 ἄχρηστον Μαλλύνω, ἐπειδὴ εὐρίσκεται εἰς τὸν Ἡσύχιον καὶ
 ἡ διὰ τοῦ $\bar{\upsilon}$ γραφή, « Μάλλυκες, τρίχες. »

Εἰς τὴν διὰ τοῦ $\bar{\delta}$ γραφὴν ἤθελα φέρειν καὶ τὸ ὁποῖον οἱ
 τελευταῖοι Λεξικογράφοι ἔφεραν ἀπὸ τὸν Ἡσύχιον, ὡς συγγενὲς
 καὶ συνώνυμον τοῦ Μαδῶ ἢ Μαδίζω, τὸ Μαδρύνω, εἰς μετα-
 φορικὴν σημασίαν, τοῦ, Ἐπιτριβῶ, κολάζω, ἐάν ἀληθῶς τὸ εἶπεν
 ὁ Ἡσύχιος. Ἀλλ' ἰδοὺ τί λέγει, « ΜΑΔΡΥΝΘΗΣΟΜΑΙ, κο-
 « λασθήσομαι, ἐπιτριβήσομαι ». Τοῦτο βέβαια ὑποθέτει ἐνεργη-
 τικὸν Μαδρύνω, καὶ ἀπὸ ταύτην μόνην τὴν πηγὴν τὸ ἔλαβε
 πρῶτος ὁ Στέφανος, ἀρκεσθεῖς ὁμῶς νὰ ἀντιγράψῃ ἀπαράλλα-
 κτον τοῦ Ἡσυχίου τὴν γλῶσσαν, χωρὶς νὰ σχηματίσῃ ἐξ αὐτῆς
 ἐνεργητικὸν ῥῆμα. Εὐλόγως ἤθελέ τις ὑποπτευθῆν, ὅτι τὸ Μα-
 δρυνηθῆσομαι τοῦ Ἡσυχίου ἐγεννήθη ἀπὸ γραφὴν σφαλμένην,
 ἢ αὐτοῦ, ἢ τῶν ἀντιγραφῶν, ἀντὶ τοῦ ἈΜΑΛΔΥΝΘΗΣΟΜΑΙ,
 ἀναφερομένου εἰς τοῦτον τοῦ Ἀριστοφάνους (Εἰρ. 380) τὸν
 στίχον,

Ἄλλ', ὦ μέλε', ὑπὸ Διὸς ἀμαλδυνθήσομαι,
 εἰς τὸν ὁποῖον ἀρμόζει καὶ τὸ Κολασθήσομαι, καὶ τὸ Ἐπι-
 τριβήσομαι.

Ἄλλ' ἄς πατήσωμεν καὶ ἄλλην ὁδόν. Τὰ ὀνόματα τοῦ Μα-
 λόνω εἰς τὸν Σομαυέραν εἶναι « Μαλία, Μάλωμα, φιλονεικία,

» λογομαχία» καὶ τὸ βαρβαρότουρκον, «Καυγὰς.» Τὸ Μαλία πιθανὸν ὅτι ἐλέγετο καὶ Μάλη (ὡς Αἶθρη καὶ Αἶθρία, Κάκη καὶ Κακία). Τούτου παράγωγον εἶναι τὸ Μαλερὸν (ὡς τοῦ Βλάβη τὸ Βλαβερὸν, καὶ τοῦ Τρυφή τὸ Τρυφερὸν), ἐπίθετον συχνὰ διδόμενον ἀπὸ τὸν Ὅμηρον εἰς τὸ Πῦρ· τὸ ὁποῖον ἐξηγῶν ὁ Φώτιος, λέγει, «Τὸ δὲ Μαλερὸν πῦρ, τὸ ὄξυ, » ἢ μαραντικὸν καὶ σφοδρὸν. »

Εἶναι λοιπὸν ὁ τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης Μαλώτης, εἴτε ἄλλους, εἴτε μ' ἄλλους μαλόνει, ἄνθρωπος Μαλερός, (*groudeur, querelleur, processif*), ἤγουν εὐκόλα παροξυνόμενος καὶ ἐξαπτόμενος εἰς ὀργήν, ὡς τὸ Μαλερὸν πῦρ. Τὸ Θηλυκὸν εἶναι Μαλώτρια, Μαλερά γυνή, ὡς τὸ μαρτυρεῖ καὶ ἡ παροιμία, «Ἡ ἀλήθεια εἶναι μαλώτρια, » ἤγουν ἡ φανέρωσις τῆς ἀληθείας εὐκόλα διεγείρει μάχας καὶ ἔχθρας. Καὶ τοῦτο συμβαίνει, ἢ διότι ὁ λέγων τὴν ἀλήθειαν, δὲν τὴν λέγει εἰς τὸν πρέποντα καιρὸν, ἢ διότι ὁ ἀκούων εἶναι τῆς μερίδος ἐκείνων, ὅσοι ἔχουν αἰτίας νὰ φοβῶνται τὴν ἀλήθειαν, «Ἄνθρωποι πονηροὶ καὶ γόητες, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι » (Πρὸς Τιμόθ. Β, γ', 13).

ΜΑΜΜΗ. Ζ. Λεχοῦσα.

ΜΑΜΜΟΥΔΙΟΝ, ἢ ΜΑΜΜΟΥΝΙΟΝ. Ζ. Λυσομάμουδον.

ΜΑΜΜΟΥΛΛΙΖΩ, μασσῶ. Κυρίως λέγεται διὰ τοὺς, ὅσοι μὴν ἔχοντες ὀδόντια, ἀναγκάζονται νὰ μασσῶσι μὲ κίνησιν ἰδιαιτέραν τοῦ στόματος, προσεγγίζοντες συχνότερον τὰ χεῖλη πρὸς ἄλληλα. Ὄθεν ὅσοι μὲν ἔχουν ὀδόντια, λέγονται ὅτι Μασσῶσιν (*mâcher*)· ὅσοι δὲ τὰ ἔχασαν, ὡς οἱ γέροντες, ἢ δὲν τὰ ἔλαβαν ἀκόμη, ὡς τὰ μικρὰ παιδιά, Μασσοῦλλίζουσι (*mâchonner* ἢ *mâchotter*). 2). Ἐσήμαινε προσέτι, καὶ σημαίνει ἴσως ἀκόμη εἰς κανένα τόπον τῆς Ἑλλάδος, τὸ Μηρυκάζω, ἤγουν ἀναμασσῶ (*ruminer*).

Κατὰ τὸν Πολυδεύκην, οἱ παλαιοὶ Κωμικοὶ ἔλεγον Μοι-
 μυᾶν καὶ Μοιμύλλειν, εἰς σημασίαν τοῦ Συναγεῖν τὰ
 χεῖλη. Ὁ Ἡσύχιος ἐξηγεῖ τὴν πρώτην λέξιν, « Τὸ τὰ χεῖλη
 » πρὸς ἄλληλα προσάγειν » τὴν δευτέραν, « Θηλάζειν, ἐσθίειν,
 » καὶ τὰ χεῖλη προσάπτειν ἀλλήλοις. » Ἡ γραφή τῶν λέξεων,
 ἂν καὶ ἢ αὐτὴ εἰς τὸν Πολυδεύκην, εἰς τὸν Ἡσύχιον, ἀκόμη
 καὶ εἰς τὸν Φώτιον, δέν με φαίνεται ἀνάλογος. Εἰς τὰς τοιαύ-
 τας διπλώσεις τῶν συμφώνων, κατὰ τὰς ἀρχὰς τῶν ῥημάτων,
 ἢ πρώτη συλλαβὴ φέρει ὡσεπιπολὺ τὸ *ι*, οἶον Βιβιάζω, Γιγνώ-
 σκω, Διδάσκω, Τιθέω (ἀντὶ τοῦ κακοφώνου Θιθέω), Κικλήσκω,
 Λιλαίομαι, Μιμνήσκω, Πιπίσκω, Τιταίνω, Πιφαύσκω (ἀπὸ τὸ
 Φαύσκω), Κιχράω (ἀντὶ τοῦ κακοφώνου Χιχράω) · καὶ σπα-
 νιώτερον διὰ τοῦ *α*, οἶον Βαβιάζω (ἄλλο παρά τὸ Βιβιάζω)
 Γαγγραϊνιώω, Μαμμάω (τὸ ἐσθίω), Παφλάζω (ἀντὶ τοῦ κακο-
 φώνου Φαφλάζω) καὶ Καχλάζω (ἀντὶ τοῦ κακοφώνου Χα-
 χλάζω). Ὅπως ἂν ᾖναι, ἐνδέχεται νὰ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ εἰς
 τὴν αὐτὴν σημασίαν *Μαμυλλίζω* ἢ *Μαμμαλλίζω* ·
 καθὼς ἔλεγον *Μαμμᾶν*, τὸ ἐσθίειν. »

ΜΑΝΑΡΑ, Ἀξίνη. Τὸ *Μαννάδιν* τοῦ Δουκαγγίου εἶναι
 σφάλμα γραφικὸν, ἀντὶ τοῦ *Μανάριν* (Μανάριον ὑποκορ-
 τοῦ *Μανάρα*). Ἐγεννήθησαν καὶ τὰ δύο ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν *man-
 naja* (Ζ. Ἀξίνη).

ΜΑΝΔΑΤΟΝ, *Μᾶς* ἔμεινεν ἡ λέξις ἀπὸ τοὺς Γραικορω-
 μαίους, οἱ ὅποιοι τὸ ἔλαβαν ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων τὸ *Mandatum*,
 Ἐντολήν, Ἐνταλμα, ἀκολούθως καὶ μῆνυμα, ἀγγελίαν
 (*nouvelle*) δι' ἐπισολῆς. Ζ. Συγχαρίκιον, καὶ Ψῆκι.

ΜΑΝΙΓÓΡΔΟΣ. Ζ. Μανιόρδος.

ΜΑΝÍΖΩ (*se fâcher, se brouiller*). Ἀπὸ τὸ *Μηνίω*,
 δωρικῶς *Μανίω*. *Μανισμένος* (*fâché, brouillé*). Ζ.
 Εἶπα, Μαίνομαι, καὶ Μισεύω.

ΜΑΝΙΚΌΤΙΑ. Ζ. Φαρδύ.

ΜΑΝΙΌΡΔΟΣ, πιθανόν ὅτι σημαίνει τὸν λεγόμενον Γαλλισί corbeau, ἤγουν τὸν φέροντα τοὺς ἀπὸ σκορδούλαν ἀποθανόντας εἰς τὴν ταφὴν. Ἐσημειώθη, (Ζ. Διαγέρνω), ὅτι παράγεται ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν Manigoldo, τὸ σημαῖνον τὸν Δῆμιον. Τοῦτο πισοῦται σαφέστερα ἀπὸ τοὺς ἐξῆς στίχους ΘΡ,

Μανιγόρδους καὶ βλεπίους περισσοὺς νὰ ρογεύσῃ·
Διατὶ τοῦ δώκασι πολλοὶ φρόνιμοι νὰ γρηκῆσαι,
Κυρίως ἦν κολυτικὸν σὰ ψώρα νὰ κεντήσῃ.

Εἰς τὸν τελευταῖον σίχον γράφε Κολλητικὸν(contagieux). Τὸ Βλεπιούς εἶναι φθορά τοῦ Βλεπαίους, κατὰ τὸ Παλιὸς ἀπὸ τὸ Παλαιὸς, τὸ Ῥωμιὸς ἀπὸ τὸ Ῥωμαῖος, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα.

Καλὴ λέξις τὸ Βλεπαῖος (visiteur) νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν γλώσσαν, ὡς συνώνυμον τοῦ Ἐπισκέπτης ἢ Ἐπιθεωρητής. Ἄντ' αὐτῆς ὁ Σομαυέρας ἔχει τὸ Βλεπητής, καὶ Ἐπισκευτής. Βλεπαῖος ἦτο καὶ κύριον ὄνομα ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πλουσίους τῶν Ἀθηνῶν τραπεζίτας. Ζ. Βλέπω.

ΜΑΝΙΤΣΑ. Ζ. Ψῆκι.

ΜΑΡΓΑΡΙΓΆΡΙΟΝ. Ζ. Δικτυωτή.

ΜΑΡΜΆΖΩ, ἀμετάβατ. σείομαι σαλεύομαι (branler, bouger). Μόνον τὸ ῥηματικὸν Ἀμάρμακτος (inébranlable) ἐγνώρισεν ὁ Δουκάγγιος. Ὁ Σομαυέρας ἐθησαύρισε καὶ τὰ δύο, καὶ περιπλέον ἐκατάλαβε καὶ τὴν χρῆσιν, φέρων μόνας ἀποφατικὰς φράσεις « Δέν μαρμάζει, Δέν ἐμάρμαξε » διότι καὶ τῶντι οὔτω συνειθίζεται μὲ τὴν ἄρνησιν συνωδευμένον πάντοτε, ὡς καὶ τῶν Γάλλων τὸ bouger, ἀρνητικῶς ὡσεπιπολὺ λεγόμενον.

Ἡ λέξις Μαρμάζω ἢ Μαρμάσσω, οὔτ' εἰς τοὺς Ἕλ-

ληνας συγγραφείς, οὐτ' εἰς τὰ Ἑλληνικά λεξικά ἐφάνη ὀλίγη. Δὲν εἶν' ὁμως ὀλιγώτερον Ἑλληνικὴ τοῦ συγγενοῦς αὐτῆς **Μαρμαίρω**. Τοῦτο ἐσήμαινε καταρχὰς ὅ,τι σημαίνει τὸ **Μαρμάζω**, ἤγουν σείομαι, σαλεύομαι, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὸ παράγωγον αὐτοῦ **Μαρμαρυγή**. « **Μαρμαρυγαί** (λέγει ὁ » **Ἡσύχιος**), αἱ συνεχεῖς τῶν ποδῶν κινήσεις, ἢ λαμπηδόνες. » Ἐπειτα ἐπεριωρίσθη νὰ σημαίνῃ μόνον τὴν τρομώδη κίνησιν ἢ δόνησιν (**branle, oscillation**) τοῦ φωτὸς τοῦ λύχνου, τῆς λαμπάδος, τῶν ἄστρων, καὶ ἀπλῶς παντὸς φωτεινοῦ σώματος. « **Μαρμαίρει**, λάμπει, καταυγάζει » λέγει ὁ **Φώτιος**. ὅθεν καὶ τὸ πάλαι καὶ σήμερον ὀνομαζόμενον **Μάρμαρον** (**Marbre**), διὰ τὴν ἐξαιρέτον αὐτοῦ λαμπρότητα. Ἀναιρεῖ πᾶσαν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς γνησιότητος τοῦ **Μαρμάσσω** καὶ τὸ **Μάρμαξ**, κύριον ὄνομα (εἰς τὸν **Παυσαν.** VI, 21, § 6), τὸ ὁποῖον ὑποθέτει μέλλοντα **Μαρμάξω**, καὶ παρακείμενον **Μεμάρμαξαι**, κατὰ τὰ πρότερον (**Ἄτακτ.** I, σελ. 165) σημειωθέντα. Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι ἔσωσεν ἡ κοινὴ γλῶσσα παλαιὰν λέξιν (τὸ **Μαρμάζω** ἢ **Μαρμάσσω**), τὴν ὁποῖαν πιθανώτατον ὅτι ἠθέλαμεν ἀπαντήσῃν καὶ εἰς τοὺς παλαιούς, ἂν ὁ χρόνος ὅσων μᾶς ἀφῆκε συγγραμμάτων δὲν ἠφάνιζεν ἀσυγκρίτως πλειότερα.

ΜΑΡΜΑΡΟΝ. Ζ. **Μαρμάζω.**

ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ, ὁ θάνατος ἢ τὰ βασανιστήρια, τὰ ὁποῖα ὑπομένει τις ὑπὲρ τῆς θρησκείας του. Ἰπέφερε τὸ μαρτύριον, ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον. 2) μεταφ. πᾶν εἶδος θλίψεως καὶ βασάνου σωματικῆς ἢ ψυχικῆς. Ὅλην τὴν νύκτα ὑπέφερα τὸ μαρτύριον. Ὁ ἔρωτας ἔχει πολλὰ μαρτύρια.

ΜΑΣΓΙΤΗΝ (ἀντὶ τοῦ **Μασγίτιον**). Ὁ ποιητὴς τοῦ **TM**,

Ἐξολοθρεύσω πρότερον τὰ τείχη τῆς σεραιίας,
 Καὶ τὸν ΛΑΟΝ ἐξέρψωμε εἰς τὸ κοσμίδην,
 Καὶ τὴν σοφίαν αὐθις δὲ μασγίτην γὰ τὴν ποίσω.

Λέγεται **Μασγίδιον** καὶ **Μετσίτιον** (*mosquée*), δύο λέξεις (σημειωμένοι καὶ εἰς τὸν *Δουκάγγιον*), καὶ πλασμένοι, ὡς καὶ τὸ Γαλλικὸν *mosquée*, ἀπὸ τὸ Ἀραβικὸν *Μεσγέδ*. Μὲ τὸν δεύτερον σίχον τὸν κολοβὸν τί νοεῖ ὁ βάρβαρος ποιητὴς δὲν εἶναι εὐκολονόητον. Ἄν ἐγράφετο οὕτως,

Καὶ τὸν ΝΑΟΝ ἐξέρψωμαι [ἕως] εἰς τὸ κοσμίδην,

Ναὸς ἤθελ' εἶσαι ὁ Ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας, ὡς πισοῦται καὶ ἀπὸ τὸν τελευταῖον στίχον, τὸ δὲ *Ἐξέρψομαι*, κατὰ συγκοπὴν βάρβαρον, ἀντὶ τοῦ *Ἐξερεΐψομαι* (ἀπὸ τὸ *Ἐξερεΐπω démolir*). Κοσμίδια ὠνόμαζαν οἱ Γραικορωμαῖοι τὰ ἄνω τῆς στέγης ἐξέχοντα μέρη, τὰ ἀρχαιότερον λεγόμενα *Γεῖσα*.

Στεραιίας (γρ. *Στερεᾶς*, ἢ διὰ τὸν ῥυθμὸν, *Στερέας*). *Στερεᾶν* λέγομεν ἑλλειπτικῶς, ὡς οἱ παλαιοὶ *Ξηράν*, τὴν γῆν, εἰς διαάκρισιν τῆς θαλάσσης, οἷον Ἐστερεᾶς (χυθ. *Στεριᾶς*) ἤλθες; (*es-tu venu par terre?*) με δευτέραν ἑλλειψιν, τῆς προθέσεως. Λέγομεν ἔτι καὶ Ἐξηρᾶς ἤλθες; χωρὶς τὴν δευτέραν ἑλλειψιν.

ΜΑΣΤΑΡΙΟΝ, ἐλέγετο καὶ **Μασθίον** (Ἰδ. *Δουκάγγ.* λέξ. *Χαλαία* σελ. 1725) ἢ χυθαίως λεγομένη *Κάνουλα* (*can-nelle, canule, robinet*). Ὠνομάσθη καθ' ὁμοιότητα τοῦ *Μαστοῦ* ἢ *Μασθοῦ* (*Mamelle*), ὡς καὶ τὸ συνώνυμον *Ῥογίον* ἢ *Ῥωγίον*, ἀπὸ τοῦ *Μαστοῦ* τὴν *Ῥῶγα* (*mamelon*). 2) Τὰ λοιπὰ σημαινόμενα ἐσημειώθησαν πρότερον (*Ἄτακτ. I*, σελ. 216 καὶ 251).

ΜΑΥΛΙΖΩ. Ζ. Ανέλυτη.

ΜΑΧΕΥΓΩ ἢ Μαχεύω (Ἕλλην. Ἐνέχυρον τίθημι, ἢ δίδωμι). ΣΦ,

Ὅταν δὲν ἔχει ὁ ζαριστής, τὰ ροῦχά του μαχεύγει,
Καὶ παίζει τα καὶ χριόνεται, καὶ ἀπὸ τὴν χῶραν φεύγει.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτός,

Ἐχασαν τὰ δηνάριά των, ροῦχά των ἐμαχεύσαν,
Καὶ ἀπὸ τὰ ζάρια ἐγέρθησαν ἔρημοι καὶ μισεύσαν.

Γράφεται καὶ τετρασυλλάβως, Ἄμαχεύω, ὡς πάλιν ὁ αὐτός,

Καὶ ὡς που χάνει ἄτυχος πλεότερα πεισματόνει,
Καὶ ἂν ἀμαχεύσει καὶ ροῦχά του, ποτὲ δὲν τὰ γλυτόνει.

Δὲν πλεονάζει τὸ $\bar{\alpha}$ εἰς τὸ Ἄμαχεύω, (mettre en gage), ἀλλ' ἔπαθεν ἀφαίρεσιν εἰς τὸ Μαχεύω. Τὸ ὄνομα εἶναι Ἄμάχιον, (gage, nantissement), Ἕλλ. Ἐνέχυρον (Ζ. Ἄμάχιον), τὸ ὁποῖον καὶ βαρβαροτουρκιστὶ ὀνομάζουσι πολλοὶ Ἄμανέτιον. Τοῦτο κατὰ λέξιν σημαίνει Πίστωμα, ἐπειδὴ παράγεται ἀπὸ τὴν αὐτὴν πηγὴν, ὅθεν καὶ τὸ εἰσαχθὲν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν διάλεκτον ἑβραϊκὸν Ἄμην (אִמֵּן) « Ἄμην, πεπιστωμένως, ἀληθῶς » λέγει ὁ Σουίδα.

Ζαριστής σημαίνει, τὸν φιλοπαίκτην (joueur), καὶ κατεξάριετον τὸν παίζοντα μὲ ζάρια (dés), τὸν κυβευτὴν.

Χριόνεται ἢ μάλλον Χρειόνεται, (s'endetter) ἤγουν, δανείζεται, ὑποβάλλεται εἰς χρέη.

ΜΑΧΟΜΑΙ (se battre). Ζ. Πέρπυρα.

ΜΕ, κατὰ ἀποκοπὴν τῆς παλαιᾶς προθέσεως, Μετὰ (avec). Τὴν συντάσσομεν μὲ αἰτιατικὴν, ὡς καὶ οἱ Γραικορωμαῖοι. Ὀλίγα παραδείγματα εὔρηκα μὲ γενικὴν, οἶον, ΘΚ,

Καὶ τοῦτο ἐνὶ φανερόν μὲ πάσης ἀκριθείας.

Καὶ Θ Ρ ,

Τότε Αὐθέντης ὄρισεν ὁ Μέγας Γαρδυνάλης,
Νὰ κτίσουν κεῖνα τὰ στενά με συντομίας μεγάλης·

Σήμερον λέγομεν Μ ἐ πᾶσαν ἀκρίβειαν, καὶ Μ ἐ συν-
τομίαν μεγάλην.

Γαρδυνάλης. Σήμερον λέγεται, Καρδινάλιος ἢ
Καρδινάλις (Cardinal). Ὅτε ὁ Ποιητὴς οὗτος ἐβρήκει
τὸ συμβάν (κατὰ τὸ 1498 ἔτος) εἰς τὴν πατρίδα του Ρόδου
θανατικόν, ἡ νῆσος ἐκρατεῖτο ἀκόμη ἀπὸ τοὺς μεταδάντας
ἔπειτα εἰς Μάλταν Ἰπέας· ὅθεν φανερόν ὅτι νοεῖ Καρδινάλιον
(τῆς Δυτικῆς ἐκκλησίας) τοῦ Πάπα τοποτηρητῆν, ἢ τὸν Ἐπί-
σκοπον τῆς νήσου.

ΜΕ, ἐγκλιτικὴ ἀντωνυμία. Πολλάκις τὴν μεταχειρίζονται
κατὰ πλεονασμὸν, ἢ χαριστικὴν σημασίαν, ὡς οἱ παλαιοὶ τὸ
Μοι, καὶ ἡμεῖς σήμερον τὸ Μοῦ· οἶον Θ Ρ ,

Καὶ ἂν φήσης καὶ κανένα δύο, θλίψεις ΜΕ τοὺς χαρίζης,
Καὶ κεῖ ποῦ θέλει σε φανεῖ, ὅλους ΜΕ τοὺς θερίζης
Ἀνασπαστοκλονόριζους ἀπὸ τὴν γῆν χορίζης.

ΜΕΓΆΛΟΣ, Μέγας. Μεγάλος ἄνθρωπος ὀνομάζεται
πολλάκις καταχρηστικῶς ὁ πλούσιος, ἢ ἀξιωματικός. Οὕτως οἱ
Ἐβδομήκοντα (Δ. Βασιλ. δ', 8), Μεγάλην γυναῖκα ὀνομά-
ζουν, τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐφίλευσε τὸν Ἐλισσαιὲ εἰς Σωμάν,
μεταφράσαντες κατὰ λέξιν τὸ ἑβραϊκὸν **הַיְתָה נָשָׁא** (Ἡσσά
γεδολά) Γυνὴ μεγάλη, ἤγουν Ἀρχόντισσα, καθὼς
λέγουν τὴν σήμερον (Ζ. Μικρός).

Τοῦ Μέγας ἡ σημασία αὐξάνεται προσέτι με τὴν προσ-
θήκην τοῦ Πολύς· Μέγας καὶ πολὺς, ἤγουν ἄνθρωπος

πολλῆς καὶ μεγάλης ἐξουσίας, δυνάμεως, φήμης κ. τ. λ. Ἡ φράσις εἶναι ἑλληνική (Ἀριστοφάν. Ὀρν. 488),

Οὕτω δ' ἴσχυσέ τε, καὶ μέγας ἦν τότε καὶ πολὺς——

Μεγάλα λόγια, λόγια ὑπερήφανα, ὑπέρογκα. Ὄθεν λέγομεν εἰς τὸν ὑπερηφάνως λαλοῦντα, Μή λαλῆς, ἢ Μὴν ὀμιλῆς μεγάλα (ἐλλειπτικῶς τοῦ Λόγια), θελοντες νὰ τὸν λυτρώσωμεν ἀπὸ τὴν κατὰ τῶν μεγαλαύχων ὀργὴν τοῦ θεοῦ. Παρόμοια εἰς τὸν Σοφοκλέα (Αἴ. Μαστιγ. 384), ὅταν ὁ Αἴας ὀργιζόμενος, μὲ ἐπιθυμίαν ἐκδικήσεως, κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως, λέγη,

Ἴδοιμι δὴ νιν, καίπερ ὦδ' ἀτώμενος,

Εἶθε τὸν ἔβλεπα παρόντα, ἂν καὶ εὐρίσκωμαι εἰς τόσον ἀθλίαν κατάστασιν! ὁ χορὸς, χωρὶς νὰ προσμείνη τὸ τέλος τοῦ λόγου, φωνάζει πρὸς αὐτὸν,

Μηδὲν μέγ' εἶπης· οὐχ ὄρας ἴν' εἶ κακοῦ;

Πρόσεχε μὴν ἐκβάλης ἀπὸ τὸ στόμα σου μεγάλα λόγια· ἴδεν βλέπεις εἰς πόσῃν δυστυχίαν εὐρίσκεσαι; Οὕτω καὶ εἰς τὸν Ἀριστοφάνην (Βατρ. 835), ὅταν ὁ Εὐριπίδης καυχᾶται κατὰ τοῦ Αἰσχύλου, ὁ Διόνυσος τὸν λέγει,

ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, μὴ μεγάλα λίαν λέγε,

ὦ θαυμάσιε Εὐριπίδη, ἄφες τὰ πολλὰ μεγάλα λόγια.

ΜΕΓΆΛΩΣ, ἐπίρρ. (grandement, beaucoup).

Z. Νά.

ΜΈΛΕΙ, ῥῆμ. ἀπρόσ. κόπτει, φροντὶς εἶναι. Μὲ μέλει, Δὲν μὲ μέλει, Δὲν μὲ μέλει τίποτε, Ὀλίγον μὲ μέλει, Τί σε μέλει; Μή σε μέλη· καὶ ταυτοσήμως, Μή σε κόπτη, ἦγουν μὴ σε βασανίξῃ ἢ περὶ τούτου φροντὶς (Z.

Κόπτω). Εύρίσκεται συχνά εἰς τὸν Ἄριστοφάνην, « Οὐδέν μοι » μέλει » (Βατρ. 655), « Μὴ μελέτω σοι μηδέν » (Πλ. 208). Καὶ διὰ τοῦ προσωπ. προσακτ. ῥήματος Ἄ μ ἐλεῖ (ἀπὸ τὸ ἐκ τοῦ Μ ἐλεῖ τούτου σύνθετον Ἄ με λῶ), τοῦ ὁποῦ πολλά παραδείγματα ἐσημειώθησαν εἰς τοὺς Βίους τοῦ Πλουτάρχου (Μέρ. Δ', σελ. 371-372).

ΜΕΛΙΤΕΡΙΔΙ. Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Τ στοιχείου.

ΜΕΜΠΟΣΕΣ. Ζ. Ῥήμα.

ΜΕΜΦΩ, ἀντὶ τοῦ Μ ἐμφομαι. Ζ. Λολός.

ΜΕΝ. σύνδ. συμπλ. Ζ. Λογοτρωδῶ.

ΜΕΡΑ. Ζ. Ἡμέρα.

ΜΕΡΙΔΙΚὸΝ, ἢ Μερικικὸν, ἔλεγαν τετρασυλλάβως· σήμερον κατὰ συκοπὴν Μερτικὸν, καὶ συνηθέστερον Μερδικόν.

ΜΕΡΙΜΝΑ, φροντίς, μελέτη. Ζ. Ἐννοια.

ΜΕΡΙΜΝῶ, φροντίζω, μελετῶ (avoir cure). Ζ. Ἦν.

ΜΕΡΜΗΓΚΟΒΌΤΑΝΟΝ. Ζ. Ἐλμιγγοβότανον.

ΜΕΡΤΙΚὸΝ ἢ Μερδικόν. Ζ. Μερικικόν.

ΜΕΣΑ. Ζ. Ῥάσσω.

ΜΕΣΆΖΟΝΤΕΣ ὠνομάζοντο οἱ ἀξιωματικοὶ ὑπουργοὶ (ministres) τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ Μέγας μεσάζων (premier ministre) ὁ προηγούμενος αὐτῶν. Ἴδε Δουκάγγ. σελ. 910.

ΜΕΣΪΤΗΣ (médiateur) λέγεται, ὅστις μεσολαβεῖ μεταξὺ δύο, νὰ τοὺς συμφωνήσῃ· ἐὰν ἀγορασοῦ καὶ πωλητοῦ, φυλάσσει τὸνομα Μ ε σ ί τ η ς (courtier)· ἐὰν δύο ἐθνῶν ἢ ἡγεμόνων, πραγματευόμενος εἰρήνην ἢ συμμαχίαν, πάλιν Μ ε σ ί τ η ς (négociateur)· ἐὰν δύο ιδιωτῶν ἐχθρῶν, νὰ τοὺς φιλιώσῃ, Φ ι λ ι ω τ ῆ ς ἢ Δ ι α λ λ ά κ τ η ς (conciliateur)· ἐὰν ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, νὰ τοὺς ἐνώσῃ εἰς γάμον νόμιμον, Π ρ ο ξ ε ν η ·

τῆς (ὄνομα ἐναντίας σημασίας, εἰς τοὺς Γάλλους)· ἂν ὁ γάμος ἦναι ἄνομος, **Ματροπὸς** (*entremetteur, proxénète*), ὁ χυδαῖσι **Ρουφιάνος**, ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν (*ruffiano*).

ΜΕΣΤΟΝΩ, ἀμεταβατ. ὠριμάζω (*mûrir*), ἀπὸ τὸ **Μεσὸς** (*mûr*), τοῦ ὁποῖου τὸ ἐναντίον εἶναι **Ἄμεσος**, ἄγουρος (*vert*). Λέγεται καὶ διὰ τοὺς σιτηροὺς καρποὺς καὶ διὰ τὰ ὄσπρια, οἷον **Τὰ σιτάρια**, τὰ **κοκκία**, τὰ **ἐρεβίνθια** δὲν ἐμέσωσαν ἀκόμη, τὸ ὁποῖον κυρίως σημαίνει δὲν ἐγεμίσθησαν· διότι τῶν ἀγούρων τὸ περικάρπιον εἶναι κενόν, ὡς ἐξεναντίας τῶν ὠρίμων γέμει καρπὸν καὶ φουσκώνει. Οἱ **Ἐβδομήκοντα** (Γενεσ. μά, 7) τὰ ὠνόμασαν **Πλήρη**, « **Τοὺς** » **ἐπτὰ σάχχας** τοὺς ἐκλεκτοὺς καὶ τοὺς πλήρεις » ἤγουν **μεσούς**· ὡς ὁ **Αἰλιανὸς** τὰ **ἄγουρα** (*Περί ζ. ἰδιότ. X, 16*), **Κενά**, « **Εἰσπηδήσασαι** [αἱ ὕες εἰς τὰ λήϊα] **πολλάκις** τοὺς μὲν » **ΚΕΝΟΥΣ** τῶν **σαχύων** καὶ οὐδέπω ὠραίους κατακλῶσι, τοὺς » δὲ **ἐξορύττουσι**· » ὅπου ματαίως τινὲς ἀπὸ τοὺς κριτικούς ἐσυμβούλευαν νὰ μεταβαλθῇ ἡ γραφή εἰς τὸ **ΚΑΙΝΟΥΣ**, καὶ ἄλλοι εἰς τὸ **ΚΟΚΚΟΥΣ**.

Ὁ **Δουκάγγιος** δὲν ἐγνώρισε τὸ **σερητικὸν Ἄμεσος**, λεγόμενον καὶ **Ἀμέσωτος**, ὡς τὸ ἐναντίον, **Μεστὸς** καὶ **Μεστωμένος**.

ΜΕΤΑ, πρόθ. Τὴν ἐσύντασσαν μὲ ἀίτιατικὴν, εἰς σημασίαν τῆς μὲ γενικὴν παλαιᾶς συντάξεως, λέγοντες, **Μετ' ἐκείνους**, ἀντὶ τοῦ **Μετ' ἐκείνων**· οἷον ὁ ποιητὴς **ΒΧ**,

Τὸν πῖσκοπον ἐκάλεσε μετὰ τοὺς κληρικούς του.

Ἴδε καὶ ἄλλο παράδειγμα τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν λέξιν **Ἐντάμα**, (σελ. 124). Λέγει καὶ ἄλλος ποιητὴς **ΘΚ**,

Κ' εἰς τὴν Προβέντζα σρέφομαι, καὶ συνθρηνῶ μετὰ τους,

ἀντί τοῦ Μετά των, ἤγουν μετ' αὐτῶν. Καί τρίτος ἄλλος
ΑΚ,

Υἱέ μου ἂν ἔχης συντυχίαν, ὑπόθεσιν τῆς κρίσεως
Μετά πτωχὸν καὶ ταπεινὸν, μηδὲν τὸν ἀδικήσης.

Τὴν συντάσσουν ὁμοῦς πολλάκις καὶ μὲ γενικὴν, οἶον, ΒΧ,

Μετά συγκλήτου καὶ λαοῦ βασιλεὺς κατεσάθη.

Ζ. καὶ Κλησουρότοπος, καὶ Κοιλυμουντρῶ.

Προβέντζαν ὀνομάζει ὁ ΘΚ, περιεκτικῶς, τὰς ἐπαρχίας
τῆς Γραικορωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ἀπὸ τὸ Λατινικὸν Pro-
vincia (province).

ΜΕΤΑΓΝΩΘΩ (se repentir). Ζ. Γνώθω.

ΜΕΤΑΞΙΝ. Μετάξιον, οὐδέτ. (soie). Ζ. Ὀχρά. Τὴν ὠνό-
μαζαν καὶ Μέταξον, καὶ Δηλυκ. Μέταξαν. « Σῆρες,
» ζῶανήθοντα Μέταξαν κ. τ. λ. » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Ὁ Δου-
κάγγιος (σελ. 918) φέρει τὸ πληθ. οὐδέτ. Μετάξια, ἀπὸ
Γλωσσαρίου κολοβὴν γραφὴν, τὴν ὁποίαν ἀφήκεν ἀδιόρθωτον,
ταύτην, « Ἐνδεσμα ΣΗΝΙΟΥ, εἶπουν τὰ ἐνδεδεμένα ἀλλήλοις καγ-
» κελωδῶς, Εἶτοι ΧΙΩ... » Γράφε ΣΧΟΙΝΙΟΥ, καὶ ἦτοι
ΧΙΩΔΩΣ, ἢ ΧΙΑΣΤΩΣ. Τὸ καγκελλωδῶς καὶ χιασῶς (ἤγουν
εἰς σχῆμα τοῦ χ σοιχείου), εἶναι τὸ ἀπὸ τοὺς Γάλλους λεγό-
μενον en sautoir. Μετά τοῦτο ἀκολούθως ὁ Δουκάγγιος,
ἀπατηθεὶς ἀπ' ἄλλην κακὴν γραφὴν, ΜΕΤΑΞΙΜΑΤΑ, ἀντί
τοῦ ΜΕ ΤΑΞΙΜΑΤΑ (avec des promesses), ἐπλασεν
οὐδέτερον ἀνύπαρκτον ὄνομα, τὸ Μετάξιμα.

ΜΕΤΟΧΑΪ ἀρσενικαί, σημαίνουσαι καὶ τὰ τρία γένη. Ζ.
Πλαντάζω.

ΜΕΤΡΟΣ, συνειθίζεται καὶ σήμερον ἀντί τοῦ Μέτρον (mesu-
re), ὡς λέγομεν καὶ Οὔρος τὸ Οὔρον (urine). Ζ. Καμπανισός.

ΜΗ (ne). Ἀπαντᾶται πολλάκις, χωρὶς τὸ ὁποῖον προσ-

θέτομεν σήμερον $\bar{\nu}$ ὡς ἐφελκυστικὸν (Μῆν), ὅταν ἡ ἀκόλουθος λέξις ἀρχίζῃ ἀπὸ φωνῆεν. Ζ. Ἐγρήγορα, καὶ Μαίνομαι. Τὸ προσθέτου ὁμῶς καὶ ὅπου δὲν εἶναι χρεία ἐφελκυσμοῦ, οἶον ΘΚ,

Μῆν τοὺς ἀφήσετε λοιπὸν ζῆν πόλιν νὰ σταθοῦσιν.

Κάποτε δὲ καὶ τὸ συναιροῦν μὲ τὴν ἀκόλουθον λέξιν, οἶον, ΘΚ,

Ω βασιλεῦ καὶ νάχες ζῆν, καὶ ΜΗΧΕΣ ἀποθάνειν !

(ἀντὶ τοῦ ΜΗ ΕΪΧΕΣ)· ἡ τοῦ ἐκθλίβουν τὸ η , οἶον ΡΧ,

Εἶθε νὰ μ' εἶχα σε ἰδῆ, νὰ μ' εἶχα σε γνωρίση !

ΜΗ ΝΑ΄. Ζ. Κεφαλώνω.

ΜΗΔΕΝ, ἀντὶ τοῦ Μῆ (καθῶς Οὐδέν, ἀντὶ τοῦ Οὐ). Ζ. Γεννημένος, καὶ Μετὰ (σελ. 245).

ΜΗΔΕΤΙΠΟΤΕΝΙΟΣ, ἡ *Οὐδετιποτένιος, ἤγουν οὐτιδανός, ἀχρεῖος. Ὁ Σοφοκλῆς (Αἶαντ. μαστιγ. ΙΙΙ Ι), λέγει,

Οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὔνεκ' ἐσρατεύσατο
Γυναικός· —————
————— οὐ γάρ ἠξίου τοὺς μηθένας,

Ὅχι! δὲν ἦλθεν εἰς τὸν πόλεμον διὰ σέ, ἢ διὰ τὴν γυναῖκά σου· διότι δὲν ἔκρινεν ἀξίους τόσης χάριτος ἀνθρώπους μηδετιποτένιους κατὰ σέ. Καὶ πάλιν (Ἀντιγ. 182),

Καὶ μείζον' ὅσις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πάτρας
Φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω,

ἤγουν, Κρίνω οὐδαμινὸν ἀνθρωπον, τὸν ἀγαπῶντα ἄλλο τι πλεον τῆς πατρίδος του. Δύναται νὰ ἐξηγηθῇ καὶ, Δέν τον ψηφῶ τίποτε.

Ἐπρεπε, διὰ νὰ φυλαχθῇ ἡ ἀναλογία, νὰ γράφεται Μηδετι-

ποτινός και Ουδέτιποτινός, καθὼς ἔλεγαν οἱ παλαιοὶ Οὐδαμινός και Μηθαμινός, ἀπὸ τὸ Οὐδαμῆ και Μηθαμῆ. Ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον ταράσσει ἴσως τὴν ἀκοήν. Ζ. Ἄνθρωπος.

ΜΗΤΡΙΑΪΩ (ἀπὸ τὸ Μετριάζω τῶν παλαιῶν), οἶον ΘΡ,

Και κάπου ζόρικ κοσμικὴν ἤκουσα και ὁμοιάζη,
Εἰς τέτιαν νὰν ὑπόληψιν, και ἄκου, δὲν μητριάζη.

Τὸ Τέτιαν νὰν δὲν σημαίνει τίποτε, ἂν δὲν τὸ κάμης βαρβαρώτερον, γράφων μονολεξεί, Τετιανὰν, δηλαδὴ Τοιαύτην. Ἰσως ἦτο και Τέτια τινὰν, ἤγουν Τοιαύτην τινά.

Τὸ Μητριάζω ὁ Δουκάγγιος και ὁ Σομαυέρας τὸ γράφουν μὲ δίφθογγον, Μειτριάζω, και τὸ ἐρμηνεύουν καλά. Σημαίνει τὸ Εἰρωνεύομαι παίζω, ἀστειεύομαι (plaisanter). Ἐξηγήθη ἀλλοῦ (Προδρ. Ἑλλ. βιβλ. σελ. ρκβ', και Ἰσοκράτ. τόμ. 2, σελ. 112), πῶς τὸ Μετριάζω ἀπὸ τὴν παλαιάν του σημασίαν (se^e modérer) κατήντησε νὰ σημαίνῃ τὸ ἀστειεύομαι.

ΜΙΑ (une). Εἰς μίαν (ἔλλειπτ. τοῦ Στιγμῆν), ἀντὶ τοῦ εὐθύς (à l'instant, sur l'heure) οἶον ΒΧ,

Ἦλθεν εἰς μίαν ὁ Βέλθανδρος, κατέμπροσθεν ἐςάθη.

Εὐρίσκεται δὲ πολλάκις και βαρβάρως οὕτως, Εἰς μίον, οἶον ΘΡ,

Εἶπα και ἀποκρίθηκα τὸν λογισμόν μου εἰς μίον,
Ὅτι θωρῶ κ' ἐγέρασα, και δὲν μπορῶ παρδίο.

Ἔτι δὲ βαρβαρώτερον Ἰσμίο και Σμίο (Δουκάγγ. σελ. 522 και 1404). Ζ. Ψυχῆ, και Ὡρα.

Κατέμπροσθεν. (devant, en face.)

Τὸ Παρδίο εἶναι βάρβαρος και βλάσφημος ὄρκος ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν per dio, ἢ τὸ Γαλλικὸν par dieu.

ΜΙΚΡΟΣ. Λέγομεν, Μικροὶ μεγάλοι (χωρὶς συνδ.)
petits et grands, οἶον ΒΧ ,

Τὸ πούπολον ἐχάρηκεν ὅλοι μικροὶ μεγάλοι.

Z. καὶ Ἡν.

Λέγομεν ἀκόμη Ἄ πὸ μικροῦ ἕως μεγάλου, ὡς εὐρίσκεται καὶ εἰς τοὺς Ἐβδομήκοντα (Γεν. ιθ', ιι).

Τὸ Πούπολον εἶν' ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν popolo, σημαῖνον τὸν λαὸν (peuple).

ΜΙΞΙΣ. Συνηθέσερον εἶναι τὸ Συνουσία (coit) Z.
Πρέπω.

ΜΙΣΕΥΜΑ (départ). Z. Καρδιοφλόγησις.

ΜΙΣΕΪΩ (s'en aller, partir), οἶον ΣΣ ,

Σφικτοκλειδόνουν τον καλά, δείχνουσι μανισμένοι

Μισεύουν καὶ διαβαίνουν, καὶ ὑπᾶν εἰς τοὺς ἀνέμους.

(Z. Ἐκ, καὶ Μαχεύγω). Τὸ Δείχνουν μανισμένοι, σημαίνει Καμόνονται ἢ κάμνουν, ἢ προσποιοῦνται τοὺς μανισμένους (ils font les fâchés, ils font semblant d'être fâchés) οἱ δεσμοφύλακες· διότι περὶ τῶν δεσμοφυλάκων (geoliers) εἶν' ὁ λόγος ἐδῶ.

Σφικτοκλειδώνω, κλειδώνω σφικτᾶ, φυλακίζω εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴν ἔχη πῶς νὰ φύγη ὁ φυλακισμένος (resserrer).

ΜΙΣΘΑΡΓΟΣ, ὁ μὲ μισθὸν ἐργαζόμενος. Ἡ λέξις εἶναι τῶν Κυπρίων. Ἄν καὶ ἡ ἔτυμολογία της (ἀπὸ τὸ Ἐργάζομαι) ἦναι πιθανωτάτη, ἐνδέχεται ὅμως νὰ ἐφθάρη ἀπὸ τὸ Μίσθαρος, εὐρισκόμενον ὄχι μόνον εἰς τοὺς παλαιούς (σύνθ. ἀπὸ τὸ Ὀμηρικὸν Μισθὸν ἄρνησθαι) ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς Γραικορωμαίους συγγραφεῖς ἢ ποιητὰς, οἶον,

Τὸν μίσθαρνον τοῦ Κηπουροῦ τοῦτον ἘΠΟΥΣΚΑΛΙΖΕΙ.

Οὕτω γράφει τὸν στίχον τοῦτον ὁ Δουκάγγιος (λέξ. Πυ-

σκαλίζειν). Ἐξηγεῖ δὲ τὴν λέξιν Πυσκαλίζω ἢ Πουσκαλίζω, μὲ παράδειγμα Γραικοβάρβαρον « Μαζόννει, συγκροτεῖ ΠΥΣΚΑΛΙΖΕΙ, » ἔπειτα τὴν προσαρμόζει καὶ εἰς τὸν στίχον, ὡς νὰ ἐσήμαινε τὸ αὐτό. Ἄλλ' εἰς μὲν τὸ παράδειγμα γράφε ΠΡΟΣΚΑΛΙΖΕΙ, ἤγουν προσκαλεῖ, συνώνυμον τοῦ μαζόννει, συγκροτεῖ· εἰς δὲ τὸν στίχον πρέπει νὰ διαιρεθῇ ἡ λέξις εἰς δύο ὍΠΟΥ ΣΚΑΛΙΖΕΙ, ἤγουν τοῦ Κηπουροῦ τὸν ἐργάτην, ὅστις σκαλίζει (sarcler) τὴν γῆν. Ἄλλου (λεξ. Ὑποταργάτης) ὁ αὐτὸς Δουκάγγιος ὀνομάζει τὸν μίσθαρνον τοῦτον, Μυστραγὸν, φέρων μαρτυρίαν τὴν μακρὰν ταύτην ῥῆσιν, « Υἱέ μου, ἀνέχεις » ΜΥΣΤΡΑΓὸν, εἴτε ὑποταργάτην, καὶ ΣΥΝΤΑΓΙΣ τοῦ τίποτε, βλέπε μὴ τὸν ΚΟΓΠΩΣΗΣ τὸ χάρισμα τὴν ῥόγαν του, « καὶ τὴν φιλοτιμίαν του, καὶ ἔχεις κρίμαν ἐκ Θεοῦ, καὶ » ΦΛΑΣΜΙΑΝ μεγάλην. » Παρατρέχω τὴν Λατινικὴν μετάφρασιν τῆς ῥήσεως, ὁλότελα μακρυσμένην ἀπὸ τὸ κείμενον τοῦ φερομένου εἰς μαρτυρίαν συγγραφέως, ἢ μᾶλλον παιητοῦ· διότι ἀντιγράφων ὁ Δουκάγγιος ποιητὴν, ἐνόμισεν, ὅτι ἀντέγραφε πεζογράφον, μ' ὅλον ὅτι εἰς ἄλλο μέρος (App. pag. 138), ἐσημείωσεν ὀρθῶς τὸν πρῶτον μόνον στίχον. Γράφε λοιπόν,

Υἱέ μου, ἀν ἔχης ΜΙΣΘΑΡΓΟΝ, εἴτε ὑποταργάτην,
Καὶ ΣΥΝΣΑΓΗΣ τὸν τίποτε, βλέπε μὴ τὸν ΚΟΜΠΩΣΗΣ
Τὸ χάρισμα, τὴν ῥόγαν του καὶ τὴν φιλοτιμίαν του·
Καὶ ἔχης κρίμαν ἐκ Θεοῦ καὶ ΒΛΑΣΦΗΜΙΑΝ μεγάλην.

Τὸ Ὑποταργάτην τοῦ πρώτου στίχου ἔπρεπε νὰ ᾖναι Ὑποεργάτην, ἢ Ὑπεργάτην, ἢ καὶ Ὑπαργάτην, ἤγουν ὑπουργόν. Ἐπὶ ἄλλα τίς δύναται νὰ κρίνη τί τὸ πρέπον, καὶ τί τὸ ἀπρεπές, εἰς τοιαῦτα δυσπρεπῆ ποιήματα; Ἄξιός κ' εἶναι ὁ ποιητὴς διὰ τοῦτο, ὅτι οἱ στίχοι του διδάσκουν δικαιοσύνην, ὡς τὴν ἐδίδασκεν ὁ Μωϋσῆς, « Οὐ μὴ κοιμηθήσεται

» ὁ μισθὸς τοῦ μισθωτοῦ σου παρά σοί ἕως πρωῒ » (Λευϊτικ. 19', 13).

ΜΙΣΟΣ, οἶον ΒΧ,

Ἐπαρε μίσος ἐξ ἡμῶν, τοῦτο σχολούμεσέ το
 Απλώνει πέρνει τὸ φαγὴν ἐκ τοῦ Ῥηγὸς τὰς χεῖρας.

Ἐλεγαν Μίσος καὶ Μίσον ἀπὸ τὸ Λατινικὸν Missus, μετα-
 οχὴν τοῦ Mitto ῥήματος, τοῦ σημαίνοντος τὸ Τίθημι, ὅθεν τὸ
 Mettre τῶν Γάλλων, καὶ τὸ Mets, τὸ σημαῖνον τὸ φαγίον τὸ
 τιθέμενον εἰς τὴν τράπεζαν, Ἑλληνιστί τὴν Παράθεσιν
 (service). Ἴδε τὰ προσημειωθέντα (Ἄτακτ. τόμ. I, σελ.
 120 - 121).

Ἐδῶ ὁ ποιητὴς μεταχειρίζεται τὸ Μίσος εἰς σημασίαν μέρους
 τινὸς (une portion) ἀπὸ τὸ παραθεμένον εἰς τὴν τράπεζαν, τὸ
 ὁποῖον ὁ ῥήγας, ἤγουν ὁ βασιλεὺς (ἀπὸ τὸ Λατιν. Rex. Γαλλ.
 roi) συγχωρεῖ εἰς τὸν παρόντα νὰ ἐπάρη.

Σημειώσιμον εἶναι τὸ Σχολοῦμένσέ το, καὶ διὰ τὴν
 μετάδασιν καὶ διὰ τὴν σημασίαν, ἀντὶ τοῦ Σὲ τὸ συγχωροῦμεν,
 σὲ δίδομεν τὴν ἄδειαν.

Σχολάζω (ὄχι Σχολέω ἢ Σχολῶ) ἔλεγαν ἀμετα-
 βάτως οἱ παλαιοὶ εἰς σημασίαν τοῦ συνειθισμένου ὁμοίως
 ἀμεταβάτου, Εὐκαιρῶ (avoir le loisir), καὶ τοῦ
 συνηθεστέρου Ἀδειάζω. Μὲ τὴν ἄρνησιν ἔλεγαν ἐκεῖνοι, Οὐ
 σχολάζω, καὶ ἡμεῖς, Δὲν εὐκαιρῶ, ἢ Δὲν ἀδειάζω.
 Καὶ ἐπειδὴ ὁ σχολάζων εἶναι κενὸς ἔργου, ἀκολούθως ἔλαβεν
 εἰς ἡμᾶς τὸ Ἄδειος (ἀπὸ τὸ Ἄδεῆς), ὡς καὶ τὸ Εὐκαιρος,
 τὴν σημασίαν τοῦ Κενός, οἶον Ἄδειον ἢ Εὐκαιρον ἀγ-
 γεῖον, τὸ κενόν, καὶ τὸ Ἀδειάζω ἢ Εὐκαιρόνω, τὸ
 Κενόω. Τὸ αὐτὸ ἐσήμαινεν, εἰς τὸν παρακμάζοντα Ἑλληνισμόν,
 καὶ τὸ Σχολάζω, ὁποῖον εἶναι τοῦ Εὐαγγελιστοῦ (Ματθ.

ιβ', 44) τὸ « Οἶκον σχολάζοντα » ἤγουν Οἶκον ἄδειον, ἢ εὐκαιρον. Τοιαύτην διπλῆν σημασίαν ἔχει καὶ τῶν Λατίνων τὸ *Vacare*, ἐπειδὴ ἐρμηνεύει καὶ τὸ Σχολάζειν (*vaquer*), καὶ τὸ Κενὸν εἶναι (*être vide*)· ὅθεν καὶ συγγενές ἄλλο ῥῆμα *Vacuo*, τὸ Κενόω (*évacuer, vider*).

Καθὼς ὁμοίως τὸ Σχολέω τοῦ ποιητοῦ μας ἔλαβε σημασίαν μεταβατικὴν τοῦ, Δίδω σχολὴν ἢ ἄδειαν, παρόμοια καὶ τὸ σήμερον ἀκόμη σύνηθες Σχολάζω λαμβάνεται κάποτε ὡς ἐνεργητικόν, ἐπειδὴ λέγομεν ὄχι μόνον, *Τὰ παιδία ἐσχόλασαν*, ἤγουν ἔπαυσαν τὸ ἔργον των, καὶ ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ἀλλὰ καὶ, *Ὁ διδάσκαλος ἐσχόλασε τὰ παιδία*, τοὺς ἔδωκε δηλαδὴ τὴν ἄδειαν, ἢ τοὺς ἐσυγχώρησε νὰ σχολάσωσι, τοὺς ἀπέλυσε.

ΜΝΗΜΑ (*tombeau*), ἢ γενικ. *Μνημάτου* βαρβάρως, ἀντὶ τοῦ *Μνήματος*. *Z. Ἐδήτης*. Λέγεται καὶ *Μνημούριον*. *Z. Ἐπιτήδειος*.

ΜΟΙΡΆΖΩ (*partager, faire la part à*). Ὁ ΣΣ, λαλῶν περὶ κληρονόμων μοιραζομένων τὴν πατρικὴν περιουσίαν, λέγει,

Καὶ ὁ νοῦς των διαλογίζεται τὸ πῶς θέλουν μοιράσειν,
Καὶ τὴν τ' ἀφῆκε πᾶσα ἐνός, καὶ πότε νὰ τὸ πάρῃ.

Τὸ δὲ *Μοιράζομαι* εἶναι καὶ παθητικὸν ῥῆμα (*être partagé*), οἶον, *Ἡ κληρονομία ἐμοιράσθη*, καὶ μέσον (*se partager*), οἶον, *Ἐμοιράσθησαν τὴν κληρονομίαν*. *Z. καὶ Ροῦχον*.

ΜΟΙΡΟΓΡΆΦΙΣΜΑ (ὀρθότερ. *Μοιρογράφημα*), ὅ,τι αἱ μοῖραι ἔγραψαν ἢ ἀπεφάσισαν περὶ τῆς ζωῆς ἢ διαγωγῆς ἀνθρώπου τινός (*destinée*). Λέγομεν ἀκόμη, *Γραμμένον*, ἢ *Γραπτὸν τοῦ ἤτον*, ἀπλῶς. Ἡ δεισιδαιμονικὴ φράσις αὕτη εὐρίσκεται εἰς τὸν Πίνδαρον (*Νεμ. VI. 11*),

Οὐκ εἰδότες —————

————— ἄμμε πότμος ἄν-
τιν' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν.

Ὁ δὲ προφητεύων ψευδόμαντις τὰ τοιαῦτα μοιρογραφήματα ἐλέγετο Μοιρολόγος (diseur de bonne aventure), καὶ ῥῆμα, Μοιρολογῶ (dire la bonne aventure), καὶ τὸ ἔργον Μοιρολόγημα. Ἴδε τὸν Δουκάγγιον (σελ. 977), καὶ διόρθωσε καὶ τὴν φερομένην ἀπ' αὐτὸν μαρτυρίαν ταύτην· « Ὡς γὰρ ἐμοιρολογησάμην ἑμαυτὸν, ἮΝ ΡΑ ΕΪΜΑΡ-
« ΜΕΝΗΝ μοι ὑπὸ ἰδίου τέκνου ἀναιρεθῆναι » γράφων, ΗΨΡΑ ΕΪΜΑΡΜΕΝΟΝ.

ΜΟΙΡΟΛΟΓΗΜΑ. Ζ. Μοιρογράφισμα.

ΜΟΝΑΥΤΑ (sur le champ, tout de suite) οἶον ΒΧ,

Ὡς γοῦν ἐκατεσκόπησε τὸν Βέλθανδρον ἢ Κόρη,
ΜΟΝΑΥΤΑ τὸν ἐγνώρισεν, ὅτ' ἔνι αὐτὸς ἐκεῖνος.

Σήμερον λέγομεν ΠΑΡΑΥΤΑ. Μοναῦτα, προπερισπωμέν. τὸ γράφει ὁ Δουκάγγιος (σελ. 948), ὅσους φέρει (σελ. 949) καὶ τὸ Μονερῆς, εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν, προπαροξυνόμενον ἀπὸ τὸν Σομαυέραν, Μόνερης. Πιθανὸν ὅτι ἀπὸ τὸ Μονωρίς ἢ Μονωρί (κατὰ τὸ Ἕλλην. Αὐθωρίκαὶ Ἄωρι). Τοῦ σ̄ ἢ προσθήκη, ἢ ἀφαίρεσις, εἶναι κατὰ τὸ Μέχρι καὶ Μέχρις, Πολλάκι καὶ Πολλάκις.

ΜΟΝΟΚΟΝΔΥΛΙΑ ἢ Μονόγραμμον. Τὸ πρῶτον, τῆς σήμερον γλώσσης, σημαίνει πολλῶν γραμμάτων χάραξιν μετὰ μίαν κίνησιν ἀδιάκοπον τοῦ Κονδυλίου. Τὸ Μονόγραμμον τῶν Γραικορωμαίων, ὁποῖον ἐμεταχειρίζοντο οἱ Αὐτοκράτορες ὑπογράφοντες τὸνομά των, δὲν ἐξεύρω ἂν ἐσήμαινε διόλου τὴν Μονοκονδυλίαν, ἢ μόνας τὰς παραγραφόμενας (paraphes) ποικιλομόρφους γραμμάς μετὰ τὸ ὄνομα. Μονοκονδυλία (ligature), παραδείγματος χάριν, εἶναι τὸ ςβ̄, ἀντὶ τοῦ

Τῶν, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ἐπινοημένα μάλιστα ἀπὸ τοὺς ἀντι-γραφεῖς, δι' ἀνάγκην νὰ συντέμνωσι τὸν καιρὸν. Εἰσεχώρησαν ἔπειτα καὶ εἰς τὰς ὑπογραφὰς τῶν ὀνομάτων, ὡς ἦσαν τῶν Αὐτοκρατόρων, καὶ ὡς εἶναι σήμερον τῶν Ἀρχιερέων αἱ ὑπογραφαί, διὰ καινοπρέπειαν μᾶλλον παρά δι' ἀνάγκην. Αὐτοὺς ἐμιμήθησαν καὶ πολλοὶ ἔμποροι, καὶ ἄλλοι διαφόρου τάξεως ἄνθρωποι, καταφρονήσαντες τὴν σαφήνειαν, ὡς συμβαίνει πολλάκις νὰ μὴν ἔχη τις, λαμβάνων ἐπιστολήν, πῶς νὰ μαντεύσῃ τὸνομα τοῦ ὑπογράφουτος. Ἄν ἐγνώριζαν τὴν πηγὴν τοιαύτης σρεβλογραφίας, ἤθελαν ἴσως τὴν ἀπαρνηθῆν, ὡς γελοίαν. Ὁ Μέγας Κάρολος (Charlemagne) μὴν ἐξεύρων νὰ γράψῃ, ἐμονοκονδύλιζε τὸνομά του, διὰ νὰ σκεπάσῃ τὴν ἀμαθίαν του, ὡς λέγει ὁ ἱστορικὸς Ἐγινάρδος: *Ut imperitiam hanc [scribendi] honesto ritu suppleret, monogrammatis usum, loco proprii signi invexit.* (Ἴδε DUCANG. *Glossar. med. et inf. latinis* V. Monogramma).

Κονδύλιον ὀνομάζομεν τῶν παλαιῶν τὸν Κάλαμον, ἤγουν τὸ καλάμιον γραφεῖον, ἀπὸ τοῦ καλάμου τὰ γόνατα, ὀνομασθέντα μεταφορικῶς (ἀπὸ τῶν δακτύλων τὰς ἀρθρώσεις) Κονδύλους, ἀπὸ τῶν ὁποίων τοὺς μεταξὺ καυλοὺς λαμβάνονται τὰ γραφεῖα· ἂν καὶ σήμερον μεταχειριζώμεθα τὰ πτερὰ, (*plumes*), ἀφήσαντες τοὺς καλάμους εἰς τοὺς Τούρκους, οἱ ὁποῖοι ἐφύλαξαν καὶ τὸ ὄνομα, Καλέμ. Πένναν ὀνομάζουσι οἱ πολλοὶ τὸ Κονδύλιον ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν *penna* (πτερόν). Κονδυλομάχαιρον δὲ (*canif*) λέγομεν τὸ χρήσιμον εἰς κατασκευὴν γραφείων μαχαιρίδιον.

ΜΟΥΖΑ, Μουζαλία καὶ Μούντζα, Μουντζαλία, ἡ μόλυνσις ἢ μαύρισις τοῦ προσώπου (*museau*), καὶ ἰδιαιτέρον, ἡ γινομένη ἀπ' ἄλλου ὑβριστικῶς, ὁποῖα σχεδὸν εἶν' ἡ λεγομένη ἑλλην.

Προπηλάκισις (ἀπὸ τὸ πηλός). Καὶ ῥῆμα, Μουζόνω ἢ Μουζαλόνω (barbouiller le visage). Ζ. Ἄτζαλος.

ΜΟΥΧΛΑ (Ἕλλην. Εὐρώς). Τινὲς καὶ μὲ τὸ πλεοναστικὸν ἄμοούχλα. Ἐσημειώθη εἰς πλάτος (Ἕλλην. βιβλιοθ. τομ. IV, σελ. 387 καὶ τομ. VI, σελ. 493) ἡ συγγένεια τοῦ Μούχλα, μὲ τὰ ταυτόσημα, τὸ Mucor, τῶν Ῥωμαίων, τὸ moisissure τῶν Γάλλων, τὸ Mousseron, εἶδος μύκητος, τὸ « Μύσσης, Εὐρώς » τοῦ Ἡσυχίου, καὶ τὸ Μύκης (champignon). Εἰς αὐτὰ πρόσθετες ὅτι καὶ αὐτὴ τοῦ Εὐρώτος ἢ τῆς Μούχλας ἡ φύσις πισώνει τὴν συγγένειαν τῶν ὀνομάτων, ἐπειδὴ, κατὰ τὰς παρατηρήσεις τῶν νεωτέρων βοτανολόγων, ἡ Μούχλα περιέχεται εἰς τὸ γένος τῶν Μυκήτων.

ΜΠΑΛΑ. Ζ. Πάλα.

ΜΠΑΛΚΟΝΙΟΝ. Ζ. Ἐξώστεγον.

ΜΠΑΛΩΝΩ. Ζ. Παλόνω.

ΜΠΕΝΕΙ, ἀντὶ τοῦ Ἐμβαίνει (entre). Ζ. Κατακρούει.

ΜΠΗΓΟΜΑΤΖΟΪΚΗΣ. Ζ. Ἐμπήγω.

ΜΠΟΖΑΣ. Ζ. Ποζᾶς.

ΜΥΛΟΣ (moulin). Ζ. Ξετρέχω.

ΜΥΛΩΝΑΣ, ὁ Ἕλλην. Μυλωθρός (meunier). Εἰς τὸν Σουίδα (λεξ. Πυθέας) ἔμεινε κακὴ γραφὴ Μυλωνᾶν (αἰτιατικ. τοῦ Μυλωνᾶς) μὲ τὸ ὑπογεγραμμένον τ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπατηθεὶς ὁ Δουκάγγιος, ἔπλασε (δὲν ἐνθυμοῦμαι τὴν ὥραν ταύτην ποῦ) ῥῆμα Μυλωνάω. Ἴδου τοῦ Σουίδα ἡ ῥῆσις, « Μυλω- » θρός δὲ λέγεται ὁ μυλῶνα κεκτημένος καὶ ἐργαζόμενος, καὶ » ἐξ αὐτοῦ ῥῆμα Μυλωθρῶ. Οἱ δὲ ἰδιῶται, ΜΥΛΩΝΑΝ. » Γράφε χωρὶς τὸ ὑπογεγραμμένον τ, ΜΥΛΩΝΑΝ.

ΜΥΡΙΟΛΟΓΙ (Ἕλλην. Θρηῆνος). Ζ. Μυρολόγιον.

ΜΥΡΙΟΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΣ. Ζ. Στερέωνω.

ΜΥΡΜΙΓΚΟΙ (fourmis). Ζ. Δακάνω.

ΜΥΡΟΛΟΓΙΟΝ, ὁ διὰ νεκρὸν τρανὸς καὶ ἐξάκουστος θρήνος (lamentation), συνωδευμένος μὲ ἐγκώμια τοῦ νεκροῦ. Λέγεται καὶ Μυρολόγημα, ἀπὸ τὸ Μυρολογῶ· καὶ Μυρολογήτρια, ἡ Ἑλληνιστὶ λεγομένη Θρηνωδός (pleureuse). Τοιαύτας Θρηνωδοὺς ἐμίσθοναν οἱ παλαιοί, καὶ Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι, νὰ κλαίωσιν ἐγκωμιάζουσαι τοὺς νεκροὺς των, ἤγουν νὰ κλαίωσι τοὺς ὁποίους ζῶντας ἢ δὲν ἐγνώρισαν, ἢ καὶ κατεφρονούσαν ὀλότελα. Οἱ ταλαίπωροι ἄνθρωποι, ὡς νὰ μὴν ἤρκοῦντο νὰ κολακεύωσι καὶ νὰ κολακεύωνται ζῶντες, ἐπενόησαν νὰ πλάσωσι καὶ Νεκροκόλακας. Τὸ μωρὸν ἔθος τοῦτο δὲν ἠφανίσθη ἀκόμη διόλου ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Κατὰ τὸ γράφει διὰ διφθόγγου ὁ Σομαυέρας Μοιρολόγιον, ὡς καὶ οἱ γράφοντες αὐτὸ ἐξασυλλάβως Μυριολόγιον (Ζ. Καταλόγι). Ὁ Δουκάγγιος (σελ 277) ἐγνώρισε καὶ τὰς δύο γραφάς, ἀλλ' ἐκατάλαβε τὴν γένεσιν τῆς λέξεως ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν, Μύρομαι, τὸ θρηνώ. « Μυρομένη, ὀδυρομένη » λέγει ὁ Ἡσύχιος, καὶ συνθέτως « Μυρωδεῖ, θρηνωδεῖ. »

ΜΥΡΟΣ καὶ Μύρον, τὸ κατασκευασμένον ἀπὸ ἄνθη εὐώδη ἢ ἀρώματα (parfum), καὶ κατ' ἀντονομασίαν, τὸ ἅγιον ἔλαιον, ἢ τὸ ἅγιον χρίσμα, ἐν ἀπὸ τὰ ἑπτὰ μυσῆρια. Ὡς μύρον μὲ τὸ δίδεις, λέγομεν παροιμιακῶς, σημαίνοντες τὴν πολλὰ μικρὰν ποσότητα τοῦ διδομένου ἢ λαμβανομένου πράγματος. Εἰς ταύτην τὴν σημασίαν τὸ μεταχειρίζεται καὶ ὁ ΘΡ,

Πίνε κρασί συγκερασθὸν ἀπὸ λιγοῦ σάν μύρος.

Καλὴ λέξις τὸ Συγκερασθὸν (trempé), εὐρισκομένη καὶ εἰς τὸν Δουκάγγιον, λείπουσα ἀπὸ τὸν Σομαυέραν.

ΜΥΡΤΙΑ, Ἑλλην. Μυρσίνη, Μυρρίνη, Μυρτίνη, καὶ Μύρτος, καὶ χυδ. Μερσίνη, (Myrte) Ζ. Λογή.

N.

N. Τοῦ ζοιχείου τούτου τὰ πάθη ἐσημειώθησαν πρότερον (Ἄτακτ. I, σελ. 397). Πρόσθετες ὅτι ἀφαιρεῖται ἀπὸ τινὰς λέξεις (Αὐτόθ. σελ. 44).—προσίθεται εἰς ἄλλας, οἷον Κρεν-
τῆρι ἀπὸ τὸ Κρητήριον, ὑποκοριστικὸν τοῦ Κρατήρ
(cratère)—λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ λ, οἷον Γρυνιάζω, πιθα-
νὸν ὅτι ἀπὸ τὸ Γρυλλίζω (Ἴδε τὰς εἰς τὰς Διατρ. Ἐπικτ.
σημ. σελ. 436). — τοῦ μ, οἷον Λαχνός, Στάφνη, ἀντὶ
τοῦ Λαχμός, Στάθμη.

ΝΑ, ἀντὶ τοῦ Ἄν δυνητικοῦ τῶν παλαιῶν, οἷον ΒΧ,

Νὰ εἶπες οὐρανόδρομον ἀστέρα ἔχει ἔσω

καὶ πάλιν ὁ αὐτός,

Νὰ εἶπες ὅτι κίνησιν ἔχουσιν ὡσπερ ζῶντα,

Νὰ εἶπες, ἀντὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Εἶπες ἄν. Ἴδου καὶ τρίτον
παράδειγμα ἀπὸ τὸν αὐτὸν ποιητὴν,

Ἡ φύσις τοίνυν τῶν βροτῶν, εἰ ἐθεᾶτο τοῦτο,
Μεγάλως νὰ ἐπαίνεσεν, μεγάλως νὰ ἐθχυμάσῃν.

Ἀντὶ τοῦ Ἐπήνεσεν ἄν καὶ Ἐθαυμάσατο ἄν.

Κάποτε προσθέτουν τὸ ῥῆμα Ἐχω εἰς τὴν αὐτὴν δυνητικὴν
σημασίαν, οἷον (ΘΡ),

Λέγω, ἄν ἔτυχε κανεὶς νὰ τὰ καλοσκοπίσῃ,
Τὰργόχειρα τὰ κάμνασιν πολλὰ ΝΑΧΕΝ φουμήσῃ,

ἤγουν Εἶχεν ἄν.

Νὰ, ἀντὶ τοῦ εὐκτικοῦ Εἶθε, οἷον ΘΚ,

Νάχεν ἀσράφην οὐρανός, νάχεν καλὴν ἡ ὥρα,

ἤγουν Εἶθε εἶχεν ἀσράψειν, καὶ καῖν (καῖναι)! Τοιαῦτα εἶναι
καὶ τὰ ἐξῆς ΒΧ,

Εἶπεν ἐξ ὅλης του καρδίας, ΝΑ μὴν εἶχα ἐγεννήθην,
Καὶ εἰς τῆς γῆς τὸ πρόσωπον ἄψυχος ΝΑ εἶχα εὐρέθην.
Εἶδὲ εὐρέθην ἔμψυχος, ὡς ξένος ΝΑ ἐγνωρίσθην.
Ἐπεὶ δ' ἡ φύσις ἐπλασεν καὶ αἰσθησίῳ μοι ἐδόκεν,
Τὸν κόσμον τὸν ἐγνώρισα, ΝΑ μὴ εἶχα γνωρίση,
Καὶ εἰς τὸ ἐρωτόκαστρον ποσῶς ΝΑ μείχα σέβη.

Νά, ἐσήμαινε τὸν μέλλοντα χρόνον. Ζ. Αἶ.

Νά, ἀντὶ τοῦ Ὅτε ἢ Ὅταν, καθὼς καὶ ὁ σύνδεσμος Ἰνα
(ὄθεν τὸ Νά) τῶν παλαιῶν ἐπιρρήματιζέται πολλάκις οἶον, ΒΧ,

ἮΡΑ οὐκ ἐδιέβαινε ΝΑ μὴ εὐρεθῶν ἐντάμα,

ἤγουν, Ἦρα ὅτε (ῶρα ἐν ἧ) δὲν εὐρίσκοντο ἐντάμα. Τοιαύτη εἶναι
ἡ σύνταξις τοῦ εὐαγγελιστοῦ (Ἰωάνν. ις', 2) « Ἔρχεται ἮΡΑ,
» ἸΝΑ πᾶς ὁ ἀποκτείνας ὑμᾶς δόξῃ λατρείαν φέρειν τῷ Θεῷ »
τὸ ὁποῖον ὁ Γραικὸς μεταφραστὴς ἠρμήνευσε « Θέλει
» ἔλθῃ ῶρα, ὍΠΟῚ καθ' ἕνα ὍΠΟῚ σᾶς σκοτώσει νὰ τοῦ
» φανῇ πῶς φέρνει θυσίαν εἰς τὸν Θεόν. » Τὸ πρῶτον Ὅπου
(γρ. Ὄπου) δὲν εἶναι τόσον βάρβαρον, ἐπειδὴ ἐμπορεῖ νὰ νοηθῇ
χρονικῶς (Ἰδ. Ἄτακτ. τομ. Ι, σελ. 66 καὶ 134), Ἦρα Ὄπου,
ἀντὶ τοῦ Ἦρα ἐν ἧ. Μετάφραζε τὴν ὅλην ῥῆσιν, « Θέλει ἐλθεῖν
» ῶρα, νὰ νομίζῃ ὅστις σᾶς φονεύσῃ, ὅτι λατρεύει τὸν Θεόν. »

ΝΕΡΑΔΕΣ, Θεαὶ θαλάσσιαι, τὰς ὁποίας πιστεύει ἀκόμη
ὁ ὄχλος, χωρὶς ὁμῶς νὰ γνωρίζῃ καλὰ ποῦ κατοικοῦν. ΘΡ,

Κυπαρισσοβεργόλικες ἄψεγες κόρες ἦσαν,
Νεράδες ἢ Ἀγγέλῃσες, καὶ πλέον ἐξεφησίσαν.

Ἰσ. ἦτο γραμμένον διὰ τοῦ ὄγ, Κυπαρισσοβεργόλυγες

(Ζ. Κυπαρισσοβεργόλικος). Ὑποπτον εἶναι καὶ τὸ τελευταῖον Ἐξεφυσίσαν, πλὴν ἂν ἦτον Ἐξεφύσισαν, ἤγουν ὑπερέβησαν τὴν φύσιν καὶ τῶν Ἀγγελισσῶν καὶ τῶν Νεράδων.

Σήμερον προφέρομεν τετρασυλλάβως, Νεραΐδες (Ἕλλην. Νηρηίδες, Νερέϊδες) καὶ μὲ τὸ πλεοναστικὸν σ, Ἀνεραΐδες. Ἐπνομαζονται καὶ Καλαὶ ἀρχόντισσαι (belles dames), κατ' εὐφημισμὸν.

ΝΕΡΑΪΔΕΣ. Ζ. Νεράδες.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, ὑδατώδης, τὸ ἐναντίον τοῦ πηκτοῦ. 2) Οἶνος νεροῦλος, ἤγουν μιγμένος μὲ νερὸν (Οἶνος ὑδαρῆς, κατὰ τοὺς παλαιούς), ἢ Νεροκοπημένος, ὡς τὸν ὀνομάζει ὁ Πτωχοπρόδρομος (Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 246). Ἡ λέξις, ἀπὸ τὸ ἄχρηστον Νερῦλος, ὡς ἀπὸ τὸ Παχυλὸς καὶ Βαθυλὸς λέγομεν Παχυλὸς καὶ Βαθυλός.

ΝΕΩΣΤΙ, ἐπίρρ. πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου (nouvellement, depuis). Ἐλεγαν καὶ Νεωσά, καὶ κατὰ συγκοπήν, Νωσά· διότι τὴν ἑλληνικὴν παροιμίαν « Ἄρτι μῦς πίττης » γεύεται » εὔρηκεν ἐξηγημένην ὁ Δουκάγγιος (λέξ. Γεύγειν) « Ὁ ποντικὸς γεύεται νωσά τὴν πίτζαν. »

ΝΙΨΪΔΙΑ (Ζ. Εὐθειάζω) Ἕλλην. Στιλβώματα, ὡς τὰ ὀνομάζει ὁ Διοσκορίδης (I, 57), καὶ ὡς τὰ ὀνόμασε καὶ ὁ Πτωχοπρόδρομος (Ἄτακτ. I, σελ. 302).

ΝΟΙΩΝΩ καὶ Νοιώθω (sentir, s'apercevoir). Ζ. Καῦχος.

ΝΟΜΟΣ. Ἐξω ἀπὸ τὸν νόμον, μὲ ὑπερβολὴν, ἔξω ἀπὸ τὸ μέτρον. Ἡ φράσις εἶναι ἑλληνικὴ (Ἄριστοφάν. Πλούτ. σελ. 981).

———— καὶ γὰρ ἐκνομίως μ' ἡσχύνετο,

διότι μ' ἐντρέπετο ἔξω τοῦ νόμου.

ΝΟΥΣ, δύναμις τῆς ψυχῆς νὰ νοῆ, νὰ γνωρίζῃ, νὰ κρίνῃ τὰ διὰ τῶν αἰσθήσεων προσβάλλοντα, καὶ νὰ συλλογίζεται περὶ αὐτῶν. Ποῦ εἶναι, ἢ Ποῦ γυρίζει ὁ νοῦς σου; ἢ Ποῦ ἔχεις τὸν νοῦν σου; λέγομεν εἰς τὸν μὴ προσέχοντα εἰς τὰ λεγόμενα ἢ πρασσόμενα, μηδ' ἐνεργοῦντα ἀναλόγως εἰς αὐτά. « Ποῦ ποτ' εἶ φρενῶν » λέγει ἡ Χρυσόθεμις εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς Ἠλέκτραν (Σοφοκλ. Ἠλ. 390). Καὶ « Τάλαινα » ποῦ τὸν νοῦν ἔχεις; » ἢ Πραξαγόρα πρὸς μίαν ἀπὸ τὰς » συνεκκλησιαζούσας γυναῖκας (Ἀριστοφάν. Ἐκκλ. 156).

Ἐχω εἰς τὸν νοῦν μου, μελετῶ, ἐπιθυμῶ, μέλλω, οἶον (Θουκυδ. IV, 8) « Ἐν νῶ εἶχον... τοὺς ἔσπλους τοῦ » λιμένος ἐμφράξαι » Εἶχαν εἰς τὸν νοῦν νὰ φράξῶσι τοῦ λιμένος τὰς ἐμβασίας. « Ἐν νῶ εἶχον ἀναστῆναι » (Πλατ. Εὐθυδ. σελ. 272). Εἶχα εἰς τὸν νοῦν μου νὰ σηκωθῶ. Ὁ Σοφοκλῆς (Οἰδ. Τυρ. 330) ποιητικώτερον,

Ἄλλ' ἐννοεῖς

Ἡμᾶς προδοῦναι, καὶ καταφθεῖραι πόλιν;

Ἄλλ' ἔχεις εἰς τὸν νοῦν σου νὰ μᾶς προδώσῃς, καὶ ν' ἀφανίσῃς τὴν πόλιν;

Μοῦ ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν, ἤγουν ἐσυλλογίσθην νὰ πράξω τι, ὡς καὶ ὁ Δημοσθένης (Ἐπιστολ. Α' πρὸς Ἀθην.) « Τοῦτ' ἐμοὶ μὲν ἐπὶ νοῦν ἐλθεῖν γράψαι. » Ἀντὶ τούτου λέγομεν καὶ ἐλλειπτικῶς, Μοῦ, σοῦ, τοῦ, ἤλθε, ὡς καὶ οἱ παλαιοί. « Τί σοι ἐπῆλθε νόμον ποιήσασθαι μήτε κρεῶν μήτε » κυάμων ἐσθίειν; » λέγει τις εἰς τὸν Πυθαγόραν (Λουκιαν. Ὄν. ἢ Ἀλεκτρ. § 18). « Τί σου ἤλθε νὰ νομοθετήσῃς τὴν ἀποχὴν τῶν κρεάτων καὶ τῶν κοκκίων; Οὕτως ἔλεγον « Τὸ ἐπελθεῖν » ἀπεκρινάμεν αὐτοῖς » (ὁ Αὐτ. Περὶ τῆς Περειγρ. τελευτ. § 39), Τοὺς ἀπεκρίθη ὅτι μου ἤλθε. Βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου,

συλλογίζομαι, φροντίζω, οἶον Μὴ τὰ βάλῃς πλέον εἰς τὸν νοῦν σου, ἤγουν μὴ ἐνοχλῆσαι, μὴ φροντίζης δι' αὐτά· ὡς ὁ Σοφοκλῆς (Οἶδ. Τυρ. 975),

Μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν εἰς θυμὸν βάλῃς.

Δὲν εἶναι χρεῖα νὰ ἀναφέρω τὰς λοιπὰς συνήθεις φράσεις τῶν παλαιῶν, Ἐν θυμῷ βάλλεσθαι, Μετὰ φρεσὶ βάλλεσθαι, Ἐν νόῳ τιθέναι (Ἰδ. τὰς εἰς τὸν Ἰσοκράτ. σημ. σελ. 140. 185, 262, καὶ τὰς εἰς τὸν Στράβων. τόμ. IV, σελ. 259).

Βλέπε μὴ χάσης τὸν νοῦν σου, οἶον (Σοφοκλ. Ἀντιγ. 663),

Μὴ νῦν ποτ', ὦ παῖ, τὰς φρένας ὑφ' ἠδονῆς
Τυναϊκὸς οὔνεκ' ἐκβάλῃς —————

Μοῦ ἐπῆρε τὸν νοῦν, ἤγουν μ' ἐκβάλειν ἀπὸ τὰς φρένας. Ὁ Πλάτων λαλῶν περὶ τῶν ποιητῶν (Ἴων. σελ. 534) λέγει, « Ὁ Θεὸς, ἐξαιρούμενος τούτων τὸν νοῦν, τούτοις χρῆται » ὑπηρέταις. »

Ὀλίγος νοῦς εἶναι, ἢ Ὀλίγον νοῦν ἔχει (Ἀριστοφάν. Ἐκκλ. 746),

————— Κακοδαίμων ἄρξ
Ἄνῃρ ἔσομαι, καὶ νοῦν ὀλίγον κεκτημένος.

Ἐχω τὸν νοῦν μου. Οἱ παλαιοὶ ἔλεγαν, Προσέχω τὸν νοῦν, ἢ Προσέχω μόνον, ἔλλειπτικῶς· ἡμεῖς ἐξεναντίας πάντοτε ἔλλειπτικῶς τῆς αἰτιατικῆς, Προσέχω εἰς τοὺς λόγους σου, ἢ ἀνελλιπῶς, μὲ τὸ ἀπρόθετον ῥῆμα, Ἐχω τὸν νοῦν μου εἰς τοὺς λόγους σου.

Ἐχω ἀλλοῦ τὸν νοῦν μου· τὸ ἐναντίον τοῦ Προσέχω, οἶον (Πλάτ. Θεαγ. σελ. 129) « Ἐπιτηρήσας ἄλλοσε τὸν

» νουν ἔχοντα. » Καὶ κωμικώτερον, « Ἐποῦ ταξιδεύει ὁ νοῦς σου; λέγομεν εἰς τὸν μὴ ἀκούοντα μὲ προσοχήν, ὡς ἔλεγεν ὁ Ἀριστοφάνης (Ἰππ. 1118.) εἰς τὸν ἄστατον δῆμον τῶν Ἀθηναίων,

Πρὸς τὸν τε λέγοντ' αἰεί.
Κέχνηας· ὁ νοῦς δέ σου
Παρῶν ἀποδημεῖ.

Ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ, κυρίως λέγομεν περὶ ἐλευθερωθέντος ἀπὸ νόσον παραφροσύνης, καὶ μεταφορικῶς περὶ τοῦ λαλοῦντος ἢ πράσσοντος, ὡς οἱ παραφρονοῦντες, « Πένθος » τε τὴν τοῦ Αἴαντος μανίαν ἐποιοῦντο, καὶ τὰ μαντεῖα ἰκέτευον χρῆσαι, πῶς ἂν μεταβάλλοιτο καὶ εἰς νοῦν ἔλθοι. » (Φιλόστρατ. Ἡρωϊκ. σελ. 721).

Συχνὴ χρῆσις τῆς φράσεως, Ἐλα εἰς τὸν νοῦν σου, λεγομένη πρὸς τὸν ὀπωσθήποτε ἀτακτοῦντα.

Φράσις ἴσως μόνης τῆς γλώσσης μας ἰδία, Κάμνω ἔξω νοῦ, ἢ (ἐπιρρήματικῶς), Ἐξωνοῦ. Ἰσοδυναμεῖ μὲ τῶν παλαιῶν τὸ Προσποιοῦμαι συνταγμένον μὲ τὴν ἄρνησιν ἢ μὲ τὴν ἀπαγόρευσιν, καὶ ἐρμηνεύεται εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν διὰ τοῦ *dissimuler*, ἢ λεκτικώτερον διὰ τοῦ *faire semblant de...* Παραδείγματος χάριν, ταύτης τῆς γνώμης (παρὰ Λουκιαν. Ζ. Τραγωδ. §. 53),

Οὐδὲν πέπονθας δεῖνόν, ἂν μὴ προσποιῇ,

τὸ κατὰ λέξιν νόημα εἶναι, Δὲν ἔπαθες τίποτε κακόν, ἂν δείχνῃς ὅτι δὲν τὸ αἰσθάνθης, ἂν προσποιῆσαι ἀναισθησίαν τοῦ κακοῦ, *si tu fais semblant de n'en avoir été point affecté*, συντομώτερον, Ἄν κάμης ἔξω νοῦ. Καὶ σημείωσε ὅτι τὸ Κάμης ἐδῶ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ χυδαίεστρον Καμώνεσαι (*dissimuler*), δηλωτικὸν τοῦ Προσποιοῦ. Κάμνω ἔξω νοῦ.

εἶναι ἔλλειπτικὸν τοῦ ἄρθρου, ἀντὶ τοῦ Κάμνω τὸν ἔξω νοῦ, ἤγουν προσποιῶμαι τὸν ὄντα ἔξω νοῦ, ὡς λέγομεν Κάμνω τὸν σοφόν, τὸν πλούσιον, προσποιῶμαι δηλαδὴ σοφός, πλούσιος, χωρὶς νὰ ἔχω πλοῦτον ἢ σοφίαν. Ζ. Κάμνω, καὶ Καμόνομαι.

ΝΥΚΤΟΚΟΠΙΑΖΩ (Ζ. Ξεπέφτω). Καλὴ λέξις νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν γλῶσσαν. σημαίνουσα τὸ Lucubro, ἢ Elucubro τῶν Ῥωμαίων (passer la nuit à travailler).

ΝΥΜΦΕΥΜΕΝΟΣ. Ζ. Ὑπανδρευμένος.

Ξ.

Ξ, στοιχείον, ἀντὶ τοῦ τ, οἷον Κλεμαξίδα ἢ Κλημαξίδα (ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ Κληματῖς, ἰδος), ὄνομα φυτοῦ. Οὕτως ὀνομάζεται σήμερον, κατὰ τὸν Στακούσιον (Stackhouse), τὸ Viburnum lantana (Γαλλ. espèce de Viorne).

ΞΕΖΕΨΩ (γρ. Ξεζεύγω), λύω ἀπὸ τὸν ζυγὸν (dételer). Μεταφορικῶς δὲ, χωρίζω (séparer, désunir), ΘΡ,

Καὶ ξέξευσε τ' ἀνδρόγυνα καὶ ὀρφάνευσε παιδάκια.

Ζ. Ἀποζεύγω.

ΞΕΜΑΥΛΙΖΩ. Ζ. Ἀνέγλυτη.

ΞΕΝΙΤΕΨΩ, οὐδετέρως, καὶ συνηθέστερον Ξενιτεύομαι, ὑπάγω, ἢ διατρίβω εἰς ξένην χώραν. Λέξις σπανία εἰς τοὺς παλαιούς, συχνότερα εἰς τὸν παρακμάζοντα ἑλληνισμόν, σημαίνουσα τὸ παλαιὸν Ἀποδημῶ. Πρῶτος ἴσως τὴν ἐμεταχειρίσθη ὁ Στράβων (XIV, σελ. 673) εἰς τὴν σημασίαν τοῦ διατρίβω εἰς ξένην χώραν, ἔξω τῆς πατρίδος, « Οὐδ' αὐτοὶ » οὔτοι μένουσιν αὐτόθι, ἀλλὰ καὶ τελειοῦνται ἐκδημήσαντες, » καὶ τελειωθέντες ξενιτεύουσιν ἠδέως. » Ἴδε καὶ τὸν Ἡλλίοδωρον (Αἰθιοπικ. VII, σελ. 276).

ΞΕΝΟΣ (étranger). Εἰς τὰ ξένα (πληθυντ. οὐδετ.), ἔλλειπτικῶς τοῦ μέρη ἢ χωρία, ὡς καὶ τῶν παλαιῶν τὸ « Ἐπί » ξένης » κατ' ἔλλειψιν τοῦ γῆς, ἢ χώρας, καὶ τῶν Γάλλων τὸ dans l'étranger. ΣΦ,

Καὶ ἀφ' ὅτις ἐντροπιάσθηκα καὶ χάθην μετὰ σένα,
Καλλιόν μου τον νάχα ξορισθὴν καὶ νάχα πᾶς ἄ ξένα.

ΞΕΝΟΥΡΑ. Ζ. Πεζούρα.

ΞΕΝΟΧΑΡΑΓΟΣ. Ζ. Χαραγή.

ΞΕΠΕΦΤΩ, ἀπὸ τὸ παλ. Ἐκπίπτω (déchoir). Ὀλίγη εἶναι ἢ χρῆσις του εἰς τὴν κυρίαν σημασίαν τοῦ ἀπλοῦ Πίπτω (tomber).

Μεταφορικῶς, Ἐπεσεν ἢ Ἐξέπεσεν ἢ τιμὴ τινὸς πράγματος, ὅταν πωλῆται εὐθηνότερα ὅσου ἐπωλεῖτο πρότερον. « Αἱ τιμαὶ τῶν ὀνίων πεσοῦσαι » εἶπεν ὁ Πλούταρχος (Πομπ. § 26, σελ. 124).

Τὸ μεταχειρίζομεθα ἔτι, φανερόνουντες τὴν μεταβολὴν ἀπὸ πλοῦτον εἰς πενίαν, οἶον, ΘΡ,

Καὶ νὰ νυκτοκοπιᾶζουσι, νὰ κάμνουσιν, νὰ διόχουν,
Διὰ νὰ μὴ ξεπέσουσιν ἀπὸ τὸν βίον ἀπόχουν.

Καὶ ἐδῶ σημείωσε, ὅτι ὁ ποιητὴς τὸ ἐμεταχειρίσθη ἐντελῶς, Ξεπέσουσιν ἀπὸ τὸν βίον, ἤγουν ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά των, ὡς καὶ οἱ παλαιοί. « Ἐκπεπτωκότα ἐκ τῶν ἑόντων, ἔχοντά τε » οὐδὲν, εἰ μὴ ὅσα πτωχὸς » εἶπεν ὁ Ἡρόδοτος (III, 14) περὶ τινος δυστυχίσαντος. Τὸ μεταχειρίζομεθα ὁμῶς καὶ ἔλλειπτικῶς, ἢ καὶ προσυπακούοντες ἀπὸ τὰ προηγούμενα τὴν ἀναπλήρωσίν του, οἶον Ἦτο πλούσιος, ἀλλ' ἐξέπεσε.

Ἐξέπεσεν ἀκόμη, ἀντὶ τοῦ ἐχάθη ἢ ἐξετοπίσθη, οἶον Μοῦ ἐξέπεσε τὸ μαχαίριον, τὸ βιβλίον, τὸ γράμμα.

» Γράμματα γὰρ ἐξέπεσεν αὐτοῦ » (Πλουταρχ. Δημοσθ. § 31, σελ. 227).

Ἔως ἐδῶ ἡ χρῆσις τοῦ ῥήματος ἦτον ἀμετάβατος ἢ ἐλλειπτική. Ἄλλ' ἔχει καὶ σημασίαν ἐνεργητικὴν τοῦ Ἀφαιρῶ (deduire, rabattre), οἷον, Μοῦ ἐξέπεσε δέκα φράγκα ἀπὸ τὸν λογαριασμόν.

ΞΕΡΑΙ (αί), τόποι θαλάσσης ἀνάβαθοι, ἔχοντες ὑψώματα ἄμμου, ἢ πετρῶν, καὶ διὰ τοῦτο κινδυνώδεις εἰς τοὺς πλέοντας, Τὸ πλοῖον ἐκάθισεν ἢ ἐκτύπησεν εἰς τὰς ξέρας, Ὁ καραβοκύριος ἔρρηξε (ἔχι ἔρριψε) τὸ πλοῖον εἰς τὰς ξέρας. Πολλοὶ λέγουν βαρβάρως, Τὸ πλοῖον ἐβες ἤρισεν ἢ ἐβισ ἤρισεν, ἀπὸ τὴν ταυτόσημον Ἰταλικὴν λέξιν investire (échouer).

ΞΕΡΑΪΝΩ ἢ Ξηραίνω, ἐναντίον τοῦ Ὑγραίνω. Ἐξεράνθη ἢ Ἐξηράνθη νὰ γελῶ, μεταφορικῶς, ἀντὶ τοῦ, μὲ ὑπερβολὴν ἐγέλασα, καὶ τοῦτο, διότι ὁ ὑπερβολικὸς γέλως κινεῖ καὶ κενώνει τὰ ὕγρα, οἷον τὰ σάλια, τὰ δάκρυα, τὸ οὔρον. Ἡ αὐτὴ μεταφορὰ εὐρίσκεται καὶ εἰς τῶν παλαιῶν τὸ Αὐαίνω, συνώνυμον τοῦ Ξηραίνω (Ἄρισοφ. βατράχ. 1089),

ὡς' ἐπαφουάνθη
Παναθηναίοιτι γελῶν, ———

ὡςτε κατεξηράνθη νὰ γελῶ εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων.

ΞΕΡΟΧΑΜΝΟΥΪΜΑΙ. ΞΕΡΟΧΑΜΝΪΖΟΜΑΙ. Ζ. Ξηροτανιοῦμαι.

ΞΕΣΚΑΛΩΝΩ. Ζ. Ράσσω.

ΞΕΣΠΆΖΟΜΑΙ (Ζ. Κεφαλόνω), Γρ. Ξυσπάζομαι, ὡς τὸ γράφει ὁ ποιητὴς τοῦ Ἀπολλ. τοῦ ἐν Τύρ.,

Ὁ δάσκαλος τῆς γιατρικῆς ἀνοιξε τὴν κασέλα,
Τὴν ὄραν ἐξυσπάσθηκεν, ὡς εἶδε τὴν κοπέλα.

Κοπέλα, ὡς ἔτι καὶ σήμερον, σημαίνει, Κόρην (jeune personne). Τὰ δὲ οὐδέτερον Κοπέλιον, δοῦλον, ὑπηρέτην (esclave ἢ domestique), ὡς δηλοῖ καὶ ὁ ἐξῆς στίχος (Δουκάγγ. σελ. 712),

Ἐγίγη δοῦλος ὀλονῶν, καὶ καθευός κοπέλη.

Ὁ Σομαυέρας προσθέτει, ὅτι τὸ Κοπέλιον σημαίνει καὶ τὸ παλληκάριον, ἤγουν τὸν νέον (ὡς ἡ Κοπέλα τὴν νέαν), καὶ μεταφορικ. καὶ τὸν ἀνόητον. Ἀλλὰ τὸ Κόπελος ἐσήμαινεν ἀκόμη εἰς τοὺς Γραικορωμαίους καὶ τὸν νόθον (bâtard), ὡς λέγει ὁ σχολιαστὴς τοῦ Σοφοκλέους (Ἡλέκτρ. 325), «Τοῦ » γνησίου ἐναντίον ὁ φυσικὸς, ὁ λεγόμενος Κόπελος, τοῦ » δε φύσει υἱοῦ, ὁ θέσει, ἤγουν ὁ υἱοθετούμενος, » καὶ τὸ μαρτυρεῖ καὶ ὁ Μοσχόπουλος (εἰς τὸν Δουκάγγ. αὐτόθ.).

Τὸ Κοπέλα καὶ τὸ Κοπέλιον, ἀναλογεῖ μὲ τὸ Παῖς τῶν παλαιῶν, τὸ σημαῖνον τὸ παιδίον, καὶ τὸν ὑπηρέτην, (ὡς τῶν Γάλλων τὸ garçon), καὶ μὲ τὴν Παιδίσκην, ἣτις ἐσήμαινε καὶ τὴν Κόρην, καὶ τὴν δούλην ἢ θεράπαιναν, ὡς ἀκόμη καὶ τὸ Λάτρις, μὲ τὸ ὁποῖον ἐσήμαιναν καὶ τὸν θεράποντα ἢ τὴν θεράπαιναν. Παράγεται, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ἀπὸ τὸ Κέπτομαι, ὅθεν ὁ Κόπος καὶ τὸ Κοποῦμαι, τὸ κοπιάζω, Κόπελος, ὁ δυνατὸς νὰ φέρῃ κόπους, διὰ τὴν ἡλικίαν, καὶ ὑποκείμενος ἀκόμη, ἂν ἡ τύχη τὸν ἐδούλωσε, νὰ κόπτεται, ἤγουν νὰ ξυλοκοπῆται. Παρομοίαν γένεσιν ἔχει καὶ τὸ Δμῶς, ὁ δοῦλος, ἀπὸ τὸ Δαμάζω, ἴσως δὲ καὶ ὁ Λάτρις ἀπὸ τὸ ἐπιτατικὸν λα καὶ τὸ Τρίβω, ὁ πολλὰ τριβόμενος.

Ἡ δὲ σημασία τοῦ Κόπελος, ὁ νόθος, πιθανὸν ὅτι προῆλθεν ἀπὸ τοῦτο, ὅτι οἱ δεσπότες σιμὰ τῶν ἄλλων ἀδικιῶν τῶν εἰς τὰς ἀγοραστὰς κοπέλας δούλας, καὶ τὰς βιάζουσι, καὶ διὰ πλήρωσιν

τῆς παρανόμου των ἐπιθυμίας, καὶ διότι τὰ ἀπ' αὐτὰς γεννώμενα μένουν καὶ αὐτὰ δούλοι καὶ κοπέλια τοῦ τυράννου. Ἐπρασσαν καὶ παλαιά, ὅ,τι πράσσουν σήμερον οἱ δεσπότες εἰς τοὺς δούλους.

ΞΕΤΡΑΧΗΛΙΖΩ. Ζ. Φυλλοκάλαμον.

ΞΕΤΡΕΧΩ ἢ Ἐξετρέχω, Ἐκτρέχω, γυρεύω, ζητῶ μὲ προθυμίαν (courir après), οἶον ΣΦ,

Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς τῆς πολιτικῆς πριχοῦ τὴν ἐγνωρίσουν,
Ὅλοι τὴν ἐξετρέχουσιν, ὡς διὰ τὰ τὴν χαρίσων·
Καὶ ὅποιον εὖρη πλελόν, καὶ ἔχει τὰ τὴν χαρίζη,
Μὲ λόγια καὶ μὲ πράγματα σὰν μύλον τὸν γυρίζει.

Ζ. Πελελός, καὶ Πριχοῦ.

ΞΕΤΡΥΠΩ, Ἄορις. Ἐξετρυπώσα. Ἐκβάλλω ἀπὸ τὴν τρύπαν, ἐνεργητικῶς, ἢ ἐκβαίνω ἀπὸ τὴν τρύπαν, οὐδετέρως (Ἄριστοφάν. Ἐκκλησιαζ. 337),

—— οὐ γὰρ ἔνδον οὔσα τυγχάνει,
Ἄλλ' ἐκτετρυπήκεν λαθοῦσά μ' ἔνδοθεν.

ΞΕΦΑΝΤΟΤΟΠΟΣ, lieu propre aux divertissemens, lieu de récréation. Ἕλλην. Ἡβητήριον,

ΞΕΦΑΝΤΩΝΩ (se divertir), οἶον ΒΧ,

Μετὰ δὲ τὴν παραδρομὴν μέρας καὶ δεκαπέντε,
Ἡλθε καιρὸς καὶ ἠθέλησεν ὁ ῥήγας τὰ εὐγὴ ἔξω·
Καὶ πέρνει καὶ τὴν ῥήγενα εἰς παραδιάβασιν των·
Καὶ τὴν Χρυσάτζαν εἶπασιν τὰ πᾶ τὰ ξεφαντώση.

Τοῦτο ἐλέγετο ἑλληνισί, « Ἐν εὐπαθείαις εἶναι. » Ἴδε τὰς εἰς τὸν Ἡλιόδωρον (Αἰθιοπικ. Β', σελ. 291) σημειώσεις. Ῥήγας εἶναι ὁ βασιλεὺς, ἀπὸ τὸ Λατινικ. Rex (roi), ὡς καὶ Ῥήγενα, ἢ βασίλισσα, ἀπὸ τὸ Regina (reine).

ΞΕΦΑΝΤΩΣΙΣ (divertissement, récréation),
οἶον, ΒΧ,

Ἐποίκων καὶ ξεφάντωσαν, ἐπαίξαν ἐχορέψαν.

ΞΕΦΗΣΙΖΩ. Ζ. Νεράδες.

ΞΕΨΥΧΩ. Ζ. Ἄφ' οὔ.

ΞΗΜΕΡΩΜΑ, Ἐξημέρωμα (la naissance, ou l'aube
du jour), οἶον (Ἄπολλ. ὁ ἐν Τυρ.),

Καὶ πρὸς τὰ ξημερώματα ἔχασαν τὸ τιμώνη.

Ἐξημέρωμα, ῥηματικὸν τοῦ ἀπροσώπου Ἐξημερόνει
(ἀπὸ τὸ Ἐξημερόει), ἤγουν γίνεται, ἔρχεται, διαδέχεται τὴν
νύκτα ἢ ἡμέρα. Καὶ τῆς διαδοχῆς ταύτης ἄγγελοι εἶναι μάλις α
οἱ πετεινοί· ὅθεν ἔδωκαν ἀφορμὴν καὶ εἰς τὴν παροιμίαν,
« Ὅπου εἶναι πολλοὶ πετεινοὶ, ἀργεῖ νὰ ἐξημερώσῃ, » διδά-
σκουσιν, ὅτι καὶ εἰς τὰ ἔργα καὶ εἰς τὰς πράξεις μας χρεωσού-
μεν νὰ μεταχειριζόμεθα τόσα μέσα καὶ τόσους ἐργάτας, ὅσους
ἀπαραιτήτως ἀπαιτεῖ τὸ ἔργον· οἱ πλείότεροι τῆς χρείας γίνονται
ἐμπόδια μᾶλλον παρά συνεργοὶ τοῦ ἔργου.

Τὸ Τιμώνη (Τιμόνιον, Ἑλλην. Πηδάλιον) εἶναι
λέξις Ἰταλική, timone (timon, gouvernail), γεννημένη
ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν temo, onis.

ΞΗΡΑ (ῆ), λαμβάνεται οὐσιαστικῶς εἰς ταύτην τὴν φράσιν,
Διὰ ξηρᾶς, ἢ διὰ θαλάσσης. (par terre ou par mer).

ΞΗΡΟΠΟΤΑΜΟΣ. Ζ. Ξηρός.

ΞΗΡΟΣ (Ἰωνικῶς Ξερός). Ἐπίθ., ὅστις δὲν ἔχει παντάπασιν,
ἢ ἔχει ὀλίγην ὑγρότητα· Ξηρὸν ξύλον, καὶ παροιμία,
Σιμὰ εἰς τὸ ξηρὸν καίεται καὶ τὸ χλωρόν. Καλο-
καίριον ξηρὸν, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἔβρεξεν, ἢ ἔβρεξεν ὀλίγον.
Κραῖσις ξηρὰ, Ποταμὸς ξηρὸς, καὶ διὰ μιᾶς λέξεως,

Ξηροπόταμος, ἢ οὐδετέρως, Ξηροπόταμον. 2) Λέγεται ἀκόμη καὶ διὰ φαγήσιμα ξηραίνόμενα ἐπίτηδες, καὶ φυλασσόμενα εἰς χρῆσιν, οἷον Σῦκα, Ἀπίδια, Δαμάσκηνα ξηρά. 3) Ἀντὶ τοῦ μόνος. Τρώγει ξηρὸν ψωμί, ἤγουν μόνον ψωμίον χωρὶς προσφάγιον. 4) Μεταφ. δι' ἄνθρωπον, ὅστις πάσχει ὑπερβολικὴν ἐκπληξιν ἢ κατασχύνην εἰς ἄκουσμά τι, Ἐμεινα ξηρὸς, ὅτε τὸ ἤκουσα

ΞΗΡΟΤΑΝΙΟΨΜΑΙ (γρ. Ξηροταννύομαι). Λέγεται καὶ Ξηροχαμνοῦμαι καὶ Ξηροχαμνίζομαι καὶ Χαμουδιάζομαι. Τὸ τελευταῖον ἔγινε κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ ἀπὸ τὸ Χασμωδιάζομαι (Ἑλλην. Χασμῶμαι). Ζ. Ἀποκορδίζομαι.

ΞΙΦΑΡΙΟΝ, Ἑλλην. Ξιφίον, ἐρέε. Ζ. Ἡμαι.

ΞΟΔΙΑΖΩ. Ζ. Ἐξοδιάζω.

ΞΥΛΙΑΖΩ. Ζ. Ἀποξυλώνω.

ΞΥΛΟΝ. Ζ. Δίδω.

ΞΥΛΟΝΩ. Ζ. Ἐξηλώνω.

ΞΥΛΟΣΟΦΩ, κάμνω τὸν φιλόσοφον, χωρὶς νὰ ἦμαι, οἷου (παρὰ Δουκαγγ. λέξ. Χωριάτης),

Μηδὲν ξυλοσοφῆς πολλὰ, ὅτι χωριάτης εἶσαι.

Ἀκολούθως ἤθελ' ὀνομασθῆν καὶ Ξυλόσοφος, ὁ τοιοῦτος φιλόσοφος καὶ Ξυλοσοφία, ἡ σοφία του, κατὰ παρωδίαν, ὁμοίαν τῶν νεωσὶ πλασμένων, ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τῆς παιδείας Γαλλικῶν λέξεων philosophailler (ξυλοσοφῶ), philosophiste (ξυλόσοφος), καὶ philosophisme (ξυλοσοφία) εἰς περίγελον τῶν φωτισμένων ἀνδρῶν. Εἴχαμεν καὶ ἡμεῖς ὀλίγους τινὰς τοιούτους φωτοφόβους, καὶ πολὺ πλέον ἐμπείρους ὀνοματοθέτας, ἐπειδὴ ὠνίμχσαν τὴν Φιλοσοφίαν, Φιλοσοφίαν (amour des ténèbres)· ἀλλὰ, κατ' εὐτυχίαν, ἀπέθαναν χωρὶς διαδόχους. Λίωνία των ἡ μνήμη!

ΕΥΣΠΑΖΟΜΑΙ (καὶ ὄχι Ξεσπάζομαι ἢ Ξηπάζομαι), διότι εἶναι ἀπὸ τὸ Συσπῶμαι, Ἄττικ. Ξυσπῶμαι. Ζ. Κεφαλῶνω, καὶ Ξεσπάζομαι. (Ἴδε καὶ Ἄτακτ. I, σελ. 167).

Ο.

Ο στοιχεῖον ἀφαιρεῖται εἰς ἀρχὰς τινῶν λέξεων, οἶον, Δόντια, Νύχια, Φρύδια, ἀντὶ τοῦ Ὀδόντια, Ὀνύχια, Ὀφρύδια. — πλεονάζει (Ζ. Ὀχρά). — Λαμβάνεται εἰς τόπον τοῦ ᾱ, οἶον Δρομί ἀντὶ τοῦ Δράγμα (gerbe). — τοῦ ε̄, Ὀβριός, Ὀχθρός, Ὄξω, ἀντὶ τοῦ Ἐβραῖος, Ἐχθρός, Ἐξω. — τῆς εὔ διφθόγγου, οἶον Ὀμορφος ἀντὶ τοῦ Εὔμορφος. — τοῦ ἦ, οἶον Κάθομαι ἀντὶ τοῦ Κάθημαι. — τοῦ ῡ, οἶον Ὀγρός, ἀντὶ τοῦ Ὑγρός.

ὈΓΚΑΝΙΖΩ. Ζ. Ἀγκανίζω.

ὈΔΟΝΤΙΟΝ. Τὸν ἐλάλησα ἔξω ἀπὸ τὰ ὀδόντια, ἤγουν τὸν ἐλάλησα μὲ ὀργὴν καὶ ἀγανάκτησιν (sans aucun ménagement). Ὁμοιάζει τὴν Ὀμηρικὴν φράσιν (Ἰλιαδ. δ', 350), μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Ὀδυσσεὺς ἀποκρίνεται εἰς τὸν Ἄγαμέμνονα, λέγων,

— Ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων!

Ποῖος λόγος σοῦ ἔφυγεν ἔξω ἀπὸ τὰ ὀδόντια! Λέγομεν ἀκόμη εἰς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν, Τὸν ἔδειξα τὰ ὀδόντια, κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τὸν σκύλον, ὅστις τὰ δείχνει ὀργιζόμενος, ὅταν τὸν πλησιάσῃ τις ἄγνωστος. Τὴν αὐτὴν μεταφορὰν ἔχουν καὶ οἱ Γάλλοι, montrer les dents à quelqu'un.

ΟΪΚΟΚΥΡΙΟΣ, (καὶ κατὰ συγκοπὴν Οἰκοκύρις ἢ Οἰκοκύρης (maître de la maison), Τὸ θηλυκὸν Οἰκοκυρά (maîtresse de la maison). Ὅστις ἔχει γυναῖκα καὶ τέκνα, ἢ καὶ τέκνα, συγκατοικῶν μ' αὐτὰ, λέγεται Οἰκοκύρις (père de famille).

2) σχετικῶς πρὸς τὴν γυναῖκα, ἢ ἡγυνή (οἰκοκυρά) πρὸς τὸν ἄνδρα. Οὕτως ἢ μὲν γυνή λέγει, Ὁ οἰκοκύρις μου, ἤγουν ὁ σύζυγός μου (mon époux), ὁ δὲ ἄνθρωπος, Ἡ οἰκοκυρά μου, ἤγουν ἡ γυνή μου (mon épouse), οἶον (παρὰ Δουκαγγ.σελ. 245).

Ἐξήσεν Ἀπολλώνιος μὲ τὴν οἰκοκερά του
Χρόνους ὀγδόντα μὲ τιμὴν ἤλθε εἰς γεραιά του.

3) Ἄνθρωπος ἡγυνή κατασαμένης ἡλικίας, σχετικῶς πρὸς νεώτερον ἢ νεωτέραν. Ἐν ἐντρέπεια, οἰκοκύρις ἄνθρωπος, νὰ λαλῆς οὕτως; 4) ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ, κύριος, ὅστις δηλαδὴ ἔχει ἐξουσίαν νὰ εἴπῃ ἢ νὰ πράξῃ ὅ,τι θέλει (être le maître de), Εἶσαι οἰκοκύρις νὰ κάμῃς ὅ,τ' ἀγαπᾷς. Τὸ Οἰκοκυρά ἐσήμαινεν ἀκόμη καὶ τὴν συνοικοῦσαν γαμικῶς μὲ ἄνδρα γυναῖκα, εἰς διάκρισιν τῆς ἀγάμου ἢ ἐλευθερίας. Ζ. Ἀνέγλυτη.

ὈΛΆΚΕΡΟΣ. Ζ. Ἀκέραιος.

ὈΛΙΓΌΝΟΜΑΙ, ἀπὸ τὸ Ἕλλην. Ὀλιγόομαι, μεταφορικῶς αἰσθάνομαι ἐλάττωσιν τῶν φυσικῶν δυνάμεων (défaillir). Τὴν αὐτὴν μεταφορὰν εἶδεν ὁ ποιητὴς εἰς τὸ ταυτόσημον ῥῆμα Μινύθω (Ὀδυσσ. δ', 467),

—————Μινύθει δέ μοι ἔνδοθεν ἦτορ.

2) ὀλιγοθυμῶ, ὀλιγοψυχῶ (se pâmer), οἶον Ὀλιγώθη γελῶν, ἢ Ὀλιγώθη ἀπὸ τὰ γέλια. Τοῦτο εἶναι τὸ « Γέλω ἔκθανον » τοῦ Ὀμήρου (Ὀδυσσ. σ' 100). Ἴδε καὶ τὰς εἰς τὸν Ἡλιόδωρ. σημ. σελ. 171.

ὈΛΙΓΟΣ, ἐναντίον τοῦ Πολύς. Παρ' ὀλίγον, ἢ Ὀλίγον ἔλειψε. Καὶ ἔλλειπτικῶς, Ὀλίγον, οἶον, Παρ' ὀλίγον

νά χαθῶ, ἢ Ὀλίγον ἔλειψε νά χαθῶ, ἢ Ὀλίγον νά χαθῶ. Εὐριπίδης (Ίφ. Ταυρ. 871),

Παρά δ' ὀλίγον ἀμπέφυγες
Ὀλεθρον.—————

καὶ Θουκυδίδης (VII, 71), « Παρ' ὀλίγον ἢ διέφευγον, ἢ « ἀπώλλυντο » καὶ Αἴλιανός (IV, 8) « Καὶ ὀλίγου καὶ » τὴν πόλιν κατέλαβον » ἤγουν, ὀλίγον ἔλειψε νά κυριεύσῃ καὶ τὴν πόλιν. Εὐρίσκεται συχνά εἰς τοὺς παλαιούς, καὶ Μικροῦ, ἢ Ὀλίγου δεῖ, ἢ δεῖν.

Μὲ ὀλίγον (ἐλλειπτικῶς τοῦ Ἀργύριον) σημαίνει μὲ ὀλίγην ἐξοδον, ἢ δαπάνην. Ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος μὲ ὀλίγον δύναται νά ζήσῃ. Μ' αὐτὸ συμπλέκεται πολλάκις καὶ τὸ Τίποτε. Ἐγὼ δύναμαι νά σοῦ τελειώσω τὴν ὑπόθεσιν μὲ ὀλίγον τίποτε. (Ἀριστοφαν. Πλουτ. 377),

—————ἐγὼ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ
Ἐθέλω διαπράξαι, πρὶν πυθέσθαι τὴν πόλιν,
Τὸ στόμ' ἐπιθύσας κέρμασι τῶν ρητόρων.

Ὀλίγον (peu, en petite quantité), λέγεται καὶ μὲ βάρβαρον ἀφαιρέσιν, Λίγον, οἶον, Ἀπὸ λιγοῦ (Ἀπ' ὀλίγου). Ζ. Μύρος. Ὀλιγοῦ τζικον (Ἕλλην. Ὀλίγιστον) Ζ. Ράσσω.

ὈΛΙΓΟΤΡΩΓΩ. Ζ. Τρώγω.

ὈΛΟΡΘΟΣ, σύνθετον ἀπὸ τὸ Ὀλος, καὶ Ὄρθός. Ζ. Ὄρθός.

ὈΛΟΣ (tout). Δι' ὄλου (tout-à-fait). Ζ. Ὄποῦ. Τὸ Δι' ὄλου, γράφεται ὀρθότερον Διόλου, ὡς ἐπίρρημα. Εἰς παλαιὰ ἀντίγραφα εὐρίσκεται καὶ Διόλου, καὶ Δι' ὄλου.

ὈΛΟΤΕΛΑ (tout-à-fait, entièrement), Σ Σ,

Λοιπὸν οὐδὲν ἐχάθησαν ὀλότελα οἱ φίλοι.

ὌΜΑΔΙΑΪΖΩ. Ζ. Μαδεύω.

ὌΜΆΔΙΝ, Ἑλλ. Ὄμοῦ (ensemble) ΘΚ,

Ἐστράφησαν ὀπίσω ΤΕΣ βλέπουν τοὺς ἀδελφούς των
Ὄμάδιν μέ τὸν κύριον των νά κλαίγουν νά θρηνοῦνται.

Τοῦ ὀπίσω ΤΕΣ τὸ ἄρθρον εἶναι τὸ βάρβαρον θηλυκὸν
Ταῖς ἀντί τοῦ Τῶν· διότι ὁ λόγος εἶναι περὶ παρθένων
αἰχμαλωτισμένων ἀπὸ Τούρκους· ὡς περὶ ἀνδρῶν λέγεται
Ὄπίσω τους, ἀντί τοῦ Ὄπίσω των.

ὌΜΙΛΗΤΙΚΌΣ. Ζ. Ἀνομίλητος.

ὌΜΜΆΤΙΟΝ. Ζ. Ψυχή.

ὌΜΝΑΪΩ ἢ Ὄμνέω (jurer, faire serment), οἶον
ΘΚ,

Ὄμναίω σας εἰς τὸν Θεόν, καὶ ὅλοι πιστεύσατέ μοι.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς ΘΡ,

Καὶ ὁποῦ πείση εἰς αὐτὸ, ἂν οὐδὲ μετανιόση,
Ὄμνέω [ναί] καὶ μά τὸ ναί, ἀλλοῦ τὸ θελή νιόση.

Ζ. καὶ Δευτερογαμῶ.

Ἐτράπη τοῦ Ὄμνύω τὸ ὕ εἰς ε̄, καθὼς καὶ τὸ Ἄχυρα καὶ
Πίτυρα, εἰς τὸ Ἄχερα καὶ Πίτερα. Ὁ Σομαυέρας ἔχει
Ὄμνέω καὶ Ἀμώνω (γρ. Ὄμόνω), ἀπὸ τὸ Ὄμόω.

ὌΜΟΘΥΜΑΔΌΝ (unaniment). Ζ. Κεφαλώνω.

ὌΜΟΙΑΪΖΩ, ὁμοιον λέγω ἢ κρίνω, Ἑλλην. Ὄμοιῶ (as-
similer, comparer). Συχνότερα ὁμως ἀμεταβάτ. εἶμαι ἢ
γίνομαι ὁμοιος, Ἑλλην. Ὄμοιοῦμαι (ressembler). Τὸ
Ὄμοιάζω (εἶμαι ὁμοιος) εἶναι τοῦ παρακμάζοντος Ἑλλη-
σμοῦ, οἶον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ (Μάρκ. ιδ', 70) τὸ « Γαλιλαῖος

» εἶ, καὶ ἡ λαλιά σου ὁμοιάζει » ἤγουν εἶναι ὁμοία τῆς λαλιᾶς τῶν Γαλιλαίων.

Εἰς τοὺς παλαιούς τὸ Ὅμοιω εἶναι μεταβατικόν, πλὴν εἰς τὸν Διοσκουρίδην (III, 52), ἐὰν ἡ γραφή δὲν ᾖ σφαλμένη, « Τὸ οὖν ἄγριον πήγανον ὁμοιοῖ τῷ ἡμέρω. »

Οἱ Κρητικοὶ λέγουν, Δὲν ὁμοιάζει, εἰς σημασίαν τοῦ δὲν πρέπει, δὲν ἀρμόζει (il ne convient pas). Τρεῖς χιλιάδες σχεδὸν ἐτῶν ἐπέρασαν ἀποῦ ὁ Ὅμηρος ἔλεγεν Ἐοικεν (ὁμοιάζει) ἀντὶ τοῦ πρέπει (Ἰλιάδ. β', 190),

Οὐ σε εἶκε, κακὸν ὡς, θειδίστεσθαι,

Δὲν πρέπει νὰ φοβῆσαι, ὡς φοβοῦνται οἱ ἀνανδροί.

ὍΜΟΙΟΣ. Γνωστὴ εἰς ὅλους εἶναι ἡ παροιμία. « Ὅμοιος » τὸν ὁμοιον ἀγαπᾷ, » ἣτις ἔλαβεν ἀρχὴν καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὸν Ὅμηρον (Ὀδυσσ. ρ' 218),

Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον.

Τοῦτο ἀληθεύει μάλιστα διὰ τοὺς χρηστὸς πολίτας. Εὐκόλα φιλιόνονται, εὐθὺς ἀποῦ καταλάβῃ ἕνας τοῦ ἄλλου τὴν διάθεσιν, εἰς κοινὴν τῆς πατρίδος ὠφέλειαν. Οἱ κακοὶ πολῖται φιλιόνονται κάποτε καὶ αὐτοὶ διὰ νὰ συγκροτήσωσι φατρίας, ἢ νὰ κλέψωσι τὰ δημόσια, ἀλλ' ἡ φιλία τῶν ὁμοιάζει τὴν φιλίαν τῶν λύκων.

ὍΜΟΝΟΙΑΖΩ, Ἑλληνιστὶ Ὅμονοῶ (être d'accord), (Ζ. Κατά). Ἀπὸ τὸ Ὅμόνοια, ἀναλόγως μετὰ τοῦ παρακμάζοντος Ἑλληνισμοῦ τὸ Ὅμοιάζω (ressembler) ἀπὸ τὸ Ὅμοία, καὶ τῶν παλαιῶν τὸ Δοιάζω (douter) ἀπὸ τὸ Δοιά.

ὍΝΕΙΔΙΖΩ (reprocher). Ζ. Βοηθῶ.

ὄντως, συντασσόμενον μετὰ ἐπίθετα, ἰσοδυναμεῖ μετὰ
Φερωνύμως (portant son nom) οἷον ΒΧ,

————— Δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν
Εἰσηλθὼν κ' εἰς τὸ κάστρον σου, κάστρον καὶ ὄντως κάστρον.
Εὐμορρον ἔνι ἐξαίρετον, οὐκ οἶδα πούπετις τίτιον.

ὍΠΙΣΘΑΓΚΩΝΑ. ὍΠΙΣΘΑΓΚΩΝΙΖΩ. Ζ. Ἐξάγκωνα.

ὍΠΙΣΟΠΑΤΩ (se traîner à la suite de quelqu'un,
le suivre avec peine et à regret). Ζ. Ἴσως. Ἡ σημασία
τοῦ ῥήματος τούτου ἀναλογεῖ μετὰ τὸ Ἐφολκὸν εἶναι
τῶν παλαιῶν (Ἄριστοφάν. Σφ. 268).

ὍΠΟΪΟΣ. Ζ. Ποῖοι.

ὍΠΟΥ, ἀντὶ τοῦ ὍΣ, Ἡ, Τὸ, κ. τ. λ. (qui, que, le-
quel, laquelle, etc.) οἷον ΒΧ,

Ἐκεῖνος, ὁποῦ πρόθυμος ἦτον διὰ τὴν φεύγην,
Δι' ὅλου οὐκ ἐφαίνετο ἐκ τῆς ἰππηλασίας.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς,

Μόνο γινώσκει τ' ὁ κριτῆς ὁποῦ σὲ τὸ ἐδῶκεν.

Λέγουσιν καὶ Ποῦ (Ζ. Ἀναφέρνω). Τοῦ Δι' ὅλου ἡ γραφή
ἤθελ' εἰσοθ' ὀρθοτέρᾳ ἐπιρρήματικῶς, Διόλου.

ὍΡΓΗ, θυμός (colère). Τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ νὰ
ἔχη! κατάρα, ἡ ὁποία ἔπρεπε νὰ λήπῃ ἀπὸ τὰ Λεξικά, ἀν
ἔλιπεν ἀπὸ τῶν τιμίων ἀνθρώπων τὰ σώματα· καθὼς καὶ ἡ
ἀκόλουθος· Ἰπαγε εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ! (Ἄρι-
στοφάν. Πλουτ. 394.),

Οὐκ ἐς κόρακας, πλοῦτος παρὰ σοί;

Ἐδὲν ὑπάγεις εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ; Πλοῦτος εἰς ἐσέ!

ὍΡΘΑ ΚΟΠΤΑ. Δύο ἐπιρρήματα συνταγμένα ἀσυνδέτως, σημαίνοντα κυρίως, ὅ,τι οἱ Γάλλοι λέγουν *d'estoc et de taille*. Τὸ μεταχειριζόμεθα μεταφορικῶς, οἷον Τὸν ἐλάλησα ὁρθὰ κοπτά, ἤγουν χωρὶς συζολῆν, καὶ δίχα νὰ κρύψω ἢ νὰ ὑποκριθῶ τὴν ἀλήθειαν (*s'expliquer sans façon, sans déguisement*). Συμφωνεῖ σχεδὸν μὲ τῶν παλαιῶν Τὸ Εὐ-θυρρήμον εἶν, ἢ Ἀποτόμωσ λέγειν· καὶ πλέον ἴσως μετοῦ Ἀποσόλου (Β' Τιμοθ. β' 15) τὸ « Ὁρθοτομεῖν τὸν λόγον τῆς » ἀληθείας, » τὸ ὁποῖον διαφόρως ἐξήγησαν οἱ Θεολόγοι. Ἡ Γραικικὴ μετάφρασις λέγει « Ὁρθοκόπτωντας τὸν λόγον τῆς » ἀληθείας » Τὸ Ὁρθοκόπτωντας ἐδῶ, σιμὰ τῆς ἀσαφείας εἶναι καὶ ἀρκετὰ χαμερπές. Τὸ Ὁρθὰ κοπτά πάλιν δὲν ἀρμόζει οὐδ' αὐτὸ εἰς τὸ Ἀποσολικὸν ὕφος. ἔχει χρεῖαν ἐρμηνείας περιφραστικῆς.

ὍΡΘΟΚΑΤΗΒΑΤΟΣ. Ζ. Ὁρθός.

ὍΡΘΟΣ, ὁ σέκων εἰς τοὺς πόδας του (*levé, qui est debout*), καὶ συνδέτως Ὀλόρθος. 2) μεταφορ. δίκαιος ἴσος (Ζ. Ἐντροπαλός). ἔχομεν καὶ ἄλλο σύνθετον Ὁρθοκαταίβατος ἢ Ὁρθοκατήβατος, σημαῖνον τὸν ἔχοντα σῶμα ὀρθιον χωρὶς χάριν (*tout d'une pièce*).

ὍΡΙΖΩ, κυριεύω ἐξουσιάζω (*régner, dominer*), οἷον ΘΚ,

Αὐθέντης ἐνι δυνατὸς ὁ Τοῦρκος, ξεύρετέ το·
Δύσιν τε καὶ Ἀναπολὴν ὀρίζει, πιρωθεῖτε.

(Ζ. καὶ Κροτισμός). 2) προσάσσω (*commander, ordonner*). Τί ὀρίζεις (*que vous plaît-il?*). Ἄν ὀρίξης (*s'il vous plaît, si vous l'ordonnez*). Ζ. Λόγος καὶ Μαθεύω 3) Ὅρισε εἰς τὸν οἶκόν μου λέγει σεβαζόμενος, ἢ καὶ κολακεύων αἰσχρῶς, ὅσιν προσκαλεῖ ἀνώτερον τινά, τὸ ὁποῖον σημαίνει, Ἐλα εἰς τὸν οἶκόν μου (*viens chez moi*), με ἔμ-

φασιν τοῦ, ὅπου δύνασαι νὰ ὀρίζης, νὰ κυριεύης, νὰ προσάσσης, ὡς καὶ εἰς τὸν ἰδικόν σου.

ὈΡΕΓΟΜΑΙ. Ζ. Ρέγεται.

ὈΡΙΣΜΟΣ (commandement, ordre). Εἶμαι εἰς τοὺς ὀρισμούς σου (je suis à vos ordres). Βασιλικὸς ὀρισμὸς (ordonnance du roi).

ὈΡΜΑΘΙΑ. Ζ. Ἀρμαθιά.

ὈΡΤΥΚΙΟΝ (caille). Διὰ τοῦ κ̄ καὶ τὰ Λεξικά καὶ ἡ συνήθεια, ἀντὶ τοῦ Ὀρτύγιον (Ἄθην. ΙΧ, σελ. 393),

————— Ὡς δὴ σὺ τὶ
Ποιεῖν δυνάμενος, ὀρτυγίου ψυχὴν ἔχων;

ἀπὸ τὸ πρωτότυπον Ὀρτυξ, γος. Ἦσαν ὁμῶς καὶ οἱ κλίνοντες διὰ τοῦ κ̄, Ὀρτυξ κος (BEKKER, *Anecd. græc.* pag. 1406), ὅθεν ἐσχηματίσθη τὸ σύνηθες Ὀρτύκιον.

ὈΡΦΑΝΕΪΩ μεταδατ. (rendre orphelin). Ζ. Ξεζεύω.

Τὸ Ὀρφανεύω σήμερον εἶναι ἀμετάβατον (devenir orphelin), καὶ τοῦτο μόνον γνωρίζουν τὰ Λεξικά μας. Εἰς χρεῖαν μεταδατικοῦ, κάλλιον νὰ μεταχειριζώμεθα τὸ παλαιὸν Ὀρφανίζω. Ὁ Ὅμηρος τὸ ἐδιάλυσε (Ἰλιάδ ζ', 431) εἰς τὸ Κάμνω ὀρφανόν,

Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε, καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ,
Μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θείης, χήρην τε γυναῖκα.

Ὅστις ἀναγνώσῃ τοὺς λόγους τούτους τῆς Ἀνδρομάχης, χωρὶς νὰ σεισθῇ ἢ ψυχὴ του, μὴν ἀμφιβάλλῃ ὅτι ὠρφανίσθη ἀπὸ πάσαν αἰσθησιν καλοῦ, κ' ἔγινεν ἀληθῶς, Ὅνος πρὸς λύραν.

ὈΡΦΑΝΟΣ, σερημένος τοὺς γονεῖς του, ἔάν ἀπὸ τὸν

πατέρα μόνον, Ὀρφανός ἀπὸ πατέρα, εἴαν ἀπὸ τὴν μητέρα, Ὀρφανός ἀπὸ μητέρα. Καὶ οὐδετέρως, Δὲν ἔχει πῶς νὰ θρέψῃ τὰ ὀρφανά του, ἢ τὰ ὀρφανά της. 2) μεταφορικ. ὁ μὴ ἔχων τί, Ὀρφανός ἀπὸ νοῦν, ὁ ἀνόητος· ἀπαράλλακτα ὡς ὁ Πλάτων (Ἄλκιβ. II , σελ. 147) « Ὀρφανός δὲ ὢν ταύτης τῆς ἐπισήμης »

Ὅς, Ἡ, Ὁ. Ἀόρισα ἄρθρα, ἢ μᾶλλον ἀναφορικαὶ ἀντωνυμῖαι (lequel, laquelle, lequel, ἢ qui, que). Ζ. Καρδιοφλόγησις, Κοντεύγω, καὶ Ράσσω.

ΟΣ (εἰς) καὶ ΩΝ λήγοντα ὀνόματα. Ζ. Ἄρχος, καὶ Δράκος.

ΟΥ δίφθογγος ἀντὶ τοῦ τ οἶον Κρουκέλλιον ἀπὸ τὸ Κρικέλλιον (ὑποκορ. τοῦ Κρίκος (anneau de fer), — τῆς εἰ διφθόγγου, οἶον Σουρόνω ἀπὸ τὸ Σειρόω, Σοουσουράδα, ἀπὸ τὸ Σεισούρα (hochequeue), — τῆς εὔ, οἶον Ὠφου, ἀπὸ τὸ Ὠφεῦ! Ζ. τὰ λοιπὰ εἰς τὰ Ἄτακτα, I, σελ. 399.

ΟΨΓΙΑ. Τὸ Ἑλληνικὸν Οἶα ἢ Ὠα (ἀπὸ τὸ Οἶς ἢ Οἶς, τὸ πρόβατον) ἐσήμαινε προβάειν ἢ μηλωτὴν προβάτου. Καὶ ἐπειδὴ προσέρραπταν τὰ δέρματα τῶν ζώων τούτων εἰς τὰ φορέματα, ἐξαπλώθη ἡ σημασία, καὶ ὠνομάσθη Ὠα (ourlet, bordure, lisière) πᾶν ἄκρον ἐνδύματος, εἴτε ἀχώρισον αὐτοῦ, εἴτε καὶ προσραμμένον. Ἡ Ὠα ἢ Οἶα, ἐχυδαίσθη εἰς τὸ Οὔγια ἢ Οὔϊα, σχεδὸν ὡς ἀπὸ τὸ Οἶος ἐπλάσθη τὸ χυδαῖον Οἶος ἢ Ὀγιος (ὄστις).

ΟΥΓΚΛΕΖΟΙ (Anglais). Ζ. Κοντεύγω.

ΟΥΔΕΝ, ἀντὶ τοῦ Δέν, οἶον, ΒΧ,

Ἡμεῖς καὶ τί τὸ κρύβομεν, καὶ οὐδὲν σέ τὸ λαλοῦμεν;

Καὶ πάλιν,

Ἐγὼ τὴν Φεδροκάζαν μου ἄνδρα οὐδὲν τὴν δίδω.

Καί πάλιν,

Καί πῶς ἀπό τὸ σῶμά μου οὐδέν ἐξανασπᾶται,
 Νά τὴν ἐπάρῃ ὁ Ἄγγελος, ἐκ τὴν πολλήν μου λύπην;

ΟΥΚ (ne). Ζ. Γρικῶ, Ἡμπορῶ, Ὄπου, καὶ Τάσσω.

ΟΥΛΗ. Ζ. Καῦχος.

ΟΥΡΑ (τά εἰς) τελευτῶντα ὀνόματα. Ζ. Πεζούρα.

ΟΥΡΑΝΟΔΡΟΜΟΣ (qui parcourt le ciel). Ζ. Νά.

ΟΦΕΛΛΙΟΝ. Ζ. Φελί.

ΟΧΘΡΟΣ. Ζ. Ἐχθρός.

ΟΧΡΑ, οἶον ΘΡ,

Πλουμάκια καὶ πλατύφυλλα μετέχουσι καὶ μετέχουσι,
 Ἐπάνω εἰς ψιλὰ λινὰ λογίεσσι ὀχραῖς μετέχουσι.

Πλουμάκια, ἢ Πλουμία, ἔλεγον τὰ εἰκονιζόμενα εἰς πανίον διὰ κεντήσεως ἄνθη ἢ ζῶα. Καὶ Πλουμίζω τὸ Κεντῶ (broder), καὶ Πλουμιστὸν τὸ κεντητὸν ἢ κεντημένον. Ἡ παραγωγή του εἶναι ἀναμφίβολος ἀπὸ τὸ Λατινικὸν Pluma, πτερόν· ὅχι ὁμοίως καὶ ἡ ἐξήγησις· ἐπειδὴ ἄλλοι τὸ ἐξηγοῦν ἀπὸ τὴν πρὸς τὰ πτερά ὁμοιότητα τῶν κεντητῶν εἰκόνων, καὶ ἄλλοι, ὅτι τὸ Pluma ἐσήμαινε, κατ' αὐτοῦς, καὶ βελόνην. Ἀπλούσερον μὲ φαίνεται ἀπὸ τὸ plumata (τὰ πτερωτά)· διότι εἰκόνιζαν καὶ πουλία, καὶ μάλισα τὰ ἔχοντα ποικιλόχροα πτερά. Ὅθεν ὠνομάσθη καὶ Ποικιλτικὴ, ἢ τέχνη τοῦ κεντητοῦ.

Ψιλὰ λιγᾶ, εἶναι λεπτὰ λινὰ ὑφάσματα (toiles de lin fines).

Τὸ Μετάξιον (soie) εἶναι γνωστὸν. Εἰς τὸ Ὄχραῖς (couleurs) ἐπλεόνασε βαρβάρως τὸ ο, καὶ ἐσυγκόπη τὸ Χρόα

εἰς τὸ Χρᾶ, ὡς φαίνεται ἀπὸ ἄλλον ποιητὴν ἀνώνυμον (παρὰ Δουκαγγ. σελ. 820),

Πλατεῖα ἦσαν μάρμαρα πάντα λογῆς καὶ χροῆς.

ὈΨΑΡΟΛΙΜΝΗ. Ζ. Φλισκίνα.

ὈΨΙΚΕΪΩ καὶ ὈΨΙΚΙΟΝ. Ζ. Ψήκει, καὶ τὰ ἄλλου (Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 279) σημειωθέντα.

Π.

Π στοιχεῖον, ἀντὶ τοῦ β̄, Κόμπος ἀπὸ τὸ Κόμβος, Ἐμπαίνω ἀπὸ τὸ Ἐμβαίνω. — τοῦ τ̄, Παγώνιον ἀπὸ τὸ Ταώνιον. — τοῦ φ̄, Στρόπος (fouet) ἀπὸ τὸ Στρόφος.

ΠΑΓΩΜΕΝΟΣ (gelé). Σημεῖονεται διὰ τὴν παροιμίαν, « Τί νὰ κάμη εἰς τὸν κρυὸν ὁ παγωμένος; » τὴν ὁποῖαν ἐμπορεῖ νὰ φέρῃ εἰς ἀπολογίαὶν ὁ ἐνδεέςατος, ἐὰν παρακαλῆται εἰς βοήθειαν τοῦ ὀλιγώτερον ἐνδεοῦς.

ΠΑΓΩΝΙΟΝ, ὑποκοριστικὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ταῶς ἢ Ταῶς, Ταώνιον, τοῦ ὁποίου ἐτρέψαμεν τὸ τ̄ εἰς τὸ π̄, ὡς ἔκαμαν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι, Ρανο. Καὶ ἀντὶ τοῦ Δίγαμμα, δι' ἀποφυγὴν τῆς χασμωδίας, ἐκεῖνοι μὲν ἔβαλαν τὸ ν̄, ἡμεῖς δὲ τὸ γ̄. Διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν οἱ Ἄττικοι, ἀντὶ τοῦ Δίγαμμα, ἐδάσυναν τὴν τελευταίαν συλλαβὴν, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Ἀθηναῖος (IX, σελ. 397) « Ταῶς δὲ λέγουσιν Ἀθηναῖοι... τὴν τελευταίαν συλλαβὴν » περισπῶντες καὶ δασύνοντες. » Δι' ἄλλην τινὰ οἱ Γάλλοι γράφουν μὲν ραον, προφέρουν δὲ ran. Εὐρίσκεται ὁμοῦς εἰς τοὺς πρὸ ἡμῶν ἀπαράλλακτον καὶ τὸ Ταώνιον, οἶον ΒΧ,

Ἐκεῖ ταῶνη λαξευτὸν καθήμενον ἐπάνω,
Ἐπακουμβίζον γόνυκτον πρὸς τῆς χειρὸς * * *.

Ταώνη ἀντί τοῦ Ταώνιν, Ταώνιον. Τὸ Ἐπακουμβίζον τὴν πρόθεσιν ἔχει μόνον ἐλληνικὴν· τὸ δὲ Ἄκουμβίζω (s'appuyer), ἔτι καὶ σήμερον σύνηθες, εἶναι ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν *Accumbo*.

Λαξευτὸν, γλυπτὸν (*sculpté*).

Εἰς τὸν δεῦτερον στίχον λείπει λέξις τρισύλλαβος εἰς ἀπαρτισμὸν τῶν δεκαπέντε συλλαβῶν.

ΠΑΘΑΪΝΩ. Ζ. Πανθάνω.

ΠΑΙΔΑΚΙΝ (Ζ. Ξεξεύω). ΠΑΙΔΙΝ ἢ Παιδίον (Ζ. Μαγκούριν). ΠΑΙΔΟΪΠΟΥΛΟΝ (*petit enfant*). Ζ. Κλησουρότοπος. ΠΑΙΔΑΚΙΑ. Ζ. Γαυγίζω.

ΠΑΪΔΕΥΣΙΣ. Ζ. Διαταμός.

ΠΑΪΖΩ (*jouer*). Ζ. Μαχεύγω.

ΠΑΛΑ. Ζ. Παλόνω.

ΠΑΛΙΟΣ. Ζ. Βλεπαῖος.

ΠΑΛΩΝΩ (Μπαλλόνω). Ἐσημείωσα (δὲν ἐνθυμοῦμαι ποῦ) ὅτι τὸ Μπαλόνω ἢ Μπαλλόνω (*pariécer*) μ' ἐφαίνετο φθαρμένον ἀπὸ τὸ Ἐμβάλλονω, γεννημένον ἀπὸ τὸ Ἐμβάλλω, ὡς ἀπὸ τὸ Κάμνω ἐπλάσαμεν τὸ Καμόνω. Καὶ ἐπίστονα τὴν παραγωγὴν ἀπὸ συνώνυμον ἄλλο ῥῆμα, τὸ Ἐπιβάλλω, τοῦ ὁποίου τὸ ῥηματικὸν, Ἐπίβλημα (*pièce*), ἐμεταχειρίσθη ὁ εὐαγγελιστὴς (Ματθ. 9, 16) εἰς σημασίαν τοῦ Ἐμβάλλωμα, ἢ ὡς τὸ ἐρμηνεύει ἡ Γραικικὴ μετάφρασις *Μπάλωμα*· « Ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ. » Τοῦτο ἐνόμιζα περὶ τῆς παραγωγῆς τοῦ Μπαλόνω, καὶ τοῦτο νομίζω καὶ πιστεύω πάλιν.

Μ' ὄλον τοῦτο, ἴσως νομίση τις τὸ Μπαλόνω παράγωγον τοῦ Πάλα, χυδ. Μπάλα (*balle, ballot, ballon*), ὡς λέγομεν Μπάλαν βαμβακίου, μεταξίου, καὶ τῶν τοιούτων, ἤγουν σάκκον γεμισμένον σφιγκτὰ ἀπὸ βαμβάκιον, ἢ μετάξιον. Ἀπὸ τὸ Παλόω ἤθελ' εἰπεῖν τις, ὅτι παράγεται

τὸ Παλόνω, καὶ μὲ τὴν πρόθεσιν Ἐμπαλόνω (emballer). Τί δὲ ἐσήμαινεν ἀρχικῶς καὶ κυρίως εἰς τοὺς παλαιούς ἢ Πάλα, τὸ ἐξηγεῖ ὁ Ἡσύχιος, λέγων, « Πάλλα, σφαῖρα ἐκ » ποικίλων ΝΗΜΑΤΩΝ πεποιημένη » ἤγουν σφαῖρα καμωμένη ἀπὸ νήματα, ἢ ἀπὸ πανία διαφόρων χρωμάτων νοῶν (δὲν εἶν' ἀμφιβολία) τὰς μικρὰς πάλας (τὰς τουρκισι λεγομένας τόπια), τὰς ὁποίας μεταχειριζόμεθα εἰς τὸ λεγόμενον παιγνίδιον ἢ γύμνασμα τῆς πάλας (ballon), ὅθεν καὶ « Παλλίζεσθαι, σφαιρίζειν » (jouer au ballon), κατὰ τὸν αὐτὸν Ἡσύχιον. Ἴσως ἀντὶ τοῦ Νημάτων ἔγραψε καὶ ΔΕΡΜΑΤΩΝ, διότι αἱ παικτικαὶ πάλαι ἐγίνοντο ἀπὸ δέρματα διαφόρων χρωμάτων, ὡς μᾶς διδάσκει ὁ Πλάτων (Φαίδων. σελ. 110), « Ὡσπερ αἱ δωδεκάσκυτοι σφαῖραι, ποικίλοις χρώμασι διελημμένη. » Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ νὰ κάμῃ ὑποπτον τὴν γραφὴν (νημάτων) τοῦ Ἡσυχίου. Ὅπως ἂν ᾖναι, διὰ τὴν ποικιλίαν ταύτην τῶν χρωμάτων, εὐλογον ἤθελε νομισθῆν ὅτι καὶ τὸ (Μπαλόνω, Ἐμπαλόνω, gariercer) ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν ποικιλόχροον πάλαν, ἐπειδὴ τὰ Μπαλώματα ἢ Ἐμπαλώματα, εἰς τὰ πτωχικὰ μάλισα φορέματα, γίνονται ἀπὸ διαφόρων χρωμάτων ῥάκη.

ΠΑΝΑΡΙΣΤΟΣ. Ζ. Δεξιότης.

ΠΑΝΔΡΙΑΪΣ. Ζ. Ὑπανδρία.

ΠΑΝΕΥΤΥΧΗΣ. Ζ. Δεξιότης.

ΠΑΝΘΑΝΩ (ὡς Μανθάνω), Παθαίνω, Πάσχω (souffrir, éprouver), οἶον, ΣΣ,

Τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὰ κακά, τὰ ποῖα θελεῖς πανθάνειν.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς,

Ἀλλὰ θαρρῶ ναγδικαιωθῶ σόσα κακά, πανθάνω,

ἤγουν, Ἐλπίζω νὰ ἐκδικηθῶ εἰς ὅσα πάσχω.

ΠΑΝΟΥΚΛΑ. Ζ. Σκορδοῦλα.

ΠΑΝΤΕΡΗΜΟΣ, πανάθλιος (Ζ. Ἐρημος). 2) γυμνωμένος ἀπ' ὄλα (dénué de tout). Ζ. Πόθω.

ΠΑΝΤΕΧΩ. Ζ. Ἄπαντέχω. Ἐλεγαν συνωνύμως καὶ Ἐκδέχομαι. Ζ. Αἰ (σελ. 20) καὶ Ἐγδέχομαι.

ΠΑΠᾶΣ, τὸ Πληθ. Παπάδες. Ζ. Ἄφ' οὔ, καὶ Ἐξαγορευτής.

ΠΑΠΟΥΪΣ. Ζ. Ἐγγος.

ΠΑΠΟΥΤΖΑ θηλυκ. οἶον, ΘΡ,

Κάρτζες πασύλογες καὶ αὐταῖς νάνε κατακομένες,
Παπούτζες ἀχελωνόκοπες εὐμορφα καμωμένες.

Κάρτζες, Κάρτζαις, καὶ Κάλτζαις, ἀκόμη σήμερον εἰς χρῆσιν, ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν Calza (bas). Πασύλογες (πασίλογοι) εἶναι πάσης λογῆς χρωμάτων, ποικιλόχρσαι (variés).

Παπούτζες (αἰ Παπούτζαι). Σήμερον μεταχειρίζομεθα τὸ οὐδέτερον Παπούτσιον (soulier), ὡς εἶπε καὶ ἄλλος ποιητής (μεταγενέστερος τοῦ ΘΡ), ὁ ΣΣ,

Διατ' ἦτον ἀξυπόλυτη, καὶ οὐδὲν εἶχε παπούτζια.

Ἡ λέξις, εἶναι Περσικὴ, Παπούζ, ὡς Λέγουν οἱ λεξικογράφοι, οἱ ὁποῖοι τὸ ἐξηγοῦν *pedis tegumentum*, Ποδὸς κάλυμμα. Ἐπειδὴ εἰς τὴν Περσικὴν γλῶσσαν εὐρίσκονται ἔχνη πολλὰ τῆς Ἑλληνικῆς, ὑποπτεύομαι ὅτι καὶ εἰς τὸ Παπούζ κρύπτεται τὸ ἑλληνικὸν Ποῦς, ἢ τὸ Πέζα, ὡς ὠνόμαζαν οἱ Ἀρκάδες τὸν Πόδα (Γαλην. ἐξηγ.). Πατσᾶν ὠνομάζομεν σήμερον, ὡς καὶ οἱ Τοῦρκοι, τὸ ἀπὸ βραστά ποδάρια προβάτου (*pieds de mouton*) φαγητόν. Φέρω τελευταῖον καὶ τοῦ Ἡσυχίου, ἂν καὶ ὄχι πολλὰ σαφές, τὸ, « Πάζ, ὑπόδημα « εὐυπόδητον κ. τ. λ. « ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγεννήθη, κατὰ τοὺς

κριτικούς, τὸ Βαχεᾶ (chaussure) τῶν Ῥωμαίων.

Ἄ χελωνόκορες πιθανὸν ὅτι σημαίνει, κομμένοι εἰς σχῆμα χελώνης, τὸ αὐτὸ ἴσως καὶ τὸ Μακρομύτικα τοῦ Πτωχοπροδρόμου (Ἄτακτ. τόμ. I. σελ. 46).

ΠΑΡΑΓΓΕΛΛΩ. Ζ. Γεννημένος.

ΠΑΡΑΔΙΑΒΑΣΙΣ (récréation, amusement, promenade). Ζ. Ξεφαντώνω, καὶ Περιδιάβασις.

ΠΑΡΑΔΪΔΩ (ἐλλειπτ. τοῦ Πνεῦμα ἢ Ψυχῆν), ἀποθνήσκω (rendre l'ame, mourir). Ζ. Εἶπα.

ΠΑΡΑΔΡΟΜῆ, ἄφεςις ἐκούσιος ἢ ἀκούσιος λόγου τινὸς ἢ πράξεως (omission). Τὸ ῥῆμα εἶναι, Παρατρέχω, Παρέδραμα (passer, omettre). 2) Ἐνωμένον μὲ σημαντικῶν χρόνου λέξεων γενικῆν, σημαίνει τὴν παρέλευσιν αὐτοῦ, ὡς, Μετὰ παραδρομὴν ἐνὸς μηνὸς (après un mois passé, au bout d'un mois), Μετὰ παραδρομὴν ἡμερῶν δέκα. Τὸ κατ' αἰτιατικὴν (Μῆνα, Ἡμέραν) εἰς τὰς συντάξεις ταύτας εἶναι σπάνιον. Ζ. Ξεφαντόνω.

ΠΑΡΑΘΪΡΙΝ. Λέγομεν Παραθύριον καὶ Παράθυρον (fenêtre).

ΠΑΡΑΙΤΩ ἢ ΠΑΡΑΙΤΟΥΜΑΙ, ἀφίνω τὶ ἀξίωμα ἢ ἐπάγγελμα (se démettre, abdiquer). Παραιτῶ ἢ παραιτοῦμαι τὸν θρόνον, τὴν βασιλείαν, τὴν ἐπισκοπὴν ἢ Κάμνω παραίτησιν (donner sa démission) τοῦ θρόνου κ. τ. λ. 2) ἀπλῶς, ἀφίνω, λείπω (laisser, renoncer), Παραιτῶ τὰ παιγνίδια, ἢ Παραιτοῦμαι ἀπὸ τὰ παιγνίδια. Ἐχε με παραιτημένον, ἀντὶ τοῦ Ἄφες με, λειπέ με. Ἡ λέξις, κατὰ ταύτας τὰς σημασίας, εἶναι τοῦ παρακμάζοντος ἑλληνισμοῦ· ὅθεν ἀπαντᾶται συχνὰ εἰς τοὺς συγγραφεῖς τῆς Νέας Διαθήκης. Τοῦ Εὐαγγελιστοῦ (Λουκ. ιδ', 18) τὸ « Ἐχε με παρητημένον » σημαίνει, excusez-moi.

ΠΑΡΑΚΛΑΔΙ, Παρακλάδιον, κλαδίου (rameau) φυόμενον ἀπ' αὐτοὺς τοὺς Κλάδους τοῦ δένδρου, καὶ ὄχι ἀμέσως ἀπὸ τὸν κορμὸν (tronc), ὡς ὁ Κλάδος (branche). Ζ. Σώνω. 2) Παρακλάδιον μεταφορικῶς ὠνόμαζαν οἱ Γραικορωμαῖοι ἀπόσχιμα, ἢ μερίδα ποταμοῦ ρέουσιν ἀπ' αὐτὸν, καὶ σχηματίζουσιν μικρὸν ἢ μέγαν ἄλλον ποταμὸν (branche, ou bras de rivière), ὡς φαίνεται ἐκ τῆς ὁποίας φέρει μαρτυρίας ὁ Δουκάγγιος (σελ. 1107), ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνον τὸν Πορφυρογέννητον « Εἰς τὸ τοῦ « Δουναβίου ποταμοῦ παρακλάδιον ».

ΠΑΡΑΛΟΓΙΖΟΜΑΙ (perdre la raison). Ζ. Πλαντάζω.

ΠΑΡΆΞΕΝΟΣ (étrange, singulier, extraordinaire). Ζ. Δεξιότης, καὶ Κεφαλώνω.

ΠΑΡΆΞΩ. Ζ. Παρέξω.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΜΑ, Παρατήρησις, ἡγουν στοχασμὸς, ἢ σημείωσις, γινόμενη εἰς πράγματα τῆς φύσεως. Ἐκάμε πολλὰ παρατηρήματα εἰς τὸν δρόμον τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης, τῶν ἄστρον κ. τ. λ. 2) σημεῖον μαντικόν, οἰωνὸς περὶ μέλλοντος πράγματος. Καλὸν, κακὸν, εὐτυχές, δυστυχές, ἢ ἄτυχον παρατήρημα.

Ὠνομάσθησαν Παρατηρήματα αἱ ψευδομαντεῖαι καὶ ψευδοπροφητεῖαι, γινόμεναι τάχα ἀπὸ παρατηρήσεις φυσικῶν πραγμάτων ἢ φαινομένων, μὲ τὰ ὅποια ὅμως αἱ συμβαίνουσαι εὐτυχία ἢ δυστυχία εἰς τοὺς ἀνθρώπους δὲν ἔχουν οὐδεμίαν φυσικὴν κοινωνίαν ἢ σχέσιν. Τὰ ὠνόμαζαν καὶ Παρατήρια, τὸ ὅποῖον κακῶς ἐξήγησεν ὁ Δουκάγγιος (σελ. 1117). Τοιαῦται δεισιδαίμονες ἡμερῶν παρατηρήσεις ἐπεκράτησαν εἰς ὅλα τὰ ἔθνη, καὶ νέα καὶ παλαιά, εἰς τὰ βάρβαρα πλεον καὶ τὰ ἀπαίδευτα· καὶ οὐδ' ὁ χριστιανισμὸς ἴσχυσεν ἀκόμη νὰ τὰς ἐξάλειψῃ,

μ' ὄλον ὅτι τὰς καταδικάζει ρητῶς. Ὁ Παῦλος (Πρὸς Γαλάτ. δ', 10) τὰς ὀνειδίζει εἰς τοὺς Γαλάτας, ὡς λείψανα τῆς εἰδωλολατρείας, « Ἡμέρας παρατηρεῖσθε, καὶ μῆνας, καὶ καιροὺς, « καὶ ἐνιαυτούς. Φοβοῦμαι ὑμᾶς, μήπως εἰκῆ κεκοπίακα εἰς « ὑμᾶς » ἤγουν, μήπως τῶνομα μόνον ἐγίνετε χριστιανοί.

ΠΑΡΔΙΟ. Ζ. Μία.

ΠΑΡΕΚΒΆΛΛΩ (conduire jusqu'à la porte).

οἶον Β,

Ἐτίμησέν τους εὐμορφα ἐπαρεξέβαλέν τους,

Ὁ μέγας Ἰουστίνιανός, ἐπεριδόξασέν τους.

Ἀπῆγαν ἔθεν ἤλθοσαν, ἀνήγγειλαν τὰ πάντα.

Ἰδαμεν καὶ ἄλλα παραδείγματα τοῦ Ἀπάγω, ἀντί τοῦ Ὑπάγω (Ζ. Ἀπάγω). Ἴσως ἦτο καλὸν νὰ μεταχειριζώμεθα τὸ μὲν Ἀπάγω εἰς τὴν σημασίαν τοῦ Ἀναχωρῶ (s'en aller) ἢ Ἐπιστρέφω (retourner), τὸ δὲ Ὑπάγω, ἀντί τοῦ ἀπλῶς πορεύομαι (aller).

Σημειώσεως ἄξιον εἶναι καὶ τὸ Ἠλθοσαν (Ἕλλην. Ἠλθον). Σήμερον λέγομεν Ἠλθασιν ἢ Ἠλθαν. Τὸ Ἠλθοσαν εἶναι παρελληνισμὸς τῶν Ἐβδομήκοντα (Ψαλμ. οθ', 1), « Ὁ Θεός, « ἤλθοσαν ἔθνη εἰς τὴν κληρονομίαν σου. »

ΠΑΡΈΞΩ, χυδ. Παράξω. Ἐπίρρ. ἄγνωστον καὶ εἰς τὸν Δουκάγγιον καὶ εἰς τὸν Σομαvéραν. Τοῦτο διαφέρει ἀπὸ τὸ ἀπλοῦν Ἐξω (hors), ὅτι σημαίνει μικροτέρου διαστήματος ἀπόκλεισιν (dehors). Ζ. Φλισκίνα.

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ. Ζ. Ψυχή.

ΠΑΡΗΓΟΡΩ (consoler). Ζ. Μαζόνω.

ΠΑΡΘΕΝΕΥΩ, χυδ. Παρθενεύγω (garder le célibat).

Ζ. Εἰ.

ΠΑΡΘΈΝΙΑ, πληθ. οὐδέτ. (marques de la virginité). Ἡ λέξις μᾶς ἔμεινεν ἀπὸ τοὺς Ἐβδομήκοντα (Δευτερονομ. κβ',

14), « Τὴν γυναῖκα ταύτην εἴληφα, καὶ προσελθὼν οὐχ
« εὗρηκα αὐτῆς τὰ παρθένια. »

ΠΑΡ' ὍΤΙ, ΠΑΡΟΥ, ΠΑΡ' ΟΥΪ (plutôt que), οἶον, ΣΣ,

Καὶ προτιμήθη θάνατον, ἔκρινε ν' ἀποθάνῃ,
Παροῦ ναφήσῃ ἀγδίκητον τὸν θάνατον τοῦ φίλου.

Καὶ ΑΚ,

Θέλης νὰ ἔχῃς μετ' ἐσέ οὓς ἔχει ἐξουσιά σου,
Ἀγωνίσου τοῦ νὰ σ' ἐντρέπονται, παρ' οὗ νὰ σε φοβοῦνται.

Ἰδ. Ἄτακτ. I, σελ. 74-76, καὶ 306.

ΠΑΡΡΗΣΙΑ. Ζ. Ἦν.

Πᾶσα ἕνας (chacun), γενικ. Πᾶσα ἐνός. Ζ. Ἦντα.
Λέγουν ὀλίγον ὀρθότερα, Πᾶς ἕνας, ἢ μονολεξί Πασένας. Εἰς
τὴν γενικὴν πάλιν βαρβάρως, Πασενός ἢ Πασανός, οἶον
ΘΡ,

Καὶ μετὰ ταῦτα τίς οἶδε τοῦ πασανός τὸ τέλος;

τοῦ ὁποίου τὴν βάρβαρον σύνθεσιν μὴ νοήσας ὁ Δουκάγγιος
(App. σελ. 152) ἔπλασεν ὄνομ' ἀνύπαρκτον θηλυκόν, ταυ-
τόσημον τοῦ Βάσανος. Πασανός, εἶναι Καθενός (παντός
ἐνός). Εἰς τὴν αἰτιατικὴν, Πασένα ἢ Πασάνα. Ζ. Κα-
λακαί.

ΠΑΣΤΡΕΪΩ. Ζ. Σπαστρεύω.

ΠΑΣΥΛΟΓΟΣ (Ζ. Παπούτζα). Διὰ τοῦ υ̅ τὸ γράφει καὶ
ὁ Δουκάγγιος (σελ. 820). Γράφε Πασίλογος, ὅχι ὡς
ὀρθόν, ἀλλ' ὡς ὀλιγώτερα στρεβλόν. Πασίλογος (varié, bi-
garré), εἶναι Πάσης ἢ παντοίας λογῆς, καὶ ἀκολούθως,
γένους, εἶδους. Τὸ δὲ Λογὴ θηλυκόν (ἀντὶ τοῦ Ἐκλογῆ),
ἄγνωστον, ἢ καὶ ἀνεύρετον ἀκόμη εἰς τοὺς παλαιούς, δὲν εἶν'
ὁμως βάρβαρον. Λέγω, λόγος, λογῆ, ἀναλογεῖ μὲ τὸ Δέμω,
δόμος, δομῆ, Μένω, μόνος, μονῆ, καὶ ἄλλα τοιαῦτα.

Ἡ διὰ τοῦ ὕ ὁμῶς γραφή ἐνδέχεται νὰ κρύπτῃ ἄλλην γενεα-
λογίαν, ἀπὸ τὸ Πανσύλλογος, ἢ Πασσύλλογος, ἤγουν
ὁ ἐκ πάντων ἢ παντοίων συλλεγόμενος.

ΠΑΣΧΩ, ῥῆμ. ἀνώμαλον, Ἐπασχα, Ἐπαθα. Καλὰ νὰ
πάθῃς! ἐπιφώνησις ἐκδικήσεως, λεγομένη πρὸς τὸν, ὅστις
πάσχει τι κακὸν, διὰ τὴν ἀβουλίαν του. Καλὴν θέλομεν
τὴν πάθειν, (ἐλλειπτ. τοῦ Τύχην ἢ Πάθην), ἤγουν δύστυ-
χία μέλλει νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ, ἂν συμβῇ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο,
ὡς καὶ ὁ Ἀριστοφάνης (Ἐκκλ. 95),

Οὐκοῦν καλά γ' ἂν πάθοιμεν, εἰ πλήρης τύχοι
Ὁ δῆμος ὦν.

Ὁ θάνατος εἶναι ἀπὸ τὰ χρεωστούμενα νὰ πάθω-
μεν, ἤγουν ἄφευκτος, ἀπαραίτητος (Σοφοκλ. Ἡλέκτρ. 1172),

Θνητὸς δ' Ὀρέστης ὥστε μὴ λίαν στένε.
Πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν.

Ἔτι μεγαλύτερον κακὸν δύναται νὰ πάθῃ; ἤγουν
ἔπαθε τὰ ἔσχατα κακὰ (Ἀριστοφ. Νεφελ. 1085),

—————Τί πείσεται κακόν;
Τί μὲν οὖν ἂν ἔτι μείζον πάθοι τούτου ποτέ;

ΠΑΤΖΑΣ. Ζ. Παπούτζα.

ΠΑΤΗΜΑ, ἡ ἐνέργεια τοῦ πατοῦντος ποδός, ἥτις, καὶ
Πάτησις, καὶ κοινότερον Πατησία λέγεται. 2) ἶχνος (vestige,
trace), φαίνονται τὰ πατήματά του. 3) Βῆμα
(pas), Τρία ἢ τέσσαρα πατήματα.

Μεταφ. αἰτία, ἀφορμὴ, πρόφασις (prétexte), Εὐρηκε
πάτημα. 2) Σκοπὸς, τέλος (dessein), Δὲν ἐλάλησες

ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε· ὁ λόγος σου ἔχει πά-
τημα.

ΠΑΤΗΤΑ σῦκα (des figues sèches emboîtées, ca-
bas de figues) λέγομεν, ὡς ὠνόμαζαν καὶ οἱ παλαιοὶ Πα-
τητοὺς φοίνικας, τοὺς ξηροὺς σφισσμένους φοίνικας.

ΠΑΤΟΣ, Πατητήριον, σκεῦος ὅπου πατοῦνται τὰ σαφύλια
(pressoir). 2) τὸ κατώτατον μέρος τοῦ ὑποδήματος (se-
melle), ἐκεῖνο δηλαδὴ, τὸ ὁποῖον ἀμέσως πατεῖ τὴν γῆν. Ὅθεν
ὀνομάζομεν καὶ Μονόπατα (souliers à simple semelle),
ἃσα ὑποδήματα ἔχουν ἓνα μόνον πάτον. Ἀπὸ τοὺς παλαιούς
ὠνομάζοντο Ἀπλαῖ. Καὶ τοιαῦτα ἐφόρουσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι,
ὡς ὀλιγαρχέστεροι καὶ εἰς τὴν σολὴν καὶ εἰς τὴν λοιπὴν τοῦ
σώματος δίαιταν, τοὺς ὁποίους ἐμιμοῦντο εἰς μέσας τὰς Ἀθήνας
τινὲς ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους, ὡς ἀπὸ τοὺς Γάλλους τινὲς, πρὸ
τῆς πολιτικῆς μετασάσεως, ἐπιδήκισαν (singer) τὴν Ἀγγλικὴν
σοβαρότητα. Τοὺς τοιοῦτους περιπαίζων ὁ Δημοσθένης (Κατὰ
Κόνων. σελ. 1267), λέγει « Ἐσκυθρωπάκασιν, καὶ λακωνίζουσιν
« φασί, καὶ τρίβωνας ἔχουσι, καὶ ἀπλᾶς ὑποδέδενται. »
3) Ἐδαφος (sol). Πάτον ὀνομάζει ὁ Ὅμηρος τὴν κοινὴν ὁδὸν
(chemin battu), ὡς πατουμένην ἀπὸ πολλοὺς διαβάτας
(Ἰλιάδ. ζ', 202),

—————Πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.

4) Πάτος εἰς τὰς οἰκοδομὰς ὀνομάζεται τὸ σανίδωμα.
Λέγεται καὶ Πάτωμα καὶ Πατωσία (plancher). 5) Πάτος,
σέγη (étage), ὅθεν Οἰκία δίπατος, τρίπατος
(à deux, à trois étages). Καὶ κατὰ τοῦτο τὸ
σημαινόμενον δὲν μακρύνεται πολὺ ἀπὸ τὸ Πάτνωμα (κατὰ
διάλεκτ. ἀντὶ τοῦ Φάτνωμα plafond). « Πατνώματα,
» σεγάσματα οἴκου » λέγει ὁ Ἡσύχιος, καὶ « Φατνώματα,

» σανιδώματα. » 6) τὸ κατώτατον μέρος σκεύους ἢ ἀγγείου κοίλου. Πάτος τοῦ πίθου, τοῦ σαμνίου, Πάτος τῆς θαλάσσης, Θάλασσα χωρὶς πάτον, ἤγουν Θάλασσα βαθυτάτη (Ἕλλην. Ἀχανὲς πέλαγος). 7) Πάτος, τὸ κατώτατον μέρος τοῦ ὑποδήματος (semelle). Πάτος λέγεται καὶ ὁ λεγόμενος, Ἕλλην. Πρωκτὸς (cul, fondement). 8) Μεταφ. ὁ βαθύτατος, κατώτατος, ἢ ἔσχατος βαθμὸς τινὸς πράγματος (de fond en comble), οἷον Λολὸς ὡς τὸν πάτον, ἤγουν λολὸς παντάπασι. Καὶ ἐπειδὴ τὸ Πάτος συνωνυμεῖ μὲ τὸ Πρωκτὸς, λέγεται καὶ ἀσεμνότερον, Λολὸς ὡς τὸ ν κ ῶ λ ο ν. Παρόμοια οἱ παλαιοὶ ἀπὸ τὸ Πυθμῆν (τὸ σημαῖνον τὸν πάτον) ἐσηματίσαν ἐπίρρημα Πυθμενόθεν ταυτόσημον τοῦ Παντάπασι. « Πυθμενόθεν οὐκ ἴσασι » λέγει ὁ Ἴπποκράτης (Περὶ διαίτ. ὀξ. σελ. 284, Lind.) ἤγουν Ἀγνοοῦσι παντάπασι. Τὸ ὁποῖον ἐξηγῶν ὁ Γαληνὸς λέγει « Γέγονε » δὲ τοῦνομα παρὰ τὸν πυθμένα τῶν ἀγγείων, ὡς εἰ καὶ ὁλο- » κλήρως ἔλεγεν, ἢ τελέως, ἢ παντάπασιν, ἢ » ἐξ ἀρχῆς, ἢ παντελῶς. » Κατὰ τοῦτο λοιπὸν τὸ σημαίνον, ὁ Ὄς τὸν πάτον λολὸς τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων ἤθελε κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐκφρασθῆν Πυθμενόθεν ἄφρων.

ΠΑΤΟΥΣΑ (Ἕλλην. Κοῖλον ποδὸς, καὶ Πέλμα ἢ Τέλμα· διότι ἀμφιδάλλεται ἀκόμη ἢ γραφή), τὸ κατώτατον μέρος τοῦ ποδὸς τὸ πατοῦν τὴν γῆν (plante du pied), ὁ Σομαυέρας τὸ γράφει Πατοῦνα καὶ Πατοῦχα, ὁ δὲ Δουκάγγιος, Πατοῦμα καὶ Πατοῦσα. Τοῦτο μόνον τὸ τελευταῖον εἶναι τὸ ὀρθόν, μετοχικὸν ὄνομα, ὡς καὶ τὸ Βρωμοῦσα (salope), καὶ τὸ Λεχοῦσα (l'accouchée), περὶ τῶν ὁποίων ἴδε τὰ ἄλλοῦ (Προδρ. Ἕλλ. βιβλιοθ. σελ. 320) σημειωθέντα.

ΠΑΤΩ, θλίβω μὲ τοὺς πόδας (fouler avec les pieds), Πατῶ τὰ σταφύλια, ἤγουν τὰ θλίβω διὰ τὰ ἐκβάλλω τὸν

χυλόν. Ὄθεν καὶ Πάτος, τὸ σκεῦος, εἰς τὸ ὁποῖον πατοῦνται, Ἑλλ. Ληνός (Ζ. Πάτος). « Ληνός, ὅπου σταφυλὴ πατεῖται » λέγει ὁ Ἡσύχιος. 2) μεταφορικ. Ὑπάγω εἰς κανένα τόπον (mettre le pied), ἀλλὰ πλέον εἰς ἀρνητικὰς φράσεις, Δὲν ἐπάτησεν εἰς τὸν οἶκόν μου. 3) Λησρικῶς ὀρμῶ εἰς ἄνθρωπον, τόπον, οἶκον, πόλιν τινά (envahir), Ἐπάτησαν τὴν πόλιν οἱ κλέπται, Μ' ἐπάτησαν τὴν περασμένην νύκτα. « Πόλιν » οἴχονται τῶν Ἑλληνίδων τὴν πρώτην πατήσαντες » λέγει ὁ Ἡλίοδωρος (Αἰθιοπ. σελ. 168). 4) Μεταφ. ἀτιμάζω, καταφρονῶ, ἀθετῶ, παραβαίνω (fouler aux pieds). Ἐπάτησε τὸν ὄρκον του, ὡς εἶπεν ὁ Ὀμηρος « Ὅρκια πιστὰ πάτησαν » (Ἰλιάδ. δ', 157), ἤγουν ἠθέτησαν τοὺς ὄρκους, ἐπιώρησαν· καὶ ὁ Σοφοκλῆς (Ἄντιγον. 745),

Οὐ γὰρ σέβεις, τιμάς γε τὰς θεῶν πατῶν.

Ὁ δὲ Πλάτων (Περὶ νόμ. VI, σελ. 714) μὲ τὴν πρόθεσιν, « Ἄρξει δὴ πόλεως... καταπατήσας ὁ τοιοῦτος τοὺς νόμους. » 5) Ἐπιμένω ἀμεταθέτως (insister), Ἐπάτησε ποδάριον, λέγων, ὅτι κ. τ. λ.

ΠΕΔΙΚΛΑ. Ζ. Πεδοκλόνω.

ΠΕΔΟΚΛΟΝΩ, κυρίως τὸ δένω τὰ ποδάρια τοῦ ἀλόγου (entraver un cheval). Γράφεται καὶ Πεδοκλόνω (ὡς νὰ ἦτον ἀπὸ τὸ Πέδη κλειόω ἢ Πεδοκλοιόω), καὶ Πεδικλόνω. Καὶ Πέδικλα, οὐδέτερον. πληθ. οἱ σιδηροῖ δεσμοὶ (entraves) τῶν ποδῶν (Δούκαγγ. σελ. 1139), οἶον Β,

Ἐπεδοκλώθη ἐπεσεν, εἰς γαῖαν ἐξαπλώθη.

Ἡ ὀρθὴ γραφή ἴσως εἶναι Ποδοκλόνω, ἤγουν τοὺς Πόδας δεσμεύω μὲ κλοιόν.

ΠΕΖΕΪΩ (descendre de cheval). Κακὰ γραμμένον

ἀντί τοῦ Ἀποξεύω ἢ μᾶλλον Ἀποξεύγω (Ζ. Ἀποξεύγω), οἶον, ΒΧ,

Καὶ λέγει των, πεζεύσατε, ἀκαρτερήσατέ με.

ΠΕΖΕΪΩ. Ἄλλο τοῦτο παρά τὸ ἀνωτέρω Πεξεύω. Ἀπὸ τὸ Πεζός, καὶ σημαίνει, πορεύομαι μὲ τοὺς πόδας μου (aller à pied), πρὸς διάκρισιν τοῦ πορευομένου μὲ ἄλογον ἢ μὲ πλοῖον.

ΠΕΖΟΥΡΑ, πεζικὴ δύναμις, πεζὸν γράτευμα,

οὔτε μεγάλα ἄλογα, οὔτε πολλή Παιζούρα.

(Παρά Δουκαγγ. σελ. 1079) Γρ. Πεζούρα. Τὰ εἰς οὐρα ὀνόματα ἔχουν σημασίαν περιεκτικὴν, ὡς τὸ Πεζούρα (infanterie), Ξενούρα (πλήθος ξένων), ἢ σημαίνουν ἐπίτασιν, οἶον Σκοτούρα, Φαγούρα.

ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ. Ζ. Ποῖοι.

ΠΕΙΣΜΑΤΩΝΩ (s'obstiner, s'entêter), Ζ. Μαχεύγω.

ΠΕΛΕΛΟΣ (fou, ἢ μᾶλλον, sot). Ζ. Καῦχος. Εἰς τὸν Ἡσύχιον εὐρίσκω, « Παιλλός . . . νήπιος, » καὶ, « Παλαιός, » ὁ ταῖς φρεσὶν ἐξεφθαρμένος ἤδη, ἄφρων, ὁ καὶ ἠλίθιος. »

ΠΕΝΗΣ (pauvre). Ἀντί τούτου συνειθίζεται πλέον τὸ Πτωχός, τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς παλαιούς ἐσήμαινεν ὄχι τὸν πένητα, ἀλλὰ τὸν ψωμοζήτην (mendiant), ὡς καὶ τὸ Πτωχεύω, τὸ Ψωμοζητῶ (Ὀδυσσ. τ', 73-74). Λέγομεν ὁμως, Πένης πενήτων, σημαίνοντες τὸν πενέστατον· καὶ ἡ φράσις ὁμοιάζει τὸ Ἑβραϊκόν, Θεὸς Θεῶν, ἤγουν ὁ ὕψιστος, ὁ μόνος Θεός. Τὰ Λεξικά μας ἐσημείωσαν καὶ τὸ Πενιτιᾶ (γρ. Πενιτεῖα), εἰς σημασίαν τοῦ Πτωχεῖα, λέξιν ὄχι κακὴν, ἀν καὶ ἄγνωστον εἰς τοὺς παλαιούς,

ἀπὸ τὸ Πενιτεύω, οὐδ' αὐτὸ εὐρισκόμενον εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικά.

ΠΕΝΝΑ. Ζ. Μονοκονδυλία.

ΠΕΝΤΗΝΤΑ, κατὰ συγκοπὴν τοῦ Πεντήκοντα (cinquante), οἶον ΘΡ,

Καὶ τέτιος νάνεν ἄνθρωπος πενήντα ἢ ἐξήντα,
δὲν λείπει καταδίκασις, καὶ ξάφες το δια ἦντα.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς ΘΡ,

Ἡ ἡλικία του εράβωσε, καὶ περπατεῖ περβάντα,
Πεντήντα ζήντανε χροῦῶν, καὶ λέγει καὶ ἔνε τριάντα.

Σημείωσε πρῶτον, ὅτι κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην ἑκατονταετηρίδα ἔλεγαν Πεντήντα, ἀναλογώτερον μὲ τοὺς λοιποὺς ἀριθμοὺς Τρια-ντα, Σαρα-ντα Ἐξή-ντα, κ. τ. λ. ἀλλὰ κακοφωνότερον παρὰ τὸ σημερινὸν Πενήντα.

Σημείωσε δεύτερον τὸ Ἡλικία, ὅτι ἐφύλασεν ἀκόμη τὴν παλαιὰν σημασίαν. Ζ. Ἡλικία.

Τὸ Περβάντα εἶναι τῆς βαρβαρότητος γέννημα ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν per banda (de travers, de côté). Ὁ τελευταῖος σύνδεσμος Καί (καὶ ἔνε) σημαίνει τὸ Ὅτι. Ζ. Καί.

ΠΕΡΑ ΠΕΡΟΥ. Εἶναι τὸ Διαμπερές (d'outre en outre) τῶν παλαιῶν.

ΠΕΡΒΑΝΤΑ. Ζ. Πεντήντα.

ΠΕΡΙΓΡΑ. Ζ. Περιέλιον.

ΠΕΡΙΔΙΑΒΑΣΩ. (ἀμετάβ.), γυρίζω, ἢ περιέρχομαι ἐδῶ κ' ἐκεῖ (se promener), εἰς τὴν ἐξοχὴν μάλισα, χάριν ἀνέσεως καὶ ψυχαγωγίας. 2) Μεταβατ. Περιδιαβάζω ἄλλον, ἡγουν τὸν ὑπάγω ἐδῶ κ' ἐκεῖ διὰ τὸ αὐτὸ τέλος. Καὶ εἰς τὰς δύο ταύτας σημασίας μεταχειρίζονται τινες τουρκοβαρβάρως τὸ Σερριανίζω ἢ Σηριανίζω.

Ὁ Σομαυέρας γράφει Παραδιαβάζω ἀντί τοῦ Περιδιαβάζω. Ζ. Περιδιάβασις.

ΠΕΡΙΔΙΑΒΑΣΙΣ. Ἡ ἐνέργεια τοῦ περιδιαβάζοντος ἑαυτὸν ἢ ἄλλον (promenade). Ὑπῆγεν εἰς περιδιάβασιν. 2) Ὁ τόπος αὐτὸς ὅπου περιδιαβάζει, Ὠραία, καλή, μακρὰ περιδιάβασις. 3) Ἀπλῶς πᾶσα διατριβὴ ἢ ἡ κοινῶς λεγομένη Ξεφάντωσις. Ὁ Σομαυέρας γράφει Παραδιάβασις καὶ Παραδιάβασμα (Ζ. Ξεφαντόνω). Καὶ οὕτω μὲ τὴν Παρά πρόθεσιν τὸ μεταχειρίζονται τινὲς, μάλισα εἰς τὴν χυδαίαν ταύτην φράσιν, ἣτις συνειθίζεται ὡς ἐπίλογος εἰς τὸ τέλος τῶν παραμυθίων, Ἐκαμανγάμους καὶ χαραῖς καὶ παραδιάβασαις καλαῖς.

ΠΕΡΙΔΙΑΒΑΣΜΑ. Ζ. Περιδιάβασις.

ΠΕΡΙΔΟΞΆΖΩ. Ζ. Παρεκβάλλω.

ΠΕΡΙΕΛΙΟΝ, χυδ. Περιέλι καὶ Πριέλι (compas), ὄργανον σύνθετον ἀπὸ δύο σκέλη, ἐνωμένα ἄνωθεν μὲ γιγγλυμὸν (charnière), τὰ ὅποια συσέλλοντες ἢ διασέλλοντες μετροῦμεν διαστήματα, ἢ περιγράφομεν κύκλους ἢ μέρη κύκλων. Περιέλιον σιδηροῦν, χαλκοῦν, Ἀνοίγω, γυρίζω τὸ περιέλιον.

Παράγεται ἀπὸ τὸ Περιειλέω ἢ Περιελίσσω τὸ σημαῖνον εἰς τοὺς παλαιούς, περιστρέφω, περιγυρίζω. Ἐκεῖνοι ὁμῶς ὠνόμαζαν τὸ Περιέλιον, Διαθήτην, καὶ οἱ μετ' ἐκείνους Περίσραν, κατὰ τὸν Κύριλλον (παρὰ Δουκαγγ. σελ. 1155), « Διαθήτης, ἐργαλεῖον... καλεῖται δὲ καὶ Περίσρα » ἀπὸ τὸ Περισρέφω δηλαδή. Ἔτι δὲ καὶ Περίγραν, κατὰ τὸν Σουίδα, « Περίγρα, ὁ διαθήτης κ. τ. λ. » πιθανὸν ὅτι ἀπὸ τὸ Περιγράφω. Ἴδε καὶ τὸν Εὐστάθιον (Ὀδυσσ. ὦ, σελ. 1960), καὶ τὸν Δουκάγγιον (App. σελ. 43, λέξ. Βουτίζειν).

ΠΕΡΙΛΑΜΠΙΑΝΩ (γρ. Περιλαμβάνω), ἀγκαλιάζω, οἶον ΣΦ,

Ἡ πολιτικὴ ὅτε γρικὰ καὶ ἔχη νὰ κερδέσῃ,
Περιλαμπάνη σε σφικτὰ ὡς διὰ νὰ σὲ ἐμπροδέσῃ.

Κατωτέρω δὲ, ὀρθότερα, ὁ αὐτὸς,

Τὸν ἔναν ἀποχαιρετᾶ καὶ ἄλλον περιλαμβάνει,
Καὶ ὅποιος τὴν δόση πλεότερα, ἐκείνος τὴν λαμβάνει.

Καλὴ λέξις νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν γλῶσσαν τὸ Περιλαμβάνω (embrasser), ὡς συνώνυμον τοῦ Ἀγκαλιάζω. Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν εὐρίσκεται εἰς τοὺς Ἐβδομήκοντα (Γεν. κθ', 13) « Καὶ περιλαβὼν αὐτὸν ἐφίλησεν. » Τὸ Ἀποχαιρετᾶ (prendre congé) εἶναι γνωστόν.

ΠΕΡΙΠΛΕΚΟΜΑΙ (s'entrelacer). Ζ. Σώνω.

ΠΕΡΙΣΣΟΣ, πληθ. Περισσοί (Ζ. Μανιόρδος). Σημείωσε, ὅτι ἔκαμναν τὴν αὐτὴν διάκρισιν, τὴν ὁποίαν κάμνομεν καὶ σήμερον τοῦ Περισσὸς καὶ Περιττός· ἀριθμοῦντες, ἔλεγαν Περισσά (plusieurs, beaucoup), θέλοντες νὰ σημάνωσι τὰ ὑπὲρ τὴν χρείαν, ἔλεγαν Περιττά (superflus, de trop).

ΠΕΡΙΣΤΡΑ. Ζ. Περιέλιον.

ΠΕΡΜΑΧΙΟΝΙΟΝ. Ἀπὸ τῶν παλαιῶν τὸ Προμαχίων, ἢ κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, Προμαχεών. Ἐβαλλαν τὴν Ὑπὲρ εἰς τόπον τῆς Πρὸ, οἶον ὁ ΘΡ,

Κτίσε εἰς τὸ θεμέλιόν σου πύργους καὶ περμαχιόνια,
Νὰ φυλαχθῆς αὐτὸ κακὸ, αὐτὴν βροχὴν καὶ χιόνια.

Ἐλεγαν ὁμῶς καὶ Προμαχιόνιον (rempart). Ἴδε Δουκάγγιον (σελ. 1245).

Τὸ Αὐτὸ καὶ Αὐτὴν τοῦ δευτέρου στίχου εἶναι βάρβαρος συγκόλλησις τῶν Ἀπὸ τὸ, καὶ Ἀπὸ τὴν.

ΠΈΡΝΩ καὶ Ἐπέρνω (prendre, emporter). Ζ.
Ἀπαίρω, καὶ Ἐπαίρω.

ΠΕΡΝΩ̄ μεταβατ. (regarder comme, etc.), οἶον ΘΚ,

Περάσειτέ με ὡς ἄγνωστον ὁμάδιον μὲ τὸν νοῦν μου.

Ἀμεταβ. Περνώ, διάγω (se conduire), οἶον ΘΡ,

Λοιπὸν, ἂν σ' εὐγαλεν ὁ Θεὸς αὐτὸν ζυγὸν τὸν ἕνα,
Πίασε τὸν ἄλλον τὸν ζυγὸν, καὶ πέρνα τιμημένα.

Εἶναι συμβουλή πρὸς χηρεύσαντα, πρὸς τὸν ὁποῖον λέγει· Ἄν
ἀπελύθης τοῦ πρώτου ζυγοῦ, ἔμβα εἰς δεῦτερον ζυγὸν γάμου,
καὶ Πέρνα (ἤγουν διάγε) τιμημένα.

ΠΕΡΟῩ. Ζ. Πέρα.

ΠΕΡΟῩ (περὶ οὔ, ἢ Ὑπὲρ οὔ) οἶον Β,

Ἐκρῖνα ὅτι νὰ καγοῦ τὰ κάτεργα καὶ ξύλα,
Περοῦ λαὸς ὁ τῶν Γραικῶν, ἐνωθῆ με τοὺς Φράγκους,
Νὰ πολεμίζουσι δυνατὰ, νὰ μὴν ἔχουσι πόθεν φύγη.

Ὁ Βελισάριος εἶναι ὁ λαλῶν. Τὸ δὲ νόημα, Εἰς τὴν εἰς Ἀγ-
γλίαν ἀπόδασίν μου ἔκρῖνα νὰ καύσω ὅλα μου τὰ καράβια, μὲ
σκοπὸν νὰ καταστήσω ἀνδρειοτέρους εἰς πόλεμον τοὺς στρατιώ-
τας μου, μὴν ἔχοντας πλέον ἐλπίδα ἐπιστροφῆς. Φράγγους
ὀνομάζει τοὺς Γάλλους ἢ καὶ τοὺς Ἄγγλους. Οὕτως ὠνόμαζαν
οἱ Γραικορωμαῖοι ὅλους τοὺς Δυτικούς χριστιανούς, ὡς καὶ
σήμερον τοὺς ὀνομάζουσι οἱ Τοῦρκοι (Φρένκ), καὶ πολλοὶ ἐξ ἡμῶν.

Ἄλλοῦ τὸ Περοῦ ἐμπορεῖ νὰ σημάνη καὶ τὸ Διότι (parce
que, par la raison) ὡς τὸ Ἄνθ' ὧν καὶ Περὶ οὔ ἢ Ὑπὲρ
οὔ, εἰς τὸν παρακμάζοντα Ἑλληνισμόν. Οἱ Ἐβδομήκοντα (Βασιλ.
Β, ιβ', 6) λέγουσι « ἌΝΘ' ὧΝ ὅτι ἐποίησε τὸ ῥῆμα τοῦτο καὶ
« περὶ οὔ (ΔΓ, Ὑπὲρ οὔ) οὐκ ἐφείσατο. »

ΠΕΡΠΑΤΩ (marcher). Ζ. Καί, καὶ Προπατῶ.
ΠΕΡΠΥΡΑ καὶ Ὑπέρπυρα (Ἑλλ. χρήματα), οἶον Β,

Ἐπαρε πλείσα πέρπυρα, δίδω σε καὶ μαῖζόρους.

Κατωτέρω τὰ ὀνομάζει ὁ αὐτὸς ὀρθότερον Ὑπέρπυρα,

Τί με ὠφελοῦν τὰ ὑπέρπυρα, τί με φεῶ ὁ πλοῦτος;

ὡς καὶ ὁ ΣΣ,

Ὅλοι τὰ πράγματα ἀγαποῦν, τὰ ὑπέρπυρα σκοποῦσιν,
Κ' εἰς τὸ λογάριον μάχονται, σπουδάζουν νὰ πλουτύνουν.

Ὑπέρπυρρα (μὲ διπλοῦν ρ) πιθανὸν ὅτι ὀνομάσθησαν πρῶτον τὰ χρυσᾶ νομίσματα, διὰ τὸ χρῶμα, ἔπειτα τὰ παντὸς εἶδους νομίσματα, ὡς τὸ argent τῶν Γάλλων (Ζ. Ἄτακτ. I, σελ. 49).

Λογάριον, Λογάριον (magot), συναθροισμένα καὶ φυλαγμένα χρήματα· κατὰ μεταφορὰν, ὡς φαίνεται, διότι εἰς αὐτὸ μάλις γίνονται οἱ συχνοὶ λογαριασμοὶ καὶ αἱ καταριθμήσεις (comptes), ὁποίας ἔκαμνεν ὁ δυσυχῆς Σίμων τοῦ Λουκιανοῦ (Ὀνειρ. ἢ Ἄλεκτρ. § 29), ὅστις, ἀφοῦ πολλάκις ἠρίθμησε τὸ λογάριόν του, φωνάζει, « Ἀριθμήσω αὐθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μὴ τί με πρώην διέλαθε. » (Ἴδε καὶ τὰς εἰς τὰς Ἐπικτήτ. Διατριβ. σημ. σελ. 435).

ΠΕΡΣΑΙ. Πέρσας (Persans) τοὺς ὀνομάζομεν καὶ σήμερον, καθὼς οἱ παλαιοὶ, καὶ μετ' ἐκείνους οἱ Γραικορωμαῖοι. Τὸ Περσιάνοι εἶναι χυδαϊκόν. Ζ. Ἀκμί.

ΠΕΤΑΣΤΟΣ. Ζ. Ἰσως.

ΠΕΤΕΙΝΟΝ, οὐδετέρ. (volatile). Ζ. Παρ' ὅ,τι.

ΠΕΤΕΙΝΟΣ, ἀρσενικ. (coq). Ζ. Ἄλογον, καὶ Κεφαλαῖς.

ΠΕΤΡΟΣΕΛΙΝΟΝ, Μανθανὸς (ἢ Μαντανὸς), Περσίμουλο (Δουκάγγ. σελ. 1158), Κουδούμεντον,

Μυρωδία, Μακεδονήσιον. Ἀπὸ τὰ ἕξ συνώνυμα ταῦτα, στείλει τὸ δεύτερον (Μαντανός) εἰς τοὺς Τούρκους, ὡς λέξιν Τουρκικὴν, τὸ τρίτον εἰς τοὺς Ἴταλοὺς (Petrosemolo), τὸ τέταρτον (Κουδούμεντον) εἰς τοὺς Ῥωμαίους, ὡς σχηματισμένον ἀπὸ τὸ Λατινικὸν *condimentum*, σημαίνον Ἄρτυμα, καὶ ἀκολούθως δυνάμενον νὰ σημαίνει ὅλα τὰ ἡδύσματα. Τὸ Μακεδονήσιον ὠνομάσθη ἀπὸ τὸν τόπον· διότι τῆς Μακεδονίας τὸ Πετροσέλιον ἐκρίνετο ἄριστον, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Διοσκορίδης (III, 77), « Σέλιον τὸ καὶ Πετροσέλιον, τοῦτο φύεται » ἐν Μακεδονίᾳ, ἐν ἀποκρήμνοις τόποις, σπέρμα ἔχον, εἰκὸς » ἄμμι· εὐωδέστερον δὲ, καὶ δριμύ, καὶ ἀρωματίζον κ. τ. λ. » Ἐμεινε λοιπὸν κύριον τοῦ ὄνομα τὸ Πετροσέλιον, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ πλασθὲν ἀπ' αὐτὸ Γαλλικὸν ὄνομα *persil*, καὶ φανερώτερον ἀκόμη τὸ Γερμανικὸν *Petersilie*. Μυρωδία δὲ ὠνομάσθη διὰ τὴν εὐωδίαν του.

ΠΕΨΤΩ (κάλλιον τὸ Πέπτω). Ἐπεσα, Θέλω πέσειν κ. τ. λ. Ἐπεσεν εἰς τὸ κρεβάτιον (*se coucher*). Ζ. Καταπίπτω. Καὶ πρόσθετος εἰς τὰ σημειωθέντα καὶ τοῦ Αἰσχύλου (Ἄγαμ. 576) τὸ « Ἐν μεσημβριναῖς κοίταις. . . εὐδοὶ πεσών. »

Ἐπεσε λόγος περὶ (*le discours tomba sur*), ὡς καὶ ὁ Ἀριστοφάνης (Λυσιςρ. 858),

———— Κἂν περὶ ἀνδρῶν γ' ἐμπέση

Λόγος τις· —————

καὶ ὁ Πλάτων (Πρωταγόρ. σελ. 314), « Περί τινος λόγου » διελεγόμεθα, ὅς ἡμῖν κατὰ τὴν ὁδὸν ἐπέπεσε. »

Μὲ τὴν ἄρνησιν ὁμως, σημαίνει προσέτι, καὶ τὸ Δὲν ἐπαράπεσε, ἀλλ' ἐφυλάχθη, ἠκούσθη μὲ προσοχὴν· οἶον, Ἀπ' ὅσα με εἶπες δὲν ἔπεσε τίποτ' εἰς τὴν γῆν, ὡς εἶπε καὶ ὁ Ἀριστοφάνης (Σφ. 1011),

— Τὰ μέλλοντ' εὖ λέγεσθαι

Μὴ πείσῃ φαύλως χαμαῖς, εὐλαβεῖσθε.

Ἔχομεν φράσιν ἰδίαν τῆς γλώσσης, τὸ, Ἔπεσεν ἀπὸ τὰ ὀμμάτιά μου. Τοῦτο λέγοντες περὶ προσώπου τινός, ἢ πράγματος, σημαίνομεν, ὅτι δὲν τὸ βλέπομεν πλέον μὲ ἡδονὴν καὶ ἀγάπην, ὡς πρότερον, ἢ καὶ τὸ ἀποσρεφόμεθα, καὶ τὸ μισοῦμεν. Ἀνάλογος ταύτης φράσις εἰς τοὺς παλαιούς ἦτο τὸ « Ἐκ θυμοῦ πεσέειν » τοῦ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. ψ', 595) ἧγουν ἔπεσεν ἀπὸ τὴν ψυχὴν ἢ καρδίαν μου.

Τὸ Ἔπεσεν εἰς τοὺς ἐχθρούς, ἢ τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν, εἶναι κοινὸν καὶ εἰς ἡμᾶς, ὡς καὶ εἰς τοὺς παλαιούς: « Καὶ πλείοντες, ἔπεσον εἰς τοὺς ἐχθρούς. » (Ἡρόδοτ. VII, 194). Εἶπε καὶ ὁ Εὐριπίδης (Ἡρακλειδ. 450),

Χρῆν, χρῆν ἄρ' ἡμᾶς ἀνδρὸς εἰς ἐχθροῦ χέρας

Πεσόντας, αἰσχρῶς καὶ κακῶς λιπεῖν βίον.

ΠΗΔῶ, ὑψόνομαι βιάίως ἀπὸ τὴν γῆν (sauter). Ἄλλ' ἐδῶ, κατὰ μεταφορὰν ὄχι σεμνὴν, ἀπὸ τὰ κτήνη εἰς τοὺς ἀνθρώπους, σημαίνει τὸ ἔλλην. Βατεῖν, ἢ Ἑλληνογραιοικ. Βατεύειν (saillir) οἶον ΣΦ,

Καὶ κεῖνος ὅπου ρέγεται ὡς διὰ νὰ τὴν πηδήση,

Νικᾶται ὁ κακότυχος νὰ τὴν καλοκαρδίση·

Δίδει τὴν ροῦχα καὶ φελούς θηνάρια νὰ ξοδιάζη,

Κλέπτει, καταμητόνεται, καὶ τὸν ἑαυτὸν του βιάζη.

Ὅμοίως εἶπε καὶ εἰς ἄλλο του ποίημα ΣΣ,

Καὶ δι' αὐτὸν ὅπου ναι φρόνιμος, ἀς τὰς ἀποχωρίζη,

Κάθε καιρὸν ἀς τὰς πηδᾷ, καὶ ἂν θέλη ἀς τὰς χαρίζη,

ὅπου τὸ Κάθε καιρὸν, σημαίνει ὄχι τὸ Πάντα καιρὸν

(en tout temps), καθὼς σήμερον, ἀλλὰ τὸ Κᾶποτε (de temps à autre, parfois), ὡς τὸ μαρτυρεῖ ἄλλος του στίχος,

Κατὰ καιρὸν πηδᾶτέ ταις, συχνὰ μὴδὲ τὸ πᾶτε.

Καλοκαρδίζω, μεταβατ. εὐφραίνω (réjouir, mettre en belle humeur).

Καλοκαρδίζω, λέγομεν ἀκόμη, ἀμεταβάτ. ἀντὶ τοῦ εὐφραίνομαι (se réjouir). Τοῦ Πινδάρου (Πυθ. III, 171) τὸ,

Ἐσασαν καρδίαν ὀρθάν,

Ἐξηγεῖται ἀπὸ τὸν σχολιαστὴν, Ἠϋφράνθησαν. Εἶπαν καὶ οἱ Ἐβδομήκοντα (Παραλειπομ. Β, ζ', 10) « Εὐφραινομένους καὶ » ἀγαθῆ καρδίᾳ » ἡγοῦν καλοκαρδισμένους. Καὶ πάλιν (Κριτ. ιη', 20), « Ἠγαθύνθη ἡ καρδία τοῦ ἱερέως » ἐκαλοκάρδισεν ὁ ἱερεὺς, ὡς συμβαίνει εἰς πολλοὺς χριστιανοὺς ἱερεῖς, ὅταν βλέπωσι τὸν δίσκον κορυφωμένον ἀπὸ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ νομίσματα.

Τὸ Φελοῦς (γρ. Φελλοῦς), δὲν εἶναι, ὡς ἐνόμισεν ὁ Δουκάγγιος (σελ. 1670), ἀντὶ τοῦ Ὁφελος, ἀλλὰ σημαίνει, ὡς καὶ σήμερον ἀκόμη, ὑποδήματα (pantoufles), τῶν ὁποίων ὁ πάτος ἦτον ἀπὸ φελλὸν (liége).

Τὸ Καταμητόνεται, εἶναι τὸ παλαιὸν Ἐνεχυράζεται (donner ses biens en gage). Z. Καταλόγι.

ΠΗΛΑ. Z. Τρώγω.

ΠΙΑΝΩ (prendre, saisir). Z. Λαχάνω. 2) Ἀράζω που, ῥήκτω σίδηρον (toucher, mouiller). Οἱ παλαιοὶ διὰ τοῦ Σχέω ῥήματος, ἐντελῶς μὲν ὁ Ὅμηρος (Ὀδυσσ. λ', 70),

Νῆσον εἰς Διάϊνν σήσεις εὐεργέα νῆα,

ἔλλειπτικῶς δὲ ὁ Ἀρισοφάνης (Βατρ. 188),

————— Ποῦ σήσειν δοκεῖς;

Ἐποῦ μελετᾶς νὰ πιάσης; 3) μεταφ. Φυλάσσω, ἀκολουθεῖ
(observer, suivre), οἶον ΣΦ,

Καὶ ἂν τὰ πιάσης Φραντζεσκή τὰ λόγια τὰ σε γράφω,
Ξεβάλης τὴν ψυχούλα σου αὐτοῦ ἰνφέρνου τὸν τάφου.

Ἰνφέρνου (Ζ. Ἰνφέρνον). Τὸ Ψυχούλα, ὑποκοριστικὸν τοῦ
Ψυχῆ, ὡς τὸ animula τῶν Ῥωμαίων.

ΠΙΚΝΑΔΕΣ. Ζ. Τζέπρα.

ΠΙΚΟΥΠΑ. Ζ. Κούπα (σελ. 206).

ΠΙΚΡΑΜΟΣ. Ζ. Θρητισμός.

ΠΙΝΟΜΙΝ, οἶον ΘΚ,

Ω̅ Κωνσαντίνε Βασιλεῦ, Δραγάξη τὸ πυνόμην.

Πυνόμην βαρβάρως κολοβωμένον καὶ γραμμένον ἀντὶ τοῦ
Ἐπινόμισν, καὶ τοῦτο πάλιν ἀντὶ τοῦ Ἐλλην. Ἐπωνύμιον
(surnom).

Δραγάξης, ἢ μᾶλλον Δραγότσης (τὸν ὁποῖον Θρηνεῖ ὁ
πυητής) εἶναι τὸ ἐπωνύμιον τοῦ τελευταίου δυσυχοῦς Αὐτο-
κράτορος Κωνσαντίνου τοῦ Παλαιολόγου, ὅστις ἔπεσε γενναίως
μαχόμενος μὲ τὴν πτώσιν τῆς Γραικορωμαϊκῆς βασιλείας.

ΠΙΠΙΛΙΩ. ΠΙΠΪΝΙΟΝ. Ζ. Βυζάνω.

ΠΪΠΤΩ. Ζ. Καταπίπτω.

ΠΙΣΚΪΝΑ. Ζ. Φλισκίνα.

ΠΪΣΚΟΠΟΣ χυδ. ἀντὶ τοῦ Ἐπίσκοπος. Ζ. Μετὰ, καὶ
Ἐξαγορευτής.

ΠΙΣΤΌΝΩ (assurer). Πισόνομαι (s'assurer, être
persuadé). Ζ. Ὀρίζω.

ΠΙΤΖΙΑΩ ἢ ΠΙΤΖΙΑΪΩ. Λέγεται διὰ τοὺς σαλαγμοὺς
τῶν ὑγρῶν, ὅσα ἀποπηθοῦν καὶ ραντίζονται μὲ βίαν. Ἡ λέξις

παράγεται ἀπὸ τὸ *Τιλῶ* καὶ μετὰ τὴν πρόθεσιν *Ἐπιτιλῶ*.
Ὁ Ἀριστοφάνης μετὰ τὴν *Ἐν*, *Ἐντιλῶ* (*Ἀχαρν.* 350),

—— τῆς μαρίλης μοι συχνὴν
Ὁ λάρκος ἐνετίλησεν, ὥσπερ σηπία.

Ἄλλου δὲ (*Νεφ.* 409), μετὰ τὴν *Πρὸς*,

Ὀπτῶν γαστέρα τοῖς ξυγγενέσι, κατ' οὐκ ἔσχων ἀμελήσας·
Ἡ δ' ἀνεφυσᾶτ', εἴτ' ἐξαίφνης διαλακῆσασα, πρὸς αὐτῶ
Τῶ φθαλμῷ μου προσετίλησε, καὶ κατέκαυσεν τὸ πρόσωπον,

Τὸ ἀπλοῦν *Τιλῶ* σημαίνει τὴν ἐνέργειαν τοῦ χέζοντος ὑγράν κόπρον· καὶ ἐκ τούτου παράγεται τὸ κοινῶς λεγόμενον *Τζιλῶ*. Λέγομεν καὶ *Τζίλαν*, τὴν τοιαύτην ὑγράν κόπρον, ἢ διάρροϊαν (*foire*), καὶ *Τζιλιάρην* (*foireux*), τὸν πάσχοντα. Εὐρίσκεται καὶ ἄλλο σύνθετον, τὸ *Κατατιλῶ*, εἰς τὸν αὐτὸν κωμικόν (*Βατρ.* 366),

Ἡ κατατιλᾶ τῶν ἑκαταίων ———,

ἤγουν, *Κατατιλᾶ* ἢ καταχέζει τὰ ἀγάλματα τῆς ἑκάτης.

Ἴσως ὁμοίως τὸ *Πιτζιλῶ* παράγεται καὶ ἀπὸ τὸ *Πιτυλεῦω*, ἢ *Πιτυλίζω*, τῶν ὁποίων ἡ ἀρχὴ εἶναι *Πίτυλος*, ἢ *Πιτυλία*. Αὐτὰ ἔχουν διαφόρους σημασίας. Τὸ « *Πίτυλος* δακρύων » τοῦ *Εὐριπίδου* (*Ἰππολ.* 1464) ἰσοδυναμεῖ μετὰ τὸ *σαλαγμὸς* δακρύων, ἂν καὶ ὁ *Σχολιαστὴς* τὸ ἐξηγῇ « *Ὄρμη, φορᾶ, ΠΛΗΜΜΕΛΗΜΑ.* » Ἐγραψεν ὁμοίως, νομίζω, *ΠΛΗΜΜΥΡΗΜΑ*· καὶ τότε συμφωνεῖ μετὰ τὸν *Ἡσύχιον*, « *Πιτύλοις, ταῖς* » καταφοραῖς τῶν ὑδάτων... καὶ τοῖς ψόφοις τῶν ὑδάτων. »

Πιθανώτερον κρίνω, ὅτι τὸ μὲν *Πιτσιλῶ*, ὅτε σημαίνει τὴν ἀπὸ τῆς *Τζίλιας* βίαιον ράντισιν, παράγεται ἀπὸ τὸ σύνθετον *Ἐπιτιλῶ* (καθὼς τὸ *Πάπλωμα* ἀπὸ τὸ *Ἐφάπλωμα*), τὸ

δὲ ἀπλοῦν Πιτυλίζω, γραφόμενον κακῶς εἰς τὰ Λεξικά μας, Πιτιλίζω, ἀλλ' ἐξηγούμενον καλῶς ὡς συνώνυμον τοῦ Ψιχαλίζω (bruiner), εἶναι αὐτὸ ἐκεῖνο τῶν παλαιῶν τὸ Πιτυλίζω ἢ Πιτυλεύω. Ζ. Ψιχαλίζει.

ΠΙΤΥΛΙΖΩ. Ζ. Πιτζιλίζω.

ΠΛΑΓΙΑΖΩ. Ζ. Καταπίπτω, καὶ Στρόνω.

ΠΛΑΚΑ Ἑλλ. Πλάξ (dalle). Ζ. Ἐδῆτης.

ΠΛΑΝΤΑΖΩ. Ἀπὸ τὸ ἀρχαῖον ἄχρηστον Πλατάσσω τοῦ ὁποίου σώζεται τὸ Πλαταγέω, ὡς ἔλεγον Πατάσσω καὶ Παταγέω, Σαλάσσω καὶ Σαλαγέω. Ὁ ΘΚ,

Ἄς ἔλθω εἰς τὸ προκείμενον τοῦ πονεμένου θρήνου,
Νά μὴ πλαντάξω ἄτυχος ἐκ τὸ πικρὸν Τὸ Τόσον.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς,

Μὴ σκάσω ὁ κακότυχος γράφοντα μὴ πλαντάξω·
Μήπως καὶ παραλογισθῶ, Θεὲ βοήθησέ μου.

Καὶ ὁ ΣΦ,

Θέλουν χαρῆν οἱ φίλοι σου, καὶ οἱ ἐχθροὶ θέλουν πλαντάξειν.

Ὁ Δουκάγγιος (σελ. 1178) εἰς τὸν δεύτερον στίχον, ἔγραψε κακὰ, ΤὸΝ Τόπον. Ἡ σύνταξις εἶναι (μὲ πλεονασμὸν τοῦ ἄρθρου), Ἐκ τὸ τόσον πικρὸν, Ἐκ τῆς τοσαύτης πικρίας.

Εἰς τὸ Πλαντάξω (crever), συνώνυμον τοῦ Σκάξω, ἐπλεόνασε τὸ ν̄ (ὡς καὶ εἰς τὸ Κρεντήριον, ἀπὸ τὸ Κρητήριον). Τὸ παλαιὸν, Πλαταγέω, σημαίνει ἠχῶ, ψοφῶ μὲ βίαν, ὡς εἶναι ὁ ἦχος τῶν σχιζομένων ἢ συντριβομένων. Λέγει ὁ Ἡσύχιος « Ἐπλατάγησεν, ἐψόφησεν· ἔνθεν τὸ Πλαταγώνιον, παίγιον » ξύλιον ᾧ ψοφοῦσιν. » Ἄλλοῦ δὲ λέγει « Πλαταγώνιον, τὸ

» τῆς μήκωνος καὶ ἀνεμώνης φύλλον. » Τοῦτο ἀναφέρεται εἰς τοῦ Θεοκρίτου (εἰδ. XI, 57) τὸ,

Ἡ μάκων' ἀπαλάν, ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχουσιν,

ὅπου ὁ σχολιαστὴς μᾶς διδάσκει, ὅτι τὰ φύλλα ταῦτα, παίζοντες, ἔβαλαν ἐπάνω τῆς μιᾶς χειρὸς καὶ τὰ ἐκτυποῦσαν μετὰ τὴν ἄλλην, ὡς παίζουν καὶ σήμερον ἀκόμη τὰ παιδιά· σχηματίζουν κύκλον μετὰ τὸν μέγαν καὶ μετὰ τὸν γείτονα δάκτυλον τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, ἀπλόνουν ἐπάνω τὸ φύλλον, καὶ τὸ κτυποῦν μετὰ τὴν δεξιάν χεῖρα σφοδρὰ, ὡς ἐνὰ πλαντάξῃ ἢ ἐνὰ σχάσῃ.

Τοῦ τρίτου στίχου τὸ ΓΡΆΦΟΝΤΑ, εἰς τὸν Δουκάγγιον (σελ. 1178) ἐχαράχθη διαιρεμένον ΓΡΆΦΟΝ ΤΑ, ἡ τυπογραφικῶς σφαλμένον, ἢ διότι τὰς ἐνόμισε δύο λέξεις. Εἶναι αἰτιατικὴ εἰς τόπον ὀνομαστικῆς, τῆς Γράφων, καὶ πρῶτον βῆμα τοῦ χυθαΐσμου, ὅστις προχωρήσας μετὰ τὸν καιρὸν, κατήνησε σήμερον, ἀπὸ τῆς ἐνικῆς εἰς τὴν πληθυντικὴν αἰτιατικὴν· καὶ ὡς λέγουν, Βασιλέας, Ἱερέας, Γίγαντας, ἀντὶ τοῦ Βασιλεὺς, Ἱερεὺς, Γίγας, ὡσαύτως καὶ τὰς μετοχὰς, Βλέποντας, Θέλοντας, Φεύγοντας, ἀντὶ τοῦ Βλέπων, Θέλων, Φεύγων, καὶ ὄντας ἀντὶ τοῦ ὄν, καὶ τὸ χειρότερον ἔσοντας, ἢ ἔσοντας, προσκολλήσαντες εἰς τὴν ἐντόπιον, καὶ ξένην βαρβαρότητα (essendo Ἰταλ.). Παράδειγμα τῆς ἐνικῆς αἰτιατικῆς ἀντὶ ὀνομαστικῆς παρὰ τὸ προλεγμένον τοῦ ΘΚ, ἔχομεν, τὸ ἐξῆς ΣΣ,

Ὁ λογισμὸς μου ἐβίαζέ με, ὁ νοῦς μου ἠνάγκαζέ με
Λέγοντα, Γράψε γράμματα, Στέφανε, διὰ τοὺς φίλους,

Καὶ ἄλλος, ΒΧ,

Ἀκούοντα ὁ Βέλθανδρος οὐδὲν ἀπηλογήθην,

ἀντὶ τοῦ Λέγων καὶ Ἀκούων, ἢ ὡς οἱ σήμερον χυθαΐζοντες,
Λέγοντας καὶ Ἀκούοντας.

Ἄλλη συμφωνία παράξενος· καθὼς εἰς ἡμᾶς αἱ τοιαῦται μετοχαὶ εἶναι κοινοῦ γένους, ἐπειδὴ λέγουσι ἀδιακρίτως Λέγοντας καὶ περὶ ἀνδρὸς καὶ περὶ γυναικὸς, ἀκόμη καὶ οὐδετέρου, οἷον τὸ Ἄλογον τρέχοντας, ἀντὶ τοῦ Τρέχον, παρόμοια οὐδ' ἐκεῖνοι δὲν ἔκαμναν οὐδεμίαν διάκρισιν, οἷον ΒΧ,

Μικρὸν ἀπεμειδίασεν βλέποντά τον ἢ κόρη,

ἀντὶ τοῦ Βλέπουσα. Ἰσ. καὶ Ὑπεμειδίασεν.

Τὸ δὲ χειρότερον, ὅτι πολλάκις εἰς τὸν αὐτὸν σίχον εὐρίσκεις καὶ τὴν ἀρχαίαν ὀρθὴν ὀνομαστικὴν τῆς μετοχῆς, καὶ τὴν νέαν σρεβλὴν αἰτιατικὴν, οἷον ΒΧ,

Ταῦτα εἰπὼν ἐσράφηκε γελόντα πρὸς ἐκεῖνον,

ἀντὶ τοῦ Γελῶν. Ἀκόμη καὶ μετοχὴν ἀρσενικὴν παλαιὰν μετὰ δηλυκὸν ὄνομα, οἷον ΒΧ,

Τοῦτο μαθὼν ἢ δέσποινα μεγάλως τὸ ἐλυπήθη,

ἀντὶ τοῦ Μαθοῦσα... ἐλυπήθη.

ΠΛΑΤΥΦΥΛΛΑ (à larges feuilles). Ζ. Ὀχρά.

ΠΛΕΚΩ, οἷον ΣΦ,

Ποτέ τῆς ἢ πολιτικῆς εἰς ἓνα οὐδὲν ἰσέκει,

Ἐνὸς σακκούλη τάσσεται καὶ ἄλλου γαιτάνη πλέκει.

Πολιτικῆ, εἶναι τῶν παλαιῶν ἢ Ἐταῖρα (courtisane), οὕτως ὀνομασθεῖσα, διότι, ὡς λέγει ὁ ποιητής, Οὐδὲν ἰσέκει εἰς ἓνα, δὲν εὐχαριστεῖται εἰς ἓνα μόνον ἔραστήν, ἀλλ' εἶναι κοινὴ εἰς ὅλους τοὺς πολίτας. Σημείωσε τὸ Τάσσεται εἰς μέσην διάθεσιν. Σήμερον λέγομεν Τάσσει (χυθ. Τάξει) εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν τοῦ Ὑπόσχεται (promettre). Τὸ Τάσσει σακκούλιον ἢ μᾶλλον Σακκούλια εἶναι παροιμιακὸν ἤγουν, Σακκία γέμοντα ἀπὸ παντοῖα καλὰ, ὡς καὶ ἡ ἐξῆς

παροιμία σωζομένη ἀκόμη σήμερον, « Γαϊτάνιον πλέκει » ἤγουν ἐτοιμάζει τί κακὸν κατά τινος (tramer quelque chose contre quelqu'un). Ζ. Τάσσω.

Περὶ δὲ τοῦ Γαϊτανίου, ἴδε τὰ προσημειωθέντα (Ἄτακτ. Ι, σελ. 107).

ΠΛΕΞΟΥΔΙΑΖΩ. (tresser). Ζ. Δικτυωτή.

ΠΛΕΟΝ (plus). Περὶ τοῦ συγκριτικοῦ Πλεότερα, Ζ. Μαχεύω, καὶ Περιλαμπάνω. Περὶ δὲ τοῦ ὑπερθετικοῦ Πλεῖστα. Ζ. Πέρπυρα.

ΠΛΟΥΜΑΚΙΝ. Ζ. Ὀχρά. ΠΛΟΥΜΙΖΩ. Ζ. Πασύλογος.

ΠΛΟΥΤΙΝΩ (s'enrichir). Ζ. Πέρπυρα. ΠΛΟΥΤΩ. Ζ. Εὐγατίζω.

ΠΛΟΥΤΟΣ, καὶ οὐδέτερ. Τὸ πλοῦτος (richesse), πληθ. Τὰ πλούτη, οἶον, ΘΚ,

Ἔχετε καὶ τὴν δύναμιν ὁμοίως τε καὶ πλοῦτος.

Καὶ πολλάκις ἀρσεν. (κατὰ τοὺς παλαιούς), Ὁ πλοῦτος. Παρόμοιον εἶναι τὸ οὐδέτερ. παροξύτον. Βύθος (Ἕλλην. Βυθός). Τὸ μεταχειρίζονται μάλισα εἰς τὸ πληθυντικ. Τὰ βύθη (les fonds). Ζ. Κάλλος, καὶ Χαροκοπῶ.

ΠΛΟΥΤΩ. Ζ. Πλουτίνω.

ΠΟΖΑΣ. Τὰ λεξικά τὸ γράφουν Μ π ὀ ζ ᾶς, καὶ ὁ Σομαυέρας τὸ ἐξηγεῖ, Πόμα βραστοῦ κεγχρίου (Bosa, acqua di miglio cotta). Παράγεται ἴσως ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων τὴν posca., τὴν ἀπὸ τὸν Τραλλιανὸν Ἀλέξανδρον (VII, 5) ὀνομαζομένην Π ο ὕ σ κ α ν, ἂν καὶ ἡ Πούσκα ἢ Πόσκα τῶν Ῥωμαίων σημαίνῃ μᾶλλον τὸ Ὄ ξ ὑ κ ρ α τ ο ν τῶν Ἑλλήνων. Ὁ Ποζᾶς, εὐρημα καὶ ποτὸν τῶν Αἰγυπτίων, κατασκευάζεται ὡσεπιπολὺ

ἀπὸ κριθάριον, κατὰ τὴν Γαλλισί λεγομένην *bière*. Οἱ Ἕλληνες τὸν ὀνόμασαν Ζύθον ἢ Ζύθος, ἢ πλάσαντες αὐτοί, ἢ, ὡς κρίνει ὁ Ἰαβλόνσκης (IABL. *Opuscul. tom. I, pag. 77*), λαβόντες καὶ τὸνομα ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους. Πιθανὸν, ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι, κυριεύσαντες τὴν Αἴγυπτον, ὠνόμασαν τὸ ποτὸν Πόσκαν, ἀπὸ τὸ σύνθηες εἰς αὐτοὺς ποτόν· τόσον εὐλογώτερον ὅσον καὶ αὐτὴ ἢ παραγωγὴ τοῦ *posca* εἶναι, κατὰ τοὺς ἐτυμολόγους των, ἀπὸ τὸ Πόω (πίνω) Πόσις, ὡς ἀπὸ τὸ Ἐδῶ (ἐσθίω) ὠνόμασαν *Esca*, τὴν βρώσιν ἢ τροφήν.

ΠΌΘΟΣ, οὐδέτερ. τὸ πόθος. Ζ. Ποῖκεν.

ΠΟΘΩ, ἐπιθυμῶ (*desirer*). Ζ. Ἐννικια.

ΠΌΘΩ, οῖον, ΣΦ,

Κοιλὴ τα κακορήζικος καὶ δυνατὰ τὰ πόθη,

Καὶ γίνεται παντέρημος, καὶ κείνος δὲν τὸ γνῶθη.

Κοιλὴ (γρ. Κυλεῖ), Κυλεῖ τὰ Ζάρια (*dés*) ἀπὸ τὸ Ἕλλην. Κυλίω (*rouler*). Τὰ πόθη, ἤγουν, Τὰ ἀπώθει (*pousser*), κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ἀρχικοῦ τῆς προθέσεως, ἢ καὶ κατὰ κρᾶσιν, Τὰπώθει· πλὴν ἂν ἦναι καὶ ἐδῶ ἀπὸ τὸ ἀπλοῦν Πόω, Πόθω, ὡς ἀπὸ τὸ σύνθετον Ἐμπόω, τὸ Ἐμπόθω, Ζ. Ἐμπώθω, καὶ Γνώθω.

ΠΟΪΚΕΝ, οῖον ΒΧ,

Τίς τὴν σαίταν ἔρριψεν ἐπάνω τοῦ ζωδίου,

Καὶ ποῖκεν καρδιοκοπετὸν, οὐχὶ πόθος γυναιίου;

Σαῖτα (*flèche*), ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν *saetta* (Λατ. *sagitta*). Ποῖκεν, βαρβαρισμὸς τοῦ Πεποιήκεν. Πόθος, εἶναι οὐδέτερον (ὡς Τὸπλοῦτος), συνταγμένον πρὸς τὸ Ποῖκεν. Σήμερον λέγομεν, ἀρσενικ. Ὁ πόθος, πολλάκις εἰς σημασίαν, ὅχι ἐπιθυμίας τῶν ἀπόντων (*regret*), ἀλλὰ καὶ (καθὼς ἐδῶ) ἔρωτος (*amour*). Ἰδ.

τάς εἰς τὰ Ἡλιοδώρ. Αἰθ. σημ. σελ. 370-371. Τὸν Καρδιοκοπετὸν ὀνομάζομεν σήμερον Καρδιόκτυπον (battement ἢ palpitation de cœur).

ΠΟΪΟΙ. Οἱ ποῖοι (qui, lesquels), ἀντί τοῦ Οἱ ὅποιοι (Ἑλλ. Οἱ ἢ Οἴτινες), οἶον Β,

Δημότυχος, Ἀλέξιος, ἔτι καὶ Πετρολήφας,
Οἱ ποῖοι ἠνδραγάθησαν καὶ πήδησαν καὶ πήραυ.

Τὴν ποίαν (que), ἀντί τοῦ σημερινοῦ Τὴν ὁποίαν (Ἑλλ. Ἦν ἢ Ἦντινα) οἶον ΘΚ,

Καὶ ψέξετε τὸν λογισμὸν ΕΜΟΪ δὲ καὶ τὴν γλώσσαν,
Τὴν ποίαν θέν ἐδυνάθηκα νὰ τὴν ἀποκρατήσω.

Ἰσ. ΟΜΟΪ.

Τὰ ποῖα (qui, lesquels ἢ que), ἀντί τοῦ Τὰ ὁποῖα (Ἑλλ. Ἄ, Ἄτινα), οἶον ΘΚ,

Καὶ μάχετό μοι λογισμὸς νὰ γράψω τὰ συμβάντα,
Τὰ ποῖα ἐσυνέβησαν τὴν ἄτυχον τὴν πόλιν.

Καὶ ἄλλος, ΣΦ,

Καὶ καθ' ἡμέραν, Φρατζησκή, ἐσὺ θέλης πανθάνειν
Τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὰ κακὰ, τὰ ποῖα θέλης πανθάνειν.

Νὰ ἀποκρατήσω, νὰ ἐμποδίσω (retenir, empêcher).

ΠΟΪΣΕ, ἀντί τοῦ Ποίησε, καὶ τοῦτο ἀντί τοῦ Ποίησον (faire), οἶον ΒΧ,

Ἄς γένη, Αὐθέντα, σήμερον θέλημα ἰδικόν σου,
Καὶ σπούδασε καὶ ποίσε το. —————

ΠΟΪΣΩΜΕΝ, ἀντί τοῦ Ποιήσωμεν, οἶον ΒΧ,

Ἀλλὰ μὲ τὸν πατέρα σου νὰ ποίσωμεν νὰ σ' ἔχη
Ὡσπερ ἠγαπημένον του καὶ γνήσιόν [του] τέκνον.

ΠΟΛΕΜΙΖΩ. (Ζ. Περοῦ, καὶ Χαχανίζω). Ἡ λέξις εἶναι Ὀμηρικὴ (Ἰλιάδ. α', 168.),

————— Ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων.

ΠΟΛΕΜΩ, κάμνω πόλεμον (faire la guerre), Οἱ Ῥωσοὶ πολεμοῦν τοὺς Τούρκους (σήμερον 1828).
 2) Πάσχω, πασχίζω, ἐπιχειρῶ, ἐπιμελοῦμαι νὰ κατορθώσω τί (s'efforcer de). Εἰς τὴν δευτέραν ταύτην σημασίαν ὁ Δουκάγγιος (σελ. 1197) τὸ γράφει Π ο λ ο μ ῶ. Καὶ εἰς μὲν τὰ παραδείγματα, τὰ ὁποῖα φέρει, ἐνδέχεται νὰ ἐβαρβαρίσθη ἡ λέξις. Εἰς δὲ τὰς περὶ τοῦ οὐδετέρου ὀνόματος Πόλομα μαρτυρίας, ἡ γραφὴ μὲ φαίνεται σφαλμένη, οἷον « Τοῦ ΠΟΛΟΜΑ ΤΟΥ » ἀντὶ τοῦ ΠΟΝΕΜΑΤΟΥ, καὶ « ΠΟΛΟΜΑ Εἶπο Κόπον » ἀντὶ τοῦ ΠΟΝΕΜΑ ὙΠὸ κόπου (douleur causée par la fatigue).

ΠΟΛΙΤΙΚΗ. Ζ. Πλέκω.

ΠΟΛΥΘΛΙΒΟΣ (qui cause beaucoup de tristesse). Ζ. Καταλόγι. Τὸ Ξηλυκ. Πολύθλιβη. Ζ. Μαγκούριν.

ΠΟΛΥΠΛΟΚΟΣ, πανοῦργος, πονηρὸς, δόλιος. Δὲν ἤκουσα ποτὲ πολυπλοκωτέραν ἄλλην γυναικα,

Οὐ πώποτε ταύτης

Ἦκουσα πολυπλοκωτέρας

Γυναικός. —————

(Ἄριστοφ. Θεσμοφορ. 433). Ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ *intrigant* τῶν Γάλλων. « Πολύπλοκος, πολύτροπος » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ΠΟΛΥΤΡΩΓΩ. Ζ. Τρώγω.

ΠΟΝΩ, αἰσθάνομαι ἢ δοκιμάζω πόνον (sentir ἢ éprouver de la douleur). 2) μεταβατικ. ἀντὶ τοῦ λυποῦμαι, οἷον Τὸν ἐπόνεσεν ἡ ψυχὴ μου. 3) ἀντὶ τοῦ λυπῶ (fâcher, déplaire), Μὲ πονεῖ πολὺ ἡ διαγωγή του. Εἰς ταύτην

ΔΟΚΙΜΙΟΝ, ΠΘΛ—ΠΟΥ. 309

ἐπὶ σημασίαν τὸ ἐμεταχειρίσθη ὁ Πίνδαρος (Πύθ. IV, 268), « Κοῦ με πονεῖ τεὸν κ. τ. λ. » τὸ ὁποῖον ὁ σχολιαστὴς ἐξήγησεν, Οὐκ ἀλγύνει με. 4) μεταφ. ἀντὶ τοῦ Ἑλλ. Φεῖδομαι (ménager, épargner), Δέν πονεῖ τὰ χρήματα, ὅς τις τ' ἀπέκτησεν ἀκόπως (Ζ. Κροτισμός). Ἡ μετοχ. Πονεμένος (triste, chagrin, affligé). Ζ. Μαγκούριν.

ΠΟΡΕΥΟΜΑΙ, μεταφορικ. διάγω (se conduire, se gouverner, se comporter), οἶον ΘΡ,

Καὶ ἀρχίζω διὰ τὸν ἄνθρωπον κατὰ πῶς τώρα γράφω,
Τὸ πῶς αὐτὸς νὰ πορευθῆ, πριχοῦ ναμπῆ σὸν τάφον.

Τὸ Κατὰ πῶς, καὶ σήμερον ἀκόμη σύνηθες, σημαίνει μὲν καὶ τὸ ἀπλοῦν ὡς ἡ Καθὼς (comme), δηλοῖ δὲ πλέον τὸ Καθ' ὃν τρόπον (de la manière dont).

ΠΟΡΠΑΤΙΞΙΑ, κατὰ σοικείων μετάθεσιν, ἀντὶ τοῦ Προπατιξιά, καὶ τοῦτο πάλιν ἀντὶ τοῦ Προπατησία (démarche), ἀπὸ τὸ Προπατῶ, οἶον ΒΧ,

Τὸ βάδισμα, τὸ κίνημα καὶ τὴν πορπατιξιάν της.

ΠΟΤΕ ΜΟΥ, σου, του, της, των. Ζ. Τάσσω.

ΠΟΥΪ ΚΑΙ ΠΟΥΪ (de temps en temps), οἶον ΘΡ,

Καὶ στέκη ἀπ' ἔξω καὶ διψᾶ, καὶ ποῦ καὶ ποῦ ζηλεύγει,
Καὶ ἄλλην οὐκ ἐσμίγεται, οὐδὲ πανδράιαις γυρεύει.

ΠΟΥΒΕΤΙΣ, εἰς τινὰ τόπον, ἢ τὶ μέρος (quelque part), καὶ μὲ τὴν ἄρνησιν, εἰς οὐδὲν μέρος (nulle part), οἶον ΘΚ,

Καὶ ἀνησφάλω πούβητις, μή με κατηγορεῖτε.

Ἄησφάλω, βάρβαρος τοῦ Ἄν. σφάλω (se tromper),

αχηματισμός. Τὸ Πούβετις λέγεται καὶ Πούπετις· ὅθεν φαίνεται ὅτι εἶναι φθορὰ τοῦ Πού ποτε. Ζ. Ὄντως.

ΠΟΥΓΓΙ, ΘΡ,

Καὶ ἂν ἔχη κάτις καὶ πουγκὴν βαρὺν εἰς τὸ πλευρόν του,
Ἀπ' αὐτὰ τὰ γλυκύσματα γλυκαίνει τὸν λαιμόν του.

Τὸ Κάτις εἶναι Κᾶν τις, κατὰ τὸ Κάποιος, χωρὶς τὸ ν̄.
Πουγγίν (καὶ ὄχι Πουγκήν), Πουγγίου (bourse), Πουγγίν
βαρὺ, τὸ γεμισμένον ἀργύρια. Σημείωσε τὸ Αὐτὰ ἀντὶ τῆς
δεικτικῆς ἀντωνυμίας Ταῦτα. Ὁμοίως ἔλεγον Αὐτός, Αὐτοῦ,
Αὐτόν, Αὐτῆς, Αὐτήν.

ΠΟΥΠΕΤΙΣ. Ζ. Πούβετις.

ΠΟΥΠΟΛΟΝ. Ζ. Μικρός.

ΠΡᾶγμα (chose, affaire). 2) ἀντὶ τοῦ Οὐδέν. Ζ.
Γρικῶ. 3) Πληθυντ. Πράγματα, ὑπάρχοντα, (biens,
possessions). Ζ. Πέρπυρα.

ΠΡΑΚΝΆΔΕΣ. Ζ. Τζέπρα.

ΠΡᾶξις (expérience, pratique, adresse acquise
par un long usage). Ζ. Ὀχρά.

ΠΡΆΤΖΟΝ. Ζ. Χαραγή.

ΠΡΈΠΩ. Μεταχειριζόμεθα ἀκόμη καὶ τὸ παθητικὸν Πρέ-
πομαι, ἀλλ' εἰς τὴν μετοχὴν μόνου (ἀπὸ θέμα ἄχρησου
Πρεπέω) Πρεπούμενος (convenable, décent),
οἶον ΘΡ,

Καὶ εἰς τὸν πρεπούμενον καιρὸν ἄς λείψῃ ἀπὸ τὴν μίξην,
Τῆς γυναικὸς τὴν ἔνωσιν, καὶ σπέρματος τὴν ρίξην.

Γράφε Μίξιν, καὶ Ρῆξιν.

ΠΡΙΌΡΑ. Ζ. Ψῆκι.

ΠΡΙΧΟΪ (Ζ. Ξετρέχω, καὶ Πορεύομαι). Τὸ Πριχοῦ

(avant que) είναι σήμερον κοινότατον. Ἐδειξαν ἄλλοι πρὸ ἐμοῦ τὴν μεταξὺ τοῦ Πρίν, Πρήν, (δωρικ. Πράν), τοῦ Πρίς, τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Priscus καὶ Priscus, συγγένειαν. Τὸ Prisci Ῥωμαῖσι σημαίνει οἱ Ἀρχαῖοι, οἱ πρὶν ἡμῶν γεγονότες. Ἄρα δὲν εἶναι πιθανὸν ὅτι καὶ εἰς καμμίαν ἀπὸ τὰς Ἑλληνικὰς διαλέκτους εὐρίσκετο καὶ Πρίσχος ἢ Πρίχος (πρότερος), τοῦ ὁποῖου ἡ γενικὴ Πρίχου ἐπιρρήματίσθη εἰς τὸ Πριχοῦ, ὡς τὸ Ἄλλου εἰς τὸ Ἄλλου; Ἡ μήποτε, ὡς ἀπὸ τὸ Πᾶν ἐσχηματίσθη τὸ ποιητικὸν Πάγχυ (ἀντὶ τοῦ Πάνυ), παρόμοια καὶ ἀπὸ τὸ Πρίν εἶχε καμμία διάλεκτος καὶ τὸ Πρίγχυ, ὅθεν ἐγεννήθη τὸ Πριχοῦ; Ὅλα ταῦτα εἶναι πιθανά· πιθανώτερον ὁμως νομίζω τὸ ἐξῆς.

Καθὼς τὸ Ἔως καὶ Μέχρις προσλαμβάνουν τὸ χρονικόν. Θῦ, Ἔως οῦ, Μέχρις οῦ (χρόνου), ὁμοίως καὶ τὸ Πρίν εὐλόγως δύναται νὰ λέγεται καὶ Πρίν οῦ (ἦγουν Πρίν τοῦ χρόνου, οῦ), τὸ ὁποῖον σημαίνει τὸ αὐτὸ καὶ τὸ Πρίν, ὅτε τοῦ Ποιητοῦ (Ὀδυσσ. δ', 477),

Πρίν γ' ὅτ' ἂν Αἰγύπτιοι, Δικεταῖος ποταμοῖο,
 Αὔτις ὕδωρ ἔλθης, —————

ὡς καὶ νὰ ἔλεγεν, Ἔω σοῦ νὰ ἔλθης, ἢ Πριχοῦ νὰ ἔλθης. Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς (Ἵμν. εἰς Δῆμητρ. 94),

Οὐδέ τις ἀνδρῶν,
 Εἰσορόων γίγνωσκε, βχθυζῶνων τε γυναικῶν,
 Πρίν γ' ὅτε δὴ Κελεοῖο δαίφρονος ἔκετο δῶμα,

ἦγον, Κανεῖς δὲν τὴν ἐγνώρισε, πριχοῦ ἔλθη (ἢ ἔω σοῦ ἢ λθῆ) εἰς τοῦ Κελεοῦ τὸν οἶκον.

Ὅπως ἂν ἦναι, τὸ Πριχοῦ δὲν πρέπει νὰ καταφρονηθῇ ὡς βάρβαρον.

ΠΡΟΒΕΝΤΖΑ. Ζ. Μετὰ, πρόθ.

ΠΡΟΒΙΑ, δέρμα προβάτου (peau de mouton). Από τὸ Ἑλληνικὸν (ἀν καὶ ἀγνώρισον ἀκόμη εἰς τοὺς Ἑλληνικοὺς Λεξικογράφους) Προβέα καὶ Προβῆ, ὡς ἔλεγαν, Λεοντεέα καὶ Λεοντῆ (peau de lion), καὶ Ἄλωπεκέα καὶ Ἄλωπεκῆ (peau de renard). Οἱ Γραικορωμαῖοι τὸ ἐπρόφεραν ὀρθῶς Προβέα, τὸ ὁποῖον ἐκατήντησεν εἰς τὸ Προβιά, ὡς τὸ Μηλέα εἰς τὸ Μηλιά, καὶ τὸ Συκέα εἰς τὸ Συκιά. Μῆ λησμονηθῆ καὶ ἡ εἰς ὄνειδος τῶν τυράννων, καὶ ἀπλῶς παντὸς ἀδίκου ἀνθρώπου, λεγομένη παροιμία, « Δύο προβέας ἀπ' ἓνα πρόβατον » παρομοία τῆς Γαλλικῆς παροιμίας, prendre d'un sac deux moutures.

Ἐκ τῆς Προβέας λαμβάνω ὄχι ἄλογον ἀφορμὴν νὰ πιθανολογήσω (ἢ καὶ νὰ πιστώσω) τὴν ὁποῖαν ἐτόλμησα διόρθωσιν εἰς τὰς Διατριβὰς τοῦ Ἐπικτήτου (III, κβ', 74, σελ. 391 - 392), τρέψας τὸ Τιλλάρια εἰς τὸ Τυλάρια, καὶ ἐξηγήσας, ἑρωμάτια ἢ προβάτων δέρματα, εἰς τὰ ὁποῖα κάθηνται τὰ παιδάρια, εἰς τῶν κοινῶν γραμμάτων τὰ σχολεῖα. Τῆς συνηθείας ταύτης παραδείγματα εὐρίσκονται καὶ εἰς τοὺς Γραικορωμαίους ἀπὸ τῆς δωδεκάτης ἔτι ἑκατονταετηρίδος. Λέγει (παρὰ Δουκαγγ. σελ. 1233) ὁ ἱστορικὸς Νικήτας, « Εἰς γραμματιστοῦ » φοιτῶντα ἐξ ἀπαλῶν ἔτι ὀνύχων, καὶ Προβέαν μετὰ » καλαμαρίου ἔχοντα. »

ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΝ. Ζ. Πλαντάζω.

ΠΡΟΞΕΝΩ (causer, occasionner). Ζ. Ἰδικός.

ΠΡΟΠΑΤΩ λέγεται ὀρθότερον, ὅταν σημαίνῃ τὸ βαδίζω (marcher). Τὸ Περιπατῶ ἢ Περπατῶ κάλλιον νὰ διορισθῆ εἰς τὴν σημασίαν τοῦ περιέρχομαι (se promener).

ΠΡΟΣ ὈΠΙΣΩ ἢ Προσοπίσω. Ζ. Ἐμπρὸς ὀπίσω.

ΠΡΟΣΕΧΟΜΑΙ. Ζ. Δευτερογαμία.

ΠΡΟΣΕΧΩ. Συντάσσεται μὲ αἰτιατικὴν, μεσολαβούσης πρα-

θέσεως, τῆς Εἰς, ἢ Ἀπό. Πρόσεχε εἰς τὰ λόγια μου (faire attention), καὶ Πρόσεχε ἀπὸ τὸν (se garder de). Κάποτε καὶ χωρὶς πρόθεσιν, Πρόσεχέ τον (prendre garde à). Ζ. Μαίνομαι.

ΠΡΟΣΗΛΟΝΩ. Ζ. Ἐξηλόνω.

ΠΡΟΣΘΑΡΡΟΪΜΑΙ ἐμπιστεύομαι τί ἀπόρρητον εἰς τινὰ (confier), οἶον ΒΧ,

Καὶ προσθάρρειται τὴν βουλήν αὐτοῦ πρὸς τὴν Χρυσάτζα.

ΠΡΟΣΚΑΡΤΕΡΩ, προσμένω, ἀπαντέχω (attendre). Ζ. Ράσσω.

ΠΡΟΣΩΠΟΔΕΡΝΩ. Μόνη ἴσως ἡ Ἰταλικὴ γλῶσσα ἐρμηνεύει λεκτικῶς, rinfacciare, τὸ ἴδιον τῆς Γραικικῆς γλώσσης σύνθετον ῥῆμα Προσωποδέρνω, καὶ ὀρθότερον Προσωποδέρω (reprocher à, blâmer en face), τὸ ὁποῖον πιθανὸν ὅτι ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν εἰς τὴν γλῶσσαν. Ἀκούσντες συχνὰ εἰς τὰς ἀκολουθίας, καὶ ἀναγινώσκοντες τὴν Νέαν Διαθήκην, ἀπὸ τὸ διαλυμένον τοῦ Ἀπόστολου (Πρὸς Κορινθ. Β, ια', 20) « Εἴ τις ὑμᾶς εἰς ΠΡΟΣΩΠΟΝ » ΔΕΡΕΙ » ἐσχηματίσαμεν ὄχι βάρβαρον σύνθετον, τὸ Προσωποδέρω. Καὶ τοῦτο μάλιστα δείχνει, ὅτι καὶ ὁ Ἀπόστολος ἐνόησε διὰ τοῦ, Εἰς πρόσωπον θέρει, ὅ,τι νοοῦμεν καὶ ἡμεῖς μεταφορικῶς διὰ τοῦ Προσωποδέρω (ἤγουν ὀνειδίζω αὐστηρῶς καὶ ἀφιλανθρώπως), καὶ ὄχι κυρίως τὸ ραπίζω ἢ κολαφίζω (frapper au visage), ὡς τὸ μετέφρασαν οἱ Θεολόγοι τῆς Γενεύης, εἰς τὴν νέαν Γαλλικὴν ἔκδοσιν (1805) τῆς Νέας Διαθήκης.

ΠΡΟΣΩΠΟΝ, τὸ ἐμπρόσθιον ὄλον μέρος τῆς ἀνθρωπίνης κεφαλῆς (face). Ὅτε δύο βλέπουν ἕνας τοῦ ἄλλου τὸ πρόσωπον,

λέγονται ὅτι βλέπονται Πρόσωπον πρὸς πρόσωπον (face à face). Ἡ φράσις μᾶς ἦλθεν ἀπὸ τοὺς Ἑβδομήκοντα (Γενέσ. λδ', 30), συμφώνως μὲ τὸ Ἑβραϊκὸν κείμενον λέγοντας « Εἶδον γὰρ Θεὸν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, » τὴν ὁποίαν ἐμεταχειρίσθη καὶ ὁ Ἀπόστολος (Προς Κορινθ. Α, ιγ', 12). Δὲν τολμᾶ νὰ μὲ ἴδῃ εἰς τὸ πρόσωπον, ἀπὸ τὸν Ὀμηρον (Ἰλιάδ. ι, 372),

————— Οὐδ' ἂν ἔμοι γε
Τετλαίη, κινεός περ' εἶων, εἰς ὧπα ἰδίσθαι.

Ἔχεις καὶ πρόσωπον νὰ μὲ βλέπῃς; Παρόμοια ὁ Σοφοκλῆς (Οἰδ. Τυρ. 532),

————— Ἦ τοσόδ' ἔχεις
Τόλμης πρόσωπον, ὥς τε τὰς ἐμὰς σέγας
Ἴκου;

Καί, ἂν συγχωρῆται νὰ θρονίσωμεν σιμὰ τοῦ Σοφοκλέους καὶ Ἀπολλώνιον τὸν ἐν Ἰύρω,

Ἔχεις λοιπὸν καὶ πρόσωπον, καὶ στέκεις καὶ δεγάζε;

Γράφε Διγᾶσαι, ἤγουν διηγῆσαι (Ἑλλ. διηγῆ). Ἐμὲ ποῖον πρόσωπον νὰ τὸν ἴδω; « Ποίω γὰρ ἴδοιμι προσώπων » τὸν πατέρα; » (Ἀχιλ. Τατ. V, 11). Τιμὴ εἰς τὸ Πρόσωπόν σας (Ζ. Τιμή). 2) ἐπιφάνεια (surface), ἠφανίσθη ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. 3) Πρόσωπον, ἄνθρωπος (personne). Ταύτην τὴν σημασίαν ἔλαβεν ἀπὸ ἐτι τὴν δευτέραν πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα, ἐπειδὴ τὴν καταδικάζει ὁ Ἀττικιστὴς Φρύνιχος (σελ. 166).

ΠΡΟΤΙΜῶ, προκρίνω, κάλλιον ἀγαπῶ (préférer, aimer mieux). Εὐρίσκεται καὶ τὸ μέσον Προτιμῶμαι εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν (Ζ. Παρ' ὅτι). Εἰς ἡμᾶς σήμερον ὁμως τὸ Προτιμῶμαι, ἢ Προτιμοῦμαι, εἶναι παθητικὸν (être préféré).

ΠΡΟΦΑΣΙΣΤΙΚΑ λόγια, ὡς οἱ Ἑβδομήκοντα (Δευτερ. κβ', 14), « Προφασιστικούς λόγους. »

ΠΡΩΤΟΒΑΛΤΟΣ. Ζ. Ἄβαλτος.

ΠΡΩΤΟΖΑΡΙΣΤΗΣ, πρῶτος ἢ κορυφαῖος εἰς τὴν τέχνην τῶν ζαριῶν (maître en jeu de dés). Ζ. Ἐμπροδένω.

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗ ἢ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣΙΜΑ. Ζ. Τὴν ἀρχὴν τοῦ Τ στοιχείου.

ΠΤΕΡΝΙΣΤΗΡΙΟΝ, οἶον. Β,

Ἐκατζέν τρυς εἰς δύο φαρία θυμασά καὶ ὠραῖα,
Μέ σέλαις χρυσοπλούμισταις με χρυσᾶ πτερνησήρια.

Φαρία. Ἐνόμισα ἄλλοτε (Σημ. εἰς τὸν Στράβων. τόμ. IV, ἑλληνικ. ἐκδόσ. σελ. 246), ὅτι τὸ Φαρίον ἐφθάρη ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Ἴππάριον, κατὰ τὴν συνήθη ἀφαίρεσιν τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων καὶ τὴν τροπὴν τοῦ π̄ εἰς τὸ φ̄, δύο στοιχείων, τὰ ὁποῖα ἐφυλάχθησαν εἰς τὸ Γερμανικὸν pferd (cheval)· ἐπρόσθεσα καὶ τὴν γνώμην τῶν νομιζόντων, ὅτι τὸ Φαρίον κατάγεται ἀπὸ τὸ Ἀραβικὸν Φάρας. Ἴσως ὁμως διὰ τοῦ Φαρίον ἐσήμαιναν, ὄχι ἀπλῶς Ἴππον, ἀλλὰ γενναῖον καὶ θυμοειδῆ Ἴππον (couf-sier). Ζ. Ζάριον.

Σέλα ἢ Σέλλα, καὶ σήμερον ἔτι μόνη λέξις σημαίνουσα τὸ Ἑλλην. Ἐφίππειον. Ἡ Σέλλα κατάγεται ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν sella (selle).

Χρυσοπλούμισται εἶναι αἱ σήμερον ὀνομαζόμεναι Χρυσοκεντημέναι (brodées en or).

Πτερνιστήριον, τὸ κέντρον (éperon), με τὸ ὁποῖον κεντοῦμεν τὸν ἵππον· ὅθεν καὶ Κέντορες ἵππων (Ἰλιαδ. δ', 391) οἱ ἀναβάται.

ΠΩΓΩΝ. Ζ. Ἐγγος.

ΠΩΣ, με ποῖον, ἢ κατὰ ποῖον τρόπον (en quelle ἢ de

quelle manière, comment). Ἐχει κάποτε προηγούμενον, τὸ οὐδέτερον ἄρθρον, οἷον Διαλογίζομαι τὸ πῶς, Ζ. Ἦν, καὶ Πορεύομαι.

P.

P στοιχεῖον. Λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ λ̄ (Ἄτακτ. I, σελ. 403).— Πλεονάζει εἰς τὸ Ἄφτραι, ἀντὶ τοῦ Ἄφθαι (aphtes), εἰς τὸ Χύστρον, ἀπὸ τὸ Κύσθος (partie naturelle de la femme), καὶ εἰς τὸ Ῥόξος ἀπὸ τὸ Ὄξος (nœud d'arbre). Ἰσως καὶ εἰς τὸ Κατρακοιλῶ (rouler du haut en bas), ἀπὸ τὸ Κατακυλίω. — Πάσχει μετάθεσιν, ὡς τὸ Κορκός (jaune d'œuf) ἀπὸ τὸ Κρόκος (safran), Κορκάδι (trame), ἀπὸ τὸ Κροκάδιον, ὑποκοριστικὸν τῆς Κρόκης.

ΡΑΝΤΟΥΡῶ καὶ Ῥαντουρίζω, Ἑλλ. Ῥαίνω, Ῥαντίζω (asperger). Ἡ λέξις φαίνεται σύνθετος ἀπὸ τὸ Ῥαντῶ ἄχρηστον, καὶ τὸ οὐρῶ (pisser). Ἐὰν ἡ παραγωγή ἦναι ὀρθή, διαφέρει κατὰ τοῦτ' ἀπὸ τὸ ἀπλῶς Ῥαντίζω τὸ Ῥαντουρῶ, ὅτι τὸ μὲν Ῥαντίζω σημαίνει ράντισιν καθαροῦ τινὸς ὑγροῦ, τὸ δὲ Ῥαντουρῶ, βορβόρου ἢ ἄλλου τινὸς μολυσμοῦ, ἢ ἀπλῶς ράντισιν γινομένην μὲ σκοπὸν καταφρονήσεως, ἢ ἐνοχλήσεως. Ὁ Δουκάγγιος, ἀπατηθεὶς ἀπὸ γραφικὸν σφάλμα, ἔγραψεν εἰς τὸ Λ στοιχεῖον, Λαντουρεῖν· φέρων παράδειγμα « καὶ λαντουρούμενοι (γρ. ραντουρούμενοι) ὀξύδι μὲ ἀρμύλαν. »

ῬΑΣΣΩ, οἷον ΒΧ,

Θωροῦσιν πλοῖον κ' ἤρχετον, καὶ αὐτοὶ προσκαρσεροῦσιν.
Κ' εἰς ὥραν ὀλιγούττηκη ἔγγισα πᾶ καὶ ράσσει·

Καὶ πάλιν,

Εἶχεν εὐφορον ἄνεμιον, καὶ μέσα εἰς πέντε ἡμέρας
ἔφθασαν εἰς τὰ ἰδιά των, ἔρραξε τὸ καράβη.

Καὶ ὁ Β,

Ὅταν ἐπλησιάσασιν εἰς γῆν τῆς Ἐγκλητέρας,
Ἐῤῥάξαν ἐξεσκάλωσαν εὐγῆκαν οἱ Ῥωμαῖοι.

Καὶ πάλιν,

Εἰς ἐν νησὶν ἐφθάσασιν, ὃ λέγουσι Μυτηλήνη,
Ἐῤῥάξαν ἐνεπαύθησαν ἄχρι τρεῖς τε ἡμέρας.

Καὶ πάλιν,

Κεῖς τὸν λιμένα ἔῤῥαξε ἐκεῖ σὸ κοντοσκάλη.

Σήμερον λέγομεν Ῥάζω καὶ Ἀράζω (aborder, jeter l'ancre), φυλάξαντες τὸν διπλοῦν ὀχηματισμὸν τῶν παλαιῶν Ῥάσσω καὶ Ἀράσσω, καὶ τρέψαντες τὰ δύο σ̄ εἰς τὸ ζ¹ (ὡς καὶ Ἀλλάζω ἀπὸ τὸ Ἀλλάσσω, καὶ Φράζω ἀπὸ τὸ Φράσσω). Εἰς ἐκείνους αἱ λέξεις εἶχαν μίαν ἀρχικὴν κοινὴν σημασίαν, τὸν ἀποτελούμενον κρότον ἀπὸ δύο σωματῶν σύμπτωσιν εἰς ἄλληλα (choquer, heurter), ἢ ἀπ' ἀλλήλων χωρισμὸν βίαιον (arracher). Ἐκ τούτου ἐξαπλώθη ἡ λέξις εἰς πολλὰ ἄλλα, ὡς ἐν ἀσπασίᾳ τὸ Ῥάσσω, ὡς καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ Ῥηγνύω, τὸ σχίζω (déchirer), ὅθεν τὸ Ῥῆγμα καὶ τὸ Ῥάκος, τὸ Ῥήχνω καταγῆς (abattre, renverser), οἶον, Τὸν ἔῤῥηξεν εἰς τὴν λάσπην, ὡς εἶπεν ὁ Δημοσθένης (Κατὰ Κόν. σελ. 1259), « Ῥάξαντες εἰς τὸν βόρβορον. »

Τὸ Ῥάσσω δὲν εὐρίσκεται, εἰς τοὺς παλαιούς, σημαῖνον τὸ σημερινὸν Ἀράζω· ἀπὸ τὰ παράγωγά του ὅμως, Ῥηγμῖν καὶ Ῥηχίη ἢ Ῥαχία, τὰ σημαίνοντα τοὺς πετρώδεις αἰγιαλοὺς, ὅπου κτυποῦν καὶ συντρίβονται τὰ κύματα, (ὅθεν παράγεται καὶ τῆς συνηθείας ἡμῶν λέξις, Τὰ ῤηχὰ, ἤγουν τὰ ἀβαθῆ νερά), ἀπὸ ταῦτα, λέγω, φαίνεται ὅτι καὶ τὸ Ἀράζω ἢ Ῥάζω εὐλόγως ἔλαβε τὴν σημασίαν τοῦ ἐμβαίνω εἰς λιμένα, ἤγουν κτυπῶ εἰς τὰ ῤηχὰ. Καὶ τοῦτο συμβαίνει μάλιστα

εἰς τὰ μικρὰ πλοιάρια, τὰ ὅποια ὅταν πλησιάζωσι τὴν γῆν, πάσχουν ἀκίνδυνον τινὰ πρόσκρουσιν εἰς τὸ ἔδαφος τῆς θαλάσσης.

ΡΈΓΕΤΑΙ, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ἀρχικοῦ, ἀντί τοῦ Ὁ ρ έ-
γεται (désirer). Ζ. Πηδῶ.

ΡΗΓΑΣ. ΡΗΓΕΝΑ. Ζ. Μίσος καὶ Ξεφαντόνω.

ΡΗΚΤΆΡΙΟΝ. Ζ. Ρήχνω.

ΡΗΜΑ, σίχοι ὁμοιοτέλειτοι (vers rimés), οἶον ΘΡ,

*Ἀνάθεμά σε λογισμέ, ποῦ μέποσες καὶ μπίκκα
Ποῦ ἦλθα καὶ χαμήλωσα, καὶ τί ρήμες ἐποίκα.*

Τὸ rime τῶν Γάλλων ἐτυμολόγησαν τινές ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Ῥυθμός. Ἄλλοι τὸ παράγουσιν ἀπὸ τὸ Γερμανικὸν Reim, τὸ ὁποῖον κυρίως ἐσήμαινεν Ἄ ρ ι Ξ μ ό ν· διότι, εἰς τοὺς Δυτικούς τουλάχιστον, ὁ διωρισμένος ἀριθμὸς τῶν συλλαβῶν τῶν στίχων, καὶ τὸ ὁμοιοτέλειτον ἐγεννήθησαν σχεδὸν συγχρόνως (εἰς τὴν Γαλλίαν περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς δεκάτης ἕκτης ἑκατονταετηρίδος). Ἐπενοήθη δηλαδὴ τὸ ὁμοιοτέλειτον ὡς γλυκασμὸς καὶ παρηγορία τῆς τῆς προξενουμένης ἀηδίας ἀπὸ τὸν ὠρισμένον ἀριθμὸν τῶν συλλαβῶν. Εἰς ἡμᾶς πολὺ ἀρχήτερα τοῦ ὁμοιοτελεύτου ἐγεννήθησαν οἱ δεκαπεντασύλλαβοι πολιτικοὶ λεγόμενοι σίχοι· ἡ ψώρα τοῦ ὁμοιοτελεύτου δὲν μᾶς ἐκόλλησε, νομίζω, πλὴν κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην ἑκατονταετηρίδα.

Τὸ Μέποσες εἶναι Μ έ ἔ μ π ω σ ε ς (Ζ. Ἐμπώθω). Τὸ δὲ Μ π ί κ α, Ἐ μ β ῆ κ α.

ΡΗΜΆΡΩ, πλέκω σίχους ὁμοιοτελεύτους (rimer, faire des vers rimés), οἶον ΘΡ,

*Ἡξέυρομεν καὶ μάσορας ἦσε διὰ τὰ ρημάρης,
Ξεύρης τὰ πάντα τὰ μετράς, μὴ γίνεσε ἀφορμάρης.*

(Ζ. καὶ Καλακαί, σελ. 171). Τὸ Ἀφορμάρης δύναται νὰ σημαῖν καὶ τὸν ζητοῦντα ἀφορμὰς (prétextes), καὶ τὸν ἄσοφον, ἀμαθῆ, καὶ ἐπομένως μωρόν. Ἴδε περὶ τῆς δευτέρας ταύτης σημασίας ὅσα πλατύτερον ἐσημειώθησαν εἰς τὸν Ἰσοκράτην (σελ. 307-309).

ΡΗΞΙΣ σπέρματος (éjaculation). Ζ. Πρέπω.

ΡΗΧΝΩ ἢ Ρήκτω, ἀπὸ τὸ Ρηγνύω (ὡς Δείχνω καὶ Δείκτω ἀπὸ τὸ Δεικνύω), τοῦτο δὲ ἀπὸ τὸ Ράσσω (Ζ. Ράσσω). Ἀφίνω μὲ βίαν ἀπὸ τὰς χεῖρας, σύρω (tirer, lancer). Ρήχνω κοντάριον, πέτρας (διὰ μιᾶς λέξ. Πετροβολῶ), Ρήχνω καταγῆς, ὅταν προσβάλλω τι μὲ βίαν εἰς τὴν γῆν. Μεταφ. Ὁ ἥλιος ρήχνει τὰς ἀκτίνας του. Ὡσαύτως, Ρήχνει ὀμματίας, ὅταν βλέπη τις μὲ ἔρωτα, θυμὸν, ἢ ἄλλο τι πάθος.

Ὡσαύτως, Ρήκτῶ ἢ Ρήχνω τὸ πλοῖον εἰς τὴν Θάλασσαν, ὅταν πρώτην φοράν ἀπὸ τὸ ἐσχάριον (χυδ. Σκαρί) τὸ βάλλω εἰς τὴν Θάλασσαν. Καὶ Ρήκτω τὸ πλοῖον εἰς τὰς ξέρας, ὅταν δι' ἄγνοιαν, ἢ δι' ἀνάγκην, τὸ σιμόνω εἰς τόπους πετρῶδεις τῆς θαλάσσης, καὶ τὸ συντρίβω (échouer).

Κακῶς τὸ συγχέουν τινὲς μὲ τὸ Ρίπτω, καὶ κακῶς τὸ γράφουν Ρίχνω. Τὸ Ρίπτω εἶναι αὐτὸ τὸ Ρίπτω τῶν παλαιῶν (Ζ. Ρίπτω), τὸ δὲ Ρήχνω ἢ Ρήκτω, ἐπλάσθη ὡς εἶπα, ἀπὸ τὸ Ρηγνύω. Σημεῖον δὲ τούτου, ὅτι ὠνόμαζαν καὶ Ρικτάριον (γρ. Ρηκτάριον) τὸ ἀκόντιον. Σημεῖον ἔτι, ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ « Ἐρρήξε φωνήν » τῶν παλαιῶν ἡμεῖς λέγομεν, ὅχι Ἐρρίψε φωνήν, ἀλλ', Ἐσυρε φωνήν. Ἐχομεν ἐκ τούτου καὶ παροιμίαν « Νὰ σύρῃ ὁ κλέπτης τὴν φωνήν, νὰ φύγῃ ὁ οἰκοκύρης, » ἀρμόζουσαν εἰς τοὺς, ὅσοι ἐνόησαν τὴν ἀδικίαν μὲ τὴν ἄκραν ἀναισχυντίαν καὶ θρασύτητα, φωνάζοντες τρανώτερα παρὰ τοὺς ἀδικημένους, ὡς νὰ ἦσαν αὐτοὶ οἱ παθόντες τὴν ἀδικίαν.

ΡΙΖΗΚΑΡΗΣ (heureux). Λέξις Ἰταλική. Ζ. Εὐτυχός.

ΡΙΖΟΜΗΡΙΟΝ. Ζ. Σκορδούλα.

ΡΙΖΟΝΩ, ῥῆμ. οὐδέτ. καὶ ῥιζόνομαι, μέσ. (s'enraciner). Μεταφορ. σερεόνομαι, σέκω ἀμετακίνητος. Ζ. Ἀναφέρνω.

ΡΙΜΝΗ. Ζ. Ρύμη.

ΡΙΠΤΩ, ἀφίνω τί νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰς χεῖράς μου (jeter). 2) μεταφορ. Ῥίπτει τὰ λόγια του, ἤγουν λαλεῖ χωρὶς νὰ συλλογίζεται, χωρὶς νὰ προβλέπῃ τί ἀποτέλεσμα ἔχουν νὰ κάμωσι τὰ λόγια του (Σοφοκλ. Ἡλεκτρ. 568),

————— οὗ κατὰ σφαγὰς —————
Ἐκκομπάσας, ἔπος τι τυγχάνει βαλὼν,

καὶ ἀλαξονευθεῖς ὅτι ἔσφαξε τὴν ἔλαφον, ἔρριψε λόγον ἀσυλλόγιστα.

ΡΟΓΑ (salaire). Ζ. Κεφαλόνω, καὶ Στάμενα. Ἴδε καὶ τὰ προσημειωθέντα (Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 155 καὶ 296). Ἀπὸ τὸ Ῥόγα παράγεται τὸ ἐξῆς ῥῆμα.

ΡΟΓΕΥΩ (salarier), οἶον ΘΚ,

Σκορπίζει σπέρνει τὰ στήν γῆν, ρογεύγει τα παντόθεν,

(Ζητ. Ἄτακτ. I. σελ. 296).

ΡΟΔΟΣΤΑΓΜΑ. Ζ. Συμφέρω.

ΡΟΖΟΣ. Ζ. Ζάρι (σελ. 142), καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ Ρ στοιχείου.

ΡΟΥΧΟΝ. Ζ. Ἄτζαλος, Μαχεύγω, Πηδῶ, καὶ τὰ προσημειωθέντα (Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 174). Ἐδῶ ἄς σημειωθῇ καὶ ἡ παροιμία· « Ὁ Θεὸς κατὰ τὰ ρούχα μοιράζει « καὶ τὸ κρύος » παρομοία τῆς Γαλλικῆς παροιμίας, *À brebis tondue, Dieu mesure le vent.*

ΡΥΜΗ *θηλυκ. (rue)*. Διὰ τῆς στρεβλῆς γραφῆς τὸ ἔκαμεν ἀρσενικὸν ὁ ΘΡ,

Κλαῖ σας οἱ Ρύμες ἄμετρα, καὶ τὰ στενά θρηνοῦσι.

Κλαῖ, ἀντί τοῦ Κλαῖν, καὶ τοῦτο ἀντί τοῦ Κλαίουσι.
Τὰ Στενά, ἀκόμη σήμερον εἰς χρῆσιν, εἶναι οἱ ἐλληνιστί λεγόμενοι Στενωποῖ (*ruelles*). Κακὰ τὸ ἔγραφαν καὶ, Ρίμνη. Ἰδ. Ἄτακτ. I, σελ. 184.

ΡΩΓΙΟΝ. Ζ. Μαστάριον.

ΡΩΘΟΥΝΙ ἢ Ρουθούνι (*narine*). Ἀπὸ τὸ Ρώθων τῶν παλαιῶν. Δὲν ἐγλύτωσε ρωθούνι, λέγομεν σήμερον, σημαίνοντες τέλειον ὄλεθρον, ὡς λέγει καὶ ὁ Β,

Ἡ νὰ κερδήσωμεν ἡμεῖς νὰ πάρωμεν τὸν τόπον,
Ἡ νὰ χαθοῦμεν παντελῶς, ροθούνη μὴ γλυτώση,

ὅταν ὁ λόγος ἦναι μάλιστα περὶ πολέμου, ὅπου δὲν ἔμεινε κανεὶς ἀπὸ τοὺς νικηθέντας. Ἐπειδὴ τὰ ρωθώνια εἶναι τῆς ἀναπνοῆς καὶ ἀκολουθῶς τῆς ζωῆς ὄργανα, ἡ φράσις ἐρμηνεύει ὅτι, τίποτε ἀπ' ὅ,τι ἀναπνέει, ἡ ζῆ, δὲν ἔφυγε τὸν θάνατον.

ΡΩΜΑΝΙΖΩ. Ρωμανίσιον. Ζ. Καμπανός.

Σ.

Σ στοιχεῖον προστίθεται ἢ ἀφαιρεῖται εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν λέξεων. Ἰδ. Ἄτακτ. I, σελ 404.

ΣΑΪΤΑ. Ζ. Ποῖκεν.

ΣΑΚΚΕΛΙΖΩ. Ζ. σέλ. 144.

ΣΑΚΚΟΥΛΙΟΝ (*sac*). Ζ. Πλέκω.

ΣΑΚΤΑΝΙΖΩ. Ὁ θρηνῶν τὴν ἀπὸ Τούρκους ἄλω-

λεγομένους. Τοῦτο (Τουρκοί) ἀπὸ ἔθνος Σκυθικόν, Ἰσμαηλίται δὲ καὶ Ἄγαρηνοὶ ἀπὸ τὸν Ἰσμαήλ καὶ τὴν Ἄγαρ. Τὸ δὲ Σαρακηνοί, ἀπὸ χώραν Ἀραβίας, ὡς λέγει ὁ Βυζάντιος Στέφανος, « Σάρακα, χώρα Ἀραβίας, μετὰ τοὺς Ναβα- » ταίους· οἱ οἰκοῦντες, Σαρακηνοί. » Ζ. Ἀκμί.

ΣΑΡΆΝΤΑ, οἶον ΒΧ,

Χορὸν ὠρχίων γυναικῶν, τὸν ἀριθμὸν σαράντα.

Τὸ Τεσσαράκοντα τῶν παλαιῶν, ἐκολόβωσαν πρῶτον εἰς τὸ Σαράκοντα, καὶ ἔπειτα, μὲ τὴν πρόοδον τῆς βαρβαρότητος, εἰς τὸ Σαράντα (quarante). Τοιαῦται κολοβώσεις πιθανὸν ὅτι ἔλαβαν τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τοὺς παλαιούς κωμικοὺς (Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 297), καὶ τὰ διὰ τὸ γελοῖον λεγόμενα πρότερον, ἔγιναν ἔπειτα σπουδαῖα. Ἄν πιστεύσωμεν τοὺς γραμματικούς, τοιαύτην τινὰ κολόβωσιν ἔπαθε καὶ ἡ Τράπεζα ἀπὸ τὸ Τετράπεζα.

ΣΑΡΜΟΥΝΙΝ. Ὡ τῆς βαρβαρότητος! ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν sermone (sermon), οἶον. ΘΡ,

Καὶ τώρα τὴν ἀπόλυσιν τοῦ σαρμουνίου νὰ ποίσης.

Καὶ κατωτέρω,

Καλὸν σαρμούνην ἤρχησες, καὶ νάχες τὸ τελειώση.

Σήμερον ὀνομάζεται Διδάχη (Ζ. Διαταμὸς), καὶ ὁ κάμνων αὐτὴν λέγεται ὅτι Διδάσκει (prêcher), καὶ ἀπὸ τινος, ὅτι Διατάζει, ἀπὸ τὸ Διατάσσει.

ΣΑΧΝΙΣΪΝΙ. Ζ. Ἐξώσεγον.

ΣΕΪΣΜΑ. Ζ. Ἄνανδράνισμα.

ΣΕΪΩ. Ζ. Δειλανδρῶ.

ΣΕΛΛΑ. Ζ. Πτερνιστήριον.

ΣΕΜΙΔΑΛΙΟΝ (χυδ. Σημιδάλι), ἡ Σεμίδαλις τῶν παλαιῶν, τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου (*fleur de farine*).

Τῆς αὐτῆς γενεᾶς ὄνομα φαίνεται καὶ τὸ κοινῶς λεγόμενον Σημίτιον, τὸ ἀπὸ λεπτὸν ἄλευρον κατασκευασμένον κολλύριον ἢ κολλούριον, διότι οἱ Τοῦρκοι ὀνομάζουν καὶ τοῦτο καὶ τὴν Σεμιδαλιν μὲ κοινὸν ὄνομα Σεμίδ. Ἴσως ὅμως, ὡς λέγει ὁ Οὐόσσιος, τὸ Σεμίδαλις παράγεται ἀπὸ τὴν Φοινικικὴν λέξιν Σεμίδ. Πιθανόν, ὅτι οἱ παλαιοί, τοῦ μὲν σιτίου ἀλεύρου τὸ λεπτότατον ὠνόμαζαν Σεμιδαλιν, ταῦ δὲ κριθίνου Παιπάλην.

Καὶ αὐτὸ τὸ *semoule* τῶν Γάλλων ἀπὸ τὴν Σεμιδαλιν παράγεται, ἂν καὶ σημαίη ἐναντίως τὸ χονδρὸν μέρος τοῦ ἀλεύρου, διὰ τὸ ὁποῖον ἀποβάλλει καὶ τὴν ἐτυμολογίαν ὁ Μενάγιος. Ἄλλ' ὅμως εἰς τὰς γλώσσας τοιαῦται ἀνώμαλοι καὶ ἄλογοι μεταβάσεις ἀπ' ἐν εἰς ἄλλο σημανόμενον δὲν εἶναι τῶν σπανίων.

ΣΕΡΓΙΑΝΙΖΩ, ἢ ΣΗΡΓΙΑΝΙΖΩ. Ζ. Περιδιαβάζω.

ΣΕΡΓΟΥΤΣΙ. Ζ. Κορέλλιον.

ΣΗΜΑΔΑΡΙΟΣ. Ζ. Σημειογράφος.

ΣΗΜΑΔΙΟΝ (Ζ. Ἀμάχιον). 2) σημείωμα, σχῆμα (*note, figure*). Ζ. Τζακίζω. 3) ὁ σκοπὸς (*but*).

ΣΗΜΕΙΟΓΡΑΦΟΣ, ὁ κοινότερον Νοτάριος (*notaire*) (Ἰδ. Ἄτακτ. I, σελ. 218). Ἐλέγετο καὶ Σημαδάριος (Δουκάγγ. σελ. 1358).

ΣΗΜΙΤΙΟΝ (κατὰ συγκοπὴν ἴσως ἀπὸ τὸ Σεμιδαλίτινον, ἢ Σεμιδαλίον). Ζ. Σεμιδάλιον.

ΣΙΑΔΙΑ. ΣΙΑΖΩ. Ζ. Ἰσάδια, καὶ Ἰσάζω.

ΣΙΔΗΡΟΝ, καὶ Σίδηρον, οὐδετέρ. ὁ ἀπὸ τοὺς παλαιούς ἀρσεικ. ὀνομαζόμενος Σίδηρος (*fer*). Ζ. Ἐξάγκωνα.

ΣΪΚΛΑ. Ζ. Κάδος.

ΣΙΡΌΣ. Ούτε τῆς Γραικορωμαϊκῆς βαρβαρότητος, οὔτε τῆς σημερινῆς ἡμῶν γλώσσης λέξεις εἶναι ὁ Σιρός. Ἀναγκάζομαι ὁμῶς νὰ τὴν σημειώσω, ὡς μέλλουσαν ἀπὸ τοῦ νῦν νὰ λάβῃ χώραν εἰς τὰ κοινὰ μας Λεξικά· ἐπειδὴ ἔφθασαν, ὅχι πρὸ πολλοῦ, νὰ τὴν μεταφέρωσιν εἰς τὴν γλώσσάν των οἱ Γάλλοι, ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν, ὀνομάζοντες, μὲ μικρὰν ἀλλοίωσιν, *silos* τοὺς κατασκευαστοὺς λάγκους εἰς φυλακὴν σιτηρῶν καρπῶν ἢ ὀσπρίων. Πρῶτος ὁ Δημοσθένης (Περὶ τῶν ἐν Χερρόνησ. σελ. 100, καὶ Κατὰ Φιλίππ. Δ. σελ. 135), μετὰ τὸν Εὐριπίδην (Φρύξ. Λειψαν. IV), ἐμεταχειρίσθη τὴν λέξιν, « Τῶν μελινῶν καὶ τῶν ὀλυρῶν, τῶν ἐν τοῖς Θρακίαις » *σιροῖς* » ὅπου ὁ σχολιαστὴς λέγει, « Σιρρόους ἐκάλουν » οἱ Θραῖκες καὶ οἱ Λίβυες, ἃ νῦν Φοσσία ἰδιωτικῶς, » (παρὰ Δουκαγγ. σελ. 1691). Φέρει καὶ ὁ Ἡσύχιος, « Σιροῖς, ὀρύγμασιν, ἐν οἷς κατετίθεντο τὰ σπέρματα » καὶ « Σιρούς, τάφρους ἐσκεπασμένους. » Τοῦ σχολιαστοῦ τὸ Φοσσία (σημαῖνον Λακκία) εἶναι ὑποκοριστικὸν τοῦ Ρωμαϊκοῦ *Fossa* (*fosse*) λάγκος. Ζ. Φουσατόν.

Τοιοῦτοι Σιροὶ πιθανὸν ὅτι εὐρίσκονται ἔτι εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀκόμη ἄγνωστοι, ἐπειδὴ εὐρέθησαν παρόμοιοι εἰς Ἰταλικὴν πόλιν, ἄποικον τῶν Θεσσαλῶν, τὴν πάλαι ὀνομασθεῖσαν Ἄγυλλαν, ἔπειτα Καιρέαν (Στραβ. Γεωγρ. V, σελ. 220), σήμερον Κερβέτριν (*Cervetri*), κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν Περιηγητῶν (Ἰδ. L. SIMOND, *Voyag. en Ital. et en Sicil.* tom. II, pag. 2).

ΣΪΣΓΟΥΔΟΝ. Ζ. Σύσγουδον.

ΣΚΑΖΩ. Ζ. Κεφαλόνω.

ΣΚΑΛΕΪΩ καὶ ΣΚΑΛΪΖΩ, ὡς καὶ οἱ παλαιοὶ, οἱ ὅποιοι τὰ ἐσχημάτισαν ἀπὸ τὸ θεματικώτερον Σκάλλω, σημαῖνον κυ-

ρίως τὸ μετακινῶ καὶ σκάπτω τὴν γῆν, εἰς καθαρισμόν ἀπὸ ἀνωφελῆ ἢ καὶ βλαβερά χόρτα (Ζ. σελ. 249). 2) διακινῶ τι, οἷον Σκαλίζω τὰ κάρβουνα (attiser, tisonner), ὡς καὶ ὁ Ἀριστοφάνης (Εἰρήν. 440),

Ἐχονθ' ἑταῖραν, καὶ σκαλεύοντ' ἄνθρακας.

3) γλύφω (sculpter). Τοιαῦτα εἶναι, τὰ ξύλινα Σκαλιστὰ ἐγκόλπια, γλυφόμενα εἰς εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ἢ τῆς Θεοτόκου, ἀπὸ τοὺς Μοναχοὺς, μὲ πολὺν κόπον, καὶ πολλάκις καὶ μὲ πολλὴν ἐπιδεξιότητα· τὰ ὁποῖα ἀναλογοῦν, τρόπον τινα, μὲ τὰ συνήθη εἰς τοὺς Δυτικούς χριστιανοὺς Λειψανοθήκια (reliquaires). 4) Σκαλίζω, μεταφορικ. διεγείρω, ἀνακινῶ περιέργως πράγματα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐνδέχεται νὰ γεννηθῇ βλάβη (remuer), οἷον Σὲ συμβουλύω νὰ μὴ σκαλίξης τοιαῦτα πράγματα. Τοῦτο ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν παροιμίαν, « Ἡ ὄρνιθα σκαλίζουσα ἔκβαλε τὸ μ-
« μάτιν της. » Οἱ παλαιοὶ ἐσήμαιναν τὸ αὐτὸ, μὲ τὸ, Μὴ κινεῖν τὸν ἀνάγυρον, καὶ μὲ τὸ, Μὴ κινεῖν κακὸν εὔ κείμενον. Οἱ Γάλλοι λέγουν, N'éveillez pas le chat qui dort.

ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ. Ζ. Ἀσκαντζόχοιρος.

ΣΚΑΡΙ (Ζ. Ρήχνω). Ἀπὸ τὸ Ἑλληνικ. Ἐσχάριον (chantier). « Καθεικλύσθη δὲ [ἢ ναῦς] τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ » ἐσχαρίου τινὸς κ. τ. λ. » (Ἄθην. V, σελ. 204).

ΣΚΑΤΟΓΕΡΟΣ. Ζ. Ἐσχατόγηρος.

ΣΚΑΤΟΝ, πληθ. Σκατὰ (merde). Ἀπὸ τοῦ Σκῶρ τὴν γενικὴν Σκατὸς, ἔπλασαν νέαν ὀνομαστικὴν, Τὸ σκά-
τος, τοῦ σκάτους, ἥτις ἔπειτα ἐτρέπη εἰς τὸ ἰσοσύλλα-
βον, Τὸ σκατόν. Λέγουν ἔτι καὶ σήμερον οἱ χυδαῖοι, κατα-

ρώμενοι τινά, Σκατὰ εἰς τὴν ψυχὴν του! ὡς ἔλεγε,
κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην ἑκατονταετηρίδα, ὁ ΘΡ,

Σκατὰ στὴν ψυχὴν σου, Διάβολε, καὶ τί δουλιές ἦν τούτες·
Ἐσὺ ταῖς ἑκατάστησες ταῖς ἀτυχίες ἐτούτες.

Καὶ ἐκ τούτου καὶ ῥῆμα τὸ Σκατοψυχίζω, ἤγουν προφέρω
τοιαύτην κατάραν. Λέγουν ἀκόμη καὶ Σκατὰ εἰς τὰ γέ-
νειά σου! ὕβριν φρικτὴν εἰς τοὺς Τούρκους μάλιστα, οἱ
ὁποῖοι λογιζονται ὡς ἱερόν τι πρᾶγμα τὰ γένεια (la barbe).
Λέγεται καὶ παροιμιακῶς περὶ φλυάρου τινὸς ἀπὸ ὄχι ὀλιγώ-
τερον φλυάρους, Τὰ σκατὰ του τρώγει, ἤγουν, ψεύ-
δεται, ἢ δὲν ἐξεύρει τί λαλεῖ, ὡς ἔλεγε καὶ ὁ φλύαρος ὄχλος
τῶν Ἀθηναίων (Ἀριστοφάν. Ἐκκλ. 595),

————κατεδαῖ σπέλεθον πρότερός μου.

Τὸ Σκατὸν, συνώνυμον τοῦ ἀρσενικ. Σπέλεθος, εἰσέδη εἰς
τὴν γλῶσσαν ἀπὸ τῆς δευτέρας ἔτι ἑκατονταετηρίδος, ἴσως καὶ
ἀνωτέρω, πλὴν ὅτι τὸ ἔκλιναν περιττοσυλλάβως, Τὸ Σκάτος (ὡς
τὸ Σκάφος), πλασμένου ἀπὸ γενικὴν ἀνώμαλον, Σκατὸς,
τοῦ Σκῶρ. Ἀπὸ τούτου τὸ ὑποκοριστικὸν, Σκωράδιον, οἱ
μετέπειτα ἀφαιρέσαντες τὸ σ̄ (ὡς καὶ οἱ παλαιοὶ ἔλεγον καὶ
Σπέλεθος καὶ Πέλεθος), ἔπλασαν τὸ Κωράδιον, σή-
μερον Κουράδιον (étalon), καὶ θηλυκῶς Κουράδα, ἀπ’
ἄλλον τύπον, प्रागेनέστερον Σκωράς, αδος, ὅθεν καὶ ἡ
Σκωρία, ἢ ἀκαθαρσία τῶν μετάλλων, ἢ λεγομένη κοινῶς
Σκουρία, σημαίνουσα καὶ τοῦτο (scorie), καὶ προσέτι τὸ
ἐπιγινόμενον εἰς τὰ μέταλλα σκεύη ἴωμα (rouille).

ΣΚΕΒΡΑΒΑΚΟΝ. ΣΚΕΒΡΟΝΩ. ΣΚΕΒΡΟΣ. Ζ.

Τσειριάζω.

ΣΚΙΑΣΙΣ (ombre). Ζ. Γλύω.

ΣΚΟΝΗ. Ζ. Τάσσω. Σκόνη ἀπὸ τὸ παλαιὸν Κόνις μὲ τὸ $\bar{\sigma}$, Σκόνις, καὶ Σκόνη.

ΣΚΟΠΩ̄, ἀποβλέπω εἰς τί, ὡς εἰς σκοπὸν (*viser*).

2) σπουδάζω νὰ τὸ ἀπολαύσω (*aspirer*). Ζ. Πέρπυρα.

ΣΚΟΡΔΟΥΛΑ (καὶ κοινότερον Σκουρδοῦλα), νόσος ἐπιδημική, εὐκολοδιάδοτος καὶ θανάσιμος. Ἐκτυπήθη ἡ Ἐπιάσθη ἀπὸ τὴν σκορδοῦλαν. Λέγομεν καὶ ἑλλειπτικῶς Ἐπιάσθη (*être attaqué*), ὅταν ἡ νόσος κυριεύη.

Ὄνομάζεται καὶ Θανατικὸν, δι' αὐτὸ τοῦτο, ὅτι εἶναι ὠσεπιπολὺ θανάσιμος. Ζ. Θανατικόν.

Λέγεται βαρβάρως καὶ Παννούκλα ἀπὸ τὸ Panucula τοῦ παρακμάζοντος Λατινισμοῦ, τὸ σημαῖνον τὰ γεννόμενα ὀπίσω τῶν αὐτίων (*parotides*), ἢ εἰς τὰ ῥιζομήρια (*aines*), ἀποστήματα, τὰ ὅποια εἶναι καὶ τὰ συνηθέστερα συμπτώματα τῆς Σκουρδοῦλας. Εἶναι σχεδὸν χίλια διακόσια ἔτη ἀποῦ ἐπεκράτησεν εἰς τὴν γλῶσσαν, ἐπειδὴ Ἀλέξανδρος ὁ Τραλλιανὸς, ἰατρὸς τῆς ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος, ὀνομάζει (III, 7, σελ. 196) τινὰ ἀποστήματα Παννικούλας. Ἀπὸ τοῦτο κἀν ὀδηγούμεθα εἰς τὴν ἐξήγησιν τοῦ Σκουρδοῦλα. Κορδύλας ὠνόμαζαν οἱ παλαιοὶ τὰ ἀποστήματα. « Κορδύλη, ἔπαρμα « κ. τ. λ. » (*BEKKER, Anecd. Gr. pag. 105*) καὶ, « Κορδύλη tuber » λέγουν ἄλλα Γλωσσάρια. Ἀλλ' οἱ Ἕλληνες, πιθανὸν ὅτι τὴν ἐπρόφεραν καὶ μὲ τὸ $\bar{\sigma}$ ἐπειδὴ τὸ ὁμώνυμον αὐτῆς ὀψάριον ὠνόμαζαν καὶ Κορδύλην καὶ Σκουρδύλην (*jeune thon*). Ἡ τὸ ἐπροσθέσαμεν ἡμεῖς, ὡς ὠνομάσαμεν καὶ Σκουρδαλὸν, τὸν Κορυθαλὸν ἐκείνων, καὶ Σκάθαρον (ἢ Ἀσκάθαρον) τὸν Κάνθαρον.

ΣΚΟΤΕΙΝΑ, ἐπίρρ. (*sans lumière, dans l'obscurité*), χωρὶς φῶς, εἰς τὸ σκότος. Ζ. Λαχάνω.

ΣΚΟΤΌΝΩ (tuer). Ζ. Ψηφῶ.

ΣΚΟΤΟΎΡΑ. Ζ. Πεζούρα. Ἕλλην. Σκοταρία. Κατά τὸν Ἡσύχιον, « Σκοταρία, ζόφος· Ἀχαιοί. »

ΣΚΟΥΡΊΑ. Ζ. Σκατόν.

ΣΚΟΎΦΙΑ (coiffe). Ζ. Δικτυωτή.

ΣΚΥΛΆΚΙΑ ὀνομάζομεν καὶ τὰ νεογέννητα τοῦ Σκύλλου, καὶ ἀπλῶς ὄλους τοὺς μικροὺς τὸ σῶμα σκύλλους. Τοῦ πρώτου παράδειγμα, « Τὰ σκυλάκια τυφλά τίττεται κ. τ. λ. » (Αἴλιαν. Περὶ ζ. ιδιότη. Χ, 45). Τὰ ὀνομάζομεν ἀκόμη καὶ Κουλία, καὶ Κουλούκια, καὶ Κουτάβια. Τὸ πρῶτον ἀπὸ τὸ Σκυλία, τὸ δεύτερον ἀπὸ τὸ Σκυλάκια, μὲ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ σ̄, ἧτις εὐρίσκεται καὶ εἰς τὸν Ἡσύχιον, « Κύλλας, σκύλαξ· » Ἡλείοι. » Ὀλίγον κατωτέρω λέγει ὁ αὐτὸς Ἡσύχιος, « Κυλλαίνει, θυμαίνει » τὸ ὁποῖον οἱ κριτικοί, διὰ τὴν ἄγνοιαν τῆς σημερινῆς γλώσσης, ἐνόμισαν κακὴν γραφὴν. Κυλλαίνει ὅμως εἶναι τὸ αὐτὸ καὶ Σκυλλαίνει, τὸ σήμερον Σκυλιάζει (enrager), ἤγουν ἀγριαίνεται ὡς σκύλλος.

Τὸ δὲ Κουτάβιον, κακὰ ἐξηγημένον ἀπὸ τὸν Σομαυέραν, κρίνεται ὀρθότερα ὡς συνώνυμον τοῦ Σκυλάκιον, ἀπὸ τὸν Δουκάγγιον (σελ. 744). Ἀλλὰ τοῦτο μόνον λέγει. Ἡ γένεσις τῆς λέξεως μού εἶναι ἀκόμη ἄγνωστος· δὲν εἶναι ὅμως βάρβαρος. Ὁ Στέφανος (Θησαυρ. Πίνακ. σελ. 1281) ἐξηγῶν τὸ εὐρισκόμενον εἰς τὰ Ἱππιατρικὰ τοῦ Ἱεροκλέους, « Κυνὸς κουταβίω· » ἠπατήθη νομίσας τὸ Κουτάβιον (τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι διάφορον ἀπὸ τὸ Σκύλας νεογνὸν σκυλάκιον) μέρος σώματος τοῦ Σκύλου· καὶ τὸ παρέβαλε μὲ τοῦ Ἡσυχίου τὸ « Κούταρον, τῶν » ὀπισθίων τοῦ βοῦς ἢ σὰρξ περὶ τὰ ἄρθρα » πρὸς τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει οὐδεμίαν σχέσιν.

ΣΚΥΛΙΑΪΖΩ. Ζ. Σκυλάκια.

ΣΚΎΛΙΚΟΣ τὸ θηλυκ. Σκύλικη, ἀντὶ τοῦ ὄξυτόνου

Σκυλικός, Σκυλική, ὡς Κυνικός, Κυνική. Κυρίως, οἰκειός καὶ πρέπων εἰς τὸν σκύλον· καὶ κατὰ μεταφορὰν, ἀναίσχυτος· ἔτι δὲ καὶ ληστρικός ἀπάνθρωπος. Ζ. Λοκτοπατῶ.

ΣΚΥΛΟΣ. Ζ. Γαυγίζω, καὶ Ἰσέκω.

ΣΚΩ, Σχῶ, ἢ Σκάζω. Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον καὶ Σχάω ὦ καὶ Σχάζω, τὸ σχίζω καὶ χαράσσω μὲ ὄργανον τί. « Σχᾶ, » σχάζει » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Ἐκ τούτου ἡ νεωτέρα γλῶσσα, τὸ ἐμεταχειρίσθη ἀμεταβάτως, Σκάζω ἢ Σκῶ, ἀντὶ τοῦ Σχίζομαι (crever), οἷον Ἡ Φούσκα (vessie) ἔσκασε· 2) μεταφορικῶς, ἀντὶ τοῦ πάσχω ἀπὸ ὑπερβολικῆν ἀγανάκτησιν, ὀργήν, ἢ ἄλλο τι πάθος βίαιον, οἷον Ἐσκάσα ἀπὸ τὸ κακόν μου. Οὕτω καὶ καταρῶμενοι λέγομεν Νάσκάσης! ἴσον καὶ τὸ Νά ἀποθάνης, ἀντὶ τοῦ ὁποίου οἱ παλαιοὶ ἔλεγον Διαρῶ γείης (Ἄριστοφάν. Πλουτ. 279). Ζ. Κεφαλόνω καὶ Πλαντάζω.

ΣΜΙΓΩ (mêler, unir). Σμίγομαι (se mêler, s'unir, se joindre), ὁ ἀόρισ. Ἐσμίχθη, καὶ Ἐμίχθη (ἀπὸ τὸ Μίγω). Οἷον ὁ Β,

Καὶ τὸ λοιπὸν ἐφθάσαν, καὶ μίχθησαν ὁμάδιν.

Οὕτω βαρβάρως μὲ δύο μ̄, Καὶ μμίχθησαν (τοῦ ὁποίου εὐρίσκονται καὶ ἄλλα πολλὰ παραδείγματα), ἀντὶ τοῦ Κ' ἐμίχθησαν ἢ Καὶ μίχθησαν. 2) εἰς σημασίαν μίξεως σαρκικῆς, Ἐσμίγεται (μὲ τὸν βάρβαρον πλεονασμὸν τοῦ ε̄). Ζ. Ποῦ καὶ Ποῦ.

ΣΜΙΟ. Ζ. Μία.

ΣΟΖΑΤΟΣ. Ζ. Σωσός.

ΣΟΝΩ. Ζ. Σώνω.

ΣΟΥΖΕ, ἔλεγον κατὰ τὴν δεκάτην ἕκτην ἑκατονταετηρίδα (Ἰδ. CRUSII, *Turgograec.* pag. 461-462) οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ λέγουν ἴσως ἀκόμη σήμερον, ἀντὶ τοῦ Πορεύου (s'en aller). Τὸ ῥῆμα εἶναι ἀπὸ τὸ παλαιὸν Σόω (ᾔθεν καὶ τὸ Σοῶ, chas-

ser). Τὸ μέσον Σόομαι καὶ κατὰ κράσιν Σοῦμαι, ὡς ἀπὸ τὸ Λόομαι ἔγινε τὸ Ἄτικόν Λοῦμαι (τὸ κοινῶς Λούομαι). Τὸ προσακτικὸν Σόου καὶ Σοῦ (ὡς Λόου καὶ Λοῦ). « Σοῦ » (λέγει ὁ Ἡσύχιος), ἴε, τρέχε, ὄρμα » καὶ « Σοῦται, ἔρχεται, πορεύεται, διώκεται, σώζεται. » Εἰς τὸν Ἀριστοφάνην (Σφ. 209), λέγει ὁ Ξανθίας πρὸς τὸν γέροντά του δεσπότην,

Σοῦ, σοῦ, πάλιν σοῦ. —————

ΣΟΥΡΩΝΩ. Ζ. Ζουριάζω (σελ. 144).

ΣΟΥΣΟΥΡΑΔΑ. Ζ. τὴν ΟΥ δίφθογγον.

ΣΟΦΙΟΝ. Ζ. Φαρδύ.

ΣΠΑΘΙΝ, σπαθίον (έπέε). Ζ. Ἐγρήγορα.

ΣΠΑΡΑΖΩ. Ζ. Σπαρταρῶ.

ΣΠΑΡΤΑΡῶ καὶ ΣΠΑΡΤΑΡΙΖΩ, Ἕλλην. Σπαίρω (saute, palpiter). Ἀπὸ τούτου τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ παρακειμένου, Ἐσπαρται, ἐσχηματίσθη τὸ Σπαρταρίζω, ὡς ἀπὸ τὸν παρακειμένον τοῦ Κλαίω ἢ Κλάω, Κέκλαυθμαι ἔλεγον Κλαυθυρίζω. Λέγομεν, Τὰ ὀψάρια σπαρταροῦν ἢ σπαρταρίζουν, (frétiller), ὅταν ἀκόμη ζῶντα, κινῶνται διαφόρους κινήσεις. Ἡ καρδία σπαρταρίζει (tressaillir, palpiter) ἀπὸ χαρὰν, φόβον, ἢ ἄλλο τι πάθος.

Λέγεται καὶ Σπαράζω (Ἑλληνισί, Σπαράσσω ἀπὸ τὸ σηματικώτερον Σπαίρω) εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν. Ἀλλὰ σημαίνει ἰδιαιτέρως καὶ τὴν ἄτακτον κίνησιν (agitation) τῶν ψυχομαχοῦντων (agonisans). Δὲν ἐσπάραξε λέγομεν περὶ τοῦ φονευμένου, ὅταν ἀμέσως μετὰ τὴν πληγὴν ἀφήσῃ τὸ πνεῦμα, χωρὶς κάμμιαν κίνησιν. Καὶ τοῦτο νοεῖ ὁ Ἡσύχιος, λέγων, « Σπαιρόντων, τὴν ψυχὴν ἐκπνεόντων. »

ΣΠΑΣΤΡΕΪΩ (nettoyer, purger), οἶον ὁ ΣΣ,

Καὶ τότε Κουταγιώτενα λέγει τες, Ἐγερθεῖτε,
Ὅλες ἐδά σπασρεύεσθε, ὅλες εὐμορφοθεῖτε.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτός,

Ὅλες ἐδὴ σπασρεύεσθε, ὅλες ἀποφτιασθεῖτε.

Καὶ ἄλλος, ΑΚ,

Δουλεύει καὶ σπασρεύει σε ἐξ ὅλης τῆς καρδιάς της.

Περὶ τοῦ Σπασρεύω ἴδε τὰ πρότερον (Ἄτακτ. τομ. I, σελ. 289-290) σημειωθέντα. Τὸ Ἀποφτιασθητε εἶναι ἀπὸ τὸ Ἄπευθειάζομαι. Ζ. Εὐθειάζω.

ΣΠΑΤΑΛΟΣ, εἰς τὴν αὐτὴν παλαιὰν σημασίαν. Ζ. Καί.

ΣΠΕΡΝΩ (ἀπὸ τὸ Ἑλλ. Σπείρω), ρίπτω σπόρον εἰς τὴν γῆν (semer). 2) μεταφορικ. καταναλίσκω, καταδαπανῶ (dispenser, dissiper). Ζ. Ρογεύω.

ΣΠΪΤΙΟΝ (maison). Ζ. Μαζώνω, καὶ Χορταριάζω.

ΣΠΟΥΔΆΖΩ, μέλλ. Σπουδάσω καὶ Σπουδάξω (étudier, tâcher, s'efforcer). Ζ. Πέρπυρα.

ΣΤΑΜΑΤΪΖΩ (arrêter, faire rester), ΣΤΑΜΑΤῶ (s'arrêter). Ἡ μετοχὴ Σταματημένος, καὶ Σταματισμένος, ἀντὶ τοῦ Σεμένος, τοπισμένος (placé). Ζ. Ζαρός.

Ἐγεννήθησαν καὶ τὰ δύο ἀπὸ τὸ σύνηθες εἰς τοὺς Γραικορωμαίους Στάμα (Δουκαγγ. σελ. 1426) ῥηματικὸν τοῦ Ἰσάμαι, καὶ συνώνυμον τοῦ Στάσις, ὡς ἀπὸ τὸ Θεμα, ῥηματικὸν τοῦ Τίθεμαι, τὸ Θεματίζω.

ΣΤΆΜΕΝΑ. (Ἰδ. Ἄτακτ. τομ. I, σελ. 83), οἶον ΘΚ,

Τὴν ρόγα δίδει ὡσάν τυφλὸς εἰς τοὺς καλοὺς μαζόρους,

Τὰ σάμενα οὐδὲν ψηφᾶ εἰς τοὺς ἀνδριωμένους.

Τὸ Ὡσάν τυφλὸς ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ Πλουσιοπάροχα (abondamment) ὡς καὶ τῶν Γάλλων τὸ aveuglement σημαίνει πολλάκις τὸ Ὑπερβολικῶς.

ΣΤΑΝΙῶ ἢ Εἰστανίῶ, ἐπίρρ. συντασσόμενον μὲ γενικὴν.

Στανιό του (malgré lui). Ζ. Καμμύζω. Εύρίσκεται και Στανικῶς. Ζ. Ἀπλώνω, και Ἄτακτ. τόμ. Ι, σελ. 249.

ΣΤΑΥΡΟΣ (croix). Σταυρὲ βοήθει μοι (Sainte croix, aide-moi). Τὰ Παιδάρια, εἰς τὰ σχολεῖα, πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Ἀλφαβήτου συνειθίζουσι νὰ ἐκφωνῶσι τὸ « Σταυρὲ » βοήθει μοι » ὅθεν τὸ Ἄ πὸ τὸ σταυρὲ βοήθει μοι, σημαίνει μεταφορ. ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, οἷον ὁ ΘΡ,

Καὶ κάμνω τώρα πάλιν ἀρχὴν, λέγω Σταυρὲ Βοήθη,
Καὶ σὺ κυρά μου βούθης μου, νὰ μὴ πνιγῶ στὰ βύθην.

Τὸ Κυρά μου σημαίνει τὴν Θεοτόκην (Notre-dame). Τὸ Βούθης τοῦ δευτέρου σίχου ἴσως ἐσφάλθη ἀντὶ τοῦ Βούθει (ἢ ὡς ἔγραφαν τότε Βούθη), ἤγουν Βοήθει, ἢ ἐσυγκόπη ἀπὸ τὸν ἀόριστον Βοήθησον.

ΣΤΑΦΝΗ. Ζ. τὴν ΟΥ δίφθογγον.

ΣΤΕΝΟΣ, Στενόν, τὸ (ruelle). Ζ. Ρύμη, και Χορταριάζω.

Τὸ Στενόν τοῦ καιροῦ ἰσχυρῶς ἐλεγον οἱ Ἕλληνες « Τὸ βραχὺ τοῦ χρόνου. » Εἶπεν ὁμοίως και ὁ Μένανδρος (παρὰ Στοβ. CVI, σελ. 567) εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν,

Μικρόν τι τὸ βιοῦν, και ξενόν ζῶμεν χρόνον.

ΣΤΕΡΕΑ. Ζ. Μασγίτην.

ΣΤΕΡΕΟΝΩ (affermir, établir solidement). 2)
Διαφυλάσσω (conserver), οἷον ὁ ΘΚ,

Ὡ Βενετία φουμιστὴ μυριοχαριτωμένη,
Τὴν αὐθεντεία σου τὴν καλὴν ὁ Θεὸς νὰ τὴν σερεῶνη.

Τὸ Φουμιστὴ (fameuse), ἀπὸ τὸ Φημιστὴ, ῥηματικὸν τοῦ Φημίζω, κατὰ τροπὴν τοῦ ἠ εἰς τὴν οὐ δίφθ. ὡς και Ζουλεύω, ἀπὸ τὸ Ζηλεύω, και ἄλλα πολλὰ παρόμοια.

Δὲν εἰσηκούσθη ἡ εὐχὴ τοῦ ποιητοῦ μας. Ἡ φημιστὴ ὀλιγα-

χική Βενετία, κυβερνάται σήμερον ἀπὸ τὸν Φημισὸν ὀλιγαρχικὸν Μεττερνίχον.

ΣΤΌΡΙΑ, Ἑλλην. Ἱστορία (histoire). Ζ. Μητριάζω.

ΣΤΟΧΆΖΟΜΑΙ (réfléchir). Ζ. Ἐνε.

ΣΤΡΑΒΌΝΩ, Ἑλλην. Στρεβλόω (tordre). 2) ἀμεταβάτ. ἀντι τοῦ Στραβόνομαι (se tordre). Ζ. Πεντήντα.

ΣΤΡΑΒΌΣ. Ζ. Θωρῶ. Στραβὸν λέγομεν ἀκόμη καὶ τὸ σρεβλὸν (tortu), ὡς εἰς τὴν παροιμίαν, « Τὸ σραβὸν ξύλον » ἢ φωτιά τὸ ἰσάζει » μεταφορικῶς λεγομένη περὶ τῶν σρεβλῶν τὴν γνώμην (pervers), τοὺς ὁποίους αἱ κολάσεις τῶν νόμων ἀναγκάζουν νὰ κρατῶνται καὶ μὴ θέλουντες εἰς τὸ ἴσον.

ΣΤΡΆΤΑ. (Ἰδε Ἄτακτ. τομ. I, σελ. 214) Πληθυντ. βάρβ. Οἱ σράτες. Ζ. Χορταριάζω.

ΣΤΡΕΒΛΌΣ, ὁ μὴ ἴσος μηδὲ δίκαιος. Ζ. Στραβός.

ΣΤΡΈΦΟΜΑΙ καὶ ΣΤΡΈΦΩ (retourner, revenir). Ζ. Κοντεύγω, καὶ Μετά. Στρέφομαι ὀπίσω (retourner en arriere). Ζ. Ὁμάδιον.

ΣΤΡΌΝΩ, ἐπιβάλλω καὶ ἐξαπλόνω τὶ ἐπάνω τινὸς ἄλλου (ἀπὸ τὸ ἄχρηστον θέμα Στρόω, ὅθεν καὶ τὰ χρῆσά παλαιὰ ῥήματα, Στορέω, Στορέννυμι καὶ Στρωννύω). Λέγομεν Ἐστρωσα τὸ ἄλογον (seller le cheval), — τὴν τράπεζαν (couvrir la table), — τὸ κρεβάτιον (faire ἢ dresser le lit). Καὶ παροιμίαν ἐκ τούτου, « Ὡς » σρώση καθεῖς, οὕτω μέλλει νὰ πλαγιάσῃ » ὁμοίαν καὶ τὸ νόημα καὶ τὴν φράσιν μὲ τῶν Γάλλων τὴν παροιμίαν, comme on fait son lit, on se couche, ἤγουν, κατὰ τὴν διαγωγὴν τοῦ ἔχει νὰ προσμένῃ καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς ἀποτελέσματα. Ἄξιόλογον μάθημα διὰ τοὺς νέους, νὰ τὸ διδάσκωνται παιδίθεν ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ διδασκάλους· διότι ὅλη ἡ παιδική

ἀνατροφή ἄλλο δὲν εἶναι παρά Στρῶσις τῆς κλῆνης. Μακάριος ὅσις τὴν σρώση καλά!

ΣΤΡÓΠΟΣ. Ζ. Τὴν ἀρχὴν τοῦ Π στοιχείου.

ΣΥΓΓΗΡΆΣΚΩ. Ζ. Ἄφ' οὔ.

ΣΥΓΚΑΙΡΟΣ, ἀρμόδιος εἰς τὸν καιρὸν (opportun)
« Σύγκαιρον, ἐπιτήδειον κ. τ. λ. » τὸ ἐξηγεῖ ὁ Σουΐδας.
Κακὰ γράφεται εἰς τὸν Δουκάγγιον (App. σελ. 100).
Σύγκερος.

ΣΥΓΚΕΡΑΣΤÓN. Ζ. Μύρος.

ΣΥΓΚÓΠΤΩ. Ζ. Τίτια.

ΣΥΓΚΡΥΑ (τά). Ζ. Κρύος.

ΣΥΓΧΑΡÍΚΙΟΝ, πληθ. Συγχαρίκια (congratulations), οἶον ΒΧ,

Μανδάτα πᾶσιν σύντομα φθάνουν πρὸς τὸ παλάτιν,
Δίδουν πρὸς τὸν Ρόδοφιλον ἔκλαμπρα συγχαρίκια,
Ὅτι τὸν πορφυρόβλασον Βέλθανδρον τὸν υἱὸν του
Ἄς δράμη, ἄς τὸν δέξεται, καὶ ἄς τὸν περιλάβῃ.

Σήμερον ὅμως Συγχαρίκια λέγονται, τὰ γινόμενα δωρήματα εἰς τὸν ἀναγγέλλοντα τί εὐτυχές ἢ χαρμόσυνον (étrennes données au porteur de bonnes nouvelles). Ἴδε καὶ Ἄτακτ. τόμ. Ι, σελ. 322.

Τὸ Ἄς δέξεται, καλῆτερον ἀπὸ τὸ σημερινόν, Ἄς δεχθῆ. Δὲν ἦτον ἄλογον νὰ μεταχειριζώμεθα τὸ Ἄς δεχθῆ εἰς παθητικὴν σημασίαν (être reçu, accueilli)· τὸ δὲ Ἄς δέξεται, ὡς ἐνεργητικόν (recevoir, accueillir).

Τὸ Περιλάβῃ εἶναι Ἀγκαλιάση. Ζ. Περιλαμπάνω.

Ἀπὸ τὰ κύρια ὀνόματα συμπεραίνεται πιθανῶς, ὅτι τὸ ποίημα τοῦτο ἐσιχουργήθη ὄχι πολὺν καιρὸν μετὰ τὰς Σταυροφο-

ρίας (croisades) · διότι τὰ ὀνόματα εἶναι φανερά παραπλα-
σμένα, ὁ Βέλθανδρος ἀπὸ τὸν Bertrand, καὶ ὁ Ροδό-
φιλος ἀπὸ τὸν Rodolphe.

ΣΥΛΙΓΟΥΡΔΟΝ. Ζ. Σύγουδον.

ΣΥΜΑ. Ζ. Σώνω.

ΣΥΜΒΡΑΖΩ (χυδ. Συβράζω). Διάφορα φαγητὰ βράζοντα
εἰς τὸ αὐτὸ ἀγγεῖον λέγονται κυρίως, ὅτι συμβράζου. 2) μεταφ.
Δὲν συμβράζει τις μ' ἄλλον τινά, ὅταν ἦναι πάντοτε
γνώμης ἐναντίας, ἢ ἔχη φυσικὴν ἀντιπάθειαν πρὸς ἐκεῖνον.

ΣΥΜΦΕΡΩ, οἶον ΒΧ,

Ροδόσαγμα τὸν βρέχουσιν διὰ τὰ συμφέρη ὁ νοῦς του ·
Καὶ ἀπὸν ἐσύμφερε τὸν νοῦν καὶ ὅλον τὸν λογισμὸν του,
Ἀναζητᾷ τὸν ἀδελφὸν, τὸν Βέλθανδρον φωνάζει.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς,

Καὶ ἀφ' ὧν τὸν νοῦν ἐσύμφερον καὶ ὅλον τὸν λογισμὸν των.

Καὶ τρίτον,

Καὶ μόλις ἐσυνέφερε τὸν νοῦν της ἡ Χρυσάτζα.

(Ζ. Ἀφ' ὅτου). Σήμερον τοῦ Συμφέρω, εἰς ταύτην τὴν σημα-
σίαν, μόνος ὁ ἀόριστος Συνέφερα (ἢ μὲ διπλὴν αὔξησιν,
Ἐσυνέφερα) εἶναι εἰς χρῆσιν. Ἀντὶ τοῦ Νάσυμφερη,
λέγουσιν οἱ χυδαίοντες Νάσυνεφερη, καὶ εἰς τὸν ἐνεσῶτα,
Συνεφέρνω. Συμφέρω ἀμεταβάτως, ἢ μᾶλλον ἑλλειπτικῶς,
εἶναι, Ἐμαυτὸν, τρόπον τινά διεσπαρμένον ἔξω, συμμαζεύω καὶ
φέρω εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν, καὶ συντομώτερον, Ἐπανέρ-
χομαι εἰς ἑαυτόν. Καὶ λέγεται ὅχι μόνον, ὅτ' ἐπανέρχεται τις ἀπὸ
λειποθυμίαν (revenir d'un évanouissement), ἀλλ' ἀπλῶς
καὶ ὅταν ἀπὸ μέγαν θαυμασμὸν, ἔκστασιν, ἢ ἐκπληξιν, ὡς καὶ τὸ

Συναγείρειν (ramasser ή rassembler) τῶν παλαιῶν. Ὁ Σωκράτης, ἀφοῦ ἤκουσε πολλήν ὥραν, καί μὲ πολλήν ὑπομονήν, τὰς ἀλαζονείας τοῦ σοφιστοῦ Πρωταγόρου, λέγει, μὲ τὴν συνειδισμένην του εἰρωνίαν, ὅτι μόλις συνέφερον ἀπὸ τὴν ἐκπληξιν, « Ἐπὶ μὲν πολὺν χρόνον κεκληημένος ἔτι πρὸς αὐτὸν ἔβλεπον... » Ἐπειδὴ δὲ ἠσθόμην, ὅτι τῷ ὄντι πεπαυμένος εἶη, μόγις πως » ἘΜΑΥΤὸΝ ὡσπερὶ ΣΥΝΑΓΕΪΡΑΣ, εἶπον κ. τ. λ. » (Πλάτ. Πρωταγόρ. σελ. 328). Ἀνωτέρω (σελ. 159) τὸ Συνέφερε, πιθανὸν ὅτι ἐσήμαινε τὸ συνήργησε (contribuer), ἢ τὸ ἀπλοῦν ἔφερε (porter).

Ῥοδός αγμά εἶναι τὸ διὰ παρασκευῆς ἀπόσαγμα τῶν ῥόδων (eau de rose).

ΣΥΝΑΓΩ. Ζ. Μαθεύω.

ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ. Ζ. Ἐρχομός.

ΣΥΝΘΡΗΝΩ, κλαίω μαζῆ (pleurer de concert).

Ζ. Μετά.

Ὁ Κωμικός (Ἄριστοφάν. Ἴππ. 8) ἔπαιξε, κατὰ τὴν συνήθειάν του, παραβάλλων τοὺς συνθρηνοῦντας μὲ τοὺς συναυλοῦντας,

————— Δεῦρό νυν πρόσελθ', ἵνα
Ἐψαυλίαν πενθήσωμεν, Ὀλύμπου νόμον.

ΣΥΝΟΔΙΑ. Ζ. Ψυχή.

ΣΥΝΟΥΣΙΑ. Ζ. Μίξις.

ΣΥΝΤΟΜΑ, γρήγορα, ἀμέσως, διὰ μιᾶς (sur le champ), οἶον ΒΧ,

Βέλθανδρε, φθάσε σύντομα, ὁ βασιλεὺς καλεῖ σε.

Εὐρίσκεται καὶ Συντόμως. Ζ. Κεφαλώνω.

ΣΥΝΤΟΜΙΑ (célérité, promptitude). Ζ. Μέ.

ΣΥΝΤΡΟΦΙΟΝ, ἐσώδρακον (caleçon). Ὁ Δουκάγγιος δὲν σημειοῦναι τὴν λέξιν εἰς τὸ σοιχεῖον Σ· τὴν ἀναφέρει μόνον

ἄλλου (λεξ. Καβάδης) ἐμπαρόδω, ἀπὸ σύγγραμμα, ἐπιγραφόμενον, « Περὶ Ὀφφικίων τῆς Τουρκικῆς αὐλῆς » μὲ ταῦτα τὰ λόγια, « Οἱ Γιανιτζάροι ἔχουν τὴν ἡμέραν ἀπὸ τρία ἄσπρα » ἕως πέντε, καὶ καβάδιν τζόχινον, τὸν χρόνον, καὶ ποκάμισο, » σύντροφον (ἴσ. καὶ συντρόφιν), καὶ ἄσπρα τριάντα διὰ δοξάρην. » Ἀλλότριον τούτου, ἀλλ' ἔχι ἀνάξιον νὰ σημειωθῆ εἶναι καὶ τοῦ Ἡσυχίου τὸ « Σύσειον . . . τρίχινος χιτῶν κ. τ. λ. »

ΣΥΝΤΥΧΑΪΝΩ, συνομιλῶ μὲ τινα (s'entretenir, converser). Συντάσσεται μὲ αἰτιατικὴν, οἷον ΒΧ,

Ἀνάσα, καὶ τὸ κράτος μου σύντυχε περὶ πάντων.

(Ζ. Ἐντροπαλός, καὶ Κοντεύγω). Οἱ παλαιοὶ μὲ τὴν Ἐν πρόθεσιν, « Ἐντυγχάνειν τινί. » Εὐρίσκεται καὶ μὲ διπλὴν πρόθεσιν, Συνεντυγχάνειν, ὡς δηλοῖ τοῦ Ἡσυχίου τὸ « Συντυχία, » συνέντευξις. » Ζ. Ἀντιβολή.

ΣΥΝΤΥΧΙΑ. Ζ. Μετά.

ΣΥΡΝΩ, ἀπὸ τὸ Σύρω, ὡς Φύρνω, ἀπὸ τὸ Φύρω. Ζ. Ἀπλόνω.

ΣΥΡΤΟΣ. Ζ. Σύρω.

ΣΥΡΩ (καὶ ἔχι Σύρνω). Τὸ δὲ συνώνυμον Τραβῶ (ἀπὸ τὸ Λατινικὸν traho) πρέπει νὰ κἀταργηθῆ· ἔχοντες ἴδια, δὲν ἔχομεν χρεῖαν ἀλλοτρίων.

Σύρω σημαίνει ἔλκω (tirer, traîner), ἔσυρε τὸ σπαθίον του, ἤγουν τὸ ἐγύμνωσεν ἀπὸ τὸ θηκάριον. Τὸν ἔσυρε καταγῆς, Σύρω φωνῆν (Ζ. Ρήχνω), Σύρω τὸν χορὸν, προερχάρχω δηλαδὴ τοῦ χοροῦ, καὶ σύρω τοὺς ἄλλους χορευτὰς κατόπιν μου· ὅθεν καὶ ὁ τοιοῦτος χορὸς ὀνομάζεται Συρτὸς (Ἀριστοφ. Νεφέλ. 540),

—— οὐδὲ κόρδαχ' εἴλκυσεν,

οὐδ' ἔσυρε τὸν Κόρδακα. Ὁ Κόρδαξ ἦτον εἶδος κωμικῆς ὀρχή-

σεως, καθὼς ἡ Ἐμμέλεια, τραγικῆς. 2) Σύρει τὸ ὄνομα μου, μεταφορικ., ἤγουν μὲ κακολογεῖ, μὲ καταλαλεῖ, μὲ διαβάλλει. Οἱ παλαιοὶ, μὲ πρόθεσιν, Διασύρει. Σύρεται λόγος, τὸ αὐτὸ καὶ Ἄδεται λόγος (Ἄτακτ. I, σελ. 324).

ΣΥΣΓΟΥΔΟΝ. Ἡ γραφή του (διὰ τοῦ \bar{u}) μ' ἔκαμε (Ἄτακτ. I, σελ. 253) νὰ τὸ νομίσω ἐπίθετον τοῦ Στάχος, ἡ τῆς Ἰνδικῆς νάρδου. Ἀλλὰ τώρα τὸ βλέπω γραμμένον διὰ τοῦ \bar{i} , εἰς τὸν Δουκάγγιον (σελ. 1374), μὲ τριπλῆν γραφὴν, Σίσγουδον, Σισγουῦδον, καὶ Σίγγουρδον, καὶ ἐξηγημένον ὡς εἶδος Νάρδου, καὶ αὐτὸ, τῆς ἐπονομαζομένης Κελτικῆς, εἰς διάκρισιν τῆς Ἰνδικῆς. Μετὰ τὴν ἐξήγησιν ὁμῶς ταύτην φέρει καὶ δύο μόνους σίχους ἀπὸ τὸν Τζέτζην τοὺς ἐξῆς,

Τρισσά δ' εἰσὶ τὰ Σιλφια, Σίσγουδόν τε καὶ Τίλις,
Καὶ τὸ κλεινὸν, τὸ σεβασὸν, τὸ θρυλλωτὸν τοῖς πᾶσι,

ἐκ τῶν ὁποίων ἤθελε τίς συμπεράνειν, ὅτι τὸ Σίσγουδον, σημαίνει πλέον Σιλφίου παρὰ Νάρδου εἶδος. Ὅπως ἀνῆναι, μένει βέβαιον, ὅτι τοῦ Πτωχοπροδρόμου τὸ Σύσγουδον, εἶναι ἠδυσμα τὶ ἀρωματικόν· καὶ πιθανόν, ὅτι καὶ τὸ Συλίγουρδον τοῦ αὐτοῦ (Ἄτακτ. I, σελ. 316) ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ διάφορος τετάρτη γραφὴ τοῦ Σύσγουδον.

ΣΥΣΤΑΣΙΣ, ἡ μὲ διάκρισιν ἀγωγή εἰς τοὺς λόγους καὶ εἰς τὰς πράξεις (retenu). Ὅθεν καὶ ὅστις ξερεῖται τὴν διάκρισιν ταύτην ὀνομάζεται Ἀσύστατος, ἡ ὡς εἶπε Δίων ὁ Χρυσόσομος (λόγ. ΧΧΧΙΙ, σελ. 702) ἔχει « Ἀπορίαν νοῦ καὶ συσάσεως » τὸ ὁποῖον, διὰ τὴν ἄγνοιαν τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης, δὲν ἐνόησεν ὁ Ρεῖσκιος.

ΣΥΣΤΡΕΨΩ, ἔνδον σρέψω. Συσρέψω τὸν νοῦν (recueillir ses esprits), οἶον ΒΧ,

Τὸν νοῦν συσρέψων ἔλεγε, καὶ τὸν ἐκυτόν του λέγει,

ΣΥΧΝΟΠΥΚΝΟΓΕΛΩ, οἶον ΒΧ ,

Νά εἶπες , χαχατουρίζουσι , συχνοπυκνογελοῦσιν.

ΣΦΑΪΖΩ. Ζ. Ἡμαι.

ΣΦΑΛΕΡΟΣ. Ζ. Ἀφίορκος.

ΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΣ (enfermé). Ζ. Γεννημένος.

ΣΦΕΝΤΟΝΗ (fronde). Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Τ σοιχείου.

ΣΦΙΚΤΑ (γρ. Σφιγκτά), ἐπίρρ. σημαῖνον τὴν σφοδρὰν πρόσ-
αψιν ἢ προσκόλλησιν (strictement, étroitement). Ζ.
Περιλαμβάνω.

ΣΦΙΚΤΟΚΛΕΙΔΟΝΩ. Ζ. Μισεύω.

ΣΦΙΚΤΟΣ (γρ. Σφιγκτός), φιλάργυρος (avare), ἢ μάλλον,
Κίβικας (Ἄτακτ. I, σελ. 337). Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοὺς σφίγ-
γοντας τὴν χεῖρα, διὰ τὴν μὴ τοὺς φύγη τὸ κρατούμενον. Οὕτως
οἱ ἑβδομήκοντα (Δευτερονομ. ιε', 7) εἶπαν « Οὐδ' οὐ μὴ
» συσφίγξης τὴν χεῖρά σου ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ σου τοῦ ἐπι-
» θεομένου. »

ΣΦΟΓΓΑΡΙΟΝ. Ζ. Σφονδύλιον.

ΣΦΟΝΔΥΛΙΟΝ, τὸ εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ Ἄδρακτίου
(fuseau) προστιθέμενον βᾶρος εἰς σχῆμα σπονδύλου (ver-
tèbre). Τὸ προφέρομεν διὰ τοῦ φ ἀντὶ τοῦ Σποινδύλιον,
ὡς καὶ τὸ Σφογγάριον (ὄθεν τὸ Σφουγγάτον), ἀντὶ τοῦ
Σπογγάριον.

ΣΧΟΙΝΙΝ, σχοινίον (corde). Ζ. Ἐξάγκωνα.

ΣΧΟΛΩ. Ζ. Μίσος.

ΣΩΝΩ ἢ Σόνω, ὑπάγω, φθάνω, ἐκτείνομαι ἕως (arriver
s'étendre, aller jusques). Καὶ Κοντοσόνω, σχεδὸν
φθάνω (presque arriver), οἶον ΘΚ,

τὴν δύσιν περιπλέκεται μὲ παρακλάδια ἔξη·

Τὸ πρῶτον ὄνει εἰς τὴν Σερβίαν, δεύτερον εἰς τὴν Βλαχίαν,

τὸ τρίτον ἐκοντόσωνε συμᾶ τὴν Οὐγκαρίαν.

Ἐσωσαν, ἔφθασαν. Ζ. Ἀποσόνω καὶ Ἐμπόριον.

Σόνω σημαίνει ἀκόμη τὸ Φθάνω τῶν παλαιῶν, συντασσόμενον μὲ ἄρνησιν, ὡς ἐκεῖνο, καὶ ἀκόλουθον ἔχον τὸν Καὶ σύνδεσμον προηγούμενον ἄλλου ῥήματος, διὰ τὴν φανερώση τὸ Μόλις (pas plus tôt, que, ἢ à peine, que), οἶον ΘΡ,

ΔΕΝ ΣΩΝΕΙ ναύγη ἀπὸ ταύγον ΚΑΙ θέλει τὴν φιλήση.

Οἱ παλαιοὶ ἀντὶ τοῦ ἀπαρεμφάτου Ναύγη, ἤγουν τὴν ἐβγή (ἵνα ἐκβῆ), ἔβαλλαν τὴν μετοχὴν, ὡς παραδ. χαρ. ἢ φράσις τοῦ ποιητοῦ μας ἐξελληνίζεται οὕτως· « Οὐ ΦΘΑΝΕΙ ἐκκο- » λαφθεὶς τοῦ ὠοῦ, ΚΑΙ σπεύδει φιλήσαι. » Τὸ νόημα εἶναι· μόλις ἢ ἀκόμη δὲν ἐκβῆκεν ἀπὸ τ' αὐγὸν, ἢ ἐγεννήθη, καὶ θέλει τὴν φιλή τὰς γυναῖκας. Ὁ λόγος εἶναι περὶ νέων ἀκολάσων.

2) Σόνει, τρίτ. προσώπ. ἀρκεῖ (suffire). Ζ. Χαραγῆ.

ΣΩΣΤΟΣ, ἀκέραιος, ὁλόκαιρος, ὁλόκληρος (entier, plein), οἶον Β,

Καὶ τρεῖς ἡμέρας ἔποιε σωσὰς πεπληρωμένας.

2) πληθ. οὐδέτ. Σωσὰ, φρένες, νοῦς. Δὲν εἶναι μὲ τὰ σωσὰ του, ἢ μὲ τὰ ὄλα του. 3) ἐπιρρήματικῶς, ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς (sérieusement), Ἐμὲ τὰ σωσὰ σου τὸ λέγεις, ἢ μετριάξεις;

Τὸ Σωσὸς, ῥηματικὸν τοῦ Σέσωσαι, ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ Σῶος τῶν παλαιῶν. Τὸ ἐμεταχειρίζοντο ἐκεῖνοι εἰς τὴν πρώτην σημασίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἡμεῖς ἔτι λέγομεν « Σῶος καὶ » ὑγιῆς, » καὶ « Σῶος καὶ ἀνελλιπής. »

Κατὰ τὴν δευτέραν, ἔλεγον, Σαόφρων, καὶ κατὰ συναίρεσιν Σώφρων, ἅσις ἔχει τὰς φρένας σώας, ἢ ὡς λέγομεν, ὅστις εἶναι μὲ τὰ σωσὰ του (ἐλλειπτ. τοῦ Νοήματα).

Ἀντὶ τοῦ Σωσὸς τῆς πρώτης σημασίας οἱ Γραικορωμαῖοι

ἔλεγαν, βαρβάρως, καὶ Σοζάτος, οἶον (παρὰ Δουκαγγ. σελ. 1405),

Τρία μῆλια τὸ διάσημα, ἀκαίρια καὶ σοζάτα.

ΣΩΤΙΚΑ. Ζ. Ἐσωτικά.

Τ.

Τ στοιχεῖον, ἀντί τοῦ δ̄, οἶον Σφεντόνη, ἀπὸ τὸ Σφενδόνη. — τοῦ Ϝ, οἶον Βουτιζῶ ἀπὸ τὸ Βυθίζῶ. — τοῦ κ̄, οἶον Μελιτερίδι, ἀπὸ τὸ Μελικηρίς (loupe). — τοῦ φ̄, οἶον Βλασημῶ, ἀπὸ τὸ Βλασφημῶ — ἴσως καὶ τοῦ π̄, οἶον Τροφαντὰ, ἀπὸ τὸ Πρόφαντα, οἱ πρῶτοι φαινόμενοι καρποὶ (primeurs), ἐπειδὴ εἶναι γνωστὸν, ὅτι τὰ ὀνομάζομεν καὶ Πρωτοφανῆ καὶ Πρωτοφανήσιμα. Περὶ τῶν λοιπῶν, Ζ. Ἄτακτ. I, σελ. 407.

ΤΑ. Ζ. Τό.

ΤΑΒΛΑ, ΤΑΒΛΙΟΝ, ΤΑΒΛΙΟΝ. Ζ. Ἐμπροδένω.

ΤΑΜΥΡΛΑΓΓΟΣ, κύρ. ὄνομ. Ζ. Ἐγγος.

ΤΑΣΣΩ, ὑπόσχομαι. Ζ. Πλέκω. 2) Τάσσω, νομίζω, κρίνω (compter, regarder), οἶον ΣΣ,

Ἀμῆ τασεν τὸν φίλον του ὡσάν τὸν ἑμαυτόν του·
Ἐκεῖνοι οὐδὲν ἐτάσσασιν πράγματα διὰ φίλους,
Ἀμ' εἶχασιν τὰ πράγματα ὡσάν πουλία καὶ σκόνη.

Ὁ δὲ ΣΦ,

Ποτέ της ἡ Πολιτικὴ οὐκ εἶπεν μίαν ἀλήθεια,
Ἀμῆ ὁ φρόνιμος τὰ λόγια της τάσσει τα παραμύθια.

Ἡ σημασία ἔλαβεν ἀρχὴν ἀπὸ τὰς γνωστὰς Ἑλληνικὰς φράσεις
« Ἐν μέρει φίλων τάσσειν, Ἐν τοῖς φίλοις τάσσειν, Μετὰ
» τῶν φίλων τάσσειν τινά. » Εἰς τὸν δεύτερον στίχον τοῦ ΣΣ,

Οὐδὲν ἐτάσσει σημαίνει τὸ « Ἐν οὐδενὶ λόγῳ τιθέναι ἢ » τάττειν » κοινῶς, Δέντὰ ἐψηφουσάντίποτε (Ζ. Ψηφῶ). Παρομοίαν τινὰ σημασίαν (Λογίζομαι, Νομίζω) ἔχει τὸ Τάσσω εἰς τὴν κοινήν μας ταύτην παροιμίαν, « Ὄταν λαλῆς καὶ δέν » σ' ἀκούωσι, τάξ' ὅτι εἰς τὸν μῦλον εἶσαι » (ἤγουν νόμισε, λογαρίασε), ἀρμόζουσα εἰς τὸν, ὅστις συμβουλεύων, δέν ἀκούεται τίποτε πλέον παρὰ τὸν λαλοῦντα εἰς τοῦ μυλωνᾶ, ὅπου ὁ ἦχος τοῦ μύλου ἐμποδίζει τῆς ἀκοῆς τὴν ἐνέργειαν.

ΤΑΥΡΙΖΩ. Ζ. Τραυίζω.

ΤΆΧΑ ΤΙ, καὶ Τάχα τε ὅτι, οἶον ΒΧ,

Καὶ τάχα τι ὁ Βέλθανδρος κοιμάτε μὲ τὴν νύμφην.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς,

Τάχα τε ὅτι ἐκοιμήθην τὴν καὶ ξεπαρθένευσέν τὴν.

Περὶ τοῦ Τάχα τε, Ἰδ. Ἄτακτ. I, σελ. 224. Σημείωσε τὸ Ἐκοιμήθην τὴν, ἀντὶ τοῦ Ἐκοιμήθη μ' αὐτήν.

ΤΑΩΝΙΟΝ. Ζ. Παγώνιον.

ΤΕ, συμπλεκτικὸς σύνδεσμος, τὸν ὁποῖον ἀλόγως μεταχειρίζονται πολλάκις. Ζ. Ράσσω.

ΤΕΙΩΣ ἢ ΤΕΙΩΣ. Ζ. Εἰ, καὶ Θεός (σελ. 155).

ΤΈΛΟΣ, ὁ ὄρος (terme), εἰς τὸν ὁποῖον κατανατᾶ καὶ παύει τί, ἤγουν τὸ ἐναντίον τῆς ἀρχῆς, τοῦ ὄρου δηλαδὴ, ὅθεν πρῶτον ἀρχίζει ἢ ἔκτασις ἢ κίνησις τινός. Τὸ τέλος τοῦ χρόνου, τῆς ζωῆς, τοῦ κόσμου, Δέν ἤλθα ἢ δέν ἔφθασα ἀκόμη εἰς τὸ τέλος, Κάμνω τέλος, ἢ Δίδω τέλος, Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος. Λέγομεν καὶ συμπεραίνοντες διήγησιν, Τέλος, (enfin) καὶ Τέλος πάντων· καὶ θέλοντες νὰ συντέμωμεν τὸν λόγον ἄλλου τινός, διὰ προθυμίαν ν' ἀκούσωμεν τὴν ἔκβασιν, Τέλος,

ἵτι ἀπεκρίθη εἰς τοῦτο; Τέλος, ἵποῦ ὑπῆγε μετὰ ταῦτα; 2) ὁ Θάνατος ἔδωκεν ἢ ἔλαβε κακὸν ἢ καλὸν τέλος.

Λέγεται καὶ πληθυντικῶς, Τὰ τέλη τοῦ μηνός, τοῦ χρόνου, τῆς ζωῆς, τοῦ κόσμου. Εὐχόμενοι τινὰ καλὴν ἔκβασιν εἰς τὰ ἐπιχειρήματά του, λέγομεν, Καλὰ τέλη! ἢ Καλὸν τέλος! (heureux succès), κατὰ τὸ Ἄγαθῆ τύχη! τῶν παλαιῶν. 3) Σημαίνει καὶ τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὁποῖον λέγομεν ἢ πράσσομεν τι, ἵΔιὰ τί τέλος τὸ ἔκαμες ἢ τὸ εἶπες; καὶ (ὄχι ὁμῶς τόσον ὀρθά): Μὲ τί τέλος;

Ὅλαι σχεδὸν αἱ χρήσεις καὶ σημασίαι εὐρίσκονται εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Δὲν προσθέτω πλὴν ὅσα δὲν ἐσημείωσαν τὰ Λεξικά, καὶ τῶν ὁποίων ἡ γνῶσις συμφέρει εἰς τὴν κριτικὴν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης κατάληψιν.

Λέγομεν συνεχέστερον, Τέλος πάντων, παρὰ Τέλος οἱ παλαιοὶ ἐξ ἐναντίας, συνεχέστερον Τέλος (ἀκόμη καὶ Πέρας) παρὰ Τέλος πάντων.

Συνεχῶς μεταχειριζόμεθα καὶ τὸ πληθ. Τέλη ἀντὶ τοῦ ἐνικ. Τέλος, ὡς καὶ τὸ ἐναντίον του, Ἀρχαί, ἀντὶ τοῦ Ἀρχή. Λέγει που ὁ Λόγγος (Ποιμεν. λογ. ἀ, σελ. 18) « Ἦρος οὖν ἤδη ΤΕΛΗ, καὶ Θέρους ἀρχή κ. τ. λ. » ὅπου ἐπίσημοι τινὲς κριτικοὶ ὑπωπτεύθησαν ἀλόγως ὅτι ἴσως ἐγράφετο ΤΕΛΟΣ.

Ἡ ὑποψία των ἐγεννήθη ἀπὸ τὸ ἐνικὸν Ἀρχή, ἢ ἴσως καὶ ἀπὸ τὴν φιλοσοφικὴν τῆς γλώσσης θεωρίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐν εἶναι καθενὸς πράγματος τὸ τέλος, καὶ μία μόνη ἢ ἀρχή. Ἄλλ' ἡ χρῆσις τῶν γλωσσῶν δὲν ὑπόκειται πάντοτε ἐξανάγκης εἰς τοιούτους κανόνας· ὅθεν λέγομεν καὶ ἡμεῖς, Τέλη καὶ Ἀρχάς, πληθυντικῶς, καθὼς ἔλεγαν καὶ οἱ παλαιοὶ οἶον « Περὶ τὰς ἀρχάς καὶ » τὰ τέλη πάντα ἀσθενέστερα, περὶ δὲ τὰς ἀκμάς, ἰσχυρότερα. » (Ἱπποκράτ. Ἀφορισμ. II, 30).

ΤΈΡΙ, Έσημείωσα, δὲν ἐνθυμοῦμαι ποῦ, τὸ Τεριαίᾳω, ὡς παραφθαρμένον ἀπὸ τὸ Ἐταιριαίᾳω ἢ Ἐταιρειάᾳω· ὅθεν ἐσυμπεραίνεται ἀναγκαίως, ὅτι καὶ τὸ Τέρι (pareille ἢ pendant) ἦτον Ἐταίριον, (ὑποκοριστικὸν τοῦ Ἐταῖρος). Ἴσως ὁμως παράγεται ἀπὸ τὸ Ἐτερον, ἐπειδὴ τὸ μεταχειρίζονται πάντοτε εἰς δῆλωσιν πράγματος ἢ προσώπου, ὅχι μόνον ὁμοίου τὴν φύσιν μ' ἄλλο πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, ἀλλὰ συζευγμένου φυσικῶς ἢ τεχνικῶς μ' ἐκεῖνο, ὡς νὰ νομίζεται κολοδὸν χωριζόμενον ἀπ' ἐκεῖνο. Οὕτω, παραδείγματος χάριν, ὅταν δὲν εὐρίσκωμεν πλὴν ἐν ὑπόδημα, ἔχοντες χρεῖαν δύο, ζητοῦμεν τὸ Τέρι του (τὸ ἕτερον), διὰ νὰ ἀπαρτισθῇ τὸ λεγόμενον ζευγάριον ὑποδημάτων. Παρόμοια, ἐνὸς ζευγαρίου περισερίων, ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ, τὸ ἀρσενικὸν λέγεται Τέρι τοῦ θηλυκοῦ, καὶ τοῦτο πάλιν, Τέρι τοῦ ἀρσενικοῦ, οἶον ΒΧ,

Ἐκ δὲ τοσαύτης τε βροχῆς καὶ τοῦ νεροῦ τὴν βίαν,
Καὶ τὰ πουλιά τὰ ΤΕΡΙΑῖ των ἐχάσασι τὴν νύκτα.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτός,

Τρυγόνια ἐχωρίσθησαν ἐκ τῆς πολλῆς τῆς βίας·
Τὸ θηλυκὸν ἐκόλλησεν, ἐσμίκτην τὴν Χρυσάτζα·
Τὸ δ' ἘΤΕΡΟΝ ἀρσενικὸν τὸν Βέλθανδρον ἐμίγη.

(Ζ. καὶ Θέλω). Μ' ὅλα ταῦτα, ἐπειδὴ τὸ Ἐταῖρος καὶ Ἐτερος εἶναι τῆς αὐτῆς γενεᾶς ὀνόματα, ὡς παρατηρήθη ἀπὸ τοὺς κριτικούς, καὶ ὡς τὸ ἐνόησε καὶ ὁ Πλούταρχος (Περὶ πολυφιλ. § 2, σελ. 364, Wyt.) λέγων, « Τὸ ἄλλον αὐτὸν ἠγεῖσθαι » τὸν φίλον, καὶ προσαγορεύειν ἘΤΑΪΡΟΝ, ὡς ἘΤΕΡΟΝ, » οὐδὲν ἐστὶν ἄλλο, πλὴν μέτρῳ φιλίας τῇ δυάδι χρωμένων· » ἐπειδὴ λέγω εἶναι συγγενῆ ὀνόματα, ἀδιάφορον λογίζεται ἢ ἐξ ὅτινος τῶν δύο παραγωγή τοῦ Τέρι.

ΤΕΡΜΕΝΟ, ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν *termine* (*terme, fin*)
καὶ τοῦτο ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Τέρμα. Ζ. Βλέπω, ἀριθμ. 11.

ΤΕΤΙΟΣ (*tel*). Ζ. σελ. 108.

ΤΕΧΝΗ. Δὲν νοοῦμεν ἄλλο πλὴν ὅ,τι ἐνοῦσαν καὶ οἱ
παλαιοὶ, λέγοντες Τέχνην (*art*). Τὰς ἐδαιροῦσαν εἰς τέχνας
βαναύσους (*arts mécaniques*) καὶ τέχνας λογικὰς ἢ ἐλευ-
θερίους (*beaux arts ἢ arts libéraux*). Τὸ Βάναυσοι
εἰσέβη πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν γλῶσσάν μας· » τὸ Λογικαὶ ἢ
Ἐλευθέριοι δὲν εἶν' ἀκόμη γνωστὸν εἰς πολλοὺς. Εὐρίσκον-
ται καὶ τὰ δύο εἰς τοὺς παλαιούς. 2) μεταφορ. σόφισμα,
πανούργευμα, « Τέχνη ἐπιστήμη ἢ δόλος· καὶ Ἀτέχνως ἀδό-
» λως » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

Εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν, ὡς συμβαίνει καὶ
σήμερον εἰς πολλὰ ἀγροικικὰ χωρία, ἢ μικρὰς πόλεις, Λογικαὶ
τέχναι οὐδ' ἠκούοντο, καὶ αἱ βαναυσοὶ ἦσαν ἀτελέστατοι. Ἡ
ὀλιγότης τῶν κατοίκων, ἠνάγκαζε τὸν τεχνίτην νὰ ἐργάζεται
πολλὰς τέχνας ἐντάμα, καὶ ἀκολούθως νὰ τὰς ἐργάζεται ὅλας
ἄτεχνα. « Ἐν ταῖς μικραῖς πόλεσι (λέγει ὁ Ξενοφῶν, Κύρ. παιδ.
» VIII, 2 § 5), οἱ αὐτοὶ ποιοῦσι κλίνην, ψύραν, ἄροτρον,
» τράπεζαν· πολλάκις δ' ὁ αὐτὸς οὗτος, καὶ οἰκόδομεϊ
» καὶ ἀγαπᾷ, ἦν καὶ οὕτως ἱκανοὺς αὐτὸν τρέφειν ἐργοδότας
» λαμβάνη. Ἀδύνατον οὖν πολλὰ τεχνώμενον ἄνθρωπον πάντα
» καλῶς ποιεῖν. Ἐν δὲ ταῖς μεγάλαις πόλεσι, διὰ τὸ πολ-
» λὸν ἐκάστου δεῖσθαι, ἀρκεῖ καὶ μία ἐκάστῳ τέχνη εἰς τὸ
» τρέφεσθαι· πολλάκις δὲ οὐδ' ὅλη μία, ἀλλ' ὑποδήματα
» ποιεῖ ὁ μὲν ἀνδρεῖα, ὁ δὲ γυναικεῖα· ἔστι δὲ ἔνθα καὶ
» ὑποδήματα ὁ μὲν νευρορῥαφῶν μόνον τρέφεται, ὁ δὲ, σχίζων· ὁ
» δὲ χιτῶνας μόνον συντέμνων, ὁ δὲ γε, τούτων οὐδὲν ποιῶν,
» ἀλλὰ συντιθεῖς ταῦτα. Ἀνάγκη οὖν τὸν ἐν βραχυτάτῳ δια-
» τρίβοντα ἔργῳ, τοῦτον καὶ ἄριστα διηναγκᾶσθαι τοῦτο

» ποιεῖν. » Ὀλόκληρον ἀπέγραψα τὴν μακρὰν ταύτην ῥῆσιν τοῦ Ξενοφῶντος, καὶ διὰ τὴν εὐφράδειαν αὐτῆς, καὶ διότι ἐξηγεῖ καθαρὰ τὸ μέγα θεώρημα τῆς νεωτέρας Πολιτικῆς οἰκονομίας, τὴν τελειοποίησιν λέγω τῶν τεχνῶν ἀπὸ τὸν καταμερισμὸν τῆς ἐργασίας (la division du travail), ὅσας γεννᾶται ἀπὸ τὸν πληθυσμὸν καὶ πλοῦτον τῶν ἀνθρώπων, καὶ συνεργεῖ ἀμοιβαίως εἰς τὴν αὔξησιν αὐτῶν. Εἰς τοιαύτην κατάστασιν ἡ πολυτεχνία, ἡγουν ἡ πολλῶν τεχνῶν ἐργασία ἀπὸ μόνον ἐν' ἀνθρώπων, ἤθελ' εἶσθαι μεγάλη του δυσυχία, ὡς τὸ μαρτυρεῖ καὶ ἡ κοινὴ παροιμία, « Πολυτεχνίτης κ' ἔρημος » καὶ ἡ ταυτόσημός της ἄλλη, « Ἡ παπᾶς, ἡ ζευγαῶς. » Καὶ τρίτη ἄλλη, « Ὅσις » κληγεῖ δύο λαγούς, οὐδὲ τὸν ἕνα πιάνει. » Ἄν ἐξετάσῃς τὸ πρᾶγμα καὶ ἠθικῶς, εἰς τοιαύτην πολιτισμένην ἀνθρώπων κοινωνίαν, ὁ πολυτεχνίτης γίνεται πλέον βλαβερός παρά ὠφέλιμος. Εἰς τὴν προτέραν, ἐξεναντίας, ὅτε δηλαδὴ αἱ ἀνθρωπικαὶ κοινωνίαι ἦσαν, νὰ εἶπω οὕτως, εἰς τὴν νηπιότητα, ἡ πολυτεχνία ἑνὸς ἀνθρώπου ἦτον καὶ ἀναγκαῖα καὶ ὠφέλιμος, οὐδ' ἔτρεχε κανένα κίνδυνον ὁ πολύτεχνος νὰ τοῦ λείψωσι τὰ πρὸς ζῶην ἀναγκαῖα.

Ἐπειδὴ ἐδόθη ἀφορμὴ εἰς παροιμίας, δὲν εἶναι δίκαιον νὰ παραδράμω ἐκείνην μάλισα ἥτις μᾶς ἤλθεν ἀπὸ τοὺς προγόνους, ταυτόσημος μὲ τὰς προτέρας, τὴν « Πᾶς ἕνας τὴν τέχνην του. » Αὕτη μεταφράζει ἐλλειπτικῶς τὴν ἀρχαίαν παροιμίαν (Ἄριστοφάν. Σφ. 1431),

Ἔρδοι τις, ἦν ἕκαστος εἰδεῖν τέχνην,

ἡγουν, Ἄς ἐργάζεται πᾶς ἕνας τὴν ὁποίαν ἔμαθε τέχνην. Ὁ Κικέρων (Tuscul. I, 18) τὴν ἐμετάφρασεν οὕτως,

Quam quisque norit artem, in hac se exerceat.

TZ. Ζήτ. ΤΣ.

ΤΖΑΓΓΙΝ ἢ ΤΖΑΓΚΙΝ, Τζαγγίον (botte), οἶον Β,

Πρῶτα φιλεῖ τὰ χῶματα, ἔπειτα τὸ τζαγκίν του,

ΤΖΑΓΚΑΡΌΛΟΣ. Ζ. Καταχανᾶς.

ΤΖΑΚΪΖΩ, οἶον, ΘΡ,

Ἄνίσως καὶ ὁ τζουκαλᾶς ἔχη μεγάλην ἄδειαν
 Νὰ κάμνη ἀγγεῖα εὐμορφα, χυτὰ μὲ τὰ σημάδια,
 Καὶ ἂν τοῦ φανῇ, τζακίζει τα, καὶ πάλιν κάμνη ἄλλα.

Εἰς τὰ προσημειωθέντα (Ἄτακτ. Ι, σελ. 224) περὶ τῆς μεταφορικῆς σημασίας τοῦ Τζακίζω (navrer, briser), πρόσθετες καὶ τοῦ Ποιητοῦ (Ὀδυσσ. δ', 481) τὸ,

——— Αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.

ΤΖΆΚΝΑ, ἢ Τσάκνα, ὀνομάζουσι οἱ Ἡπειρῶται τὰ φρύγανα (menu bois). Ἴσως ἀπὸ τὸ Κάκνα κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τὸ Κάγκανα· « Κάγκανα, ξύλα ξηρά, ἐλαφρά » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς, « Φρύγανα, ὕλη λεπτή » καὶ ξηρά — Φρύγιον, ξύλον ξηρόν. »

ΤΖΑΛΑΠΑΤΩ, πατῶ μὲ τοὺς πόδας καταφρονητικῶς· κατὰ βάρβαρον μετάθεσιν τῶν συλλαβῶν καὶ τροπὴν τῶν στοιχείων, ἀπὸ τὸ Λάξ πατῶ. « Λάξ πατήσας » εἶπεν ὁ Λουκιανὸς (Λεξιφαν. § 10), τὸ ὁποῖον εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν ἄλλο δὲν σημαίνει, πλὴν Τσαλαπατήσας. Ὁ Σοφοκλῆς εἰς μὲν τὴν Φαῖδραν (δρᾶμα σήμερον ἀφανισμένον) εἶπε, « Λάγδην πατεῖται τὰ δίκαια » Τζαλαπατεῖται ἢ δικαιοσύνη· εἰς δὲ τὰ σωζόμενα (Ἄντιγόν. 1275), ὀνοματικῶς καὶ συνθέτως,

Οἶμοι λαξπάτητον ἀντρέπων χαράν

(ΔΓ, Λακπάτητον), ὅθεν καὶ ῥῆμα Λακπατῶ. « Λακ-

« πατήσαι (λέγει ὁ Ἡσύχιος), λακτίσαι, καταπατήσαι, ανατρέ-
» ψαι. » Τοῦ Ὀμήρου (Ίλιάδ. ζ', 65) τὸ,

Λάξ ἐν σήθεσι βάς, —————

ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν Θεόγνιν νὰ εἴπῃ,

Λάξ ἐπίβη δῆμῳ κενεόφρονι —————

(ἴδ. Σοφοκλ. τόμ. IV, σελ. 664. Brunck).

Ἐπειδὴ σώζεται εἰς τὴν γλῶσσαν τὸ Λακτοπατῶ, εἶναι ἀσυγχώρητον τὸ Τζαλαπατῶ. (Ζ. Λακτοπατῶ).

ΤΖΑΜΗΛΟΤΟΝ. Ζ. Φαρδύ.

ΤΖΕΙΡΙΑΖΩ. Ζ. Τσειριάζω.

ΤΖΕΠΡΑΙ, πληθ. καὶ ΤΖΕΠΡΑΔΕΣ, Κηλίδες (taches) ἢ σημεῖα τῶν χειρῶν ἢ τοῦ προσώπου, καὶ σχῆμα καὶ χρῶμα ὅμοια τῆς φακῆς· ὅθεν ὠνομάσθησαν καὶ Φακοί « Φακὸς... » μέλασμα τι ἐν τῇ ὄψει κ. τ. λ. » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Τὸ Τζεπράδες εἶναι διαφθορὰ τοῦ Σαπράδες, ἀπὸ ἄχρηστον ἐνικ. ὀνομαστ. Σαπράς, συνώνυμον τοῦ Σαπρία (κατὰ τὸ Ἄμαρτία καὶ Ἄμαρτάς). Σαπρία, κατὰ τὸν Ἡσύχιον, σημαίνει « Σῆψιν, » σάθρωμα καὶ ψυθράκιον. » Ἀλλὰ τὰ ψυθράκια εἶναι κατὰ τὸν Πολυδεύκην, « Πυρώδη ἐξανθήματα, αὐτόματα, ἐλκώδη » ἐν ἐπιφανείᾳ, » ἤγουν ὑπάγονται καὶ αὐτὰ εἰς τὸ κοινὸν τῶν ὀνομαζομένων Σηπεδόνων γένος (ἴδε Γαλην. εἰς τοὺς Ἱπποκρατ. Ἄφορισμ. VI, 45).

Τὰς τζεπράδας ἢ σαπράδας εὐρίσκω εἰς τὸ λεξικὸν τοῦ Δουκαγγίου ὀνομαζομένας ἀπὸ τοὺς Γραικορωμαίους καὶ Πικνάδας· διότι ἐξηγεῖ τὸ Πικνάδες διὰ τοῦ Φακοί. Οἱ Ζακύνθιοι τὴν σήμερον τὰς λέγουσιν Πυκνήλας. Ἀλλὰ καὶ τὰ δύο ταῦτα εἶναι ἀδιστάκτως φθαρμένα ἀπὸ τὸ Περκνάδες, ἢ ὡς τὰς ὠνόμαζαν οἱ παλαιοὶ, Περκνώματα « Περκνὸν, μελα- » νὸν, ποικίλον » λέγει ὁ Ἡσύχιος, καὶ « Περκνώματα, τὰ ἐπί

» τοῦ προσώπου ποικίλματα. » Ὅτι δὲ οὕτως ἔχει ἡ παραγωγή τοῦ Πικνάδες, ἢ Πυκνήλαι, μαρτυρεῖται ἀπὸ τὸ κατωτέρω, εἰς τὸν Δουκάγγιον, Πρακνάδες, φερόμενον ἀπὸ ἰατρὸν ἀνώνυμον, εἰς τὸν ὁποῖον εὔρηκε, χωρὶς νὰ τὸν καταλάβῃ, τὸν τίτλον τοῦτον « Πρὸς τὸ ἌΡΕ πρακνάδας. » Φανερόν ὅτι ἦτο γραμμένον, « Πρὸς τὸ ἌΡΑΙ πρακνάδας » ἤγουν ἰατρικὸν χρήσιμον εἰς ἀφανισμόν τῶν πρακνάδων ἢ σαπράδων. Μαρτυρεῖται ἀκόμη ἀπὸ τὴν μέχρι τῆς σήμερον ὀνομασίαν αὐτῶν εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος, ὅπου τὰς ὀνομάζουν, Πέρκνας (καὶ τινὲς Περικνάδας), κατὰ μετάθεσιν δηλαδὴ τοῦ ῥ̄ σιχείου ἀντὶ τοῦ Πέρκνας (ὡς ἔλεγον οἱ πρὸ ἡμῶν καὶ Πρίκα ἀντὶ τοῦ Πίκρα, ἤγουν πικρότης). Ὅσιν ἔχει Τζεπράδας, λέγεται Τζεπρός· ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ὀνομάζετο Φάκοψις.

ΤΖΕΠΡΟΣ. Ζ. Τζέπρα.

ΤΖΙΤΖΥΡΙΖΩ. ΤΖΙΤΖΥΦΑ. ΤΖΟΠΕΛΟΣ. Ζήτει τὸν ΤΣ συλλαβισμόν.

ΤΖΟΥΚΑΛᾶΣ (rotier). Ζ. Τζακίζω. Ἡ ἐξήγησις τοῦ Τσουκαλίου, ὅθεν, ὁ Τσουκαλᾶς ἐσημειώθη ἀλλοῦ (Ἄτακτ. I, σελ. 183).

ΤΖΟΥΚΝΙΟΝ. Σήμερον ὀνομάζεται Τσικνίδα, καὶ Ἀτζικνίδα, ἀπὸ τὸ Ἑλλ. Κνίδα (ortie). Ζ. Ἀκμίν.

ΤΗΝΤΑ. Ζ. Ἦν.

ΤΗΣ, ἀντὶ τοῦ Αὐτῆς (ὡς Τοῦ, ἀντὶ τοῦ Αὐτοῦ, καὶ Τῶν ἀντὶ τοῦ Αὐτῶν), οἶον ΒΧ,

Τὴν Φεδροκάξαν ἐκράτησεν νὰ φᾶ νὰ πῆ μετὰ της.

ΤΙ, οὐδέτερ. ἐνικ. συντάσσεται μὲ ὀνόματα διαφόρου ἀριθμοῦ καὶ γένους. Ζ. Καιρός.

ΤΙΜΑΡΙ (sief). Ζ. Κεφαλόνω.

ΤΙΜΗ, ἡ ἀξία τῶν πωλουμένων, ἀγοραζομένων ἢ ἀλλασσομένων πραγμάτων (**preis**)· ὅθεν τὸ Πολύτιμον ἢ Βαρύτιμον, ἢ καὶ ἐλληνικώτερον, Τίμιον (**précieux, d'une grande valeur**). Εἰς ταύτην τὴν σημασίαν μεταχειρίζεται ὁ Ποιητὴς (Ὀδυσσ. χ', 57) τὸ Τιμή,

Τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες εἰκοσάβοιον ἕκαστος.

2) φανέρωσις διὰ λόγων ἢ πράξεων τῆς ὁποίας ἔχομεν καλῆς ὑπολήψεως πρὸς τινα (**honneur**). Παράδειγμα τούτου τὸ (Ἰλιάδ. ψ', 649),

Τιμῆς ἧς τέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς.

Ὅθεν καὶ Τίμιος, ὁ τιμῆς ἄξιος (**honorable**) καὶ Ὑπερθετικὸν Τιμιώτατος, τὸ ὁποῖον προγράφεται καὶ ἐπιγράφεται συχνὰ καὶ εἰς τὰς πρὸς ὄχι πολλὰ τιμίους ἀνθρώπους πεμπομένας ἐπιστολάς. Ἡ τοιαύτη συνήθεια δὲν εἶναι νέα. Εἰς τοῦ Λουκιανοῦ τοὺς χρόνους εὐρίσκομεν παράδειγμα ἐπιστολικῆς φιλοφροσύνης « Τῷ τιμιωτάτῳ χαίρειν. » (Λουκιαν, τόμ. IX, σελ. 30).

Μὲ πᾶσαν τιμὴν τοῦ κόσμου (**en tout honneur**), Εἰς τὴν τιμὴν μου (**sur mon honneur**), ὅτε θέλομεν νὰ βιβαιώσωμεν τὴν ἀλήθειαν τῶν γενομένων, ἢ τὴν πίσιν τῶν μελλόντων γενέσθαι. Τιμὴ εἰς τὸ πρόσωπόν σας! (**sauf votre honneur, sauf votre respect**) λέγομεν θέλοντες νὰ διηγηθῶμεν, ἢ ἀπλῶς νὰ προφέρωμεν πρὸς ἄνδρα σεμνόν, λόγους ἀσέμνους, ἢ καὶ κακῶς νομιζομένους τοιοῦτους.

ΤΙΜΗΜΕΝΑ. ΤΙΜΗΜΕΝΟΣ. Ζ. Τιμῶ.

ΤΙΜΩ (**honorer**), μετοχ. Τιμημένος (**honoré**),

ἐπίρρ. Τιμημένα (honorablement, honnêtement).

Z. Περνώ.

ΤΙΜΩΝΙΟΝ. Z. Ξημέρωμα.

ΤΙΟΣΗ. Z. Θεός.

ΤΙΠΟΤΑ, οἶον, ΒΧ,

Ἄνεψηλάφα, ἐγύρευε, τίποτα οὐχ εὕρισκει.

Καὶ Τίποτι, ὁ αὐτός,

Ἐνεψηλάφα, γύρευε, τίποτι οὐχ εὕρισκει.

Καὶ Τίποτας (Z. Ἐκ). Καὶ Τίποτις (Z. Ἀλληλογῶ).

ΤΙΣ, κἀνένας, ἕνας. 2) διπλασιαζόμενον λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ Ὁ μέν, ὁ δέ, ἢ Ἄλλος μέν, ἄλλος δέ, τῶν παλαιῶν, οἶον (παρὰ Δουκαγγ. σελ. 969),

Καὶ τίς μπαρπούτα βάσαζε, τίς ἔλμον εἰς κεφάλι.

Ἐξηγεῖ τὴν Μπαρπούταν ὁ Δουκάγγιος, εἶδος περικεφαλαίας (casque), ἀπὸ τοῦ παρακμάζοντος Λατινισμοῦ τὸ Barbuta. Οἱ Ἴταλοι τὴν ὀνομάζουν barbozza. Τῆς αὐτῆς πηγῆς εἶναι καὶ τὸ Ἑλμον Helmus (Γαλλ. Heaume), περικεφαλαία, ἢ μέρος περικεφαλαίας.

ΤΙΤΙΑ. Z. Τίτιος.

ΤΙΤΙΟΣ. Ἕλλην. Τοῖος (tel). Τὸ θηλυκόν, Τίτια (telle), τὸ οὐδέτερον, Τίτιον, οἶον, Β,

Εἰς τίτιον ἄνδρα θυμασὸν τίτιον κακὸν νὰ γένη!

Ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὸ Τοῖος μὲ τὸν διπλασιασμὸν τῆς πρώτης συλλαβῆς. Τοιοῦτων διπλασιασμῶν παραδείγματα δὲν λείπουν οὐδ' εἰς τοὺς παλαιούς· τοιαῦτα εἶναι τὸ Τιταίνω, ἀπὸ τὸ Τεῖνω ἢ Ταίνω, τὸ Τιτράω ἀπὸ τὸ Τρέω, καὶ ἄλλα.

Οὕτω καὶ τὸ θηλυκὸν **Τίτια** ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὸ **Τοῖα**,
οῖον, **ΘΚ**,

Τὰ ἔργα τῶν χριστιανῶν καὶ οἱ κενές ἐλπίδες
Ἐκεῖνες ἐχαλάσασιν βασιλείαν Ῥωμαίων·
Ἄμ ἢ οἱ Τοῦρκοι οὐ δύνουντα νὰ πάρου τίτια χῶρα.
Ὅμως γρικῶ μα δεύετε, θέλω ψυχὴ μου ναύγη
Ἀπέσω ἀπὲ τὸ κούφος μου ἀπὸ τὰ σωτικά μου·
Καὶ δι' αὐτὸ συγκόπτω τα, θέλω ναπῶ ἄλλα ὀλίγα.

Περὶ τῶν τριῶν πρώτων ζίχων, **Ζ. Ἀμμή**.

Τὸ **Μα δεύετε** ἔπρεπε νὰ ἦναι, κατὰ τὸν ποιητὴν, **Μα-
δεύεται**, καὶ τοῦτο ἀντὶ τοῦ **Μαδεύεται** (**Ζ. Ὀμάδι**), συν-
ώνυμον τοῦ **Μαζεύεται** (**s'amasser, s'amonceler**) ἀπὸ
τὸ **Μάζα**. Δὲν εἶναι ἄτυχος ἢ μεταφορὰ, Ἡ ψυχὴ μαζεύε-
ται, συναθροίζεται ἀπ' ὅλα δηλαδὴ τὰ μέλη τοῦ σώματος, διὰ
ναύγη, ἤγουν νὰ εὐγη (ἵνα ἐκβῆ).

Κοῦφος εἶναι τὸ σήμερον ὀνομαζόμενον **Κουφάριον**,
ὡς ἐσημειώθη ἀνωτέρω (σελ. 209), εἰς τὸ ὁποῖον περιέχονται καὶ
τὰ **Σωτικά**, ἤγουν **Ἐσωτικά** (**entrailles**).

Τὸ **Συγκόπτω** σημαίνει **συντέμνω** (**abréger**). Ἀλλὰ τὸν
τελευταῖον ζίχον, διὰ νὰ θεραπεύσωσι τὴν ἀρρυθμίαν του, τὸν
ἐπρόφεραν,

Καὶ δι' αὐτὸ συγκόπτω τα, θέλω νὰ π' ἄλλ' ὀλίγα,

ἤγουν **Θέλω νὰ εἶπω ἄλλα ὀλίγα**.

Τὸ, πληθ. **Τᾶ**. Τὰ ἐμεταχειρίζοντο, κατὰ τοὺς παλαιούς
Ἴωνας, ἀντὶ τοῦ **Ὀ**, καὶ **Ἄ**, ὡς φαίνεται καὶ ἀπὸ παροιμίας,
ἀκόμη σήμερον κοινὰς καὶ εἰς ὅλους γνωσὰς, σημειωθείσας καὶ
πρότερον (**Ἄτακτ. Ι**, σελ. 203). Πρόσθετες εἰς ἐκεῖνας καὶ τὸ,
« **Τὸ** ὡς δὲν θέλεις γίνεται, **θέλε** τὸ καὶ ὡς γίνεται » ἀντὶ τοῦ,
Ὀ ὡς δὲν **θέλεις** κ. τ. λ. Λέγει καὶ ὁ **ΘΡ**,

Καὶ χάσασι τὰ ἐλπίζασι, καὶ κείνα τὰ παντέχαν,
ἤγουν, Ἄ ἤλπιζον, καὶ Ἄ προσεδόκων.

ΤΟΪΝΥΝ. Ζ. Νά.

ΤΟΜΟΥ, ἐπίρρ. Εὐθύς ὅταν, Πάραυτα ὅταν, οἶον (παρὰ
Δουκαγγ. λέξ. Δοῦκας),

Τόμου τοὺς εἶθε, θαύμασεν ὁ Δοῦκας τῆς Ἀθήνας.

Τὸ Τόμου εἶναι κράσις, ἀντὶ τοῦ Τὸ ὁμοῦ, καὶ τοῦτο
ἀντὶ τοῦ Ὅτε ὁμοῦ, ἤγουν, Ἐθαύμασεν ὁμοῦ ὅτε τοὺς
εἶθε· τὸ ὁποῖον οἱ παλαιοὶ ἔλεγαν, Ἄ μα τῶ ἰδεῖν, ἐλληνικώ-
τερον, Ἐπειδὴ τάχις α, ἢ Τάχις' ἐπειδὴ (aussitôt
que) ἴδον. Ἰδὲ περὶ τῆς σημασίας ταύτης τοῦ Τὸ, τὰ προ-
σημειωμένα (Ἄτακτ. τόμ. Ι, σελ. 101). Λεῖπει τὸ Τόμου καὶ
ἀπὸ τὸν Δουκάγγιον (εἰς τὴν τάξιν του), καὶ ἀπὸ τὸν Σομαυέραν.

ΤΟΞΑΡΙΟΝ. Ζ. Δοξάριον.

ΤΟΡΑΤΖΙ. Ζ. σελ. 108.

ΤΟΤΕ. Ζ. Ἐτότες.

ΤΟΥΡΚΟΒΟΥΝΟΝ. Ζ. Διάβαν.

ΤΟΥΡΝΕΥΜΑ. Ζ. Τραχήλιον.

ΤΟΥΤΟΣ. Ζ. Ἐτοῦτος.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ (Ζ. Λογή). Ἐξηγήθη ἄλλοῦ (Σημ. εἰς τὸν
Ἰσοκρατ. ΙΙ, σελ. 147) τὸ Τραγούδιον (chanson) ἢ
Τραγώδιον, ὅπου ἀνέφερα καὶ τὴν παροιμίαν, « Ὅστις εἶν'
» ἔξω τοῦ χοροῦ, πολλὰ τραγούδι' ἐξεύρει » παροιμίαν νου-
θετικὴν εἰς τοὺς κρίνοντας προπετιῶς τὰς πράξεις τῶν ἄλλων.

ΤΡΑΝΟΣ. Φωνὴ τρανή (haute voix). Ζ. Ἐντάμα.

ΤΡΑΥΪΖΩ ἢ ΤΡΑΥΩ, καὶ κατὰ σοιχείων μετάθεσιν, Τραυ-
ρίζω οἶον (Ἀπολλων. ὁ ἐν Τύρ.),

Καὶ τὰ μαλλία του ἐταύρισε, καὶ σὰν γυναῖκα ἐδάρθη.

Ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων τὸ traho (tirer). Τὰ δύο πρῶτα (Τραυρίζω

και Γραυῶ) συνειθίζονται ακόμη και σήμερα. Τοῦ δὲ Ταυρίζω ἔμεινε τὸ σύνθετον μέσον Ἀποταυρίζομαι, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐφύλαξεν ὁ Σομαυέρας ὡς συνώνυμον τοῦ Ἀποκορδίζομαι, καὶ τὸ πισώνει ὁ Δουκάγγιος (σελ. 1536) με μαρτυρίαν ἐνὸς ἀπὸ τοὺς σχολιασὰς τοῦ Ἀριστοφάνους, « Τὸ παρὰ φύσιν τὰ μέλη » ἐκτείνειν Σκορδιναῖσθαι ἔλεγον, ἢ (γρ. ἤγουν) Ἀποταυρίζειν.

ΤΡΑΧΗΛΙΟΝ, οὐδέτ. τὸ αὐτὸ καὶ τὸ Δηλ. Τραχηλία (Ἄτακτ. I, σελ. 231), οἶον ΘΡ,

Καὶ ἀπάνω εἰς τὰ τραχήλιά των εἰς τὰ τουρνεύματά των,
Χρυσὰ νὰ ἔχουν γουρζέρια μέχρι καὶ τὰ βιζία των.

Γουρζέρια εἶναι τὰ λεγόμενα ἀπὸ τοὺς Γάλλους gorgerettes. Τὸ δὲ Τουρνεύματα ἀπὸ τὸ Τορνεύματα (ouvrages faits au tour).

ΤΡΑΧΗΛΟΣ. Ζ. Ἀνανδράνισμα.

ΤΡΕΛΟΣ, τὸ ἐναντίον τοῦ φρόνιμος. Λέγει μί' ἀπὸ τὰς χυδαίας (ὄχι χυδαία) παροιμίας, « Ἐνας τρελὸς ρίπτει πέτραν » εἰς πηγάδιον, κ' ἑκατὸν φρόνιμοι δὲν ἐμποροῦν νὰ τὴν ἐκβάλωσι. » Ἔχομεν καὶ δευτέραν ἄλλην, « Βάλε τὸν τρελὸν νὰ » σύρη τόφιδιον ἀπὸ τὴν τρύπαν » ἀρμόζουσαν εἰς τοὺς πανούργους, ὅσοι, μὴ τολμῶντες αὐτοὶ τὰ ἐπικίνδυνα, μεταχειρίζονται τὴν ὑπουργίαν τῶν τρελῶν. Παρομοία ταύτης εἶναι ἡ Γαλλικὴ παροιμία, se servir de la patte du chat pour tirer les marrons du feu. Τὸ Τρελὸς ἐξηγήθη ἄλλοῦ (Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 186).

ΤΡΕΜΩ (trembler), μεταφ. φοβοῦμαι (craindre), με ἀιτιατικὴν. Ζ. Κροτισμός.

ΤΡΕΧΑΤΑ, ἐπίρρ. Ἑλληνισί, Δρομαίως (en courant), οἶον, ΒΧ,

Ὡς πρὸς τὸ μέρος τῆς φωνῆς, κάκει πάγει τρεχάτα.

ΤΡΕΧΑΤΟΣ, ἐπίθ. Ἑλληνισί, Δρομαῖος. Ἀκόμη και Τροχαλός, κατὰ τὴν ἀνωτέρω (λέξ. Γύρω) ῥῆσιν τοῦ Ἡσιόδου, « Τροχαλὸν δὲ γέροντα τίθησι » ἤγουν τὸν ἀναγκάζει νὰ τρέχη, καὶ μὴ δυνάμενον. Ζ. Τροχαλός.

ΤΡΙΓΥΡΟΥ (autour). Ζ. Ἐκδέχομαι.

Τὸ Τρίς, εἰς τὸ συνηθέστατον Τριγύρου εἶναι ἐπιτατικὸν, ὡς καὶ τὸ Ὄλος εἰς τὸ Ὀλόγυρα (tout au tour). Εἰς τὸν παρακμάζοντα ἑλληνισμόν, ἡ ἐπίτασις ἐγένετο μὲ τὴν πρόθεσιν, Περικύκλω, ἀντὶ τοῦ ἀρχαιότερου Κύκλω (τὸν γῦρον), οἷον « Οἰκέται δὲ περικύκλω δραμόντες ἀνέσπερον κ. τ. λ. » (Πλουτάρχ. Ἐρωτικ. § 10). Καὶ τοῦτα ἴσως ἐκίνησε τὸν Σνεϊδέρον νὰ τάξη τὴν λέξιν εἰς τὰ διςαζόμενα. Πολὺ ὁμως ἀρχαιότερον τοῦ Πλουτάρχου, τὴν ἐμεταχειρίσθησαν συχνὰ οἱ Ἐβδομήκοντα. Ἀρκεῖ ἐν μόνον παράδειγμα, « Μέγας καὶ φο- » βερὸς ἐπὶ πάντας τοὺς περικύκλω αὐτοῦ » (Ψαλμ. πθ', 7).

ΤΡΙΚΑΝΤΟΥΝΟΣ. Ζ. Καντοῦνι.

ΤΡΙΚΥΜΙΑ. Ἡ λέξις δὲν σώζεται πλὴν εἰς ταύτην τὴν παροιμίαν, « Μεγάλα πλοῖα, μεγάλαι τρικυμῖαι, » τῆς ὁποίας τὴν ἀλήθειαν δὲν ἐμαρτύρησέ τις ἄλλος τόσον τρανὰ, ὅσον ὁ μέγας Ναπολέων. Τοῦτο ἐνόει καὶ ὁ Σοφοκλῆς, ὅταν ἔλεγε (Αἴ. 758) περὶ τοῦ Αἴαντος,

Τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα

Πίπτειν βαρβαίαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις.

Ὅσον περισσὸς καὶ μέγας ἀν ἦναί τις, ἡ μεγαλειότης του, ὅταν δὲν ἀποβλέπη τὴν κοινὴν ὠφέλειαν καὶ εὐδαιμονίαν, σπηρίζεται εἰς κύματα θαλάσσης, καὶ ὄχι εἰς τὴν πέτραν.

ΤΡΙΠΗΔΩ, οἷον ΘΡ,

Ἀργεῖ καὶ παίζει, τριπηδᾶ μὲ χάχανα καὶ γέλια.

Τὸ Τριπηδῶ ἐξηγεῖται ἀπὸ τὸν Σομαέραν *saltar d' allegrezza* (*sauter de joie*). Ἐσημείωθη ὅτι εἶναι τῆς αὐτῆς γενεᾶς λέξεις μὲ τὸ Τριποδίω ἢ Τριποδῶ (Ἰδ. Λεξικ. Ἑλληνογερμαν. τοῦ Riemer, τετάρτ. ἐκδ.). Ἀπὸ ταῦτα ἔλαβαν τὴν ἀρχὴν τὸ Τρεπίδο (*trémousser*), καὶ τὸ Τριπυδίο (*trépigner*) τῶν Ῥωμαίων.

Τὸ Χάχανα (*éclats de rire*) εἶναι λέξις ὀνόματοποιημένη. Διὰ τοῦτο λέγομεν ἀδιαφόρως καὶ Χάχανα καὶ Κάχανα. Ζ. Χαχανίζω.

• ΤΡΟΜΑΖΩ, πάσχω φόβον μέγαν (*s'éprouvanter*), οἶον Β,

Ἐτρόμαξεν, ἐξέστηκεν, ἐφύρθη, ἐπαγώθη.

Εἰς τοὺς δύο τελευταίους ἀορίστους τὸ ὐ εἶναι πλεονασμὸς βάρβαρος (Ζ. καὶ Δειλανδρῶ). Τὸ Ἐφύρθη, μεταφορ. σημαίνει τὸ ἐσυγχύθη (*se confondre*), ὡς καὶ τὸ Ἐπαγώθη, ἐνεκρώθη, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παγωμένων ὑδάτων, ἤγουν ἔμεινεν ἀκίνητος (*se glacer*).

ΤΡΟΜΑΡΑ, μέγας φόβος (*éprouvante, frayeur*). Ζ. Λιγομάρα.

ΤΡΟΦΑΝΤΑ. Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Τσοιχείου.

• ΤΡΟΧΑΛΟΣ. Τροχαλόν (*coureur*) ὠνόμαζαν οἱ Γραικο-ρωμαῖοι (Δουκαγγ. σελ. 1619) τὸν δυνατὸν νὰ τρέχη ἀκόπως, καὶ ἀπλῶς τὸν τρέχοντα, τὸν σήμερον ὀνομαζόμενον Τρεχάτον. Ζ. Τρεχάτος.

ΤΡΥΓΙΑ, ἡ ὕλη (χυδ. Οὔλη) τοῦ οἴνου (*lie*). Ζ. Καῦχος.

ΤΡΩΓΩ, ἐνεργ. ἀνώμαλ. Ὁ παρατατ. Ἐτρωγα, καὶ ὁ ἀόριστ. Ἐφαγα. Τὰ προστακτ. Τρῶγε, Φάγε. Λαμβάνω τροφήν (*manger*). Τρώγω ἄρτον, κρέας κ. τ. λ. Ὁ λύ-

κος τρώγει τὸ ἀρνίον, Ἡ κάμπη τρώγει τοὺς καρπούς.

Πολλάκις ἀμεταβάτως, οἶον Τρώγουν ἐντάμα, Δὲν ἔφαγεν οὐδ' ἔπιδε τρεῖς ἡμέρας, Τρώγω καὶ πίνω, καὶ συνθέτως Ἐρωγοπίνω. Ὁ Σόλων εἰς τὰ ἐλεγεία του εἶπε, « Πίνουσι καὶ τρώγουσι. Τρώγω ὀλίγον, καὶ συνθ. Ὀλιγοτρώγω, Τρώγω πολὺ, καὶ συνθ. Πολυτρώγω, ἢ Πολλοτρώγω.

Λέγουν οἱ σερμημένοι ἀπὸ ἀνατροπῆν, Τὰ σκατὰ ἢ Τὰ πηλά του τρώγει, ἤγουν ψεύδεται, φλυαρεῖ, λέγει ἄλλα ἀντ' ἄλλων. Οὕτως εἰς τὸν Ἀριστοφάνην (Ἐκκλ. 595) ἢ Πραξαγόρα λέγει πρὸς τὸν Βλέπυρον ὀργιζομένη, ὅτι τῆς διέκοψε τὸν λόγον,

———— Κατέδει σπέλεθρον πρότερός μου.

Καὶ τοῦτο ἐλέγετο εἰς τὴν σκηνὴν τῶν πολιτισμένων Ἀθηναίων!

Ἔχομεν παροιμίαν, « Ὅσις γίνεται πρόβατον, τὸν τρώγει ὁ » λύκος » ἤγουν ὅσις μὲ ὑπερβολὴν ὑποφέρει, διεγείρει τοὺς φιλαδίκους γὰρ τὸν ἀδικῶσιν. Παροιμία χρήσιμος· διότι οἱ τύραννοι δὲν βλασάνουν αὐτομάτως ὡς τὰ χόρτ' ἀπὸ τὴν γῆν· κατασκευάζονται οἱ πλείότεροι κατὰ μικρὸν, ὅταν καταλάβωσιν, ὅτι οἱ πολῖται φέρουν εἰς τοὺς ὠμούς προβατικὰς κεφαλὰς. Ἄλλη παροιμία, « Τα μεγάλα ὀψάρια τρώγουν τὰ μικρά », ἤγουν οἱ δυνατοὶ καταδυναστεύουν τοὺς ἀδυνάτους· παροιμία βεβαιωμένη ἀπὸ τὴν ἱστορίαν καὶ ἀπ' ὅσα συνέβησαν εἰς τὰς ἡμέρας μας. Τρίτη, « Λύκος λύκον δὲν τρώγει » ἤγουν πλεονέκτης πλεονέκτην δὲν ἐνοχλεῖ. Τοῦτο ὅτι δὲν εἶναι πάντοτ' ἀληθές, τὸ μαρτυρεῖ πάλιν ἡ ἱστορία καὶ τὰ νῦν συμβαίνοντα. Οἱ χειρότεροι λύκοι ὅμως εἶναι οἱ ἐνδυμένοι μὲ δέρματα προβάτων.

2) μεταφ. προξενῶ δαπάνην, κλέπτω, ζημιῶ. Ὀλος ὁ κόσμος τὸν τρώγει· ἤγουν ὀλος ὁ κόσμος τὸν ἀπατᾷ, καὶ τὸν κλέπτει, οἶον ΣΣ,

Μὰ τοῦτοι τρῶν τὸν ἄνθρωπον, ὁμοίως καὶ τὸν βίον του.

Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν εἶναι τὸ, Τρώγει τῶν πτωχῶν τὰ αἵματα. 3) Τρώγει τὰ λόγια του, λέγομεν περὶ τοῦ προφέροντος κακῶς, εἰς τρόπον ὡς δυσκόλως νὰ νοῆται τί λέγει. 4) Λέγεται καὶ ἐπὶ ἀψύχων. Ἡ πληγὴ ἢ τὸ ἔλκος τοῦ ἔφαγεν ὄλον τὸν βραχίονα, Ἡ σκωρία τρώγει τὸν σίδηρον. 5) Φλίβω. Τρώγω τὴν καρδίαν μου, καὶ Μοῦ τρώγει τὴν καρδίαν· καὶ μέσον ῥῆμα Τρώγομαι, Φλίβομαι, δαπανῶμαι ἀπὸ λύπην, φθόνον ἢ ἄλλο πάθος. 6) Παρόμοια τὸ μεταχειριζόμεθα μὲ τὸ ὄνομα Γλῶσσα, Τὸν τρώγει μὲ τὴν γλῶσσάν του, καὶ συνθέτως, Τὸν γλωσσοτρώγει, ἤγουν τὸν διασύρει, τὸν κακολογεῖ. 7) Ἐφαγε ξύλον, ἤγουν ἐξυλοκοπήθη (être bâtonné), φράσις ἰδίᾳ τῆς γλώσσης. 8) Δέν τρώγεται, λέγομεν παθητ. καὶ μεταφορικ. Φέλονται νὰ σημάνωμεν ἄνθρωπον δύσκολον καὶ παράξενον τοὺς τρόπους, ἤγουν δέν ὑποφέρεται (être insupportable, assommant).

Εἰς τὴν ἀνωτέρω πέμπτην σημασίαν τοῦ τρώγω, ἐμεταχειρίζοντο οἱ παλαιοὶ Ἐσθίω ἢ Ἐδω (Ἀριστοφάν. Σφ. 286),

Ἄλλ', ὦ γὰρ', ἀνίσασο, μηδ' οὕτως
Ἐσθιε σαυτὸν, μηδ' ἀγανάκτει.

Εἶπεν ὁ Ὅμηρος ἀρχήτερα, « Ὀν θυμὸν κατέδων » (Ἰλιάδ. ζ', 202), καὶ « Σὴν ἔδει κραδίην (Ἰλιάδ. ὦ, 129).

Ἡ ἐβδόμη σημασία (Ἐφαγε ξύλον) ὀλίγον διαφέρει ἀπὸ τῆς Ὀμηρικῆς (Ὀδυσσ. υ', 181),

Πρὶν χειρῶν γεύσασθαι. —————

Εἶπεν ὁ αὐτὸς (Ἰλιάδ. φ', 60) καὶ « Δουρὸς ἀκωκῆς γεύσεται. »
Εἰς τὸν Λουκιανὸν (Καταπλ. ἢ τύρ. § 13), ὁ Κυνίσκος λέγει,
δείχνων τὸ ῥόπαλον, εἰς τὸν τύραννον Μεγαπέυθην, ζητοῦντα
καὶ εἰς αὐτὸ τοῦ Χάρωνος τὸ πλοῖον τὴν πρωτοκαθεδρίαν,
« Πικρὰν δ' οὖν τὴν τυραννίδα ἐξεῖς γευσάμενος τοῦ ξύλου. »

ΤΣ ἢ ΤΖ. Ὁ βάρβαρος οὗτος συλλαβισμὸς εἰσέβη εἰς τὴν γλῶσσαν ἀπὸ τὴν μὲ Ἰταλοὺς ἐπιμιξίαν τῶν Γραικορωμαίων, οἱ ὁποῖαι τὸν ἑκαμαν βαρβαρώτερον γράφοντες ΤΖ (ἤγουν τρία σύμφωνα τσδ, ἢ τδσ) ἀντὶ τοῦ δισυμφώνου ΤΣ. Ἄλλ' ἦσαν, ἂν πιστεύσωμεν τὸν Κρούσιον, κατὰ τὴν δεκάτην ἕκτην ἑκατονταετηρίδα, εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ οἱ ἀποσρεφόμενοι τὸν συλλαβισμὸν τοῦ τζ ἢ τσ, καὶ ὀνομάζοντες σκωπτικῶς Τζοπέλους τοὺς μεταχειριζομένους αὐτόν. Ὑποπτεύομαι ὁμῶς, ὅτι ἠπατήθη ὁ Κρούσιος (Turco-græc. pag. 209). Τζοπέλους ὀνόμαζαν τοὺς Κοπέλους (Ζ. Ξεσπάζομαι), ὡς ἀκόμη σήμερον προφέρεται Τζίχλα ἢ Κίχλη (grive), Τζιτζυρίζω (bruire, *comme la poêle sur le feu*) ἀπὸ τὸ Τιτυρίζω, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα.

Τὸ δισσύμφωνον τοῦτο προφέρεται ἀντὶ τοῦ ξ, οἷον Τσί-
τσυφα, ἀπὸ τὸ Ζίζυφα, — τοῦ Ϝ, οἷον Σκαντσόχοιρος, ἀπὸ
τὸ Ἀκανθόχοιρος, — τοῦ Ϛσ, οἷον Ἐκάτσα, ἀπὸ τὸ Ἐκάθ-
ισα, — τοῦ κ, ὡς τὸ προλεγμένον Τσίχλα, — τοῦ κτ, οἷον Ἄ-
τσίδα, ἀπὸ τὸ Ἰκτίς (putois), — τοῦ ξ, οἷον Τσώ-
φλοιον ἀπὸ τὸ Ἐξώφλοιον, — τοῦ σκ, οἷον Κορίτσιον,
ἀπὸ τὸ Κορίσκιον, — τοῦ τ, ὡς τὸ προλεγμένον Τσιτσυ-
ρίζω, — τῶν δύο ττ, οἷον Κόττυφος, ἀπὸ τὸ Κόττυφος.

Εὐλογώτερον τοῦ ΤΣ ἤθελ' ἴσως κριθῆν τὸ ΤΖ εἰς ὅσα κἂν
ἐξακούεται τρόπον τινὰ ὁ ἤχος τοῦ ξ, ὅποια εἶναι τὸ Ἀτζέ-
μης ἢ Ἀντζέμης (ὁ Πέρσης), Τζαμίον (Τουρκικὸς

ναός), ἴσως καὶ τὸ Τσίτζυφα, καὶ τὸ Σκαντζόχοιρος.

ΤΣΕΙΡΙΑΪΩ. Ὁ Σομαυέρας τὸ γράφει, Τζιριιάζω, καὶ τὸ ἐξηγεῖ « ritirarsi il legno pel gran caldo » (se retirer, se rétrécir, se raccourcir par la chaleur), προσθέτων καὶ τὸν παθητικὸν τύπον, Τζιριιάζομαι. Ὁ Δουκάγγιος δὲν ἐγνώρισε τὴν λέξιν. Ἡ γραφή εἶναι ἀδιάφορος· τὸ ἀξιότερον σημειώσεως, ὅτι καὶ τοῦτο εἶναι συγγενὲς τοῦ Ζουριιάζω, ἤγουν ἐφθάρη ὡς ἐκεῖνο, ἀπὸ τὸ Σειριιάζω, καὶ συνωνυμεῖ μ' ἐκεῖνο, ἐπειδὴ ἡ Σειρίασις σημαίνει πύρωσιν, βλαβερὰν ἐπίσης εἰς τὰ ζῶα, ὡς καὶ εἰς τὰ σερμημένα ζωῆς. Ζ. Ζουριιάζω.

Τὸ μεταχειριζόμεθα ὡσαύτως ἀμεταβάτως, οἷον Τὸ σανίδιον ἐτσιρίασεν εἰς τὸν ἥλιον, τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ἔλεγες καί, Ἐξουρίασεν.

ἔχει δὲ καὶ συνώνυμον ἄλλο τὸ Ἐσκέβρωσεν, ἀπὸ τὸ Σκεβρόνω, ἐξηγούμενον ἀπὸ τὸν Δουκάγγιον (σελ. 1385), « curvare, inflectere, ἀγκυλοῦν, κατα- » κάμπτειν. Σκεβροσύνη, flexus, flexio, καμπυλότης, » ἐπικαμπή, » καὶ ἀπὸ τὸν Σομαυέραν « incurvare, » stortare » καὶ τὸ παθητικὸν « Σκεβρώνομαι, (incur- » varsi, stortarsi. » Συνηθέστερον εἶναι σήμερον τὸ ἀμετάβατον Σκεβρόνω, οἷον, Τὸ ξύλον, ἢ τὸ σανίδιον ἐσκέβρωσε, καὶ σημαίνει κυρίως τῶν Γάλλων τὸ se cambrer, ἀπὸ τὴν αὐτὴν πηγὴν, καὶ τοῦτο, ὡς καὶ τὸ Σκεβρόνω, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ Κάμπτω (courber), ἐκ τοῦ ὁποίου, μὲ τὴν προσθήκην τοῦ σ ἐγεννήθη τὸ ἄχρηστον Σκαμβάζω, καὶ τὰ μαρτυρημένα ἀπὸ τὸν Ἡσύχιον Σκαμβηρίζω, καὶ Σκιμβάζω. Ἴσως καὶ κατὰ διάλεκτον ἄλλην Σκεμβάζω Σκεμβηρίζω, καὶ Σκεμβρόω, ὅθεν ἐπλάσθη, κατὰ συγκαπὴν, καὶ σιώπησιν τοῦ μ, τὸ Σκεβρόνω (cam-

brer), ὡς ἀπὸ τὸ πρωτότυπον (τοῦ Σκαμβηρίζω, ἢ Σκεμβηρίζω) Σκαμβηρός ἢ Σκεμβηρός, τὸ Σκεβρός (*cambré*). Οὕτως ἀπὸ τὸ Κάμπτω, ἢ μὲν Κάμψα, (*caisse*), ἐφύλαξε τὸ μ̄, τὸ δὲ ὑποκοριστικὸν Καψάκιον (*coffre*), τὸ ἀπέβαλε. « Κάμψα (λέγει ὁ Ἡσύχιος), Θήκη, » γλωσσοκομῆιον — Καψάκιον, γλωσσόκομον. » Τὸ Καψάκιον τοῦτο ὠνομάζετο ἀπὸ τοὺς Γραικορωμαίους Σκεβρίον, (Δουκάγγ. σελ. 1384)· ἔτι δὲ καὶ Σκεβροάδακον (ὁ αὐτ. σελ. 1385) ἢ μᾶλλον Σκεβράδακον, πιθανὸν διότι εἶχε προσαρμοσμένον ἔσωθεν ἢ ἔξωθεν καὶ Ἀβάκιον, τὸ κοινῶς Ἀσπροσάνιδον (*comptoir*) εἰς καταμέτρησιν ἀργυρίου· ἐπειδὴ Γλωσσόκομα ἐξαιρέτως ὠνόμαζαν τὰ χρήσιμα εἰς φυλακὴν ἀργυρίων κιθώτια.

ΤΣΙΓΚΕΛΙΟΝ. Ζ. Ἀγγρίφιον.

ΤΣΙΤΣΥΡΙΖΩ. Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ ΤΣ.

ΤΣΙΧΛΑ. Ζ. Τὴν ἀρχὴν τοῦ ΤΣ.

ΤΣΩΦΛΟΙΟΝ. Ζ. Τὴν ἀρχὴν τοῦ ΤΣ.

ΤΥΧΑΪΝΩ, ἀπὸ τὸ παλαιὸν Τυγχάνω, καθὼς Λαχαίνω ἀπὸ τὸ Λαγχάνω ὁ ἀόριστος Ἔτυχα. Συντάσσεται μὲ ἀπαρέμφατον (διὰ τοῦ ΝἈ) σχεδὸν εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν, τοῦ παλαιοῦ, συντασσομένου μὲ μετοχὴν, ὡς εἶναι τοῦ Ἀρισοφάνους (Πλουτ. 3) τὸ

Ἦν γὰρ τὰ βέλτισθ' ὁ θεράπων λέξας τύχη,

ἤγουν, Ἄν ὁ δοῦλος Τύχην ἀλάλησῃ τὰ πλεον φρόνιμα λόγια.

Με αἰτιατικὴν δὲ, σημαίνομεν τὸ ἀπαντῶ, Τὸν ἔτυχα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὸν δρόμον, κ. τ. λ. 2) τὸ ἐπιτυχαίνω, Δὲν ἔτυχα τὸν σκοπὸν μου, ἢ ἀπολαύω, Ἔτυχα τὸ ποθοῦμενον. Οὕτως ὁ Ὅμηρος (Ὀδυσσ. ὁ, 158),

———— Παράσειο τυχῶν φιλότητος ἀπάσης,

ἤγουν, Ἄφου ἀπέλαυσα πᾶσαν ὑποδοχὴν καὶ δεξιῶσιν ἀπὸ σέ.
 3) τὸ εὐρίσκω Ἐτυχα καλοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ἀμεταβάτως ἀντὶ τοῦ εὐρίσκομαι, Τοὺς ἐκάλεσεν ὄλους, ὅσοι ἔτυχαν ἐκεῖ, ἤγουν ὅσοι εὐρέθησαν ἐκεῖ παρόντες. Ὁμοίως, Ὅσους τύχη, ἢ Ὅσους ἀντύχη (Ἑλλην. ὁ τυχῶν), ὅσους εὐρέθη παρῶν, ἢ πρῶτος ἀπαντήσας.

Υ.

Υ. Τὸ σοιχεῖον υ τρέπεται εἰς τὸ $\bar{\alpha}$, οἷον Ψαρά (τά), ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ Ψύρα (Ζ. Ψαρά). Περὶ τῶν λοιπῶν Ἴδε Ἄτακτ. Γ, σελ. 410.

ΥΒΡΙΖΩ, χυδ. Βρίζω. Τὸ Ὑβρίζω εἰς τοὺς παλαιούς ἐσήμαινε πρῶτως καὶ κυρίως τὸ ὑπερηφανεύομαι, ἀκολούθως τὸ μεταχειρίζομαι τοὺς ἄλλους μὲ λόγια καὶ ἔργα καταφρονητικὰ (insulter, outrager)· καὶ ἡ πράξις Ὑβρις (insulte, outrage), καὶ ὁ πράσων, Ὑβριςῆς (insolent, arrogant). « Ὑβριςῆς (λέγει ὁ Ἡσύχιος), ὑπερήφανος, ἀγνώμων » καὶ « Ὑβρις, τραύματα, ὄνειδη. » Εἰς ἡμᾶς σήμερον ἐπεριωρίσθη τὸ Ὑβρις ἢ Ὑβρισία εἰς τὴν τελευταίαν σημασίαν (ὄνειδη), ἤγουν σημαίνει τὴν καταφρονητικὴν διὰ λόγων ὄνειδισιν (injure), καὶ Ὑβρίζω (injurier) τὸ διὰ λόγων ἀτιμάζω.

ΥΔΩΡ. Ζ. Καμπανιστός.

ΥΠΑΓΕΜΟΣ. Ζ. Ἐρχομός.

ΥΠΑΓΩ. Ζ. σελ. 52 καὶ 285.

ΥΠΑΝΔΡΕΥΜΕΝΗ, ἢ Ὑπανδρος. Ἐνωμένη γαμικῶς μὲ ἄνδρα (mariée). Λέγεται κυρίως περὶ γυναικὸς, καὶ ἔλαβε τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τὸν Ὅμηρον (Ὀδυσσ. ἠ, 68),

« Ὅσσαι νῦν γε γυναικες ὙΠ' ἈΝΔΡΑΣΙΝ οἶκον ἔχουσι. »

Τὸ Ὑπανδρευμένος, περὶ ἀνδρὸς λεγόμενον, εἶναι κατά-

χρησις χειροτέρα τῆς Γαλλικῆς καταχρήσεως *marité*. διότι εἰς ταύτην ἔμπορεῖ τις σοφιστεύων νὰ ἐξηγήσῃ τὸ *marité*, ὅχι Ὑπ' ἀνδρὶ ὦν (ὡς εἶναι τὸ Ὑπανδρευμένος), ἀλλ' Ἀνὴρ ὠνομασμένος. Οἱ Ἴταλοὶ ἔχουν πῶς ν' ἀποφύγωσι τὴν κατάχρησιν, μεταχειριζόμενοι τὸ *Ammogliato*, συνώνυμον τοῦ *Maritato*. Ἐὰν δὲ τὸν ἀποφύγωμεν καὶ ἡμεῖς, λέγοντες *Νυμφευμένος*, ἀντὶ τοῦ Ὑπανδρευμένος;

ὙΠΑΝΔΡΙΑ, καὶ χυδ. Πανδρία καὶ Παντρία (*marriage*). Ζ. Ποῦ καὶ ποῦ.

ὙΠΑΡΧΩ. Ζ. Λόγος.

ὙΠΕΡΠΥΡΑ. Ζ. Πέρπυρα.

ὙΠΟΘΕΣΙΑΡΗΣ ἢ Ὑποθεσιάριος, ὁ κρινόμενος, σχετικῶς πρὸς τὸν ἀντίδικον, ἢ πρὸς τὸν κριτὴν. Ἐχω νὰ κάμω μὲ κακὸν ὑποθεσιάρην ἢ ὑποθεσιάριον, Ὁ κριτὴς χρεωσθεῖ νὰ ἀκούῃ καὶ τοὺς δύο ὑποθεσιαρίους. Ζ. Ὑπόθεσις.

Ὁ Δουκάργιος ἐξηγεῖ τὸ Ὑποθεσιάριος τοῦ Βαλσαμῶνος διὰ τῆς Λατινικῆς λέξεως *subditus*. Τὰ λόγια τοῦ Βαλσαμῶνος εἶναι περὶ τῆς Φλωρεντινῆς συνόδου, « Καὶ » τρίτον οὐδὲ κριτὴν ἔχομεν τὸν ἀπαθῶς καὶ ἀμφοτέρων τοὺς » λόγους ἀκουσόμενον, καὶ τὴν δικαίαν ἀποδώσουσα ψῆφον. » ἀλλ' ἐσμὲν ὑποθεσιάριοι πάντες. » ἤγουν κρινόμενοι.

Ὑποθεσιάρης κατὰ τὸν Σομανέραν, σημαίνει σήμερον τὸν δανειστὴν (*créancier*), ἐκ τούτου, ὡς φαίνεται, ὅτι πολλάκις οἱ δανεισταὶ δι' ἀσφάλειαν λαμβάνουν ὑποθήκην (*hypothèque*) ἀπὸ τὸν δανειζόμενον. Τὸν τοιοῦτον δανειστὴν ὠνόμαζαν οἱ Γραικορωμαῖοι Ὑποθηκάριον (*hypothécaire*). Καὶ ἰδοὺ πῶς διέκριναν τὴν Ὑποθήκην ἀπὸ τὸ Ἐνέχυρον (*gage*). « Ἐν- » ἐχυρον κυρίως λέγεται τὸ κινητὸν, διὰ τὸ ἐν τῇ χειρὶ δίδ- » οσθαι τῷ δανειστῇ. Διαφέρει δὲ τῆς Ὑποθήκης, ὅτι ἡ

» ὑποθήκη ἐς τὸ παρακείμενον μὲν τῷ χρεώσῃ, ὑποθέμενον
 » (γρ. Ὑποτιθέμενον, ἢ Ὑποτεθειμένον) δὲ τῷ δανειστῇ εἰς γραμ-
 » ματεῖον, ἔνεκεν τῆς τοῦ χρέους ἰκανώσεως. » (Ἴδε Labb.
 Veter. Gloss.). Μ' ἐπαραξένισε πολλάκις ἡ κακὴ διὰ διφθόγ-
 γου γραφή, Ἐνέχειρον (ἀντὶ τοῦ Ἐνέχυρον), τὴν ὁποίαν
 συνειθίζουσαν τινὲς ἀπὸ τοὺς ἡμετέρους, ὄχι ἀπαιδευτοὶ, διότι
 ἐνόμισαν κακῶς τὴν λέξιν ἀπὸ τὸ Χεῖρ. Ἄλλ' ὁμοίως τὴν
 ἐτυμολογοῦσαν καὶ οἱ λογιώτατοι τῶν Γραικορωμαίων νομικοί!
 Ἡ λέξις, ὅμως εἶναι ἀπὸ τὸ Ἐχυρός.

ἸΠΟΘΕΣΙΣ, πρᾶγμα εἰς τὸ ὁποῖον καταγίνεται τις (af-
 faire, objet). Μεγάλη, μικρά, εὐκόλος, δύσκολος
 ὑπόθεσις, Μὴ λέγῃς εἰς καθένα τὰς ὑποθέσεις
 σου (Z. Μετά). 2) πρᾶγμα, περὶ τοῦ ὁποίου διαφέρονται,
 μάχονται ἢ κρίνονται τινὲς (Z. Ὑποθεσιάρχης). 3) αἰτία, ἀφορμὴ
 (sujet). Μὲ ὕβρισε χωρὶς ὑπόθεσιν. 4) Ὑλη περὶ τῆς
 ὁποίας λαλεῖ ἢ γράφει τις (sujet) : Ποία εἶναι ἡ ὑπόθεσις
 τοῦ βιβλίου, τοῦ λόγου, τῆς συνομιλίας; Μὴν
 ἐκβαίνῃς ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν· καὶ εἰς ταύτην τὴν σημασίαν
 συνωνυμῆς πολλάκις μὲ τὸ, Προκείμενον. 5) πρότασις, τὴν ὁποίαν
 ὑποθέτει τις ὡς ἀληθινήν, ἢ δυνατὴν, διὰ τὰ συμπεράνη τι ἐξ
 αὐτῆς. Κατὰ ταύτην τὴν ὑπόθεσιν, ἔχεις δίκαιον,
 ἤγουν κρίνω ὅτι ἔχεις δίκαιον, εἰάν ἦναι ἀληθῆ ὅσα ὑποθέτεις.
 Ἐάν, καθ' ὑπόθεσιν, ἡ γῆ δὲν εἶχε νερὰ εἰς τὴν
 ἐπιφάνειαν, οὐδ' ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἤθελε βρέχε-
 σθαί ποτέ.

Εἰς τὴν πρώτην σημασίαν εὐρίσκεται καὶ εἰς τὸν Πλούταρχον
 καὶ εἰς ἄλλους πολλοὺς συγχρόνους αὐτοῦ συγγραφεῖς· ὅθεν
 καὶ ὁ Ἡσύχιος ἐξηγεῖ τὸ Ὑποθέσεις διὰ τοῦ Πράγματα.
 Ἡ τρίτη σημασία ἐσημειώθη ἀπὸ τὸν αὐτὸν Ἡσύχιον καὶ ἀπὸ
 τὸν Σουΐδαν. Ἡ τετάρτη ἀπὸ τὸν Σουΐδαν, ὅστις ἐξηγεῖ τὸ

Ἰπόθεσις διὰ τοῦ Περιοχή. (argument, sommaire). Διότι ὡς λέγομεν Ἰπόθεσις τοῦ βιβλίου, οὕτω λέγομεν καὶ, Περιοχή τοῦ βιβλίου, ἤγουν τὸ περιεχόμενον, περὶ τοῦ ὁποίου λαλεῖ ὁ συγγραφεὺς. Ἡ πέμπτη ἐσημειώθη ὡσαύτως ἀπὸ τὸν Σουΐδαν, καὶ εὐρίσκεται πολλάκις εἰς τὸν Ἀριστοτέλην καὶ ἄλλους παλαιούς φιλοσόφους.

Ἀκυρολογοῦν ὅσοι εἰς τὸ πρῶτον σημαίνόμενον ἀντὶ τοῦ Ἰπόθεσις μεταχειρίζονται τὸ Δουλεία.

ἸΠΟΘΗΚΑΡΙΟΣ. ἸΠΟΘΗΚΗ. Ζ. Ἰποθεσιάρης.

ἸΠΟΛΥΓΙΣΜΑ. Ζ. Ἀνανδράνισμα.

ἸΠΟΜΕΙΔΙΩ, οἶον ΒΧ,

Μικρὸν ἈΠΕΜΕΙΔΙΑΣΕΝ βλέποντά τον ἢ κόρη.

Γράφε ἸΠΕΜΕΙΔΙΑΣΕΝ (sourire). Ἐνδέχεται ὁμως νὰ ἦναι καὶ βαρβαρότης τοῦ ποιητοῦ, ἐπειδὴ εὐρίσκεται πολλάκις εἰς τοὺς τοιοῦτους καὶ Ἀπομένω ἀντὶ τοῦ Ἰπομένω.

ἸΠΟΜΟΝΗ. Κακῶς τὸ χυδαίξουν οἱ λέγοντες Ἀπομονή (patience). Ἰπομονετικὸς ἢ Ἰπομονητικὸς, (patient, endurant). Μὲ τὴν Ἰπομονήν σου (à loisir, sans se presser).

ἸΣΤΕΡΟΥ, κατὰ διπλὴν ἔλλειψιν ἀντὶ τοῦ, Ἐξ ὑστέρου χρόνου (ensuite, à la fin), οἶον ΘΚ,

Νὰ μὴ μετανοήσετε κ' ὑστέρου νὰ θλιβεῖτε.

ἸΦΑΔΙΟΝ. ἸΦΑΣΜΑ. Ζ. Ἰφή.

ἸΦΗ, οἶον ΘΚ,

Καὶ μὴ ἀργεῖτε τίποτε τοῦ χρόνου ἢ τῶν χρόνων,
Νὰ μὴ τὸ μετανοήσετε εἰς τὴν ὑφήν καὶ τέλος.

Παράξενον καὶ σημειώσεως ἄξιον τὸ Ἰφή. Ἐλληνιστὶ σημαίνει τὴν ἐνέργειαν τοῦ Ἰφαίνειν (tisser), τὸ κοινῶς λεγόμενον

Ύφασμα (texture), τὸ συμαῖνον ἀκόμη καὶ αὐτὸ τὸ ὑφασμένον (tissu). Ὑφος δὲ μεταφορικῶς λέγομεν τὴν ἰδέαν τοῦ λόγου καὶ τὸν χαρακτῆρα (stile, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ Γραικορωμαῖοι (σιμώτερα τῆς κυριολεξίας) ἐσήμαιναν αὐτὸν τὸν γραμμένον λόγον (texte). Λέγομεν ἀκόμη καὶ Ὑφάδιον (trame) τὰς διὰ τοῦ σήμονος διαβαινούσας κλωσάς. Καὶ τὸν τεχνίτην Ὑφάντην καὶ Ἄνυφάντην (tisserand), πλὴν ὅτι τὸ δεύτερον τοῦτο, ὡς καὶ τὸ θηλυκὸν αὐτοῦ Ἄνυφάντρια, σημαίνει ἀκόμη μεταφορικῶς καὶ τὴν Ἀράχνην (araignée).

Τί ἠθέλησε νὰ σημάνη ὁ ποιητής μας διὰ τοῦ Ὑφῆ, δὲν εἶναι σαφές· ἴσως, μεταφορικῶς, ἀντὶ τοῦ δόλου πανουργίαν, κατὰ τὸ Ὀμηρικὸν (Ὀδυσσ. ι, 422),

———— Πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὑφαίνον.

Φ.

Φ στοιχεῖον ἀντὶ $\bar{\Phi}$, οἷον Φηκάριον (fourreaux) ἀπὸ τὸ Θηκάριον. — ἀντὶ τοῦ $\bar{\pi}$, (Z. Ἄτακτ. τόμ. Ι, σελ. 121). — ἀντὶ τοῦ $\bar{\upsilon}$, Γνέφω, ἀπὸ τὸ Νεύω. — ἴσως ἀντὶ τοῦ $\bar{\chi}$ Γλείφω, ἀπὸ τὸ Ἐκλείχω. — πλεονάζει, Σφυρίζω (siffler), ἀπὸ τὸ Συρίζω.

Φᾶ ἢ Φᾶν (τὸ). Z. σελ. 149.

ΦΑΓῖΝ, φαγίον (mets). Z. Μίσος. Τὰ φαγία Z. Καθίζω.

ΦΑΓΟΥΡΑ. Z. Πεζούρα.

ΦΑΪΝΟΜΑΙ. Τὸ ἐνεργητικὸν Φαίνω ἐξωρίσθη ἀπὸ τὴν γλῶσσαν· κ' ἔλαβε τὸν τόπον αὐτοῦ τὸ Δείχνω. Τὸ μέσον, Φαίνομαι, σημαίνει δείχνω ἑμαυτὸν (se montrer). 2) νομίζομαι (paraître, passer pour), Φαίνεται φιλάργυρος, ἀλλὰ δὲν εἶναι. Οὕτω λέγομεν, 'Τί σου φαίνεται;

ἤγουν τί κρίνεις; τίνα γνώμην ἔχεις; Εἰς τὸ φαινόμενον, ἤγουν ἔξωθεν, εἰς τὸ φανερόν (en apparence). Ἐχει ἐναντίον τὸ Εἰς τὸ κρυπτόν. Ἄν τοῦ φανῆ (si cela lui plaît) (Ζ. Τζουκαλάς). Φαίνομαι σημαίνει καὶ τὸ σπουδάζω νὰ γνωρισθῶ ποῖος εἶμαι εἰς τοὺς μὴ γνωρίζοντας, ἢ κακῶς κρίνοντας. Κάμε νὰ φανῆς, σπούδασε δηλαδὴ νὰ γνωρισθῆς. Οὕτως ὁ Ἀριστοφάνης (Σφ. 626-530)

Νῦν δὲ τὸν ἐκ θ' ἡμετέρου
 Γυμνασίου λέγειν τι δεῖ
 Καινόν, ὅπως φανήσῃ.
 Ἄτάρ φανεῖ ποῖός τις ὢν κ. τ. λ.

ΦΆΛΙΑ. Ἀπὸ τὸ Ἰταλ. fallo (faute). Ζ. Θέλω.
 ΦΑΡΔΥ, οἶον ΘΡ,

Πολλοὶ φοροῦν μεταξωτὰ βελούδα τζαμηλότια,
 Πᾶσα λογὶς κατακοπὰ φαρδία τὰ μανικότια.

Βελούδα, λέξις ξένη (velours), ὡς καὶ τὰ Τζαμηλότια, προφερόμενα ἀπ' ἄλλους Τζαμπελότια (Δουκάγγ. σελ. 1561), ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν ciambellotto (camelot). Βελούδα ἀκόμη καὶ σήμερον λέγομεν τὰ ἀξύρισα μεταξωτὰ ὑφάσματα, ἤγουν ὅσα σώζουσι τὸ χνούδιον (duvet). Τὰ Τζαμπελότια ὀνομάζομεν τουρκιστὶ Σόφια. ἔχομεν ὁμῶς λέξιν καλὴν, χάρις εἰς τὸν Πτωχοπρόδρομον (Ἄτακτ. I, σελ. 238), τὸ Αἰγομέταξα, ἐξηγοῦντές το, Αἰγὸς μετὰξιον.

Τὸ Κατακοπὰ, ὡς ἐπίθετον, ἔπρεπε νὰ γραφῆ μετὰ τὸ τ, Κατακοπτὰ, ἢ καὶ νὰ προπαροξυνθῆ, Κατάκοπα (tail-ladés), ἤγουν κατακομμένα εἰς πάσης λογῆς σχήματα, ὡς εἶναι τὰ ὁποῖα ὀνομάζει Μανικότια (Manchettes).

Ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ Φαρδία (γρ. Φαρδέα). Τὸ ἐνικὸν Φαρδύς (ample, large) μετὰ τὸ υ, ὡς ὀρθά τὸ γράφει καὶ ὁ

Σομαυέρας, εἶναι Ἑλληνικὸν παλαιὸν ὄνομα, μ' ὅλον ὅτι δὲν φαίνεται οὔτ' εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικά, οὔτ' εἰς κανένα παλαιὸν ποιητὴν ἢ συγγραφέα. Δὲν ἀναφέρω εἰς ἀπόδειξιν, οὔτε τὸ Φάρος (robe), οὔτε τὸ Φάρυγξ (gosier), οὔτε τὸ Φάραγξ (gouffre), ὀνόματα τῆς αὐτῆς γενεᾶς, καὶ σημασίας ἀναλόγου. Ἄρκει ἡ λεξικὴ ἀναλογία τὴν ὁποίαν ἐφύλαξε μὲ πολλὰ ἄλλα ὀνόματα, ἔχον, ὡς ἐκεῖνα, ὁμοιοσχημάτιστα τὸ οὐσιαστικὸν, τὸ ἐπίθετον καὶ τὸ ἐξ αὐτῶν ῥῆμα. Οὕτω λέγομεν, Φάρδος, Φαρδύς, Φαρδύνω, ὡς Βάθος, Βαθύς, Βαθύνω, Μάκρος, Μακρὺς, Μακρύνω, Πάχος, Παχὺς, Παχύνω, Πλάτος, Πλατὺς, Πλατύνω, Τάχος, Ταχὺς, Ταχύνω. Ἄς σημειωθῇ καὶ τοῦτο, ὅτι Φάρος ὠνομάζαν οἱ παλαιοὶ (ὅτε ὁ λόγος ἦτο περὶ ἐνδυμάτων) τὸ φαρδύτερον ἐπάνω τῶν ἄλλων φόρεμα· ὅθεν καὶ ὁ Ὅμηρος τὸ ὀνομάζει πολλάκις μὲ τὸ ἐπίθετον « Μέγα φᾶρος » (Ἰλιάδ. β', 43. Ὀδυσσ. δ', 84. κ', 543).

ΦΑΡΙ, οἶον ΘΡ,

Νὰ καμαρώνη σ' ἄρματα, ν' ἀσκῆται εἰς πολέμους,
Φαρία καὶ ἰππάρια, νὰ διώκουν τοὺς ἀνέμους.

Καμαρόνω, λέξις κοινὴ καὶ συνήθης σήμερον εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας, παράγεται ἀπὸ τὸ Καμάρα, τὸ ὁποῖον κυρίως σημαίνει πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα θόλου (voûte) ἢ τόξου (arcade)· ὅθεν καὶ Καμαρωτὰ ὀνομάζονται τὰ θολοειδῆ οἰκοδομήματα, καὶ Κάμεραν ὀνομάζομεν κακῶς (ἀντὶ τοῦ Καμάραν) τὸν εἰς οἶκον περιεχόμενον οἰκίσκον, (chambre). « Θόλος, οἶκος περι- » φερῆς κ. τ. λ. » λέγει ὁ Φώτιος, καὶ, « ΚΑΜΑΡΙΟΝ, » κοιτῶν καμάραν ἔχων » καὶ « Καμάριον, δωμάτιον καμα- » ρωτὸν, καὶ ὅλως ἡ Καμάρα· Ἑλληνικὸν τὸ ὄνομα. » Ὁρθοτέρα εἶναι ἡ γραφὴ τοῦ Φωτίου, εἰς τὸ οὐδέτερον, παρά τὴν

φερομένην εἰς τὸν Ἡσύχιον Σηλυκῶς, ΚΑΜΑΡΙΑ, μὲ τὴν αὐτὴν ἐξήγησιν. Φέρει ἀκόμη ὁ Ἡσύχιος καὶ « Καμαρίς, κοσμά- » ριον γυναικεῖον. » Ἀπὸ τὸ Κ α μ ά ρ α λοιπὸν εἶναι τὸ ἀμετά- βατον ῥῆμα Κ α μ α ρ ό ν ω, ἐξηγούμενον κάλλισα ἀπὸ τὸν Σο- μαυέραν διὰ τοῦ μεταφορικοῦ Pavaneggiarsi, μεταφορὰν ἀπὸ τὸν Ταῶν (κοιν. Παγόνι pavone), τὴν ὁποίαν ἐφύλαξαν καὶ οἱ Γάλλοι (se pavaner), ἤγουν τοξοποιῶν τρόπον τινὰ τὸ σῶμά μου, ὡς ὁ Ταῶς τὴν οὐράν του, φανερόνων τὴν εἰς τὸ κάλλος, ἰσχύν, ἢ ἄλλα σωματικὰ προτερήματα ἀρέσκειαν καὶ μεγα- λαυχίαν, ὡς κάμνουν ὅσοι δὲν ἔχουν ἄλλα παρὰ ταῦτα. Ἀλλὰ μεταχειριζόμεθα καὶ μεταβατικῶς τὸ ῥῆμα, οἷον Κ α μ α ρ ό ν ω τῖ νά, τὸν Θεωρῶ δηλαδὴ μὲ δεῖξιν ὅτι ἀρέσκομαι εἰς τὰ προ- τερήματά του, ἢ κολακευτικῶς, ἢ καὶ ἐνδιαθέτως, ὡς αἱ μητέρες καμαρόνουν τὰ τέκνα των, πολλάκις καὶ τὰ βδελύξεως πλέον παρὰ καμαρώσεως ἄξια. Εἰς ταύτην τὴν σημασίαν εἶναι τὸ (Ἀπολλ. τοῦ ἐν Τύρ.),

Ἡ Ἀρχισράτα χαίρεται, γιατί τὸν ἀνημένει,
Στέκει καὶ καμαρώνει τον, γιατί ἦτον παληκάρη.

(Ζ. τὸ συνώνυμον Διμπίζομαι).

Ἐπανασρέφων εἰς τὸ ἀμετάβατον Κ α μ α ρ ό ν ω, λέγω, ὅτι τὸ προσφυέστερον αὐτοῦ ἐλληνικὸν συνώνυμον εἶναι τὸ Ἀβρύ- νομαι ἢ Ἐναβρύνομαι, ὡς φαίνεται καὶ ἀπ' ἄλλην τοῦ Ἡσυχίου γλῶσσαν « Κατεκαμάρωσεν, κατενήδρυνεν. » Ἴδε τὰς εἰς τὸν Στράβωνα σημειώσεις (τομ. IV, σελ. 235, ἐκδ. ἐλληνικ.) ὅπου καὶ ἄλλα περὶ τῆς Κ α μ ά ρ α ς.

Τὸ Φ α ρ ί α ἐσημειώθη ἀνωτέρω (Ζ. Πτερμισήριον). Εἰς τὸ Διῶκουν τοὺς ἀνέμους, ὁ ποιητὴς μας μιμεῖται τὸν Ὅμηρον, ὅστις εἶπε (Ἰλιάδ. κ', 437) περὶ τῶν Ἴππων τοῦ Ῥήσου,

— Θείειν δ' άνέμοισιν όμοιοι.

ΦΑΦΛΑΤΙΖΩ, ώς τὸ Φλυαρῶ τῶν παλαιῶν (*bavarder*),
οἶον ΑΚ,

Υἱέ μου, ἂν ἔχῃς γείτονα ἢ συγγενὴν ἢ φίλον,
Καὶ ποίσετε δικάσιμον καὶ μάχην ἀμφοτέρως,
Βλέπε, εἴ τι ἐπίσασαι καὶ ἦν εἰς ἐντροπὴν των,
Μὴ φαυλατίσης, μὴ τὸ εἰπῆς μηδὲ δημοσιεύσης.

Καλὴ λέξις τὸ Δικάσιμον (Ἑλλ. Ἐπίδικον), κατ' ἔλλειψιν, ἀντὶ τοῦ Δικάσιμον πρᾶγμα (*affaire litigieuse*). Περὶ τοῦ Φαφλατίζω, ἴδε τὰ προσημειωθέντα (Ἄτακτ. I, σελ. 90). Τὸ πλέον ἄξιον σημειώσεως εἶναι τὸ φρόνιμον καὶ φιλόανθρωπον τῆς συμβουλῆς. Ὁ κακὸς ἄνθρωπος, ὅταν ἔχη τι δικάσιμον μ' ἄλλον, δὲν ἀρκεῖται εἰς τὸ περὶ τοῦ ὀποίου ἡ δίκη, ἀλλ' ἀνασκαλλίζει, ὡς ὁ ΒΟΡΒΟΡΟΤΑΡΑΞΙΣ τῆς κωμωδίας, ὅλον τὸν βίον τοῦ ἀντιδίκου του.

ΦΕΛΙ. Ζ. Ὁφέλλιον.

ΦΕΛΛΟΣ. Ζ. Πηδῶ.

ΦΕΛΤΖΑΔΑ, ἐπάπλωμα μάλλινον, κατὰ παραφθορὰν τῆς Ἰταλικῆς λέξεως *feltrata*, ἀπὸ τὸ *feltro* (*feutre*), τὸ σημαῖνον τὸν Πῖλον τῶν παλαιῶν, ἢ τὸ Κέντρουκλον τῶν Γρακορωμαίων, τὸν βαρβαροτουρκικώτερον λεγόμενον Κετζέν (Ἄτακτ. I, σελ. 188).

Κακῶς ὁ Δουκάγγιος τὴν ὀνομάζει Φλεσσάδα, προσθέτων καὶ ὅτι εἶναι Ζακύνθιος ἡ λέξις. Ἐρωτήσας Ζακυνθίους, ἐβεβαιώθην, ὅτι ὀνομάζεται Φελτζάδα.

ΦΕΡΜΑΡΩ. Ζ. Καλακαί, σελ. 171.

ΦΕΥΓΩ, τρέχω διωκόμενος (*fuir*). Φεύγω τοὺς ἐχθροὺς, Φύγε ἀπ' ἐμπρός μου. 2) ἀποσρέφομαι, ἀπομακρύνομαι (*éviter*). Φεῦγε τὰς κακὰς συναναστροφάς,

Φεύγε τὰς ἀφορμάς, Μὴ φεύγῃς τὸν κόπον, ἀνθέ-
λης νὰ προκόψῃς, Ὅπου μὲ ἰδῆ, μὲ φεύγει. 3) ἔλευ-
ξερόνομαι, ἀποφεύγω (échapper), Ἐζήτει νὰ μὲ πιάσῃ,
ἀλλὰ τὸν (ἢ τοῦ) ἔφυγα, Ἐφυγε τὸν θάνατον, καὶ
Ἐφυγε τοῦ θανάτου. Λέγομεν περιφραστικῶς, Φεύγω
ὅπου ἰδοῦν τὰ ὀμμάτιά μου, ἐρμηνεύοντες τῶν παλαιῶν
« τὸ Φεύγειν ἀμετασρεπτι » οἶον (Ἀπολλων. ὁ ἐν Τύρ.),

Νὰ φεύγῃ καὶ νὰ βιάζεται, ὅπου θωρεῖ τὸ φῶς του.

4) Καταχρηστικῶς λέγομεν Φεύγω, ἀντὶ τοῦ Ἀναχωρῶ
(partir), Ἐφυγεν ἐχθὲς διὰ τὴν ἐξοχὴν. Τῆς καταχρή-
σεως ταύτης ἴσως ἤθελέ τις φέρειν παράδειγμα ἀπὸ τὸν Ἡρό-
δοτον (I, 207) τὸ « Νικῶντες Μασσαγέται, οὐ τὸ ἀπίσω
» φεύξονται. »

ΦΗΚΑΡΙΟΝ. Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Φ σοιχείου.

ΦΘΑΝΩ. Λέγει ὁ, τι φθάσῃ, ἤγουν λαλεῖ χωρὶς νὰ
συλλογίζεται, ὅ,τι τοῦ ἔλθῃ εἰς τὴν γλῶσσαν, ὡς τῶν παλαιῶν
τὸ, « Ὅ,τι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ ». 2) Νὰ μὴ
φθάσῃς, ἢ Νὰ μὴ φθάσῃς τοῦ χρόνου! κατὰρα ση-
μαίνουσα, νὰ μὴν ἴδῃς τὸ ἐρχόμενον ἔτος. Ἀντὶ τούτου ἔλεγον οἱ
παλαιοὶ « Μὴ ὥρας (ἢ ὥραισιν) ἴκοιο! » (Ἰδ. Ἀριστοφάν.
Λυσιστρ. 391 καὶ 1036, καὶ Λουκιαν. Θεῶν διάλογ. VI, 4).
Ζ. Ὁμάδιον, καὶ Σύντομα.

ΦΙΛΕΥΩ λέγομεν σήμερον ἀπὸ τὸ Φιλέω (Ζ. Ἐπαινεύω),
ἀντὶ τοῦ Ἑλλῆν. Ὑποδέχομαι, Ἐσιῶ (régaler). Ἐχομεν
καὶ παροιμίαν, « Φίλευε, ἀνθέλης νὰ σὲ φιλεύωσιν » ἤγουν,
εὐεργετῆς, ἀν' ἀγαπᾷς νὰ εὐεργετῆσαι ἀπὸ τοὺς ἄλλους, γίνου
φιλόανθρωπος, ἀν' ἐπιθυμῆς νὰ σὲ φιλοανθρωπεύωνται οἱ ἄλλοι.

Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν μεταχειρίζεται συχνὰ τὸ Φιλέω ὁ
Ὅμηρος (Ὀδυσσ. κ', 14),

Μῆνα δὲ πάντα φίλει με, καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα.

Εἶπε καὶ ὁ Θεόγνις (764),

Καὶ μ' ἐφίλειεν προφρόνως πάντες ἐπερχόμενον.

ΦΙΛΟΖΟΦΙΑ. Ζ. Ξυλοσοφῶ.

ΦΙΣΚΙΝΑ. Ζ. Φλισκίνα.

ΦΛΙΣΚΙΝΑ, οἶον ΒΧ,

Λοιπὸν παρέξω τοῦ λουτροῦ ἔκειτο ἡ φλισκίνα

Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς,

Τῆς δὲ φλισκίνας κάτωθεν, κάκτων ζωδίων ἐκείνων,

Ἔβρυε βρύση καθαρὰ πολλὰ διειδεσάτη.

Τῶν Γραικορωμαίων ἡ λέξις, Φλισκίνα, ἐπροφέρετο καὶ Φισκίνα, καὶ Πισκίνα, σιμώτερα τῆς Λατινικῆς λέξεως (ὅθεν τὴν ἔλαβαν) *piscina*, ἣτις ἐσήμαινεν ἰχθυοτροφεῖον, ἔπειτα προσηρμόσθη καὶ εἰς ἄλλα συστήματα ὑδάτων (*réservoirs*) τεχνητὰ, διὰ κολύμβησιν ἢ ἄλλας χρείας. Τὰς ὠνόμαζαν ἀκόμη καὶ Βιβάρια (*viviers*), ἀπὸ τοὺς αὐτοὺς Ῥωμαίους λαβόντες (*vivarium*), ὅθεν μᾶς ἔμεινε σήμερον τὸ Λιβάριον, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁμως ἔχομεν Γραικικὴν λέξιν, τὴν Ὁψαρολίμνην, ἀκόμη καὶ τὸν Ζῶγρον. (Ζ. καὶ τὰς εἰς τὸν Ξενοκράτ. σημειώσ. σελ. 101).

Βρύση, ἀπὸ τὸ Ἑλληνικ. Βρύσις (ῥηματικ. τοῦ Βρύω).

Τὸ Δειδεσάτη (*très-limpide*) μὲ τὸ Φλισκίνα, κάμνουں μακαρονισμόν, ὡς καὶ τὸ Κάκτων, ἀντὶ τοῦ Καί ἐκ τῶν.

ΦΌΛΛΑ. Ζ. Μαγκούριν, σελ. 229.

ΦΟΝΕΎΓΩ (γρ. Φονεύω). Ζ. Λαχάνω.

ΦΟΡΆ (*fois*), οἶον ΒΧ,

Πέντε φοράς ἀνέβηκε καὶ πάλιν ἐκατέβη.

Περὶ τοῦ Φορά, ἴδε τὰ εἰς τὸν Πλούταρχον (VI, σελ. 379) σημειωθέντα.

ΦΌΡΕΜΑ, ἔνδυμα, ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Φόρημα. Φορέ-

ματα μεταξωτά· « Εὐανθέςατα αὐτοὺς ἀμπέχεσθαι φορή-
»ματα » εἶπεν ὁ Στράβων (Γεωγραφ. XV, σελ. 719). Φό-
ρεμα γυναικειῖον, Φόρεμα ἀνδρὸς, Φόρεμα σε-
μνόν, λαμπρόν, πενιχρόν, κόκκινον, πράσινον,
νέον, παλαιόν, σχισμένον.

ΦΟΡῶ, εἴμ' ἐνδυμένος (porter un habit), Ἐφόρει
μεταξωτά, Ἐφόρει τὰ αὐτά ἐνδύματα μ' ἐμέ· ὡς
εἶπεν ὁ Σοφοκλῆς (Ἡλέκτρ. 268),

ἑσθήματα

« Φοροῦντ' ἐκείνω ταῦτά. » —

Φορῶ, μεταβατ. ἐνδύω ἄλλον (vêtir), Τὸν ἐφόρεσε χρυ-
σοῦν ἔνδυμα. Λέγομεν καὶ Φοραίνω, ὅθεν καὶ τὸ ἄλλης
σημασίας σύνθετον Διαφοραίνω. Ζ. Διαφορῶ.

Ἐχομεν καὶ παροιμίαν « Ἄλλος κάμνει τὸ φόρεμα, καὶ ἄλλος
» τὸ φορεῖ » διδάσκουσιν τὸ ἄδηλον τῶν βιωτικῶν περιστάσεων.

ΦΟΣΣΙΟΝ. Ζ. Σιρός.

ΦΟΥΜΪΖΩ (famer). Ζ. Νά, σελ. 256.

ΦΟΥΜΙΣΤΟΣ (fameux). Ζ. Στερεόνω.

ΦΟΥΡΚΙΖΩ (attacher aux fourches, pendre,
étrangler). Ζ. Λαχάνω.

ΦΟΥΡΝΟΣ (four) προπερισπωμ. Ἰδε Ἄτακτ. I, 176. Ἐχο-
μεν παροιμίαν, « Ἐγὼ σ' ἐκτίσα, φοῦρνε, ἐγὼ νὰ σὲ χαλάσω »
ἀρμόζουσιν μάλις αἰς τῶν τυράννων ἢ τῶν ἀπολύτων δεσπο-
τῶν τὰ σόματα, οἱ ὅποιοι καθὼς εὐκόλα προβιβάζουσι τοὺς
παρασίτους αὐτῶν καὶ κόλακας εἰς ἀξιώματα, μὲ τὴν αὐτὴν
εὐκολίαν τοὺς γυμνόνουσι ἀπ' αὐτὰ, καὶ τοὺς κολάζουσι ἀκρίτως
καὶ ἀνεξετάσως, πολλάκις καὶ μὲ τῆς ζωῆς τὴν σέρησιν.

ΦΟΥΡΝΟΣ, ὄξυτόν. κατὰ σροιχείων μετάθεσιν, καὶ τὴν συνήθη
τοῦ υ̅ εἰς τὸ οῦ τροπήν, ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Φρῦνος (crapaud).
Μόνος ὁ Σομαυέρας ἐφύλαξε τὴν λέξιν, « Buffo, Κούβακας,

» Φουρνός. » Πιθανόν ὅτι τὸ ὦξυναν, διὰ τὰ τὸ διακρίνωσιν ἀπὸ τὸ Φοῦρνος (four).

ΦΟΥΡΤΟΥΝΑ, τύχη (fortune), ἀπὸ τὸ Ἰταλ. **Fortuna**.
Z. Εὐρίσκω.

Φουρτούνα ὀνομάζουσι σήμερον τὸν ἀνεμοσρόβιλον καὶ τὴν ἀπ' αὐτὸν προξενουμένην θαλασσοταραχὴν (tempête) καὶ μεταφορικ. δυστυχίαν (malheur), ὡς λέγουσι οἱ καταρῶμενοι, Φουρτούνα τὰ σ' εὐρη!

ΦΟΥΣΚΟΝΩ. Z. Διαταμός.

ΦΡΑΣΣΩ, κλείω τὰ ἀνοιγμένα (boucher, fermer). Παρατατικ. Ἐφρασσα, ἀόρισ. Ἐφραξα. Φράσσω τὴν τρύπαν, τὸ σαμνίον. « Ἐφραξαν στόματα λεόντων » εἶπεν ὁ Ἀπόστολος (Πρὸς Ἑβρ. ια', 33). Μεταφορ. Φράσσω τὸ στόμα τῶν, σημαίνει, τὸν ἀναγκάζω τὰ σιωπήσῃ με βίαν, με λογικὰς ἀποδείξεις, ἢ με ἀργύριον (Ἀριστοφ. Πλούτ. 379),

τὸ στόμα ἐπιθύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων,

ἀφοῦ φράξω τὸ στόμα τῶν ῥητόρων με ἀργύρια.

ΦΡΟΝΑ, Φρόνησις (prudence), **BX**,

Θερίζει σου τὴν αἴσθησιν, κόπτει σου καὶ τὴν ΦΡΟΝΑΝ.

Ἄν δὲν ᾔηται σφάλμα τοῦ ἀντιγραφέως, ἀντὶ τοῦ ΦΡΕΝΑ, ἢ Φρόνη (δωρικ. Φρόνα) σημαίνουσα τὴν Φρόνησιν, εἶναι τῶν σπανίων. Τὴν κρίνω ὁμῶς γνησίαν λέξιν, λείψανον ἀρχαίας τινὸς διαλέκτου. Ἐπειδὴ σώζεται ἡ Φρόνις, τί παράδοξον, ἂν ἔλεγαν καὶ Φρόνη, ὡς ἔλεγαν Κάλπη καὶ Κάλπις, Φήμη καὶ Φῆμις;

Τοῦ Θερίζω (moissonner) ἡ μεταφορὰ σώζεται καὶ σήμερον. Μοῦ ἐθέρισε τὴν καρδίαν, τὰ σπλάγχνα.

ΦΤΙΑΖΩ. ΦΤΙΑΣΙΔΙΟΝ. ΦΤΙΑΣΤΙΚΟΝ. Ζ. Εὐ-
θειάζω.

ΦΥΛΑΚΗ, τόπος ὅπου φυλάσσονται οἱ καταδικασμένοι, ἢ οἱ μέλλοντες νὰ δικασθῶσι (prison). 2) μεταφορικ. πᾶς τόπος, ὅπου μένομεν ἀποκλεισμένοι, ἢ δι' ἀνάγκην, ὡς ἤθελ' εἶσθαι τοῦ ἀρρώστου, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ οἶκος γίνεται φυλακή, ἢ καὶ ἐκούσιοι, διὰ μακρὰν ἔξιν καὶ συνήθειαν. Καὶ τοῦτο σημαίνει ἡ παροιμία, « Ὅσις γεννηθῆ εἰς τὴν φυλακὴν, τὴν φυ-
» λακὴν ἀγαπᾷ » Τοιοῦτοι μάλιστα εἶναι οἱ ζῶντες ὑπὸ ζυγὸν τυραννίας ἢ ἀπολύτου ἐξουσίας πλούσιοι. ἔχοντας τὰ μέσα νὰ ἀπολαύωσιν ὅλας τὰς κτηνώδεις ἡδονὰς, καὶ ν' ἀγοράζωσιν αἰσχρῶς τὴν προσασίαν τινὸς ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους τυραννίσκους, ὑπουργοὺς τοῦ πρωτοτυράννου, ὀλίγον τοὺς μέλλει νὰ συλλογίζωνται καὶ νὰ λαλῶσιν ἐλεύθερα, καὶ ἀκόμη ὀλιγώτερον, ἂν τὸ πλείοτερον βᾶρος τοῦ ζυγοῦ καταθλίβῃ τοὺς λοιπούς των ὁμογενεῖς.

ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΣ, εἰς φυλακὴν βαλμένος (emprisonné). Ζ. Ἕμαι.

ΦΥΛΑΣΣΩ, κρατῶ τι εἰς τόπον ἐπιτήδειον, διὰ νὰ μὴ φθαρῆ ἢ χαθῆ. Φυλάσσω τὸ κρέας, τὸ μέλι. 2) μεταφορ. προνοῶ νὰ μὴ μου λείψῃ ἢ νὰ μὴ μου φύγῃ. 3) Δὲν φυλάσσει τίποτε, λέγομεν διὰ τὸν φιλοδᾶπανον ἢ ἄσωτον, καὶ Δὲν φυλάσσει κρυφόν, διὰ τὸν εὐκόλως δημοσιεύοντα τὰ ἀπόρρητα. Καὶ εἰς τοὺς τοιούτους ἀρμόζει ἡ κοινὴ παροιμία, « Ὅταν εἶπῃ τίς ὅσα ἐξεύρει, καὶ δώσῃ ὅσα ἔχει, δὲν τὸν μένει » τίποτε. » 4) Μένω εἰς τόπον τινὰ ἀναγκαστός· Φυλάσσει τὸν οἶκον ὁ ἀρρώστος, τὸ ἔργαστήριον ὁ ὑπηρέτης, τὸ δεσμωτήριον ὁ δέσμιος. Οὕτως ὁ Ἡφαιστος λέγει εἰς τὸν Προμηθέα, ἀφοῦ τὸν ἐπροσήλωσεν εἰς τὸν Κάυκασον (Αἰσχυλ. Προμ. 31,

Ἄνθ' ὧν ἀτερπῆ τήνδε φρουρήσεις πέτραν.

5) κρατῶ διὰ νὰ μὴ φύγη· Τρεῖς στρατιῶται τὸν φυλάσσουν. 6) παρατηρῶ τινὰ ἢ τί, διὰ νὰ πράξω τί, Ἐφύλαξαν τὴν ὥραν, ὅτε ἦτον ἔξω τοῦ οἴκου, κ' ἐμβῆκαν καὶ τὸν ἔκλεψαν· παρόμοια, ὡς εἶπε καὶ ὁ Ἡρόδοτος (I, 150), « Φυλάξαντες τοὺς Σμυρναίους ὄρτην ἔξω τείχεος » ποιευμένους. . . ἔσχον τὴν πόλιν. » 7) Μεταφ. ἀφίνω ἢ ἀναβάλλω εἰς ἄλλον καιρὸν, Δὲν ἐξεύρεις τί σου φυλάσσει ἢ τύχη, ὁ Θεὸς κ. τ. λ. 8) προσμένω τὸν καιρὸν, διὰ νὰ βλάψω ἢ νὰ ἐκδικηθῶ, Ἀπὸ πολλοῦ μοῦ τὸ ἐφύλασσε. 9) δὲν παραβαίνω, Φύλασσε τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ, τὰς παραγγελίας τῶν φρονίμων ἀνθρώπων. 10) περιφραστικῶς συντασσόμενον μὲ ὄνομα, σημαίνει τὸ δηλούμενον ἀπ' αὐτὸ τὸ ὄνομα, Φυλάσσω σιωπὴν, νησεῖαν, ἀντὶ τοῦ Σιωπῶ, Νησεύω.

ΦΥΛΛΟΚΑΛΑΜΟΝ, καλάμου φύλλον, οἶον ΘΚ,

Τρέμουν ὡς φυλλοκάλαμον ἐξετραχηλισμένα,
Γυμνά χωρὶς πουκάμισον ἐξάγωνα δεμένα.

Σήμερον λέγομεν, ἀναλογικώτερον, Καλαμόφυλλον, (feuille de roseau). Ἐξετραχηλισμένα, ἀντὶ τοῦ Ἐκτραχηλισμένα, (χυδ. Ξετραχηλισμένα), Ἕλλην. Ἐκτετραχηλισμένα, ἀσκεπῆ τὸν τράχηλον ἔχοντα (débrillés). Ὁ Ἀπόστολος (Πρὸς Ἐβρ. δ', 13) καὶ χωρὶς τὴν πρόθεσιν, μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ φανερά, « Πάντα δὲ γυμνά καὶ τετραχηλισμένα » τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ. »

Ἐξάγωνα (γρ. Ἐξάγκωνα). Λέγομεν, Ἐξάγκωνα, καὶ Ὅπισθάγκωνα δεμένος (les mains liées derrière le dos). Διόδωρος ὁ Σικελιώτης (XIII, 27) εἶπεν Ἐξηγκωνισμένος, λαλῶν περὶ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων

Νικίου, περί τῆς ἀπολύσεως τοῦ ὁποίου καὶ τῶν λοιπῶν αἰχμαλώτων ἐδημηγόρει ὁ φιλόανθρωπος Νικόλαος ὁ Συρακούσιος. Ἄλλ' ἐματαίωσε τὴν δημηγορίαν τοῦ ὁ ἀγριοσπαρτιάτης Γύλιππος.

ΦΥΡΝΩ, ἀντί τοῦ Ἑλλήν. Φύρω (brouiller, confondre), ὡς καὶ Γύρω ἀντί τοῦ Γύρω, καὶ Σύρω ἀντί τοῦ Σύρω. Φυρμένα μαλλία, καὶ μεταφορικ. Φυρμένα πράγματα, ἤγουν συγχυμένα καὶ μιγμένα ὅθεν καὶ παροιμία, « Φυρμένα ὡς τῆς λολῆς τὰ μαλλία. » Ζ. Τρομάζω.

ΦΥΣΙΣ. Ἡ φύσις τῶν ἀνθρώπων (l'espèce humaine) τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἢ οἱ ἄνθρωποι. Ζ. Νά.

ΦΩΝÁΖΩ, καλῶ (appeler). Ζ. Συμφέρω. Φωνάς φωνάζω (crier). Ζ. Ἐντάμα.

ΦΩΣ, ὄρασις (vue, yeux). Ζ. Ἰδικός. 2) Φῶς μου, φιλοφρονητικὴ πρόσρησις ἐραστῶν καὶ ἐρωμένων (Ζ. ψυχὴ), ἢ καὶ ἀπλῶς φίλων πρὸς φίλους, ὡς εἶναι τοῦ Ὀμήρου (Ὀδυσσ. ρ'. 41) τὸ,

Ἢλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος. Οὐ σ' ἔτ' ἔγωγε
ὄψεσθαι ἐφάμην.

ΦΩΣÁΤΟΝ (Ζ. Μαδεύω), ἢ Φουσάτον, ἔλεγον, ἀπὸ τῶν Λατίνων τὸ fossa καὶ fossatum, τὸν Ἑλλήν. λεγόμενον Τάφρον ἢ Χάρακα (fossé, retranchement), ἤγουν τὸν περὶ τείχη ἢ στρατόπεδα σκαμμένον κύκλον. Ἐπειτα καὶ τὸ στρατόπεδον ὄλον (camp), καὶ τέλος, καταχρηστικῶς, καὶ τὸ στρατεύμα, ἤγουν τὸ συνάθροισμα τῶν στρατιωτῶν (armée).

X.

Χ, στοιχείον, ἀντί τοῦ γ̄, οἶον, Ρήχνω ἀντί τοῦ Ρηγνύω τῶν παλαιῶν. — τοῦ κ̄. (Ἄτακτ. I, σελ. 68). Οἱ Γραικορωμαῖοι τὸ ἐμεταχειρίζοντο συχνὰ ἀντί τοῦ σ̄, λέγοντες, Ἰχιον,

Μοιραχία, Μεχιακόν, Ξεραχία, Ροθέχιον, ἀντί τοῦ Ἰσιον (Ἰσον), Μοιρασία, Μεσιακόν, Ξερασία (Ξηρασία), Ροθέσιον (Ὀροθέσιον), λέξεις εὐρισκομένας ὄλας, ἢ τὰς πλειοτέρας, εἰς τὸν Δουκάγγιον, φρικτῶς βραβάρους. Ἄλλ' ὅμως ἡ βάρβαρος αὕτη μεταμόρφωσις ἐνδέχεται νὰ ᾖναι λείψανον τῆς Δωρικῆς διαλέκτου. Ἐὰν οὕτως ἔχη τὸ πρᾶγμα, παύει τὴν μεταξὺ τῶν κριτικῶν ἀμφισβολίαν καὶ διαφορὰν, ἀν πρέπη δηλαδὴ νὰ ἀναγινώσκωμεν εἰς τὸν Ἄριστοφάνην (Λυσιερ. 980) Γερωχία, ἢ Γερωσία (ἀντί τοῦ Γερουσία). Ὁ λαλῶν εἶναι Λάκων, καὶ ἐμβαίνων, εἰς τὰς Ἀθήνας ἐρωτᾷ,

Πᾶ τᾶν Ἀστυᾶν ἐστὶν ἄγερωχία;

Ἐἰς ποῖον μέρος τῶν Ἀθηνῶν εὐρίσκεται ἡ γερουσία; Αἱ παλαιαὶ ἐκδόσεις τοῦ Ἄριστοφάνους φέρουν ὄλαι Γερωχία. Πρῶτος ὁ Βρύγκος τὸ ἔτρεψεν εἰς τὸ Γερωσία, ὀδηγούμενος (λέγει) ἀπὸ μόνου ἐν ἀντίγραφον. Ἐνὸς ἀντιγράφου ὁμοίως πίσις δὲν μὲ φαίνεται ἱκανὴ νὰ μεταβάλη γραφὴν λέξεως, καὶ μάλιστα λέξεως διαλέκτου, τὴν ὁποίαν φέρουν πολλὰ ἀντίγραφα, καὶ κατεχώρισεν εἰς τὸ Λεξικόν του καὶ ὁ Ἡσύχιος.

ΧΑΪΡΟΜΑΙ. Παρὰ τὴν γνωστὴν κυρίαν σημασίαν, σημαίνει τὸ ἀπολαύω (jouir). Οὕτω λέγομεν ὁμοτικῶς, Νὰ χαρῶ τὰ τέκνα μου! τὴν κεφαλὴν μου! καὶ παρακαλοῦντες τινὰ, νὰ πράξῃ τι πρὸς χάριν μας, Νὰ χαρῆς τὰ τέκνα σου! Οἱ παλαιοὶ ἐμεταχειρίζοντο τὸ ὄνημαι, οἶον, Ὀναίμην τῶν τέκνων! Ὁ Λουκιανὸς (Φιλοφ. § 27) εἶπεν « Οὕτως ὄναίμην τούτων [τῶν υἱῶν]... ὡς ἀληθῆ, ὧ » Τυχιάδη, πρὸς σὲ ἐρῶ » ἤγουν· Οὕτω νὰ χαρῶ τοὺς υἱούς μου τούτους, ὡς θέλω σὲ εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν. 2) Χαίρου τὰ λόγια σου, λέγομεν, ὀργιζόμεναι, πρὸς ὅτινα ἢ δὲν

θέλομεν, ἢ δὲν ἔχομεν πῶς ν' ἀποκριθῶμεν. « Εὐωχοῦ τοῦ λό-
 » γου » λέγει ὁ σοφιστὴς Θρασύμαχος (Πλάτ. Περὶ πολιτ. I,
 σελ. 352) θυμωμένος πρὸς τὸν Σωκράτην, μὴν ἔχων πλεον
 ἄλλα σοφίσματα νὰ προβάλη. Ζ. καὶ Χορταίνω, σελ. 387.

ΧΑΛΑΣΜΈΝΟΣ (ruiné). Ζ. Κομπώνω. ΧΑΛΑΣΜΌΣ
 (ruine, déroute). Ζ. Ἔνι.

ΧΑΛΩ. Ζ. Τίτιος.

ΧΑΜΟΥΔΙΑΖΟΜΑΙ. Ζ. Ξηροτανιοῦμαι.

ΧΆΝΩ (perdre), οἶον ΘΚ,

Ἐχασε μάνα τὸ παιδί, καὶ τὸ παιδὶν τὴν μάναν.

Ὁ σίχος οὔτος εἶναι κοινὴ παροιμία, « Χάνει ἡ μάνα τὸ παιδὶν
 » καὶ τὸ παιδὶν τὴν μάναν, » σημαίνουσα συνδρομὴν λαοῦ
 πολλοῦ, ὁποῖα γίνεται εἰς τὰς ἐορτάς, πανηγύρεις, ἢ ἄλλας παν-
 δήμους συνελεύσεις (Ζ. καὶ Μαχεύω, Ὀλότελα, καὶ Χαύτης).

Αἱ μεταφορικαὶ χρήσεις τοῦ Χάνω, εἶναι, Ἐχασα τὸν
 δρόμον (perdre le chemin, se fourvoyer), Ἐχασα
 τὸν νοῦν μου (perdre l'esprit) καὶ Ἐχασα τὰ μυα-
 λά μου (perdre la tête), ἐπειδὴ λέγομεν Μυελὸν καὶ
 Μυαλὸν ἀρσενικ. καὶ Μυελά καὶ Μυαλά, οὐδετέρ. καὶ
 πληθυντ. τὸν ἐγκέφαλον (cerveau). Ὁ Φρύνιχος (σελ. 136),
 τῆς δευτέρας ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος σοφιστῆς, παραγ-
 γέλλει, « Πύελος διὰ τοῦ ε̄ καὶ Μυελός, ῥητέον. » Ἀποτότε
 ἄρα ἐσυνειθίζετο καὶ ἡ ἀπὸ τὸν Φρύνιχον καταδικαζομένη
 διὰ τοῦ ᾱ γραφή. Σήμερον εἶναι συνήθεις καὶ αἱ δύο. 2) Κατα-
 ρώμενοι λέγομεν, Ἄμε νὰ χαθῆς (Ἕλλην. Φθείρου,
 ἢ Ἄπαγ' ἐς φθόρον), Ἐν ὑπάγεις νὰ χαθῆς; (Ἕλλην.
 Οὐκ εἰς ὄλεθρον;)

ΧΑΡÀ (joie). Χαράν νὰ ἔχετε! ἢ Ὑγεία καὶ χαρά
 σας! χαιρετισμὸς συνήθης ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ, « Χαίρετε! »

(Ψλιάδ. α', 334). Χαρά εἰς ἐμὲ, εἰς ἐσέ, εἰς ἐκείνον! φράσεις ταύτοσήμαντοι τοῦ Εὐτυχία. Χαρά εἰς τοὺς ὅσοι ἀπέθαναν! Λέγουν καὶ κατὰ κράσιν, Χαράσον ἀντί τοῦ Χαρά εἰς τὸν (Ζ. Καμμύζω). Καταρώμενοι δὲ, Ποτέ του χαράν νά μὴν ἴδῃ! ὡς ἔχουν δίκαιον νά λέγωσι κατὰ τῶν φιλοτούρκων, ὅσοι Γραικοὶ ἶδαν τὰ τέκνα των σφαζόμενα, ἢ αἰχμαλωτιζόμενα. Οὕτως ἐκαταράτο ἡ Ἡλέκτρα τοὺς φονέας τοῦ πατρὸς της (Σοφοκλ. Ἡλ. 211),

Μηδὲ ποτ' ἀγλαίας ἀποναίατο,
 ——— τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα!

2) Χαρά μεταφορ. ὁ γάμος (noce), ὡς πράξις τοῦ βίου προξενούσα μεγίστην χαράν καὶ εἰς τοὺς γαμικῶς ἐνουμένους, καὶ εἰς τοὺς συνερχομένους συγγενεῖς καὶ φίλους των. Μ' ἐκάλεσεν εἰς τὴν χαράν του (inviter aux nocces), καὶ ἐπίρρημ. Ἀπόχαρα (après les nocces).

Ὁ παρακαμάζων Ἕλληνισμὸς Χαράν ὠνόμαζε πᾶσαν μεγάλην ἐορτὴν συνωδευμένην μὲ λαμπρὸν συμπόσιον (festin). Ἐκ τούτου ἐξηγοῦν τινὲς τοῦ Εὐαγγελιστοῦ (Ματθ. κε', 21) τὸ, « Εἴσελθε εἰς τὴν χαράν τοῦ κυρίου σου. » ἤγουν ἔλα εἰς τὸ συμπόσιον ἢ κάλεσμα τοῦ δεσπότου σου.

Χαρά Θεοῦ! ἀποκρίνεται ὁ ἐρωτώμενος περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ αἔρος, ἐὰν εὐδιάζεται ἀπὸ λαμπρὸν ἥλιον, τὸ ὁποῖον ἀναλύεται εἰς τὸ, Κατάσασις προξενούσα μεγίστην ἡδονὴν καὶ χαράν, παρόμοιον σχεδὸν τοῦ Γαλλικοῦ, c'est une bénédiction. Καὶ ταύτην τὴν ὑπέρθειν τὴν λαμβάνει ἀπὸ τὸ ὄνομα Θεός. Ζ. Θεός.

ΧΑΡΑΓῆ, θηλυκ. (trait, linéament du visage), ὡς « τὸ Χαρακτῆρ τοῦ προσώπου » τοῦ Ἡροδότου (I, 116).

Ὅθεν λέγομεν Ξενοχάραγον πρόσωπον, πρόσωπον ἔχον ἴδιον χαρακτήρα, φυσιογνωμίαν ἴδιαν, οἷον ὁ ΘΡ,

Πρόσωπον ξενοχάραγον, κορμὴν καὶ ὄΝΤΑ πράγμα
Μὲ τὰ γυμνὰ τὰ πράττῃ σου νὰ πεί δὲν σώνη γράμμα,

Ἰσ. γρ. ἩΝΤΑ (quel). Πράττῃ ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν braccia (bras). Δὲν σώνει γράμμα, ἤγουν δὲν ἀρκεῖ γράμμα ἢ βιβλίον νὰ εἰκονίσῃ τὸ πρόσωπον καὶ τὸ κορμὴν (corps) σου.

Εἶναι καὶ ἄλλο σύνθετον, ὅχι ἀνάξιον νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν γλῶσσαν τὸ Καλοχάραγος, ὁ ἔχων εὐμορφον χαρακτήρα (belle figure), οἷον (παρὰ Δουκαγγ. σελ. 557),

Εὐμορφος καλοχάραγος, ἀσκέπαστος ὠραία.

ΧΑΡΆΖΩ (Ἑλληνιστὶ Χαράσσω). Εἰς τὸ τρίτον πρόσωπον
Χαράζει, ἐξημερόνει, οἷον ΒΧ,

Ἄφ' οὗ δὲ ἐξεπλήρωσαν τὸ ἤθελαν οἱ δύο,
Κ' ἐγνώρισαν τὰ τῆς αὐγῆς τὰ βλέφαρα χαράζουν,
Ἠδέως κατεφίλησαν, χωρίζονται ἀλλήλως.

Περὶ τοῦ Χαράζω, ἴδε τὰ προσημειωθέντα (Ἄτακτ. I, σελ. 98). Δὲν εἶν' ἄμοιρον ἀπὸ ποιητικὴν ὀξύτητα τὸ Τὰ βλέφαρα τῆς αὐγῆς χαράζουν, ἤγουν ἀνοίγονται. Τὸ Ἀλλήλως ἴσως ἔπρεπε νὰ ᾔναι Ἀλλήλους. Ζ. ὅμως Ἀλλήλως.

2) Χαράζω, δίδω εἰς τινὰ αἰνιγματωδῶς καὶ δι' ὀλίγων νὰ καταλάβῃ (insinuer), οἷον ΘΡ,

Καὶ τοῦ Φρονίμου χάρασε, καὶ κείνος ἐγρικᾶ σε.

Τοῦ φρονίμου χάρασε, εἶναι σήμερον παροιμιᾶκόν, ταυτόσημον ἄλλης παροιμίας, Εἰς τοὺς φρονίμους ὀλίγα, ὁμοία τῆς Γαλλικῆς, à bon entendeur peu de paroles.

ΧΑΡΟΚΟΠΩ, διατρίβω εἰς ἡδονὰς καθημερινὰς, ἄλλεπαλλήλους, οἶον ΣΦ,

Χαροκοπαῖ πολιτικὴ καὶ δίδει τὸ κορμὴν της,
Ἐξοπουλεῖ τὰ κάλλη της, καὶ χάνει τὴν τιμὴν της.

Περὶ τοῦ Χαροκοπῶ (*faire ripaille, ou gogaille*), ἴδε τὰ προσημειωθέντα (Ἄτακτ. I, σελ. 96-97). Φράσις συνήθης τὸ Δίδει τὸ κορμὴν της (*livrer son corps, se prostituer*). Καλὴ λέξις τὸ Ἐξοπουλεῖ (γρ. Ἐξωπωλεῖ).

Τὰ Κάλλη (*appas, charmes*) λέγομεν πληθυντικῶς (*Z. Κάλλη*), θέλοντες νὰ σημάνωμεν πλέον τι παρά τὸ ἐνικόν, τὸ Κάλλος (*beauté*), οἶον Ἄπολλ. ὁ ἐν Τύρ.),

Ὅσον ἀναλικίονταν, ἔλαμπαν εἰς τὰ κάλλη.

ὅπου τὸ Ἀναλικίονταν εἶναι Ἀνηλικιοῦν τὸ ἡγουν ἐπρόκοπταν εἰς ἡλικίαν (*avancer en âge*). Λέξις καλὴ νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν γλῶσσαν διὰ τὴν Ἀνά πρόθεσιν, σημαίνουσαν τὴν εἰς ὕψος τοπικὴν αὔξησιν τοῦ σώματος, σύνδρομον μὲ τὴν χρονικὴν αὔξησιν τῶν ἐτῶν, ὡς τὴν ἐδήλωσε καὶ ὁ Ὅμηρος (*Ἰλιάδ. σ', 56*),

—————Ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος.

ΧΑΥΝΟΝΩ. *Z. Ἀλλάσσω*, σελ. 32.

ΧΑΪΤΗΣ. Ἀπὸ τὸ παλαιὸν ῥῆμα Κάπτω, ὄνομα Κάπτης, Χάπτης, καὶ βαρβαρώτερον Χαύτης (*glouton*), οἶον ΘΡ,

Καὶ μή μου πείς καὶ ζῆ πολλά ὁ σπάταλος καὶ χαύτης.
Χάνεται, λύει καὶ ψοφᾷ ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης.

Σημ. τὸ Λύει (*se consumer*) ἀμεταβάτ. (ἀντὶ τοῦ Λύεται Ἀναλύεται) καὶ μεταφορικ. ὡς καὶ τῶν Γάλλων τὸ *fondre*.

ΧΑΧΑΝΑ. Ζ. Τριπηδῶ.

ΧΑΧΑΝΙΖΩ, γελῶ ἀτάκτως οἶον, ΘΡ,

Χριστιανοὶ ὁμόφυλοι θέλουν νὰ πολεμίζουν
Θωροῦν τους οἱ ἀλλόφυλοι γελοῦσι χαχανίζουν.

Ζ. καὶ Γαυγίζω.

Χαχανίζω (rire aux éclats), ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν
Καγχάω, Καγχάζω ἢ Καγχλάζω, καὶ Καγχαλάω.
« Καγχᾶται, γελᾷ ἀτάκτως » λέγει ὁ Ἡσύχιος, καὶ « Καγ-
» χλάζει, ἀθρόως γελᾷ. » Ὁ τελευταῖος τύπος εὐρίσκεται
συχνὰ εἰς τὸν Ὅμηρον (Ἰλιάδ. γ', 43),

Ἡ^ρ που καγχαλόωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί.

ΧΑΧΑΝΟΓΕΛΩ, εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν καὶ τὸ πρὸ
τούτου, οἶον ΣΣ,

Καὶ αὐτὴν χαράν τους τὴν πολλὴν ἔχαχανογελοῦσαν.

Αὐτὴν, ἀντὶ τοῦ Ἀπό τὴν (Ἐκ τῆς).

ΧΑΧΑΤΟΥΡΙΖΩ. Τῆς αὐτῆς σημασίας, καὶ τὰ δύο
πρότερα. Ζ. Συχνοπυκνογελοῦ.

ΧΑΨΙΟΝ. Ζ. Ἀθερῖνα.

ΧΕΙΡΙΖΩ ἢ Χειρῶ, οἶον ΘΡ,

Καὶ ὁ θάνατος ἐχειρήσεν ἀπὸ τὴν γειτονίαν του.

Σημ. τὸ Ἐχειρήσεν, ἀντὶ τοῦ Ἡρχισεν (commencer).
Λέγομεν καὶ Καταχερῶ (χυδ. Καταχερνῶ) καὶ Κατα-
χερίζω, ὡς καὶ οἱ παλαιοί, Ἐγχειρῶ καὶ Ἐγχειρίζω
(entreprendre).

ΧΕΡΑ (Ζ. Ἐχω, καὶ Ζαρβός). Ὁ Σομαυέρας μὲ δίφθογ-
γον Χεῖρα. σήμερον συνειθίζεται καὶ τοῦτο, καὶ τὸ ὑπο-
κοριστικὸν Χέριον (main), πληθυντ. Χέρια. Βάλλω

χέριον , καὶ Βάλλω χερικόν , κάμνω ἀρχήν , ἀρχίζω (Ἕλλην. Ἐγχειρεῖν , καὶ Ἐπιχειρεῖν) , οἷον τὸ (Ἀπολλων. τοῦ ἐν Τύρ.) ,

Ὅποιος μου βάλει χερικόν , καλὰ νὰ μὲ πληρώσῃ .

Ἡλθαν εἰς τὰ χέρια , ἤγουν ἀπὸ τὰς λογομαχίας , τελευταῖον ἐκατήντησαν καὶ εἰς τὴν διὰ τῶν χειρῶν μάχην , Ἕλλην. Εἰς χειῖρας ἰέναι , ἢ Ἐλθεῖν , τὸ ὁποῖον ὁ Στέφανος (Θησ. IV, σελ. 417) ἐπαράβαλε μὲ τῶν Γάλλων τὸ *venir aux mains*. 2) Μεταφορικ. Καὶ μὲ τὰ χέρια καὶ μὲ τὰ ποδάρια , ἤγουν μὲ ὅλους τοὺς τρόπους καὶ μ' ὅλα τὰ μέσα. Παρόμοια εἶπε καὶ ὁ Αἰσχίνης (Κατὰ Κτησιφ. σελ. 69) , « Βοηθήσειν τῷ θεῷ καὶ τῇ γῇ τῇ ἱερᾷ , καὶ χειρὶ , καὶ ποδί , » καὶ πάσῃ δυνάμει » μιμηθεῖς τὸν Ὅμηρον , (Ἰλιάδ. υ', 360) ,

Ἄλλ' ὅσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε,
Καὶ σθένει , οὐ μὲ τί φημι μεθησέμεν , οὐδ' ἠβαιόν .

3) Ἐγύρισε μὲ ἄδεια χέρια , ἤγουν δὲν ἔφερε τίποτε μαζῆ του , ὡς καὶ ὁ Ἡρόδοτος (I, 73) « Νοστήσαντας δὲ » αὐτοὺς κεινῆσι χερσὶ » καὶ ὁ Πλούταρχος (Ἄλκιβ. § 27) , « Ἦετο δεῖν μὴ κεναῖς χερσὶ ... ἀλλ' ἐνδόξως κατελθεῖν » καὶ πρὸ τούτων ὁ Ὅμηρος (Ὀδυσσ. κ', 42) ,

Οἴκαδε νισσόμεθα κενεὰς σὺν χειῖρας ἔχοντες .

4) Εἰς τὰς χειῖράς σου εἶναι , ἤγουν εἰς τὴν ἐξουσίαν σου εἶναι (*cela dépend de vous*). Οὕτω καὶ οἱ Ἐβδομήκοντα (Δευτερονομ. λ', 14) « Ἐγγύς σου ἐστὶ τὸ ῥῆμα... καὶ ἐν ταῖς χερσὶ σου ποιεῖν αὐτό. » Παρόμοιον εἶναι τὸ , Εἰς τοῦ θεοῦ τὰς χειῖρας , ἢ τὰ χέρια ὁ Ὅμηρος εἶπε τὰ Γόνατα (Ἰλιάδ. υ', 435) ,

Ἄλλ' ἤτοι μὲ ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται .

Ὁ Θεὸς ἔχει τὸ χέριον ἐπάνω του, ἤγουν τὸν προστατεύει, τὸν βοηθεῖ. Οὕτω καὶ ὁ Ὅμηρος (Ϊλιάδ. εἰ, 420) « Ζεὺς χεῖρα ἐὼν ὑπερέσχε » καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Θεόγυις 735,

Ζεὺς μὲν τῆσδε πόλλος ὑπειρέχοι, αἰθέρι νέων
Αἰσι δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνη!

Ἐχομεν καὶ παροιμίαν « Μία χεῖρ νίπτει τὴν ἄλλην, καὶ αἱ »
» δύο τὸ πρόσωπον » παραπλασμένην (καὶ πολὺ πλεον εὐσή-
μαντον) ἀπὸ τὴν παλαιάν τοῦ Μενάνδρου παροιμίαν,

Χεῖρ χεῖρα νίπτει, δάκτυλός τε δάκτυλον.

Ταύτην πρώτην μᾶς ἐδίδασκαν οἱ παλαιοὶ μᾶς δίδασκαλοι εἰς τὰ Ἑλληνικά σχολεῖα, περιεχομένην μ' ἄλλα πολλὰ παραινετικά, καὶ καλὰ καὶ κακὰ, εἰς τὸν Χρυσολωρᾶν, ἀλλὰ μᾶς τὴν ἐδίδασκαν, διὰ νὰ μάθωμεν, ὅτι τὸ Χ εἰ ρ ἦτον ὀνομαστική, καὶ τὸ Χ εἰ ρ α αἰτιατική, καὶ ὄχι τί πλεον· ὁπότ' εἰς ταύτην τὴν παροιμίαν περιέχεται ὀληκαὶ τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς Πολιτικῆς ἢ Θεωρία. Οὕτε μὲ συγγενεῖς, οὕτε μὲ πολίτας ἐμπορεῖ κανεῖς νὰ συνευδαιμονήσῃ, ἀν δὲν πληροφορηθῇ, ὅτι ἡ συγγένεια καὶ ἡ πολιτεία ἄλλο δὲν εἶναι πλὴν ἀμοιβαία νίψις καὶ συνεργία.

ΧΙΛΙΜΙΝΤΡῶ. Ζ. Κοιλυμουντρῶ.

ΧΟΝΙΚΙΑΡΗΣ. Ζ. Ἐγρήγορα.

ΧΟΝΤΡῶΣ (γρ. Χονδρὸς), Ἑλλην. Παχὺς (gros). Ζ. Δακάνω.

ΧΟΡΕΪΩ. Ζ. Ξεφάντωσις.

ΧΟΡΤΑΪΝΩ (Ζ. Μαζόνω). Εἰς τὰ προσημειωθέντα (Ἄ-
τακτ. I, σελ. 152-153), περὶ τοῦ Χορταίνω, πρόσθετες, ὅτι λέγο-
μεν ὄχι μόνον, Χόρτασε τὰ λόγια σου, ὡς τὸ ἀνωτέρω
(σελ. 380) Χαίρου τὰ λόγια σου, ἀλλὰ καὶ Χόρτασε τὴν
γλῶσσάν σου, ἤγουν, Εἰπέ με ὅσα κακὰ θέλεις. 2) Ἐχόρτασα
τὸν θυμόν μου, καθὼς ὁ Σοφοκλῆς (Οἰδ. Κολ. 768),

Ἄλλ' ἤνικ' ἤδη μεσὸς ἦν θυμούμενος,
 ἤγουν, Ἄλλ' ἀφοῦ πλέον ἐχόρτασα τὸν θυμόν μου. Καὶ πάλιν (Σοφοκλ. Φιλοκτ. 324),

Θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαι ποτε!

Εἴθε νὰ χορτάσω ποτὲ μὲ τὴν χεῖρα τὸν θυμόν μου! Εἶπε καὶ ὁ Θουκυδίδης (VII, 68), « Ἀποπλῆσαι τῆς γνώμης τὸ « θυμούμενον. »

ΧΟΡΤΑΡΙΔΙΣΜΟΣ. Ἐχορτάρισε (λέγομεν) ὁδὸς ἢ πόλις, ὅταν βλαστήσῃ χόρτα, διὰ μακρὰν ἐρημίαν, οἷον ΘΡ,

Ἐχορταρίασαν τὰ ξενά, κ' οἱ εὐράτες ἀσχημήσαν,
 Καὶ αὐτὴν θνήσκῃ τὴν κακὴν τὰ σποῖτια ἐβρομήσαν.

Ἀσχημίζω ἀμεταβάτ. (se gâter, se déformer) ἀπὸ τὸ Ἄσχημος (laid). Ὄταν ὁ λόγος ᾖναι περὶ γυναικὸς, τὸ Ἀσχημισε σημαίνει ἔπαυσε νὰ ᾖναι ωραία (s'enlaidir).

Θυῆσις, λέξις εὐρισκομένη εἰς τὸν Σουῖδαν, καὶ ἀξία νὰ καταχωρισθῇ καὶ εἰς τὰ κοινὰ μας Λεξικά. Ζ. Θυῆσις.

Χόρτος. Ὁ Χόρτος καὶ τὸ χόρτον, πληθ. τὰ χόρτα, ὡς ἔλεγαν καὶ οἱ παλαιοὶ, Ὁ δεσμὸς καὶ τὰ δεσμὰ, Ὁ λύχνος καὶ τὰ λύχνα. τὸ ὑποκοριστικὸν, Χορτάρια (herbes), τὸ κτητικὸν, Χορταρικά (herbages).

Ἀντὶ τοῦ Σποῖτια, γρ. Σπίτια, (ἤγουν Ὀσπίτια) ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν Hospitium, ὡς ἐξηγήθη πολλάκις.

ΧΡΕΙΑ. Ζ. Ἀγγεῖον.

ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΙ. Ζ. Χρήζω.

ΧΡΕΙΟΝΩ (endetter), Χρειόνομαι (s'endetter). Ζ. Μαχεύγω.

ΧΡΕΩΦΕΙΛΕΤΗΣ, ὅστις ἐδανείσθη καὶ χρεωσεῖ νὰ πληρώσῃ (débiteur). Παροιμία, « Ἀπὸ κακὸν χρεωφειλέτην

» καὶ σάκκον ἄχυρα » ἔλλειπτικῶς τοῦ Δέχου, ἢ Λάμβανε. Ὁμοία ταύτης τὸ νόημα εἶναι, καὶ ἡ παλαιά, « Ἄπο καταδυομένης » ἡγουν, Ἄπο πλοῖον βυθιζόμενον, ὅ,τι λάβης, λογίζεται κέρδος, ὡς τὴν ἐξηγεῖ ὁ Σουΐδας (τομ. I, σελ. 276).

ΧΡΗΣΩ (avoir besoin). Ζ. Κεφαλώνω. Ἴδε καὶ τὰ προσημειωθέντα (Ἄτακτ. I, σελ. 184 καὶ 269). Ἐλεγον καὶ **Χρήσομαι**, οἶον ΑΚ,

Καὶ πάλιν εἰάν χρήζεσαι τίποτες ἐξ ἐκείνων,
Ἐχεις τους κρατημένους σου πάλιν νὰ τοῦς βοηθήσουν.

Ἰσ. γρ. ΣΟΪ. Κρατημένους ἀπὸ τὸ Κρατῶ, ἀντὶ τοῦ ὑποχρέους (obligés), ὡς καὶ τῶν Γάλλων τὸ *tenus*, ἀπὸ τὸ *tenir*.

Καὶ **Χριάσομαι** (γρ. Χρειάζομαι), οἶον ΑΚ,

Νὰ δείχνης πῶς δὲν χριάζεσαι τι ἀπὸ κανένα.

ΧΡΟΝΟΣ. Εἰς τὰ προσημειωθέντα (Ἄτακτ. I, σελ. 337) πρόσθετες, ὅτι λέγουν καταρώμενοι, **Κακὸν χρόνον νὰ ἔχης!** ἡγουν δυσυχὲς ἔτος νὰ ἔχης, ἢ καὶ ν' ἀποθάνης, νὰ μὴ φθάσης τὸ ἐρχόμενον ἔτος (Ζ. Φθάνω). Καὶ ἐξεναντίας ἡ φράσις, **Καὶ τοῦ χρόνου!** (ἔλλειπτ. τῆς προθέσ. καὶ τοῦ ἐπιθέτ. Ἐρχομένου, ἢ Μέλλοντος, ὡς ἔλεγον καὶ οἱ παλαιοὶ « Ἐκάσου ἔτους ») συνήθως λεγομένη εἰς τὰς ἐορτάς, ἢ ἄλλας περιοδικὰς πανηγύρεις, σημαίνει, **Σ' εὐχομαι νὰ ζήσης καὶ τὸ ἐρχόμενον ἔτος, νὰ ἐορτάσης καὶ πάλιν τὴν παροῦσαν ἐορτήν.** Οἱ παλαιοὶ ἀντὶ τούτου ἔλεγον « **Εἰς ὥρας ἰκέσθαι** » (*l'année prochaine*). Ἐκ τούτου καὶ παροιμία ἀσεία, « **Κάλεσέ τον εἰς τὸν γάμον, νὰ σὲ εἶπη, Καὶ τοῦ χρόνου** » ἀρμόζουσα εἰς τοὺς ἀσυλλόγιστα λαλοῦντας καὶ προφέροντας πολλάκις ἐξ ἀπροσεξίας ὄλον τὸ ἐναντίον τῆς ἐπιθυμίας των. Ἐπειδὴ οἱ γάμοι

δὲν γίνονται ἐτήσιοι, ὡς αἱ ἐορταὶ καὶ αἱ πανηγύρεις, ὁ εὐχόμενος τοὺς νεογάμους, Καὶ τοῦ χρόνου! τοὺς εὐχεται νὰ τοὺς χωρίσῃ ὁ Θάνατος τὸν ἐρχόμενον χρόνον.

Λέγομεν, Καὶ τοῦ χρόνου, καὶ εἰς ἄλλους πολλοὺς! ὡς εἶπε καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς Ὀμηρίδας (Ῥμν. εἰς Διόνυσ. 12·13),

Δὸς δ' ἡμᾶς χαίροντας ἐς ὥρας αὐτίς ἰκέσθαι,
Ἐκ δ' αὖθ' ὠράων ἐς τοὺς πολλοὺς ἐνιαυτούς.

ΧΡΟΥΣΌΜΗΛΑ ἢ ΧΡΥΣΌΜΗΛΑ. Ζ. Θιάσον.

ΧΡΥΣΟΠΛΟΎΜΙΣΤΟΣ. Ζ. Πτερυγίστηριον.

ΧΡΩΤΑ, οἶον ΒΧ,

Τὰ χρώτα κατεφίλησεν ἡ δέσποινα τῆς δούλης.

Δὲν ἐξεύρω τί σημαίνουν Τὰ χρώτα. Ἄν ἦτο Τὰ ἴχνη, εἶχε νόημα ὁ σίχος· ἀλλὰ ταῦτα ὠνομάζοντο ὄχι Χρώτα, ἀλλὰ Χινόποδα, ἤγουν Ἰχινόποδα.

ΧΥΜΪΖΩ, ὀρμῶ μὲ θυμὸν ἢ ὀργήν. Ἐχύμισε κατεπάνω μου. Τὸ αὐτὸ λέγεται καὶ **ΧΎΝΟΜΑΙ** (*fondre sur*), Ἐχύθη κατεπάνω μου.

ΧΎΣΤΡΟΝ, τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον (*la partie naturelle de la femme*), λέξις κατανήσασα εἰς τὸ ἄσεμνον, διότι προφέρεται μὲ κατάχρησιν ἀπὸ τοὺς ἀσέμνους· ἀλλ' ἀναγκαῖα νὰ ἐτυμολογηθῇ, ὡς δὲν ὠκνησεν οὐδ' ὁ σοφὸς τῆς Θεσσαλονίκης ἀρχιερεὺς, Εὐστάθιος, νὰ ἐτυμολογήσῃ τὴν ἑλληνικὴν ταυτῶσημον, τὸν Κύσθον, ὡς τὸ ὀνομάζει ὁ Ἀριστοφάνης (*Βατρ.* 430), αἰσχρολογῶν ἐπίτηδες, διὰ νὰ κινήσῃ εἰς γέλωτα τὸν αἰσχρολόγον ὄχλον τῶν Ἀθηναίων. Ἐκ τοῦ Κύσθου, ἐπλάσθη τὸ Χύστρον, μὲ τὴν συνήθη τροπὴν τοῦ κ̄ εἰς τὸ χ̄

(Ἄτακτ. I , σελ. 57) , καὶ τὴν σπανιωτέραν προσθήκην τοῦ $\bar{\rho}$, κατὰ τὸ Ἄφτρα ἀπὸ τὸ Ἄφθα. Ὁ Κύσθος ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὸ Κύω, καὶ ὄχι ὡς ἐνόμισεν ὁ Εὐστάθιος (Ἰλιάδ. δ', σελ. 468), ἀπὸ τὸ Χύω, συγχύσας ἴσως τὸν Κύσθον μὲ τὸ σήμερον διὰ τοῦ $\bar{\chi}$ προφερόμενον χυδαῖον ὄνομα οὐδέτερον. Ἄλλου δὲ (Ἰλιάδ. ι', σελ. 746) πάλιν λέγει ὁ αὐτὸς Εὐστάθιος « Καὶ ἡ παρά τῳ Κωμικῳ̄ δὲ Κύσθου, ἢ Κύσου » λεοντηῆ, ὁμοίον τι νοεῖ. . . . Ὅτι δὲ τὸν Κύσθον καὶ Κύσον ἔλεγον, ἐλλείψει τοῦ Φ , δηλοῖ καὶ ὁ Κυσολέσχης, » ὃν ἂν τις διασαφῶν, Κιναιδολόγον ἐρεῖ, κοινότερον δὲ » ἄλλως, Αἰσχρορῆμονα. » Ἐφερατὴν μαρτυρίαν τοῦ Εὐστάθιου, διότι ἀπὸ τοῦτον μόνον ἔλαβεν εἰς τὸ Λεξικόν του ὁ Σνεϊδέρος καὶ τὸ Κυσολέσχης καὶ τὴν ἐξήγησιν αὐτοῦ· ἐξήγησιν ὀρθὴν, ἂν ἡ σύνθεσις ἦναι ἀληθῶς ἀπὸ τὸ Λέσχη. Ἄλλ' ἴσως ὁ Εὐστάθιος τὸ ἔλαβεν ἀπὸ γραφὴν σφαλμένην τινὸς κωμικοῦ ἢ γλωσσογράφου, εἰς τὴν ὁποίαν κρύπτετ' ἄλλο τι, « ὅπερ » τ' ἄρρητον ἄμεινον. » Τοιαῦτα ἄρρητα πολλὰ ἔλεγε θεατρικῶς εἰς τὸν χαίροντα ν' ἀκούη τὰ αἰσχρὰ δῆμον τῶν πολιτισμένων Ἀθηναίων, ὁ χαίρων νὰ τὰ λέγη κωμικὸς Ἀρισοφάνης. Τοιοῦτος καὶ τοσοῦτος ἦτον ὁ πολιτισμὸς τῶν τότε, καὶ Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, καὶ τοιοῦτος ἀκόμη καὶ τῶν πολιτισμένων Εὐρωπαϊῶν πρὸ τῆς τυπογραφίας, καὶ πολλοὺς ἔτι χρόνους μετὰ τὴν τυπογραφίαν· πολιτισμὸς εἰς μὲν τοὺς Ἀθηναίους, σύγχρονος μὲ τὴν ἄκρατον Δημοκρατίαν, εἰς δὲ τοὺς Ῥωμαίους, μὲ τὴν ἄπλησον Ὀλιγαρχίαν, εἰς δὲ τοὺς νεωτέρους, μὲ τὴν ἀπόλυτον Μοναρχίαν. Ἀληθὴς πολιτισμὸς χωρὶς ἰσόνομον καὶ δικαίαν πολιτείαν εἶναι πράγμα' ἀδύνατον.

ΧΥΤΟΣ (Ζ. Τζακίζω). Ἀπὸ τὸ Χέω, Χύω (fondre), ῥηματικὸν Χυτός (fondu). Σήμερον λέγομεν Χύνω, ὡς ἔλεγον καὶ εἰς τὸν παρακμάζοντα Ἑλληνισμόν. Τὸ μέσ. ῥῆμ.

Χύνομαι, λαμβάνεται καὶ μεταφορ. ἀντί τοῦ κινουμαι μέ
ὀρμῆν. Ζ. Χυμίζω.

ΧΩΜΑ, πληθ. Χώματα (terre ἢ poussière) οἶον, Τὸν
ἔρρηξεν εἰς τὰ χώματα. Λέγει καὶ ὁ ποιητὴς τοῦ Β,

Πρῶτα φιλεῖ τὰ χώματα, ἔπειτα τὸ τζαγγίν του,

περὶ τῆς εἰς τὴν πατρικὴν γῆν ἀποβάσεως λαλῶν. Καὶ τοῦτο
γίνεται, ἀφοῦ ἐγεννήθησαν ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμον. Παρόμοια ὁ
Ἀγαμέμνων, εὐθύς ὅτ' ἐπάτησε τὴν γῆν τῆς πατρίδος του,
ἐκβαίνων ἀπὸ τὸ πλοῖον (Ὀδυσσ. δ', 522), ἐφίλησε τὰ χώματα,

Καὶ κύνει ἀπτόμενος ἦν πατρίδα· πολλά δ' ἀπ' αὐτοῦ
δάκρυα θερμά χέοντ', ἐπεὶ ἀσπασίως ἴδε γαῖαν.

Τόσον εἶναι φυσικὴ ἢ πρὸς τὸν τόπον τῆς γενέσεως καὶ τῆς
ἀνατροφῆς ἀγάπη, ὥστε ὁ χωρὶς ἀνάγκης περιπλανώμενος ἔξω
τῆς πατρίδος τρέφει τὶ κτηνώδες πάθος εἰς τὴν ψυχὴν του. 2)
Χώματα, ὁ ἀπὸ ἓνα ἡγεμόνα κυριευόμενος τόπος, ἢ ἐπικράτεια
(états, terres), οἶον Εἰς τὰ χώματα τῆς Περσίας,
τῆς Ἰνδίας. κ. τ. λ.

ΧΩΝΕΪΩ. ἐνεργ. Μεταβάλλω τὴν τροφήν εἰς χυλὸν (digé-
rer), Χωνεύω τὸ κρέας, καὶ Χωνεύει ὁ σόμαχος τὸ
κρέας. (Ζ. Ἄτακτ. I, σελ. 283). 2) Μεταφ. Ὑπομένω, ὑποφέρω,
Δὲν ἐμπορῶ νὰ τὸν χωνεύσω. 3) Δὲν θέλω χωνεύ-
σειν ποτὲ ὅσα με εἶπες, ἤγουν δὲν θέλω λησμονήσειν ποτὲ
ὅσα κακὰ με εἶπες. Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον Πέσσω, Πέττω, ἢ
Πέπτω, ἀντί τοῦ Χωνεύω· τὸ δὲ Χωνεύω ἐσήμαινεν εἰς ἐκεί-
νους, Ἀναλύω διὰ τοῦ πυρὸς τὶ μὲ τὴν χώνην (creuset), καὶ
ἰδιαιτέρως τὰ μέταλλα (fondre). Καὶ ἐπειδὴ ἡ πέψις τῶν
βρωμάτων, ἢ γινομένη εἰς τὸν σόμαχον, ὁμοιάζει τὴν ἀνάλυσιν,
εὐλόγως τὸ Χωνεύω σημαίνει τὸ Πέττω. Διὰ τοῦτο ὠνόμασαν
τινὲς ἀνατομικοὶ καὶ Χώνην (κοιν. Χωνίον) τὸν Οἰσοφάγον

(gosier), κινήθεντες ἀπὸ τὸν Ἴπποκράτην, ὅσις πρῶτος παρετήρησε (Περὶ καρδ. σελ. 289) τὴν ἀναλογίαν τοῦ μέρους τούτου μετὰ τὸ Χωνίον· « Ὁ γὰρ σῶμαχος ὀκοῖον χῶνος, καὶ ἐκδέχεται » τὸ πλῆθος, καὶ ἄσσα προσαιρούμεθα. »

ΧΩΝΙΟΝ (entonnoir). Ζ. Χωνεύω.

ΧΩΡΙΖΩ (séparer). Ζ. Ἐντάμα.

ΧΩΡΙΣ (sans), συντάσσεται μετὰ γενικὴν. Ζ. Δίχα, καὶ Ἐμποδον.

Ψ.

Ψ σοιχεῖον ἀντὶ τοῦ σ̄ (Ἰδ. Ἄτακτ. I, σελ. 217 καὶ 267).
— τοῦ φ̄θ̄ (Αὐτόθ. σελ. 49).

ΨΑΡΑ οὐδετ. καὶ πληθυντ. ὄνομα νήσου (Psara), πλησίον τῆς Χίου. Ἀπὸ τὸν Στράβωνα (Γεωγραφ. σελ. 645) ὀνομάζεται, **Τὰ Ψύρα**, ἀπὸ τὸν Βυζάντιον Στέφανον, ἑνικ. καὶ θηλυκ. Ἡ **Ψύρα**, καὶ ἀπὸ τὸν Ὀμηρον (Ὀδυσσ. γ', 171) Ἡ **Ψυρή**. Εἰς τὸν Φώτιον ἐμεταβάθη ἀπὸ τοὺς ἀντιγραφέας τὸ ὄνομα εἰς αἰνιγμα, « **ΨΥΡΑΝΙΣ, ἸΔΙΟΝ** μικρὸν » τοῦ ὁποίου ἡ λύσις δὲν εἶναι δύσκολος, **ΨΥΡΑ, ΝΗΣΙΔΙΟΝ** μικρὸν.

ΨΑΡΟΝ, εἶδος χρώματος μεταξὺ λευκοῦ καὶ μαύρου (gris). « Ψαρὸν, ποικίλον, σποδοειδές » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Ἄλογον **ψαρὸν**, εἶναι ὁ « Ψαρὸς ἵππος » τοῦ Ἀριστοφάνους (Νεφ. 1225).

ΨΕΓΩ, κατηγορῶ, ὀνειδίζω (blâmer). Ζ. Ποῖοι.

ΨΗΚΕΙ (γρ. Ὀψίκιον). Οὕτως ἔγραφαν καὶ τὸ ῥῆμα, **Ψηκεύω**, ἢ **Ἐψηκεύω**, ἀντὶ τοῦ Ὀψικεύω, οἶον ΒΧ,

Ὁ γέρων, ὡς ἐγρίκησε τὰ ἔκλαμπρα μανδάτα,
Ἀπὸ τοῦ θρόνου του πηδᾶ, τοὺς ἄρχοντας συνάγει,
Καὶ ψήκει μέγα θαυμασὸν ἐποίκασιν ἐτότες·
Μεγάλως τὸν ἐδέχθησαν μετὰ χαρᾶς οἱ πάντες.

Καὶ κατωτέρω, εἰς τὴν αὐτὴν σελίδα, ὁ αὐτός,

Γυναῖκες τὴν ἐφήκευσαν ἀρχόντισες μεγάλες,
Μεγάλως ἐσυντρόφευσαν, ἐφήκευσαν ἐνδύξως.

Καὶ ἄλλος, ΘΡ,

Καὶ νὰ ταῖς ἐφηκεύουσιν οἱ δοῦλοι καὶ βαγίτζες,
Οἱ ἄνδρες τῶν νὰ πᾶν ἐμπρὸς, πίσω τῶν οἱ μανίτζες.

Καὶ τρίτος Β,

Καὶ παλικάρια καλὰ διαλεκτὰ τοὺς δίδει,
Καὶ νὰ τοὺς ἐφηκεύουσιν, ὡς ἔθος, κατ' ἀξίαν.

Καὶ τέταρτος ΣΣ,

Καὶ οἱ ἄλλες νὰ φηκεύσουσι τὴν κερὰν τὴν πριόραν.

(Ζ. Ἐφηκεύω. Ἰδ. καὶ Ἄτακτ. I, σελ. 279).

Βαγίτζα, ἡ σήμερον λεγομένη Παραμάνα (Ἑλλην. Τροφός), ὑποκοριστικὸν τοῦ Βάγια, ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν Balia (pourrice). Ἴδε καὶ Σράβωνα (Γεωγραφ. τόμ. III, σελ. 344, Ἑλλην. ἐκδ.).

Μανίτζα (Ἑλλην. Μανάριον), ὑποκοριστικὸν τοῦ Μάνα.

Πριόρα, σημαίνει Ἡγουμένισσαν ἢ Ὑψηγουμένισσαν.
Κερὰ Πριόρα (Madame la prieure).

ΨΗΛΟΚΟΠῶ. (Ζ. Εὐγατίζω). Ἴσως ἀπὸ τὸ Ὑψηλοκοπῶ, καυχῶμαι (se vanter). Ἐνδέχεται δὲ καὶ νὰ ἐσφαλῇ ἡ γραφή, ἀντὶ τοῦ Ψιλοκοπῶ, τὸ ὁποῖον σημαίνει Λεπτολογῶ.

ΨΗΡΑ (rou). Ζ. Ἄτζαλος, καὶ Δακάνω. Ἴδε καὶ Ἄτακτ. I, σελ. 48-49.

ΨΗΦῶ (faire cas, estimer) οἶον ΘΚ,

Διὰ τὴν ὑποταγὴν τὴν φοβεράν θάνατον οὐ ψηφοῦσιν.

Καὶ ἂν σκοτώσουν χριστιανούς, ἀγιάζουσιν, ὡς λέγουσιν.

Καὶ ἂν τοὺς σκοτώσουσιν πάλιν δὲ, εὐρίσκονται νὰγιάζουσι.

Λέγεται καὶ Ψηφίζω εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν (Ζ. Κρατηκτικός, καὶ Στάμενα). Ὁ ποιητὴς ἐκφράζει τὸ φονικὸν ἦθος τῶν Τούρκων, καὶ τὸ ἐκφράζει, ἐδῶ κἂν, καὶ ποιητικῶς καὶ κωμικῶς· Ἄν φονεύσωσι (λέγει) χριστιανούς, λογιζονται ἅγιοι· ἂν φονευθῶσιν ἀπὸ χριστιανούς, εὐρίσκονται πάλιν ἅγιοι·

Ψηχαλίζει, ῥῆμα ἀπρόσωπ. Πιτυλίζει, βρέχει λεπτὴν βροχὴν (bruiner), ἀπὸ τὸ Ψεκάζω.

— Τότ' ἢ βροντῶμεν, ἢ ψεκάσομεν,

λέγει ὁ Κωμικός (Ἀριστοφ. Νεφελ. 580).

ΨΪΔΙ (ΨΪδιον) ΨΪΔΙΑΖΩ. Ζ. ἈψΪδιον.

ΨΪΛΟΚΟΠΩ. Ζ. Ψηλοκοπῶ.

ΨΪΛΟΣ (γρ. ψύλλος). Ζ. Δακάνω, καὶ Ψύλλος.

Ψιλός (subtil, fin), κυρίως καὶ μεταφορικῶς (Ζ. Ὀχρά, καὶ Ἄτακτ. I, σελ. 319).

ΨΪΧΑ. (Ἰδε Ἄτακτ. I, σελ. 62, καὶ 287).

ΨΟΦΩ, ἀντὶ τοῦ Ἀποθνήσκω. Ζ. Ἀφ' οὔ, Ἐκδέχομαι, καὶ Χαύτης. Ἰδε καὶ Ἄτακτ. I, σελ. 265.

ΨΥΛΛΟΣ, ἀρσενικῶς σήμερον, τῶν παλαιῶν ἢ Ψύλλα (puce). Δέν ἠλλάξαμεν ἡμεῖς τὸ γένος· εἶναι σχεδὸν δύο χιλιάδες καὶ ἑκατὸν ἔτη ἀποῦ εἶπαν οἱ Ἐβδομήκοντα (Α. Βασιλ. κδ', 15), « Ὅπισω κυνὸς τεθνηκότος, καὶ ὀπίσω ψύλλου ἐνός. » Μετὰ τετρακόσια πενήκοντα ἔτη ἀπέκει, ἐφώναζεν ὁ Φρύνιχος, « Ψύλλος, βάρβαρον· ἢ δὲ ψύλλα, δόκιμον, ὅτι καὶ ἀρχαῖον. » Ἄλλὰ διὰ τί βάρβαρον, ἐπειδὴ καὶ ὁ πεντακόσια σχεδὸν ἔτη πρὸ Χριστοῦ ἀκμάσας Ἐπίχαρμος εἶπε καὶ αὐτὸς, Ψύλλος καὶ ὄχι Ψύλλα; (Ἰδ. Σουίδ, λέξ. Ψύλλα).

ΨΥΧΗ. Ψυχήμου (mon ame), ἐρωτικὴ πρόσρησις ἐρασοῦ πρὸς ἐρωμένην, ἢ ταύτης πρὸς ἐκεῖνον, ἢ καὶ φίλου πρὸς φίλον, ὡς καὶ τὸ Φῶς μου (ma lumière), Παρηγορία

μου (ma consolation), Ὀ μ μ ά τ ι ά μ ο υ (mes yeux),
οἶον ΣΦ,

Καὶ κείνος λέγει τὴν εἰς μίαν, ἦντά χης, συνοδία μου,
Φῶς μου, ψυχὴ μου, ὀμμάτιά μου, γλυκοπαρηγοριά μου,

ἀκόμη καὶ σήμερον συνήθη, ὡς καὶ εἰς τοὺς παλαιούς Ἕλληνας.
Οὕτως ἐταῖρα τίς δολία ἔλεγε πρὸς τὸν ἀπατημένον αὐτῆς
ἐραστὴν (παρ' Ἄθην. XIII, σελ. 579) « Μηθέν σοι, ψυχῇ,
» μελέτω » Μή σε μέλει, ψυχὴ μου, τίποτε. Καὶ περὶ τῶν
τοιούτων ὀνειδίζει καὶ τὰς ἀσελγεῖς τῆς Ῥώμης γυναικας ὁ
Ἰουβενάλιος (Satir. VI, 193-195), ὅχι μόνον διότι τὰ
ἐμεταχειρίζοντο καὶ αὐτὰ τὰ γραΐδια πρὸς τοὺς ἐραστὰς, ἀλλ' ὅτι
καὶ εἰς Ἑλληνικὴν ἀκόμη γλῶσσαν, ὡς Ἑλλήνων μαθήματα :

————— Non est hic sermo pudicus
In vetula, quoties lascivum intervenit illud
ΖΩΗ ΚΑΙ ΨΥΧΗ: modo sub lodice relictis
Uteris in turba. —————

Ἀλλὰ δὲν ἦτο χρεῖα νὰ μάθωσιν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας οἱ Ῥωμαῖοι
τὰ τοιαῦτα, εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Ἰουβενάλιου (καὶ τρεῖς ἑκατον-
ταετηρίδας ἀρχήτερα) μάλισα, ὅτε κατεστάθησαν ἱκανοὶ νὰ
διδάξωσι, κ' ἐδίδαξαν, τοὺς διδασκάλους τῶν πολὺ πλείοτερα
καὶ αἰσχρότερα ὄσων ἔμαθαν, ὡς τὸ ἐσημείωσεν ὁ φιλόπατρις
Πλούταρχος (Μαρκ. Κάτ. § 20, σελ. 293), « Παρ' Ἑλλήνων
» τὸ γυμνοῦσθαι μαθόντες, αὐτοὶ πάλιν τοῦ καὶ μετὰ γυναικῶν
» τοῦτο πράσσειν ἀναπεπλήκασιν τοὺς Ἕλληνας. » Ζ. Φῶς.

ΨΥΧΟΥΛΑ .Ζ. Πιάνω.

ΨΥΧΡΑ, ἐπίρρ. Ζ. Κακά.

ΨΩΜΙΝ. Ζ. Καμπανός.

ΨΩΡΑ (gale). Ζ. Μανιόρδος.

Ω.

Ω (τελευταῖον γράμμα τοῦ Ἀλφαβήτου) ἀφαιρεῖται καταρχὰς τῶν λέξεων (Ἄτακτ. I, σελ. 148). — συγκόπτεται κατὰ μέσον, οἷον Θωρω̄, ἀντὶ τοῦ Θεωρω̄, Χρωστῶ, ἀντὶ τοῦ Χρεωσῶ.

ΩΝ συλλαβή, πλοναζουσα εἰς τὸ τέλος τῶν λέξεων. Ζ. Αἷ.

ΩΡΑ. Εἰς τὴν ὥραν, Ἕλλην. Αὐθωρὸν (sur l'heure), οἷον ΘΚ,

Μόνον νὰ δοῦσιν χριστιανούς Αὐθέντας εἰς τὸν κάμπον,
Ὅλοι εἰς τὴν ὥραν προσκυνοῦν οἱ χριστιανοὶ τῆς δύσις.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτός,

Τῆς δύσις οἱ χριστιανοὶ εἰς μίαν νὰ προσκυνήσουν.

ἡ φράσις, Εἰς μίαν, εἶναι ἔλλειπτική, ἀντὶ τοῦ, Εἰς μίαν ὥραν. Εὐρίσκεται καὶ χωρὶς τὴν πρόθεσιν, οἷον ΘΚ,

Τὴν ὥραν ἔνε εἰς τὸν σαυρὸν τὰ χερίά των δεμένα.

Ἄλλος δὲ, εἰς γενικὴν συνταγμένην μὲ τὴν Κατὰ πρόθεσιν, οἷον Β,

Τότε προσφέρει μάρτυρας πλασούς κατὰ τῆς ὥρας.

(Ζ. Ἀλλάσσω).

Εἰς τὴν ὥραν, σημαίνει ἀκόμη εἰς τὸν πρέποντα καιρὸν Ἕλλην. Εἰς δέον ἢ Ἐν δέοντι (à propos). Λέγεται καὶ Εἰς καλὴν ὥραν (dans un temps opportun), καὶ, Κάθε πᾶγμα ἔχει τὴν ὥραν του, καὶ, Δὲν εἶν' ὥρα τώρα (ce n'est pas le moment). Καὶ τοῦτο ἐσήμαιεν ὅστις εἶπε (παρ' Ἀθην. VII, σελ. 281),

Ὅρη ἐρᾶν, ὥρη δὲ γαμεῖν, ὥρη δὲ πεπαῦσθαι,

398 ΓΛΩΣΣΟΓΡ. ΥΛ. ΔΟΚΙΜ., ΩΣ—ΩΦΟ.

κατά τὸ ἀνωτέρω (σελ. 164) « Καιρὸς παντὶ πράγματι. »

Ὠρα καλή! χαιρετισμὸς συνήθης, ταυτόσημος τοῦ Καλή
ἡμέρα (bon jour).

Κακή ὦρα νὰ τὸν εὔρη! λέγουν οἱ καταρώμενοι συμ-
φορὰς καὶ δυσυχίας κατὰ τινος.

ὨΣ, χρονικὸν ἐπίρρημα (dès que, aussitôt que). Ζ.
Κεντῶ, καὶ Μόναυτα. 2) Σύνδεσμος πλεοναστικὸς, Ὠς διὰ νὰ
(afin que). Ζ. Περιλαμπάνω, Πηδῶ, καὶ Ἄτακτ. Ι, σελ. 168.

ὨΣΤΕ ΝΑ, ἕωσοῦ νὰ (jusqu'à ce que). Ζ. Ἐγρήγορα.

ὨΦΕΛΩ. Ζ. Πέρπυρα.

ὨΦΟΥ! Ζ. τὴν ΟΥ δίφθογγον.

ΕΠΙΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΚΑΙ ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ.

Α ΣΤΟΙΧΕΪΟΝ, ἀντί τοῦ Υ. Ζήτ. σελ. 52 καὶ 367.

ἈΒΒᾶΣ. Ζ. Ἄμμια, σελ. 400.

ἈΓΚΙΝᾶΡΑ (σελ. 9). Ζ. Κινάρα, σελ. 191.

ἌΔΕΙΑ (σελ. 14). 2) συγχώρησις (permission), οἶον, Μ' ἔδωκε τὴν ἄδειαν, 'Μὲ τίνος ἄδειαν τὸ ἔκαμες; 3) εὐκαιρία (loisir), Δὲν ἔχω τώρα τὴν ἄδειαν.

ἈΔΕΙΑΪΖΩ. ἈΔΕΙΟΣ. Ζ. σελ. 250-251.

ἈΔΡᾶΚΤΙΟΝ (σελ. 15). Ζ. καὶ σελ. 111.

ΑΖΩ (εἰς) ῥήματα. Ζ. Ῥάσσω, σελ. 317.

ΑΙΝΩ (εἰς) ῥήματα. Ζ. Μαθαίνω, σελ. 230.

ἈΛΕΥΡΙΑ. Ζ. Κουρκούτιον, σελ. 207.

ἈΛΕΥΡΩΜΕΝΟΣ (σελ. 29). Εἰς τὴν μεταφορικὴν σημασίαν, ἀντί τοῦ Ἀλευρωμένος, οἱ Χῖοι λέγουν Καπνισμένος.

ἈΛΙΧᾶΝΗ (σελ. 30). Δὲν ἤθελα ἀπορήσειν περὶ τῆς ὀνομασίας τοῦ Κυπρίνου μύρου ἢ ἐλαίου, ἀν ἐνθυμούμην ἐγκαίρως τὸν Ἀθήναιον (XV, σελ. 688) « Κύπρινον δὲ προ- » κέκριται τὸ ἐν Αἰγύπτῳ· δευτερεῦον δ' ἐστὶ τὸ Κυπριακόν, » καὶ τὸ ἐν Φοινίκῃ, καὶ ταύτης τὸ ἀπὸ Σιδῶνος. » Ὅθεν γίνεται φανερόν, ὅτι τὸ ἐπίθετον Κύπρινον ἐσήμαινε τὸ

έλαιον ἢ μύρον, τὸ ἀπὸ τὸ φυτὸν ὀνομαζόμενον **Κύπρον** (Ἑβρ. Κόφερ.). Τούτου δὲ, τὸ μὲν κατασκευαζόμενον εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὀνομάζεται **Κύπρινον Αἰγύπτιον** (ὡς καὶ τὸ εἰς τὴν Σιδῶνα, **Κύπρινον Σιδόνιον**): τὸ δὲ εἰς τὴν Κύπρον νῆσον, **Κύπρινον Κυπριακόν**. Ὁ Τραλλιανὸς Ἀλέξανδρος (III, 3, σελ. 184) τὸ ὀνομάζει συνθέτως καὶ χωρὶς τόπου διάκρισιν, **Κυπρινέλαιον**.

ἈΛΛΗΛΟΓΩ (σελ. 32). Ὁ τρίτος στίχος,

Μὴ κρύψης, τοῦτο μὴ ἀρνηθῆς, μὴ τὸ ἀλληλογήσης,

εἶναι, νομίζω, κακὴ γραφή, ἀντὶ τοῦ,

Μὴ κρύψης τοῦ το, μὴ ἀρνηθῆς, μὴ τὸ ἀλληλογήσης,

ἤγουν, ὡς συντάσσομεν σήμερον, **Μή του τὸ κρύψης**, μὴ τὸ κρύψης ἀπὸ τὸν δανείσαντα, ἢ ἐμπιστευθέντα αὐτὸ εἰς ἐσέ.

ἌΛΟΓΟΝ (σελ. 34). Ζ. Πεζούρα, σελ. 291.

ἌΜΜΙΑ (σελ. 41). Οἱ δὲ παλαιοὶ ἐσήμαιναν ἄλλο διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου, κατὰ τὸν Ἡσύχιον, « Ἄμμια, μήτηρ, τροφὸς » ὡς καὶ « Ἄμμάς, ἢ τροφὸς Ἀρτέμιδος, καὶ ἡ μήτηρ κ. τ. λ. » **Amita** ὀνομάζετο ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους ἢ πρὸς πατρὸς **Θεία**. Εἰς δὲ τοὺς Γραικορωμαίους ἢ Ἄμμα, ἢ Ἄμμάς, ἦτον ἐπίθετον τιμητικὸν Καλογραιίας (**Abbesse**), ὡς τοῦ Καλογήρου τὸ **Ἀββᾶς** (**Abbé**). Ἴδε Δουκάγγ. σελ. 61. Καὶ τῆς Ἄμμάς (ἢ Ἄμμάδος), ὡς καὶ τοῦ Ἀββᾶ, τὰ γενέθλια εἶναι Ἀσιανά. Ἀβ (**אב**) ὀνομάζεται ἑβραϊσὶ ὁ πατήρ, καὶ Ἐμ (**אם**) ἡ μήτηρ.

ἈΜΦΟΤΕΡΩΣ. Ζ. Φαφλατίζω.

ἈΝΑΜΕΤΑΕΪ ΤΩΝ, ἢ Ἀνάμεσά των (**entre eux**)

εἶναι τὸ « Μετὰ σφίσι » τοῦ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. κ', 311). Λέγομεν καὶ ὀνομαστικῶς, Εἰς τοῦτο τὸ ἀναμεταξὺ (sur ces entrefaites).

ἌΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ. Ζ. Φουρτούνα.

ἌΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ. Ζ. Διεπισολεύς, σελ. 407.

ἌΝΥΦΆΝΤΗΣ. ἌΝΥΦΆΝΤΡΙΑ. Ζ. σελ. 368.

ἌΕΥΠΌΛΥΤΟΣ. Ζ. Ἐξυπόλυτος.

ἌΠΑΡΈΜΦΑΤΑ, Ζ. Διάβαν, σελ. 106.

ἌΠΕΣΤΑΛΜΈΝΟΣ. Ζ. Διεπισολεύς.

ἌΠΌ, πρόθ. Ζ. Ἐκ.

ἌΠΌΚΤΕΝΟΝ. Ζ. Κτένιον.

ἌΠΟΜΟΝΗ. Ζ. Ὑπομονή.

ἌΠΟΠΛΗΞΙΑ. Ζ. Γούσουρας.

ἌΠΟΤΑΥΡΪΖΟΜΑΙ. Ζ. Κορδίζομαι, σελ. 202, καὶ Τραυρίζω, σελ. 356.

ἌΡΆΧΝΗ. Ζ. σελ. 368.

ἌΡΒΕΛΪΖΩ. Διὰ τῆς μνήμης (ὡς καὶ τοῦ σώματος) τὸ γῆρας, ἠπόρησα περὶ τῆς λέξεως (Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 221), μ' ὄλον ὅτι εἰς τὸ Σομαυερικόν μου ἀντίτυπον, εἶχα εἰς αὐτὴν σημειωμένα τοῦ Νικάνδρου τὰ Θηριακά. Ἄλλ' ἢ ἀπὸ πολλὰς ἄλλας σημειώσεις καταμαύρισις τοῦ περιθωρίου μ' ἐμπόδισε νὰ ἐξανοίξω τὴν μόνην ἀναγκαίαν εἰς τὸ προκείμενον σημείωσιν. Ὁ σχολιαστὴς τοῦ Νικάνδρου, ἐξηγῶν τὸ μέρος τοῦτο (Θηριακ. 422),

οἶον ὅτε πλαδῶντα περὶ σκύλα καὶ δέρη ἵππων

Γναπτόμενοι μυδῶσιν ὑπ' ἄρβήλοισι λάθαρτοι,

λέγει, « Ἄρβηλοι δὲ λέγονται τὰ κυκλοτερῆ σιδήρια, οἷς οἱ » σκυτοτόμοι τέμνουσι καὶ ξύουσι τὰ δέρματα. » Μαρτυρεῖ τὴν ἐξήγησιν καὶ ἡ προσεθεῖσα ἀπὸ τὸν Συνειδέρων (Νικ. Θηρ. σελ. 142) γλῶσσα τοῦ Ἡσυχίου, « Ἀνάρβηλα, τὰ μὴ ἐξεσμένα

» δέρματα ἄρβηλοι γὰρ τὰ σμιλία. » Δὲν μένει λοιπὸν ἀμφιβολία ὅτι τὸ Ἀρβελίζω παράγεται ἀπὸ τὸ Ἄρβηλον, καὶ ἐσήμαινε κυρίως τὸ Κόπτω μὲ Ἄρβηλον, ἔπειτα καὶ τὸ ἀπλῶς Κόπτω ἢ Κατακόπτω.

ἈΡΕΝΤΑ. Ζ. Ρέντα.

ἈΣΚΑΘΑΡΟΣ. Ζ. Σκάθαρος.

ἈΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ. Ἐχῖνος (hérisson) ὠνομάζετο ἀπὸ τοὺς παλαιούς, καὶ μὲ τὸ ἐπίθετον, Ἐχῖνος χερσαῖος, εἰς διάκρισιν τοῦ Θαλασσίου ἐχίνου (oursin), τοῦ χυδ. λεγομένου Ἄχινου. Ἀπὸ τοὺς μεταγενεσέρους ὠνομάσθη ὁ χερσαῖος, Ἀκανθίων, καὶ τέλος Ἀκανθόχοιρος, ὅθεν ἡ χυδαιότης ἔπλασε τὸν Ἀσκαντζόχοιρον, ἢ Σκαντζόχοιρον. Λέγει ὁ Ἡσύχιος, « Ἐχῖνος... ζῶον θαλάσσιον ἐδώδιμον... καὶ οἱ ἀκανθόχοιροι. »

ἈΤΖΕΜΗΣ ἢ ἈΝΤΖΕΜΗΣ (Ζ. Τὴν ΤΣ συλλαβήν). Τὸ πληθυντ. Ἀτζέμιδες, (οἱ Πέρσαι), πιθανὸν ὅτι ἀπὸ τὸ Ἀχαιμενίδαί, ὡς ἔκριναν τινές. Οἱ Ἀχαιμενίδαί ἦτο γένος ἀρχαῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκατάγοντο οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον (I, 125), « Ἐν τοῖσι καὶ Ἀχαιμενίδαί εἰσὶ φρήτηρ, ἔνθεν οἱ βασιλεῖς οἱ Περσεῖδαι γέγονασιν. »

ἈΤΣΪΔΑ. Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ ΤΣ.

ΑΨΤΗΝ. Ζ. σελ. 385.

ἈΦΟΥ. Ζ. σελ. 75.

ἈΧΙΝΟΣ. Ζ. Ἀσκαντζόχοιρος.

ΒΙΖΙΟΝ (γρ. Βυζιον). Ζ. σελ. 88, καὶ Τραχήλιον.

ΒΙΖΙΤΑ. Ζ. σελ. 99.

ΒΛΕΠΩ (σελ. 82). Εἰς τὸ, «5) Βλέπει τὸ φῶς, ἀντὶ τοῦ ζῆ » πρόσθετος τοῦ Εὐριπίδου (Ἐκ. 668) τὴν ῥῆσιν, Δέσποιν', ὄλωλας, κούκέτ' εἰ βλέπουσα φῶς.

Τὸ ἐμεταχειρίζοντο ἔτι καὶ ἑλλειπτικῶς, οἶον (Αὐτ. αὐτόϋ. 311),

Οὐκοῦν τόδ' αἰσχρὸν, εἰ ΒΛΕΠΟΝΤΙ μὲν φίλω
Χρῶμεσθ', ἐπεὶ δ' ἄλωλε, μὴ χρῶμεσθ' ἔτι,

ἀντὶ τοῦ ΖΩΝΤΙ. Ἡμεῖς δὲ συνάπτοντες καὶ τὰ δύο, λέγομεν πολλάκις, Ἐως ζῶ καὶ βλέπω. Τὸ βλέπω προφέρεται εἰς τινὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ διὰ τοῦ γ, Γλέπω, ὡς καὶ σὶ Δωριεῖς ἔλεγον Γλέφαρα τὰ Βλέφαρα.

ΓΑΔΑΡΟΣ (σελ. 88). Τῶνομα ἐτυμολογήθη ἄλλοῦ (εἰς τοὺς Βίους Πλουτάρχ. Μέρ. 3, σελ. σθ'-οθ').

ΓΑΔΟΣ. Ζ. Κάδος, σελ. 162 καὶ 412.

ΓΛΑΣΤΡΑ (Ζ. τὰς εἰς τοὺς Β. Πλουτάρχ. σημειώσεις Μέρ. 2, σελ. 365). Οὕτω γράφει τὴν λέξιν ὁ Σομαυέρας, ὡς προφέρεται σήμερον, μὲ πλεονασμὸν τοῦ λ. Ὄρθότερον οἱ Γραικορωμαῖοι τὴν ὠνόμαζαν Γάσρα (Δουκάγγ. σελ. 238), ἀπὸ τὴν αἰτιατικὴν Γασέρα κατὰ συγκοπὴν (ὡς τὸ Θύγατρα, ἀπὸ τὸ Θυγατέρα), καὶ ἐσήμαιναν ἀγγεῖα μικρά, ὡς Βωκάλια, Ἐλαδικὰ, Ῥωγία, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Ἄλλ' ἐν ἀπὸ ταῦτα ὀνομάζεται χωρὶς τὸ λ καὶ χωρὶς συγκοπὴν, Γασέρα, κατὰ τὸν αὐτὸν Σομαυέραν, « Γασέρα, ἢ. Vaso da vino di » *mezza oca* » καὶ « Γασεροποῦλα Vasetto da vino » *meno di mezza oca.* »

Γλάσαν δὲ (μὲ τὸ λ), ὀνομάζομεν σήμερον τὸ πῆλινον ἀγγεῖον, μικρὸν ἢ μέγα, χρήσιμον εἰς ἐμφύτευσιν φυταρίων ἀνθοφόρων (*pot à fleurs*), τὸ ὁποῖον ἢ σημερινὴ Σικελικὴ τῶν Ἰταλῶν διάλεκτος ὀνομάζει Γράσαν (*grasta*). Ἡ ὀμωνυμία μὲ τὸ Γασήρ (ἢ κοιλία) ἐγεννήθη ἀπὸ τοῦτο, ὅτι τὸ ἀγγεῖον λαμβάνεται ἢ ἀπὸ συντριμμένου πίθου ἢ σαμνίου τὸ μεσόθεν πρὸς τὰ κάτω μέρος, τὸ φαρδύτερον, καὶ ἀκολούθως ἐμφανίζον

γασρὸς σχῆμα, ἢ πλάσσει' ἐπίτηδες ὁμοίωσχημον ἀπὸ τὸν κεραμέα, διὰ νὰ χωρῆ ὅσον ἀρκεῖ εἰς τὴν βλάβησιν τῶν φυταρίων χῶμα. (Ἰδ. καὶ Βίους Πλουτάρχ. μέρ. II, σελ. 365). Λέγει ὁ Σουΐδας, « Ἄρδάνιον, κεράμιον, γάσρα, ὅθεν τὰ θέρμματα » πίνει καὶ εἴρηται παρὰ τὸ Ἄρδειν. Ἐτίθετο δὲ καὶ πρὸ τῆς » θύρας τῶν τετελευτηκότων, τοῖς εἰσιούσι καὶ ἐξιούσιν, ἵνα » περιῤῥαίνωνται, κ. τ. λ. » Τὰ αὐτὰ σχεδὸν καὶ ὁ Ἡσύχιος, « Ὀστρακον, ὁπότε τις ἀποθάνοι, γάστραν πρὸ τῶν θυρῶν » ἐτίθεσαν, ἐξ ἄλλης οἰκίας λαμβάνοντες καὶ πληροῦντες ὕδα- » τος. » Ἐν ἀπὸ τὰ ἔθιμα τῶν προγόνων μας ἦτο καὶ τοῦτο, ὅτε τις ἀπέθνησκε, νὰ τὸν πλύνωσι πρῶτον, καὶ νὰ τὸν ἀλείψωσιν ἔπειτα μὲ ἔλαιον, ὡς τὸ μαρτυρεῖ καὶ ὁ Ποιητὴς περὶ τοῦ νεκροῦ Πατρόκλου (Ἰλιάδ. σ', 348),

Γάσρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσειεν ὕδωρ ἐνὶ ἥνοπι χαλκῶ,
 Καὶ τότε δὴ λούσαν τε, καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ.

Ὅπου σημεῖωσε, ὅτι Γάσρην (Γλάσραν) ἀκόμη ὀνομάζει ὁ Ὅμηρος καὶ τὸ χάλκινον ἀγγεῖον. Μετὰ τὴν πλύσιν καὶ ἀλείψιν ταύτην, ἔθεταν τὸν νεκρὸν εἰς τὴν θύραν μὲ τοὺς πόδας ἔξω στραμμένους πρὸς τὴν ὁδὸν, ὡς λέγει πάλιν ὁ αὐτὸς ποιητὴς περὶ τοῦ αὐτοῦ Πατρόκλου (Ἰλιάδ. τ', 212),

Κεῖται, ἀνά πρόθυρον τετραμμένος,

καὶ ὡς τὸ ἐξηγεῖ ὁ Ἡσύχιος, « Δι' ἐκ θυρῶν· τοὺς νεκροὺς » οὕτω φασὶν ἐδράζεσθαι, ἔξω τοὺς πόδας ἔχοντας, πρὸς » τὰς ἀυλείους θύρας. » Καὶ πλησίον τοῦ νεκροῦ ἐβάλλετο ἡ Γάσρα (ἢ τὸ αὐτὸ ἀγγεῖον, ὅπου εἶχε θερμανθῆν καὶ τὸ νερόν τοῦ λουτροῦ, ἢ ἄλλο, ἰδίως ὀνομαζόμενον Ἄρδάνιον),

ὄθεν ἐραίνοντο οἱ ἐμδαίνοντες εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ νεκροῦ, ἢ οἱ ἐξερχόμενοι, ὡς εἶπεν ἀνωτέρω ὁ Σουίδα. Ὁ δὲ Ἡσύχιος (κατὰ τὴν διορθωσιν τῶν κριτικῶν) λέγει, « Ἀρδάνια, αἱ τῶν κερα-
 « μίων γάστραι... ταῦτα δὲ πρὸ τῆς αὐλείου θύρας ἐτίθεσαν
 » ὕδατος πλήρη, ἵνα, ὅποτε τίς τελευτήσειεν, οἱ πρὸς ἐν-
 » ταφιασμὸν ἐξιόντες περιῤῥαίνωνται. » Τὸ ἔθιμον τοῦτο σώζεται εἰς τοὺς Χριστιανούς τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας • πλὴν ἡ ἀλοιφή τοῦ ἐλαίου γίνεται ὄχι εἰς τὸν νεκρὸν, ἀλλὰ μικρὸν προτοῦ νεκρωθῆ, καὶ νομίζεται ἐν ἀπὸ τὰ ἐπτὰ των μυσῆρια.

ΓΛΕΠΩ. Ζ. Βλέπω, σελ. 403.

ΓΛΩΣΣΟΤΡΩΓΩ. Ζ. Τρώγω, σελ. 360.

ΓΟΝΟΣ. Ἐσημειώθη ἄλλοῦ (εἰς τὸν Ξενοκράτ.), ποῖα ἀπὸ τὰ ὀψάρια ὠνόμαζαν οἱ παλαιοὶ Γόνον. Τώρα μανθάνω ἀπὸ φίλον, τὸν Ἰωάννην Βλαζόν, ὅτι ἡ λέξις σώζεται καὶ εἰς τὴν σημερινὴν γλῶσσαν. Γόνον ὀνομάζουσι οἱ Χῖοι τὰ ἐλάχιστα καὶ νεογνὰ ὀψάρια, οἷον σμαρίδια (Alevin, ἢ frai de smarides), καὶ ἄλλα τοιαῦτα, τρωγόμενα τηγανισά, ὡς καὶ οἱ παλαιοὶ ὠνόμαζαν « Γόνον ἀπὸ τηγάνου » τὸν γόνον τῆς ἀφύης (Ἴδε τὰς εἰς τὸν Ξενοκράτην σημειώσ. σελ. 54 καὶ 206). Ἀπὸ δὲ τῆς Σμαρίδος ἔπλασαν καὶ ἐπίθετον σύνθετον οἱ Χῖοι, τὸν Σμαριδοκέφαλον, οὕτω σκωπτικῶς ὀνομάζοντες τὸν ἔχοντα τόσον νοῦν, ὅσον ἔχει τὸ μικρὸν σμαρίδιον.

ΓΟΥΣΟΥΡΑΣ. Γούσουραν ὀνομάζουσι σήμερον πολλοί, χωρὶς ἀνάγκην, ἔχοντες λέξιν παλαιάν Ἑλληνικὴν, καὶ σχεδὸν εἰς ὅλους νοητὴν τὸ Ἀποπληξία (apoplexie). Τὸ Γούσουρας παράγεται ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν Gocciola, ὑποκοριστικὸν τοῦ gotta (goutte). Gutta (guttula) ὠνομάζετο εἰς τὸν παρακμάζοντα Λατινισμὸν ἢ ἀποπληξία καὶ ἄλλα συγγενῆ ἀρρώσθημα. Ρεῦμα τὴν ὠνόμασε καὶ ὁ Πλούταρχος (Γ. Κ. Φλαμιν. § VI), καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ Ἴπποκράτης (Ἄφορισμ.

III, 12) « Κατάρρουν συντόμως ἀπολλύντα. » Δαμλά (σαλαγμόν) ὁμοίως τὴν ὀνομάζουν καὶ οἱ Τοῦρκοι. Ὁ Δουκάγγιος (σελ. 263) ἐξηγεῖ τὸ Γούσουρα διὰ τοῦ Ἄρθριτις.

ΓΟΦΟΣ (Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Μ σιχείου). Γόμφον ὠνόμαζαν οἱ παλαιοὶ τὸ τῶν Γάλλων clou ἢ cheville. Γόφον (ἀφαιρέσαντες τὸ μ) ὀνομάζομεν σήμερον τὸ Ἰσχίον (hanche), διότι συνίσταται ἀπὸ τρία ὡς ἄ συναρθρωμένα ἀκινήτως, ὡς νὰ ἦσαν καρφωμένα. Δὲν ἦτον ἄγνωστος ἡ σημασία τῆς λέξεως εἰς τοὺς παλαιούς· ἐν ἀπὸ τὰ εἶδη τῆς συνδέσεως τῶν ἄρθρων ὠνομάζετο Γόμφωσις, τὴν ὁποίαν ὁ Γαληνὸς ὀρίζει « Συνάρθρωσιν κατ' ἔμπηξιν. » Λέγει καὶ ὁ Ἡσύχιος, « Γόμφοι, μῦλοι, σφῆνες, δεσμά, ἄρθρα κ. τ. λ. » Κατὰ τὸν Σομαυέραν, ὁ Γόφος ἢ Γόμφος ὀνομάζεται ἔτι καὶ Σταυρίον. Ἄγνωεῖ καὶ τὰ δύο ὁ Δουκάγγιος.

ΔΑΚΡΥΖΩ, ἀπὸ τὸ Δακρύω (pleurer). Ἡ προσθήκη τοῦ ξ δὲν εἶναι βάρβαρος. Παρόμοια ἔλεγαν καὶ οἱ παλαιοὶ Βλύω καὶ Βλύζω, Βρύω καὶ Βρύζω, Βύω καὶ Βύζω, ἀκόμη καὶ Πρίω καὶ Πρίζω.

ΔΕΥΤΕΡΟΔΑΚΑΝΩ. Ζ. Δακάνω, σελ. 102.

ΔΙΑΚΟΣ. Ζ. Ἐγγος, σελ. 113.

ΔΙΑΛΕΚΤΑ. Ζ. σελ. 108 καὶ 394.

ΔΙΑΛΥΖΩ, χωρίζω τὰ συμπλεγμένα ἢ συνδεμένα (démêler). Ζ. Διαλυτήριον σελ. 108. Λέγομεν καὶ Ξεδιαλύζω (Ἑλλ. Ἐκδιαλύω). 2) μεταφορικ. σαφηνίζω, ἐξηγῶ τὰ ἄπορα (expliquer, interpréter), οἶον, Ἐδιάλυσεν ἢ Ἐξεδιάλυσε τὸ ὄνειρον, τὸ αἶνιγμα. Οὕτως ὁ Λουκιανὸς (Ἄλεξ. ἢ Ψευδομ. § 49) εἶπεν « Ἐπὶ τῇ ἐξηγήσει καὶ διαλύσει » αὐτῶν » λαλῶν περὶ χρησμῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν διέφεραν ἀπὸ τὰ ὀνειράτα.

ΔΙΑΦΟΡΑΪΝΩ. Πρόσθεσ και τουτον τον τύπον εις τὸ ἀνωτέρω (σελ. 109) Διαφορῶ, τὸν ὁποῖον ἐθησαύρισεν ὁ Σομαυέρας. Ζ. και Φορῶ, σελ. 375.

ΔΙΕΠΙΣΤΟΛΕΥΣ. Μὲ τουτο τὸνομα ἐρμηνευσα ἀνωτέρω (σελ. 168) τὸ σύνθητες μάλισα εις τοὺς ἐμπόρους *correspondant* τῶν Γάλλων, μὴν ἔχων πῶς ἄλλως νὰ τὸ ἐρμηνεύσω. Τὸ ἀπό τινας λεγόμενον Ἄνταποκριτής, παράγεται ἀπὸ τὸ Ἄνταποκρίνομαι· και τουτο σημαίνει, Ἀποκρίνομαι εις ἐπιστολήν, και ὄχι τί πλέον. Τὸ Διεπισέλλω, ἐξεναντίας, δηλοῖ Κοινολογῶ ἀμοιβαίως και συνεχῶς, ἢ καὶν συνήθως, μ' ἄλλον τινὰ δι ἐπιστολῶν. Παρόμοια ὀνομάζει ὁ Πολύβιος (V, 103, § 8) Διαποσολάς, τὰς ἀμοιβαίας σάλσεις τῶν πρέσβειων (*des ambassades réciproques*), τοὺς ὁποῖους ὀνομάζαν και Ἀποσόλους, ὡς ἡμεῖς ἀκόμη σήμερον τοὺς ὀνομάζομεν Ἀπεσαλμένους (*envoyés*), λέξιν λείπουσαν, εις ταύτην τὴν σημασίαν, και ἀπὸ τὸν Δουκάγγιον και ἀπὸ τὸν Σομαυέραν.

ΔΙΚΤΥΩΤΗ. Ζ. Σκούφια, και σελ. 330.

ΔΡΑΓΌΤΖΗΣ. Ζ. σελ. 300.

ΔΡΟΜΙ (Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Ο σοιχείου). Δέν ἐγνώρισε τὴν λέξιν ὁ Δουκάγγιος. Ὁ Σομαυέρας τὴν ἐξηγεῖ « Δρομι, τὸ, » Δεμάτι, τὸ, *covone*. » Εἶναι λοιπὸν ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ Δράγμα (*gerbe*), τὸ ὑποκοριστικὸν, Δραγμίον, μεταβαλμένον εις τὸ Δρομίον, ὡς ἀπὸ τὸ Δραχμὴ (νομίσματος εἶδος) ἐπλάσθη τὸ Δράμιον (*Drachme*). Ἴσως, διὰ νὰ μὴ συγχυθῇ μὲ τουτο, ἔγινεν ἡ τροπὴ τοῦ $\bar{\alpha}$ εις \bar{o} (Δρομίον).

ΔΩΡΟΚΟΠΙΑ, ἴσως ἔπρεπε νὰ ὀνομάζεται ἡ σπουδὴ νὰ φθείρη τις ἢ νὰ φθείρεται μὲ δῶρα. Ζ. Δόσια.

Ε σοιχείον ἀντὶ τοῦ \bar{u} , οἷον Μερσίνη ἀπὸ τὸ Μυρσίνη. Ζ. τὰ λοιπὰ εις τὰ Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 384.

ΕΝΕΧΥΡΟΝ. Ζ. Ὑποθεσιάρης.

ἘΞΟΔΙΑΖΩ. Παρά τὴν ἀνωτέρω (σελ. 130) σημασίαν, τὸ Ἐξοδιάζω ἀπὸ τὸ Ἐξόδιον (convoi), σημαίνει καὶ τὸ συνοδεύω νεκρὸν εἰς τὴν ταφὴν (assister à un convoi, ἢ aux obsèques), οἶον ΘΡ,

Σαβανωμένοι, καὶ καλὰ ψαλμοεξοδιασμένοι,

ἤγουν μὲ ψαλμούς (chants) ἐξοδιασμένοι. Σεμνότερον ὁμῶς ἦτο, καὶ εἰς τὴν Θρησκείαν οἰκειότερον, νὰ ψάλλωνται οἱ ψαλμοὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ὄχι εἰς τὸν δρόμον. (Ζ. Σάβανον).

ἘΞΥΠΌΛΥΤΟΣ, ὁ μὴ φορῶν ὑποδήματα (déchaussé), καὶ χυδ. Ἄξυπόλυτος (καὶ Ξεπόλυτος), τοῦ ὁποίου τὸ Φηλυκὸν Ἄξυπόλυτη ἐσημειώθη ἀνωτέρω (σελ. 282). Ἀπὸ τὸ ῥῆμα Ἐξυπολύομαι, ἀντὶ τοῦ ὁποίου οἱ παλαιοὶ, μὲ μίαν πρόθεσιν, ἔλεγον Ὑπολύομαι (se déchausser), ὡς διὰ τὸ ἐναντίον, Ὑποδέομαι (se chausser). Ἀντὶ τούτου λέγεται σήμερον βαρβάρως (κατὰ τὸν Σομαυέραν) Ποδαίνομαι, Ποδήνομαι καὶ Ὑποδαίνομαι (γρ. Ὑποδένομαι)· ἀλλὰ διὰ μόνην τὴν ὑπόδησιν τῶν ὑποδημάτων τῶν ὀνομαζομένων Τσαγγίω (Ἰδ. Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 92).

ἘΞΩΝΟΨ. Ζ. Νοῦς, σελ. 261.

ἘΠΙΝΌΜΙΟΝ. Ζ. Πινόμιν, σελ. 300.

ἘΠΪΟΡΚΟΣ. Ζ. Ἀφίορκος, σελ. 74.

ἘΡΧΟΜΑΙ (σελ. 132). Πρόσθετες τὰς ἐξῆς φράσεις. Μοῦ ἔρχεται (ἐλλειπτικῶς) καὶ Μοῦ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν (ἐντελῶς), ἤγουν ἐπιθυμῶ, μελετῶ (il me vient une pensée) 'νὰ πράξω τοῦτο ἢ ἐκεῖνο. Παρόμοια εἶπεν ὁ Θεόγνις (643),

Βουλεύου δὲ καὶ τρίς ὅ τοι κ' ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ.

Ὡσαύτως λέγομεν καὶ Μοῦ ἔρχεται νὰ γελάσω (avoir

envie de rire), ὡς ἔλεγον οἱ παλαιοὶ « Ἐπεισί μοι γελᾶν. »
 2) Μοῦ χρεωσεῖται, μέλλω νὰ λάβω (il m'est dû), οἶον,
 Δέν μ' ἐπλήρωσες παρά τὸ κεφάλαιον· μοῦ ἔρχετ'
 ἀκόμη τὸ διάφορον. Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν εἶπε καὶ ὁ
 Σοφοκλῆς (Ἄντιγ. 197),

Ἄ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς,

ὅπου τὸ ἔρχεται σημαίνει ὀφείλεται, ἢ καὶ προσήκει,
 σύνθετον ἀπὸ τὸ Ἦκω καὶ τὴν πρόθεσιν, καὶ ἀκολούθως συν-
 ὠνυμον τοῦ Προσέρχεται. 3) Τοῦτο τὸ φόρεμα ΜΟῦ
 ἔΡΧΕΤΑΙ ἑκατὸν φράγκα, ἤγουν ἑδαπάνησα φράγκα
 ἑκατὸν νὰ τὸ ἀποκτήσω. Ἄν καὶ ἡ φράσις αὕτη (θησαυρισμένη
 εἰς τὸν Σομανέραν) ἐνδέχεται νὰ ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν
 γλωσσάν (il me revient), εἴν' ὅμως προκριτοτέρα τῆς βαρ-
 βαριταλικῆς φράσεως ΜΟῦ ΚΟΣΤΙΖΕΙ. Τὸ Κ ο σ τ ῖ ζ ε ι
 τοῦτο ἐρμηνεύθη ἀπὸ τὸν ῥήτορα Ἀνδοκίδην (σελ. 21 REISK.
 tom. IV, pag. 81) διὰ τοῦ Καθίσταται, « Παρόν μοι
 » πέντε δραχμῶν τὴν τιμὴν αὐτῶν [τῶν κωπέων] δέξασθαι, οὐκ
 » ἠθέλησα πράξασθαι πλέον, ἢ ὅσον ἐμοὶ ΚΑΤΕΣΤΗΣΑΝ. »
 Οἱ Ῥωμαῖοι, ἀλλάξαντες τὴν πρόθεσιν, ἔλεγον constat (συνί-
 σται),

ἔρχομαι νὰ σὲ εἶπω, διηγηθῶ, ἰσορήσω (je vais
 vous dire, etc.). Γνωσαὶ εἶναι αἱ ἀνάλογοι ἑλληνικαὶ φρά-
 σεις, « ἔρχομαι (καὶ τὰ συνώνυμα Ἦκω, Εἶμι) λέξων, ἐρῶν. »
 4) Ὅλα μοῦ ἔρχονται στραβὰ, ἀνάποδα, ἢ ἐξανά-
 στροφα, ἤγουν, ὅλαι μοι αἱ ἐπιχειρήσεις δυσυχοῦν, κάμμια μου
 πράξις δὲν ἐπιτυχαίνει τὸν σκοπὸν τῆς (rien ne me réussit,
 toutes mes entreprises tournent à mon désavan-
 tage). 5) Ἦλθαν εἰς τὰ χέρια, ἔφθασαν ἕως νὰ κτυπῶνται
 μὲ τὰ χέρια (en venir aux mains). Εἶπεν ὁ Ἡρόδοτος

(IX, 48) « Ἐς χειρῶν νόμον ἀπικέσθαι. » Καί ἄλλος νεώτερος τοῦ Ἡροδότου (παρ' Ἀθην. σελ. 607) « Εἰς πυγμαῖς ἦλθεν » ὡς λέγομεν σήμερον, ἦλθαν εἰς τὰ μαχαίρια, ἤγουν ἕως νὰ πληγωθῶσιν, ἢ νὰ σφαγῶσι μὲ μάχαιραν, καὶ ὡς εἶπεν ὁ βάρβαρος ποιητῆς (Ἀπολλων. ὁ ἐν Τύρ.),

Ἐνας τὸν ἄλλον ἔποθε, κ' ἦλθαι νὰ σφαγῶσι.

Τὸ Ἐποθε, εἶναι Ἐμποθε. Ζ. Ἐμπόθω.

Καλῶς νὰ ἔλθης (tu seras bien venu) λέγομεν πρὸς τὸν μέλλοντα ἢ ὑποσχόμενον νὰ ἔλθῃ, καὶ Καλῶς ἦλθες! εἰς τὸν ἐρχόμενον (sois le bien venu), καὶ ἔτι οἰκειότερον Καλῶς τον! μὲ τριπλῆν ἔλλειψιν, ἀντὶ τοῦ, Καλῶς σὲ δέχομαι τὸν ἐρχόμενον. Λέγουν καὶ παροιμιαικῶς, εἰς δεῖξιν φερμῆς φιλίας, Καλῶς μᾶς ἦλθες ὡσάν τὸν καλὸν χρόνον! ἀκαταλλήλως, ἀντὶ τοῦ, Ὡς ὁ καλὸς χρόνος.

Ἐρχόμενος, μετοχ. ἀντὶ τοῦ Μέλλων, οἶον, Τὸν ἐρχόμενον χρόνον, l'année qui vient (Ἴδε τὰς εἰς τὸν Λυκούργ. Κατὰ Λεωκράτ. σημ. σελ. 84). Λέγομεν Τοῦ χρόνου, μὲ ἔλλειψιν τῆς μετοχῆς, ἀντὶ τοῦ, Τοῦ ἐρχομένου χρόνου (Ἕλλην. Τοῦ ἐπιόντος ἔτους).

ΕΥΚΑΙΡΟΝΩ. ΕΥΚΑΙΡΟΣ. ΕΥΚΑΙΡΩ. Ζ. σελ. 250.

Η και ΙΣ (εἰς) ὀνόματα θηλυκά. Ζ. Φρόνη.

ΘΑΛΑΣΣΟΤΑΡΑΧΗ. Ζ. Φουρτούνα.

ΘΕΟΓΥΜΝΟΣ. ΘΕΟΛΟΛΟΣ. Ζ. Θεός.

ΘΕΟΣ σημαντικὸν ὑπερθέσεως. Ζ. σελ. 156, καὶ Χαρά.

ΘΕΟΣΤΡΑΒΟΣ. ΘΕΟΤΡΕΛΟΣ. ΘΕΟΤΥΦΛΟΣ. Ζ.

Θεός.

ΘΥΜΗΤΙΚΟΝ. Ζ. Θυμοῦμαι.

ΘΥΜΙΖΩ. ΘΥΜΟΝΩ. Ζ. Θυμοῦμαι.

ΘΥΜΟΎΜΑΙ (se souvenir, se rappeler). Εἰς τοὺς

παλαιούς τὸ Θυμοῦμαι ἦτο συνώνυμον τοῦ Ὀργίζομαι (se fâcher, se courroucer). Ἡμεῖς λέγομεν Θυμοῦμαι, καὶ μὲ τὴν πρόθεσιν Ἐνθυμοῦμαι, σημαίνοντες τὸ ἀναφέρω εἰς τὴν μνήμην (se souvenir, se rappeler). Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν ἐμεταχειρίζοντο οἱ παλαιοὶ (Θουκυδ. V, 32 καὶ VII, 18) τὸ σύνθετον, πλὴν ὅτι ἐκλίναν καὶ τὰ δύο κατὰ τὴν πρώτην τῶν περισπωμένων, ἡμεῖς δὲ κατὰ τὴν δευτέραν, Θυμᾶσαι καὶ Ἐνθυμᾶσαι, καὶ ποτε κατὰ τὴν πρώτην, ὡς εἶναι τὸ ἀνωτέρω (σελ. 228) Θυμείσθε, ἀντὶ τοῦ Θυμᾶσθε.

Τὸ δὲ ἐκείνων Θυμοῦμαι (ὀργίζομαι) λέγεται σήμερον καὶ Θυμόνω, ἀμεταβάτ. καὶ Θυμόνομαι, μέσ.

Τοῦ κοινοῦ Θυμοῦμαι ἢ Ἐνθυμοῦμαι ῥηματικὸν ἔχομεν τὸ Θυμητικὸν, συνώνυμον τοῦ Μνημονικὸν (mémoire).

Σημείωσε τὴν συνήθη εἰς προσφορὰν τῶν φιλικῶν δώρων φράσιν, Σὲ τὸ δίδω, διὰ νὰ μοῦ θυμᾶσαι, ἢ ἐνθυμᾶσαι, Λάβε το παρακαλῶ σε εἰς μικρὰν ἐνθύμησιν, σημαίνουσαν τὸν μόνον τίμιον σκοπὸν τῶν δώρων, ὡς φαίνεται καὶ ἀπὸ τῶν ἡρώων τὴν ἀρχαϊκὴν ἀπλότητα,

Δώσω καλὸν ἄλειςον, ἵνα σπένδησθα θεοῖσιν
Ἄθανάτοισι, ἐμέθεν μεμνημένος ἤματα πάντα.

(Ὀδυσσ. δ', 591. Ἰδ. καὶ ε', 431).

ἔχομεν καὶ μεταβατικὸν ῥῆμα, Θυμίζω ἢ Ἐνθυμίζω (faire souvenir), οἶον, Θύμισέ μου το, ἀν τὸ λησμονήσω.

ΘΩ (εἰς) λήγοντα ῥήματα. Ζ. Γνώθω καὶ Νοιώθω.

ΙΧΝΟΠΟΔΑ, Ἰχνη τῶν ποδῶν (vestiges, traces). Ζ. σελ. 390.

ΚΑΓΗΝ (σελ. 183) βαρβάρως, ἀντί τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐκάη, ἀόρις. δεύτερος τοῦ ῥήμ. Καίω.

ΚΑΔΟΣ (σελ. 162). Πρόσθετες, ὅτι Γάδος διὰ τοῦ γ ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς Χίους ὁ Κάδος.

ΚΑΪ, σύνδεσμ. (σελ. 163). Εἰς τὸ περὶ τῆς ἐλλείψεως τοῦ συνδέσμου τούτου πρόσθετες τὸ σημειωθὲν εἰς τὸν Ἐπίκτητον (Διατριβ. σελ. 371), καὶ τὸ ἔτι ἀσημείωτον τοῦτο καὶ ἴδιον τῆς γλώσσης, ὅτι εἰς τὰ ἀριθμητικὰ ὀνόματα, μεταξὺ μὲν τῶν ἀκεραίων ἀριθμῶν λείπομεν συνήθως τὸν διαζευτικὸν ἢ, ἐπειδὴ λέγομεν, Δύο τρία (deux ou trois), Τρία τέσσερα (trois ou quatre), καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀντί τοῦ Δύο ἢ τρία, Τρία ἢ τέσσερα. Μεταξὺ δὲ ἀκεραίου καὶ ἡμίσεως ἀριθμοῦ σιωπῶμεν τὸν συμπλεκτικὸν ΚΑΪ, λέγοντες, Δύο ἡμισυ (deux et demi), Τρία ἡμισυ (trois et demi), καὶ οὕτω τοὺς ἀκολουθούς, ἀντί τοῦ Δύο καὶ ἡμισυ, Τρία καὶ ἡμισυ. Καὶ ἡ ἔλλειψις δὲν εἶναι νεαρά· ἐπειδὴ ὁ Στράβων, περὶ τοῦ Ἀκροκορίνθου λαλῶν (VIII, σελ. 379), εἶπεν, « Ὅρος ὑψηλὸν, ὅσον τριῶν ἩΜΙΣΥ ΣΤΑΔΙΩΝ ἔχων τὴν » κάθետον » ὅπου ἕνας ἀπὸ τοὺς κριτικούς, διὰ τὴν ἄγνοιαν τῆς κοινῆς γλώσσης, τὸ ἐδιώρθονεν ἩΜΙΣΤΑΔΙΩΝ (ἴδ. τὰς εἰς τὸν Στράβ. σημ. Ἐκδ. ἑλλην., σελ. 166). Εὐρίσκεται καὶ εἰς τοὺς σχολιασὰς τοῦ Ὀμήρου τὸ Ἐκκαίδεκάθωρα (Ἰλιάδ. δ', 109) ἐξηγούμενον διὰ τοῦ « Δύο ἡμισυ πηχῶν » τὸ ὁποῖον ἄλλος κριτικὸς (HEYNE, *Homer. Carmin.* tom. IV, pag. 700), διὰ τὴν αὐτὴν ἄγνοιαν, ἐπρόσθετε τὸν σύνδεσμον, Δύο ΚΑΪ ἡμισυ πηχῶν. Ἀπὸ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα συμπεραίνεται εὐλόγως πόσον χρησιμεύει εἰς τὴν παλαιὰν γλῶσσαν ἡ εἰδησις τῆς νέας.

ΚΑΚΟΦΕΡΜΑ. ΚΑΛΟΦΕΡΜΑ. Ζ. Λογοτρωδῶ. σελ. 223.
ΚΑΛΤΖΑΙ. Ζ. Χερόρτιον.

ΚΑΛΥΨΩ (Σομαυέρ.), Ἑλληνικ. Καλύπτω, συνώνυμον τοῦ Σκεπάζω (couvrir), οἷον Τὸν ἐκάλυψεν ἡ γῆ ἢ ἡ πλάκα, ἡγουν ἀπέθανε. Ἀντί τοῦ Κλείω, Ἑλληνικ. Μύω (fermer), Δέν ἐκάλυψα τοὺς ὀφθαλμούς μου ὅλην τὴν νύκτα, ὡς εἶπε καὶ ὁ Ποιητὴς (Ἰλιάδ. ὦ, 637),

Ἵπνῳ ὑπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες,
Οὐ γάρπω μύσαν ὅσσε βλεφάροισιν ἐμοῖσιν.

ΚΑΜΠΟΣ (camp). Ζ. σελ. 119.

ΚΑΝΟΥΛΑ. Ζ. Μασάριον.

ΚΑΡΑΒΙΟΝ (Ζ. Ῥάσσω) ὑποκοριστικὸν τοῦ Κάραβος.

Οἱ Γραικορωμαῖοι ἐμεταχειρίζοντο καὶ τὰ δύο, σημαίνοντες τῶν παλαιῶν τὸ Πλοῖον ἢ Ναῦς (navire). Κάραβον ἔλεγαν οἱ παλαιοὶ τὸν σήμερον ὀνομαζόμενον Ἄσακόν (écrevisse de mer), καὶ ὑποκοριστικῶς Καραβίδα, τὴν ἔτι καὶ σήμερον ὀνομαζομένην Καραβίδα (écrevisse de rivière). Οἱ μεταγενέστεροι, κινήθεντες ἀπὸ τινα τοῦ σχήματος ὁμοιότητα, ὠνόμασαν καὶ τὰ πλοιάρια (esquifs, canots) τὰ προσδεμένα εἰς τὰ μεγάλα πλοῖα, Καραβους καὶ Καραβια. « Κάραβος, » τὸ Θαλάσσιον ζῶον. . . ἐξ αὐτοῦ καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ πλοίου λεγόμενον » (Ἐτυμολογ. σελ. 490). Καὶ πάλιν, « Ἄκατος τὸ μικρὸν πλοῖάριον. . . Τὸ ὑποκοριστικὸν, Ἀκάτιον, ὃ τινες » μὲν Ἐπακτρίδα, τινὲς δὲ Πορθμίδα, τινὲς δὲ Κάραβον ὀνομάζουσι κ. τ. λ. » (Αὐτόθ. σελ. 45).

ΚΑΤΑΒΑΛΛΩ. ΚΑΤΑΒΑΛΤΗΣ. ΚΑΤΑΒΑΛΜΟΣ. Ζ. Μανδάτον.

ΚΑΤΑΛΑΧΟΪ. Ζ. Λαχνός.

ΚΑΤΑΤΑΣΣΩ. Βάλλω εἰς τάξιν τὰ ἄτακτα. Ζ. Καταλαγιαζώ.

ΚΑΤΡΑΚΥΛΩ (dégringoler). Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Ρ στοιχείου.

ΚΑΥΓΑΣ. Ζ. σελ. 235. Τὸ βαρβαρότουρκον *Καυγάς* (*gike*) ἐγράφη κακὰ ἀπὸ τὸν Δουκάγγιον (σελ. 592), διὰ τοῦ $\bar{\rho}$, *Καργάς*.

ΚΕΝΤΟΥΚΛΟΝ. Ζ. σελ. 372.

ΚΕΤΣΕΣ. Ζ. Φελτζάδα.

ΚΟΙΛΥΜΟΥΝΤΡΩ (σελ. 194). Παρά ταύτην τὴν γραφὴν, εὐρίσκεται εἰς τὸν Δουκάγγιον καὶ *Χιλιμιντρῶ* (ὡς τὸ γράφομεν καὶ τὸ προφέρομεν καὶ σήμερον), καὶ *Χειλιμιντρίζω* ὁ Σομαυέρας τὸ γράφει *Χειλιμοντρῶ*, προσθέτων καὶ τὸ συνώνυμον *Χρεμετίζω*· ὁ Βλάχος *Χιλιμιντρίζω*. Εἶναι, ὡς εἶπα, ὀνοματοποιημένη λέξις, παρομοία τῆς εἰς τὸν Ἡσύχιον, « *Χηνυσεῖς, βοᾶς, κέκραγας κ. τ. λ.* » Εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικά κατεχωρίσθησαν τέσσαρες τύποι τοῦ ῥήματος *Χρεμέθω, Χρεμετῶ, Χρεμίζω καὶ Χρεμετίζω*. Πιθανὸν ὅτι ἀπὸ τὸ *Χρεμετῶ*, ἐπλάσθη πρῶτον λέξις *Χλεμετρῶ* ἢ *Χλιμιτρῶ*, μεταπλασθεῖσα ἔπειτα εἰς τὸ *Χιλιμιντρῶ*.

ΚΟΜΠΟΣ. Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Π στοιχείου.

ΚΟΝΤΑΡΕΪΩ. Ζ. *Κοντεύω*.

ΚΟΠΕΛΟΣ. Τὸ σημαῖνον τὸν δοῦλον ἢ τὸν ὑπηρέτην, *Κοπέλιον*, ἐτυμολογήθη ἀνωτέρω (σελ. 265) ὄχι ἀπιθάνως, ὡς ὄνομα συγγενὲς τοῦ *Κόπος*. Ἄλλ' ὅταν ὁ λόγος ᾖ περιπιθανῶν, δὲν ἀρκεῖ μία πιθανότης μόνη νὰ μᾶς πλησιάσῃ εἰς τὸ βέβαιον. Ὅθεν προβάλλω καὶ δευτέραν ἄλλην εἰκασίαν τὴν ἐξῆς, ἀφίνων τὴν περι αὐτῶν κρίσιν εἰς τὸν ἀναγνώστην.

Ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω (λέξ. *Καῦχος* ἢ *Καῦκος*, σελ. 188) σημειωθέντα συμπεραίνεται, ὅτι τὸ *Καῦκος* τὸ σημαῖνον τὸν ὑπηρέτην εἶναι συνώνυμον τοῦ *Κόπελος* ἢ *Κοπέλιον*, τοῦ σημαίνοντος ὁμοίως τὸν ὑπηρέτην. Ἀλλὰ τὸ *Καῦκος* ἴδαμεν ὅτι ἐσήμαινε πρῶτον τὸν οἰνοχόον ὑπηρέτην, ἀπὸ τὸ *Καυκίον*

(ποτήριον), ἔπειτ' ἀπλῶς ὁποιοῦνδήποτε ὑπηρετήν. Ἄρα δὲν εἶναι πιθανὸν ὅτι καὶ ὁ Κόπελλος ἢ τὸ Κοπέλλιον ἔλαβε τὴν σημασίαν τοῦ ὑπηρετοῦ ἀπὸ τὸ Κύπελλον τὸ σημαῖνον ἐξαιρέτως τὸ χρήσιμον εἰς πόσιν οἴνου ποτήριον; Εἰς ταύτην τὴν σημασίαν μεταχειρίζεται πάντοτε τὴν λέξιν ὁ Ὅμηρος. Περὶ τῆς Ἡρας δεχομένης ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Ἡφαίστου τὸ ποτήριον (Ἰλιάδ. α', 596), λέγει,

Μειδήσασα δὲ, παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ ΚΥΠΕΛΛΟΝ ·
 Αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν
 ὨΝΟΧΟΣΕΙ, γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρατῆρος ἀφύσσω.

ΚΟΡΔΟΝΟΜΑΙ. Ζ. Κορδίζομαι. σελ. 203.

ΚΟΡΚΑΔΙ, Κορκάδιον. Κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ, ἀντὶ τοῦ Κροκάδιον (ὑποκοριστικὸν τοῦ ἔλλην. Κρόκη). Ὁ Σομαυέρας τὸ ἐξηγεῖ *stupa* (*étoupe*). Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Ρ στοιχείου.

ΚΟΡΚΟΣ τοῦ αὐγοῦ (*jaune d'oeuf*), κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ, ἀπὸ τὸ Κρόκος (*safran*). Ὁ Ἱπποκράτης (Περὶ Γυναικ. II, σελ. 588 Lind.) τὸ ὀνομάζει « Ὠοῦ τὸ πυρρόν » ὁ Ἀριστοτέλης « Τὸ ὠχρόν » καὶ Θηλυκ. « Τὴν λέκιθον » οἱ μεταγενέστεροι, Τὸ χρυσοῦν, καὶ Κρόκον (Φοεσ. Οἶκον. σελ. 360). « Λέκιθος· ἐπὶ τοῦ κρόκου τοῦ ὠοῦ ἰατροὶ λέγουσι » κ. τ. λ. » (ΒΕΚΚΕΡ, *Anecdote. græc.*, σελ. 50).

ΚΌΤΣΙ. Ζ. Ρέντα.

ΚΌΤΣΥΦΟΣ (*merle*). Ζ. τὸ TZ, σελ. 361.

ΚΟΥΔΟΥΜΕΝΤΟΝ. Ζ. Πετροσέλινον.

ΚΟΥΡΆΖΩ. Ζ. καὶ σελ. 197.

ΚΟΥΡΑΣΙΣ. Ζ. σελ. 198.

ΚΡΑΤΟΎΝΤΕΣ (οἱ). Ζ. Κρατῶ, σελ. 211.

ΚΡΕΝΤΉΡΙ (*pot au vin*), ὡσεπιπολὺ μετάλλινον. Εἶπα (σελ. 256), ὅτι παράγεται ἀπὸ τὸ Κρητήριον. Ὁ Σομαυέρας τὸ γράφει καὶ Κρεντήρι καὶ Κριοντήρι· ὅθεν

εὐλόγως ἤθελέ τις ὑποπτευσθῆν, μήποτε παράγεται ἀπὸ ἄχρηστον ῥηματικὸν (τοῦ Κρυώω) τὸ Κρυωτήριον, τὸ ὁποῖον σημαίνει τὸ παλαιὸν Ψυκτῆρ (vase où l'on mettrait rafraîchir le vin). Ἀλλὰ τὸ ὑποπτον γίνεται βέβαιον ἀπὸ τὴν μαρτυρίαν ταύτην τοῦ Κωδίνου (παρὰ Δουκάγγ. σελ. 759) « Ὡσαύτως » καὶ οἱ τὰ κρυοτήρια (γρ. κρυωτήρια) φέροντες παροινοχόοι » ἔφιπποι καὶ αὐτοὶ ἐντὸς τοῦ παλατίου εἰσέρχονται. »

ΚΡΟΥΚΕΛΛΙ. Ζ. τὴν ΟΥ δίφθογγον. Ἀλέξανδρος ὁ Τραλλιανὸς (X, σελ. 593) τὸ ὀνομάζει Κρικίλιον.

ΚΡΥΩΤΗΡΙΟΝ. Ζ. Κρεντήρι.

ΛΑΚΩΝΙΚΟΝ, ἐγράφη ἀνωτέρω (σελ. 217) τὸ Λαγωνικόν, ὡς ἀπὸ τῆς Λακεδαίμονος. Αἱ Λάκαιναι κύνες ἐκρίνοντο παλαιὰ ἄρισται μεταξύ τῶν κυνηγετικῶν σκυλιῶν (Ἰδ. τὸν Ἀθῆν. I, σελ. 28, καὶ XII, σελ. 540).

ΛΑΜΝΩ (gamer). Ζ. Ἀχαμνός.

ΛΑΧΝΟΣ. Ὁ Σομαυέρας τὸ παροξύνει, Λάχνος. Οἱ παλαιοὶ ἀρσενικ. Λαχμός, καὶ οὐδετέρ. Τὸ Λάχος. Ἀπὸ τὸ πρῶτον ἐπλάσαμεν τὸ Λαχνός, Ἕλληνις. Κλῆρος (sort) τοῦ δευτέρου, ἀλλοιώσαντες καὶ τὴν κλίσειν καὶ τὸν τόνον (Λαχόν), μεταχειρίζομεθα μόνην τὴν γενικὴν εἰς ταύτην τὴν φράσειν, Κατὰ λαχοῦ, ἢ ἐπιρρήματικῶς Καταλαχοῦ (fortuitement).

ΛΕΙΨΑΝΟΘΗΚΙΟΝ (οὐδετέρ.) ἴσως ἐμποροῦμεν νὰ ὀνομάσωμεν τὸ reliquaire τῶν Γάλλων. Ζ. σελ. 327.

ΛΕΝΟΣ. (Ζ, σελ. 105). Οἱ παλαιοὶ ἐσύντεμναν (ποιητικ. καὶ Ἀττικ.) τὸ Ἐλεεινός εἰς τὸ τρισύλλαβον Ἐλεινός.

ΛΕΛΕΡΑΙ. Ζ. Λουλούδιον, σελ. 226.

ΛΙΜΠΙΖΟΜΑΙ (σελ. 220), συνωνυμεῖ μὲ τὸ μεταβατ. Καμαρόνω (Ζ. Φαρί).

ΛΟΓΙΑΖΩ. Ζ. Λέγω.

ΛΟΓΟΤΡΙΒΩ. Ζ. Λογοτρωδῶ.

ΛΥΓΑΡΕΑ, Ἑλληνιστ. Ἄγνος (agnus-castus) καὶ Λύγος.
(Ζ. σελ. 215. Ἴδε Διοσκορίδ. I, 136).

ΜΑΘΕΪΝ. Ζ. Μαθημένος.

ΜΑΘΗΜΈΝΟΣ. Πρόσθεσ εἰς τὰ ἀνωτέρω (σελ. 232) τὸ ἀπαρεμφατικὸν οὐδέτερον ὄνομα Τὸ μαθεῖν (coutume, habitude), Ἑλληνιστ. Μάθος. Ὁ Σομαυέρας τὸ γράφει παροξυτόνως, Τὸ μάθειν. Ὁ Δουκάγγιος δὲν τὸ ἐγνώρισε.

ΜΑΪΜΟΨ. Ζ. Πίθηκος, σελ. 420.

ΜΑΚΕΔΟΝΗΣΙΟΝ. Ζ. Πετροσέλινον.

ΜΆΚΟΣ, ἀρσενικ. Ὁ Σομαυέρας τὸ ἐξηγεῖ peonia (ri-voine). Ἡ παραγωγή του ὁμοως εἶναι ἀπὸ τὸ Μήκων (pavot), ὄωρικ. Μάκων, ὡς ἐπροφέρετο ἀκόμη εἰς τοῦ Εὐσαθίου τοὺς χρόνους (Δουκάγγ. σελ. 855), καὶ Μάκος, κατὰ τὰ ἀνωτέρω (σελ. 69) δικατάληκτα ὀνόματα.

ΜΑΝΔΑΤΕΨΩ ἢ ΜΑΝΤΑΤΕΨΩ. Ζ. Μανδάτον.

ΜΑΝΔΆΤΟΝ (σελ. 236), καὶ ἐκ τούτου ῥῆμα βάρβαρον Μανδατεύω, συνώνυμον τοῦ Καταβάλλω (Δουκάγγ. σελ. 605) Ἑλληνιστ. Διαβάλλω (accuser, déférer). Ἐχοντες τὸ Καταβάλλω, ἀναπολόγητον εἶναι νὰ λέγωμεν Μανδατεύω. Ὡσαύτως Καταβαλμὸς ἢ Κατάβαλμα (délation, dénonciation), ἀντὶ τοῦ Μανδάτευμα, καὶ Καταβάλτης (délateur, accusateur), ἀντὶ τοῦ μανδατευτῆς (Ἴδε Δουκάγγ. αὐτόθ.).

ΜΑΝΤΑΝΌΣ. Ζ. Πετροσέλινον.

ΜΑΣΤΡΟΠΌΣ. Ζ. Μεσίτης.

ΜΈΣΑ (σελ. 133 καὶ 243). Σημαίνει ὄχι μόνον τὸ Ἐσω (dedans) τῶν παλαιῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνους συντασσόμενον μὲ ἀριθμοῦ ὀνόματα, Ἐν τὸς (dans), ὁποῖον εἶναι τὸ ἀνωτέρω (σελ. 316) παράδειγμα, « Μέσα εἰς πέντε ἡμέρας » (dans cinq jours), ὡς καὶ οἱ παλαιοὶ (Ξενοφ. Ἑλληνικ.

Ἰσορ. III, 3, § 5), « Ληγούσης δὲ τῆς Φυσίας, Ἐν τὸς
 » πένθ' ἡμερῶν καταγορεύει τις πρὸς τοὺς Ἐφόρους
 » ἐπιβουλὴν » ἡγουν πρὶν περάσωσι πέντε ἡμέραι.

ΜΕΣΤΟΣ. Ζ. Μεσόνω.

ΜΕΤΑ, πρόθ. συνταγμένη με ἀιτιατικὴν (σελ. 244). Μετὰ
 Φυμὸν (Ζ. Ἐγρήγορα). Ἐντάμα μετ' ἐκείνους (Ζ.
 Ἐντάμα).

ΜΕΤΣΙΤΙΟΝ. Ζ. Μασγίτην, σελ. 239.

ΜΗ (σελ. 243). Μῆ ἀφήσετε. Ζ. Ἐγρήγορα.

ΜΟΝΕΡΗΣ. Ζ. Μόναυτα.

ΜΟΝΟΠΑΤΑ. Ζ. Πάτος, σελ. 288.

ΜΟΥΝΑ. Ζ. Πίθηκος, σελ. 420.

ΜΠΗΓΟΜΑΤΣΟΥΚΗΣ. Διζάζω τώρα, ἀν ἀνωτέρω
 (σελ. 119), ὁ Κάμπος ἐσήμαινε τὸ στρατόπεδον (camp),
 ἢ πιθανώτερον αὐτὸν τὸν Ἰππόδρομον τοῦ Βυζαντίου, ὅστις
 ὠνομάζετο καὶ αὐτὸς Κάμπος (Ἰδ. ἀνωτέρ. σελ. 177) καὶ
 ὅπου ἡγωνίζοντο αἱ φατρίαι τῶν Πρασίνων καὶ τῶν Βενετικῶν
 (Ἄτακτ. I, σελ. 196). Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν, τοῦ
 Μπηγοματσούκη ἔργον ἦτο νὰ ἐμπήγη καταγῆς ξύλα, ὡς ὄρια
 καὶ σημεία, νὰ μὴ συγχέωνται τῶν διαφόρων φατριῶν αἱ ρέντα
 (Ζ. Ρέντα, σελ. 422), ὡς μαρτυρεῖ καὶ ἄλλος ποιητὴς παρὰ
 (Δουκάγγ. σελ. 1289),

Ἀπὲ τὸν κάμπον πήγεναν, τὰς ρέντας διαχωρίζουν.

ΜΠΟΡΩ (γρ. Ἐμπορῶ). Ζ. Μία.

ΜΥΑΛΑ, ἢ ΜΥΕΛΑ, οὐδετ. πληθυντικ. ΜΥΑΛΟΣ ἢ
 ΜΥΕΛΟΣ ἀρσενικ. Ζ. σελ. 381.

ΜΥΡΩΔΙΑ. Ζ. Πετροσέλιον.

ΞΑΓΟΡΕΥΤΗΣ. Ζ. Ἐξαγορευτής.

ΞΗΛΟΝΩ. Ζ. Ἐξηλόνω.

ΟΝΤΑ ἢ ΟΝΤΑΣ (εἰς) μετοχαί, ἀντί τῶν εἰς ὦν, οὐσα, ὦν. Z. Πλαντζῶ, σελ. 303.

ὈΡΓΗ. Πρόσθετες εἰς τὰ ἀνωτέρω (σελ. 274) τὴν παροιμίαν, « Ὀργή λαοῦ, ὄργη Θεοῦ » ὁμοίαν ἄλλης παροιμίας, τῆς « Φωνή λαοῦ, φωνή Θεοῦ » διδάσκουσιν ὅλους, ἀλλ' ἐξαιρέτως τοὺς ἡγεμόνας, πόσον πρέπει νὰ σπουδάζωσι νὰ ἀγαπῶνται ἀπὸ τοὺς λαοὺς των, καὶ ὅτι τοιαύτην ἀγάπην ν' ἀποκτήσωσι δὲν εἶναι δυνατὸν, ἂν δὲν καταγίνωνται νύκτα καὶ ἡμέραν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῶν λαῶν. Ἄν ὁ λαὸς τοὺς ἀγαπᾷ, γίνονται καὶ εἰς τὸν Θεὸν ἀγαπητοί· ἂν τοὺς ὀργίζεται, μὴν ἀμφιδάλλωσιν, ὅτι ἡ ὄργη τοῦ Θεοῦ σέφει τὰς κεφαλὰς των, καὶ ἂν συχνάζωσι καθ' ἡμέραν τὰς ἐκκλησίας.

ὈΡΝΕΟΝ ἢ ὈΡΝΙΟΝ. Z. Κουτὸς, σελ. 207.

ΠΑΡΑΛΥΜΕΝΟΣ (μετοχ. τοῦ ῥήμ. Παραλύομαι), ὁ φορῶν ἐνδύματα σχισμένα ἢ κακοῤῥαμμένα (décousu, déchiqueté). Z. Τσαγγάριος. 2) συνώνυμον τοῦ Παραλυτικὸς, ἢ Παράλυτος (paralytique). 3) μεταφ. ὁ διάγων ζῶν ἄτακτον, ὁ ἄσωτος (dissolu).

ΠΑΡΑΜΑΝΑ. Z. σελ. 394.

ΠΑΡΑΤΗΡΙΟΝ. Z. Παρατήρημα σελ. 284.

ΠΑΡΑΥΤΑ (Z. Μόναυτα). Πάραυτα, προπαροξυτόνως σήμερον, ἀπὸ τοῦ παρακμάζοντος ἐλληνισμοῦ τὸ ὀξύτονον Παραυτά. Οἱ ἀρχαιότεροι, Παρ' αὐτά, διαιρετῶς, ἢ Παραυτίκα, ἐπιρρήματικῶς.

ΠΕΔΙΚΛΑ (σελ. 290), Ἑλληκ. Πέδαί. Μὲ χρυσᾶ πέδικλα ἔδενεν ὁ Ποσειδῶν τοὺς ἵππους του (Ἰλιάδ. ν', 36),

Ἄμφι δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας.

ΠΕΡΙΒΟΛΙΟΝ. Z. Αὐλή (σελ. 74).

ΠΕΡΙΔΟΞΆΖΩ, περισσᾶ δοξάζω, τιμῶ. Z. Παρεκβάλλω.

Ούτε τὸ Περιδοξάζω, οὔτε τὸ ἐπίθετον Περιδοξος, ὁ περισσὰ ἔνδοξος (illustre), εὐρίσκονται εἰς τὰ Ἑλληνικά Λεξικά· εἶναι ὁμως λέξεις οἰκεῖαι καὶ τῆς παλαιᾶς γλώσσης, καὶ χρήσιμαί εἰς τὴν νέαν.

ΠΕΡΙ ΟΥΪ, Ὑπέρ οὔ. Ζ. Περού.

ΠΕΡΙΠΛΕΓΜΕΝΟΣ. Ζ. σελ. 116.

ΠΕΡΙΣΣΑ, παροξυτόνως καὶ Περισσὰ, ὀξυτόνως, Ἑλληνισ. Ἄγαν. (Ζ. Περισσός, καὶ σελ. 116).

ΠΕΡΣΙΜΟΥΛΟΝ. Ζ. Πετροσέλιον.

ΠΕΣΤΕΜΑΛΙ. Ζ. Σάβανον σελ. 422.

ΠΗΓΟΪΝΙ. Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Η σοιχείου.

ΠΗΛΑΪ. Ζ. Τρώγω.

ΠΙΘΗΚΙΖΩ. Μὴν ἔχοντες λέξιν νὰ ἐρμηνεύσωμεν τῶν Γάλλων τὸ singer, συγχωρεῖται νὰ εἰσάξωμεν εἰς τὴν γλώσσαν λέξιν Ἑλληνικὴν, τὸ Πίθηκίζω. Ἡ εἰσαγωγή της εἶναι τόσον πλέον εὐλογος, ὅσον ἔχομεν καὶ τὸ πρωτότυπον αὐτῆς Πίθηκος (singere) θησαυρισμένον εἰς τὸν Σομαυέραν, « Πίθηκος, ὁ. μούνα, ἡ. μαῖμου, κ. τ. λ. »

Τὸ Πίθηκος (Ἑλληνιστ. Πίθηκος καὶ Πίθηξ) εἶναι γενικὸν ὄνομα τοῦ ζώου, ὡς καὶ τὸ χυδαῖον Μαῖμου, ἀπὸ τοῦ παρακμάζοντος Ἑλληνισμοῦ τὸ Μιμῶ, διὰ τὸ μιμητικὸν τοῦ ζώου. « Πίθηκος, τὸ ζῶον, ἡ Μιμῶ κ. τ. λ. » λέγει ὁ Σουίδα. Τὸ δὲ Μοῦνα λέξις ἰσπανικὴ (Mona), ἡ μᾶλλον περάσασα ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν εἰς τὴν Ἰσπανίαν, σημαίνει γένος πιθήκων μὲ οὐράν (guenon, mone), τὸ ὀνομαζόμενον ἀπὸ τὸν Ἀριστέλην (Περὶ ζ. ἰσορ. II, 2, § 10) Κῆβος, καὶ ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους, μὲ Ἑλληνικὸν ὄνομα, cercopithecus (Κερκοπίθηκος).

ΠΙΘΗΚΟΣ. Ζ. Πιθηκίζω.

ΠΙΤΑΓΟΪ ἢ ΠΙΤΑΚΤΟΪ. Ζ. Ἐπιταγοῦ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ. Ζ. Ἐξαγορευτής.

ΠΟΔΑΪΝΟΜΑΙ. Ζ. Ἐξυπόλυτος.

ΠΟΔΌΠΑΝΑ. Ζ. Χερόρτιον, σελ. 429.

ΠΟΥΪΣΚΑ. Ζ. Ποζᾶς.

ΠΡΟΜΑΧΙΌΝΙΟΝ. Ζ. Περμαχιόνιον.

ΠΡΟΞΕΝΗΤΗΣ. Ζ. Μεσίτης.

ΠΡΟΣΚΑΛΪΖΩ. Ζ. σελ. 249.

ΡΑΚΪΟΝ, κοιν. Ρακί (eau-de-vie). Εἶπα τι (Στραβ. IV, σελ. 316, Ἕλλην. ἐκδ.) περὶ τοῦ ὀνόματος, σημειώσας καὶ τοῦ Ἡσυχίου τὸ « Ράχι, τὸ ξέμφυλον » καὶ τὸ εἰς τοὺς Ἰνδοὺς κατασκευαζόμενον ἀπὸ ὄρυζον (ris) ἢ ἀπὸ σάκχαρον (sucre) ποτὸν, ὀνομαζόμενον Ράκ ἢ Ἀράκ rack, arack (tafia), ὄνομα συγγενεῦον καὶ μὲ τοῦ Ἡσυχίου τὸ Ράχι, καὶ μὲ τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης τὸ Ρακί. Παρόμοιον τι ἴσως ἦτο καὶ τῶν Ἑβραίων τὸ שֵׁכָר (σεκάρ) τὸ ὁποῖον οἱ Ἑβδομήκοντα, μὴ γνωρίζοντες τὴν ἀκριθεῖ σημασίαν (μέθυσμα) τῆς λέξεως, ἠρμήνευσαν Σίκερα. Ὁ Φώτιος τὴν ἐξήγησε « Σίκερα, σκευασὸν » πόμα· « Ὁ Ἡσύχιος, « Οἶνος συμμιγῆς ἠθύσμασιν, ἢ πᾶν » πόμα ἐμποιοῦν μέθην, μὴ ἐξ ἀμπέλου δὲ, σκευασὸν, σύν- » θετον· » ὁ Σουΐδας, μὴν ἀρκεσθεῖς εἰς ταῦτα, ἐπρόσθεσεν ἀκρίτως καὶ ἐτυμολογίαν ξένης λέξεως ἑλληνικὴν « ἐκ τοῦ » συγκεκρισθαι. » Οἱ θεολόγοι τῆς Γενεύης μετέφρασαν τὸ Σίκερα τοῦ εὐαγγελιστοῦ (Λουκ. α', 15) cervoise, λέξιν συνώνυμον τοῦ bière (Ἕλλην. Ζύθος), ἴσως διότι οἱ Ἑβδομήκοντα ἠρμήνευσαν μίαν μόνην φορὰν (Ἡσαίου ιθ', 10) τὸ Σεκάρ (καὶ τοῦτο γραφικῶς σφαλμένον) Ζύθον· ἴσως καὶ κινηθέντες ἀπὸ τὸ Γλωσσάριον τοῦ Κυρίλλου, « Σίκερα... πᾶν μέθυσμα » ἐκ σίτου ἢ κριθῆς, ὑδαρὲς καὶ γαλακτώδεις. »

Οἱ Γραικορωκαῖοι καὶ τὸ ἔκλιναν, Σίκερον, Σικέρου (Δουκαγγ. σελ. 1368.)

ΡΑΣΟΝ ὀνομαζόμενον τὸ μονασικὸν μάλλινον φόρεμα, καὶ

ἐξαιρέτως τὸ ἐπανωφόριον (**froc**), ἀπὸ τὸ Λατινικὸν **rasum**, Ἰταλλισί **raso**, ἐπίθετον σημαῖνον **Ξυρισμένον**· διότι τοῦ ἀφαιροῦσι τὸ χνούδιον, ὡς εἶναι τὸ ὕφασμα τὸ ἰδιαιτέρως ἀπὸ τοὺς Γάλλους προσηγορικῶς ὀνομαζόμενον (**ras** ἢ **serge rase**).

ΡΈΝΤΑ. Ὁ Δουκάγγιος τὸ γράφει **Ραίδα**, **Ρέδα**, καὶ **Ρέντα**. Εἰς τινὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος προφέρεται μὲ τὸ πλεοναστικὸν **Ἄρέντα**. Εἶναι λέξεις τῶν Γραικορωμαίων, ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν **Rheda** (**calèche**). Λέγει ὁ Σουΐδας, « **Ραίδιον**, » τὸ φορεῖον ἢ τὸ ἄρμα. » Ἄλλα δὲ παλαιὰ Γλωσσάρια, « **Ρέδα**, ἄρμα, καροῦχα. » Καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ὁμῶς ἔλαβαν τὸ ὄνομα τῆς **Ρέδας** ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Γάλλους, ἐκ τῶν ὁποίων ἐγεννήθη καὶ τῶν Γερμανῶν τὸ **Reiten** (**aller à cheval**), κατὰ τὸν Οὐόσσιον, ἴσως δὲ καὶ τὸ **Reisen** (**voyager**).

Ρένταν ἀκόμη ὠνόμαζαν οἱ Γραικορωμαῖοι καὶ τὸν ἵπποδρομον (**hippodrome**), ἠγουν τὸν τόπον ὅπου ἔτρεχαν ἀγωνιζόμενοι μὲ ἀμάξια ἢ μὲ μόνους ἵππους.

Συνώνυμον τῆς **Ρέντας** σώζεται καὶ τὸ **Κότσι**, καὶ τοῦτο ξένον, ἀπὸ τῶν Γερμανῶν τὸ **Kutsche**, ὅθεν ἔλαβαν καὶ οἱ Γάλλοι τὸ **coche**.

ΡΟΥΦΙΑΝΟΣ. Ζ. Μεσίτης, σελ. 244.

ΣΑΒΑΝΟΝ. Ἡ λέξις εἶναι τοῦ παρακμάζοντες Ἑλληνισμοῦ, ὅθεν τὸ ἔλαβε καὶ ὁ παρακμάζων Λατινισμὸς **Sabanum**. Ἐσήμαιναν τὸ κοινῶς λεγόμενον **Μαντίλιον** (**mouchoir**), ἢ τὸ χειρόμακτρον (**essuie-mains**), ὀνομαζόμενα σήμερον ἀπὸ τοὺς Ἰσπανοὺς (ἐνικ. Σηλυκ.) **Sabanilla**· τὸ σινδόνιον (**drap de lit**), Ἰσπανισί **Sabana**· τὸ σύνηθες περίζωμα τῶν λουόντων καὶ τῶν λουομένων, ἔτι καὶ τὸ πανίον, μὲ τὸ ὁποῖον σπογγίζονται μετὰ τὸ λουτρὸν (βαρβαροτουρκιστί **Πεσεμάλι**), τὸ Λατινισί ὀνομασθὲν **Λέντιον** (**lentium**)

ἀπὸ τὸν εὐαγγελιστὴν (Ἰωάνν. ιγ', 4) « Λαβὼν λέντιον ,
 » διέζωσεν ἑαυτὸν... καὶ ἤρξατο νίπτειν τοὺς πόδας τῶν μαθη-
 » τῶν, καὶ ἐκμάσσειν τῷ λεντίῳ κ. τ. λ. » Τοῦτο τὸ ῥητὸν
 φέρων εἰς μαρτυρίαν ὁ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τρίτης ἑκατοντα-
 ετηρίδος ἀκμάσας Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς (Παιδαγωγ. II, 3 ,
 σελ. 161) λέγει, « Καὶ τοὺς πόδας ἔνιπτεν αὐτῶν, σαβάνῳ
 » περιζώσάμενος. » Ἐκτοτε, καθ' ὅλον τὸν μεσαιῶνα ἐμετα-
 χειρίσθησαν τὴν λέξιν εἰς τὴν αὐτὴν σχεδὸν σημασίαν, καὶ
 ἐξαιρέτως οἱ ἰατροί. Ὁ Τραλλιανὸς Ἀλέξανδρος (IX, 4, σελ.
 531) σημαίνει διὰ τῆς λέξεως ὄχι μόνον τὸ περιζῶμα, ἀλλὰ
 καὶ ὅσα περιτυλίσσονται οἱ ἐκβαίνοντες ἀπὸ λουτρῶν, πρὶν
 ἀναλάβωσι τὰ συνήθη των φορέματα. « Δεῖ δὲ οὐ μόνον ἄπαξ
 » λούειν τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ καὶ δεύτερον καὶ τρίτον... Μετὰ
 » δὲ τὸ λαβεῖν τὰ σάβανα, πινέτωσαν κ. τ. λ. » Ἐκ τούτων
 διορθῶνται καὶ ἄλλοι δύο τόποι τοῦ Τραλλιανοῦ (XII, σελ.
 724) « Περιβαλλόμενος δὲ τὰ ΣΑΓΑΝΑ, μὴ πάνυ χρονιζέτω
 » ἐν αὐτοῖς· μέλλων δὲ λαμβάνειν τὴν ἐσθῆτα κ. τ. λ. » καὶ
 (σελ. 736) « Μετὰ δὲ τὸ λαβεῖν τὰ ΣΑΓΑΝΑ, πίνειν ἐπι-
 » τρέπειν κ. τ. λ. » ὅπου γράφε ΣΑΒΑΝΑ, τὸ ὁποῖον ἐνόησε
 καὶ ὁ Λατῖνος μεταφραστῆς.

Εἰς ἡμᾶς σήμερον τὰ Σάβανα δὲν σημαίνουν ἄλλο
 παρὰ τὸ σκέπασμα (linceul), μὲ τὸ ὁποῖον περιτυλίσσονται
 οἱ ἐνταφιαζόμενοι νεκροί. Καὶ τοῦτο μὲ βάλλει εἰς ὑποψίαν
 μήποτε ἡ λέξις εἶναι Αἰγυπτιακὴ, ἀπὸ τὴν συνήθη εἰς ἐκείνους
 σαβάνωσιν ἢ ταρίχευσιν (embaumement) τῶν νεκρῶν,
 ἧτις ἐγένετο μὲ πολλῶν ταινιῶν (bandes) πολλοὺς τυλιγμοὺς
 σπειρώδεις· ὅθεν ἴσως ὠνομάσθη καὶ ἀπὸ τὸν Ποιητὴν (Ὀδυσσ.
 β', 99-102) Ταφῆϊον σπεῖρον. Πρόσθετε ὅτι καὶ ὁ πρῶτος
 ὀνομάσας Σάβανον, ὁ Κλήμης, ἦτον Ἀλεξανδρεὺς.

Μ' ὅλα ταῦτα σώζεται εἰς τοὺς Λεξικογράφους, καὶ λέξις

ἄλλη, σημαίνουσα καὶ Μαντίλιον, καὶ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς γυναικείου, ἣτις συγγενεῦει μὲ τὸ Σάβανον, τὸ Σαβακάθιον, « Κεκρύφαλον, σαβακάθιον, σουδάριον » λέγει ὁ Σουίδας· καὶ « Κεκρύφαλος... σαβακάθιον, δεσμότριχον » ὁ Ἡσύχιος. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ τινὲς ἀπὸ τοὺς κριτικούς ἐδίξασαν μῆποτε ἀντὶ τοῦ Σαβακάθιον ἐγράφετο Σαβανάθιον. Ὅπως ἀν ἦναι, σημείωσε, ὅτι καὶ τὸ Σουδάριον (ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν Suda-rium) Σάβανον, ἢ Σαβάνου μέρος, σημαίνει εἰς τοὺς Εὐαγγελιστάς, (Ἰωάνν. ια', 44 καὶ κ', 7).

Ἀπὸ τὸ Σάβανον καὶ ῥῆμα Σαβανόνω τὸ περιτυλίσσω μὲ σάβανα, τὸ ὁποῖον ὁ Δουκάγγιος (λέξ. Σαβαροῦν, σελ. 1314) ἔτρεψεν εἰς τὸ Σαβαρόνω, πλαηθεῖς ἀπὸ τὴν κακὴν γραφὴν τούτου τοῦ ζίχου, ΘΡ,

ΣΑΒΑΡΩΜΕΝΟΙ, καὶ καλὰ ΨΑΛΜΟὶ ἘΞΟΔΙΑΣΜΕΝΟΙ,

ἀντὶ τοῦ, « ΣΑΒΑΝΩΜΕΝΟΙ, καὶ καλὰ ΨΑΛΜΟΕΞΟΔΙΑ-
» ΣΜΕΝΟΙ » ἤγουν μὲ ψαλμοὺς ἐξοδιασμένοι.

Καὶ ὕλη σαβάνων πολλή, καὶ ἡ σύρραψις των εὐκολοτάτη· μ' ὄλον τοῦτο οἱ ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ προσκυνηταὶ φέρουν ἐκεῖθεν πολλάκις ἔτοιμα σάβανα καὶ δι' ἑαυτοὺς καὶ διὰ τοὺς φίλους των, ὡς τάχα ἁγιασμένα, καὶ ἀκολούθως δυνατὰ νὰ σείλωσιν ἁγιασμένον εἰς τὸν παράδεισον τὸν σαβανωμένον μ' αὐτά. Πολλὴ γνῶσις δὲν χρειάζεται νὰ καταλάβῃ τις τῆς τοιαύτης δεισιδαιμονίας τὸ ἄτοπον. Ἄν ἐμετανόησε τὰς ἁμαρτίας του ὁ ἀποθνήσκων, καὶ μάλιστα (ἐὰν ἦναι καὶ Προσκυνητής), ἀν ἐμετανόησε τὴν μεγάλην ἁμαρτίαν, ὅτι ἐξώδευσε εἰς Θεὸν τοῦ ἁγίου φωτὸς ὅσα ἐχρεώσκει νὰ ἐξοδύσῃ εἰς παιδείαν τῶν ἰδίων τέκνων, ἢ εἰς ἄλλην τινὰ κοινὴν τῆς πατρίδος ὠφέλειαν, δὲν ἔχει χρεῖαν ἁγίων σαβάνων. Ἐὰν ἐξεναντίας ἐξῆσεν ὡς κτήνος, καὶ ἀποθνήσκῃ ὄχι μὲ πλειότερον νοῦν ὅσου ἔχουν

τά κτήνη, μὴν ἀμφιβάλλῃ ὅτι σιμά τῶν ἄλλων κακῶν περιπαίξει καὶ τὴν Ψησκείαν.

Δὲν ἐξεύρω, ἂν οἱ Γραικορωμαῖοι ἐγνώριζαν τὰ ἀγιοταφικά σάβανα· εἶχαν ὁμῶς ἄλλα μέσα ἀγιασμοῦ, τὰ ῥάσα τῶν καλογήρων· τὰ ἐνδύνοντο μικρὸν πρὸ τοῦ Θανάτου, καὶ ἐγίνοντο Μοναχοὶ, εἰς ἐξιλέωσιν τοῦ Θεοῦ, δι' ὅσα ἔπραξαν κακὰ τὸν παρελθόντα βίον αὐτῶν. Ὁ αὐτοκράτωρ Μανουήλ, ὁ Κομνηνός, ἐρασοφόρησε πρὸ τοῦ Θανάτου, ὡς λέγει ἡ ἱστορία, « Τὸ μοναδικὸν σχῆμα ἤτησε, καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ὀφεινοῦν » εὐρόντες τινὸς Μοναχοῦ ῥάσα, ἀπεκδύουσι μὲν αὐτὸν τὰ » μαλακὰ καὶ βασιλικά ἄμφια, ἐπενδύουσι δὲ τὸ τραχὺ τῆς » κατὰ Θεὸν πολιτείας ἔνδυμα, εἰς ὀπλίτην μεταμείβοντες » πνευματικὸν, κράνει τε Ψειοτέρῳ, καὶ Ψώρακι σεμνοτέρῳ, » τῷ οὐρανίῳ στρατολογήσαντες ἡγεμόνι » (Ἴδε CRUS. *Turcograc.* pag. 202, καὶ Δουκάγγ., σελ. 1284). Κατ' ἐκείνους καὶ τοὺς ἐξῆς χρόνους εἰς τῆς δύσεως τοὺς βασιλεῖς ἢ πρὸ τοῦ Θανάτου βωμολοχικὴ αὕτη ῥασοφορία ἦτο συνήθης (Ἴδε Συμβουλ. τριῶν Ἐπισκόπ. σελ. 60)· καὶ πιθανὸν ὅτι ἐκεῖθεν, καὶ κατὰ μίμησιν ἐπεινῶν, τὴν ἔλαβαν, ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ (Ἴδε Ἄτακτ. I, σελ. κ'—κγ'), καὶ οἱ αὐτοκράτορες τῆς ἀνατολῆς.

ΣΕΡΓΙΑΝΙΖΩ. Ζ. Περιδιαβάζω.

ΣΙΚΕΡΑ. Ζ. Ρακίον.

ΣΚΑΪΘΑΡΟΣ, μὲ πλεονασμὸν τοῦ σ̄, καὶ ἐξάλειψιν τοῦ ν̄, ἀπὸ τὸ ἑλληνικ. Κάσθαρος (*scarabée* ἢ *escarbot*). Οἱ χυδαῖοι καὶ μὲ δεύτερον πλεονασμὸν, Ἀσκάθαρος.

ΣΚΟΥΨΙΑ. Ἡ ἀνωτέρω (σελ. 110) Δικτυωτὴ σκούψια εἶναι τῶν παλαιῶν ὁ Κεκρύφαλος. Τὸ δὲ Σκούψια ἐσημειώθη ἄλλοῦ (εἰς τοὺς βίους Πλουτάρχ. Μέρ. I, σελ. 411), ὅτι παράγεται ἀπὸ τὸ ἄχρησον, Κυφαία, παράγωγον τοῦ Κύφη, τοῦ σημαίνοντος τὴν κεφαλὴν, κατὰ τὸν Ἡσύχιον,

« Κύπερον ἢ Κύφην, κεφαλὴν· Κρήτες » ὡς ἀπὸ τὸ Κεφαλή, ἢ Κεφαλαία καὶ Περικεφαλαία. Μαρτυρεῖται τοῦτο καὶ ἀπὸ τὸν παρακμάζοντα Λατινισμόν, ὅστις ὠνόμαζε τὴν Σκούφιαν, χωρὶς τὸ σ, *cuphia*, ὅθεν καὶ τῶν Ἰταλῶν τὸ *cuffia* καὶ τῶν Γάλλων τὸ *coiffe*, ὡς ἀπὸ τὸ Κύφη (ἢ κεφαλὴ) ἔπλασαν οἱ μὲν Ῥωμαῖοι τὸ *caput*, οἱ δὲ Ἰταλοὶ τὸ *caro*, οἱ δὲ Γάλλοι τὸ *chef*, καὶ οἱ Γερμανοὶ τὸ *Kopf*.

ΣΜΑΡΙΔΟΚΕΦΑΛΟΣ (*imbécile*). Ζ. Γόνος.

ΣΤΑΥΡΙΟΝ (χυδ. Σταυρί). Ζ. Γόφος.

ΣΤΡΑΠΗ. Ζ. Ἄσραπή.

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΑΙ, συμφωνῶ (*convenir, stipuler*), ὡς τὸ (σελ. 249) « Καὶ συνταγῆς τον τίποτε. »

ΣΦΥΡΙΖΩ (*siffler*). Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Φ.

ΤΖΙΑΩ. ΤΖΙΑΙΆΡΗΣ. Ζ. Πιτζιλῶ.

ΤΖΙΤΖΥΦΑ. Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ ΤΣ.

ΤΌΠΙΑ πληθ. οὐδέτερ. Ἐσημειώθη ἀνωτέρω (σελ. 281) τὸ Τόπιον ὡς λέξις τουρκικὴ (Τόπ), σημαίνουσα σφαῖραν ἢ σφαιρίον. Ἄλλ' ἐδῶ προσσημειώνεται καὶ ἡ ὁμώνυμος αὐτῆς, ἀλλὰ σημασίας παντάπασι διαφοροῦ, λέξις Ἑλληνικὴ, Τόπια, τῆς ὁποίας χρειαν ἀπαραίτητον ἔχει ἡ κοινὴ μας γλῶσσα.

Παρά τὸ εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικά καταχωρισθὲν Τόπια ἢ Τοπεῖα (Ἰωνικ. Τοπήια), ὡς σημαῖνον τὰ σχοινία, καὶ ἰδιαιτέρον τὰ σχοινία τῶν πλοίων, ὁ Βιτρούβιος (*Vitruv. VII, 5*), λαβὼν ἀναμφισβόλως ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας τεχνίτας, ὀνομάζει ἀκόμη Τόπια (*topia*) τὰ ζωγραφούμενα εἰς τοὺς τοίχους τῶν οἴκων, διὰ καλλωπισμὸν, διάφορα σχήματα, οἷον ποταμοὺς, πηγὰς, δάση, βουνὰ, ποιμένας (*varietatibus topiorum flumina, fontes, luci, montes, pecora, pastores*). Εἰς τὸ Τόπιον λοιπὸν (ὑποκορισ. τοῦ Τόπος) χρεωσοῦμεν νὰ μεταφράζωμεν, ὡςάκις

ἐλθωμεν εἰς χρεῖαν, τῶν Γάλλων τὸ *paysage* (ἀπὸ τὸ *pays*, χώρα, τόπος), καὶ Τοπιογράφον νὰ ὀνομάζωμεν τὸν ἀπ' ἐκείνους λεγόμενον *paysagiste* (Ἴδε καὶ *FORCELLINI, Lexic. latin. V. Topia*).

ΤΡΑΧΗΛΟΣ (σου). Ζ. Ἀνανδράνισμα, καὶ Ἐξάγκωνα.

ΤΖΑΓΓΑΡΙΟΣ ἢ ΤΣΑΓΓΑΡΙΣ, ὁ κατασκευάζων τσαγγία (Ζ. Τζαγγίν, καὶ Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 92). Ἐκ τούτου καὶ παροιμία, « Τζαγγάρις ἐξυπόλυτος, ράπτῃς παρα-
» λυμένος. »

ΥΒΡΙΣΙΑ. Ζ. Ὑβρίζω, σελ. 364.

ΥΠΟΔΑΪΝΟΜΑΙ. Ζ. Ἐξυπόλυτος.

ΦΗΚΑΡΙΟΝ (Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Φ σοιχείου) κατὰ τροπὴν Αἰολικὴν τοῦ φ̄ εἰς τὸ φ̄. Οὕτως ἔλεγον καὶ Φηρίον τὸ Θηρίον (*bête sauvage*), καὶ οἱ Ἄττικοί Φλᾶν τὸ Θλᾶν (*meurtrir*). Ἴσως καὶ ὁ Φύλακας (*portefeuille*), σακκίον περιέχον τετράδια, σύνθητες εἰς τὰ σχολεῖά μας, παράγεται ἀπὸ τὸ Θύλαξ. « Θύλακος, ὁ ράπτὸς φάσκωλος » λέγει ὁ Φώτιος, ἀπὸ τὴν γενικὴν δηλαδὴ τοῦ Θύλαξ, ὡς ἡμεῖς ἀπὸ τὴν πληθυντικὴν αἰτιατικὴν τὸ Φύλακας (Ἴδ. Προδρ. Ἑλλην. βιβλιοθ. σελ. 357).

ΦΟΥΡΝΟΣ. Φέρει τὴν ἀνωτέρω (σελ. 375) παροιμίαν καὶ ὁ Δουκάγγιος (σελ. 1698), ἀλλὰ κακογραμμένην οὕτως, « Ἐὼ σὲ ἔκτισα, φοῦρνε, Ἐὼ ἵνα σὲ χαλάσω » ἀντὶ τοῦ (θίς) ἘΓΩ. Ἀπὸ τὸν αὐτὸν μανθάνομεν, ὅτι ἡ παροιμία ἐξεφωνήθη ἀπὸ τὸν Παναγιώτατον Πατριάρχην, τὸν Κηρουλάριον, ὅτε ἐφοβέριζε νὰ καθαιρέσῃ τὸν ὁποῖον εἶχε ζέψειν εἰς βασιλέα, Ἰσαάκ τὸν Κομνηνόν. Ἴδε Ἄτακτ. τόμ. I, προλεγόμ. σελ. 17'.

ΦΟΥΡΝΟΣ. Ἐπῆρα τὴν λέξιν, ὡς εἶπα ἀνωτέρω (σελ. 375), ἀπὸ τὸν Σομαυέραν. Ὁ Σνεϊδέρος, εἰς τὰς Προσθήκας (σελ. 173) τοῦ Λεξικοῦ του, ἐνόμισεν, ὅτι εἰς τοὺς χρόνους

τοῦ Εὐσαθείου ἐπροφέρετο Φροῦνος· τὸ ὁποῖον ἤθελ' εἰσθαι πλησιέστερον τῆς παλαιᾶς λέξεως Φροῦνος. Ἄλλ' ὁ Εὐσαθείος, ἐκ τοῦ ὁποίου (Παρεκβολ. εἰς Διονύσ. τὸν Περιηγητ. σίχ. 752, σελ. 99) ἔλαβε τὴν μαρτυρίαν, δὲν φέρει τι παρόμοιον· ἐξηγῶν τοῦ Περιηγητοῦ τὸ Φροῦροι (ὄνομα ἔθνους Σκυθικοῦ), λέγει μόνον, « Τινὲς δὲ, Φροῦνοι γράφουσιν, ὁμωνύμως τῷ » ζῶω· Φροῦνοι γὰρ (καθὰ καὶ ὁ Φίλων γράφει) οἱ βάρ- » τραχοι. »

ΦΡΑΓΓΚΟΣ. Ζ. Περού.

ΦΥΛΑΚΑΣ. Ζ. Φηκάριον.

ΦΥΡΝΟΜΑΙ (être brouillé). Ζ. Φύρνω. Μεταφορικ. ταράσσομαι, συγχύζομαι (se troubler). Ὁ ἀόρις. Ἐφύρθην, ἦς, ἦ (Ζ. Ἐξίζαμαι). Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν ὁ Πλάτων (Φαίδ. σελ. 101) « Ἄμα δὲ οὐκ ἂν φύροιο, ὥσπερ οἱ » ἀντιλογικοὶ κ. τ. λ. »

ΧΕΙΡΙΖΩ. Ζ. Χέρα.

ΧΕΟΠΙΝΗ. Οὕτως ὠνόμασα ἀνωτέρω (σελ. 179) τὴν chopine τῶν Γάλλων. Δὲν ἔπλασα ἐγὼ τὴν λέξιν. Ὁ Βουδαῖος καὶ ἄλλοι λόγοι Γάλλοι ἐτυμολόγησαν τὴν chopine ἀπὸ τὸ, Χέε πίνειν (cheopina). Ὁ Μενάγιος ὀνομάζει τὴν ἐτυμολογίαν γελοίαν (ridicule). Ἄν ὄχι γελοία, εἶναι βέβαια ἀναπόδεικτος· μ' ὅλον τοῦτο ἢ αὐτόματος ὁμοιότης τῶν φωνητικῶν στοιχείων δὲν συγχωρεῖ εἰς ἡμᾶς οὔτε Κοπίναν, οὔτε Χοπίναν, νὰ ἐρμηνεύσωμεν τὴν λέξιν. Τὸ Χεοπίνα ἢ Χεοπίνη εἶναι καὶ ἑλληνικώτερον καὶ πλεον εὐφωνον.

ΧΕΡΑ. Ἑλληνισ. Χεῖρ (main). Ἀπὸ τὴν αἰτιατικὴν Χεῖρα ἐπλάσθη ὀνομαστικὴ, Ἡ Χέρα (ὡς ἀπὸ τὸ, Τὴν μητέρα, τὸ Ἡ μητέρα) καὶ αἰτιατικὴ νέα, Χέραν, οἷον τὸ ἀνωτέρω (σελ. 139) « Στὴν ἰδικὴν μου χέραν. »

Ἡ ἀποβρλή τοῦ τ εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις ἦτο συνήθης καὶ

εἰς τοὺς παλαιούς. Ἐλέγαν ὄχι μόνον, Χειρὸς, Χειρὶ, Χεῖρα, ἀλλὰ καὶ Χερὸς, Χερὶ, Χέρα.

Εἰς τὰ σύνθετα ποτὲ μὲν φυλάσσεται, ποτὲ δ' ἀποβάλλεται, οἷον Χερίζω καὶ Χειρίζω (*commencer*), Χερόβολος ἢ οὐδετέρ. Χερόβολον. (Ζ. Χερόβολος). Χερόγραμμα καὶ Χειρόγραμμα (*manuscrit*), Χερομάχος (*laboureur*), Χερόμυλος καὶ Χειρόμυλος, Χερόρτρι καὶ Χειρόρτρι (Ζ. Χερόρτριον), Χειρονομῶ (*gesticuler*).

ΧΕΡΟΒΟΛΟΣ, καὶ οὐδετέρ. Χερόβολον, δεμάτιον (*botte, gerbe, main*). Ἐλλητιστ. Χειρόβλημα. « Χειροβλήματα, » δράγματα κ. τ. λ. » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ΧΕΡΟΓΡΑΜΜΑ. Ζ. Χέρα.

ΧΕΡΟΜΥΛΟΣ (Ζ. Χέρα), καὶ Χειρόμυλος (*moulin à bras*), οἷον (παρὰ Δουκαγγ. σελ. 1746), ΣΣ,

Καὶ φάνησαν οἱ κόλοι τῆς μεγάλοι χειρομύλοι.

ΧΕΡΟΡΤΙΟΝ. Χειρόρτιον (Σομανέρ. καὶ Δουκάγγ.), καὶ βαρβαρότερον Χερόκτιον καὶ Χερόκτριον, ὠνόμαζαν οἱ Γραικορωμαῖοι τὴν ἑλληνιστὶ λεγομένην Χειρίδα (*gant*), ὡς ἔλεγαν καὶ Ποδόρτιον (*bas*) τὸ σκέπασμα τῶν ποδῶν. Ἡ γραφὴ τὴν ἀρχὴν πιθανὸν ὅτι ἦτο Χεραρτάρτιον καὶ Ποδαρτάρτιον (καὶ κατὰ συγχοπὴν βάρβαρον Χεράρτιον, καὶ Ποδάρτιον), ἀπὸ τὸ Ἄρτάρτιον ἢ Ἀρτήριον, ὑποκοριστικὸν τοῦ Ἀρτήρ, « Ἀρτήρ, ὑποδήματος γένος » κατὰ τὸν Ἡσύχιον καὶ τὸν Σουΐδαν· ἰδίως δὲ ὁ Σουΐδας καί, « Ἀρτάρια παρ' ἡμῖν οἱ τῶν ποδῶν πῖλοι, » ἤγουν αἱ Κάλται (*bas*).

Ὁ Δουκάγγιος (σελ. 1191) ἐξήγησε κατὰ τὸ Ποδόρτιον *vestis talaris*, νομίσας ὅτι σημαίνει τὸ Ποδήρης τῶν παλαιῶν. Ἀπὸ τὰ ὁποῖα φέρει παραδείγματα, φαίνεται ὅτι ὁ λόγος εἶναι περὶ σκεπασμάτων τοῦ ποδός, καὶ τῆς κνήμης ὅλης ἢ μέ-

ρους, τὰ ὅποια καὶ Ποδόπανα (Δουκαγγ. αὐτόθ.) ὠνόμαζαν.

Τὰ Ποδάρτια ταῦτα ἢ Ποδόπανα ὀνομάζονται σήμερον Κάλτζαι, τὰς ὁποίας ἔλεγ' ἀνωτέρω (σελ. 282), ὅτι παράγονται ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν calza. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖνοι τὸ ἔλαβαν ἀναμφισβόλως ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν calceus, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τοῦτο ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων Σικελῶν τὸ Κάλτιον (Ἰδ. Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 169), ἡ λέξις εἶναι τῆς γλώσσης μας· ἀρκεῖ μόνον νὰ τὴν καλοφωνήσωμεν, ὀνομάζοντες Κάλτας τὰς Κάλτζας.

ΧΝΟΠΟΔΑ (Δουκαγγ. καὶ Σομανέρ.). Ζ. Ἰχνόποδα.

ΧΟΡΤΑΡΙΟΝ. ΧΟΡΤΟΣ. Ζ. σελ. 73.

ΨΑΛΜΟΕΞΟΔΙΑΣΜΕΝΟΣ ἢ Ψαλμεξοδιασμένος. Ζ. Ἐξοδιάζω.

ΨΙΛΟΚΟΠῶ. Ζ. Ψηλοκοπῶ, σελ. 394.

ᾨΦΟΥ! Ἐπίρρημα σχετλιασμοῦ· πιθανὸν ὅτι ἐσυντέθη ἀπὸ δύο Ἑλληνικὰ ἐπιφωνήματα, ᾨ, φ ε ὕ (ah! hélas), ἢ μᾶλλον ᾨ φ ὕ! ὅθεν τῶν Ῥωμαίων τὸ Phuy καὶ phy (fi!). Ὁ Ἐπίχαρμος εἶπε δωρικῶς « Φοῦ τῶν κακῶν! » ἀντὶ τοῦ « Φεῦ (ἢ » Φῦ) τῶν κακῶν! » (Ἰδ. Πρόδρ. Ἑλλ. βιβλιοθ. σελ. 4θ').

Πολλοὶ τὸ προφέρουν διὰ τοῦ χ, ᾨ χ ου! Τὸ ᾨ φ ου ὁμως εἶναι γνησιώτερον, ὡς εἶπε καὶ ὁ ποιητὴς τοῦ Ἐρωτοκρίτου (σελ. 45),

ᾨφου κακὸ ὅποῦ μ' εὔρηκε, καὶ ποί' ὦρα νᾶναι κείνη!

ᾨΧΟΥ. Ζ. ᾨφου, καὶ σελ. 398.

ΠΙΝΑΞ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ.

Α—ΑΙ.

- Ἄ, 307.
Ἄατος, 42.
Ἄαπλετος, 42.
Ἄασχετος, 42.
Ἄβαθής, 2, 42.
Ἄβάκιον, 120, 363.
* Ἄβια, 4.
Ἄβλῆς, 3.
Ἄβλητα, 3.
Ἄβρύνομαι, 371.
Ἄγαθός. Ὠ'γαθὲ, 170, 171. Ἄγα-
θῆ τύχη, 345. Πρὸς ἀγαθοῦ.
Ζ. Γίγνομαι.
Ἄγαν, 420.
Ἄγάνιδα, 4.
Ἄγανός, 4.
Ἄγαπῶ, 6.
Ἄγγος, 6.
Ἄγγρίζειν, Ἄγγρις, 7, 8.
Ἄγκαλῖς, Ἄγκαλος, 9.
Ἄγκιθήκη, 7.
Ἄγκιον, 7.
Ἄγκλιμα, 8.
Ἄγκρισις, 8.
Ἄγκων, 10.
Ἄγλαΐα. Ἄγλαΐας ἀποναίξτω, 382.
Ἄγνος, 417.
Ἄγραφον (χαρτίον), 11.
Ἄγρειοσύνη, 13.
Ἄγριαίνω, 11.
Ἄγριέλαιος, 11.
Ἄγριμαῖον, 12.
Ἄγριος, Ἀγριον, Ἀγριότης, Ἀγριω-
σύνη, 12, 13.
Ἄγριόφωνος, 13.
Ἄγροικίζομαι, Ἄγροικος, 95.
Ἄγρωστις, 11.
Ἄγυλλα, πόλ. 326.
Ἄδελφος, 14.
Ἄδῆξιος διακονία, 14.
Ἄδιαφορία, 14.
Ἄδω, 16.
Ἄελῖς, 30.
Ἄετίτης λίθος, 212.
Ἄθάρα, 207.
Ἄθερίνη, 18.
Ἄθῆρ, 18.
Ἄϊ, Ἄϊ! Αἰάζω, 19.
Αἰβοῖ! 146.
Αἰλιος, 30.

- Αἶμα, Αἰμόπτυσις, 21.
 Αἶρα, 146.
 Αἴρειν τὴν τράπεζαν, 186.
 Αἰρέω. Κεχά νιν ἔλοιτο μοῖρα, 137.
 Αἴρω, Αἴρομαι, καὶ Ἐπαίρω, Ἐπαίρομαι, 186, 203.
 Αἰσχύνω, Αἰσχύνομαι, 126, 127.
 Αἰφνίδιος. Ζ. Ὠρα.
 Αἶψα, 1, 14, 30, 76.
 Αἰώρα, καὶ Εὔρα, 19.
 Ἄκανθα κυνάρα, 191.
 Ἄκανθίων, 402.
 Ἄκανθόχοιρος, 361, 402.
 Ἀκατάστατος, 22.
 Ἄκατος, Ἀκάτιον, 413.
 Ἀκέραιος, 270.
 Ἀκηδία, 59.
 Ἀκίς, 7.
 Ἀκμήν, 23, 24.
 Ἄκμων, 162.
 Ἀκοή. Ἐξ ἀκοῆς λέγω, 23.
 Ἀκόλουθος, 23.
 Ἀκονάω. Ἠκόνησαν τὰς γλώσσας αὐτῶν, 201.
 Ἀκούω. Ἀκούσαι λόγων, 24.
 Ἀκρίβεια, 26.
 Ἀκριβοδίκαιος, 27.
 Ἄκρις, Ἀκριες, 25.
 Ἀκροβαφής, Ἀκροθώραξ, Ἀκρολίπαρος, Ἀκρόπαστος, 27.
 Ἀκρος, 27.
 Ἀκροσαπής, Ἀκρόσοφος, Ἀκροχλίπαρος, 27.
 Ἄκρων, 27.
 Ἀκτένιστος, 28.
 Ἀκτὴ, 28.
 Ἀκωκή. Ζ. Γεύομαι.
 Ἀλέκτωρ, 34, 204.
 Ἀλέκω, Ἀλέξω, 134.
 Ἀλευρότησις, 28.
 Ἀληθεύω, 29.
 Ἀληθίζω, 29.
 Ἄλλοιῶ, 33.
 Ἄλλος μὲν, Ἄλλος δὲ, 353.
 Ἄλλοτριῶ, 33.
 Ἄλλου, 33.
 Ἄλλοφρονέειν, 34.
 Ἄλλοφρων, 34.
 Ἄλσος, 77, 78. Ἄλτις, Ἄλτος, 77.
 Ἄμα τῷ ἰδεῖν, 355.
 Ἄμακίς, 36.
 Ἀμαλθύνομαι, 234.
 Ἀμανίτης, 35.
 Ἀματίς, 36.
 Ἀμείβω, 38.
 Ἀμέλει, 201, 202, 243.
 Ἀμελής, 2, 42.
 Ἀμείω, 38.
 Ἀμὴν, 240.
 Ἄμμα, ἢ Ἀμμάς (ἦ), 400.
 Ἄμμια, 400.
 Ἀμόργη, 41.
 Ἄμυλον (τὸ) 42, 185. Ἄμυλος (ἦ) 42.
 Ἄν, δυνητικ. 256.
 Ἀνάγνωστος, 43.
 Ἀνάγυρος. Ζ. Κινῶ.
 Ἀναδικάζειν, Ἀναδικάζεσθαι, Ἀναδικία, 45.

- Ἀναθρέμω, 384.
 Ἀνάεδνος, 3, 43.
 Ἀνάελπτος, 3, 43.
 Ἀναζευγνύω, 58.
 Ἀνακωχή, 36.
 Ἀναμασᾶσθαι, 46.
 Ἀναμιξ, 44.
 Ἀναπαριάζω, 41.
 Ἀναπειρηρία. Ζ. Χαῦνος.
 Ἀνάπνευστος, 43.
 Ἀνάρβηλα, 401.
 Ἀναφέρω, Οὐκ ἀνέφερε, 45.
 Ἀναψηλαφῶ, 45. Ἀναψηλάφησις, 45.
 Ἀνέκδοτος, 47.
 Ἄνεμος, 48, 125. Σχιρτᾶ δ' ἀνέμων πνεύματα, 125. Ἄνεμοισιν ὁμοιοί, 372.
 Ἄνῆρ, 49. Ἰπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν, 364.
 Ἄνθρωπος, 18.
 Ἄνθρωπος, 50.
 Ἀνία, 59.
 Ἀνόητος, 265.
 Ἀνόμιλον θράσος, 50.
 Ἀντιβάλλω, 50, 51.
 Ἀντιβολή, Ἀντιβολῶ, 51.
 Ἀξίνη, 51.
 Ἀξινόρυγιον, 52.
 Ἄξιος, 51.
 Ἀπαλλαγὴ τοῦ βίου, 52.
 Ἀπεκδέχομαι, 20.
 Ἀπελέκτος, 55.
 Ἀπικέσθαι [Ἀφικέσθαι] ἐς χειρῶν νόμον. Ζ. Χεῖρ.
- Ἄπλαϊ, 288.
 Ἀπὸ καταδυομένης, 389.
 Ἀποδέξας, ἀόριστ. Ἴωνικ. 103.
 Ἀποδημῶ, 219, 262. Ζ. Νοῦς.
 Ἀποδίδωμι, 57, 58.
 Ἀποκαίω, 165.
 Ἀποκυβεύω 60.
 Ἀπόλλυμι. Ζ. Κατάρρῃος.
 Ἀπόνημαι. Ζ. Ἀγλαία.
 Ἀποξυλόω, 61.
 Ἀποπληξία, 405.
 Ἀποπλῆσαι. Ζ. Θυμοῦμαι.
 Ἀπόσολος, 407.
 Ἀποστροφή, 54.
 Ἀποτομία, 60. Ἀποτόμως λέγειν, 275.
 Ἀποφαίνομαι. Ζ. Γνώμη.
 Ἀπύλωτον σόμα, 64.
 Ἀπώθω, 42, 306.
 Ἄρβηλοι, 401, 402.
 Ἄρδάνιον, 404, 405.
 Ἄρθρα, 66.
 Ἄρις, 64, 65.
 Ἄρμα, 66.
 Ἄρμονία, 67.
 Ἄροτρον, 112.
 Ἄρπάγη, 8.
 Ἄρπάζω, 67.
 Ἄρσις, 43.
 Ἄρτάρια, Ἄρτήρ, 429.
 Ἄρτυμα, 297.
 Ἄρχή. Περὶ τὰς ἀρχάς καὶ τὰ τέλη, 345.
 Ἀρχηγετεύω, 130.
 Ἄρχος, 69.
 Ἀστάθμητος, 17, 18.

- Ἀστειεύομαι, 247.
 Ἀστεῖος. Ζ. Θεός. Ἀστειότατος, 156.
 Ἀστράγαλος, 142.
 Ἀσωτεύω, 183.
 Ἀτάλαντος, 156.
 Ἄτινα, 307.
 Ἄτρακτος, 15.
 Αὐαίνω, 264.
 Αὐγέω, Αὖγω, Αὔξω, 134.
 Αὐθαδέστομος, 64.
 Αὐθωρόν, 397.
 Αὐλή, 73.
 Αὔξη, 187.
 Αὐρίζω, 43.
 Αὔριον, 74.
 Ἀφαιρεῖν τὸν βίον, 200.
 Ἄφθαι, 316.
 Ἀφθόνως, 35.
 Ἄφρων. Ζ. Πυθμενόθεν.
 Ἀχαιμενίδαι, 402.
 Ἀχάλινον στόμα, 64.
 Ἀχανές πέλαγος, 289.
 Ἀχρησος, 76.
 Ἄχυρα, 272. Ἀχυρὸς, Ἀχυρών, 69.
 Ἀψεγής, 77.
 Ἄψις, 77.
 Ἄωτον, 18.
- Β.**
- Βάθρακος [βάτραχος] 158.
 *βαθυλὸς, 258.
 Βάλλω. Μηδὲν ἐς θυμὸν βάλλης,
 Ἐν θυμῷ βάλλεσθαι, Μετά
 φρεσὶ βάλλεσθαι, 260. Ἐπος
 βαλόν. Ζ. Ἐπος.
- Βάνανσοι τέχνη, 347.
 Βάραθρον, 145.
 Βαρύτιμον, 352.
 Βάσκω. Βάσκ' ἔτι, 38.
 Βασταγή, 80.
 Βασάζειν, Βάσταξ, 80.
 Βατεῖν, Βατεύειν, 298.
 Βάτραχος, 158.
 Βίος, 81.
 Βλεπαῖος, 81, 83, 84, 237.
 Βλέπειν φῶς, Βλέπουσα φῶς, 402.
 Βλέπειν εἰς πρόσωπον, 83.
 Βλέποντι φίλῳ, 403.
 Βλέπησις, 81.
 Βλέφαρα, Ζ. Γλέφαρα, καὶ Μύω.
 Βλύω, Βλύζω, 406.
 Βοηθήσειν χειρὶ καὶ ποδὶ, 386.
 Βομβῶ, Βομβάζω, Βομβαίνω, 88.
 Βορβοροτάραξις, 372.
 Βούλομαι. Κἂν βούλη, κἂν μὴ
 βούλη, 153.
 Βραχὺ (τὸ) τοῦ χρόνου, 334.
 Βροχὸς, Βρόκων, 145.
 Βρόμος, 87.
 Βρουλὸς, 145.
 Βροῦνος, 145.
 Βροῦχος, 226.
 Βρύσις διειδεστάτη, 374.
 Βρυχῶμαι, 86.
 Βρῶμος, 87.
 Βύας, 85.
 Βυθίζω, Βυθὸς, 85, 88, 305.
 Βύω. Βύειν τὸ σῶμα, 85.
 Βωδὸς, 86.
 Βωθέειν [Βοηθέειν], 84.
 Βῶσαι [Βοῆσαι], 84.

- Γ.
 Γάστρα, Γάστρη, 404.
 Γείσα, 239.
 Γελῶντες, 89. Γέλως. Γέλω ἐκθά-
 νον, 270.
 Γενεθλιακός, 231.
 Γέννα, 90.
 Γεραιός, 91.
 Γερωχία, Γερωσία, 380.
 Γεύομαι χειρῶν, — δουρὸς ἀκω-
 κῆς, Γευσάμενος ξύλου, 361.
 Γηραιός, 91.
 Γίγνομαι. Πρὸς ἀγαθοῦ γίγνοιτο!
 Ὀνησιφόρα γένοιτο! 174.
 Γλέφαρα [Βλέφαρα], 403.
 Γλυκερὸν φάος, 379,
 Γλυπτὸν, 280.
 Γλώσσα. Ζ. Ἀκονάω, καὶ Κρατεῖν.
 Γλωσσόκομα, 363.
 Γλωχῖνες, 7.
 Γνώω, 93.
 Γνώμη, 93. Δίχα γνώμης, Γνώμην
 ἀποφαίνεσθαι, Γνώμαι, καὶ
 Γνωμικά, 94.
 Γνώσκω, 93.
 Γόμφος, Γόμφωσις, 406.
 Γόνος ἀπὸ τηγάνου, 405.
 Γόνυ. Θεῶν ἐν γούνασι, 386.
 Γράμματα. Ζ. Ἐκπίπτω.
 Γράφω, Ζ. Πότμος.
 Γρηγορέω, 114.
 Γρίπος, Γρίφος, 8.
 Γρυλλίζω, 256.
 Γυνή. Ζ. Μεγάλη. Γυναικάριον,
 Γύναιον, 96.
- Γυρεύειν, 97. Γυρόω, Γυρὸς,
 Γύρος, 99, 100. Γύρω, 379.
 Δ.
 Δά, 1, 101.
 Δαίμων, Ζ. Κατά.
 * Δαινά, 13.
 Δαίρω, 104.
 Δαῖτα πένεσθαι, 174.
 Δάκρυον. Ζ. Πίτυλος.
 Δεῖ. Ζ. Ὀλίγον.
 Δεικνύω, καὶ Δεῖκνυμι, 103, 319.
 Δείκω, 103.
 Δειμαίνω, 32.
 Δεινολογία, 182.
 Δεινοπάθεια, 182.
 Δεινός, 141.
 Δέκω, 104.
 Δεξιόβόλος, 104.
 Δεξιολάβος, 104.
 Δέον (εἰς), Ἐν δέοντι, 397.
 Δέρω, 104.
 Δεσμὸς, Δεσμά, 388.
 Δέω, 104.
 Δηνάριον, 106.
 Διαβάλλω, 417.
 Διαβήτης, 293.
 Διαγαληνίζω, 89.
 Διάγω, 295, 309.
 Διακανάσσω, 161,
 Διάκονος, 113.
 Διάλυσις, 406.
 Διαλύω, 108.
 Διαμπερές, 292.
 Διαποστολή, 407.
 Διαρρήγνυμι. Διαρράγεις! 331.
 Διασύρω, 179. Διασύρει, 340.

- Διατάσσω, Διαταγμός, 108.
 Διατρέπομαι, 14, 126.
 Διαπτῶμαι, Διάπτος, 28.
 Διαφέρομαι, 140.
 Διαφυή, 208.
 Διδύμια, Διδύμη, 109.
 Δίδωμι, 110.
 Δειδεσάτη. Ζ. Βρύσις.
 Δι' ἐκ θυρῶν. Ζ. Θύρα.
 * Διεπιστολεύς, 168, 407.
 Διηθῶ, 144.
 Δικαίως, 15.
 Διόλου, καὶ Δι' ὄλου, 271, 274.
 Διυλίζω, 144. — τὸν οἶνον, 189.
 Δίχα. Ζ. Γνώμη.
 Δίψακος, 22.
 Δμῶς, 265.
 Δοιᾶ (ἦ), Δοιάζω, 275.
 Δόλιος, Δόλος, 368.
 Δούλος, 265.
 Δουρὸς (τοῦ). Ζ. Γεύομαι.
 Δράγμα, 269.
 Δράκων, 111.
 Δρομαίως, 356, 357. Δρόμος, 177.
 Δρυμῶν, καὶ Δρυμός, 69.
 * Δυγὸς [Ζυγός], 229.
 Δωδεκάσκυτοι, 281.
 * Δωμὸς [Ζωμός], 229.
 Δῶρον, 214.
- Ε.
- Ἐ, Ἐ, 19.
 Ἐάν, 179. — πῶς. Ζ. Ἐίπως.
 Ἐγγονος, 113.
 Ἐγγραυλις, 19.
 Ἐγγρισμός, 8.
 Ἐγηγορέω, 114.
 Ἐγχειρῶ, Ἐγχειρίζω, 385, 386.
 Ἐδῶ, 306, 360.
 Εἰ δὲ μὴ, 40.
 Εἰ ἴσως, 115.
 Εἶα μάλα. Ζ. Ὡ Εἶα.
 Εἶθε! 256.
 Εἰθισμένος, 231.
 Εἰλικρινῶς, 119.
 Εἰμί. Εἰσι, 116. Ἡμην, ἦν, 147.
 Εἶμι λέξων, ἐρῶν. 409. — εἰ;
 χεῖρας. Ζ. Χεῖρ.
 Εἴποτε, ἢ Εἶ ποτε, 41.
 Εἴπως, ἢ Ἐάν πως, 190.
 Εἰς θεόν, 397. — τοῦτο, 152.
 Εἰσοράω, 83.
 Εἴτε, 179.
 Εἰωθῶς, 251.
 Ἐκάσου ἔτους, 388.
 Ἐκβαίνω, 134.
 Ἐκβάλλω, 134. Ζ. Φρήν.
 Ἐκδέχομαι, 20, 113. Ἐκδεχόμε-
 νος, 53.
 Ἐκδικοῦμαι, Ἐκδίκησις, 113.
 Ἐκχειρία, 36.
 Ἐκθλίβω, 144.
 Ἐκκόπτω, 199.
 Ἐκλείπω, 219.
 Ἐκλείχω, 368.
 * Ἐκλυτήριον, 46, 92. Ἐκλύω, 92.
 Ἐκνομίως, 258.
 Ἐκπίπτω. Ἐκπεπτωκότα ἐκ τῶν
 ἐόντων, 263. Γράμματα ἐξ-
 έπεσεν αὐτοῦ, 264.
 Ἐκποδῶν, 121.
 Ἐκποιῶ, Ἐκποίησης, 35.
 Ἐκταρσόομαι, 67.

- Ἐκτετραχλησιμένα, 378.
 Ἐκτεύς, 179.
 Ἐκτήκω, 144.
 Ἐκτροπάω, 266.
 Ἐλαφρία, 118.
 Ἐλάω. Ἐλα, 132. Ἐλαύνω. Εἰς τοῦτο ἤλασε (ἢ ἤλασε) μανίας, 132.
 Ἐλεγος, 19.
 Ἐλέγχεα (κάκ'), 185.
 Ἐλεινός, 105, 416. Ἐλεινός, 416.
 Ἐλένιον, 118.
 Ἐλεος (ὁ καὶ τὸ), 158.
 Ἐλευσις, 133.
 Ἐλκος ὑπόνομον, 208.
 Ἐλμινθοδότανον, 119.
 Ἐμβάλλω, 280. Ἐμβάλλειν εἰς κόπους, 198.
 Ἐμέθεν. Ζ. Μεμνημένος.
 Ἐμετος, 43-44.
 Ἐμμέλεια, 340.
 Ἐμπίπτω, 297. Ζ. Πίπτω.
 Ἐμπληκτος, 18.
 Ἐμποδῶν, 121.
 Ἐμπόω, 122, 306.
 Ἐμπροσθα, 121.
 Ἐμπωμα, 122.
 Ἐναντία, ἐπίρρ. 10.
 Ἐναβρύνομαι, 371.
 Ἐνεχυράζομαι, 299. Ἐνέχυρον, 36, 240, 365.
 Ἐνθυμοῦμαι, 158, 411.
 Ἐνιαυτοὺς (εἰς πολλοὺς), 390.
 Ἐννοῶ, 259.
 Ἐντίλῳ, 301.
 Ἐντὸς πένθ' ἡμερῶν, 418.
 Ἐντρέπομαι, 14. Οὔτε τῶν νόμων ἐντρέπη, 126.
 Ἐντροπαλίζομαι, 127.
 Ἐντυγχάνω, 339.
 Ἐξαιροῦμαι. Ζ. Νοῦς.
 Ἐξακριβῶω, 25.
 Ἐξεπίτηδες, 131.
 Ἐξερείπω, 239.
 Ἐξηγωνισμένος, 378.
 *Ἐξηλόω, 129.
 *Ἐξημερόει, 267.
 Ἐξίσημι, 130.
 Ἐξουθένημα, 185.
 Ἐξυλίζω, 140, 144.
 Ἐοικε, 273.
 Ἐπαίρειν τὴν τράπεζαν, 186.
 Ἐπαίρομαι. Ζ. Αἴρομαι.
 Ἐπακτρὶς, 413.
 Ἐπαφανάνθη γελῶν, 264.
 Ἐπειδὴ τάχιστα, 355.
 Ἐπεισὶ μοι γελᾶν, 409.
 Ἐπελθὸν (τὸ), 259.
 Ἐπέρχομαι. Τί σοι ἐπήλασε; 259.
 Ἐπίβλημα, 280.
 Ἐπιθύω, 376.
 Ἐπίδικον, 372.
 Ἐπιζᾶξ, 141.
 Ἐπιλήσμων, καὶ Ἐπιλησμος, 69.
 Ἐπίον (τὸ), Τοῦ ἐπιόντος ἔτους, 410.
 Ἐπίορκος, 72, 74.
 Ἐπιπροσθεῖν, 121.
 Ἐπίσχετος, 300.
 Ἐπισήμη. Ζ. Ὀρφανός. Ἐπισήμων, καὶ Ἐπίσημος, 69.
 Ἐπισρέφω, 101.

- Ἐπιτήδειος, Ἐπιτήδες, Ἐπιτη-
 δεώτατος, 131.
 Ἐπιτηρῶ. Ζ. Νοῦς.
 Ἐπιτιλῶ, 301.
 Ἐπιχειρεῖν, 386.
 Ἐπος τι τυγχάνει βαλῶν, 320.
 Ἐργασάμενοι χρήματα, 174.
 Ἐρδω, 348.
 Ἐριον, 217. Ἐρια κατακοπτόμενα,
 200.
 Ἐρκος. Ζ. Ὀδοῦς.
 Ἐρνος, 194.
 Ἐρρώγασιν, 146.
 Ἐρυσίπελας, 17.
 Ἐρχομαι. Ἠλθοσαν, 285, 409.
 Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, 386. Ζ.
 Ἐλύνω καὶ Νοῦς.
 Ἐσθίω, 360.
 Ἐσι τῶν καλῶν, 16.
 Ἐσχάριον, 319, 327.
 Ἐταῖρα, 304. Ἐταῖριον, Ἐταῖρος,
 346.
 Ἐτερος, 346.
 Ἐτος. Ζ. Ἐκάστου, καὶ Ἐπιόν.
 Εὖ πράττειν! 175.
 Εὐγενής, 135.
 * Εὐθειάζω, 136.
 Εὐθυρῶρημονεῖν 275.
 Εὐπαθείαις (ἐν) εἶναι, 266.
 Εὐπατρίδαι, 135.
 Εὐράξ, 141.
 Εὐρίσκω εὐρημα, — πρόβλημα, —
 τὸν ἀλιτρὸν, Ἐάν εὐρεθῆ κοιμώ-
 μενος, κ. τ. λ., 137.
 Εὐρώς, 254.
 Εὐτυχής, 138.
 Εὐφραίνομαι, 299.
 Εὐχροια, 168.
 Εὐωχοῦ τοῦ λόγου, 381.
 Ἐφίππειον, 315.
 Ἐφοκὸν εἶναι, 274.
 * Ἐφω, 134.
 Ἐχθός, 139.
 Ἐχθρός, 139, 278.
 Ἐχῖνος χερσαῖος, — θαλάσσιος,
 402.
 Ἐχυρός, 139.
 Ἐχω. Ἐχει κότον, 139, 232. Ὅ,τι
 περ οὖν ἔχετον ἐρίζειν, 140.
 Πῶς ἔχεις; 174.
 Ἐψω, 134.
 Ἐώρα. Ζ. Αἰώρα.
 Ἐως οὐ, Μέχρις οὐ, 311.
 Ζ.
 Ζερεθρον, 145.
 Ζίζυφα, 361.
 Ζυγός. Ζ. Δυγός.
 Ζύθον, ἢ Ζύθος, 306, 421.
 Ζύμη, 43.
 Ζωμός. Ζ. Δωμός.
 Η.
 Ἡ, 274, 277.
 Ἡβητήριον, 266.
 Ἡκω, 409.
 Ἡλακάτη, 146.
 Ἡλικία, 146, 292.
 Ἡλιόβλητος, 144.
 Ἡλόω, 129.
 Ἡμέρα, 147.
 Ἡμισυ (τριῶν) σαδίων, Δύο —
 πηχῶν, 412.
 Ἡν, ἢ Ἡντινα, 307.

- Θ.
 Θανατόω, Θάνατος, 151.
 Θάπτω, 151.
 Θαρρῶ, Θάρρος, 152.
 Θάσια, Θασόροφον, 152, 157.
 Θαυμάζω. Ἐθαυμάσατο ἄν, 256.
 Θεῖος, Θεία τύχη, — μοίρα, —
 Κατὰ θεῖον, 154, 155. Θείως
 πως, 154.
 Θέλω. Ὅ,τι ἐθέλεις, Θέλε τὰ γι-
 νόμενα ὡς γίνεται, Θέλεις οὐ
 θέλεις, Τὸ ἔπος τοῦτο ἐθέλει
 λέγειν, Οἱ θελοντές μοι κακά,
 152, 153. Θέλων, 303.
 Θέμα, Θεματίζω, 333.
 Θεοβλάβεια, Θεοβλαβῶν, 156.
 Θεομανῆς λύσσα, 156.
 Θεός. Κατὰ θεόν, 154. Τὰς κέ-
 δρους τοῦ θεοῦ, Πόλις μεγάλη
 τῷ θεῷ, Ἄστυς τῷ θεῷ, 156.
 Θεός θεῶν, 291. Ζ. Γόνυ.
 Θεοτόκος, 334.
 Θεράπαινα, 265.
 Θεωρία, 158. Θεωρῶ, 159.
 *Θηκάριον, 368.
 Θηλάζω, 87, 88.
 Θηρίον. Ζ. Φηρίον.
 Θλᾶν. Ζ. Φλᾶν.
 Θησισ, 388.
 Θρηνηθῆς, 255.
 Θύελλα, 48.
 Θύλαξ, καὶ Θύλακος, 427.
 Θυμός. Ἐκ θυμοῦ πεσέειν, 298.
 Θυμὸν πληρῶσαι, 388. Ζ. καὶ
 Βάλλω.
- Θυμοῦμαι, 411. Μεσὸς ἦν θυ-
 μούμενος, Ἀποπλήσαι τὸ θυ-
 μούμενον, 388.
 Θύρα. Δι' ἐκ θυρῶν, 404.
- I.
 Ἴδια (εἰς τὰ) ἦλθε, 159.
 Ἰδίωμα, 160.
 Ἰδρῶα, 87.
 Ἴκω. Ζ. Ἦρα.
 Ἰππάριον, 315.
 Ἰππόδρομος, 418, 422.
 Ἴσαμι, 333.
 Ἰσχίον, 406.
 Ἰχθυοτροφεῖον, 374.
 Ἴωμα, 328.
- K.
 Κάγκανα, 349.
 Καγχάω, Καγχάζω, Καγχλάζω,
 Καγχαλάω, 385.
 Καθμεία νίκη, 78.
 Κάδος, 162.
 Κάθημαι. Ζ. Κύκλος.
 Καθίσταμαι, 409.
 Καί. Ζ. Φθάνω. Καὶ ἔάν, Καὶ
 ἄν, Κᾶν, 179.
 Καινουργής, 3.
 Καιρέα, πῶλ. 326.
 Καιρὸς, 164. — παντὶ πράγματι,
 398.
 Καίω. Ζ. Κάω.
 Κακᾶν ἢ Κακκᾶν, 165.
 Κακανδρία, 103.
 Κάκισα, 166. — ἀπολοίμην! 201.

- Κακῶν. Ζ. Κακῶν.
 Κακόμοιρος, 166.
 Κακὸν κακῶς, — τὸ συμβῆναι, 167. Ἐπὶ κακῶ, 166.
 Κακότυχος, 166.
 Κακτῶν [καὶ ἐκ τῶν], 374.
 Κακύνομαι, 166.
 Κάλαθος, 167.
 Κάλλιον, 169. Καλλίων, Κάλλος, 168.
 Καλλωπίζω, 136.
 Καλὸς κάλαθος, 169. Καλὸν, 171.
 Κάλπη, καὶ Κάλπις, 376.
 Κάλτιον, 430.
 Καλύπτω, 413.
 Καμάρα, Καμάριον, 370.
 Κάματος, 172.
 Καμμύω, 172.
 Κάμνω. Καμόμεσθα, 174. Πρὶν κάμνει, 172. Κάμον ἄνδρες, 173.
 Κάμπιμος, Κάμπειος, Κάμπος, 177.
 Κάμπτω, 362.
 Κάμψα, Καμψάκιον, 363.
 Καναζώ, ἢ Κανάσσω, 160. Καναχέω, Καναχή, Καναχίζω, 160, 161.
 Κανθαρίς, 226. Κανθαρος, 329, 425.
 Κᾶν τις, 310.
 Κάομαι. Ζ. Καρδία.
 Κάραβος, Καραβίς, 415.
 Καρδίαν (τίνα), 180. Ἐκ τῆς καρδίας φιλεῖν, 5. Κάομαι τὴν καρδίαν, 165. Καρδίαν ὀρθᾶν, Ἀγαθὴ καρδία, Ἠγαθύνθη —, 209.
 Καρχήσιον, 162.
 Κατὰ δαίμονα, — θεὸν ἢ θεῖον, — τύχην, 154, 155. — συγκυρίαν, 156. Καθ' ὃν τρόπον, 309.
 Καταβάλλω, 417.
 Καταδυσμένης (ἀπό), 389.
 Καταισχύνω, 127.
 Κατακλάω, 349.
 Κατακόπτω. Ζ. Ἐριον.
 Καταλλάσσω, Καταλλαγή, 181.
 * Καταλέγεσθαι, 182.
 Κατάλεγμα, 182.
 Καταλύω, 58.
 Καταπατώ. Ζ. Πατώ.
 Κατάβρουν ἀπολλύντα, 406.
 Κατατιλῶ, 301.
 Κατέδομαι. Ζ. Σπέλεθος.
 Κατεναβρύνομαι, 371.
 Κατευθύνω, 161.
 Κατέχω. Κατάσχεις ὀργήν, 210.
 Καύχα, Καύχη, Καύχησις, 187.
 Καψάκιον, 363.
 Κάω, καὶ Καίω, 164. Κάομαι. Ζ. Καρδία.
 Κέδρος. Ζ. Θεός.
 Κεκρύφαλος, 425.
 Κέκτημαι. Ζ. Νοῦς.
 * Κελεχίζω, 194.
 Κενὴ χεὶρ. Ζ. Χεὶρ. Κενὸς βᾶχυς, 244.
 Κεντῶ, 278. Κέντωρ, 315.

- Κερατοειδής χιτών, 70.
 Κευθμών, καὶ Κευθμός, 69.
 Κηλίδες, 350.
 Κιγκλῖς, 130.
 Κινάρα, 9. Ζ. Ἄκανθα.
 Κίνα, 11.
 Κινῶ. Μὴ κινεῖν τὸν ἀνάγυρον. —
 κακὸν εὖ κείμενον, 327.
 Κίρρος, 200.
 Κίχλη, 361.
 Κλαίω, Ζ. Λέγω.
 Κλεισοῦραι, 107.
 Κληματῖς, 262.
 Κληρος, 416.
 Κλυσηρίον, 108.
 Κλῶνος, 194.
 Κνίδη, 351.
 Κοᾶξ, Κοᾶξ, 77, 205.
 Κόγχη. Ζ. Κόγχος.
 Κόγχος, Κόγχη, Κογχύλη, Κογ-
 χύλιον, 194.
 Κολετράω, 194.
 Κολούω, 202.
 Κόλπος ὑπόνομος, 208.
 Κομπάζω, 195, 205.
 Κομπέω, Κομπώ, Κομπῶ, 195,
 205.
 Κομφεία, Κομφευόμενος, Κομ-
 ψός, 195.
 Κοιορτός, 162. Κόνις, 329.
 Κοπίς, Κόπις, 201.
 Κόπος. Ζ. Ἐμβάλλω.
 Κόπρος, 199.
 Κόπτω, 199.
 Κόρακας (ἔς), 274.
 Κορδινῶμι, Κορδίνημα, 59, 203.
 Κορδύλα, 329. Κορδύλη, 204.
 * Κόρεν, 204.
 Κορεῖον, Κόρις, Κόρυς, 204.
 Κόρη, 265.
 Κόρθιλος, 204. Κορθύσμαι, 203.
 Κορμός, 204.
 Κορυδαλός, 329.
 Κορύθων, 204.
 Κορυλλίων, 204.
 Κορύνη, 54.
 Κόσκινον, 28.
 Κότινος, 11.
 Κότος. Ζ. Ἐχω.
 Κόττος, 207.
 Κόττυφος, 361.
 Κούταρον, 330.
 Κουφίζω, 208. Κοῦφος, 118,
 208.
 Κουφόνοος. Κουφονόων ὀρνίθων,
 118.
 Κόφινος, 208, 209.
 Κράμα, 209, 210.
 Κρανεία (ή), Κράνεια (τά), 25.
 Κράνος, 204.
 Κρατεῖν γλώσσης, Τὸ θεινὸν ἐκρά-
 τησε, Νόμιμα ἐκράτησε, Κρα-
 τήσας τῆς χειρὸς, 210. Ἀργείων
 κρατέει, Οἱ κρατοῦντες, 211.
 Κρατήρ, 256.
 Κριθή. Ζ. Παιῶ.
 * Κρικίλλιον, 416. Κρίκος, 277.
 Κρόχη, 316, 415.
 Κρόκος ὠοῦ, 70, 415. Κρόκος,
 φυτὸν, 316.
 Κροτίζω, 212.

- Κρύφα Ἀθηναίων, 213.
 Κτείς, 213. Κτένιον, 213, 214.
 Κυβεύω, 60. Κύβος, 142.
 Κύβιτον, 24.
 Κυκεών, 209.
 Κύκλος. Κάθηνται ἐν κύκλω, 99,
 557.
 Κυκῶ, 207.
 Κυλικεῖον, 206.
 Κυλίω, 306.
 Κυλλαίνει, Κύλλας, 330.
 Κυνάρα. Ζ. Ακανθα.
 Κυνέω. Κυνεῖν ἦν πατρίδα, 392.
 Κυνικὸς, 331.
 Κυπάρισσος, 215.
 Κύπελλον, 205, 415.
 Κύπη, 205.
 Κύπρινον, 399. — ἔλαιον, 30.
 Κυπρινέλαιον, 400. — Κυ-
 πριακόν, — Σιδόνιον, — Αἰγύ-
 πτιον, 400. Κύπρος, φυτὸν,
 30, 400.
 Κυρβασία, 204.
 Κύριος, 270.
 Κυρκάω, Κυρκανάω, Κυρκῶ,
 179, 207.
 Κύσθος, 316, 390, 391.
 Κυσολέσχης, 391.
 Κύφερον, 426.
 Κύφη, 425, 426.
 Κωφὰ ἔπη, Κωφὸν βέλος, 209.
 Λ.
 Λαγαρός, 216. Λαγαρόν, 217.
 Λάγδην πατεῖται τὰ δίκαια, 349.
 Λαγχάνω, 19, 231, 363.
 Λάζομαι. Λάζετο μῦθον, 221.
 Λάκμων καὶ Λάκμος, 69.
 Λακπάτητον, Λακπατῶ, 349.
 Λακτιζῶ, 193.
 Λάμπον μέτωπον, 71.
 Λάξ, 193. — πατῶ, 224, 349.
 — ἐν σήθεσι βᾶς, — ἐπίβια, 350.
 Λαξευτὸν, 280.
 Λαξπάτητον, 349.
 Λαπαρός, Λαπάσσω, 216. Λαπαχ-
 θῆναι, 217.
 Λατρεύω, 218. Λάτρις, 265.
 Λαχμός (ὁ), 256, 416. Λάχος
 (τὸ), 416.
 Λέγω. Εἶπες ἄν, 256. Κλαίων δ'
 ἔρεῖς, 171. Ζ. Μέγας, Οὐδα-
 μοῦ, καὶ Τυγχάνω.
 Λεῖριον, 225.
 Λείχω, 91.
 Λέκιθος, 415.
 Λέντιον, 422, 423.
 Λευκός, 220.
 Λέων, 220.
 Λῆνος, 217.
 Ληνός, 290.
 *Λιλουργῆ (τά), 226.
 Λιμβάζομαι, 221.
 Λιμβεύομαι, Λιμβία, Λιμβός, ἢ
 Λίμβος, 220.
 Λιναῦφάσματα, 278.
 Λίχνος, 221.
 Λογομαχία, 224.
 Λόγων ὠθισμός, 223. Ζ. Ἀκούω.
 Λόφος, 203.
 Λύγος, 215, 417.
 ΛΥΔΙΟΣ, ἢ ΔΥΛΛΟΣ, 224, 225.
 Λυμαίνομαι, Λύμη, 215.

Λύσσα, 226.

Λυτός, 92.

Λωβάομαι, Λώβη, 215, 216.

Μ.

Μαδάω, 234.

Μάδδα, 229.

Μαδρύνω, 234.

Μάζα, 229, 230.

Μαιήτις, 146.

Μάθη (ή), 187, 232. Μαθηματι-
κός, 231. Μάθησις, 232. Μά-
θος (τό), 232, 417. Μαθοῦσα,
304.

Μακεδονήσιον, 297.

Μάκρος, 233.

* Μάκος, 69. Μάκων, 417.

Μάλα. Ζ. Εἶα.

Μαλερόν πῦρ, 235.

Μαλλός, 87.

* Μάλλυκες, 234.

Μαμᾶν, 226, 236.

Μανάριον, 394.

Μανθάνω, 231. Μεμαθηκώς, 232.

Μανίω, 236.

Μαρμαίρω, Μαρμαρυγή, Μάρμα-
ρον, ΜΑΡΜΑΞ, 238.

Μασθός, ἡ Μαστός, 239.

Μάσταξ, 226.

Μασχάλη, 1.

Μαυλῖς, Μαυλίζω, 47.

Μέγας, 241. — καὶ πολὺς, Μη-
δέν μέγ' εἶπης, Μη μεγάλα λίαν
λέγε 242. Μεγάλη (γυνή), 241.

Μέλει (οὐδέν μοι), Μη μελέτω σοι
μηδέν, 243.

Μεμνημένος (ἐμέθεν), 411.

Μέμφομαι, 224.

Μέριμνα, 124.

Μεστός. Ζ. Θυμούμενος.

Μετὰ, 240. — σφίσι, 401.

Μετεωρίζω, 19.

Μετριάζω, 247. Μέτρον, 245.

Μέχρις οὗ. Ζ. Ἔως.

Μῆ, 246. Ζ. Μέγας, Μηδέν, καὶ
Μέλει.

Μηδαμῆ. Ζ. Οὐδαμῆ. Μηδαμινός,
49, 247.

Μηδεῖς. Τοὺς μηδένας, 246. Μη-
δέν. Ζ. Μέγας.

Μήκοθεν, 233.

Μῆκος, 233.

Μήκων, 417.

Μηνίω, 232, 236.

Μηρυκάζω, 235.

Μιάνω, 227.

Μικρός, 248. Μικροῦ δεῖ, ἢ δεῖν,
271.

Μιμάξασα, Μιμιχμός, 195.

Μιμῶ, 420.

Μινύθω, 270.

Μοι, ἐγγλιτικ. ὄντωνυμ. 241.

Μοιμουᾶν, καὶ Μοιμύλλειν, 236.

Μόλις, 342.

Μολύνω, 227.

Μορμολύκη, 84, 87.

Μυαλός, Μυελός, 381.

Μυζάω, 87.

Μύκης, 35, 254.

Μυλωθρός, 254.

Μύρομαι, 255.

Μύρον, 255.

Μυρσίνη, Μυρρίνη, Μυρτίνη, Μύρ-
τος, 255.

Μυρωδῶ, 255.

Μύσαξ. Ζ. Ποιῶ.

*Μύσχος, 254.

Μύω, Μύσαν βλεφάρους, 413.

N.

Νάρδος, 340.

Ναῦς, 413.

Νέα, Νέος, 265.

Νεύω, 368.

Νηρηίδες, 258.

Νίπτω. Ζ. Χεῖρ.

Νίφει, 176.

Νόθος, 265.

Νόμισμα. Ζ. Κρατεῖν.

Νοῦς. Ποῦ τὸν νοῦν ἔχεις; Ἐν νῶ
εἶχον, Ἐπὶ νοῦν ἐλθεῖν, 259.
Ἐν νόῳ τιθέναι, Ἐξαιρούμενος
τὸν νοῦν, Νοῦν ὀλίγον κεκτη-
μένος, Προσέχω τὸν νοῦν, Ἐχειν
ἄλλοσε τὸν νοῦν, 260, 261. Ὁ
νοῦς ἀποδημεῖ, Πῶς εἰς νοῦν
ἔλθοι, 261. Ὅ,τοι κ' ἐπὶ τὸν
νόον ἔλθη, 408.

Ξ.

Ξένης (ἐπὶ) 263. Ξεντεύομαι, 262.

Ξερὸς, 267.

Ξέστης, 179.

Ξηρὰ γῆ, 239. Διὰ ξηρᾶς, 267.

Ξύλον. Ζ. Γεύομαι.

Ξυναυλία. Ζ. Πενθῶ.

Ξυνοχαί, 106, 193.

Ξυσπῶμαι, 269.

O.

Ὀ, 191, 277.

Ὀ μὲν, Ὀ δὲ, 353.

Ὀγκάομαι, 9.

Ὀδοὺς. Ἐρκος ὀδόντων, 265.

Ὄζος, 141, 142, 316.

Ὀῖ, ἢ Οῖτινες, 307.

Ὀῖα, ἢ Ὄα, 277.

Οἰδαίνω, 109.

Οἶκος. Ζ. Ἀνήρ.

Οἶομαι, 211.

Οἶος, 277.

Οἶς. Ζ. Οἷς.

Οἷς, ἢ Οἷς, 277.

Ὀλεθρος. Οὐκ εἰς ὄλεθρον; 381.

Ζ. Ὀλίγον.

Ὀλίγον (παρὰ δ') ἀμπέφυγες ὄλε-
θρον, Παρ' ὀλίγον ἢ διέφευγον
ἢ ἀπώλλυτο, Καὶ ὀλίγου καὶ
τὴν πόλιν κατέλαβον, Ὀλίγου
δεῖ, ἢ δεῖν, Ὀλίγιστον, 271.

Ὀλιγόομαι, 270.

Ὀλυνθος, 112, 118.

Ὀμαδεύω, Ὀμαδεύειν, 229.

Ὀμιλητικὸς, 50.

Ὀμνύω, 272.

Ὀμοθυμαδόν, 272.

Ὀμοιάζω, 273.

Ὀμοῖον ὡς τὸν ὁμοῖον, 273.

Ὀμοιωῶ, 272, 273.

Ὀμονοῶ, 273.

Ὀνειδίζω, 273.

ὄνημαι, ὄναιμην, 380.

ὄνησιφόρα. Ζ. Γίγνομαι.

ὄντως, 274.

ὄνωδέσπεροι, 10.

ὄξύκρατον, 305.

ὄπισθέναρ, 214.

ὄπλα νηός, 66.

ὄρέγομαι, 318.

ὀρθοτομεῖν τὸν λόγον, 275.

ὀρμαθός, 66.

ὀρνεώδης, 207.

ὀρτυξ, ὀρτύγιον, ὀρτύκιον,
276.

ὀρυζον, 421.

ὀρφανίζω, ὀρφανικός, ὀρφανός,
276. — ἐπισήμης, 277.

ὀρχις, ὀρχίδιον, 109, 110.

ὀρῶ, 83.

ὄς, 274, 277.

ὄσπερ ἄν ἦ, 163.

ὄταν, 257.

ὄτε, 257.

ὄτι. Ζ. Θέλω.

οὐ, 246.

οὐαί, 29.

οὐδαμῆ, καὶ Μηδαμῆ, 247. οὐ-
δαμινός, καὶ Μηδαμινός, 49.
247. οὐδαμοῦ λέγω, 246.

οὐδέν, 104. Ζ. Μέλει, καὶ Τάσ-
σειν.

οὐκέτι, 23.

οὕπω, 23.

οὕτος, 133.

ὀχυρός, 139. ὀχυρώματα τῶν
διαβάσεων, 192.

Π.

Πάγχυ, 311.

Πάθη (ή), 187.

Παιδίσκη, 265.

Παλλός, 189, 291.

Παιπάλη, 18, 325.

Παῖς, 265.

Πάλα, ἢ Πάλλα, 281.

Παλαιός, 189, 291.

Παλλίζεσθαι, 281.

Παλινδικεῖν, Παλινδικία, 45.

Πάλιν τε καὶ πρόσω, 76.

* Πανίκουλα, 329.

Πανοῦργος, 308.

Παντοῖα, 221.

Πάξ, 282.

Πάππος, 112.

Παραλυτικός, Παράλυτος, 419.

Παρατηρεῖσθαι, 285.

Παρατρέχω, 283.

Παρατριβῆ, 224.

Παραυτά, Παρ' αὐτά, Παραυτικά,
419.

Πάρεχ' ἐκποδῶν, 121.

Παρητημένος, 283.

Παρθένια (τά), 286.

Παροιμῖαι, 4, 10, 11, 13, 29,
30, 31, 43, 51, 57, 62, 64,
71, 73, 78, 91, 92, 94, 98,
99, 102 (δις), 111, 116,
119, 138, 151, 153, 159,
164, 165, 167, 170, 176,
178, 180, 183, 189, 190, 199,
200, 202, 207, 208, 211,
214, 220, 221, 225 (πεντά-

- κίς), 231 (δίς), 232, 233, Πέπτω. Ζ. Πέσσω.
 235, 255, 258, 267 (δίς), Πέπων, 10.
 273, 276, 279, 305, 312, Πέρας, 345.
 319, 320, 327, 335 (δίς), Περητήριον. Ζ. Τρύπανον.
 344, 348 (πεντάκις), 354, Περιακτὸν ἀντλημα, 228.
 355, 356 (δίς), 357, 359 Περὶβλημα, Περιβόλαιον, 3.
 (τρὶς), 373, 375 (δίς), 377 Περὶγρυ, 293.
 (δίς), 379, 381, 383 (δίς), * Περειδοξάζω, * Περειδοξός, 420.
 388-389 (δίς), 410, 419 (δίς), * Περειλίον, 293.
 427, (δίς). Περικεφαλαία, 353.
 Πάσχω. Τί πάσχεις; Τί πάθω; Περικύκλω, 357.
 Τί ἂν πάθοιμι; 175. Τοῦτ' Περικυμβάνω, Περιλαβών, 294.
 ὀφείλεται παθεῖν, Τί πείσεται Περικατῶ, 312.
 κακόν; Καλά γ' ἂν πάθοιμεν, * Περὶστρα, 293.
 287. Περὶσσά σώματα, 357.
 Πατητοὶ φοίνικες, 288. Περικτὸς, 294.
 Πατνώματα, 288. Περκνόν, Περκνώματα, 350.
 Πάτος, 288. Πέρσης, 296, 361.
 Πατρίς. Ζ. Κυνέω. Πέσσω, Πέττω ἢ Πέπτω, 392.
 Πατῶ ὄρνια, — πόλιν, — τιμὰς Περσσελίον, 297.
 θεῶν, Καταπατήσας τοὺς νό- Πέττω. Ζ. Πέσσω.
 μους, 290. Ζ. Λάξ, καὶ Λάγδην. Πηδάλιον, 267.
 Παχυλὸς, 258. Παχὺς, 387. Πῆχυς. Ζ. Ἕμισυ.
 Πέδαι, 419. Πέδη, 290. Πιθηκίζω, Πίθηξ, Πίθηκος, 418,
 Πέζα, 282. 420.
 Πέλεθος. Ζ. Σπέλεθος. Πῖλος, 372.
 Πελείος, 189. Πίων, καὶ Πῖος, 69.
 Πέλεχυς, 65. Πίπαλις, Πίπος, 88. Πιπίζω, 87.
 Πελητὸς, 189. Πίπτω. Πέσοιμ' ἐς εὐνάν, Πεσεῖν
 Πελλάς, ἢ Πέλλας, 189. ἐς εὐνήν, 184. Αἱ τιμαὶ τῶν
 Πέλμα, 289. ὠνίων πεσοῦνται, 263. Εὐδοὶ
 Πένεσθαι, 174. Πένης πενήτων, πεσῶν, Ἐμπέση λόγος, Κατὰ
 291. τὴν ὁδὸν ἐνέπεσε, 297. Μὴ πέση
 Πενθῶ. Εὐναυλίαν πενήσωμεν, χαμαῖζε, Ἐκ θυμοῦ πεσεῖν, Εἰς
 338. ἐχθροῦ χέρας πεσόντας, 298.
 Πεπαίνουσι, 176. Πισῶς, 119.

- Πιτυλεύω, Πιτυλία, Πίτυλος δα-
 κρύων, 301. Πιτυλίζω, 301,
 302.
 Πιτυλία. Ζ. Πιτυλεύω.
 Πίτυρα, 272.
 Πλαγίως, 184.
 Πλαταγώνιον, Πλατάσσω, Πλατα-
 γέω, 302.
 Πλήρης, 244.
 Πληρῶσαι, Ζ. Θυμός.
 Πλινθίον, 120.
 Πλείον, 413.
 Πλούτος, Πλουτῶ, 305.
 Ποδῆρης, 429.
 Πόθος, 306.
 Ποικίλα, 221. Ποικιλόχροοι, 282.
 Ποικιλτική, 278.
 Ποιῶ. Ποιεῖν κριθᾶς, — σῆτον,
 173. Ποιεῖν δοχὴν, — δεῖπνον.
 Ποιεῖν τὸν μύσακα, 174. Ποίεε
 ὅπως, Τί ποιήσω; Ποιεῖν χρό-
 νον — μῆνας, 175. — ὕδωρ,
 Μηδαμῶς ἄλλως ποιήσης,
 176. Ποίησον, Ποιήσωμεν,
 307.
 Πολεμίζω, 308.
 Πόλις. Ζ. Θεός.
 Πολύπλοκος, 308.
 Πολύτιμον, 352.
 Πονῶ, 309. Πόνος, 198, 199.
 Πόνρ, 112.
 Πορθμῖς, 413.
 Πότμος ἔγραψε, 252.
 Ποῦ. Ζ. Νοῦς, καὶ Φρήν. Ποῦ
 ποτε, 310.
 Ποῦς. Ζ. Βοηθήσειν.
 Πῶω, 306.
 Πράγη (τά), 178.
 Πράττω. Τί πράττετε; 174. Ζ. Εὔ.
 Πρέπομαι, 310.
 Πρὶν, — γ' ὅτε, 311.
 Πρίων, 65.
 Προαιδοῦμαι, Προαιδεῖμαι, 126.
 * Προβατῆ, 312.
 Προθελυμνος, ἢ Πρόρριζος, 44.
 Πρόθυρον, 404.
 Προκάρπιον, 214.
 Προκειμένον, 366.
 Προμαχῶν, ἢ Προμαχεῶν, 294.
 Προοφείλω, 126.
 Προπηλάκισις, 254.
 Πρόρριζος. Ζ. Προθελυμνος.
 Προσδέχομαι, 53.
 Προσδοκῶ, 53.
 Προσέχω. Ζ. Νοῦς.
 Προσηλώ, 129.
 Προσποιοῦμαι. Ἐὰν μὴ προσποιῆ,
 261.
 Προσιλῶ, 301.
 Πρόσω. Ζ. Πάλιν.
 Πρόσωπον πρὸς πρόσωπον. Ἐχειν
 πρόσωπον, Δέρει εἰς —, 313.
 Ποίω γὰρ ἴδοιμι προσώπων; 314.
 Προφασιστικοὶ λόγοι, 315.
 Πρωκτός, 289.
 Πτωχεύω, Πτωχός, 291.
 Πυγμή. Εἰς πυγμὰς ἦλθε, 410.
 Πυθμῆν. Πυθμενόθεν ἄφρων, 289.
 Πυρρόν. Ζ. Ὄν.
 Πώγων, 146.
 Πῶμα, 122.
 Πῶς ἔχεις; 174.

Ρ.

Ραΐδιον, 422.
 Ραίνω, 316.
 Ραντίζω, 316.
 Ράσσω, 317.
 * Ράχι, 421.
 Ραχία. Ζ. Ρηχία.
 Ρεῦμα, 405.
 Ρηγμῖν, 317.
 Ρηγνύω, 317, 379. Ἐρρήξε φωνήν,
 319.
 Ῥηχία, ἢ Ῥαχία, 317.
 Ῥίνη, 65.
 Ῥύμαι, 321, 334.
 Ῥώθων, 321.

Σ

* Σαβακάθιον, 424.
 Σάβανον, 422, 423.
 Σακκίω, 144.
 Σάκτας, Σακτῆρ, Σάκτωρ, 322.
 Σαλαγιέω, 302, 323. Σαλαγιῶ,
 323. Σαλάσσω, 302. Σεσαλαγι-
 μένον, 323.
 Σαλεύω, 323.
 Σαλύγα, 323.
 Σαόφρων, 342.
 Σαπρία, 350.
 Σάσσω, ἢ Σάττω, 322.
 Σειράζω, 142. Σειραίνω, 142.
 Σειριάζω, 142, 362. Σειρίασις,
 143, 362. Σειριάω, 144. Σεί-
 ριος, 143. Σειρώω, 142, 144,
 277.

Σείρωσις, 143, 144.
 Σεισούρα, 277.
 Σείω. Σεσειῖθαι τὸν ἐγκέφαλον,
 323.
 Σεμίδαλις, 325.
 Σεσαλαγιμένον. Ζ. Σαλαγιέω.
 Σεῦτλον, 162.
 Σῆρες, 245.
 Σίδηρος, 325.
 Σίκερα, 421.
 Σικχαίνομαι, 162.
 Σίλφιον, 340.
 ΣΙΜΩΝ, καὶ ΣΙΜΟΣ, 69.
 Σιρός, 326.
 Σίτος. Ζ. Ποιῶ.
 Σκαλεύω, 326. Σκαλεύοντι ἄνθρω-
 κας, 327. Σκαλίζω, Σκάλλω,
 326.
 Σκαμβηρίζω, 362.
 Σκάτος, 328.
 Σκέπαρον, 65.
 Σκιμβάζω, 362.
 Σκορδένημα, 59, 203. Σκορ-
 δηνασμός, 59. Σκορδινῶμαι,
 59, 202.
 Σκορδύλη, 329.
 * Σκοταρία, 330.
 Σκότος, 158.
 Σκυλάκια, 330.
 Σκύλλομαι, 197.
 Σκῶρ, 327.
 * Σκωράδιον, 328.
 Σκωρία, 328.
 Σμιχροῦ (ἀπὸ) πάνυ, 271.
 Σμιλία (τά), 402.
 Σοβῶ, 331.

- Σόγχος, 142, 145.
 Σομφός, 142, 145.
 Σουδάριον, 424.
 Σόω, Σοῦμι, Σοῦ, Σοῦται, 62, 331, 352,
 Σπαίρω, 333.
 Σπαράσσω, 332.
 Σπάταλος, 333.
 Σπεῖρον. Ζ. Ταφήιον.
 Σπέλεθος καὶ Πέλεθος, Κατέδει
 σπέλεθον, 328, 359.
 Σπογγάριον, 341.
 Σπονδύλιον, 341.
 Στάδιον. Ζ. Πήχυς.
 Στάθμη, 256.
 Στάσις, 125, 333.
 Στενός χρόνος, 334.
 Στενωπός, 192, 321.
 Στηθιστήρ, 122.
 Στιλβός, 162. Στιλβώματα, 258.
 Στοιβή, 55.
 Στόμα. Ζ. Απύλωτον.
 Στορέω, Στορέννυμι, Στρωννύω,
 335.
 Στραβίζω, Στραβός, 159.
 Στράπτω, 71.
 Στρεβλώω, 335.
 Στρόφος, 279.
 * Στρόω, 335.
 Στρωννύω. Ζ. Στορέω.
 Σύγκαιρον, 336.
 Συγκυρία. Ζ. Κατά.
 Συναγείρειν, 338.
 Συνέλευσις, 133.
 Συνεντυγχάνειν, 339.
 Συντυχία, 339.
 Συρίζω, 368.
 Σύρω, 179, 339, 379.
 Σύστασις, 340.
 Σύστενον, 339.
 Συσφίγγω τὴν χεῖρα, 341.
 Σφιγκτός, 341.
 Σφύρα, 65.
 Σχάζω, Σχάω, 331.
 Σχέω, Ποῦ σχήσειν δοκεῖς; 299.
 * Σχιζογύνανδρος, 46.
 Σχολάζω, 250. Οἶκον σχολάζον-
 τα, 251.
 Σώζω, 62.
 Σώματα. Ζ. Περισσά.
 Σώφρων, 342.
 Σῶος, 342.

Τ

- Τάλως, 124.
 Ταρσός, 67.
 Τάσσειν (ἐν μέρει φίλων), 343.
 Ἐν οὐδενί —, 344.
 Ταῦτα, 310.
 Ταφήιον σπεῖρον, 423.
 Τάφρος, 379.
 Τάχιστα. Ζ. Ἐπειδῆ.
 Ταῶς, ἢ Ταῶς, 279.
 Τέλμα, 289.
 Τέλος, Τέλη, 345.
 Τέμνω, 199.
 Τέρετρον, 65.
 Τέρμα, 347.
 Τεσσαράκοντα, 324.
 Τετάρτη Λακωνική, 180.
 Τετραχηλισμένα, 378.
 Τέχναι λογικαί, 347.

- Τηλία, 28.
 Τήν, Τῆς, 56.
 Τί. Τά τί; 164.
 Τιθημι. Ζ. Νοῦς.
 Τιλῶ, 361.
 Τιμή. Τιμῆς ἥς ἔοικε, 352. Τιμαὶ
 τῶν ὀνίων. Ζ. Πίπτω. Τίμιον, Τι-
 μιώτατος, Τῶ τιμιωτάτῳ, 352.
 Τίς, Τίνα, 150.
 Τιταίνω, 353.
 Τιτράω, 353.
 Τιτυρίζω, 361.
 Τὸ, 191, 274, 354.
 Τοῖος, 353. Τοία, 354.
 Τοκετός, Τόκος, 90.
 Τόξον, 111.
 Τοπήιον, Τοπεῖον, Τοπίον, 426.
 * Τόπιον, 426.
 * Τοπιογράφος, 427.
 Τράπεζα, 324.
 Τρικυμία, 357.
 Τρίοδος. Ἐν τριόδῳ λογισμῶν, —
 λόγων, 223.
 Τροχαλός, 356.
 Τρύξ, Τρυγία, 189.
 Τρύπανον περητήριον. Τρυπανοῦ-
 χος, 65.
 Τρῶγες, 226.
 Τυγχάνω. Ἦν λέξας τύχη, Τυχῶν
 φιλότητος, 363. Ὁ τυχῶν, 364.
 Τυραννεύω, 38, 130.
 Τύχη. Ζ. Κατά.
- Υ.
- Ὑβρίζω, Ὑβρις, Ὑβριστής, 364.
 Ὑγαιίνω, 169. Ὑγιές, 170.
 Ὑεσφι ὁ Θεός, 176.
 Ὑῆ, 189.
 Ὑπάγω. Ὑπαγε εἰς εἰρήνην, 197.
 Ὑπανδρος, 364.
 Ὑπερέχειν χεῖρα. Ζ. Χεῖρ.
 Ὑπερσάρκωσις, 118.
 Ὑπηρέτης, 265.
 Ὑποδέομαι, 408.
 Ὑπόθεσις, 367. Ὑποθέσεις, 366.
 Ὑποθήκη, 365.
 Ὑπολύομαι, 408.
 Ὑπομειδιῶ, 367.
 Ὑπομένω, Ὑπομονή, 367.
 Ὑπόνομος. Ζ. Ἐλκος, καὶ Κόλπος.
 Ὑποχή, 63.
 Ὑφαίνω, 368. Ὑφή, 367.
 Ὑφάσματα. Ζ. Λινᾶ.
- Φ.
- Φαίνω, Φαίνομαι, 368. Ἀτὰρ φανεί,
 369.
 Φακός προσώπου, 118. Φακοί,
 350. Φάκοψις, 351.
 Φάος. Ζ. Γλυκερόν.
 Φάραγξ, 370.
 Φάρος (μέγα), 370.
 Φάρυγξ, 370.
 Φάσκω, 116.
 Φάτνωμα, 288.
 Φείδομαι, 212.
 Φελλός, 299.
 Φεύγω, 372. Φεύγονται, 373.
 Ζ. Ὀδοῦς.
 Φημί, 116.

- Φημίζω, 334.
 Φηρίον [τὸ Φηρίον], 427.
 Φθάνω (οὐ) καί, 342.
 Φιλέω, 373.
 Φίλον (πρὸς ὅ,τι σοι), 5.
 Φιλονεικῶ, 140.
 Φιλότης. Ζ. Τυγχάνω.
 Φιλῶ. Ζ. Καρδία.
 Φλᾶν [Θλᾶν], 427.
 Φλεγέθω, 93.
 Φοίνικες, Ζ. Πατητοί.
 Φονεύω, 374.
 Φορά, Φόρημα, 374. Φοροῦντα, 375.
 Φοῦ τῶν κακῶν! 430.
 Φράσσω, 376.
 Φρήν. Ποῦ ποτ' εἶ φρενῶν; 259.
 Μὴ τὰς φρένας ὑφ' ἡδονῆς ἐκβά-
 λης, 260. Ζ. Ἐκβάλλω.
 Φρικία (τὰ), 213.
 *Φρόνη, 376.
 Φρόνις, 376.
 Φροντίς, 124.
 Φρουρέω, 378.
 Φρύγανα, Φρύγιον, 349.
 Φρῦνος, 375, 428.
 Φῦ. Ζ. Ὠ.
 Φυλάττω, 378.
 Φύρδην, 44, Φύρω, 45, 339, 379, 428.
 Φύσκη, 109.
 Φωνὴ ἀπελέκητος, 55.
- Χ.**
- Χαίρετε! 381.
- Χαρά, 382.
 Χαρακτήρ, 382.
 Χαρακτὸν, 65.
 Χάραξ, 379.
 Χαῦνος, 227. Χαύνωσις ἀνα-
 πεισηρία, 32.
 Χειμών, 69.
 Χεῖρ, 428, 429. Εἰς Χεῖρας ἰέναι,
 ἢ ἐλθεῖν, Κεινῆσι χερσὶ, Καιναῖς
 χερσὶ, Κενεάς σὺν χεῖρας, Ἐν
 ταῖς χερσὶ σου ἐστὶ, 386. Ζεὺς
 Χεῖρα ἐὶν ὑπερέσχε, Χεῖρ χεῖ-
 ρα νίπτει, 387. Ἐς χειρῶν νό-
 μον ἀπικέσθαι, 410. Ζ. Γεύο-
 μαι, καὶ Βοηθήσειν.
 Χειρὶς, Χειρόβλημα, 429.
 Χέω, 391.
 Χηνυζέω, 414.
 Χηνώδης, 207.
 Χιονίζει, 176.
 Χοινεῖς, 65.
 Χορδῆ, 162.
 Χόρτος, 72, 73.
 Χρεμέθω, Χρεμετῶ, Χρεμιζω καὶ
 Χρεμετιζω, 194, 414.
 Χρόα, 278.
 Χρυσοῦν, 415.
 Χύω, Χύνω, Χυτὸς, 391.
 Χωνεύω, Χώνη, Χῶνος, 392, 393.
- Ψ.**
- Ψαρὸς ἵππος, 393.
 Ψεκάζω, 395.
 Ψυδράμια, 350.
 Ψυκτήρ, 416.

Ψύλλα, καὶ Ψύλλος, 395.

ΨΥΡΑ (ἡ), Ψύρα (τά), 364, 393.

Ψυρίη, 393.

Ψυχὴ, 396.

Ω.

Ω ἄγαθέ, 170. Ἄφετ' αὐτοῖς, Ω

ἄγαθοί, 171. Ω εἶα! Εἶα μάλα!

Ω εἶα! Εἶα ἔτι μάλα, 116.

Ω φεῦ! Ω φῦ! 277, 430.

Ωα. Ζ. Οἶα.

Ωδίνω, 194.

Ωθεῖν, 122. Ωθισμός. Ζ. Λόγος.

Ων, πλεονάζει ἰωνικῶς, 20.

Ωόν, 342. Ωοῦ τὸ πυρρόν, ἢ
ώχρον, 415.

Ωπα (εἰς) ἰδέσθαι, 314.

Ωρα ἴνα, 257. Αἰφνίδιος ὥρα,
17. Μὴ ὥρας, ἢ ἐν ὥραισιν,

ἴκοιο! Εἰς ὥρας ἐκίεσθαι, 389.

Ἐς ὥρας αὐτίς ἐκίεσθαι, 390.

Ωρη ἐρᾶν, 397. Ωραῖα (τά) 17.

Ωραῖος, Ωριμος, 10.

Ωχρόν. Ζ. Ωόν.

ΠΙΝΑΞ ΓΑΛΛΙΚΟΣ.

Τὰ ἀπὸ τὴν λατινικὴν καὶ ἄλλας γλώσσας ὀνόματα σημειοῦνται μὲ διαφόρους χαρακτῆρας.

A — AG.

- A, 117.
Abasourdir, 212.
Abattre, 317.
Abbé, 400.
Abbesse, 400.
Abdiquer, 283.
Abondamment, 35, 233.
Abondant en denrées, en substances, 158.
Aborder, 317.
Aboutir, 184.
Aboyer, 89.
Abréger, 196, 354.
Absurdes (choses ou paroles), 31.
Accampare, 119. Ital.
Accompagner, 23.
Accord (être d'), 273.
Accostare, 93. Ital.
Accoster, 93.
Accouchée (l'), 220, 289.
Accouchement, 90.
Accoutumé, 231.
Accueillir, Être accueilli, 336.
Accumbo, 24, 280. Lat.
Accusateur, Accuser, 417.
Achever, 136. — de décou- dre, 55.
Acqua di miglio cotta. Ital. V. *Bosa*.
Action, 178.
Additionner, 229.
Admirer, 152.
Adresse acquise par un long usage, 310.
Adroit, 131.
Affable, 50.
Affaiblir, 31.
Affaire, 310, 366. — liti- gieuse, 372.
Affecter des avantages, 203.
Affermir, 334.
Affilée (avoir la langue bien), 201.
Affliction, 158.
Affliger, S' —, Affligé, 158, 309.
Afin que, 398.
Age, 146.

- Aggraver**, 78.
Agitation, 332.
Agnus-castus, 417. Lat.
Agonisant, 332.
Agrés, 66.
Aguardar, 53. Esp.
Ah! 430.
Aiguillon, 22.
Ailleurs, 33.
Aimer mieux, 314.
Aines, 329.
Air, 18, 159.
Ajuster, 108, 136.
Alcanna, 30. Lat.
Alevin, ou frais de smarides, 405.
Aliénation, 33.
Aliéner, 33.
Alléger, 128.
Aller, 197. — jusque, 341. — à pied, 291. — à cheval, 422. Allez, 190. S'en aller, 52, 106, 248, 285, 331. Je vais vous dire, etc. 409.
Alliés, 160.
Allumer, 128. S' —, 128. Sa bile s'est allumée, 129.
Alors, 133.
Altercation, 224.
Altérer, 33.
Amandes, 157. V. Émulsion, et Lait.
Amant, 187.
Amassare, 250. Ital.
Amasser, 230. S' —, 354.
Ambassades (des) réciproques, 407.
Amble (cheval qui va l'), 94.
Ame vivante, 90. Doué d'une —, 123. Mon —, 395.
Amita, 400. Lat.
Ammogliato, 365. Ital.
Amonceler (s'), 354.
Amont. V. Pays.
Amour des ténèbres, 268, 306.
Ample, 369.
Amusement, 283.
Amygdalis (ex) amaris, 157. Lat.
Anchois, 19.
Ancre (jeter l'), 317.
Ane, **Anerie**, 10.
Ange, — femelle, Angélique, 7.
Anglais, 277.
Angles (à trois), 179.
Angoisse, 79.
Animé, 123.
Animula, 300. Lat.
Anneau de fer, 277.
Année prochaine (l'), 389. V. Venir.
Apercevoir (s'), 258.
Aphthes, 316.
Aplatir, 145.
Apoplexie, 405.
Apostasier, 227.
Appaiser (s'), 181, 182.
Apparence (en), 369.

- Appartement, 186.
 Appas, 168, 384.
 Appeler, 379.
 Appesantir, 78.
 Appétit (l') vient en man-
 geant, 64.
 Appliquer (s') à, 77.
 Apprendre, 230.
 Approcher (s'), 196.
 Appuyer (s'), 280. Se cou-
 cher, ou — sur le coude, 24.
 Après un mois passé, 283. —
 les noces, 382.
Arack. V. *Rack*.
 Araignée, 368.
 Arbre. V. Déchausser. — du
 trépan, 66.
 Arc, 110.
 Arcade, 370.
 Archers, 104.
 Argent, 296.
 Argument, 367.
Arma, Armamenta, 66. Lat.
 Armé, 66. Armée, 379. Ar-
 mer, 66. Armes, 66.
 Arracher, 44, 128, 317.
 Arrêter (s'), 162, 333.
 Arrière (en), 76. V. Lier.
 Arriver, 23, 58, 63, 341. —
 presque, 197. Arrivée, 133.
 Arrogant, 50, 364.
 Artichaut, 9.
 Articulation, 66.
 Arts mécaniques, — libé-
 raux, beaux —, 347.
- Aspect, 81.
Aspecto, 53. Lat.
Asper, 70. *Asperi nummi*,
 70-71. Lat.
 Asperger, 316.
Aspettare, 53. Ital.
 Aspirer, 329.
 Asseoir (s'), 163.
 Assimiler, 272.
 Assister à un convoi, ou aux
 obsèques, 408.
 Assommant (être), 360.
 Assoupir (s'), 88.
 Assoupissement, 88.
 Assurance, 36, 152. Assurer
 (s'), 300.
 Attacher. V. Fourches.
 Attaquer, 189. Être attaqué,
 329.
 Atteindre, 196.
Attendo, 53. Lat.
 Attendre, 20, 52, 53, 113,
 181, 313. Attendant (en),
 164. Attente, 54.
Attentio, 53. Lat.
 Attention, 313. V. Faire.
 Attiser, 327.
 Attrister (faire semblant de
 s'), 103.
 Aube (l') du jour, 267.
Augeo, 134. Lat.
 Aussitôt que, 355, 398.
 Autour (tout), 357.
 Avancer, 134. — la besogne,
 134-135. — en âge, 146-
 147, 384.

- Avant, 121. — que, 311.
 Avare, 341.
 Avec, 240. — le temps, 164.
 Aventure (diseur de bonne),
 Dire la bonne aventure,
 252. Aventurer, 60.
 Avertissement, 108.
 Aveugle, 159. Aveuglement,
 333.
 Avis, 93, 108.
 Avoir. Il n'a rien, 96. J'avais
 dit, 139. — peur, 103. —
 de la confiance, 119. —
 honte, 126. — besoin de,
 153. — la présomption,
 212. — envie de rire, 408-
 409.
Axt, 52. Allem.
- B.
- Bagage, 187.
 Bailler, 59.
 Baiser, 130.
Balcone, 130. Ital.
Balia, 32, 394. Ital.
 Balle, 280. Ballon, 280, 281.
 V. Jouer.
 Ballot, 280.
 Bandes, 423.
 Bannir, 130.
 Barbe, 18, 146, 328. Se faire
 la —, 173.
 Barbouiller le visage, 254.
 Visage barbouillé, 72.
Barbozza, Ital. 353.
Barbuta, Lat. 353.
- Barre, Barrer, 177.
 Bas (le, les), 282, 429.
 Bas fonds, 42.
Bastare, *Bastagio*, 80. Ital.
 Bastonnade. V. Donner.
 Bâtard, 265.
 Bâtir, 214.
 Bâtonner, 110. Bâtonné(être),
 360.
 Battement de cœur, 307.
 Battre, 104. Se —, 240. Bat-
 tu. V. Chemin.
 Bavarder, 372.
Baxeæ, 283. Lat.
 Beaucoup, 242, 294.
 Beauté, 168.
 Beau, 136. — parleur, 201.
 Beaux-arts. V. Arts.
 Belles dames, 258. Belle fi-
 gure, 383.
Bellezza, 168. Ital.
Benchè, 172. Ital.
 Bénédiction (c'est une), 382.
 Bénite. V. Eau.
 BERTEAND, 337.
 Besogne. V. Avancer.
 Besoin, 153, 389.
 Bête sauvage, 427.
 Bien-aimé, 26.
 Bien (les), 81, 310. V. Dé-
 pouillé.
 Bien que, 171.
 Bière, 306, 421.
 Bigarré, 286.
 Bile. V. Allumer.
 Blâmer, 393. — en face, 313.

- Blanc, 70. V. Papier.
 Blanc (un), 70.
 Blessé, 110, 215, 216. Blessure, 216.
 Bluteau, 28.
 Bois, 61. V. Menu.
 Bon gré, 153.
 Bon jour, 398.
 Bon sens (n'être pas dans son), 169.
 Bon (tout de), 113.
 Bordure, 277.
 Bosa, Ital. ou Bosan (Dict. Franç.), 305.
 Botte, 349, 429.
 Bouchée (la première) sert de tarière, 64.
 Boucher, 122, 376. Bouchon, 122.
 Bouger, 237.
 Bougie, 8.
 Bouillie, 207.
 Bourreau, 107.
 Bourse, 310.
 Bout, 25. Au—d'un mois, 283. Venir à bout. Z. Venir.
 Boute-feu, 46.
 Braccia, 383. Ital.
 Braire, 9.
 Bran, 227.
 Branche, 284. V. Bras.
 Branler, 237, 323. Branle, 238.
 Bras, 383. — ou Branche de rivière, 284. Brassée, 9.
 Bravades, 212.
 Brebis (à) tondue, Dieu mesure le vent, 320.
 Breneux, 227.
 Brezza, 125. Ital.
 Brigand, 220.
 Brillare, 86. Ital.
 Briller, 86.
 Briser, 349.
 Broder, 278. Brodées en or, 315.
 Brouiller, 379. Se—, 236.
 Brouillé, 119, 166, 236.
 Être—, 428.
 Bruiner, 302, 395.
 Bruire, *comme la poêle sur le feu*, 361.
 Bruit (le) court, 16. Sans—, 77.
 Brûler, 164. Brûlé (être), 186.
 Bubo, 85. Lat.
 Buffet, 206.
 Buffo, 375. Ital.
 But, 325.
- C.
- Cabas (grand), 208. — de figues, 288. V. Figs.
 Cacciar dentro à forza, 122. Ital.
 Cacher, 213. Cachant (en se) de moi, 213.
 Cachette, 85. En—, 213.

- Caco*, 166. Lat.
 Caille, 276.
 Caisse, 363.
Calceus, 430. Lat.
Calcio, 193. Ital.
Calcitrare, 193. Ital.
 Calèche, 422.
 Caleçon, 338.
 Calmer, Se calmer, 89, 181, 182.
Calx, 193. Lat.
Calza, 282, 430. Ital.
 Cambrer, 362 - 363. Se —, 362. Cambré, 363.
 Camelot, 369.
 Camp, 119, 186, 379, 413, 418. Camper, 187.
Campana, 177. Lat.
Campus, 177. Lat.
 Canicule, 143.
 Canif, 253.
 Cannelle, 239.
 Canoniser, 8.
 Canots, 413.
 Cantharides, 226.
 Cantine, Canton, 187.
Cantone, 187. Ital.
 Cantonner, Se —, Cantonnement, 187.
 Canule, 239.
Capo, 426. Ital.
 Captivité, 21.
Caput, 426. Lat.
 Caractère, 93, 160.
 Carde, 22.
 Cardère, 22.
 Cardinal, 241.
Carnagione, 168. Ital.
 Carnation, 168.
 Carquois, 7.
 Cas (faire), 394.
 Casque, 353.
Catamitus, 183. Lat.
Cauculatores, *Cauculum*, *Caucus*, 188. Lat.
 Causer, 312.
 Cavalerie (la), 122.
Cavalier servente, 188. Ital.
 Cavité du corps, 209.
 Ce, 135. C'est-à-dire, 146.
 Célérité, 338.
 Célibat (garder le), 285.
 Celui-ci, 133.
Cercare, 97. Ital.
Cerchio, 97. Ital.
Cercopithecus, 420. Lat.
 Cerveau, 381.
Cervetri, ville d'Ital. 326.
 Cervoise, 421.
 C'est-à-dire, 146.
 Cet, 133.
 Chacun, 163, 286.
 Chagrin, 158, 309.
 Chambre, 186, 370. V. Faire.
 Champ, 177. Sur le —, 252.
 Champignon, 35, 254.
 Chamssi, 19.
 Changer, 33. — d'avis, de conduite, etc., 31.
 Chanson, 355.
 Chantier, 327.
 Chants, 408.

- Chardon-à-foulon, 22.
 Charger, 78.
 Chargeur des Enfers, 322.
 CHARLEMAGNE, 253.
 Charmes, 168, 384.
 Charnière, 293.
 Chartre, 144.
 Chasser, 215, 331-332. Chasseur, 215.
 Chat. V. Servir.
 Château, 181.
 Chausser (se), 408. Chaussure, 283.
 Chef, 68, 426.
 Chemin battu, 288.
Cheopina, 428. Lat.
 Cher, 26.
 Chercher, 97.
 Cherté, 26.
 Cheval, 34, 315. V. Amble, et Aller.
 Cheveux, 86. Se prendre aux—. Mêlés comme les — d'une folle, 119. V. Prendre.
 Cheville, 406. Des vers pleins de Chevilles, 55.
 Chèvre-feuille, 20.
 Chez soi, 159. — moi. V. Venir.
 Chiendent, 11.
Chinea, 94. Ital.
Chiusura, 193. Ital.
 Choisi, 108.
 Chopine, 179, 428.
 Choquer, 317.
 Chose, 310. Des choses ou des paroles déraisonnables, absurdes, 31.
Chrysomela, 158. Lat.
Ciambellotto, 369. Ital.
 Cigale, 142.
 Cinquante, 292.
Circolo, 97. Ital.
 Circoncire, 199.
 Claie, 67.
 Clair ou trouble. V. Voir.
 Clairement. V. Prouver.
 Clarifier, 145.
Clausura, *Clusura*, 107, 192. Lat.
 Clergé (le), 191.
 Clôture, 193.
 Clou, 61, 406.
Clusura. V. *Clausura*.
 Coche, 422.
 Coëffe. V. Coiffe.
 Cœur, 180.
 Coffin, 208.
 Coffre, 209, 363.
Cohors, *Cors*, génit. *Cortis*, 72. Lat.
 Coiffe ou Coëffe, 350, 426. — à réseau, 110.
 Coin, 10, 187, 194. — de l'œil, 187.
 Coït, 248.
 Colère, 274. V. Transporter.
 Collier de perles, 66.
Come sta? 162. Ital.
 Commander, 90, 275. Commandant, 68. Commandement, 276.

- Comme, 309.
 Commencement (dès le), 54.
 Commencer, 67, 385, 429.
 Comment, 315. — se porte-t-il? 162.
 Commerce, 120.
 Commères, 96.
 Comparer, 272.
 Compas, 293.
 Complet, Compléter, 62.
 Comporter (se), 309.
 Compromettre, 60.
 Comptable (qui n'est point), 22.
 Compter sur, 151-152, 343.
 Comptes, 296. Comptoir, 120, 363.
 Comte, 195.
 Conciliateur, 243.
 Concombres, 61.
 Concubine, 210.
Condimentum, 297. Lat.
 Conduire jusqu'à la porte, 285. Se —, 108, 295, 309.
 Conduite. V. Changer.
 Confesser(se), Confesseur, 128.
 Confiance, 152. Avoir de la —, Homme de —, 119. Confier, 313. Confier (se), 119, 151.
 Confondre, 127. Se —, 558.
 Confondu, 379. Être —, 127.
 Congé. V. Prendre.
 Congratulations, 336.
 Conjecture, 201.
 Connaître, 94, 186. Bien — 181.
 Conque, 194.
 Conseil, 86, 93, 108.
 Conserver, 334. Se —, 79.
 Considérer avec attention, 172.
 Consolation (ma), 396. Consoler, 285.
 Constant, 34.
Constat, 409. Lat.
 Consumer, 183. Se —, 384.
 Contagieux, 195, 237.
 Contempler, 157.
 Contenance fastueuse, 160.
 Contestation (être en), 233.
Contra, 150. Ital.
Contrastare, 234. Ital.
 Contre, 150.
 Contribuer, 338.
 Contrôleur, 22.
 Convenable, 131, 310.
 Convenir, 426. — de, 161.
 Il convient, 66. Il ne convient pas, 273. Convenu (être),
 Converser, 339. Conversation, 50.
 Convoi, 408. V. Assister.
Coppa, 205. Ital.
 Coq, 34, 296.
 Coque, Coquillage, Coquille, 194.
 Coraline, 119.
 Corbeau, 237.
 Corbeille, 167.
 Corde, 341.
 Cordialement, 113.

- Cordon, 80, 89.
Corium, 228. Lat.
 Cornouillier, Cornouilles, 25.
 Corps, 204, 383.
 Correspondant, 168, 407.
Cors. V. *Cohors*.
Corte, 72. Ital.
 Cosmétiques, 136.
 Côté (de), 292.
 Cou, 427.
 Couche, 195. Coucher (se),
 ou s'appuyer sur le coude,
 24, 79, 184, 297. Le — du
 soleil, 79. V. Faire.
 Coude, 10. V. Coucher.
 Couler, 144.
 Couleur, 158, 278.
 Coups de soleil, 144. — de
 pied, 193.
 Coupe, 205.
 Coupelle, 205.
 Couper, 199. — la gorge,
 199. — en petits morceaux,
 181. Pour — court, 196.
 Coupole, 205.
 Cour, 72.
 Courage. V. Perdre.
 Courber, 100, 362.
 Coureur, 358.
 Courir après, 266. En cou-
 rant. 356.
 Couronne du trépan, 65.
 Courroucer (se), 411.
 Coursier, 315.
 Court, 196. V. Couper.
 Courtier, 243.
 Courtisane, 304.
 Coutume, 417.
 Couvrir, 413. — de honte,
 127. — la table, 335.
Covone, 407. Ital.
 Craindre, 356.
 Crapaud, 375.
 Cratère, 256.
 Créancier, 365.
 Créer, 214.
 Crème, 42.
Creta rossa, etc., 30. Ital.
 Crête, 204.
 Crever, 302, 331.
 Creuset, 392.
 Crible, 28. Cribler, 29.
 Crier, 379.
 Crieur public, 108.
 Criminel, 212.
 Croc, Crochet, 8.
 Croire, 152, 218. — presque,
 197. Se —, 211.
 Croisades, 337.
 Croix (St.) aide-moi, 334.
 Croter, 227.
Cubitum, Cubitus, 24. Lat.
Cuffia, 426. Ital.
 Cul, 289. Cul-de-sac, 56.
Cupa, 205. Ital.
Cuphia, 426. Lat.
Cupola, 205. Ital.
Curarsi, 206. Ital.
 Cure (avoir), 243.
Curvo, 362. Lat.
 Cuve, 205.

- D.
- Daigner, 181.
- Dalle, 302.
- Dames du trictrac, 120.
- Dans cinq jours, 417.
- Débaucher, 47.
- Débile, 16.
- Débiteur, 388.
- Debout. V. Levée.
- Débraillés, 378.
- Décent, 310.
- Déchaussé, Déchausser (se), 408. Déchausser un arbre, 98.
- Déchiqueté, 419.
- Déchirer, 317.
- Déchoir, 363.
- Déclin (le) de la lune, 63.
- Découdre, 55, 129. Décousu, 419.
- Découper, 181.
- Décrépit, 133.
- Dedans, 56, 133, 417.
- Déduire, 264.
- Défaillir, 270.
- Défaut (sans), 76.
- Defendo*, 192. Lat.
- Défendre, Défenseur, 192.
- Déférer, 417.
- Défilé, 107.
- Déformer (se), 388.
- Dégringoler, 414.
- Déguisement (sans). V. Expliquer.
- Dehors, 285.
- Délai, 43. Sans —, 94, 115.
- Délateur, Délation, 417.
- Délibérer, 223.
- Demain, 74.
- Démarche, 309.
- Démêler, 406. Démêlé (avoir un), 233. Démêloir, 108.
- Démètre (se), 283.
- Démission. V. Donner.
- Demoiselles, 47.
- Démolir, 239.
- Démontrer, 103.
- Denarium*, 106. Lat.
- Denier, 106.
- Dénonciation, 417.
- Dents incisives, 214. V. Montrer.
- Dénué de tout, 282.
- Départ, 248.
- Depello*, 122. Lat.
- Dépend (cela) de vous, 386.
- Dépenser, 130.
- Déplaire, 308.
- Déployer, 57.
- Dépouillé de tous ses biens, 132.
- Depuis, 54, 258. — le temps que, 75. — que, 56, 75.
- Depulsare*, 122. Ital.
- Déranger, 129.
- Déréglé, 22.
- Dernier. V. Point.
- Dérobée (à la), 191.
- Déroute, 381.
- Derrière (sens devant), 76.
- Dés, 60, 141, 142, 240, 306.

- Maître en jeu de — , 315.
 V. Jouer.
 Dès que , 75, 398.
 Désavantage. V. Réussir.
 Descendre de cheval, 290.
 Déshonneur, 127.
 Désirer, 306, 318.
 Désordonné, 22.
 Dessécher, 144.
 Dessein, 93, 124, 287. A — ,
 131.
 Destiné (il est), 58. Destinée,
 251.
Destro, 6. Ital.
 Désunir, 262.
 Dételer, 58, 262.
 Détourner, 129.
 Deux ou trois, — et demi,
 412. A deux, à trois étages,
 288.
 Devant, 121, 247. De — , 121.
 V. Derrière.
 Dévaster, 132.
 Devenir, 57. V. Orphelin.
 Dévidoir, 47, 92, 189.
 Deviner, 82, 137.
 Devoir. Je ne lui dois rien ,
 126. Il m'est dû , 409.
 Diacre, 108, 113.
 Dieu (par), 247.
 Différer, 43.
 Digérer, 392.
 Dindon, 208.
Dio (per), 247. Ital.
 Dire, 45, 116. — la vérité,
 29. — une chose pour une
 autre, mentir, 32. — du
 bien ou du mal, 218. — la
 bonne aventure, V. Aven-
 ture, et Aller. J'avais dit ,
 139. Que dis-tu ? 149. S'il
 m'eût du moins dit, 155.
 Discorde (semer la) dans un
 ménage, 46.
 Discours tristes, 158. Le dis-
 cours tomba sur, 297.
 Discuter, 223.
 Diseur. V. Aventure.
 Disperser, 333.
 Disputer, 223. Dispute, 224.
 Dissimuler, 261.
 Dissiper, 116, 333.
 Dissolu, 419.
 Distinguer, 128.
 Distraire, 129.
 Divertir (se), 266. Divertis-
 sement (lieu propre au),
 266, 267.
 Division (la) du travail, 348.
 Domestique, 265.
 Dominer, 275.
 Dommage, 142.
 Donner à têter, 88. Lui — la
 bastonnade, 110. — des
 coups de pied, 193. — sa
 démission, 283. — ses biens
 en gage, 299. Se — de la
 peine, 77, 206. — des peines
 inutiles, 166.
 Dons, 111.
 Dorloter, 161.
 Dormir, 195.

- Dos (le).** V. **Lier.**
Doucement, 4.
Doué d'une âme, animé, 125.
Douleur causée par la fatigue,
 308. **Douloureusement,** 151.
Douter, 275. **Doute,** 74.
Drachme, 407.
Dragon, 111.
Drap de lit, 422.
Dresser le lit, 335. **Se—,** 203.
Droit (à tort et à), 15.
Du moins, 154. V. **Dire.**
Durcir (se), 61.
Durer, 79.
Duvet, 369.
- E.**
- Eau de rose,** 338. — **bénite,** 8.
 — **de-vie,** 421.
Éblouir, 124.
Écailles, 216.
Échapper, 92, 373.
Échauboulures, 87.
Échouer, 264, 319.
Éclair, 71.
Éclats de rire, 358.
Écraser, 145.
Écrevisse de mer, de rivière,
 413.
Écouter, 72.
Effaroucher (s'), 7.
Efforcer (s'), 13, 333. — **de,**
 308.
Égalier, Égaliser, 161.
Ejaculation, 319.
Élégant, 195.
- Éloigner.** Dieu éloigne de nous
 ce malheur! 61.
Elucubro, 262. Lat.
Emballer, 281.
Embaumement, 423.
Embellir, 136.
Embrasser, 9, 294.
Embrener, 227.
Empaqueter, 322.
Empêcher, 211, 307. **Empê-**
chement, 120.
Empeigne, 77.
Emporter, 295.
Emprisonné, 377.
Émulsion d'amandes, 152,
 159.
Enceinte, 72, 79.
Enclos, 72.
Encore, 23.
Endetter, S'—, 240, 338.
Endommager, 215.
Endroit (en quelque), 179.
Endurant, 367.
Enfant. V. **Petit, et Travail.**
Enfariné, 29.
Enfer, 161, 204.
Enfermer, 341.
Enfin, 344.
Enfler, 109.
Enfoncer, 122.
Engager, 183.
Engraisser. L'œil du maître
 engraisse le cheval, 199.
Enlacer, 120.
Enlaidir (s'), 388.
Ennui, 59. **Ennuyé,** 78.

- Enraciner** (s'), 320.
Enrager, 330.
Enrichir (s'), 68, 305.
Ensemble, 124, 272.
Ensuite, 54, 367.
Ensuivre (s'), 24.
Entendeur (à bon) peu de paroles, 383. **Entendre**, 24, 95.
Enterrer, 114, 151.
Entêter (s'), 291. **Entêté**, 34.
Entier, 22, 342. **Entièrement**, 271.
Entonnoir, 393.
En tout temps, 298.
Entrailles, 354.
Entraver un cheval, **Entraves**, 290.
Entre eux, 400.
Entrefaites. Z. Sur.
Entrelacer (s'), 294.
Entremetteur, 244.
Entreprendre, 385.
Entreprise. V. Réussir.
Entrer, 117, 254. **Faire—de force**, 122.
Entretenir (s'), 339. **Entretien**, 50.
Ennula. V. *Inula*. Lat.
Envahir, 290.
Envers, 117.
Envie. V. Avoir, et Porter.
Envier, 142, 220. **Que veux-tu que je lui envie?** 220.
Envoyés, 407.
Épargner, 212, 226, 309.
- Épée**, 332. **Plonger l'—dans le corps**, 122.
Éperon, 315.
Épi, 18.
Épier, 128.
Épiler, 254.
Épine, 22.
Épouse (mon), 270.
Epouvanter (s'), **Épouvante**, 358.
Époux (mon), 270.
Éprouver, 281. —de la douleur, 308.
Épuré. V. Or, et Fin.
Erwarten, *Warten*, 53. —Allem.
Érysipèle, 17.
Esca, 306. Lat.
Escarbot, 425.
Esclave, 265.
Espèce (d'aucune), **De toute—**, 221. **L'—humaine**, 379.
Espérer, 113, 152. **Espérance**, 152. **Espoir**, 54.
Esprits. V. Recueillir.
Esquifs, 413.
Esquiver (s'), 32.
Essendo, 303. Ital.
Essuie-main, 422.
Estimer, 394.
Estoc (d') et de taille, 275.
Établir solidement, 334. **S'—solidement dans un endroit**, 190.
Étages (à deux, à trois), 288.

- Étaler des avantages, 203.
 États, 392.
 Étendre, 57. S'—, 341.
 Étoile, 71.
 Étonner (s'), 152.
 Étoupe, 415.
 Étourdi, 17.
 Étrange, 284.
 Étranger, Dans l'—, 263.
 Étrangler, 375.
 Être. Sont, 116, 123, 148.
 Sera, 133. Je suis, Tu es,
 J'étais, Est, 123, 147. É-
 tait, 150. —confondu, 127.
 — persuadé, 300.
 Étrennes, 336.
 Étroitement, 341.
 Étron, 328.
 Étudier, 333.
 Évacuer, 251.
 Évanouissement. V. Revenir.
 Éveiller. N'éveillez pas le
 chat qui dort, 327.
 Évêque, 131.
 Éviter, 372.
 Exact, Exactitude, 26.
 Examiner de nouveau, 45.
 Excellent, 128.
 Excepté, 115.
 Exciter, 323.
 Excrément, 133.
 Excusez-moi, 283.
 Exercer (s'), 70.
 Expect (to), 53. Angl.
 Expecto, 53. Lat.
 Expérience (n'avoir aucune),
 82, 310. Expérimenté, 97.
 Expliquer, 406. S'— sans
 façon, sans déguisement,
 275.
 Exprès, 131.
 Exprimer, 144.
 Exterminateur, 114.
 Extirper, 44.
 Extraordinaire, 284.
 Extrémité, 25.

F.

- Fabriquer, 173.
 Face, 313. — à face, 314.
 En —, 247, 313.
 Fâcher, 308. Se—, 236, 411.
 Fâché, 236. Ils font les fâ-
 chés, 248. V. Semblant.
 Façon (sans). V. Expliquer.
 Factorerie, 120.
 Facultés (les), 81.
 Faible, 16. Faiblesse, 15.
 Faillir, 196. — à, 220.
 Faire, 136, 173, 307. Qui
 n'est pas fait, 21. — des
 éclairs, 71. — attention à,
 105, 313. — une chambre,
 108. — des progrès, 134.
 — une trouvaille, 137. Que
 fais-tu? 149. — le, ou —
 semblant de, 103, 176,
 261. — rester, 333. — le
 lit, 335. Comme on fait son
 lit, on se couche, 335. —
 la guerre, 308. — des vers

- rimés, 318. — cas, 394. — souvenir, 411. Se — la barbe, 173.
- Fallo*, 569. Ital.
- Falsifier les monnaies, 206.
- Famer, Fameux, 375. Fameuse, 334.
- Familiarité, 152.
- Fastueuse. V. Contenance.
- Fatiguer, 197. Se —, 206. Fatigué (être), 172. Fatigant, 76. Fatigue, 198. V. Douleur.
- Faute, 369.
- Feltrata*, *Feltro*, 372. Ital.
- Femelle. V. Ange.
- Femme de chambre, 188. — entretenue, 210.
- Femmelette, 96.
- Fenêtre, 283.
- Fente, 67.
- Fer, 325.
- Fermer, 376, 413. — les yeux, 172. Bien fermé, 192.
- Féroce. V. Homme. Férocité, 13.
- Festin, 382.
- Feude. V. Fief.
- Feuille de roseau, 378. A larges feuilles, 304.
- Feutre, 372.
- Fi! 430.
- Fief, ou Feude, 191, 351.
- Fièvre pestilentielle, 157.
- Figues sauvage, 112. Des figues sèches emboîtées, 288.
- Figure, 325. V. Belle.
- Fil, 18. — d'or, ou d'argent, 86.
- Filtrer, Filtre, 144.
- Fin (or), 217.
- Fin, 347, 395. A la —, 367.
- Finir par arriver, 184. Pour —, 196.
- Flatter (se), 152.
- Flèche, 306.
- Fléchir, 34.
- Fleur, 225. — de farine, 325.
- Flexio*, *Flexus*, 362. Lat.
- Foi (de bonne), 119.
- Foire, foireux, 301.
- Fois, 374.
- Fol, 224.
- Fond, 88. De — en comble, 289. Les fonds, 305. Fondement, 289.
- Fondre, 384, 391, 392. — sur, 390. Fondu, 391.
- Force. V. Entrer.
- Fortifié, 192.
- Fortuitement, 416.
- Fortuna*, 376. Ital.
- Fortune, 376.
- Fossa*, 326, 379. *Fossatum*, 379. Lat.
- Fosse, 326.
- Fossé, 379.
- Fou, 145, 224, 291. — à lier, 12.
- Fouet, 279.
- Fouler, 322. — avec les pieds, 289. — aux pieds, 224, 290. — les peuples, 323.

- Four**, 375-376.
Fourches (attacher aux), 375.
Fourmis, 255.
Fourreau, 568.
Fourvoyer (se), 381.
Fovea, 85. Lat.
Frai de smarides. V. Alevin.
Franchise, 148.
Frapper, 78, 110, 213. — à la porte, 181. — au visage, 313.
Frayeur, 358.
Frétiller, 332.
Frisson, 213.
Froc, 422.
Froid, 213.
Fronde, 341.
Fuir, 372.
Fumer, Fumier, 199.
Furtivement, 191.
Fuseau, 15, 341.
Fuser, 208.
- G.**
- Gage**, 36, 365. V. Mettre et Donner.
Gagner, 109.
Galant, 187.
Gale, 396.
Gant, 429.
Garçon, 265.
Garde (prendre), 82. Se donner — de, 105. Prendre — à, 104, 105, 313. Garder, 53, 79. Se — de, 82, 104, 105, 313. V. Célibat.
Gâter (se), 388.
Gauche, 14, 141. A' —, Gaucher, 141. Gaucherie, 14.
Gelé, 279. Être —, 61.
Général, 68.
Geolier, 248.
Gerbe, 269, 407, 429.
Gesticuler, 429.
Giaché, 35. Ital.
Glacer (se), 358.
Glouton, 384.
Gocciola, 405. Ital.
Gogaille (faire), 384.
Gonfler, 109.
Gorgerettes, 356.
Gosier, 370, 393.
Gotta, 405. Ital.
Gouffre, 370.
Goutte, 405.
Gouvernail, 267.
Gouvernement, 90.
Gouverner (se), 309.
Grandement, 242.
Grasta, 403. Ital.
Grave, 78. Gravité, 160.
Greco, 95.
Grever, 78.
Gris, 27, 393.
Gronder, 233.
Grondeur, 235.
Gros, 387.
Guardare, 53. Ital.

- Gué, 42.
 Guenon, 420.
 Guérir, Être guéri, 91.
 Guerre. V. Faire.
Gutta, Guttula, 405. Lat.
- H.
- Ha! Ha! 146.
 Habillé splendidement, 217.
 Habit de deuil, 156.
 Habitation, 187.
 Habitude, 417.
 Hache, 52.
 Hâler, 165.
 Hanche, 406.
 Haquenée, 94.
 Hardi, 60. Hardiesse, 152.
 Hardiment, 60, 151.
 Harpeau, Harpin, Harpon, 8.
 Hasard, 141. Si par —, 115.
 Hasarder, 60. Hasardeux, 138.
 Haut. V. Point. Haute voix, 355. A—76. Hautain, 50.
 Heaume, 353.
 Hébété, 33.
 Hélas! 430.
Helmus, 353. Lat.
 Hennir, 194.
 Herbe, 73. Herbes, Herbagés, 388.
 Hérisson, 402.
 Heure (à cette), 13. Sur l'—, 247, 397.
 Heureux, 138, 320. — succès, 345.
- Heurter, 317.
 Hibou, 195.
 Hippodrome, 422.
 Histoire, 162, 335.
 Hiver, 69.
 Hochequeue, 277.
 Homme, 48, 86. — Féroce, 13. — vivant, 90. — de confiance. — sûr, 119. — insipide, 219.
 Honnêtement, 353. Honneur, 352. En tout —, Sur mon —, Sauf votre —, 352.
 Honorablement, 353. Honorable, Honorer, Honoré, 352.
 Honte (avoir), 126, 127. Couvrir de —, 127.
 Hors, 115, 285. — de soi-même, 129, 285.
Hortus, 72. Lat.
Hospitium, 388. Lat.
 Humeur, 160. Belle —, V. Mettre.
 Hurler, 86.
How do you do? 174. Angl.
 Hypothécaire, Hypothèque,
- I.
- Ignorant, 10.
 Illustre, 420.
 Imaginer (s') 212.
 Imbécile, 426.
Impadronirsi, 190. Ital.
 Impasse, 56.
 Impatient, Impatiente, 51.

- Impétueux**, V. Vent.
Impitoyablement, 35.
Importun, **Importuner**, 78.
Impossible, 16.
Imprudent, 10.
Impudent, 14.
Inanimé, 77.
Incommode, **Incommodé**,
Incommoder, 78.
Inconnu, 43.
Inconsidéré, 4, 17.
Inconstant, 22.
Incurvare, **Incurvarsi**, 362.
Ital.
Indifférence, 14.
Inébranlable, 237.
Infanterie, 291.
Infarinato, 29. **Ital.**
Inferno, 161. **Ital.**
Inflecto, 362. **Lat.**
Inflexible, 34.
Informare, 172. **Ital.**
Informier, 172.
Infortuné, 72, 166.
Injure, 364. **Injurier**, 86, 364.
Inquiéter (s'), 206.
Inquinatus (*litteris satis*), 29.
Lat.
Insensé, 145.
Insinuer, 383.
Inspide. V. **Homme**.
Insister, 290.
Insolent, 364.
Insouciant, 38.
Inspecteur, 81.
Instant (à l'), 247.
Insu (à mon), 213.
Insulte, **Insulter**, 364.
Insupportable (être), 360.
Intact, 22.
Intention, 93.
Intéresser (s') à, 202.
Interpréter, 406.
Intrépidité, 152.
Intrigant, 308.
Inula, **Enula**, 118. **Lat.**
Inultus, 8. **Lat.**
Inutile, 76.
Investire, 262. **Ital.**
Inviter, V. **Noce**.
Irritare, 12. **Ital.**
Irriter, 7, 12.
Ita nunc, 108. **Lat.**
Ivraie, 146.

J.
Jactance, 187.
Jalouser, 142.
Jambon, 27.
Jardin, 72.
Jaune d'œuf, 316, 415.
Jeter, 320. — à terre, 113.
V. Ancre.
Jeûne (le), V. **Rompre**.
Jeune personne, — fille, 204,
265. V. **Thou**.
Joie, 381.
Joindre (se), 331.
Jouer, 280. — au ballon, 281.
— aux dés, 60. **Joueur**,
240. — de dés, 141.

- Jouir, 380.
 Juger, 137, 152, 218.
 Jurer, 272.
 Jusque, 140.—à ce que, 398.
 Justice rigoureuse, 27.
- K.
- Kante*, 179, 187, Allem.
Kopf, 426. Allem.
Kutsche, 422. Allem.
- L.
- Labes*, 215. Lat.
 Laboureur, 429.
 Laid, 388.
 Laine, 217.
 Laisser, 285.
 Lait d'amandes, 152.
 Laiteron, 145.
 Laitues, 62.
 Lament(er) (se), 158. Lamen-
 tation, 255.
Lana, 217. Lat.
Lancearius, 104. Lat.
 Lancer, 319.
 Lancier, 104.
 Langue. V. Affilée.
 Large, 369. À larges feuilles,
 304. Largement, 35.
 Lasser (se), 172. Lassitude,
 198.
Lawsonia inermis, 30. Lat.
 Lécher, 91.
Lentium, 422. Lat.
 Lequel, laquelle, 277, les-
 quels, 307.
 Levain, 43. V. Pain.
 Lever (se), 113. Levé, 275.
 Lévrier, 217.
 Liberté, 14. Libre d'inquié-
 tude, 38.
 Lie, 358.
 Liège, 299.
 Lier, 104. — les mains der-
 rière, ou en arrière, 127,
 378. V. Fou.
 Lieux marécageux, 77. V.
 Divertissement, et Récréa-
 tion.
 Ligature, 252.
 Ligne (la première), 121-122.
 Lignée, 90.
Lilium, 225. Lat.
 Limpide (très), 377.
 Lin (fait de), 221. V. Toiles.
 Linceul, 423.
 Linéament du visage, 382.
Linteum, 422. Lat.
 Lion, 220. V. peau.
 Lire, 106.
 Lis, 225.
 Lisière, 277.
 Lit, 193.
 Litigieuse. V. Affaire.
 Livrer son corps, 384.
 Logement, 187.
 Loin (de), 61.
 Loisir, 399. Avoir —, 250.
 À —, 367.
 Long, 196.
 Louche, Être —, 159.
 Loupe, 343.

Lucubro, 262. Lat.
 Lumière (sans), 329. Ma — ,
 395.
 Lune. V. Déclin, et Nouvelle.

M.

Mâcher, 226, 235. **Mâchonner**, **Mâchotter**, 235.
Magnatem esse, 68. Lat.
Magot, 296.
Maigrir, **Maigreur**, 15. **Mai-**
gre. V. Viande.
Main, 385, 428. V. **Lier**,
Travailler, et **Venir**.
Main, **Botte**, **Gerbe**, 429.
Maintenant, 13.
Mais, 40.
Maison, 186, 333.
Maître, 232. **Tel maître**, **tel**
valet, 232. — ou **Maitresse**
de la maison, 269. **Être —**
de, 270. V. **Dés**. **Maitresse**,
 210.
Mal, **Très —**, 166.
Maladroit, **Maladresse**, 14.
Malgré, 153. — **lui**, 334.
Malheur, 376. V. **Éloigner**.
Malheureux, 72, 166.
Malice (sans), 61.
Maligne. V. **Plaie**.
Malpropre, 71.
Maltraiter, 215.
Mamelle, **Mamelon**, 88, 239.
Manaja, 51, 236. Ital.
Manche du trépan, 66.

Manchettes, 369.
Mancomale, 155. Ital.
Mandatum, 236. Lat.
Manger, 358.
Manière (de la) **dont**, 309. V.
Quelle.
Manigoldo, 107, 237. Ital.
Manquer, 219. — **de**, 220.
 * *Manucorium*, 228. Lat.
Manus, 228. Lat.
Manuscrit, 429.
Marbre, 238.
Marc d'huile, 41.
Marcher, 296, 312.
Marécageux (lieu), 77.
Mariage, **Marié**, 365. **Mariée**,
 364. **Non mariées**. V. **De-**
moiselles. **Marier** (se) en
secondes noces, 105.
Maritato, 365. Ital.
Marques de la virginité, 285.
Massa, 230. Lat. et Ital.
Masse, **Tous en —**, 230.
Maussade, 219.
Mauvais, 166. V. **Sentir**.
Maux, 165.
Méchanceté, **Méchant**, 166.
Médiateur, 243.
Médire, 179.
Meilleur, 168.
Mélé, 119. **Mêler**, 207, 351.
Se —, 331.
Même (de), 114.
Mémoire, 411.
Ménage. **Cinq ou six ménages**,
 46. V. **Discorde**. **Ménage-**

- ment (sans aucun ménage-
ment), 269. Ménager, 309.
Mendiant, 291.
Mentir. V. Dire.
Menton, 146.
Menu bois, 349.
Méotide (le Palus), 146.
Mépris, 185.
Mer (par), 267.
Merde, 165, 327.
Merle, 415.
Mesure, 245.
Mets, 86, 250, 368.
Mettre, 250. — à mort, 151.
— en ordre, 161. — en
gage, 183, 240. — le pied,
290. — en belle humeur,
299. Se — au lit, 184.
Meunier, 254.
Meurtrir, 427.
Mieux, 169.
Mignarder, 161. Mignardise,
160.
Mine, 159.
Ministre, Premier —, 243.
Mirer, 138.
Misérable, 104, 132. Misère
(réduire à la), 152.
Missus, de *Mitto*, 183, 250. Lat.
Modérer (se), 247.
Modeste, 126.
Modo (*ad ogni*), 37. Ital.
Moins (du). V. Dire.
Mois. V. Après, *et* Bout.
Moissure, 254.
Moissonner, 156, 199, 376.
Moment (ce n'est pas le), 397.
Mon, Ma, etc. 159.
Mona, 420. Esp.
Monde. V. Risée.
Mone, 420.
Montrer, 103. — les dents,
214, 269. Se —, 368.
Moquer (se), 44.
Mordre, 102.
Mortalité, 158.
Mos. More catamitorum. V.
Catamitus. Lat.
Mosquée, 239.
Mouchoir, 422.
Mouiller, 299.
Moulin, 254. — à bras, 429.
Mourir, 283. Elle pensa —, 116.
Mousse de Corse, 119.
Mousseron, 254.
Mouton. V. Pieds, *et* Peau.
Mouvement (mettre en), 324.
Mucor, 254. Lat.
Muet, 85.
Muid, 179.
Mûr, 10, 176, 244. Mûrir,
176, 244.
Museau, 253.
Mutuellement, 32.
Myrte, 255.

N.

- Naevus*, 118. Lat.
Naissance, 90. La — du jour,
267.
Nantissement, 240.
Narine, 321.

- Narrer, 74.
 Navire, 413.
 Navrer, 349. — le cœur, 165.
 Ne, 245, 278.
 Nécessités (aller à ses), 44.
 Négliger, 39, 44.
 Négociateur, 243.
 Néréides, 258.
 Nettoyer, 332.
Nevo, 118. Ital.
 Noce, Inviter aux noces, A-
 près les —, 382. V. Se-
 condes.
 Noël, 90.
 Nœud d'arbre, 316. Nœuds,
 142.
 Noir, 70.
 Noisettes, 157.
 Noix gâtées, — vide, 208.
 Nom (se faire un), 214.
 Notable, 69. Les —, 68.
 Notaire, 325.
 Note, 325.
 Notre-dame, 334.
 Nourriture, Nourrissant, 158.
 Nourrice, 32, 394.
 Nouvelle, 236. — lune, 90.
 Nouvellement, 258.
 Nuit (passer la) à travailler,
 262.
 Nulle part, 309.
- O.
- Objet, 366.
 Obligé, 211. Obligés, 389.
 Obscur, 145. Obscurcir (s'),
 151. Obscurité (dans l'),
 326.
 Obsèques. V. Assister.
 Observer, 105, 128, 300.
 Obstacle, 120.
 Obstiner (s'), 291.
 Occasion, 164. Occasionner,
 312.
 Occuper (s') de, 77.
 OEuf. V. Jaune.
 OEuvre, 178.
 Oison, 207.
 Olive, Olivier, 117. — sau-
 vage, 11.
 Ombre, 328.
 Omettre, Omission, 283.
 Opiniâtre, 54.
 Opinion, 93.
 Opportun, 336. V. Temps.
 Opportunité, 164.
 Opulence, 168. Opulent, 80.
 Or épuré, 217.
 Orage, 125.
 Oranges, 158.
 Orchis bouffon, 110.
Orchis morio, 110. Lat.
 Ordonner, 90, 275. Si vous
 l'ordonnez, 275. Ordon-
 nance du roi, 276.
 Ordres (je suis à vos), 276.
 Origine. V. Tirer.
 Orphelin (rendre), Devenir
 —, 276.
 Ortie, 351. Orties, 25.
 Oscillation, 238.

Oser , 60 , 79.

Ouïe , 23.

Ouïr , 24.

Ourlet , 277.

Oursin , 402.

Outrage , Outrager , 564.

Outre (d') en outre , 292.

Ouvrage , 132 , 178. Ouvrages faits au tour , 356.

P.

Pain (du) sans levain , 218.

Palpitation de cœur , 307.

Palpiter , 332.

Pâmer (se) , 270. Pâmoison , 220.

Pandiculation , 58 , 203.

Panier , 167.

Pantoufles , 299.

Panucula , 329. Lat.

Paon , 279.

Papier blanc , 11.

Paraître , 368. — triste , 103.

Paralytique , 419.

Paraphes , 252.

Parapluie , 169.

Parce que , 295.

Parcimonie , Parcimonieux , 26.

Parcourir le ciel , 278.

Pareil , 346.

Parens , Parenté , 160 , 161.

Parer , 136.

Parfois , 299.

Parfum , 255.

Parjure , 74.

Parler , 217. Parleur. V. Beau.

Paroles , 221. V. Choses.

Parotides , 329.

Part (faire la) à , 251. V.

Quelque , et Nulle.

Partager , Se— , Partagé , 251.

Partie (la) naturelle de la femme , 316 , 390.

Partir , 52 , 58 , 248 , 273.

Parvenir , 184.

Pas , 287. — encore , 23. — plus tôt que , 342.

Passage , 106.

Passer , 106. On peut s'en — , 220. — pour , 283 , 368.

Se — , 23.

Patience , Patient , 367.

Pauvre , 174 , 291.

Pavaner (se) , 371.

Pavement , 73.

Pavo , 279. Lat.

Pavone , *Pavoneggiarsi* , 371. Ital.

Pavot , 69 , 417.

Payer cher , 26.

Pays , 427. Le — d'amont , 44.

Paysage , Paysagiste , 427.

Peau de mouton , — de lion , — de renard , 312.

Pécheur , 212.

Pedis tegumentum , 282. Lat.

Peigne , 108 , 213.

Peine. V. Se donner. À peine , 342. Peiner , 174.

Pêle-mêle , 28 , 44.

- Penchement , 193. Pencher , 100.
 Pendant , 346. Pendre , 375.
Penna , 253. Ital.
 Pensée , 221. V. Venir. Pen-
 ser , 152 , 218. — mourir ,
 116.
Peonia , 417. Ital.
Per banda , 292. Ital.
Per dio. V. *Dio*. Ital.
 Perdre courage , 103. — le
 chemin , — l'esprit , — la
 tête , 381. — la raison , 284.
 Perdu d'honneur , 127.
 Perte , 142.
 Père de famille , 215 , 269.
 Perles. V. Collier.
 Permission , 399.
 Persans , 296.
 Persil , 297.
 Personne , 314. V. Jeune.
 Persuadé. V. Être.
 Perte , 151 , 167.
 Pervers , 335.
 Pesant , 78.
 Pesé , 177. Peser , 78 , 177.
 Peson , 177.
Petersilie , 297. Allem.
 Petit enfant , 280. — fils , 113.
 Petit-lait , 200.
 Petits et grands , 248.
 Pétoncles , 214.
Petrosemolo , 297. Ital.
 Peu , 271. — et bon , 221.
 Peuple , 248.
 Peur. V. Avoir.
- Peut-être , 162.
Pferd , 315. Allem.
 Philosophailler , Philoso-
 phisme , Philosophiste , 268.
 Phuy , Phy , 430.
 Pièce , 280. Tout d'une — , 275.
 Pied , 112. Mettre le — , 290.
 Aller à — , 291. Pieds de
 mouton , 282. Fouler aux — ,
 290.
 Piége (faire tomber dans le),
 120.
 Pigeonneau , 88.
 Pionnier , 119.
Pipo , *Pipio* , *Pipilo* , 88. Lat.
 Piquer , 189.
 Pis (de) en pis , 166.
Piscina , 374. Lat.
 Pisser , 316.
 Pivoine , 417.
 Placé , 333.
 Plafond , 288.
 Plaie maligne , 13.
 Plaindre. Ne le plaignez pas ,
 35.
 Plaine , 177. Plaines , 161.
 Plaire. Plût à Dieu ! 23 , 232.
 Que vous plaît-il ? S'il vous
 plaît , 275. Si cela lui plaît ,
 369.
 Plaisanter , 247.
 Plancher , 288.
 Plane , 65.
 Plante du pied , 289.
 Plats pays , 161.
 Plein , 89 , 342. Être — , 89.

- Pleurer, 158, 406. — de concert, 338. Pleureuse, 255.
 Pleuvoir à verse, 179.
 Plonger, 88. — l'épée dans le corps, 122.
 Ployer (qu'on ne peut), 34.
Pluma, Plumata, 278. Lat.
 Plumer, 234.
 Plumes, 253.
 Plus, 305. Et de —, 23.
 Plusieurs, 294.
 Plutôt (le), 113. — que, 286.
 Pas—que, 342.
Poiché, 35. Ital.
 Point (au dernier), Au plus haut—, 25.
 Pointes, 7.
 Poitrail, 122.
 Ponctuel, 26.
Popolo, 248. Ital.
 Porter, 79, 338. — la main sur, 57. — préjudice, 215. — envie, 220. — un habit, 375. Portant son nom, 273.
 Se—, 161.
 Porte-faix, 80.
 Porte-feuille, 427.
 Portion (une), 250.
Posca, 305, 306. Lat.
 Posséder (ne) rien, 96. Possessions, 310.
 Pot à fleur, 403. — au vin, 415.
 Potier, 351.
 Pou, 394.
 Poule, Poulets, 207.
 Pousser, 41, 122, 306.
 Poussière, 392.
 Pouvoir, 14, 140, 147.
 Pratique, 310.
 Prêcher, 108, 324.
 Précieux, 352.
 Précipiter, 113.
 Préférer, Être préféré, 314.
 Préjudice, V. Porter.
 Prendre, 52, 295, 299. — garde, 104. — à, 105. — possession, etc., 190. — la parole, 221. — d'un sac deux moutures, 312. — congé, 294. Prenez garde, 175. Se — de paroles, 223. — aux cheveux, 234.
 Préparer, 136.
 Près, 196.
 Présens, 111.
 Préserve (Dieu nous en)! 61.
 Présomption. V. Avoir.
 Presque, 196. — arriver, 341.
 Presser, 322. Sans se —, 367.
 Pressé par la peste, 224.
 Pressoir, 288.
 Prestance, 148.
 Présumer, 201.
 Prétexe, 287, 319.
 Prêtre marié, 204.
 Prieure, 394.
 Primat, 69.
 Primeurs, 343.
Principem agere, 68. Lat.
 Prison, 377.

- Prus, Priscus, Prisci*, 311. Pubis, 213.
 Lat. Puce, 395.
 Prix, 352. Pudique, 126.
 Procédé (mauvais), Bon —, Puisque, 35.
 223. Puissance, 72.
 Procès. V. Révision. — verbal, 26. Punaise, 204.
 Processif, 255. Purger, 217, 332.
Procrastinare, 43. Lat. Purifier, 217.
 Profit. V. Tirer. Profiter, Putois, 361.
 134.
 Progrès. V. Faire.
 Projet, 124.
 Promenade, 283, 293. Promener (se), 292, 312.
 Promesses (avec des), 245. *Quartarius*, 179. Lat.
 Promettre de, 161, 304. Quartaut, Quarte, Quarteron, Quartier, 179, 187.
 Promontoire, 27. Que. V. Plutôt.
 Prompt, 94. Promptitude, Quel, 383. — temps fait-il?
 94, 338. 164. Quelle (en), ou De
 Propos (à), 397. — de rien, quelle manière, 315-316.
 208. Quelque part, 309.
 Prostituer (se), 384. Quenouille, 146.
 Protéger, 192. Querelle, 182. Querelleur,
 Prouver clairement, 103. 235. Quereller, 233.
 Proverbe, 222. Question, 79.
 Province, 245. Qui, que, lequel, laquelle,
Provincia, 245. Lat. 274, 277, 307.
 Provisoirement, 164. Quoique, 171.
 Proxénète, 244.
 Prudence, 376.
Prugne verdaccie, 78. Ital.
 PSARA, 393. R.
 Puanteur, Puer, 87. Rabattre, 264.
 Publier par un crieur public, Racommoder, 136, 161. Se
 108. —, 161.

- Raccourcir (se) par la chaleur, 362.
 Race, 90.
*Rack, Arack*¹, 421. Ind.
 Raconter, 45, 74.
 Rage, 226.
 Raison. V. Perdre. Par la raison, 295.
 Rajuster, 136. Se —, 161.
 Ramasser, 338.
 Rameau, 284.
 Ramer, 416. Rameur, 101.
 Râpe, 65.
 Rapiécer, 176, 280, 281.
 Rappeler (se), 158, 410, 411.
 Rappporter, 62.
 Ras, ou Serge rase, 422.
Raso, 422. Ital.
 Rassembler, 229, 338.
Rasum, 422. Lat.
Rebellio, 125. Lat.
 Rebellion, 125.
 Recevoir, Être reçu, 336. Tu seras bien reçu, 410.
 Rechercher, 45.
 Réciproquement, 52.
 Réconcilier, Se — 161.
 Récréation, 267, 283. Lieu de —, 266.
 Recueillir ses esprits, 340.
 Reculons (à), 121.
 Redresser, 161.
 Réduire à la misère, 132.
 Réfléchir, 335.
 Régaler, 130, 273.
 Regard, 44. Regarder, 53, 157, 159, 343, — comme, 295.
Regina, 266. Lat.
 Règle, 64.
 Régner, 275.
 Regret, 306. V. Suivre, et Traîner.
Reim, 318. Allem.
 Reine, 266.
Reisen, 422. Allem.
Reiten, 422. Allem.
 Réjouir, Se —, 299.
 Relever (se), 205.
 Reliquaires, 327, 416.
 Remettre, 43.
 Rempart, 294.
 Remuer, 207, 323, 327.
 Renard. V. Peau.
 Renchérir, 26.
 Rendre l'ame, 283.
 Renégat, 227.
 Renier, 227.
 Renoncer, 283.
 Renverser, 317.
 Repentir (se), 245.
 Réprimer, 202.
 Reprocher, 273. — à, 313. À qui on n'a rien à —, 76-77.
 Réputation (se faire une), 214.
Res, 96. Lat.
 Réservé (il est), 58.
 Réservoirs, 374.
 Respect (sauf votre), 352.
 Respecter, 126.
 Ressembler, 272, 273.

- Resserrer, 248.
 Ressource, 54.
 Rester. V. Faire.
 Retenir, 80, 211, 307. Retenue, 340.
 Retirer (se) par la chaleur, 362.
 Retourner, 98, 107, 285. — en arrière, 335. Faire retourner bien vite, 95.
 Retranchement, 379.
 Réussir, 130. Qui réussit, 138. Rien ne me réussit, toutes mes entreprises tournent à mon désavantage, 409.
 Revenant, 84.
 Revenir, 335. — d'un évanouissement, 337. Il me revient, 409.
 Reviser un procès, Revision d'un procès, 45.
 Révolte, 125.
Rex, 250, 266. Lat.
Rheda, 422. Lat.
 Richesse, 168, 305.
 Ridicule, 428.
 Rien. V. Posséder.
Riga, 64. Ital.
 Rigoureuse. V. Justice.
Rimare, 172. Ital.
 Rime, 224, 318. Rimer, 172, 318. Faire des vers rimés, 318.
Rinfacciare, 313. Ital.
 Ripaille (faire), 384.
Riprendere, 233. Ital.
 Rire aux éclats, 385.
 Ris, 421.
Rischio, *Rischioso*, 138, 166. Ital.
 Risée du monde, 185.
Risico, 166. Ital.
 Risque, 166. Risquer, 60.
Ritirarsi il legno, etc. 362. Ital.
 Rixe, 414.
 Robe, 370.
 Robinet, 239.
 RODOLPHE, 337.
 Rogner les monnaies, 206.
 Roi, 250, 266.
 Romaine, 177.
Romana, 177. Lat.
 Rompre le jeûne, 227.
 Rose. V. Eau.
 Rougeole, 226.
 Rouille, 328.
 Rouler, 306. — du haut en bas, 316.
 Rue, Ruelle, Ruelles, 321, 334.
Ruffiano, 244. Ital.
 Ruine, 381. Ruiné de fond en comble, 132, 381.
 Ruminer, 235.
 Rusé, 195.
 Rustre, 95, 186.
 S.
Sabana, *Sabanilla*, 422. Esp.
Sabanum, 422. Lat.

- Sac, 321.
Saetta, 306. Ital.
 Safran, 316, 415.
 Sage (soyez), 175. Sage-
 femme, 220.
Sagitta, 306. Lat.
 Saillir, 298.
 Saint (devenir), 8.
 Saisir, 299.
 Salaire, Salarier, 320.
Salla, 315. Ital.
 Salle, 315.
 Salope, 289.
Saltar d' allegrezza, 358. Ital.
Saltem, 155. Lat.
Saltus, 78. Lat.
 Sanctifier, 8.
 Sang, 21. Sanguinaire, 114.
 Sans, 110, 393. — délai, 113.
 Sarcler, 249.
 Sarrasins, 323.
Satanæ tradere, 322. Lat.
 Sauf. V. Honneur, et Respect.
Saugen, 87. Allem.
 Sauter, 298, 332. — de joie,
 358.
 Sautoir (en), 245.
 Sauvage. V. Olivier.
 Sauver (se), 92.
 Savoir, 186.
 Savoir, conjunct., 146.
 Scarabée, 425.
Scobina, 65. Lat.
 Scorie, 328.
 Sculpter, 327. Sculpté, 280.
 Seaux, 8.
Sebbene, 172. Ital.
 Sécheresse, 51.
 Secondes noces, 104.
 Secours, 137.
 Séduire, 32, 127.
 Sein (le), 88.
 Seller le cheval, 335.
 Semblant (ils font) d'être fâ-
 chés, 248. V. Faire, et At-
 trister.
 Semelle, 77, 288, 289.
 Semer, 333. V. Discorde.
 Semoule, 325.
 Sens, 21.
 Sentir, 258. — mauvais, 87.
 — de la douleur, 308.
 Séparer, 262, 393.
 Serge rase. V. Ras.
 Sérieusement, 113, 342.
 Serment (faire), 272.
 Sermon, 108, 324.
Sermone, 324. Ital.
 Service, 250.
 Servir (se) de la patte du
 chat pour tirer les marrons
 du feu, 356.
Sextarius, 179. Lat.
 Si, 115. — par hasard, —
 ce n'est, 115. — non, 40.
 Siffler, 368, 426.
 Signe, 36.
 Silos, 326.
 Simple, 61.
 Sincèrement, 113, 119.
Sine cura, 39. Lat.
 Sinécure, 39.

- Singer , 288 , 420. Singe , 240.
 Singulier , 284.
 Sinueux. V. Ulcère.
Situla , 162. Lat.
 Smarides. V. Alevin.
 Soie , 245 , 278.
 Soigner , 82. — un malade , 218.
 Sol , 288.
 Soleil (le coucher du) , 79. V. Coup.
 Sommaire , 367.
 Sonner , 213.
 Sort , 416.
 Sortir , 134.
 Sot , 291.
 Spécieux , 131.
 Splendidement. V. Habillé.
 Spongieux , 145.
Spropositi , 31. Ital.
 Stature , 146.
 Stérile , 4.
Sterilis , 4. Lat.
 Stile , 368.
 Stipuler , 161 , 426.
Stortare , *Stortarsi* , 362. Ital.
Stupa , 415. Ital.
 Strictement , 341.
 Souci , 124. Soucier (ne point se) , 39. Se — de , 202.
 Souffrir , 79 , 281.
 Soufre , 155.
 Souhaiter , 152.
 Souiller , 227.
 Soulèvement , 125.
 Soulier , 282. Souliers à simple semelle , 288.
 Source , 44.
 Sourd , 209.
 Sourire , 367.
 Soutenir (se) , 80.
 Souvenir (se) , 158 , 410 , 411.
 V. Faire.
Subditus , 365. Lat.
 Submerger , 88.
 Suborner , 47.
 Subsistance , 158.
 Substanciel , 158.
 Subtil , 395.
 Sucer , 87.
 Sucre , 421.
Sudarium , 424. Lat.
 Suffire , 342.
 Suite (à la) , 186. Tout de — , 252.
 Suivre , 23 , 300. — avec peine et à regret , 274. Suivant son dire , 218.
 Sujet , 366.
 Superflus , 294.
 Supporter 79.
 Sur , 117. — le champ , 338. — ces entrefaites , 401.
 Sûr (homme) , 119.
 Sureau , 28.
 Surface , 314.
 Surnom , 300.
 Sutures , 66.

- T.
 Table, 121.
 Tablier, 120.
Tabula, 120. Lat.
 Tâcher, 13, 333. — de, 175.
 Taches, 350.
 Taciturnes, 50.
 Tafia, 421.
 Taillader, 369.
 Taille, 146.
 TAMERLAN, 112.
Tangherello, 186. Ital.
 Tante, 41.
 Tarder, 64.
 Targuer (se), 203.
 Tarière. V. Bouchée.
 Tasse, 205.
Tegumentum. V. *Pedis*. Lat.
 Tel, 347. Telle, 353.
 Téméraire, Témérairement, 60.
Temo, onis, 267. Lat.
Tempesta. V. *Brezza*. Ital.
 Tempête, 376.
 Temps (en même), 126. De — en temps, 309. Dans un — opportun, 397. En tout —, de — à autre, 299. V. Avec et Quel.
 Ténèbres. V. Amour.
 Tenir, 79, 389. Tenus, 389.
 Tente, 187.
 Terme, 344, 347.
Termine, 347. Ital.
 Terre (par) ou par mer, 267. Es-tu venu par —?
 239. Terres, 392.
 Testicules, 109.
 Téter, 87, 88. Téton, 88.
Teucrium Creticum, 118. Lat.
 Texte, 363.
 Texture, 368.
 Thon (jeune), 329.
 Timon, 267.
Timone, 267. Ital.
 Tirer, 319, 339, 355. — quelque profit, 109. — son origine, 211.
 Tisonner, 327.
 Tisser, 367. Tissu, Tisserand, 368.
 Toiles de lin fines, 278.
 Tolérer, 153.
 Tombeau, 251.
 Tomber, 263. V. Discours.
 Tendre, 206.
 Tonsurer, 206.
Topia, 426. Lat.
 Tordre. Se tordre, 335.
 Tort (tout le monde lui donne le), A — et à droit, 15.
 Tortue (coupé en forme de), 76, 335.
 Torture, 79.
 Toucher, 299.
 Tour (à son), 100.
 Tourmens, 79.
 Tourner, 97, 200. — en arrière, 335. — à mon désavantage. V. Réussir.

- Tourte, 42.
 Tout de bon, 113. — à fait, 271.
 Trace, 287, 411.
 Trafic, 120.
Traho, 339, 355. Lat.
 Traîner, 339. Se — à la suite de quelqu'un, 274.
 Trait, 382.
 Trame, 316, 368.
 Tramer quelque chose contre quelqu'un, 305.
 Transporter (se) de colère, 129.
 Travail de main, 132. Être en — d'enfant, 194. V. Division. Travailler, 173. V. Nuit.
 Travers (de), 292.
 Traverser, 106. Qu'on ne peut —, 56.
 Treillis, 67.
 Trembler, 356.
 Trémousser, 358.
 Trempé, 255.
 Trépan, 65.
Trepido, 358. Lat.
 Trépigner, 358.
 Tressaillir, 332.
 Tresser, 305.
 Trève, 36.
 Trictrac (dames du), 120.
Tripudio, 358. Lat.
 Triste, 309. V. Paraître. Tristesse (qui cause beaucoup de), 308.
 Troène d'Egypte, 30.
 Trois (à) étages, 288.
 Trois ou quatre, — et demi, 412.
 Trompé, 89. Tromper, 195. Se —, 309.
 Tronc, 204, 284.
 Trop (de), 294.
 Troubler (se), 428. Voir trouble, 81.
 Trouvaille. V. Faire.
 Trouver, 136, 137.
Tuber, 329. Lat.
 Tuer, 330.
 U.
 Ulcère sinueux, 208.
 Unanimement, 272.
 Une, 247.
 Unir, 331. S' —, 331.
 Urine, 245.
 User, 183.
 V.
 Va, 37.
Vaco, *Vacuo*, 251. Lat.
 Valeur (d'une grande), 352.
 Valoir, 51. Cela ne vaut pas un zeste, 208.
 Vanter (se), 205, 394.
 Vaquer, 251.
 Varié, 286. Variés, 282.
 Vase pour rafraîchir le vin, 416.
Vasetto, *Vaso*, 403. Ital.
 Velours, 369.
 Venaison, 12.

- Vénalité, 111.
 Venger (se), 113. Qui n'est point vengé, 8. Vengeance, 113.
 Venir, 197. — à bout, 130. — au secours, 137. — aux mains, 386, 409. Viens, 132. — chez moi, 275. Il me vient une pensée, 408. Sois le bien venu, Tuseras bien venu, L'année qui vient, 410.
 Vent, 18, 48. — impétueux, 125.
 Vêpres, 79.
 Verge, 215.
 Vérifier, 29.
 Vérité. V. Dire.
 Vers, 117, 226. — rimés, 318. V. Chevilles, et Faire.
 Vert, 10, 22, 176, 244.
 Vertèbre, 341.
 Vessie, 109, 331.
 Vestige, 287, 411.
Vestis talaris, 429. Lat.
 Vêtir, 375.
 Viande maigre, 16.
Viburnum lantana, 262. Lat.
 Vide, 208. Être vide, 251.
 Vider, 217, 251.
 Vie, 81.
 Vieillesse, Vieillir, 91. Vieux, 91, 135.
 Violer, 127.
- Viorne, 262.
 Vipère, 323.
 Virginité. V. Marques.
 Visage barbouillé, 72.
 Viser, 329.
 Visite, 99. Visiteur, 237.
 Vite, 76, 94. V. Retourner.
 Vivant (homme), 145. Ame vivante, 90.
Vivarium, 374. Lat.
 Viviers, 374.
 Voir, 157, 159. — clair, ou trouble, 81. Qui a vu beaucoup de pays, 204.
 Voix angélique, 7. A haute —, 76.
 Volatile, 296.
 Volonté, 93.
 Vomissement, 44.
 Vouloir, 152.
 Voûte, 77, 370.
 Voyager, 422.
 Vue, 81, 379.
Wald, 77. Allem.
Warten. V. *Erwarten*. Allem.
Will, 153. Angl.
- Y.
- Yeux, 379. Mes —, 376. V. Fermer.
- Z.
- Zeste, 208.

ΠΑΡΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΑ.

Ἀλογοθέτης, 22.

Δογοθέτης, Δογοθετώ, 22.

Pressurer, 145 (ιδ. Τυπογρ. ἄμαρτ. διόρθ.)

ΟΙ ΜΝΗΜΟΝΕΥΘΕΝΤΕΣ, ΕΞΗΓΗΘΕΝΤΕΣ,
Η ΔΙΟΡΘΩΘΕΝΤΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ.

- Ἀθήναιος, 12, 18, 35, 78,
 81, 84, 95, 135, 160, 191,
 209-210, 276, 379, 327,
 396, 397, 399, 410, 416.
 Αἰλιανός, 11, 144, 244, 271,
 330.
 Αἰσχίνης, 386.
 Αἰσχύλος, 16, 50, 125, 156,
 213, 297, 322, 377.
 Ἀλέξανδρος Πάπας, 97.
 Ἀλέξανδρος Τραλλιανός, 119,
 305, 329, 400, 416, 423.
 Ἀλέξανδρος Ἀφροδισεύς, 144.
 Ἀνδοκίδης, 409.
 Ἀνθολογία ἐπιγραμμάτων, 13.
 Ἄρπτος, 98.
 Ἄριστοτέλης, 29, 95, 145, 367,
 420.
 Ἀριστοφάνης, 5, 6, 15, 19, 28,
 32, 42, 46, 49, 55, 59,
 64, 71, 83, 85, 89, 94,
 99, 116, 118, 121 (δὶς),
 131, 140, 154, 164,
 165, 167, 168, 169 (δὶς),
 170 (δὶς), 171 (τρὶς), 173,
 175, 176, 184, 194,
 199-200, 201 (δὶς), 205,
 233, 234, 242 (δὶς), 243,
 258, 259, 260, 261,
 264, 266, 271, 274 (δὶς),
 287 (δὶς), 297 (δὶς), 299,
 301, 308, 327, 328, 331,
 332, 338, 339, 348,
 359, 360, 363, 369, 373,
 376, 380, 390, 391, 393,
 395.
 Ἀρκάδιος, 189.
 Ἀρτεμίδωρος, 214.
 Ἀχιλλεύς Τάτ. 314.
 Βιτρούβιος, 426.
 Βουδαῖος, 428.
 Βίων, 13.
 Γαληνός, 24, 35, 65, 66,
 109, 217, 282, 289, 350.
 Γεωπονικά, 63.
 Γλωσσάρια, 118, 329.
 Γραμματικοὶ, 28, 324.
 Γρηγόριος Πάπας, 98.
 Δημοσθένης, 18, 33, 50, 84,
 173, 174, 175, 259, 288,
 317, 326.
 Διογένης Λαέρτιος, 55.
 Διόδωρος ὁ Σικελιώτης, 378.
 Διοσκορίδης, 11, 24, 30 (δὶς),
 42, 110, 118, 185, 208,
 212, 213, 258, 273, 197,
 417.
 Δίων ὁ χρυσόσομος, 166, 340.
 Δουκάγγιος, 4, 17, 22, 28,
 30, 35, 36, 37, 46, 47,
 51, 52, 54 (δὶς), 59,

- 61, 62, 66, 68 (δὶς), 70, 76, 78, 81, 85, 86, 90, 91, 93, 104, 105, 107, 108, 110, 114, 116, 118 (δὶς), 120, 122, 124, 125 (δὶς), 128, 130, 131, 133, 136, 141, 142, 144 (δὶς), 145, 146, 155, 157 (δὶς), 161, 162, 178, 179, 181, 183, 185, 186 (δὶς), 188, 189, 192, 193, 194, 197, 205, 206, 207, 216, 218, 223, 226, 227, 228 (δὶς), 229, 231 (δὶς), 233, 236, 237, 239 (δὶς), 244, 245, 247 (δὶς), 248, 249, 252 (δὶς), 253, 254, 255 (δὶς), 258, 265 (δὶς), 268, 270, 279, 284 (δὶς), 285, 286 (δὶς), 289, 290, 291, 293 (δὶς), 294, 296, 299, 302, 303, 308, 312, 316, 322, 323, 325, 326, 330, 333, 336, 338, 340, 343, 351, 353, 355 (δὶς), 356, 358, 362 (δὶς), 363, 369, 380, 383, 400, 403, 406, 407, 414 (δὶς), 416, 417 (τρίς), 418, 421, 422, 424, 425, 427, 429, 430 (δὶς).
- Ἐβδομήκοντα (οἱ), 6, 17, 30-31, 35, 48, 56, 67, 99, 137 (τρίς), 156 (δὶς), 164, 170, 174, 182, 185, 201, 218, 222, 241, 244, 248, 250, 285 (δὶς), 294, 295, 299, 314, 315, 341, 357, 386, 395, 421 (δὶς).
- Ἐπίκτητος, 115, 153 (δὶς), 312, 412.
- Ἐπίχαρμος, 430.
- Ἐρρίκος Στέφανος, 65, 146, 192 (δὶς), 330, 334, 386.
- Ἐρωτιανός, 66, 195.
- Ἐρωτόκριτος, 40.
- Ἐτυμολόγοι, 7-8, 59, 80, 104, 208-209, 226, 229, 413.
- Εὐριπίδης, 38, 83, 94, 156, 177, 184, 198-199, 201, 211, 271, 298, 301, 326, 402-403.
- Εὐστάθιος, 73, 106-107, 193, 217, 293, 390, 391, 428.
- Ἡλιόδωρος, 45, 67, 84, 262, 266, 290, 307.
- Ἡλιόδωρος, χειρουργός, 66.
- Ἡρόδοτος, 76, 84, 126, 131, 137 (δὶς), 144, 146, 151, 153, 155, 175, 176, 180, 199, 215, 223, 263, 298, 373, 378, 382, 386, 402.
- Ἡσύχιος, 4, 7 (δὶς), 8 (δὶς), 9, 10, 11, 13, 16, 17, 20, 25, 28 (τρίς), 30, 35-36, 38, 43, 46, 47, 53, 58, 59, 66, 69, 78, 80 (δὶς), 81, 85 (δὶς), 86, 87, 95, 112 (δὶς), 116, 118, 124, 131, 141, 144 (δὶς), 145, 161, 165, 177, 179, 181, 182, 189,

- 194, 195 (δεις), 203 (δεις), 204, 205, 207, 213, 214, 220 (δεις), 224, 226 (δεις), 229, 234, 236, 238, 245, 254, 255, 281 (τρεις), 282, 288, 290, 291, 302, 308, 322, 323, 326, 330 (δεις), 331, 332 (δεις), 339 (δεις), 347, 349, 350 (δεις), 362, 363, 364, 366, 371 (δεις), 380, 385, 393, 400, 401, 402, 404 (δεις), 405, 406, 414, 421, 424, 425, 429 (δεις).
- Θείωνις, 89, 350, 374, 387, 408.
- Θεόκριτος, 137, 303.
- Θεοφάνης, ὁ Νόννος, 157 (δεις).
- Θεόφραστος, 23, 30, 118, 198, 199.
- Θεοφύλακτος ὁ Συμοκάττης, 192.
- Θουκυδίδης, 99, 126, 131, 167, 210, 213, 259, 271, 388, 411.
- Ἰαβλόνσκης, 306.
- Ἰπποκράτης, 24, 59, 65, 67, 87, 118, 143, 145, 157, 213, 232, 289, 345, 393, 405, 415.
- Ἰσοκράτης, 24, 50, 127, 247.
- Ἰουβανάλιος, 396.
- Καλλίμαχος, 43.
- Κικέρων, 348.
- Κλήμης, ὁ Ἀλεξανδρεὺς, 423.
- Κριτικάι 17, 155-156.
- Λεξικογράφοι, 9, 18, 27, 29, 38, 61, 67, 94, 182, 216, 223, 234, 312, 423.
- Λιναῖος, 110.
- Λόγγος, 345.
- Λουκιανός, 6, 14, 22, 56, 79, 174, 184 (δεις), 259, 261, 296, 349, 352.
- Λυσίας, 33.
- Μάρκος Αὐρήλιος, 74, 139.
- Μενάγιος, 428.
- Μοῖρις, 24.
- Νέα διαθήκη, 6, 22, 50, 80 (δεις), 82, 83, 90, 96, 104, 118, 156, 159, 164, 174, 175 (δεις), 179, 184, 190, 197, 210, 235, 250, 257, 272, 275, 280, 283, 285, 313, 314, 376, 378, 382, 421, 423, 424.
- Νέκανδρος, 401.
- Νικήτας ὁ ἱστορικὸς, 231.
- Ξενοκράτης, 78, 405.
- Ξενοφῶν, 24, 54, 58 (δεις), 154 (δεις), 165, 169, 199, 219, 347, 417.
- Ὅμηρίδαι, 390.
- Ὀμηρος, 9, 10, 13, 21, 25, 34, 38, 41, 53, 56, 58, 62, 66, 69, 72, 73, 82, 97, 100, 109 (δεις), 126, 127, 139, 152, 156, 172, 173, 174 (δεις), 185, 209 (δεις), 211, 221 (δεις), 232, 233, 235, 269, 270 (δεις), 273 (δεις), 276, 288, 290, 291, 298, 299, 308, 311, 314, 315,

- 349, 350, 352 (δεις), 360 (δεις), 361, 363, 364, 368, 370, 371, 373, 379, 382, 384, 385, 386 (δεις), 387, 392, 393, 401, 404 (δεις), 411, 412, 413, 415, 419, 423.
- Όππιανός, 7, 63, 87.
- Ουῆργίλιος, 127, 165.
- Ουόλφιος, 16.
- Ουόσσιος, 193, 325.
- Παλαιά διαθήκη. Ζ. Εβδομήκοντα.
- Πάλλας, 19, 207.
- Παύκτων, 179.
- Παυσανίας, 77, 238.
- Πετρώνιος, 29.
- Πίνδαρος, 38, 132, 187, 251, 299, 309.
- Πλάτων, 11, 17, 18, 23, 45, 85, 111, 126, 131, 180, 222, 259, 260 (δεις), 277, 281, 290, 297, 338, 381, 428.
- Πλίνιος, 30, 42, 185.
- Πλούταρχος, 14, 18, 25, 26, 45, 63, 78, 143, 152, 200, 202, 207, 209 (δεις), 328, 243, 263, 264, 346, 357, 366, 386, 396, 403, 404.
- Πολύβιος, 407.
- Πολυδεύκης, 28, 65, 81, 236, 350.
- Πότερ, 97.
- Πρακτικά Συνόδων, 192.
- Προκόπιος, 192.
- Ρέισκιος, 33.
- Σέξτος Εμπειρ, 207.
- Σκαλιγέρος, 177, 227.
- Σνειδέρος, 66, 109, 134, 233, 357, 391, 401, 427.
- Σόλων, 91.
- Σομανέρας, 4, 12, 26, 30, 33, 35 (δεις), 36, 41, 52, 54, 58, 61, 64, 81 (δεις), 87, 91, 92, 93, 94 (δεις), 118, 119, 120, 122, 124, 125, 128, 155, 167, 168, 181, 203, 207, 208, 227, 237, 247, 255, 265, 272, 289, 293 (δεις), 305, 358, 401, 403, 406, 407 (δεις), 409, 413, 415 (δεις), 417 (δεις), 420, 427.
- Σουίδα, 8, 14, 24, 41, 64, 107, 217, 223, 224, 240, 254, 336, 389, 395, 404, 420, 421, 422, 424.
- Σοφοκλής, 5, 6, 24, 28, 34, 38, 48, 71, 83 (δεις), 93, 94, 103, 105, 116, 118, 126, 137, 151, 160, 167, 171, 178, 209, 210 (δεις), 242, 246, 259 (δεις), 260 (δεις), 287, 290, 314, 320, 349, 350, 357, 375, 382, 387, 388, 409.
- Σπρεγγέλιος, 118.
- Στέφανος ὁ βυζάντιος, 324, 393.
— ὁ Λεξικογράφος. Ζ. Εῤῥίκος.
- Στοβαῖος, 174, 334.

- Στράβων, 57, 78, 97, 262, 326, 375, 394, 412. Φίλων, 210.
 Σχολιαστής Ἀπολλωνίου, 217. — Φρύγιχος, 75, 100, 314, 381, 395.
 Ἀριστοφάνους, 42, 193, 356. Φρύγιχος, 24.
 — Θεοκρίτου, 185. — Πινδάρου, 132. — Σοφοκλέους, 265. Φώτιος, 166, 217, 225, 226 (δὶς), 235, 236, 238, 270, 393, 421, 427.
 — Εὐριπίδου, 301.
 Φιλόστρατος, 261.
-

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

ΣΕΛΙΔΙ 24, στίχῳ 23, γρ. διὰ τῶν αὐτίων.—ΣΕΛ. 34, μετὰ τὸν στίχ. 4, πρόσθ. ἌΛΟΓΟΘΕΤΗΤΟΣ. Ζ. Ἀκαταζήτητος. — ΣΕΛ. 36, στίχ. 14, γρ. τὸ Ἀμάχιον. στίχ. 17, γρ. ἐτυμολογία. — ΣΕΛ. 38, στίχ. 4, γρ. Θεοῦ, Ἄμε. — ΣΕΛ. 49, στίχ. 6, γρ. Ἀλλαντοπόλης.—ΣΕΛ. 54, στίχ. 13, γρ. Ζ. Διάβαν καὶ Θαμπαίνω.—ΣΕΛ. 59, στίχ. 24, γρ. ἄλλα. — ΣΕΛ. 106, στίχ. 4, γρ. Δεχθῆ. Ζ. Συγχαρίαια. — ΣΕΛ. 107, στίχ. 7, γρ. Σιμοκάττην. Ζ. Κλησοῦρα. — ΣΕΛ. 111, στίχ. 3, γρ. καὶ ὡς ὠνόμαζαν. — ΣΕΛ. 113, στίχ. 18, γρ. Γκρεμνίζω. — ΣΕΛ. 122, στίχ. 24, γρ. Ἐντάμα. — ΣΕΛ. 123, στίχ. 24, γρ. χρεώσης νά. — ΣΕΛ. 143, στίχ. 1, γρ. ἀπὸ τὸ Σεισοῦρα.—ΣΕΛ. 145, στίχ. 2, γρ. (pressurer, écraser, aplatir). — ΣΕΛ. 156, στίχ. 28, γρ. καὶ φρόνα. — ΣΕΛ. 171, στίχ. 10, γρ. δὲν θῆλεις. στίχ. 11, κάμειν νά τὸ. — ΣΕΛ. 172, στίχ. 20, γρ. εἰστανιότου. — ΣΕΛ. 177, στίχ. 27, γρ. Γῦρος. — ΣΕΛ. 179, στίχ. 12, γρ. Kante. — ΣΕΛ. 187, στίχ. 9 καὶ 17, γρ. Kante. — ΣΕΛ. 192, στίχ. 15, γρ. Κλησουρότεπος. — ΣΕΛ. 217, στίχ. 11, γρ. ἐμεταχειρίζοντο. — ΣΕΛ. 221, μετὰ τὸν στίχ. 20, πρόσθ. ΛΟΓΟΘΕΤῶ. Ζ. Ἀκαταζήτητος.—ΣΕΛ. 236, στίχ. 18, γρ. τὸ ἐσθίειν. — ΣΕΛ. 249, στίχ. 22, γρ. ΣΥΝΤΑΓῆΣ.—ΣΕΛ. 258, μετὰ τὸν στίχ. 19, γρ. ΝΙΣΕΣΤΕΣ. Ζ. Ἀμύλα. — ΣΕΛ. 277, στίχ. 11, γρ. Δράκας, καὶ Ἐγγος. — ΣΕΛ. 282, στίχ. 14, γρ. ποικιλόχροοι. — ΣΕΛ. 291, στίχ. 26, γρ. πενητεία.—ΣΕΛ. 292, στίχ. 1, γρ. πενητεύω. — ΣΕΛ. 293, στίχ. 23, γρ. καὶ οἱ μετ'. —ΣΕΛ. 306, στίχ. 11, γρ. désirer.—ΣΕΛ. 311, στίχ. 28, γρ. ὡς βάρβαρον, ἐπειδὴ σώζεται καὶ τὸ Διχοῦ καὶ τὸ Τριχοῦ.—ΣΕΛ. 312, στίχ. 3, γρ. Προβέα καὶ Προβῆ, ἀντὶ τοῦ Προβατέα καὶ Προβατῆ, ὡς. — ΣΕΛ. 328, στίχ. 13, γρ. κατέδει. — ΣΕΛ. 329, στίχ. 12, γρ. panicula. — ΣΕΛ. 333, στίχ. 26, γρ. aveuglément. — ΣΕΛ. 345, στίχ. 2, γρ. ὁ θάνατος. Ἐδωκεν. — ΣΕΛ. 366, στίχ. 24, γρ. βρέχεται ποτέ. — ΣΕΛ. 368, στίχ. 1, γρ. σημαῖνον. στίχ. 14, γρ. fourreau. — ΣΕΛ. 407, στίχ. 8, γρ. Ἀποκρίνομαι εἰς ἐπιστολῆς ἀποκρισιν. — ΣΕΛ. 412, στίχ. 23, γρ. εἰς τὸ ὁποῖον. — ΣΕΛ. 422, στίχ. 25, γρ. essuie-main.

741003

